
302970891$

Eduard Fraenkel

1943

APOLLODORI
ATHENIENSIS
BIBLIOTHECAE
LIBRI TRES
ET FRAGMENTA.

CVRIS SECVNDIS ILLVSTRAVIT
CHR. G. HEYNE.

GOTTINGAE, 1803.
TYPIS HENRICI DIETERICH.

PRAEFATIO.

Me, curas in Apollodorum, ante viginti hos annos vulgatas, retractantem in re tenui operam collocaſſe putabunt forte nonnulli et mirabuntur; neque ita ſtatuentibus ipſe ego refragabor, ſi modo addere licuerit, et vero vtilem operam et fructuoſam collocaſſe me mihi videri. Ad veras enim mythologiae antiquae notiones conſtituendas, ad diuerſa mythorum genera diſcernenda, et ad diverſos, quibus tractarunt ea et adhibuerunt poetae, modos perſpiciendos, Apollodorum et operam meam Apollodoro nauatam cum mihi tum aliis profuiſſe, vt mihi perſuadeam, haud temerariâ opinione ſum adductus. Vtilitatem certe me docuit vſus cum in aliis poetis enarrandis, tum in illuſtrandis Homero, Virgilio et Pindaro; vidi quoque hanc operam meam vtilem fuiſſe aliis, qui in eodem genere verſarentur, maxime in antiquitate librorum ſacrorum; tum vero iis ipſis, qui in iis, quae a me ad enarrandas mythologias appoſita erant, refellendis ſeu ſtudio ſuo ſeu aliis de cauſſis enixe allaborarunt; tela enim in me coniecta plerumque ex hoc ipſo tanquam armamentario petita eſſe videbam; iactum tamen telorum infringebat caeca vis a ſcopo certo aberrans; partim per calumniam ſententias alienas dictis meis ſubſtituendo, partim

totius antiquitatis mythicae ſummâ et complexu mente haud comprehenſo; quo factum erat, vt, nouis commentis et argutiis, a ſenſu et indole antiquitatis alienis, et ex recentiorum aetatum phantasmatibus poeticis in antiqua illatis, multa inferrent, ingenioſe quidem, nec tamen docte ac vere pronuntiata. Diuerſiſſima eſt indoles et ratio mythorum, cum diuerſorum generum inter ſe, tum vero temporum; admixtae, innexae et implexae ſunt notiones et phantasmata, quae rudior antiquitas ignorabat, iis ipſis fabulis, quae poetici generis ſunt, longo variatoque poetarum vſu; multo vero magis inde a poetarum Romanenſium aetate, magorum et lamiarum ſuperſtitioſis figmentis in eos immigrantibus; ex quibus naturas mythorum primitiuas nouo ſane modo conſtituere licet; nec tamen rite ac vere. Enimuero, cum ab ingenio meo et more alienum ſit refellere alios, contra vero eos, qui vel indignis modis me impugnarent, aequo tamen animo ferre, ipſo quoque vſu, didicerim, his ſimilibusque nolo immorari; praeſtat animum et operam ad ea exponenda aduertere, quae mihi veriora et explorata ſatis videbantur; iudicio de iis cuique ſuo relicto; etſi bene intelligo, in toto hoc rerum genere eſſe paucos, qui, operâ in his aſſidue exactâ, arbitrium ferre poſſint; etſi recte cenſere arbitrabor eos, qui ad graviora ſe et ſtudia ſua conferunt, ſtatuentes, ad ſe non niſi fructus horum ſtudiorum pertinere, quoties ex his litteris aliquid ad vſus ſuos petendum ipſis ſit. Ita enim res, per omnem litterarum cam-

pum et ambitum, comparata eſt, vt, quoties aetas aliqua aut virorum doctorum numerus aut vnus aliquis particulam aliquam litterarum, magnâ interdum molitione, pertractauerit, re ſatis exploratâ, poſthabitis ceteris omnibus, non niſi ſumma aliqua aut vna enuntiatio in diſciplinas recepta vſu frequentetur, ea autem omnia, ex quibus illa prodierat, obliuioni tradantur.

Cum vero, in operâ meâ in Apollodoro ponendâ quid ſpectauerim, in praefationibus prioris editionis expoſitum a me ſit: hoc loco, ſaltem paucis, commemorare iuuabit, quid me ad omne hoc mythologicis litteris conſecrandum ſtudium permoverit. Quandoquidem ita ſors tulerat, vt ad poetas enarrandos, initio a Tibullo facto, tum ad hiſtorias antiquas tradendas, tandem ad monumenta artis antiquae interpretanda deferrer, mature intellexi, ſine ſubtiliore veterum mythorum cognitione multis in partibus ac rebus nihil me proficere; haerere me in paruis iuxta ac magnis; in tragicis, Alexandrinis poetis, tum in Pindaro, Virgilio, Homero; ipſam criſin ſaepe eſſe parum tutam; etiamſi mihi eam non niſi pro ſubſidio et adiumento interpretationis conſtituiſſem; incidebam in nomina et res, quas quidem, ſi otioſe et feſtinanter legerem, recte poteram relinquere, non autem, ſi plenam affatim voluptatem capere, ſi de argumento carminis, tractatione aut totius aut partis aut loci artificio ſubtiliter vellem iudicare; vt enim de arte et ſagacitate tractationis recte ſtatuas, neceſſe eſt ipſam materiam accurate noſſe,

quae ad tractandum poetae in manibus erat, et vnde ille, ingenii felicitate, operis ſui formam copias et ornamenta effinxit; quod, in tragicis inprimis et epicis ſi perſpexeris, miram voluptatem affert. Accedebat vitium ingenii mei, quod, niſi re in quâ verſor, ſatis expeditâ, diſcedere ad alia nequeo ſine animi moleſtiâ et ſtomacho; itaque ipſa res ad interiorem rei mythicae notitiam me abripiebat. In latiorem tamen campum, liberioremque proſpectum, contemplationeque animi digniorem, me deduxerat hiſtoriae antiquae ſtudium, quo intellexeram tam contiguos inter ſe et permixtos fines habere antiquiorem hiſtoriam et mythologiam, vt diſcriminis nota in multis obſcura et admodum ambigua ſit, vtque magna originum populorum pars in his ipſis mythis contineatur; porro his ipſis mythis inuoluta latere antiquiorum hominum iudicia, opiniones, ſenſus, notitias, in ipſis rerum incunabulis, animo conceptas; profectas ſaepe a ſanae rationis igniculis et mentis bonae rudimentis, verum ſermonis difficultate incredibili obſeptas et obſcuratas: verbis, quae, non niſi ad res ſenſu aut phantaſiâ concipiendas, ſuppetebant, liberum curſum obſtruentibus et intercludentibus; ab hoc tamen antiquo ſermone profluxiſſe ſymbolicas rerum adumbrationes, poetica phantasmata, tropos, fabulas; in iisdem incunabulis latere origines indiciorum ad philoſophica placita antiquiora de rerum naturis ducentium; porro religionum et ſuperſtitionum miras ambages, ritus, initia, fraudes, deliria, ludibria. Haec et alia cum peruidiſ-

ſem, cumque animo imbibiſſem omnis interpretationis principium eſſe, vt alterius verbis auditis idem ſentias quod alter ſenſerat, qui ea verba pronuntiauit, nosque adeo antiquum quemque ſcriptorem non recte interpretari, niſi, vulgaribus noſtris notionibus animo ſecluſis, eadem ſentiamus et cogitemus, quae ſcriptor, cum iſta enuntiaret, ſentire potuit ac debuit: vix vllo alio in rerum genere hâc ſeueriore curâ opus eſſe intellexi, quam in remotiore antiquitate, aetatumque rudiorum, vitae heroicae et hiſtoriae mythicae, enarratione; nec acquieſcendum eſſe in eo, vt antiqua iſta ita accipiamus, quemadmodum, ſi a nobis, a noſtrae aetatis hominibus pronuntiata eſſent, nec quemadmodum recentior ſcriptor, qui eorum notitias forte ſeruauit, ea acceperat: ſed redeundum eſſe ad antiquiorum hominum ſenſus et ad priſcarum aetatum loquendi vſum; in mythicis itaque ante omnia eſſe exquirendos primos auctores, quantum quidem licet; haud enim licet in multis, et ſubſiſtendum eſt in iis veſtigiis, ad quae vsque inueſtigationis progreſſus nos deduxit; ab his ipſis tamen primis veſtigiis, ſi varios eiusdem mythi tractandi modos per diuerſa poetarum genera et tempora perſequutus fueris, aſſequi fere licet, quid ſequiorum poetarum ingenia finxerint, refinxerint vel affinxerint; quâ ex contemplatione et vtilitatis proficiſcitur plurimum et voluptatis. Ea quoque res me adduxit, vt in conquirendis poetarum antiquiorum fragmentis, a ſerioribus ſcriptoribus inprimisque grammaticis,

seruatis, diligentiorem pro viribus et otio operam collocarem, quia in illis primi habitus ac formae mythorum, saepe semina abscondita, latent. Quod si ex consilii propositique rationibus diiudicanda sunt hominum doctorum studia; rerum quoque per se exilium et tenuium ac leuium; et studiorum talium contemtus tollitur, si quis paullo sagacior ac prudentior, ad quae alia grauiora ducant ea, perspexerit: studiis quoque nostris veniam paratam habebimus, in his conatibus, quibus aliorum operam expeditam, et ad grauiora transitum faciliorem et liberiorem, reddere voluimus. Itaque nec a loco meo alienum esse putaui, aliorum quoque, et iuniorum, hoc in genere conatus operâ et consilio adiuuare; et tantum abfuit, vt aliorum virorum doctorum studia in illustrandis libris mythologicis reprimerem, vt potius, quo Parthenii, Cononis, Eratosthenis, nouae editiones prodirent, opellâ meâ procurarem.

Quae quidem a me commemorata eo saltem pertinere volo, vt me non leui velitatione ad hanc operam in mythicis positam prouolasse intelligatur, ideoque nec ludicrâ quâque velitatione de statu deiici, sed in procinctu stantem et ordines seruantem leues procursantium assultus tranquille adspectare. Longo multoque studio multis variisque tentatis, in omnes partes versatis, substiti in iis, quae ceteris probabiliora esse videbantur. Vt vero studii huius mei fines latius proferrem, alia adiunxi: primo, vt recentiorum hominum, qui remotas terras, maria et insulas adiere, populo-

rumque mores et habitus descripsere, narrationes assidue perlustrarem, ex iisque rudium et barbarorum populorum modos cogitandi, sentiendi et eloquendi, notarem, ita vt eos cum antiquiorum aetatum simili vitae habitu compararem; porro exercui ingenium in antiquissimis quibusque sedulo legendis et excutiendis, inque his primo loco monimentis librisque sacris antiquioribus, tum omnino orientis; eo cum consilio, vt induerem sensum, et assumerem habitum, redderemque mihi familiarem ac proprium cuiusque aetatis, populi, ac generis rerum, morem et modum, ex ipsis factis dictisque ac iudiciis hominum; quo necesse fuit, vt haud pauca, quae ab initio animo insidebant, eliminarem, et identidem iudicium mutandum mihi esse intelligerem.

Quid hoc studio meo hâc quidem in parte, de quâ agitur, profecerim, iudicatum iam est a viris doctis, inprimis in iisdem ad librorum sacrorum interpretationem transferendis; iudicabuntque ii, quibus se seu necessitas seu opportunitas obtulerit, descendendi altius in hoc litterarum genus. Mihi quidem hoc muneris et loci, quem tueor, lege impositum esse putabam, vt hanc litterarum antiquiorum partem pro virili constituerem et illustrarem, viamque munirem aliis ad maiora aggredienda. Propositumque mihi fuit idem hoc in retractando nouis curis Apollodoro, vnico ex melioris aetatis auctorum naufragio seruato, qui mythorum in tempora sua et genera distributorum ordinem aliquem constituit et, vt nos pronun-

tiare solemus, tanquam systema aliquod, hoc est doctrinam, condidit. Dispescui et ipse, quae notata olim in eum fuerant, modo meliore, et, reiectis in imam oram, subter verba auctoris, notis criticis, res et mythos eorumque illustrationes, sub obseruationum nomine, ad calcem seorsum excudendas curaui. Maluissem mutare vulgarem ordinem librorum et capitum reliquarumque sectionum; vsu tamen similium nouationum, quas alii fecerunt, expertus sum, quantum molestiae eae habeant in euoluendis libris locisque ab aliis excitatis reperiundis. Addidi tamen, quod facere licuit, segmenta minora. Multa a me esse mutata et emendata, alia adiecta, alia detracta, diligentior comparatio vtriusque recensionis facile docebit; quae tamen ipsa si quis aliter constituenda putauerit, nihil repugnabo. Vnum adhuc monebo: numerum locorum excitatorum, plerumque nudis numeris appositis, nequaquam, ex vulgari more, ostentationis caussa curatum esse; verum loca classica, interdum mythorum fontes, varios narrandi, tractandi et ornandi modos, aut eos scriptores memorari, qui aliqua de re iis, qui plura cognoscere voluerint, consulendi erunt; mihi enim breuitatis studium primario loco commendatum esse volui.

Scr. M. Aprili cIↃIↃcccIII.

PRAEFATIO

AD APOLLODORVM

EDITIONIS cIↄIↄccLXXXII.

Cum ante hoc biennium, vt lectiones mythologicas haberem, variae rationes ſuaderent, deeſſet autem omnino libellus, quo duce commode vti poſſem: cogitatio incidit in Apollodorum, principem inter Grammaticos, qui quidem ad nos pervenere, huius doctrinae auctores. Cuius exempla cum eſſent paratu diſſicilia, Galeanum autem, quod pro optimo haberi ſolet, ſphalmatibus typographicis adeo foedatum, vt in ſingulis interdum verſibus haereas: non inutilem operam me nauaturum eſſe putaui, ſi libellum prelis Dietrichii noſtri iterum vt excuderetur ſubmitterem. Neo ab initio aliud conſtitutum erat, quam vt libellum, qualis nunc habetur, emendate expreſſum redderem, haberemque adeo plagulas a prelo madidas, quibus ad lectiones publice indictas vterer, aliis autem, exemplari parabili et ourate expreſſo, expeditam redderem operam, vt Apollodoro emendando et illuſtrando manum admouere poſſent. Mox tamen cum libelli vtilitatem maiorem, quam animo praeceperam, vſu deprehenderem, videremque auditorum ſtudia ipſo progreſſu exardeſcere, eſſent autem nonnulli e familiaribus, iuuenes

praeclarae ſpei, qui emendandis et ſollicitandis lectionibus ingenii acumen ſubinde experirentur, inque his inprimis Io. Ferd. Frid. *Emperius*, Brunſuic. qui nunc cum Illmo Comite de Bentinck in Britanniam diſceſſit; Nic. *Schow* A. M. Havnienſis Danus, Guil. *Stieghan*, Magdeburg. Chph. Guil. *Mitſcherlich* Thuring. incenſus et ipſe, vt fit, communibus ſtudiis, diligentius rem tractare coepi. Iam Apollodorum peſſime eſſe habitum cum a librariis tum ab editoribus, ſatis quidem conſtabat; vulnera tamen altius eſſe inflicta videbam, quam vt recentium, qui ad nos peruenere, codicum ope ſanari poſſint. Etſi itaque e manuſcriptorum codicum copiis parum praeſidii expectandum, plura e Grammaticorum penu promi forte poſſe arbitrabar, circumſpicere tamen coepi bibliothecarum opes, ſi quid forte ad rem conferrent: ita ſane me illud ſaltem aſſequuturum ſperabam, vt quod in fronte libelli nunc adſcriptum eſt, ad codicum mſſ. fidem eum expreſſum exhiberem. Nam, vt ſcriptorem integritati reſtituerem, aut ab omnibus, quae ei inſident, vitiis purgatum ederem, nullo modo fieri poſſe intelligebam; vt autem multis locis probabili medicinâ adhibitâ ſanarem, poterat illud quidem non incommode fieri: verum ſupererant loca alia quae omnem medicinam reſpuerent, in aliis medela erat lubrica et incerta: nam poterat quidem facile diuinari, quid melius ſcribi poſſet, ſed in veterum ſcriptorum diſſenſu quaenam ſententia auctori probata fuiſſet, et quibus verbis eam enuntiaſſet, cum pluribus formulis id fieri poſſet, prorſus erat incertum; Praeſtare itaque videbatur, codicum lectionem, qualis nunc illa reperitur, exhibere et ab omni, quamuis probabili et tantum non certâ, emendatione ſcriptoris verbis inferenda manum abſtinere; inprimis cum tanti rem non eſſe vide-

rem, vt virorum doctorum inuidiam et reprehensionem incurrerem. Nulla enim facile proferri potest, quamuis ingeniosa, emendatio, quam non seu argutando seu cauillando impugnare liceat; et parum adhuc conuenit inter viros doctos de emendationum auctoritate: alii enim superstitiose potius, quam religiose, ad omnem coniecturam auctoris verbis illatam horrescunt, alii pro eâdem re habere videntur, siue verba auctoris a librariis corrupta restituant, siue ipsi scriptori alia, forte veriora, elegantiora et exquisitiora, obtrudant. Ita scriptorem corrigunt, non librariorum vitia.

Accidit vt sub idem tempus ex venditione publicâ librorum P. Burmanni Secundi nancisceretur bibliotheca nostra academica Apollodori exemplaria tria variis lectionibus, vt ferebatur manu adscriptis instructa. Quae etsi, cum a me inspecta essent, spem egregie fallerent: in vno tamen lectionem codicis Dorvilliani ad marginem adscriptam deprehendi. Cum autem a praestantissimo iuuene *Gerardo Iacobo van Swinden*, Icto, praematurâ morte ante hos XL. fere annos bonis litteris erepto, opes in Apollodorum paratas (quas ex praeclaro specimine nouae editionis, quam adornabat, in Misc. Obss. nov. Tom. III. proposito memineram) adhuc superesse audiissem, Ruhnkenium V. Cel. litteris appellaui, vt certiora hâc de re nuntiaret. Ille vero, pro amore suo in me summo, cum Gerardi Iacobi fratre *Philippo van Swinden*, Icto, in Curiis Hollandiae caussarum Patrono et Consessus Illustr. ac Praepotentium Ordinum foed. Belg. Aduocatorum principe egit, et ab eius humanitate ac facilitate, quam non sine magnâ laude commemorare possum, haud aegre obtinuit, vt apparatum variae lectionis transcriptum ad me mitteret: de quo, vt et de aliis schedis ab optimo Viro, Ruhnkenio,

mecum communicatis, in fronte notarum agam accuratius, nunc monuisse sufficiat, contineri in eo lectionem codicis Palatini, Vaticani, Medicei, Vesuntini, et duorum Regiae biblioth. Paris. Ex tertio Regio excerptam lectionem misit paulo post ad me V. C. Schweighaeuser, Professor Argentorat. Acad. doctissimus et humanissimus, cuius studio recreatum ac restitutum Appianum auide expectamus.

Copiis his, pro consilio meo et vitae meae rationibus, ita vtendum esse putaui, vt ad codicum fidem lectionem restituerem, eliminaremque ea, quae ab editore primo Aegio aliunde essent illata, emendarem autem si qua praue essent edita. Sublata hoc modo sunt superiorum editionum menda innumera; inprimis autem multis locis veritas et perspicuitas sententiarum diligentiore interpunctione, quod emendandi genus inprimis magni facere soleo, est restituta. Cum autem illud critices auxilium desideret potissimum Apollodorus, vt aliena et ex Grammaticis aut librariorum stupore illata eiiciantur: ea quidem, quae codicum consensu firmabantur, expungere non sustinui, vncis tamen inclusi, vt legentem non valde morari possint.

Inter haec facile intellexi, vix a me rem ita peragi posse, quo minus mihi multarum rerum ratio esset reddenda; variae quoque lectionis apparatum expectari; occurrebant praeterea inter legendum et interpretandum nonnulla, quae non incommode possent moneri; vt adeo, quamuis ab hoc laboris genere valde abhorrerem, de notis adiiciendis cogitandum mihi esset. Verum illo tempore auocabant me aliae curae, sepositusque est Apollodorus. Nunc redemtoris librarii rationibus hactenus consulendum visum est, vt graeca saltem

in publicum protruderem, et quidem feorfum ac fine annotatione, cum femel ita conftitutum effet, vt lectionibus habendis auditorumque vfibus libellus inferuiret: quam bene enim is confilio huic, etiam in lyceis et gymnafiis, refponderet, (paucis locis, quos feueriores mores refpuunt, exceptis) teftatum mihi fecit Io. Andr. *Suchfort*, A. M. Gymnafii Gottingenfis Rector, vir Graecis Romanisque litteris earumque accurate tradendarum difciplinâ praecellens, qui, eundem libellum in lectionibus fuis cum per hoc tempus effet interpretatus, copiâ et varietate rerum valde delectatos effe iuueniles animos narrauit. Comprehendam igitur fingulari libello, tanquam alterâ parte huius operis, variam lectionem cum emendationibus et illuftrationibus, inprimis ex antiquis Grammaticis, *reddam* rationes lectionis mutatae, agam de Apollodoro, eiusque codicibus et editionibus, tum fragmenta fubiiciam.

Scr. Mart. cIↄIↄccLxxxII.

PRAEFATIO

EDIT. PRIORIS

VOL. II. AD NOTAS.

Quid mihi in hâc ad Apollodorum adnotatione propoſitum fuerit, etſi ipſa res loquitur; paucis tamen exponere non grauabor. Igitur vt ad Apollodorum illuſtrandum animum adiicerem, me non tam Apollodori cauſſa impulit, vt haberem in quo ſcriptore reſtituendo et emendando operam criticam collocarem; quae ſane ſatis leuis foret opera, et ad grauiorem forte ſcriptorem melius transferenda; quam ipſa mythologiae ratio, cum eam nec ſatis bene a multis teneri, neque recte tradi viderem. A mythis tamen, vt iterum hoc moneam, omnis priſcorum hominum cum hiſtoria tum philoſophia procedit, neque is, qui aut hiſtorias antiquiorum aetatum tractat, aut philoſophiae origines et religionum cauſſas inueſtigat, curſum recte ſuum inſtituere poteſt, niſi a mythis, tanquam carceribus, progreſſus ſit. Ita ad omne in his animi iudicium grauiſſima res eſt, vt de mythis ipſis notiones inſideant mentibus verae et explicitae. Nam qui fabulas indole, genere, aetatis interuallis, cauſſis, vſu, non immane quantum inter ſe differre didicit, ſed pro poetarum ludibriis, anilibus narratiunculis et vanis commentis habet omnia, quae ſub fabularum nomine memorari audierit, ei ſane iraſcendum non eſt, cum mythorum naturam et indolem vſumque tam parum aſſequatur, ſi ſtudium eorum omne inane et friuolum eſſe ſtatuit. Ad poetarum lectionem fabulas cognitu vtiles eſſe nemo vulgo inficiatur;

ſi tamen nihil aliud quaeritur, quam vt laſciuientium ingeniorum commenta et luſus animis teneamus, miſeranda ſane eſt ſors noſtra, quod tam bona aeui huius fugientis pars his nugis perditur. Verum in litterarum ſtudiis etiam ea animi vis fingenda et regenda eſt, quam phantaſiam appellamus; fingere animo noua, apta, pulcra, aut ab aliis ficta diiudicare et probare, res eſt multi et docti ſtudii. Haec poetis legendis vt aſſequamur, allaborandum eſt; eadem porro ad artis ſeu priſcae ſeu recentioris opera transferimus; hinc ad vitae, ad morum elegantiam; ſic induimus ingenii ac ſenſus illam vim, quam guſtum pulcri verique appellamus, quem qui aſſequutus fuerit, nae is ad virtutis et honeſtatis ſtudium praeſidia habere videtur haud vulgaria. Verum vſus longe maximus fabularum eſt ad interpretationem cum poetarum tum aliorum ſcriptorum inprimis antiquiorum, maxime ad declarandum priſcorum hominum morem ſentiendi et ſenſa animi eloquendi, ad ſermonem ſymbolicum et a rebus ſenſui ſubiectis repetitum, cuius veſtigia vix alibi tam expreſſa et manifeſta ſuperſunt quam in mythis antiquioribus; quid quod magna fabularum poeticarum pars ex hoc enata eſt, quod vetus ſermo ſymbolicus ſeu allegoricus in factum hiſtoricum fuit mutatus, quod retexere et ad priſcam formam reuocare delectat. Hic idem priſcorum hominum, in ipſis vitae initiis conſtitutorum et hinc ad prima humanitatis et litterarum elementa progreſſorum, ſermo, ex quo paullo ſubtilius intelligi et cognoſci a noſtris popularibus coepit, iis ad meliorem interpretationem antiquiorum litterarum ſacrarum, in quibus oratio ad ſenſus eorumque iudicium accommodata vel maxime regnat, praeſidia et adiumenta noui generis attuliſſe videri poteſt; quemadmodum vera poeticae orationis natura et indo-

les perſpecta ad antiquiora in libris ſacris carmina, hymnos et vaticinia recte interpretanda facem praetulit. Vt igitur in hoc altero ſtudium naturae poeſeos, poſt V. S. R. Lowth, ita in illo vera notio mythorum et ſermonis mythici plurimum ad ſaniorem litterarum ſacrarum interpretationem profuiſſe videri debet. Verum vt illa omittamus, in ipſis poetis legendis et interpretandis cum haud dubie de inuentione rerum non minus laborandum ſit interpreti, quam de verborum ſententiis, verâ mythologiae doctrinâ qui deſtitutus eſt, nihil ad ſummam rei proficiet. Cum enim poetis tanquam materies, e quâ petant aut argumenta carminum aut ornamenta, ſubiecti ſint mythi: quid in aliquâ fabulâ nouatum poetae ingenio et inuentum ſit, nemo perſpexerit, qui vulgarem narrationem et antiquiorem fabulandi modum non animo teneat. Ita quid Sophocles, vt hoc exemplo vtar, in Oedipode in ſcenam inducendo ex ingenii ſui facultatibus depromſerit, non facile aſſequaris, niſi quae alii poetae de fabulâ hâc prodiderant in promtu ſint. Atque haec illa ſunt, quae inprimis animos iuuenum erectiores et generoſiores ad antiquiſſimum quemque ſcriptorem rapiunt, quod principes illos ſcriptores omnis generis aut vident aut ſentiunt vbique occupaſſe ea, quae in quâque re primo loco erant dicenda, quae ipſa res, ipſe naturae impetus, ſenſus, mens, ſubiicere ſolet, quaeque adeo cum veritate et ſimplicitate naturae ſunt maxime coniuncta, habentque ad animum, nondum ſeculi genio imbutum, vim tanto maiorem, quo minus ei adſperſum eſt argutae artis, quae delectat quidem ſuauitate ſuâ, vim tamen naturae ſenſusque infringit. Contra ſeriores ſcriptores facile animaduertas, non minus inter Graecos quam multo magis inter Romanos, operam luſiſſe in iis, quae

ſibi relicta eſſe videbant ab antiquioribus, ſtudiumque transtuliſſe ad expoliendα, ornanda, varianda, nouanda, eadem quae iam ab iisdem erant tractata; adhaeſiſſe adeo iis quae ſecundaria habenda ſunt, et in orationis elegantiâ et ſuauitate aut exornatione elaboraſſe; in quâ quidem eos ſuperaſſe antiquiores haud neges, illa tamen, quae propria ſunt antiquitati, in inueniendis rebus et ſententiis, et in eloquendi ſimplicitate, proprietate et grauitate, ab eorum elegantiâ, munditie et ſubtilitate abeſſe; multo minus ea a poetis Romanis expectabis, quorum operam in reddendis latine iis, quae ex graecis litteris transtulerant, conſumtam videas. Ad haec igitur et ſimilia alia vt iuuenum animos conuerterem, cum eorum pars haud contemnenda in mythicis contineatur, ſaepe circumſpicere coepi libellum, ad mythologiam recte ac docte tradendam comparatum, ſimulque eâ mythorum expoſitione inſtructum, vt eius aliquis vſus eſſe poſſit in antiquorum poetarum et hiſtoricorum lectione. Habeo enim in votis, vt exiſtat aliquando vir doctus, qui, mythologiâ Heſiodeâ, tum Homericâ, ſeorſum expoſitâ, deinceps colligat, quae ex antiquioribus poetis et hiſtoricis extant paſſim aut ex iis hauſta, aut ad verbum deſcripta fragmenta; quo facto haud difficile erit cognoſcere ea, quae ſeriorum ingeniorum luſu verius quam inuento acceſſere. Equidem vt in hos fluctus me immittam, nec hic aetatis gradus admittit nec aliae rationes meae. Itaque intra illud conſilium me continui, vt, cum vidiſſem in libello Apollodoreo occurrere ea, quae maxime et cognitu eſſent neceſſaria et ad poetarum antiquiorum lectionem vtilia, et ad priſcas mythorum rationes cognoſcendas fructuoſa, (nam pro conſilio diuerſo diuerſa mythologiae tractandae ratio eſſe debet, ſi quis v. c. artium operibus cognoſcendis aut poetis re-

centioribus ſimilem libellum conſcribere vellet) vt, inquam, hunc libellum ita ederem, vt legi ſine nimis magnâ offenſione poſſet. Cum tamen in ipſo opere intelligerem, vix me id quod volebam, conſequi poſſe, neque ne editoris quidem munere recte defungi, niſi partim lectionis, modo emendatae modo corruptae, cauſſas redderem, partim Apollodorum ipſum in multis illuſtrarem, conſilium inii hoc, vt in adnotationem hanc ſemel ſuſceptam coniicerem quoque ea, quae ipſis magiſtris, qui Apollodorum interpretarentur, ad fabulas explicandas eſſent vtilia. Monui itaque paſſim ea, quae ad indolem mythi, ad eius origines, incrementa, variationem, perſpiciendam neceſſaria eſſe videbantur; fontes et loca claſſica appoſui: inprimisque animos lectorum conuertere volui ad ea, quae poetarum ingeniis, variis variandi et ornandi ſtudiis, et a quibus cauſſis conſiliisque, deberentur; vt intelligeretur, quae fabularum antiquior eſſet ſimplicitas, qui ornamentorum fontes, quid inde tragici, epici, lyrici, hauſerint, quantum a patriis religionibus, a famâ maiorum, ab hiſtoricis, philoſophis, rhetoribus, grammaticis, ad ea melius deteriusque conſtituenda profectum ſit. Ita deſinent tandem homines putare, vt in hiſtoriis, ignoratione veri, fide incertâ, obſcuroque rumore, ſtudio odioue, eadem res diuerſis modis narratur, eodem more fabulas diuerſe tradi; contra vero ita ſtatuent: eandem rem, ſeu inde a gentis originibus ſeu famâ maiorum acceptam, ſeu a vetere auctore antiquo ſermone narratam, a ſequioribus pro materiâ eſſe habitam, in quâ ingenia exercerent; itaque eam variis modis a poetis diuerſi generis eſſe ornatam et variatam, mox ſeriorum interpretatione in melius aut in peius conſtitutam. Cum tamen non illud agerem, vt mythologicum opus conſcriberem, alienum erat,

fabulas singulas copiose exponere; breuitatis vero ratio vel maxime mihi erat habenda. Itaque, quae iam alibi docte et accurate exposita nossem, ad ea lectorem remisi; de aliis verbo monui, quod sapienti sat esse videbam; substiti interdum in exquisitioribus; omnino vero iacere volui fundamentum, cui superstruerent alii, pro suo quisque consilio, ingenio et facultate, quantum vellent. Poterunt quoque hoc ipsum opus alii emendatius et auctius recoquere. Nihil enim dare volui nec potui, quod in hoc genere esset absolutum ac perfectum. Res est infinitae lectionis mythica doctrina; et saepe etiam hunc inter laborem humanam sortem conqueri libuit, quâ, cum semel ex superiorum seculorum inuentis, iudiciis et opinionibus, conflanda sit sapientia, in hâc vitae breuitate et fugâ tot rerum cognoscendarum necessitas imposita est, vt vel in hac vnâ disciplinâ (at quam leui dices, quam parum cum vitae rationibus coniunctâ!) vitam aliquis consumere possit. Omnino tamen de mythorum ratione et indole nonnulla, iis, qui in hoc tramite pergere volent, cognitu nec iniucunda forte nec inutilia, subieci in disputatione de Apollodoro eiusque libello. Cetera visum est melius tradi posse, si ipsis rerum exemplis appositis in singulis caussis, non vniuerse, monerentur. Vtinam mihi operam hanc meam ita regere et describere licuisset, vt criticam adnotationem seiunctam darem ab illustratione mythologicâ; sed cum omne hoc quicquid est operae, necessitas potius et vtilitatis respectus, Graecis iam prelo exscriptis, exprimeret, quam vt consilium ab initio susceptum et animi lubido me ad illud ferret, reseruandum hoc erat secundae recensioni, quâ facile erit et discernere haec et singula perficere.

Subieci tandem fragmenta Apollodori. Inter primos conatus, ad quos, cum ad haec studia ani-

mum appulissem, deferebar, propositum olim erat hoc, vt seculum Ptolemaeorum, tanquam temporis epocham ad omnem litterarum, philosophiae et religionum conditionem, quam nunc videmus, initiis et seminibus iam tum sparsis maxime memorabilem, studiosius illustrarem: multa hic in variis litterarum generibus animo occurrebant, quae nisi expositione rerum in istum modum instituta non satis intelligi et perspici possent; erat igitur animus scriptores Alexandrinos, in his Apollonium Rhodium, Eratosthenem, reliquos, ita excutere, vt, quae ad ingenium seculi perspiciendum vim haberent, elicerem. Erat in his Apollodorus. Verum *vitae summa breuis — spes longas resecare* iubet. Restituit Apollodorum, qualem quidem exhibere licuit, mutili ac discerpti corporis frusta; attamen vel sic *magni nominis vmbram;* si modo quis animum attenderit ad tempora et homines, inter quos vixit, cum, Bibliotheca primum et Museo condito locupletatis litteris, homines docti ad rerum discendarum copias ordine dispescendas, tempora et historias accurate describendas, animos conuerterent. Noluit nos fortuna eorum opibus integris frui: nostris ea vsibus seruauit grammaticorum paleas, et monachorum scorias: ex his iterum eruenda sunt pauca pretiosi metalli ramenta, quae aetatis illius aureae copias ad opinionem et coniecturam nostram adumbrare possint. His interea tanquam micis et frustulis ex diuite coena residuis fruendum est, et acquiescendum in prouidentia numinis, quod in his pristinae fortunae reliquiis, ex temporum naufragio et clade seruatis, digerendis et in varios vsus conuertendis vires animi acuere nos et perficere voluit. Scr. Vernis mensibus a. cIↃIↃCCLXXXIII.

COMMENTATIO

DE

APOLLODORI BIBLIOTHECÂ

NOVÂQVE EIVS RECENSIONE

SIMVLQVE VNIVERSE

DE LITTERATVRÂ MYTHICÂ.

EX EDIT. PRIORE 1783.

Apollodori libellus, etsi in multis ieiune ac tenuiter scriptus, magnas tamen, praeter breuitatis et simplicitatis laudem, habet dotes, quibus commendari possit. Mythorum, seu fabularum, cyclum exponit, non secundum opinionis alicuius commentum, (nos hypothesin appellamus) sed ex poetis et scriptoribus principibus, nude ac terse, ordine lucido et ratione commodâ. Comparasse se videtur ad Pherecydis maxime exemplum, quod in locis ex hoc seruatis agnoscere licet, qui sententiis concisis, nudis, omni ornatu detracto, fabulas narrauerat. Vt melius de rerum expositarum constet ordine, monere liceat: *Primis capitibus* (lib. I, 1-6.) contineri fere, paucis aliis interpositis, *mythos e theogoniis et cosmogoniis* profectos; qui diuersae a ceteris indolis et naturae sunt, et physica nonnulla placita, qualia quidem in hominum rudium et oratione idoneâ et elaboratâ destitutorum animis esse poterant, super rerum origine, elementorum pugnâ, eâque diremtâ, de rerum dispositione, per summam narrata exhibent. Sequitur *altera sectio* ad finem libri primi: *mythi Hellenici*, seu priscae narrationes a maioribus fando acceptae de auctorum stirpis Hellenicae fatis rebusque gestis, sermone antiquo primum expositae, hominumque prisca omnia in miracula vertentium ore traditae, tandem a poetis varie ornatae. Inprimis autem *Aeolica stirps* heroum numero inclaruit: hanc ideo potissimum persequitur Apollodorus inde a c. 7. Incidunt in hanc partem praeter *Aloidas*, *Marpessam raptam*, *Oeneum*, *Athamantem* cum *Ino*, *Peliam* et *Neleum*, cum *Nestore*, *Biantem* et *Melampodem*, vatem, *Calydoniae*

ſuis venatio et *Argonautarum nauigatio*, multorum carminum argumenta.

Alter liber, vt nunc quidem libellus diſpeſcitur, *Inachi genus* exponit, in quo *Perſei ſtirps* ſuccedit inde a c. 4. et in hac *Hercules*, cuius res geſtae, vita ac mors, tot carminibus decantatae res, diſertius ex iis ſunt expoſitae. Subiiciuntur c. 8. *Heraclidarum fata*, profectio in Peloponneſum, ſedes in eâ occupatae, vsque ad Aepytum Creſphontis filium.

Tertius liber, *Agenoris ſtirpem* perſequitur: primoque loco c. 1. 2. 3. *fabulas Creticas*, tum c. 4-7. *Thebanas*, interpoſitis *Bacchi* Thebani fabulis, ſubiectâque breui expoſitione *belli aduerſus Thebas*, *belli Epigonorum*, fatorumque *Alcmaeonis*, quae et ipſa carminum argumenta praebuere; tertio loco hic liber c. 8. 9. fabulas *Arcadicas* potiores exponit, inque his Atlantis ſeptem filias recenſet, inter quas Taygete (lib. III, 10, 3.) ad *mythos Laconicos* ſcriptorem deducit, Electra autem (c. 12.) ad *fabulas Troianas*.

Paullo abruptius ad *Aeaci ſtirpem* procedit narratio (lib. III, 12, 6.) nec minus ſubito inde ad *fabulas Atticas* c. 13. donec in *Theſei rebus* deficit libellus, qui deductus eſſe debuit vsque ad bellum Troianum et errores ducum Troiâ captâ redeuntium: vt ex Photii loco (Cod. 186.) patet: et ex lib. I, 3, 4. vbi *Sirenes*: περὶ ὧν ἐν τοῖς περὶ Ὀδυσσέως ἐροῦμεν.

Periere ergo non modo de Theſeo reliqua, inprimis, quae lib. III, 1. f. promittit Apollodorus, de Phaedrâ et Ariadne, verum omnino Pelops et cum hoc Tantalus pater, et cum Hippodamiâ Oenomaus, et Pelopidarum ſtirps, cumque hâc de Atreo, Thyeſte, Agamemnone eiusque progenie narrata. Sicyoniorum res videtur conſilio omiſiſſe, vtpote hiſtoriae propiores ac temporum

computo; vnde Castor eas accuratius erat persequutus. De Orchomeno, et de Minyis, nescio an seorsum egerit; dubito etiam de Amazonibus; etsi hic locus esse potuit in rebus Atticis, ad quas earum historiae referri solebant. cf. Lect. Lysiac. c. 4. In Thesei rebus forte etiam de Pirithoo, de patre Ixione et de rebus Centaurorum et Lapitharum actum fuit. Suspicabar ideo ex Apollodoro esse depromtum locum de Theseo et Pirithoo apud Zenob. V, 33. p. 127. ed. Antvv. nam etiam ea, quae antecedunt et sequuntur, ex Apollodoro sunt petita; tum Scholion ad Il. α, 268. et 317. de Ixione. Sequebatur puto et in his Pherecydem, cuius particulas dedit Schol. Apollon. Rh. III, 62. Schol. Eurip. Phoen. 1192. vbi vid. Valkenar. Add. Pindarum P. 2, 39 sq. c. Schol. Si verum coniecto, Attici mythi deducti erant vsque ad Codrum et ductam a Neleo in Asiam coloniam: videnturque Apollodori verbis simillima legi apud Zenob. IV, 3.

Gale in Notis ad Apollod. p. 95. videri ait Lucianum in lib. de Saltatione redegisse nostrum in compendium; posseque hinc intelligi, quae in Apollodoro desiderentur. Enimvero si quis Lucianum vel obiter inspexerit, inde a §. 37. facile intelliget, de Apollodoro eum ne cogitasse quidem: tam diuersas fabulas, diuersumque fabularum ordinem ille sequitur; instituto quoque prorsus alieno vtitur; nam fabularum a pantomimis saltari solitarum recensum agit.

Etiam Tzetzae Commentario ad Lycophronem perlecto vix tuto pronunties, quaenam ex Apollodoro profecta esse videri debeant: hariolari autem de hoc vel illo et diuinare parum fructuosum est.

Cum vero in compendium redegisse veteres historias ac mythos feratur Apollodorus: quaestio illa exoritur, quae in omni scriptore primo loco agitanda est, quos ille se-

quutus ſit auctores, aut vnde ſua petierit. Cui quaeſtioni vt recte occurram, omnino *de mythorum tradendorum et tractandorum inter veteres ratione* pauca praemittam: ſimulque *de mythorum naturâ ac ratione*, tam parum plerumque intellectâ, nonnulla interponam *). A genealogiis profecta eſſe videri debet omnis inter Graecos mythologia; duplex tamen genus a duplici cauſſâ conſtitutum: aliud rerum et cauſſarum in perſonas mutatarum, vt diceretur gigni ex altero id, quod cur exiſteret cauſſam in illo haberet; continentur hoc genere cosmogoniae et theogoniae, a phyſicis nonnullis ſuper rerum origine et elementorum pugnâ rerumque conſtituto hoc, qui nunc eſt, ordine opinatis, paucis numero, a pinguioribus aliquot ingeniis ad ea, quae fieri viderent ac ſentirent compoſitis, et ſermone rudi ac ſenſilium rerum notis circumſcripto, redditis; in his nonnulla aſtronomica; aliud genus ab heroum eorumque, qui vel gentis auctores, vrbium conditores, vel rerum geſtarum virtutisque famâ clari fuiſſent, originibus erat ductum, cum natales eorum et ſtirpes ab vltimâ antiquitate vulgo repeterent, atque etiam in his partim vetuſtas narrationes, parum luculentas, ſequerentur, partim ſermonem antiquum ad fabulas comminiſcendas deflecterent, partim iisdem diis, qui in cosmogoniis erant inuenti, ad noua commenta rerumque miracula vterentur. Nam in primo illo genere, (id quod ſermonis parum elaborati natura et rerum ſenſui obiectarum ſpecie vehementer percuſſa mens ſuadere

*) cf. Commentat. *de origine et cauſſis fabb. Homericar.* in Nov. Commentar. Vol. VIII. *de Theogoniâ ab Heſiodo conditâ.* in Commentat. anni 79. T. II. et Proluſ. anni 1765. *de cauſſis fabular. phyſicis.* (Adde nunc Exc. III. ad Iliad. XXIII. et quae p. 564 memorantur; inprimis Commentationes Vol. XIV. Commentationum Soc. R. Scient. Gotting. inſertas.)

poterat), reuocatae cum essent animi sententiae et opiniones ad actiones, vt, quae cogitaret animus, tanquam gesta, aliis repraesentaret, elementa facta sunt personae, eorum incomposite efferuescentium tumultus per bellum ac pugnam, declaratus, multis modis narratam, modo Titanum, modo deorum, modo Gigantum: ita inuenta sunt deorum nomina, et naturae, et res gestae: in quibus vulgares forte superstitiones ac notiones nonnullas sequuti sunt auctores; sed haec ad liquidum perducere nullo modo possumus. Interiere enim antiquissima quaeque, et obscura supersunt vestigia; a Pelasgis enim, iam ante Hellenes, deos habitos esse ex classico Herodoti loco II, 50. constat; idemque docent tot alia de deorum ordinibus et classibus iam ante Iouem memorata; quo etiam locus Ciceronis N. D. III, 21. de iisdem diis varie traditis spectat. Ab antiquioribus vulgares inter Hellenas religiones partim natae, partim, cum aut casus aut opinio aut aduenarum auctoritas eas innexisset, melius constitutae sunt; ab iisdem heroum magnâ ex parte stirpes duci coeptae. Nec modo ea vulgo hominum ore et narratione trita, verum et carminibus vatum sunt frequentata *).

Cum longa aetas, vt credere par est, multa iam in his mutasset, flexisset, ornasset: ad Homeri et Hesiodi tempora deducta res est. Accepere illi fabulas, seu, quo vocabulo lubentius vtor, mythos, non inuenere: quâ de re alio loco est disputatum. Fuerant enim, vt et ipsâ re, et multis poetae vtriusque locis, et expressâ antiquitatis fide intelligitur, multi ante eos vates, qui hymnis deorum, heroum laudibus, et varii generis et

*) Secundum paullo ante dicta potest quoque aliquis eam opinionem animo concipere, an omnis mythologiae exordia a Pelasgis ducenda sint; Pelasgicarum pars adhuc fabularum habetur in Arcadicis. Attigi haec iam sup. Obss. p. 262.

argumenti ἔπεσι suis mythos varie multumque tractauerant: seruasse videtur nonnulla ex his hominum memoria etiam post Homeri tempora: sed, vt fit, sermonis antiqui horror, in multis etiam obscuritas verborum et ambiguitas, prisca illa carmina in neglectum adduxit sensimque animis et memoriis hominum excussit. Extitere serius passim alii, qui sua carmina veterum vatum nominibus venditarent; quorum tamen nullam esse rationem habendam per se intelligitur *).

Successit poetarum aetas, quos *cyclicos* vocabulo parum definito appellare solent, modo a cyclo mythico, inde a genealogiis deorum vsque ad Troiae excidium et Achiuorum reditus constituto, modo quod ipsi inter se cyclum aliquem epicum constituunt: hoc est, cum ii poetae ἔπεσιν exponerent fabulas veteres post Homerum et Hesiodum, recensus eorum ita a multis est factus, vt modo cum Homero et Hesiodo, modo ab iis seorsum classem aliquam poetarum constituerent. Sed nihil de numero habemus definitum; et confundunt cum veteres tum recentiores plerumque cyclum mythicum et epicum, et tertio loco cyclum Dionysii, de quo postea videbimus. Ex poetis his, qui ἔπεσι veteres mythos exposuere, alii cosmogonias, theogonias et heroogonias persequuti sunt, alii priscas Hellenicarum gentium narrationes de stirpium suarum auctoribus et conditoribus. Alterius huius generis magna pars intra sollennia argumenta belli Troiani substitit: vt is, qui Iliadem paruam, qui Cypria carmina, Arctinus Milesius, qui Αἰθιοπίδα de Memnonis rebus, qui Ἰλίου πέρσιν condiderat; item Νόστων auctores, et Telegoniae; alii noua argumenta, ex priscis

*) Subtilius de his est disputatum nuper in Excursibus ad Iliadem, et de Cyclicis ad Virgil. Aen. II. Exc. I.

tamen carminibus plerumque repetita) tractauere, inprimis res Herculis et res Thebanas: fuit adeo *Heraclea* non vno auctore; (cf. Obff. p. 132 fq.) porro Thebaides plures; τὰ ἔπη εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιγόνων; Ἀλκμαιωνὶς et quae Thebarum initia perfequuta esse videtur ἡ Εὐρωπία. Tum vero Ἀργοναυτικὰ, nec vnius auctoris. Fuit Μινυὰς, Minyarum et Orchomeniorum fabulas complexa; ὁ Αἰγίμιος, Aegimii res in bello Doriensium cum Lapithis gestae; (cf. Apollod. II, 7, 7. et Obff. ad e. l.) Melisandri Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων μάχη; in Argolicis fuit Φορωνὶς, nobile epos, tum Δαναΐς; in Creticis alia ἔπη; in Atticis Θησηΐς, cumque his forte coniuncta τὰ Ἀμαζονικά. De toto hoc vatum et *poetarum cyclicorum* genere velim vt existat aliquis qui fecundum ea, quae hic delineata funt, agat accurate, notitias et fragmenta colligat, difpefcat, ex iisque ea, quae tractata fuerunt, et quo ordine, quo habitu, quantum fieri poteft, adumbret. Poterunt forte fic nonnulla melius conftitui fuper antiquarum aetatum hiftoriis, litteris, religionibus et philofophiâ: de quibus plerumque ex feriorum fcriptorum iudiciis ftatuere folemus. Commune vero id fuit omnibus, vt *veteres popularium narrationes*, quae ore hominum adhuc ferri folitae effent, verfibus includerent, carmine traderent et ornarent, eoque hiftoriarum prima elementa conderent.

At illi, *qui cosmogonias ac theogonias* poft priores illos carmine repetierunt, nil nifi voluptatem audientium in deorum mythis exponendis propofitam habuere; iidem pro confilii ratione multa variare, mutare, ornare; ita vt, cum antiquiora, eademque rudiora perierint, quid primis mythorum auctoribus propofitum fuerit, in nonnullis iudicio probabili, in aliis ne probabili quidem coniecturâ, ex iis affequi liceat. Ex hoc genere fuere

Titanomachiae, *Gigantomachiae*, Carmina *de Typhoeo*. Transitum etiam est ad singula genera: ita *Epimenides* Curetum et Corybantum res cum theogonia coniunxerat.

Minus reprehendendi sunt *poetae physiologi*, seu veteres illi philosophi, qui de rebus physicis commentati carmine scripsere, et pro temporum suorum ratione sermone prisco poetico veterum mythorum vsi sua placita in mythos mutarunt, aut mythis inuoluerunt: testantibus id fragmentis *Empedoclis*, quae vtinam in vnum corpus collecta et docte disposita haberemus! Sed fuere ex eodem genere libri plures, Pherecydis quidem Syrii prosa sed carmini propiore, etiam Heracliti, Democriti, cuius oratio potius poema erat: (Cic. Or. 20.) versibus autem Xenophanis, Parmenidis. Nec vero hi fabulas interpretati, sed *vetere mythico sermone sunt philosophati* *).

Nouum mythologiae genus constituisse putandi sunt poetae, ex quo tempore fabulis *pro ornamentis poeticis* vsi sunt; in quibus adhibendis id maxime sectati sunt, vt ad consilii rationem, carminis naturam, animi lubitum, fabulas tractarent, laudemque in hoc ipso quaererent, si fabulam ingeniose variarent et vulgata nouo modo exponerent. Ita ab historiae ac famae acceptae fide omnino est discessum. Principes in hoc genere sunt *lyrici*, tum *dramatici*, inprimis *tragici*, qui veteres fabulas argumentum carminum ac fundum constituerunt, dramaticae autem poeseos naturae consilioque eas ita accommodarunt, vt interdum vix vmbra aliqua antiquae narrationis superesset. Tota haec fabularum stirps et natio, vt ita dicam, segregari debebat a ceteris. Fuere quoque qui τὰ τραγῳδούμενα, fabulas tragicorum ingeniis mutatas, seorsum libris conderent, vt *Aesclepiades*. At

*) v. nunc Excurs. III. ad Iliad. XXIII. p. 568 sq.

Grammatici mox tragica haec argumenta in acceptum ab antiquis mythorum ordinem intulere omniaque temere et praue miſcuere. Ad hoc genus referenda quoque ſaltatio *pantominorum:* extat apud Lucian. de Saltat. c. 38. longus recenſus fabularum per genera et capita deſcriptarum, quae in hoc dramatum genere exhiberi ſolebant. Nihil tamen ad cycli ordinem et ſeriem illa facere videri debent, etſi a Coelo et Titanibus initium enarrationis ducitur. Fuere qui in *luſtrationibus, expiationibus* ac *teletis* exponendis ſubſiſterent, alii qui per vatum praedictiones et per oraculorum euenta narrationes praecipitarent: vt *Euphorion* Chalcidenſis in Chiliadibus, ſaltem libro quinto.

Inter haec de conſcribendis *gentis ſuae hiſtoriis* cogitare coeperunt viri prudentiores. Occupata iam erant antiquiora pleraque carminibus ſuperiorum aetatum: itaque prima hiſtoriarum inter Graecos elementa, vt in Acuſilao Argiuo, in Hecataeo, (nolo Cadmum Mileſium ac Pherecydem Syrium laudare, cum de iis tam incerta ſint omnia) ducta fuere ex deorum genealogiis et heroum rebus geſtis, adeoque e mythis popularibus. Hinc intelligitur, cur antiquiſſimorum ſcriptorum libri inſcripti erant περὶ Γενεαλογιῶν, vt *Acuſilai, Hecataei,* cuius exordium hoc erat: Ἑκαταῖος Μιλήσιος ὧδε μυθεῖται. τάδε γράφω ὥς μοι ἀληθέα δοκέει εἶναι. οἱ γὰρ Ἑλλήνων λόγοι πολλοὶ καὶ γελοῖοι, ὡς ἐμοὶ φαίνονται (ap. Demetr. Phaler. ſ. 12.). Omnino illi antiquiores hoc vnum ſibi propoſitum habebant, vt memorias rerum, quales accepiſſent, vulgarent, ἐν αἷς καὶ μῦθοι τινὲς ἐνῆσαν, ὑπὸ (ἀπὸ) τοῦ πολλοῦ πεπιστευμένοι χρόνου, καὶ θεατρικαί τινες περιπέτειαι, πολὺ τὸ ἠλίθιον ἔχειν τοῖς νῦν δοκοῦσαι. Dionyſ. Halic. de Thucyd. Iudic. p. 275. B. Hudſ. Quem eundem morem, vt traderet *ſine criſi,* ſed cum fide, narrata, qualiacun-

que acceperat, sequutus est Herodotus. Neque adeo mirum, eos, qui primi historicorum nomine insigniuntur inter Graecos, ad nostrum iudicium, mythographos verius fuisse: quandoquidem omnis *vetus historia* mythorum expositione continebatur: non quasi excogitarent quisque fabulas, quas pro rebus gestis et euentis venditarent, verum, quia populorum origines his ipsis mythis inuolutae et traditae erant. Memorabilis in hoc genere esse debuit opera *Dionysii Milesii*, qui circa bellum Persicum vixit, et Μυθικὰ, Ἀργοναυτικὰ, Τρωϊκὰ et Κύκλον ἱστορικὸν condidit, eoque ipso inprimis clarus auctor Cycli mythici habitus est. Porro a *Pherecyde Atheniensi*, qui ante Xerxis expeditionem in Graeciam vixit, ἱστοριῶν opus decem libris, ab *Hellanico* circa idem tempus plures historiae antiquae Graecae singularibus libellis fuere perscriptae, aliae ab eius discipulo *Damaste* Sigeensi, et sic porro. Traducta opera est ad κτίσεις, h. e. ad mythos de *vrbium et insularum originibus*; tum pluribus eodem opere comprehensis, ad περιηγήσεις et περιόδους, vt ab ipso *Hecataeo*, cuius Ἀσίας περιήγησις, Εὐρώπης περίοδος fuit: cum quibus primum geographumena nonnulla in notitiam hominum venerunt. Hinc Apollon. Rh. multa repetiit, et lib. II. de Bithyniâ et reliquâ orâ Ponti. Inter haec, *ad temporum quoque rationes* aduerterunt animos, cum ad eas dispescenda esse ea, quae tradita erant, intellectum esset; fuere etiam, qui *chronica* attingerent: inque primis *Theagenes* Rheginus circa Cambysis tempora, tum *Hippys Rheginus*; fuere qui ἀναγραφὰς *sacerdotum Argiuarum* et *Sicyoniorum* scripto comprehenderent; alii qui singularum vrbium res ac tempora notarent, vt Samiorum, Lydorum, Argiuorum, Sicyoniorum, Atheniensium.

Ex his, quos adhuc commemoraui, principes illi auctores historiarum seu mythorum carmine scripsere;

inde alii, inque his primo loco Cadmus Milesius, Pherecydes Syrius, Acusilaus Argiuus, Hecataeus Milesius, (quis reliquis prior rem tum nouam tentauerit, incertâ famâ fertur) ad solutam orationem sermonem resinxere *), vt tamen prima huius generis pericula poeticae orationi essent propiora. (Sic intellig. Strabo lib. I. p. 34. et cf. inf. in *Ind. Auctt.* voc. *Acusilaus* et *Pherecydes*). Processum tandem est ad illud *historiarum genus*, quod eo nomine *vere* dignum haberi debet, vt perscriberentur ea, quae euenisse aliquis aut ipse vidisset aut ab aliis, qui viderant, cum fide tradita accepisset. Cuius generis cum condita essent praeclara opera, a *Dionysio Milesio* τὰ μετὰ Δαρεῖον, ab *Antiocho* Syracusano, rerum Sicularum scriptore, ab *Herodoto*, *Thucydide*, *Xenophonte*, *Philisto*, *Theopompo*, *Ephoro*, qui res Hellenicas ab occupatâ per Heraclidas Peloponneso repetitas ad Philippi R. tempora deduxerat, *Callisthene*, *Timaeo* et aliis, dispici coeptum est de *historiarum*, quas diuersas diuersarum aetatum diuersi exposuerant, *corpore* aliquo condendo, vt inde ab Hellenum originibus perpetua Graecarum historiarum extaret narratio, quae cum voluptate et cum fructu legi posset. In quo genere res ipsa postulabat, vt scriptores mythos veteres Graecis historiis praefigerent et historicum corpus ita conficerent, vt a mythicis temporibus ad aeuum historicum procederent. Qui primus id tentasse fertur, est *Anaximenes Lampsacenus*, idem qui Philippi et Alexandri res perscripsit: ab eo enim edita fuerunt τὰ Ἑλληνικὰ inde a Theogoniâ vsque ad pugnam Mantineensem Ol. CIV, 2. pertexta. (Diodor. XV, 89.) **)

*) Nunc hi συγγραφεῖς, illi ἐποποιοί.

**) Ex parte tamen iam praecesserat Dionysius Milesius in Cyclo, et prolusisse iam quodammodo videri potest Hellanicus, vti e Troicis intelligas apud Dionys. Hal. I, 46. 47. 48 pr.

Hoc tramite cum inoederent ſcriptores, vt mythica hiſtoricis praemitterent, procliuis fuit via ad commentum illud, quo mythi et ipſi in hiſtorias verti et tanquam res vere geſtae, cum cauſſis et conſiliis narrari coepere. Signum ſuſtulit hoc in more *) inprimis *Ephorus*, qui Tityum, Pythonem, (v. Strab. IX. p.647. A.) Gigantes, fuiſſe tyrannos narrabat. Simili modo expediebat fabulas de Lycurgo, de Minoe, de Rhadamantho, de Iove, Curetibus et ceteris ſimilibus; quo fere more, inepto ſatis, Palaephatus tentauit fabulas (vid. Theon. Progymn. c. 6. p. 91. 92). Efflorefcere coepere inter haec litterarum ſtudia *Alexandriae*, inque his conuerſi animi ad lectionis copiam varietatemque, et ad poetarum doctrinam. Inquiſitum nunc eſt in hiſtoriam mythicam alio modo ac conſilio. Primum enim *congeſta* et *collecta* ſunt ex antiquis poetis et ſcriptoribus ea, quae *ſparſim* erant tradita aut quae videbantur eſſe *recondita*, eaque alii carmine complexi ſunt, vt *Lycophron* in Alexandrâ, *Callimachus in* Αἰτίοις, *Aratus* in Phaenomenis, *Apollonius* in Argonauticis, *Rhianus* in Heracleade et in aliis, tum vero multo maxime *Euphorion* Chalcidenſis, cuius Ἄτακτα (h. e. σύμμικτα) ſeu Μοψοπία (h. e. Attica in V Chiliades diuiſa) multis ſerioribus auctoribus ante oculos fuit. Alii ſolutâ oratione ſua perſcripſerunt; inque his primo loco *Apollodorus* noſter commemorandus venit. Fuere porro qui *ad interpretationem poetarum* verſi fabulas exponerent grammatici, atque ſic ortum dedere *Scholiorum* generi, *quo fabulae veteres* modo ſecundum *cyclicos* aut τὰ τραγῳδούμενα, modo ſecundum *ſingulos auctores exponuntur;* quae vti-

*) Prior iam ceteris idem feciſſe videtur Dionyſius Mileſius, vt e fabb. de Amazonibus et Baccho ap. Diod. III, 52. et 65. apparet.

quam integriora haberemus! nunc enim illa plerumque admodum turbata, potioribus omissis concisa, seriorum grammaticorum nugis interpolata sunt, vt interdum difficile sit, aliquid expeditum dare.

Ex priore illo genere Grammaticorum, qui fabulas veteres, inprimis exquisitiores et doctiores, conquirerent, exorti sunt, qui hoc studium miris modis deprauarent. Sanior quidem et verior ratio antiquas res recensendi, ad certum consilium reuocandi, et pro naturâ et indole suorum quasque temporum accurate constituendi, substitit in paucis; seruasse illam videntur qui *temporum rationes* indagarent et *chronographias* componerent; quod ab *Eratosthene*, *Castore*, *Apollodoro* factum; tum nonnulli ex iis, qui res Atheniensium priscas ad tempora sua reuocarunt *). Attigere nonnulla *auctores periplorum*, *periegeseon* et *geographumenon*, vt *Agatharchides* Cnidius, *Mnaseas* Patrensis, *Dicaearchus*, cuius fragmentum *βίου Ἑλλάδος* praeclarum habemus, et ipse *Apollodorus*; alii, qui περὶ Νήσων scripsere, in quibus notabiles *Semus* Delius, *Philostephanus*, *Heraclides*. Contra fuere alii, qui, *Theopompi* forte exemplo, cuius Θαυμάσια memorantur, *incredibilia*, *admiranda*, *noua* et παράδοξα, seu physica seu historica, inque his etiam *mythica*, congererent, in quibus clarum nomen fuit *Alexandri Polyhistoris*, Sullae temporibus, et *Nicolai Damasceni*, qui sub Augusto vixit; prodiit inter hoc genus scriptorum, qui ingenii ostentationem in hoc quaererent, vt modo nouas fabulas procuderent, modo veteres ignotas reuocarent, modo ex κτίσεσιν et ex populorum historiis aut ex periegesesin obscuras et reconditas fabulas proferrent, aut τὰ κατὰ

*) v. Obss. ad III, 14. pr. Philochorus tamen et ipse fabulas in veriorem historiae colorem voluit mutare, et vsus est etymologiâ.

πόλεις μυθικὰ congererent; ex hoc genere *Antiochus* ſcriptor ab Athenodoro laudatur apud Ptolem. Hephaeſt. 5. p. 324. Extiterunt quoque qui *ciuitatum illuſtrium* mythologias conderent, partim gratiae popularium aucupandae, partim ingenii oſtentandi ſtudio. Sequebantur in his modo κτίσεις illas ſuperiorum, modó vnam et alteram fabulam in Argonauticis, Heracleis, Troicis et ſic porro commemoratam, et eam in patriae et popularium gratiam nouis figmentis ornabant. Eiusmodi ſcriptores fuere, qui de *Heraclea* ad Pontum egerant; qui *Antiochiae* vrbi fabulas Hellenicas accommodarant; in Syriâ de Triptolemo et Gordy. v. Strab. 16. p. 1089. B. Alii in miris transformandorum corporum narrationibus operam luſerunt. Ex omnibus his generibus, poſt multos, qui periere, vnus et alter aut integer aut per Photii excerpta eſt ſeruatus. Ex iis *Ptolemaeus* Hephaeſt. f. exemplum eſt inepti Grammatici, qui abſurdiſſima quaeque cumulat.

Inter haec in *interpretandis* et ad certam rationem reuocandis *fabulis priſcis* nonnullorum partim *philoſophorum*, partim *grammaticorum*, opera fuit collocata, infelix plerumque, lubrica, et a nullis bene conſtitutis elementis et principiis profecta. Nam origines religionum certis ſymbolicis ritibus et nominibus continebantur: quibus interpretandis operam dabant: non ſemper ex antiquorum hominum ſenſu, ſed ex ſuis notionibus; alii ex τελετῶν ritibus et inſtitutis.

Sunt ſane ſtudii huius philoſophici fabulas interpretandi veſtigia valde antiqua iam in Lyricis, cum in fragmentis, tum in *Pindaro*, qui impietatis in deos crimen vt fugeret, fabulas nonnullas in meliorem ſenſum interpretatur, vt de Pelope a diis guſtato ſtatim Olymp. prima. Impugnarant Homeri theologiam Pythagoras: Diog.

8, 21. Heraclitus 10, 1. Xenophanes 9, 18. cf. Olear. ad Philostr. p. 651. 2. Mox consilio ac decreto animi id aggressi sunt *Anaxagoras* et familiaris eius *Metrodorus* Lampsacenus ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου. Anaxagoras quidem, qui primus de virtute et institiâ Homerum scripsisse dixerat, ad ethicam doctrinam fabulas accommodare voluisse videtur; Metrodorus autem eas ad physica deflexisse *); hic quidem perabsurda sequutus, vt exemplis a Tatiano commemoratis intelligitur. Memorat hic idem *Stesimbrotum Thasium*, iam Socrati laudatum apud Xenophontem in Symposio, et *Glauconem* Plato in Ione, hunc quidem ignotum, illum a Strabone quoque memoratum et a Tatiano. Anaxagorae exemplum sequutus *Socrates* allegoricae in primis interpretationis signa sustulisse videri potest, quae sequentes *Plato* et discipuli, cum his quoque Euripides aliquot locis, (v. c. de Cerere et Terra Bacch. 219 sq.) inprimis vero *Stoici*, *Zeno*, *Cleanthes*, *Chrysippus*, etiam Cynici primoque loco Antisthenes, (inspice scripta eius apud Diog. Laert. VI, 1, 9.) omnes veterum mythorum rationes ad meros lusus nugasque redegerunt; omni enim sermonis prisci ingenio, veteris historiae indole, poeticesque naturâ, neglectâ, similitudines rerum verborumque, plerumque ex etymologiis inanibus, indocte captarunt; natumque inde est importunum illud grammaticorum genus, qui allegorias

*) Diog. Laert. II, 11. Tatian. ad Graecos c. 37. Plato in Ione, ad quem M. G. Mullerus noster p. 10 sqq. bene de his egit, et suppleuit Schowii Comment. ad Heraclid. Allegorias. Spectant ad Anaxagoreum interpretandi morem verba, quae alibi legere non memini, ap. Syncellum p. 119 B. ed. Ven. Προμηθεὺς γάρ ἐστιν ἐν ἀνθρώποις ὁ νοῦς. ἑρμηνεύουσι δὲ οἱ Ἀναξαγόρειοι τοὺς μυθώδεις θεούς· νοῦν μὲν, τὸν Δία· τὴν δὲ Ἀθηνᾶν, τέχνην· ὅθεν καὶ τό· χειρῶν ὀλλυμένων ἔρρει πολύμητις Ἀθήνη. Melius Democritus in mythorum ratione versatus esse videtur; nam is ipse spiritus poetici capax de *Homero*, *de poesi*, egerat; de illo quidem sic profatus: Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης, ἐπέων κόσμον ἐτεκτήνατο παντοίων; v. de eo Vales. de Criticâ I, 10.

veterum mythorum explicare vellent, ipsi omnis idoneae doctrinae expertes. Praefuerant tamen iis alii multo doctiores, in his ipse Aristarchus. Verum ad haec, quae Apollodoro in mythicis feriora sunt, descendere nunc non licet.

Subnata etiam rhetorum studia fabularum, seu exornandarum artificio rhetorico, seu vt in speciem historiarum verarum eas transferrent; vti res Herculis, Thesei, aliorumque eodem modo et colore ac res gestas Agesilai aut Epaminondae exposuerunt, caussas, consilia, prudentiam ciuilem, adsperserunt, omninoque pragmatice mythos nobis reconcinnarunt: quâ scriptionis fraude ipse *Diodorus* Siculus suam historiam contaminari passus est *).

Nec vero vllum omnino litterarum genus mythos facile intactos relinquere potuit: itaque Chronographi, Geographi, Astronomi, Archaeologi, Physici, Philosophi, qui dogmatum historias perscripsere, fabulas veteres saepe commemorarunt, variis de consiliis et caussis, multaque, incuriâ an studio, in iis mutarunt ac nouarunt. Accessere numi, deorum et heroum patriorum res insigniores, interdum et satis obscuras, adumbrantes. Ita, vt deorum nomina ne recitem, Herculis, Persei, Dioscurorum facta in numis expressa sunt, nec sine variatione.

Verum haec omnia a me eo dicta sunt, vt, quo loco *Apollodori bibliotheca* habenda sit, perspicuum fiat. Cum ii, qui historiarum Graecarum vno opere corpus complexi erant; mox ii, qui historias catholicas contexuerant, tempora mythica in fronte voluminum collocassent: e quo genere Diodorum habemus Siculum; Apollodorus alio consilio eosdem mythos collegisse videtur, vt vno volumine proponeret *compendium eorum mythorum*, qui *a poetis* maxime essent *frequentati*; inprimis, qui in Cyclo epico occurrerent. Manifestum hoc fit compara-

*) Ex Herculis fabulis, a rhetoribus et sophistis tractatis, specimen proposui in Commentatione de Hercule Musagete: in Commentationib. Soc. Gott. T. III.

tione eorum, quae Proclus in Chrestom. (ap. Phot. Cod. 239. notissimo sed classico loco) cyclo epico comprehensa dixit. Multa tamen attexuit, quae in aliis poetis, etiam in tragicis et lyricis, occurrerunt; id quod epigramma quoque in Apollodori bibliothecam testatur *). Omnia haec ordine disposuit lucido, partim ad sua genera, partim ad tempora sua reuocando; etsi nolim praestare Iosephi Scaligeri illud, quod dixit totam Apollodori bibliothecam facile κατὰ γενεὰς in certum Chronicum nos coniicere posse. Interea iis, quibus interpretandus est hic libellus, magnam vtilitatem afferre potest *Simsoni Chronicon*, in quo ad singulos annos res heroum, plerumque ex Apollodoro, adscriptae sunt. Eum in nonnullis poetas ante oculos habuisse, patet vel hinc, quod interdum poeticas voces et formas retinuit: v. c. I, 9, 8. *τὰ ῥεῖθρα, τὰς βάσεις.* I, 9, 2. *τὴν ἐναντίαν μοῦσαν μελῳδῶν.* I, 7, 4. §. 3. *τὰ κύματα.* Nec tamen, quantum quidem assequi licet, Apollodorus e poetis cyclicis ipsis omnia, quae scripsit, excerpsit; sed sequutus esse videtur *auctores my-*

*) Αἰῶνος σπείρημα ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμεῖο
  παιδείης, μύθους γνῶθι παλαιγενέας·
μηδ' ἐς Ὁμηρείην σελίδ' ἔμβλεπε· μηδ' ἐλεγείην,
  μὴ τραγικὴν μοῦσαν, μηδὲ μελογραφίην,
μὴ κυκλίων ζήτει πολύθρουν στίχον· εἰς ἐμὲ δ' ἀθρῶν
  εὑρήσεις ἐν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχει.

Poemation hoc, cuius auctor nescio an nimis magnifice de Apollodori libello senserit, iam Photius in suo codice legerat: Cod. 186. Relatum quoque in Anthologiam Epigramm. Planudeam Steph. p. 534. Brunck. Anal. T. III. p. 271. laudatum passim a viris doctis, inprimis a Salmasio ad Solin. p. 597. qui edit: Αἰώνων σπείρημ' ἀ. (hoc recte) et εἰς ἐμὲ γὰρ ἀθρῶν. Vertendum autem sic arbitror: *Hauriens orbem* (cyclum) *eruditionis antiquitatis, disce ex me* (libellus loquitur) *veteres fabulas, neque Homericum volumen inspice, nec elegias, aut tragicam musam, aut carmina lyrica, aut cyclicorum poetarum carmina require; me enim inspecto inuenies cuncta* (saltem mythos et figmenta poetarum) *quae mundus habet.*

thicos; quorum etiam nomina interdum apponit. Principes ex iis ſunt, Pherecydes, e quo forte ordinem adoptauit, Acuſilaus, alii, de quibus cum ſigillatim tum in Indice auctorum ab Apollodoro laudatorum nonnulla ſunt a me diſputata; operaque a me data eſt praecipue, vt indagaretur vbique, quantum fieri poterat, quem auctorem in iis, quae narraret, ſequutus eſſet Apollodorus.

Eſt vero haec alia, eaque haud vltima, Apollodori laus, quod ſeruauit multorum veterum carminum argumenta, multa ex veteribus mythographis, qui periere, etiam cycli epici veſtigia aliqua *). Pro commendatione habendum tandem illud, quod non interpretationes phyſicas aut allegorias immiſcuit, quodque nec adhaeſit fabulis Orphicis, in quibus multa occurrebant abſurda, inprimis de Hercule, Dionyſo, Hecate, Proſerpinā, Cerere.

De Bibliothecâ hâc locus claſſicus eſt Photii, qui **) eam legiſſe ſe profitetur: libellum appellat, aitque contineri in eo *res antiquiſſimas Graecorum* et *quae de diis et heroibus opinati ſint.* Obſcurius dictum hoc: ὅσα τε περὶ θεῶν καὶ ἡρώων ὁ χρόνος αὐτοῖς δοξάζειν ἔδωκεν, (f.

*) Cyclus ille epicus vt ex Procli Chreſtomathia, nam egerat ille περὶ τοῦ λεγομένου ἐπικοῦ κύκλου, enotauit Photius Cod. 239. p. 982. ed. Rothom. ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως· ἐξ ἧς αὐτῷ καὶ τρεῖς παῖδας γινώσκουσιν Ἑκατόγχειρας καὶ τρεῖς ἑτέρους ἀποτίκτουσι Κύκλωπας. διεξέρχεται δὲ περὶ θεῶν, τά τε ἄλλα τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα, καὶ εἴπου τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. καὶ περατοῦται ὁ ἐπικὸς λόγος, συμπληρούμενος ἐκ διαφόρων ποιητῶν, μέχρι τῆς εἰς Ἰθάκην ἀποβάσεως Ὀδυσσέως, ἐν ᾗ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου, ἀγνοοῦντος ὡς πατὴρ εἴη, κτείνεται. cf. Salmaſ. ad Solin. p. 594 b. 595 a. add. ad Aen. II. Exc. I. pr.

**) Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ τεύχει (volumine quod Cononis L. narrationes complectebatur) καὶ Ἀπολλοδώρου γραμματικοῦ βιβλιδάριον ἀνεγνώσθη μοι. Βιβλιοθήκη αὐτῷ ἡ ἐπιγραφή. περιεῖχε (f. δὲ) τὰ παλαιότατα τῶν Ἑλλήνων, ὅσα τε (f. γε) περὶ θεῶν καὶ ἡρώων ὁ χρόνος αὐτοῖς δοξάζειν ἔδωκεν. ὀνομασίας ποταμῶν καὶ χωρῶν καὶ ἐθνῶν καὶ πόλεων· ὅθεν καὶ τὰ πολλὰ ὅσα εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχει, καὶ κάτεισι μέχρι τῶν Τρωϊκῶν· καὶ ἀνδρῶν τινων πρὸς ἀλλήλους μάχας καὶ ἔργα ἐπιτρέχον. καὶ τῶν ἀπὸ Τροίας πλάνας τινὰς, μάλιστα δ' Ὀδυσσέως, εἰς ὃν αὐτῷ καὶ ἡ ἀρχαιολογία καταλήγει. σύνοψις δ' ἐστὶ τὰ πολλὰ τοῦ βιβλίου, καὶ (f. delendum καὶ) οὐκ ἄχρηστος τοῖς τὰ παλαιὰ ἐπὶ μνήμης ἔχειν λόγων μεταποιουμένοις. ἔχει δὲ καὶ ἐπίγραμμα τὸ βιβλιδάριον οὐκ ἄκομψον τόδε: Αἰῶνος σπείρημα etc. quod ſup. pag. appoſui.

παρέδωκεν vt παραδοῦναι, παράδοσις, de antiquâ famâ dici solent) *quae de diis et heroibus tempus seu temporum decursus ipsis opinanda dedit;* siue vt sit: *quae de rebus tanto temporum interuallo remotis opinati sunt homines,* seu: *quae longo aeuo tradita acceperunt et professi sunt.* Sane in libello, quem habemus, continetur summa eorum quae de diis heroibusque tradi solita. Sequitur: in eodem libello contineri *appellationes fluminum, regionum, gentium et vrbium:* ὀνομασίας ποταμῶν καὶ χώρων καὶ ἐθνῶν καὶ πόλεων. In eo quidem quem nunc habemus, pauca id genus occurrunt: dicemusne eum pleniorem lectum esse a Photio? sed potuere plura exempla esse in iis, quae periere in calce libelli; vbi ab Achiuis, qui Troiâ redierant, vrbes conditae narrari potuere; sunt tamen etiam in iis, quae supersunt loca nonnulla huius generis, I, 6, 3. p. 23. de Haemo monte I, 8, 6. p. 39. vrbs Oenoe condita. p. 44. vrbs Salmonea. p. 46. Pylus. p. 61. fluuius Harpys. p. 67. Tomi. p. 69. Apsyrtides. p. 75. Media. Quod pergit: "*multa in eo ad antiquissima tempora spectare, eumque ad Troianà vsque tempora descendere*" eo ipso intelligitur id, quod iam dictum est, hoc Apollodori libello cyclum mythicum esse comprehensum, quippe qui et ipse substitit in Νόστοις, seu erroribus Achiuorum a Troiâ redeuntium, locoque nouissimo Ulyssis res fuisse expositas. Sunt tamen lib. II, 8. de Heraclidarum in Peloponnesum profectione fatisque nonnulla interposita, quae ad annum post excidium Troiae XC. progrediuntur. Apollodorum quoque "*virorum nonnullorum pugnas inter se resque gestas*" narrare, in nostro libello videas, v. c. bellum Amphitryonis, bellum Thebanum, Epigonorum. Quod tandem captâ iam Troiâ errores quosdam commemorauit, maxime Ulyssis, in quem eius antiquarum rerum narratio desinit, id ad ea spectat, quae interciderunt. Subiicit his Photius: "*compendiosam quandam esse (σύνοψιν) maximâ ex parte huius libelli narrationem, iis non inutilem, qui vetera complecti volint memoriâ.*"

Hactenus Photii censura Apollodoreae bibliothecae; quae mihi quidem libelli argumentum non nimium diligenter et subtiliter referre videtur. Idem in censura libelli Acestoridae τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν, qui scriptor sapienter mythos suae quosque ciuitati, prouti in eâ ferebantur, reliquerat, multa in eo occurrere monet, quae cum alii dixerant, tum Apollodorus in suam bibliothecam retulerat — ἅτε καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ αὐτοῦ εἶπε βιβλιοθήκῃ.

Poterant nonnulla ex iis, quae Photius adscripsit, dubitationem facere, sitne hoc opusculum quod habemus illud ipsum, quod et quale ab Apollodoro profectum est. Eam suspicionem firmare potest hoc, quod passim laudantur nonnulla ex Apollodoro, quae in eo non reperiuntur. Enimuero sunt illa aut ex vltimâ bibliothecae parte, quae interiit, aut ex aliis Apollodori libris, in quorum fragmentis illa redhibentur. Nos verum Apollodorum habere, negabat Voss. in Melam I, 8. (p. 591. ed. A. Gron.) non videns, libros περὶ θεῶν et βιβλιοθήκην diuersos fuisse libros. Pro epitome maioris operis hanc habuere Barth. I. Theb. 121. Aduers. LIII. c. 1. ab eâdem fraude opinionis illaqueatus, quâ Vossius, Reines. Epp. ad Daum. 85. p. 216. Burm. Catal. Argon. in *Calais* et Faber.; quem refellit Gale Diss. p. 37. et in not. p. 64. (ad p. 155. 27.). Minus quidem foedatus corruptelis ad nos peruenit Apollodorus quam *Hyginus*, in quo interdum vix veteris Grammatici vestigia agnoscas; interpolatus idem miris modis. Processerat et ille a genealogiis deorum; tum nonnullis de Cadmi stirpe praemissis sequuntur Argonautica f. 12 - 27. tum Aloidae f. 28. res Herculis f. 29 - 36. Theseus cum Creticis et Atticis f. 37 - 48. Interpositis multis diuersissimi argumenti, subiiciuntur fabulae Thebanae inde a Laio 66 - 76. Tyndarei stirps 77 - 81. Pelopidae 82 - 88. hinc fabulae Troianae, et Achiuorum, qui ad Troiam venere 89 - 127. inde iterum diuersissimi argumenti fabulae, inter quas nullum vinculum agnoscas. Interea negari nequit, et ipsum libellum Apollodori nos

habere valde interpolatum, et nonnullis locis lacunosum, mutilum et truncatum; nec mirum, cum ipsum libelli argumentum homines inuitaret, vt margini aliunde sibi nota adscriberent, aut concise dicta explerent, alia expungerent vt minus nota. Praeterea omnia exemplaria, quae habemus, Photio, qui libellum, cum adhuc integer esset, legisse videtur, seriora, omninoque recentiora sunt et propagata ex vno non admodum antiquo, valde corrupto, et vocum litterarumque compendiis obscuris et ambiguis laborante, quae librarii indocti non assequi poterant.

Aegius, qui primus Apollodorum vulgauit (Romae 1555, 8.) eum narrat *fuisse sic mutilum, sic mancum, sic lacerum, sic inuersum, vt in eo restituendo — volumina versare necesse fuerit.* Non ferebat illa aetas, vt editores singula, quae de suo addebant vel mutabant, testata facerent; nunc aliorum codicum comparatio satis declarat, eum infinitis in locis scriptorem correxisse et interpolasse, plerumque ex Scholiis Lycophronis, Homeri, Apollonii et ex Diodoro, interdum etiam ignoratione seu sermonis seu fabulae *). *Commelinus*, qui (1599, 8.) libellum recudendum curauit, Palatino codice vsus, multa eiusmodi emblemata detexerat. ea tamen, paucis exceptis, omnia reliquit, nisi quod ea, quae in Palat. cod. non reperiebantur, cancellis inclusit. Opere nondum ad calcem perducto, fatis ille concessit; itaque silua variae lectionis cum annotatiunculis nonnullis interspersis ex eius schedis adiecta fuit a necessario eius Iuda Bonutio; desideratur tamen vbique vltima manus. Recensuit eum, hoc est, Commelini editionem recudendam tradidit operis, ali-

*) In vertendo Apollodoro idem non parum desudasse videtur. Eadem eius versio seorsum recusa extat Antwerpiae apud Io. Bellerum s. a. 8. quam Gale nouam editionem Apollodori esse putabat, item Lugduni 1608. et ad calcem Hygini et aliorum mythographorum Par. 578. Germanice nec infeliciter versum habemus libellum a V. C. Meusel a. 1768. antequam ad historica studia transierat.

quanto post (Salmurii 1661, 8.) *Tanaquil Faber*, et notulas addidit, has quidem subitaneas et inter legendum puto adspersas, nec tamen docto homine indignas. Paullo post (a. 1675.) in Apollodorum curas suas conuertit *Tho. Gale*, vir doctissimus et in hoc litterarum genere probe exercitatus, cuius nomen praeferunt Historiae poeticae scriptores antiqui Apollodorus Ath. Conon. Ptolemaeus. Parthenius. Antoninus Liberalis. In excudendis Graecis, Apollodori quidem ex editione Salmuriensi, nulla prorsus eius opera nec fuit, nec esse potuit; sed id negotium bibliopolis relictum, alteri Londinensi, alteri Parisiensi, qui ne quidem de correctore adhibendo cogitasse videntur; adeo foeda vitiis omnis generis sunt omnia. Ad Galeum opus iam excusum apportatum fuisse videtur; tum ille composuit Notas, praeclaro doctrinae apparatu instructas, sed male digestas, tumultuarias, et ad vsum legentium parum accommodatas: nam et nomina scriptorum apponit nude, et locis non distincte indicatis, et ex aduersariis suis pleraque adscribit tam concise, strictim, interdum tam obscure, vt, quid iis facias, vix habeas; admiscet alia ab Apollodoro aliena; destituit vero lectorem in eo quod quaerebat. Adhibuit editiones tres quae praecesserant, et lectionem codicis Oxoniensis, sed parum diligenter exscriptam. Id tamen mihi curandum esse putaui, vt, postquam ipse ad meum ingenium in scriptorem commentatus eram, superiores interpretes perlegerem, et ex Galeo, Fabro et Aegio, vtilissima quaeque in meum Notarum libellum transferrem.

Particulas ex Apollodoro, alteram, Argonautica, (ab I, 9, 16.) alteram, Thebaica (a III, 5, 7.) insertas vidi libello 1588. Lipsiae a Mich. Neandro edito: inscriptus ille: *Argonautica, Thebaica, Troica, Ilias parua. Poematia graeca auctoris anonymi sed pereruditi — nuper admodum sublata et prolata e bibliothecâ summi et eruditi viri:* — quae nunc satis constat a Laur. Rhodomanno esse confecta, nec possum satis mirari, Neandrum fucum facere voluisse

hominibus. Particulae istae Apollodoreae ad exemplar Aegianum expressae sunt, nullâ omnino crisi adhibitâ. Alio consilio particulas ex Apollodoro in tironum gratiam selectas edidit nuper in Chrestomathiâ suâ graecâ doctiss. Gedike. Etiam a Iac. Elsnero Apollodori bibliothecae nouam recensionem expectatam esse, e schedis Wolfianis biblioth. Hamburg. nuntiauit mihi Marc. Guill. Muller Subr. Gymn. Alton. vir doctiss.

Codices quidem adhibuerat *Aegius* plures; quid tamen cuique debuerit aut quae cuiusque esset auctoritas, pro more saeculi sui, non adscripsit, nec lectionem variantem nisi in locis paucis memorauit. Codicem potissimum sequutus esse videtur *Metellinum*, a Iano Metellio Sequano, cui Apollodorum quoque inscripsit, acceptum; sed saepe lectione eius appositâ adiicit: "et in aliis quos vidi;" tum in vertendo Apollodoro tribus se codd. vsum esse ait; aliquo loco (ad p. 41. f.) quatuor exemplaria sibi videre licuisse profitetur. In his fuit *Codex Farnesianus* ex bibliothecâ Alexandri Farnesii Cardinalis, (v. ad p. 32, 2, 10. ad p. 46, 1, 15. ad p. 78, 1, 5). *Codex Io. Honorii*, (vt ad p. 10, 1, 14. 10, 2, 7.) qui tamen, si recte video, vnus idemque cum isto est *). *Codex Scipionis Tettii* Neapolitani (vt ad p. 41, 2, 25. 45, 1, 14.) descriptus ille ex *Rodulphi Cardinalis exemplari*. (v. ad p. 43, 2, 20. ad p. 83, 2, 14). *Commelinus* an ipse *codicem Palatinum* comparauerit, non inuenio; lectionem inde ad oram exemplaris ab eo enotatam editioni praemisit Bonutius: quoties alii codices laudantur, Aegii illi sunt. *Faber* nullum codicem scriptum habuit; Palatini lectionem saepe laudat, sed ex edit. Commelinianâ. Memorat idem versionem gallicam, et reprehendit eius peccata; facta illa est a Passeratio parum docte. *Gale* passim codices com-

*) Nam ad p. 36, 2, 5. "Μίνω legitur ex codice Farnesiano manuscripto, Ioannis Honorii, βιβλιογράφων Graecorum voluminum multo omnium qui fuere, quippe nunc sunt, et qui post aliis erunt in annis, eminentissimi."

memorat; ipse nullam, nisi, vt diximus, *Oxoniensis* varietatem habuit; fuit autem hic, quantum assequi licet, ex Palatino transscriptus.

Cum Palatino omnino ceteri codices in vitiis manifestis ita conueniunt, tam corruptelis, quam lacunis et hiatibus, atque etiam interpolationibus e margine in verba scriptoris illatis, vt aut ex eo descripti, aut cum ipso ex alio eodemque codice repetiti esse videantur; vix vna alteraque satis memorabilis varietas repetitur, varietas vero lectionis fere omnis aberrationibus indoctissimorum hominum, qui litterarum compendia assequi non potuerant, consistit; vt manifestum fiat, exemplar illud, quod pro fonte fuit, iam seriore aetate, cum litterarum compendiis dudum contaminata esset scriptura, fuisse exaratum; agnosco tamen aberrationes primi et secundi gradus, hoc est alios, in quibus omnes plerumque consentiunt, alios in quibus in varias partes discedunt: vt probabile fiat, illa menda antiquioribus apographis insedisse, e quibus profecta sunt haec, quae adhuc in notitiam nostram venerunt. Nec tamen desunt codices nondum inspecti. Gale laudabat codd. quos seruant bibliothecae Venetae, Florentinae, Palatina, Altempsiana, Montchasiana, Gallicana regia, Oxoniensis.

Contigit mihi quidem, vt ex parte horum codicum variam lectionem nanciscerer. Quod enim iam in praefatione ad Apollodori Graeca exposui, ex venditione publica bibliothecae Burmanni secundi peruenere in Bibliothecam nostram Academicam aliquot exemplaria Apollodori variis lectionibus mss., vt ferebatur, instructa. Erant ea primum editio Salmuriensis *Matthaei Sladi* manu notata, qui Fabri correctiones, quas is calci adiecit, ad marginem appinxerat; altera Commeliniana, cum emendationibus *Iani Palmerii* e libro eius, cuius margini adscriptae erant, descriptis; eaedem, nec integrae, repetitae erant in alio exemplari Salmuriensi; tertia Galeana, cum varia lectione *codicis Dorvilliani* diligenter exscripta: qui

Palatini codicis meo iudicio habendum eſt apographum, ſed a valde indocto librario confectum. Mox memorabilis exempli humanitas Illuſtris Viri, *Philippi van Swinden*, apparatum variae lectionis a fratre deſideratiſſimo Gerardo Iacobo olim in Apollodorum conquiſitum *) ad me transmiſit, curâ *Ruhnkenii*, Viri amiciſſimi. Non potui mihi temperare, quominus hanc Generoſiſſimi viri liberalitatem, iam olim commemoratam, nunc iterum memorarem; nunquam enim non iucunda eſt memoria eorum, quae grato quis animo recordatur. Eſt autem in hoc apparatu varietas lectionis *e codice Palatino*, nunc biblioth. Vaticanae n. 52. quae ſaltem vtilitatem habebat ad Commeliniana excerpta eiusdem codicis comparanda et emendanda: alia e *codice Vaticano* n. 1071. tertia e *codice bibliothecae Laurentianae Mediceae* **); omnes tres ad editionem Romanam comparatione factâ, haec quidem vltima parum diligenter, vt et alia e *codice Veſuntino*, et e *binis*, ex eodem forte apographo deſcriptis *codd. bibliothecae Regiae Pariſinae* n. 2208. et 2662 ***), illa ad edit. Commelin.

*) cf. Nov. Miſcell. Obſſ. Tom. III. p. 42 ſq. Haeſerat hic apparatus Swindenianus primum Pariſiis in *Bozii*, poſt in Baronis *de Sainte-Croix*, et *Villoiſoni*, bibliothecâ, vnde tandem a *Wittenbachio*, amantiſſimo viro, Pariſiis agente, fuit ad Batauos reportatus. Expectabat ornatiſſ. iuuenis codicis *Gudiani* lectionem. Memoratur ſcilicet in Catalogo Gudiano p. 513. exemplar Salmurienſe collatum cum binis mſſ. Vaticanis; quod tamen nec Vimariae nec Guelpherbyti in bibliothecis reperiri mihi nuntiatum eſt. Nec lectio illa, vt opinor, alia eſſe poteſt quam Palatini et Vatic. codicis, quae iam in apparatu noſtro habetur.

**) De eo Banduri Catal. Biblioth. mſſ. Gr. T. II. p. 618. pauca habet; eſſe chartaceum et Seculi XV. nec librorum diſtinctiones reperiri.

***) In Catalogo Mſſ. bibl. reg. Pariſ. recenſentur quatuor codd. Apollodori ſub numeris 1653. 1658. (eſt is qui mihi tertius) 2722. qui tantum fragmentum habet, et 2967. hic poſtremus et primus debent eſſe illi, quos primum et ſecundum appellaui.

hae ad Londinensem institutâ comparatione. Quantum ex his profecerit Apollodori lectio, aliis potius aestimandum relinquo quam vt ipse pronuntiem.

Nuntiaueram *Brunkio* me Apollodorum iterum prelo subiecisse. Tum vir praestantissimus, inflammatus litterarum Graecarum ornandarum studio, quae ei plus quam vlli alii per Germaniam et Galliam debent, e bibliothecâ Regiâ Parisiensi codices Apollodori numero tres ad se missos excutere coepit; cum vero audisset, duorum lectionem me iam in apparatu habere, viro doctissimo et amicissimo *Io. Schweighäuser*, Professori Acad. Argentinens. mandauit, vt is tertium codicem n. 1658. quem antea 2663. fuisse audio, in vsum meum conferret: quod is fecit summâ cum curâ et diligentiâ; atque haec lectio trium codicum diligentissime comparatorum, Palatini, Doruilliani, Regii tertii, semper et vbique fere conspirans in vitiis scripturae et librariorum seu incuriâ seu inscitiâ, iubet me opinari, etiam reliquos codices, si minima quaeque inde enotata essent, in iisdem esse conspiraturos, cum in grauioribus omnes inter se conueniant.

In tantâ variae lectionis farragine in iis locis et verbis, in quibus nihil desiderabam, valde copiosâ parum tamen auxilii esse videbam ad innumera loca, quae medelam requirebant. Spes opis maior erat partim ex *Grammaticis* in scholiis ad poetas et e scriptoribus reliquis mythologicis, partim ex *virorum doctorum correctionibus* aliis libris passim adspersis. Cum mihi, ex quo tempore ad litteras has docendas vocatus sum, nunquam obtigerit tantum otii, vt in aduersaria aliquid referre possem; alterâ ex parte, quo sum ingenio, impar sim taedio ferendo in euoluendis et enotandis aliorum coniecturis: pergratum mihi accidit, cum nuntiatum esset a viro optimo *Ruhnkenio*, se missurum esse schedas cum variis eiusmodi locis enotatis, tum *Palmerii*, quas iam supra commemoraui, et *Ios. Scaligeri* notulas; missa etiam Brunkii humanitate alia loca recen-

tiorum criticorum enotata *). Inspectis tamen schedis maiorem partem videbam contineri correctionibus eiusmodi, quae vnicuique non prorsus graece indocto in oculos incurrunt, et legenti se obtrudunt; in iis autem, in quibus haererem ipse, destituere me aliorum quoque acumen; iis itaque omissis ad veteres Grammaticos confugere satius habui; et horum lectionis, fateor, me Apollodori caussâ non poenitet; obseruaui enim plurima huic scriptori seu emendando seu illustrando salubria inprimis in Scholiis Lycophronis, Homeri, Euripidis, Sophoclis, Pindari, Apollonii, Dionysii Periegetae, alia in Zenobio, Tzetzâ, aliis; etsi saepe difficilis deliberatio erat et intentiore curâ res indigebat, vbi discernere vellem ea, quae Apollodoreis admixta erant aliena in iis ipsis locis, quae manifestum erat ex Apollodoro esse descripta; quae si quis admittere velit, posset ille scriptorem interpolatione ita diffingere, vt in ipso Apollodoro Apollodorum quaereremus. Tum vero Pausaniam, Diodorum, Eratosthenem, et hoc genus scriptores comparaui, partim ex pristinâ lectione, partim singula capita inspiciendo; nam Hesiodum, Homerum, Apollonium et id genus alios sic satis memoriâ tenebam. Ad ea quae ex hac lectione enotaueram, comparaui deinde virorum doctorum enotata; quaeque ab iis occupata videbam, lubenter vnicuique remisi et sub eius nomine adscripsi. Cum hoc ipso tempore prodiisset Eudocia, multa in eius Joniâ expectabam ad mythos veteres spectantia. Sed vix vlla spes fuit fallacior. Nihil omnino in illâ reperi quod

*) Cum in priore editione praelum iam in extremis paginis sudaret, perlatae ad me erant Amstelaedamo, serius, quam curatum fuerat a Viro doctissimo et clarissimo *Henrico Verheyk*, annotationes in margine trium exemplarium adscriptae, partim ipsius viri humanissimi manu, partim ab Henninio et ab Io. Toussaint profectae; quarum ne fructus, nec praeclarae beneuolentiae memoria, intercideret, adiiciebam ea tum ad calcem enotata, etsi pleraque siue ab aliis, siue a me occupata; eadem nunc suis passim locis inserenda Var. Lect. curaui.

non aliunde notum esset; Apollodorum ipsum illa ne inspexisse quidem videri potest, sed quae ex eo reperiuntur in Ioniâ, ex Grammaticis fluxere, quos illa exscripsit; nam omnis eius opera intra eosdem fere auctores substitit, quos Eustathius ad Homerum et Periegeten manibus versauit; vt appareat, binis saeculis, quae fuere XI. et XII., a C. N. intra C. fere annos, cum illâ femina duo alios, Tzetzam et Eustathium, (nec forte multum antecessit eam aetatem Etymologus M. cum Suidâ) in idem studium conuenisse, vt e Grammaticis, quales tum haberentur, nouos libros concinnarent. Eudocia vtique praeter Scholia Homeri, Hesiodi, Apollonii, Lycophronis, Sophoclis, tum Palaephatum, Eratosthenem, vix alium quemquam nisi seriores, sequuta est; in fabulis vtique; nam in aliis Diogenem Laertium, et eosdem quos Suidas exscripsit, ante oculos habuit. Nec melioribus codicibus, quam nos nunc habemus, illam vllo in loco, quem quidem inspexi, vsam vidi, plerumque multo deterioribus. Omnino hoc tempore vix adhuc extabant antiquiores illi scriptores Graeci, dudum iam tum deperditi. Quod si passim eorum nomina laudantur, hoc fit ex aliis Grammaticorum et scriptorum locis, qui illos inspexerant. Ita multi laudantur ab Eustathio, quos ille profecto non vidit. Tzetzae autem vanitas nomina excitat, quae non nisi fando audire potuit; v. c. ad Lycophr. v. 177. p. 26. Inspiciat aliquis Indicem in Chiliades apud Fabric. Bibl. Gr. T. X. Simili modo cumulant nomina Io. Malala, Cedrenus, ita e Latinis Fulgentius.

Cum a me tamen omnia haec peragenda essent intercise, per multorum interdum mensium interualla, pleraque raptim et tumultuarie, muneris et officii curis vndique assilientibus, fieri potuit ac debuit, vt multa animo exciderent iam inchoata, vtque multa reliquerim aliis perficienda, expolienda et forte emendanda: in tantâ inprimis, eâque fere incredibili, rerum varietate, quae in hoc exiguo libello comprehensae sunt. Saepe enim, etsi oratio Apollodori parum elaborata mihi esse visa est, hoc tamen mira-

tus sum, quanta cum breuitate ille ingentem fabularum numerum strictim exposuerit.

Iam commentandi in Apollodorum via ea iniri poterat, vt quis non tam scriptorem quam ipsas fabulas illustraret et exponeret: ita sane opus condi poterat, quod omnem mythologiae orbem complecteretur. Hanc fere viam iniisse arbitror *Bachetum Meziriacum*, quem commentarios doctissimos et copiosissimos in Apollodorum parasse cum ab ipso (ad Ovid. Heroid. p. 454. II. p. 151.) tum ab aliis narratum est. Simile fuit Tan. *Fabri* studium (in Notulis eius p. 259.) nec non *Bignoui*, clarissimi illius Bibliothecae Regiae Paris. praefecti *). Volebat quoque doctissimus iuuenis, *Ger. Iac. van Swinden*, quem supra honoris caussâ nominaui, paullo latius in omnem historiam fabulosam euagari, id quod ex specimine in *Nouis Miscell. Obss.* (T. III. p. 37 sq.) intelligitur. Id vero si sequi vellem, facile intelligebam, me ab eo, quod ab initio propositum erat, vt libellus in manus cupidae iuuentutis perueniret, quo poeticae veteris doctrinae studium inter nos reuiuisceret, prorsus aberrare et deflectere. Si volebam et iuuentuti et iis qui eos erudiunt, consulere, vt iis esset libellus paratu facilis, qui non modo praelegeretur, verum quem consulere etiam possent, quoties in poetis, inprimis Graecis et tragicis, in fabulam inciderent non satis notam: videbam mihi agendum esse maxime hoc, primum vt, cum semel ad codicum lectionem, sed quantum liceret, emendatam, extritis Aegii emblematibus, Apollodorum reuocare constituissem, lectionis seu restitutae seu intactae relictae rationem redderem, vtque nec apparatus critici, quandoquidem eum bona aliqua fortuna in manus tradiderat, male neglecti reus agerer; altero loco Apollodoreae narrationis auctoritas erat constituenda, et diligenter dispiciendum, vnde sua petierit ille, aut quâ fide, quâ aucto-

*) v. Elogium eius in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. XVI. p. 337.

ritate, ea, quae non vulgaria ſunt, aut in quibus ab aliis diſcedit, tradiderit; quae cyclicis et epicis, aut quae tragicis eſſent propiora; tandem illuſtranda ea, quae eſſent aut in verbis aut in rebus, ſeu breuitatis ſtudio ſeu orationis corruptelâ, obſcuriora. Haec ſi eſſem perſequutus; videri poteram boni interpretis officio ſic ſatis eſſe defunctus. Breuitatis ſtudium in his omnibus debebat eſſe ſummum. Ornatum et copiam orationis hoc genus commentandi omnino reſpuit; nam iucunditatem et amoenitatem habere poteſt nullam; ſatis eſt ſuccincte et ſtrictim, modo perſpicue, ſingula perſequi. Quod conſilium in commentando ſequutus ſim, appoſui tanto lubentius, quo ſaepius vulgo in ſcriptoribus edendis certum aliquod conſilium, quod editores ſibi propoſuerint, deſidero. Ita illi ſequuntur fere exempla aliorum, parum cogitatione defixi in id, quod in eo, quem tractant, ſcriptore maxime factu opus ſit; vt locum fere habeat illud Apuleii; *videmus plerosque, qui non ſuopte corde, ſed alterius verbo reguntur; qui ex angiportu reptantes, conſilia ex alienis vocibus colligunt, et, vt ita dixerim, non animo, ſed auribus cogitant.* Inter haec tamen ſentiebam, ſaepe fore vt in manum ſumant libellum viri docti cum expectatione diſſertioris expoſitionis alicuius fabulae, inprimis in enarratione Apollodori ipſâ; quâ in re, etſi bene ſenſi quanto difficilius ſit, ſi cum conſilio agas, multa omittere, quam apponere, ita tamen ſatisfaciendum multorum votis eſſe putaui, vt loca claſſica ac primaria, aut quae pro fontibus eſſe poſſent, breuiter deſignarem. Atque hactenus ſpero me conſequutum eſſe hoc, vt, ſi quis in Latinis Ovidio (ex quo raro adſcripſi loca, quia ſatis nota ſunt, ſaltem ad inueniendum facilia) inſtructus ſit, et, ſi fieri poteſt, Hygino, in Graecis, Apollodori copiis ſit onuſtus, ſic ſatis viatici et inſtrumenti habiturus eſſe videri debeat ad iter per graecas litteras emetiendum. Poterit forte alius quisque pro ſe has ipſas opes locupletare; affatim enim eſt, vnde loculos replere vnus quisque poſſit; et

id velim consilium viros doctos sequi, quod saepe in votis habui, vt in auctoribus classicis edendis et illustrandis non tam moueant ea, quae semel bene constituta sunt; nullo alio cum fructu, quam vt alius nouâ editione ea iterum in pristinum locum restituat; quam vt editioni cuiusque scriptoris probatissimae repetitae addat quisque de suis ea, quae in illâ, vt vsibus ac votis omnibus satisfiat, desiderari perspexerit; poterunt ita, vt in alios, sic in Apollodorum, retractari mea, suppleri ab aliis ac perfici, quo eo tandem perueniatur, vt editio huius scriptoris prodeat quae consiliis communibus et vsibus idoneis respondeat. Mihi quidem hoc tanquam sorte aliquâ datum, vt inchoare quidem liceat nonnulla, perficere nihil, tametsi animo habeam tanquam informatam speciem praeclarae alicuius operae, quae in vnâ vel alterâ re cum fructu et cum laude poni possit. Ceterum ad Romanos poetas comparandos descendere nunc non debebam, multo minus ad fucum, quo seriores poetae fabulas veteres incrustarunt. Alienum quoque erat, vbi ab ingenio meo, ita a consilio, cumulare loca scriptorum, in quibus nihil aliud reperias, quam quod eandem rem et ipsi meminerint; quo quidem genere eruditionis nihil esse potest ieiunius, nihil molestius. Super iis, quae iam satis vulgata, aut ab aliis curiosius tractata sunt, satis mihi esse visum est remittere ad Interpretes Hygini, Ovidii, Antonini Liberalis et sic porro: cui libuerit, adeundi ita copia data est. Non diffiteor saepe me et refrixisse studio et viribus defecisse, nec vbique obscurae huius et improbae diligentiae taedium pertulisse: cum modo in librariorum mendis tollendis, modo in mythologorum dissensu inprimis in stirpibus et prosapiis, tam multa, eaque tam tenuia et ieiuna, quae haud raro stomachum mouerunt, minutatim essent persequenda. Quam parum enim omnia haec ad recte viuendum facerent, bene sentiebam, et saepe in animum veniebat illud, quod e Scholiis ad Sophoclem memineram: *non esse minutiis his immorandum grauiori-*

bus omiſſis; eſſe autem grauiora magisque neceſſaria ea, quae animum locupletare et mores emendare poſſint *). Praeclara profecto vox; quam philoſopho, non grammatico, dignam dicerem: niſi et huic in ſuis litteris eſſe philoſophandum, illum in permultis ſine grammaticâ recte philoſophari non poſſe, bene noſſem! Nec me fugiunt illa quae paſſim apud Sextum et Senecam in grammaticos dicta ſunt. Enimuero habet hoc critica et philologia commune cum aliis ſtudiis omnibus, vt a rebus tenuibus et, ſingulatim per ſe ſi conſideres, minutis procedendum ſit, ſi ad maiora peruenire velis, vtque nulla eſſe poſſit doctrina paullo ſubtilior et recte inſtructa, niſi quae in minimis non trepidet: expeditis enim iis, quae in verbis morari poſſunt, liberior euolat animus, vbi ad ipſas res ſe conuerterit. Hoc idem in mythis veterum locum habere vidi: eâque viâ ſenſi eo me perueniſſe, vt de mythorum ſenſu et ratione interdum iudicare poſſem rectius quam a multis factum erat. Nec ſane per dumeta haec et virgulta ſemel ereptaſſe infructuoſum eſſe poteſt: etſi nolim in iis quemquam ſedem fortunarum et habitationem figere. Etenim in rerum vel maxime tenuium et ieiunarum tractatione occurrunt nonnulla, quae ad grauiora ducunt: modo ingenium et doctrinam adhibueris. *In eodem prato bos herbam quaerit, canis leporem, ciconia lacertum* **).

Scr. Menſ. Vernis a. cIↃIↃCCLXXXIII.

*) Schol. Soph. Electr. 541. vbi tragicus Menelao duo filios obtrudit pro vno apud Homerum, οὐ περὶ μεγάλων, inquit ille, αἱ τοιαῦται διαφωνίαι τοῖς ποιήμασιν. ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν, ἀφεμένους τῶν ἀναγκαιοτέρων, ἅπερ παρατηρεῖν ἐχρῆν. ταῦτα δέ ἐστι τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

**) Seneca Ep. CVIII.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ α΄.

Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀθηναίου Γραμματικοῦ Βιβλιοθήκη. Ita in ſcriptis libris inſcribitur libellus: (cf. Gale diſſ. p. 35) niſi quod τοῦ ante Ἀθηναίου plerumque abeſt. Apud Grammaticos laudatur, vel Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ap. Schol. Soph. Antig. 992. vel Ἀπολλόδωρος ſimpliciter, vel Ἀπολλόδωρος ἐν α΄. β΄. γ΄. In Scholiis ad Il. α, 42, vbi de Danai fugâ ex Aegypto: (v. inf. II, 1, 4.) ἱστορεῖ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ. ad Il. β, 103.

de Ius erroribus (v. II, 1, 3.) ἡ δὲ ἱστορία πλατύτερον κεῖται παρὰ Ἀπολλοδώρῳ ἐν τῇ α. (τῷ α.) Eadem Scholia ad β, 494. de Cadmo (v. III, 4, 1.) ἱστορεῖ Ἑλλάνικος ἐν Βοιωτιακοῖς καὶ Ἀπολλόδωρος Βιβλ. γ'. κεφ. δ'. Sed vltima haec a feriore manu adiecta effe non dubito; et in Schol. mf. Leid. et al. legitur tantum Ἀ. ἐν τῷ γ'. Mirari licet, Grammaticos hanc difpertitionem in tres libros agnofcere, cum in Apollodori codd. nulla diftinctio et partitio occurrat. Ea, quam nunc habemus, ab Aegio facta eft; forte ad Grammaticorum ductum; poterat vtique fieri fubtilius. cf. Gale diff. p. 46. Ab hoc eodem viro docto, Galeo inquam, diftinctio in capita et fectiones facta eft, fed fatis indiligenter: nihil tamen mutaui, ne nouae turbae fierent; nifi quod minores diftinctiones adieci, et rerum argumenta inter fe diuerfa interuallis verfuum relictis feiunxi.

Aegius, qui primus Romae 1555 hunc libellum vulgauit, de fuo adiecerat περὶ θεῶν, libris duobus diuerfis pro eodem perperam habitis. Eum refellit Gale diff. p. 35 fq. Vid. inf. fragm. librorum περὶ θεῶν.

Γραμματικοῦ nomen, quod codd. exhibent, vindicat etiam Strabonis auctoritas lib. XIV. p. 976. D. (661.) et Photius p. 458. Ἀπολλοδώρου γραμματικοῦ βιβλιδάριον ἀνεγνώσθη μοι. Βιβλιοθήκη αὐτῷ ἡ ἐπιγραφή.

Βιβλιοθήκη intell. μύθων, vel ἱστοριῶν, vt Diodori.

Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντὸς ἐδυνάστευσε κόσμου. γήμας δὲ Γῆν, ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς Ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, Βριάρεων, Γύην, Κόττον, οἳ μεγέθει τε ἀνυπέρβλητοι καὶ δυνάμει καθειστήκεσαν· χεῖρας μὲν, ἀνὰ ἑκατὸν, κεφαλὰς δὲ, ἀνὰ πεντήκοντα ἔχοντες. Μετὰ τούτους δὲ αὐτῷ τεκνοῖ Γῆ Κύκλωπας, Ἄργην, Στερόπην, Βρόν-

CAP. I. §. 1. — §. 2.

I, 1, 1. Coeli et Terrae progenies: Centimani. 2. Cyclopes.

VARIAE LECTIONES ET NOTAE CRITICAE.

I, 1, 1. Γύην iam ab Aegio excuſum et per edd. propagatum retinui: quia proclivior lapſus ex hoc in Γύγην, quem vnus Medic. offert, quam vice verſa. Eadem varietas in aliis locis in hoc nomine, vt ſtatim in Heſiodi Θ. 149. Notae ſunt diſputationes hâc de re Bentl. ad Horat. II. C. 17, 14. Heinſ. ad Ovid. II. Am. 1, 12. Munk. et v. Stav. ad Hygin. p. 3. Κόττον vero mox ſine dubitatione reſtitui ex Heſiodo v. 149. 617. 713. manifeſtum enim vitium, Κοῖον, erat, quod et Scholio Aeſchyli Prom. 351. inſidet.

§. 2. Αὐτῷ τεκνοῖ Γῆ verba haec vncinis incluſeram, cum e margine ea illata eſſe admodum probabile ſit; nam totam orationem languidam et ignauam reddunt. Tum τεκνοῦν nunc de matre diceretur, quod paullo ante de patre erat dictum, et ſtatim iterum dicetur, vti ſollennis loquendi vſus fert. Etſi vnum et alterum exemplum, in quo et mater τεκνοῖ, occurrere non negem; vnum apud noſtrum, lib. III, 10, 1. de Alcyone: ἡ θυγατέρα μὲν ἐτέκνωσεν Αἴθουσαν. et Diodor. IV, 68. ἡ δὲ Τυρὼ — ἐτέκνωσεν Ἀμυθάονα. alia loca ſunt ibid. IV, 72. III, 60. Lycophr. 962. ἡ δὲ δαίμονι — σκύλακα - τεκνοῖ. cf. Heſych. in τεκνοῦσα. Sic et

την, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἕνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. ἀλλὰ τούτους μὲν Οὐρανὸς δήσας, εἰς Τάρταρον ἔῤῥιψε. τόπος δὲ οὗτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν ᾅδου, τοσοῦτον ἀπὸ γῆς ἔχων διάστημα, ὅσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ.

§. 3. Τεκνοῖ δὲ αὖθις ἐκ Γῆς παῖδας μὲν τοὺς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας, Ὠκεανὸν, Κοῖον, Ὑπε-

I, 1, 3. Titanes.

τίκτειν, proprie de femina, et γεννᾷν, proprie de patre, tamen etiam promiſcue occurrunt vſurpata; exempla congerere velle, otioſi hominis eſſet. Mox Ἄργην pro Ἄρπην, vt ex libris legebatur, reponere minus dubitaui; eſt enim hoc nomen apud Heſiod. v. 140. idem fuit apud Pherecydem, vt ex Schol. Eurip. ad Alceſt. pr. colligo. Eadem nomina Cyclopum memorat Euſtath. p. 1622, 50. Ἄργος eſt ap. Athenag. l. c. Ἀορτὴ — παρὰ Φερεκύδῃ εἷς τῶν Κυκλώπων. ap. Polluc. X, 139. qui in corruptum codicem incidiſſe videtur in quo ita ſcriptum pro Ἄργης. *Steropes* et *Brontes* fratres ſunt ap. Schol. Aeſchyl. Prom. 921. *Aſteropen* alii, *Aſteropaeum* Euphorion ediderat ap. Schol. Nic. p. 17. „Ἡ Αἴτνην ψολόεσσαν ἐναύλιον Ἀστεροπαῖον. leg. ἔναυλόν τ' Ἀ.

§. 3. Κρῖος, qui Heſiodo Κρεῖος Θ. 134. et 375. vbi editur Κρίῳ ſed. v. Graev. ad h. l. Male apud Proclum Κροῖός. et apud Diod. V, 66. Κριός ſcriptum. Sed recte Κρεῖος ab antiqua voce, a qua κρέων, κρείων ductum eum declarat, qui ſuperior, potens eſt. At Κοῖος nunc bene memoratur, vt ap. Heſiod. l. c. et al. add. Sch. Il. ξ, 274. Coeus quoque ap. Virgilium G. 1, 279.

Θυγατέρας δὲ τὰς κληθείσας. Correxi δὲ pro τε; nam reſpondet iſtis: παῖδας μὲν

ρίονα, Κρῖον, Ἰαπετὸν, καὶ νεώτατον ἁπάντων, Κρόνον· θυγατέρας δὲ τὰς κληθείσας Τιτανίδας, Τηθὺν, Ῥέαν, Θέμιν, Μνημοσύνην, Φοίβην, Διώνην, Θείαν.

ſ. 4. Ἀγανακτοῦσα δὲ Γῆ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰς Τάρταρον ῥιφθέντων παίδων, πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρὶ, καὶ δίδωσιν ἀδαμαντίνην ἄρπην Κρόνῳ. οἱ δὲ, Ὠκεανοῦ χωρὶς, ἐπιτίθενται· καὶ Κρόνος ἀποτέμνων τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρὸς εἰς τὴν θάλασσαν ἀφίησιν. ἐκ δὲ τῶν σταλαγμῶν τοῦ ῥέοντος αἵματος Ἐριννύες ἐγένοντο, Ἀληκτὼ, Τι-

I, 1, 4. **Coelus a Titanibus exſectus: Erinnyes prognatae. Cronus regnat.**

τοὺς Τ. καὶ νεώτατον ἁπάντων Κρόνον: ſic legitur ex Aegii emendatione. In ſcriptis vitioſe: καὶ γενεώτατον. γενναιότατον. Poſſis ſuſpicari fuiſſe: καί γε νεώτατον. ſed Apollodorus non ita loqui ſolet. Bis ſcriptum vel lectum fuerat νε. νε.

ſ. 4. τῶν εἰς Τ. ῥ. παίδων, Centimanorum et Cyclopum. Dedit autem Crono ἄρπην. int. enſem falcatum; cuius vſus priſcis temporibus frequentari debuit, nam in antiquiſſimis fabulis vbique ἄρπη memoratur, non haſta nec aliud telum. Perſeum eo inſigniri notum eſt. In Typhoeum Iupiter cum harpe inſurgit inf. I, 6, 3. p. 22 ἀδαμαντίνη eſt antiqua vox ad duritiem denotandam; ergo ἀδάμας σίδηρος; ſerius lapis adamanti. Mox τοῦ ῥέοντος αἵματος pro ἀποῤῥέοντος. καταῤῥέοντος: fortè hoc ipſum ſcriptum fuit. τῆς δὲ ἀρχῆς ἐκβαλόντες (excidit f. αὐτούς) τούς τε καταταρταρωθέντας. Videtur τε abeſſe poſſe; refertur tamen ad καὶ τὴν ἀρχήν. τούς τε ταρταρωθέντας Vat. Med. Reg. 3, Dorv. vt ſaepiſſime in ſcriptis Apollodori excidit praepoſitio,

σιφόνη, Μέγαιρα. τῆς δὲ ἀρχῆς ἐκβαλόντες, τούς τε καταταρταρωθέντας ἀνήγαγον ἀδελφοὺς, καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ παρέδωκαν.

§. 5. Ὁ δὲ τούτους μὲν τῷ Ταρτάρῳ πάλιν δήσας καθεῖρξε. τὴν δὲ ἀδελφὴν Ῥέαν γήμας, ἐπειδὴ Γῆ τε καὶ Οὐρανὸς ἐθεσπιῴδουν αὐτῷ, λέγοντες, ὑπὸ παιδὸς ἰδίου τὴν ἀρχὴν ἀφαιρεθήσεσθαι, κατέπινε τὰ γεννώμενα. καὶ πρώτην μὲν γεννηθεῖσαν Ἑστίαν κατέπιεν· εἶτα Δήμητραν καὶ Ἥραν· μεθ᾽ ἃς Πλού-

§. 6. τωνα καὶ Ποσειδῶνα. Ὀργισθεῖσα δὲ ἐπὶ τούτοις Ῥέα, παραγίνεται μὲν εἰς Κρήτην, ὁπηνίκα τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγχανε· γεννᾷ δὲ ἐν ἄντρῳ

I. 1. 5. Cronus Rhea sorore ducta liberos natos deuorat. 6. Rhea Iouem natum seruat et educat in antro Dictes Cretae

quia compendio scripta erat. καταταρταροῦν et alii; v. Sext. Hypotyp. III, 24. p. 180. ibique Fabric. παρέδωκαν: libri consentiunt in παρέδοσαν. Forte lapsu scribi coeperat παρέδωσαν vt Medic. habet.

§. 5. Ὁ δὲ τούτους μὲν τῷ Ταρτάρῳ πάλιν δήσας καθεῖρξε. Excidisse videri potest ἐν. ἐν τῷ Ταρτάρῳ vt inf. I, 2, 1. καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ. Et sic iam emendabat Faber. ἐθεσπιῴδουν. ed. R. ἐθεσπεσιῴδουν. Mox τὴν δὲ ante ἀδελφὴν exciderat P. Reg. 2. 3. Δήμητραν. Pal. Δημήτορα. Dorv. Δήμητρα. Reg. 2. 3. Δημήτερα. Sane Δήμητρα et Δήμητραν passim promiscue frequentari videas; v. c. Diod. V, 68. 69. Δήμητραν defendit van Stav. adv. Munk. ad Hygin. f. 147. Mox voc. Πλούτωνα in Pal. non erat. Hesiodo et aliis antiquis Ἅδης est.

§. 6. Ταῖς Μελισσέως παισὶ Νύμφαις. Legebatur antea Μελισσέων. emendatum ex Zenob. Cent. II, 48. qui lo-

τῆς Δίκτης. Δία, καὶ τοῦτον μὲν δίδωσι τρέφεσθαι Κούρησί τε, καὶ ταῖς Μελισσέως παισὶ Νύμφαις, Ἀδραστείᾳ τε καὶ Ἴδῃ. Αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα §. 7. ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας γάλακτι· οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες, τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Κρόνος ἀκούσῃ. Ῥέα δὲ λίθον σπαργανώσασα δέδωκε Κρόνῳ καταπιεῖν, ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα.

Ἐπειδὴ δὲ Ζεὺς ἐγενήθη τέλειος, λαμβάνει Cap. II. §. 1. Μῆτιν, τὴν Ὠκεανοῦ, σύνεργον· ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς, πρῶτον μὲν ἐξεμεῖ τὸν λίθον, ἔπειτα τοὺς παῖδας, οὓς κατέπιε· μεθ' ὧν Ζεὺς τὸν πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐξήνεγκε πόλεμον. μαχομένων δὲ αὐτῶν §. 2. ἐνιαυτοὺς δέκα, ἡ Γῆ τῷ Διῒ ἔχρησε τὴν νίκην,

I, 1, 7. Amaltheae lacte; Curetes puerum custodiunt; Rhea Crono saxum deuorandum praebet. I, 2, 1. Metidis consilio vsus fratres suos recuperat; cum iis Crono patri bellum infert;

cum exscripsit, vt iam monuerant Gale ad h. l. Munk. ad Anton. Lib. c. 19. v. Hygin. Astron. II, 13. vbi Parmeniscus auctor laudatur, qui in Aratum scripserat, et Didymus ap. Lactant. I, 22, 19. Mox γεγενημένον. vel γεγεννημένον, vt Pal.

§. 1. Ἐγενήθη. emendat Faber et Gale ἐγένετο. Forte compendiis litterarum scriptum erat ἐγένετο ἤδη τέλειος, Thomas M. p. 189. 190. γενηθεὶς et ἐγενήθην in nullo probato scriptore occurrere affirmat. Debebat saltem dicere, non admodum id frequentari. Nam occurrit v. c. in Anthol. p. 163. Steph. in carmine Lucilii, etsi altero loco recte expulerint viri

τοὺς καταταρταρωθέντας ἂν ἔχῃ συμμάχους· ὁ δὲ, τὴν Φρουροῦσαν αὐτῶν τὰ δεσμὰ Κάμπην ἀποκτείνας, ἔλυσε. §. 3. καὶ Κύκλωπες τότε Διῒ μὲν διδόασι βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνὸν, Πλούτωνι

I, 2, 1. tandem Cyclopes et Centimanos Tartaro solutos sibi adiungit Iupiter;

docti. Videntur autem distinguenda esse ἐγενήθη et ἐγεννήθη. Si est, *nasci*, *natus est*, γεννᾶν, ἐγεννήθη. at pro, *erat*, ἐγένετο, et h. l. ἐγενήθη, a γένω, γενάω, etsi vtraque vere habenda est vna eademque vox. Mox σύνεργον, vt πάρεργος. Sollenne tamen συνεργὸς est; et ita excusum esse debebat. Ceterum cf. ad hoc Caput Schol. Aeschyl. Prom. 351. — Μῆτιν. hanc Hesiodus in hac re ignorat. Sed is consilium petere et accipere a parentibus Coelo et Terrâ Rheam narrat: Nam v. 471. μῆτιν συμφράσσασθαι, *consilium sibi suppeditare*, parentes precatur. Fuit igitur hoc, quod Apollodorus narrat, commentum serioris poetae. ὑφ' οὗ restitui, pro vulgari ἐφ' οὗ, vt iam emendarant Commel. Fab. Gale, qui sic mss. habere ait; at, quinam ii sint, non addit. Ex nostris vnus Regius B. ὑφ' habet, Med. ἀφ'. ἐξήνεγκε πόλεμον. Sic emendaui, pro ἐσήνεγκε, adstipulantibus Pal. Ox. Dorv. vtroque Reg. Diuersa: εἰσφέρειν πόλεμον τινὶ, et ἐκφέρειν π. πρὸς vel ἐπί τινα, quod saepe Polyb. Diod. ἐπιφέρειν Ἀρηα Τρωσίν. Il. γ, 318. Mox μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα. Tempus definitum Hesiodus, si bene memini, non habet. Annos *decem* Homerus memorat, in minis Iouis, vbi vulnera, quae fulmine diis inflicturus est, vix *decimo anno* sanatum iri ait, Il. ϑ, 404.

καὶ ἀστραπὴν exciderant in ed. Par. sed abesse nequeunt: sunt Cyclopes Arges, Steropes, Brontes. Pro κυνέην vitiose codd. κυνέην.

δὲ κυνέην, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν. Οἱ δὲ τούτοις §. 4.
ὁπλισθέντες κρατοῦσι Τιτάνων, καὶ καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τ. Ταρτάρῳ, τοὺς Ἑκατόγχειρας καθίστασαν φύλακας· αὐτοὶ δὲ διακληροῦνται περὶ τῆς ἀρχῆς, καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν τὴν ἐν οὐρανῷ δυναστείαν, Ποσειδῶν δὲ τὴν ἐν θαλάσσῃ, Πλούτων δὲ τὴν ἐν ᾅδῃ.

Ἐγένοντο δὲ Τιτάνων ἔκγονοι Ὠκεανοῦ μὲν C. 2.
καὶ Τηθύος τρισχίλιαι Ὠκεανίδες, Ἀσία, Στύξ, §. 1.
Ἠλέκτρα, Δωρὶς, Εὐρυνόμη, Ἀμφιτρίτη, Μῆ-

I, 2, 1. §. 4. Titanes victos Tartaro includit; cum fratribus regnum sorte partitur. 2. Titanum progenies; et quidem Oceani et Tethyis,

Hanc Plutonis galeam, quae eum celabat, et Neptuni tridentem, e bello cum Titanibus repetendum esse hinc patet. καθίστασαν φύλακας. rem exponit Hesiod. Θ. 733 sq. In ed. Rom. vitiose scriptum erat: καθέστησαν. Inde a Commelino edebatur κατέστησαν. At scripti dant καθίστασαν, quod adeo praeferendum; etsi et inf. II, 1, 3. p. 79. Iuno φύλακα αὐτῆς (Ius) κατέστησεν Ἄργον. etiam 1, 6. p. 23. de Delphyne: κατέστησε Δελφύνην δράκαιναν. Mox λαμβάνει pro λαγχάνει sollenni lapsu Vat. Sortitione hac nihil celebrius. In fine τὴν ἐν ᾅδῃ nunc placuit; alias vbique ἐν Ἄδου, ex communi vsu. Sunt tamen et alia exempla: Sophoclis Aj. 641. κρείσσων γὰρ ᾅδᾳ κεύθων. Simonidis in Analectis LV, 10. Callimachi Epigr. 53. τὸν ᾅδη τόκον Agatharch. p. 11. Ne Noui Foederis loca memorem.

C. 2. Ὠκεανίδες τρισχίλιαι meliore ordine Dorv. Vat. Med. duo Regii. Sed vox τρισχίλιαι, si recte equidem iudico, omnino est aliena, ex Hesiodo v. 364. huc trans-

§. 2. τις· Κοίου δὲ καὶ Φοίβης Ἀστερία καὶ Λητώ·
§. 3. Ὑπερίονος δὲ καὶ Θείας Ἠώς, Ἥλιος, Σελήνη·
§. 4. Κρίου δὲ καὶ Εὐρυβίας τῆς Πόντου Ἀστραῖος, Πάλ-

I, 2, 2. Coei et Phoebes, Hyparionis et Thiae, Crii et Eurybiae.

lata; et feptem tantum nomina fequuntur. Στύξ. recte repofuit Aegius; in libris eft στύξων vel στυξὼν, στυξόυ. adeo corrupta eft lectio. *Styx*, mox quoque f. 4. et 5, memorata, inter Oceanidas princeps (v. Hefiod. v. 361) omitti haud poterat. Poffis coniicere Στύξ, Ζευξώ fuiffe. Sed funt innumeri in hoc libello librariorum lapfus, qui eos arguunt indoctiffimos fermonis graeci fuiffe. Εὐρυνόμη mox c. 3, 1. mater Gratiarum; eadem quae cum Thetide excepit Bacchum fugientem. v. Schol. Il. ζ, 130. Ἀμφιτρίτη alienum ab h. l. nomen, mox f. 3. vt apud Hefiod. 243 inter Nereidas commemorandum. Poffis Ἀμφιρύτην coniicere vel cum Commelino Ἀμφιρὼ ex Hefiod. v. 360. Potuit tamen Amphitrites nomen ab indocto homine ceteris effe adfcriptum: verbo, eiiciendum eft. At Κοίου mox §. 2. recte, vnde Latona Κοιηὶς ap. Callim. in Del. 150. et Ovid. VI, 366. *Coei filia.* Hymn. in Apoll. 62. Λητοῖ, κυδίστη θύγατερ μεγάλου Κοίοιο. Θείας, §. 3. (cuius filius Ἥλιος, ap. Catull. LXVI, 44. *Progenies Thiae clara.*) praeclaram mentionem facit Pind. I. 5, pr. Euryphaeffam matrem edit Hymn. Homer. in Solem; fed de hoc v. Intpp. ad Hygin. p. 10. Εὐρυβίας τῆς Πόντου, §. 4. ex emendatione fcripfi: vulgo leg. Εὐρυβοίας τοῦ Π. In nomine fimilis lapfus ap. Tz. ad Lyc. 1175. In articulo perpetuus in primis his capitibus librariorum eft ftupor. Suftulere etiam τοῦ iam alii, vt Canter. N. L. IV, 13. In ed. Rom. etiam τοῦ πλούτου, nam in libb. fere eft

λας, Πέρσης. Ἰαπετοῦ δὲ καὶ Ἀσίας τῆς Ὠκεανοῦ f. 3.
Ἄτλας, ὃς ἔχει τοῖς ὤμοις τὸν οὐρανὸν, καὶ Προμηθεὺς, καὶ Ἐπιμηθεὺς, καὶ Μενοίτιος, ὃν κεραυνώσας ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ Ζεὺς κατεταρτάρωσεν.
Ἐγένετο δὲ καὶ Κρόνου καὶ Φιλύρας Χείρων διφυὴς f. 4.
Κένταυρος. Ἠοῦς δὲ καὶ Ἀστραίου Ἄνεμοι καὶ

I, 2, 3. Iapeti et Asiae, 4. Croni et Philyrae, Astraei et Aurorae, Persae et Asteriae,

τούτου. Εὐρυβίαν defendit Hesiod. v. 239. 375. Confunditur cum eo alterum nomen Eriboea, Ἐρίβοια.: cf. Tz. ad Lyc. 1283. Mox *Perses* v. Hesiod. 377. 409. est is, cuius et Asteriae filia est Hecate mox f. 4. cf. inf. I, 9, 1. p. 41. Idem etiam Περσαῖος. cf. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 24.

f. 3. Ἀσίας τῆς Ὠκεανοῦ. in vitiosam lectionem τῶν Ὠ. conspirant scripti. ὃς ἔχει τοῖς ὤμοις τὸν οὐρανόν. ita emendatum ab Aegio: in libb. erat ὃς ἔχει ὠμοκτον. etiam Dorv. τοῖς ὅμοκτον. Vitium ex compendiis litterarum ortum. Melior lectio est in Pal. τοῖς ὤμοις καὶ τὸν οὐρ. Est autem ἔχειν pro ἀνέχειν. Sed et Hesiod. v. 517. Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει — κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι, et ap. Pauf. V, 18. in arca Cypseli: Ἄτλας δ' οὐρανὸν οὗτος ἔχει· τὰ δὲ μῆλα μεθήσει. Et inf. II, 5, 11. p. 140. μὴ βουλόμενος τὸν πόλον ἔχειν.

f. 4. Ἐγένετο — Χείρων. cf. Apollon. II, 1235 sq. et ibi Schol. Hygin. f. 138. et ibi Intpp. Schol. Lyc. 1200. Apud Xenoph. de Venat. 1, 4. est Ναΐδος νύμφης filius. Adsciuerat autem Cronus formam equi. Κένταυρος interpretamentum redolet. De Chironis morte v. inf. II, 5, 4. p. 121. 2. Ἄνεμοι καὶ Ἄστρα cf. Hesiod. v. 378. ἄστραι Vat. ἄστραιχ Med. — Πέρσου δὲ καὶ Ἀστερίας Ἑκάτη. De *Hecate* eiusque po-

Ἄστραι· Πέρσου δὲ καὶ Ἀστερίας Ἑκάτη· Πάλλαντος δὲ καὶ Στυγὸς τῆς Ὠκεανοῦ Νίκη, Κράτος, §. 5. Ζῆλος, Βία. Τὸ δὲ τῆς Στυγὸς ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐν ᾅδου ῥέον Ζεὺς ἐποίησεν ὅρκον, ταύτην αὐτῇ τιμὴν διδοὺς, ἀνθ᾽ ὧν αὐτῷ κατὰ Τιτάνων μετὰ τῶν παίδων συνεμάχησε.

§. 6. Πόντου δὲ καὶ Γῆς Φόρκος, Θαύμας, Νηρεὺς, Εὐρυβία, Κητώ. Θαύμαντος μὲν οὖν καὶ Ἠλέκτρας τῆς Ὠκεανοῦ Ἶρις καὶ Ἅρπυιαι, Ἀελλὼ, Ὠκυ-

I, 2, 4. 5. Pallantis et Stygis, 6. Ponti et Terrae.

tentia v. Hesiod. v. 409 sq. Genus aliter constituunt alii. v. Schol. Apoll. III, 467 et 1034. cum Schol. Theocr. II, 12 et 36. *Στυγὸς τῆς Ὠκεανοῦ.* iterum vitiose scriptam erat *τῶν.* Hesiod. v. 383 sq. *Στὺξ δὲ τέκ᾽ Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, Πάλλαντι μιγεῖσα, Ζῆλον καὶ Νίκην* etc. — *Κράτος* et *Βία* ex Aeschyli Prom. noti. Per *Ζῆλον* videntur felicitatem, secundum rerum cursum, designasse, cum coniunctus sit cum Victoria.

§. 5. *μετὰ τῶν παίδων.* in scriptis *μετὰ τῶν τέκνων.* rem narrat Hesiod. v. 389 sq. vbi v. 398. Styx venit *σὺν σφοῖσι παίδεσσι.* cf. Schol. Il. *ν*, 127. in quo fere similia leguntur.

§. 6. *Φόρκος.* Aeg. ediderat *Φόρκυς*, quod et libb. fere habent, Comm. *Φόρκις.* ed. Par. *Φόρκος*, quod retinui, quia mox *Φόρκου* et *Φορκίδες* sequuntur, inf. II, 4, 2. iterum vtrumque occurrit. Nec refert, quam e trinis formis praeferas, *Φόρκος*, *Φόρκυς* et *Φόρκυν*, vt ap. Schol. Od. *ν*, 96. Etiam apud Virgilium *Phorcus* Aen. V, 240. est; apud Hesiodum *Φόρκυς*, *υος* et *υνος*: vnde et *ἀγήνορα Φόρκυν* dixit v. 237 (non *Φόρκην* vt editur). *Εὐρυβία.* iterum praue *Νηρεὺς Εὐρυβοίας* in scriptis; et in

πέτη. Φόρκου δὲ καὶ Κητοῦς Φορκίδες (καὶ) Γοργόνες, περὶ ὧν ἐροῦμεν, ὅταν τὰ κατὰ Περσέα λέξωμεν. Νηρέως δὲ καὶ Δωρίδος τῆς Ὠκεανοῦ Νηρηΐδες, ὧν τὰ ὀνόματα· Κυμοθόη, Σπειώ, Γλαυκονόμη, Ναυσιθόη, Ἁλίη, Ἐρατώ, Σαώ, Ἀμφιτρίτη, Εὐνίκη, Θέτις, Εὐλιμένη, Ἀγαυή, Εὐδώρη, Δωτώ, s. 7.

I, 2, 7. Nerei et Doridis: seu Nereides.

editis Εὐρυβοίᾳ. cf. ad s. 2. Praue quoque mox legebatur Ἡ. τῶν Ὠκεανοῦ.

Φόρκου δὲ καὶ Κητοῦς Φορκίδες Γοργόνες. de quibus inf. II, 4, 2. p. 95 sq. Primum in Φόρκου consentit omnis lectio; sed mox Φορκυάδες vbique legitur; nisi quod Dorv. et Regis Φορκιάδες. Emendaui Φορκίδες, vt Φόρκου postulabat, et vt inf. alt. loco legitur; libris enim nostris omnino propter librariorum imperitiam et incuriam in nominibus propriis nusquam fere obtemperare licet. Et sic fere alii Φορκίδες; vt ipse Aeschyl. Prometh. 800. cf. Schol. Prom. 792. et nomine fuit drama Aeschyli, cuius Arist. de Poet. c. 18. meminit, etsi et hoc Φορκύδες scribitur in edd. Eratosth. c. 22. cf. ad Ovid. Met. IV, 773. Hygin. praef. *Ex Phorco et Ceto Phorcides*, Agatharch. p. 9. Alia congessit optimus iuuenis van Swinden in Specim. p. 77. Porro Φορκίδες Γοργόνες monstrum lectionis est; aut eiiciendum est Φορκίδες, aut καὶ interponendum; nam fuere sorores Gorgones et Graeae, quas nunc Φορκίδας appellat; vid. inf. II, 4, 2. Hesiod. Θ. 240. 4. Pind. P. XII, 24. Aeschyl. Prom. 793. ὅταν — λέξωμεν codd. λέγωμεν.

s. 7. Δωρίδος scripsi ex Δωρίς, v. Hesiod. 241. Il. σ, 45. Antea Δώριδος excudebatur, quod Aeg. ex emend. dedit: in libb. erat ὠρίδος vel, vt in Dorv. et Regiis νηρηΐδος.

Φέρουσα, Γαλάτεια, Ἀκταίη, Ποντομέδουσα, Ἱπποθόη, Λυσιάνασσα, Κυμὼ, Πιόνη, Ἁλιμήδη, Πληξαύρη, Εὐκράτη, Πρωτὼ, Καλυψὼ, Πανόπη, Κραντὼ, Νεόμηρις, Ἱππονόη, Δηϊάνειρα, Πολυνόη,

Porro τῆς correxi pro eo quod legebatur τῶν. Νηρηΐδες. Forte relinquere praestabat Νηρεΐδες, quae vulgaris forma est, etsi nil interest, vtro modo scribas. Vat. et Regii νηριίδες: v. Valken. ad Ammon. p. 161 sq. Γλαυκονόμη reposui ex Hesiod. v. 256 ad lapsum Γλαυκοθόη erat pronus librarius, cum alia in θοη desinant h. l. Quae sequuntur, nomina in libris valde corrupta sunt; piget singula referre. Conf. Hesiod. Θ. 240 sq. et Il. σ, 39 sq. H. in Cer. 418 sq. Ἀλίη scribendum Ἁλία, vt iam monuit Valk. l. c. p. 165 nisi Apollodorus formam Ionicam ex poeta, aut ex vetere scriptore, v. c. Pherecyde seruasse dicendus est. Similia obseruata sunt in aliis, vt in Anton. Lib. a Verheyck Εὐνίκη est ap. Hesiod. Θ. 247. Εὐδώρη deb. Εὐδώρα. Ἀκταίη f. Ἀκταία. Ποντομέδουσα libri omnes exhibent; Aegius dederat Πρωτομέδουσα. Apud Hesiod. est Πρωτομέδεια et Ποντοπόρεια. Πιόνη corruptum nomen; infra sequitur Ἰόνη. in alterutro latet Ἠϊόνη Hesiodi v. 255. Forte leg. Κλυμένη absorpto nomine a Κυμώ. Apud Aeschyl. Prom. 561 est Ἡσιόνη inter Oceanidas, vxor Promethei. Ἁλιμήδη ex Hesiodo l. c. Male scribebatur Ἀλιμέδη, et Πλησαύρη. Apud Hesiod. v. 353 est inter Oceaninas Πληξαύρη. Apud nostrum tamen forte deb. Πληξαύρα scribi. Κραντώ solus noster habet; in libb. Aegii et in Vat. Κρατώ. Νεόμηρις ferri potest, a iuuenilibus femoribus. Galeus suspicabatur Νημερτὴς ex Hesiod. 262. et Il. σ, 46. Δηϊάνειρα potuit forte nomen Nymphae esse; probabile tamen sit legendum esse Ἰάνειρα, quae ap. Homer.

Αὐτονόη, Μελίτη, Διώνη, Νησαίη, Δηρὼ, Εὐαγόρη, Ψαμάθη, Εὐμόλπη, Ἰόνη, Δυναμένη, Κητὼ, Λιμνώρεια.

Ζεὺς δὲ γαμεῖ μὲν Ἥραν, καὶ τεκνοῖ Ἥβην, Ἐιλείθυιαν, Ἄρην. Μίγνυται δὲ πολλαῖς θνηταῖς τε καὶ ἀθανάτοις γυναιξίν· ἐκ μὲν οὖν Θέμιδος τῆς Οὐρανοῦ γεννᾷ θυγατέρας, Ὥρας, Εἰρήνην, CAP. III, 1 §. 1. §. 2.

I, 3, 1. Iouis progenies ex Iunone, ex Themide,

Il. σ, 47. et H. in Cer. 421. In Vat. Med. et Regg. est Διάνειρα. Πολυνόη: Rom. et Commel. Πουλυνόη. videtur esse Πολυνόμη, ap. Hesiod. v. 258. Πουλυνόμη. Μελίτη: antea leg. Μελίη. debebat saltem esse Μελία. Sed Μελίτη apud Hesiod. 246. Il. σ, 42. Apollon. IV, 515. Hygin. praef. Aen. V, 825. add. Stephan. in Ὑλλεῖς et ibi Holsten. Διώνην inter Oceaninas refert Hesiod. 353. Sequebatur Ἰσαίη, depravatum nomen, Med. Ἰσαία. Νησαίη iam Commel. et Gal. substituere iubebant, vt est ap. Hesiod. v. 249. Il. σ, 40. Mutandum tamen et hoc videtur in Νησαία; vt ap. Lycophr. v. 399. Νησαίας κάσις, soror, Thetis. Δηρὼ aliunde mihi nota non est. Εὐαγόρη est forte Εὐαγόρα. Tum Εὐμόλπη. Apud Hesiod. v. 261, occurrit Εὐπόμπη. Ἰόνη videtur esse Ἠιόνη v. Hesiod. 255. inf. malis Προνόη ex v. 261. quam et Graevius huc reuocabat. Sed eam Valken. l. c. ad Ammonium p. 167 ex Schol. emendabat Πατρονόην. Possis et Ἰάνθη coniicere ex H. in Cer. 418.

I, 3. 1. §. 1. καὶ τεκνοῖ sunt haec ap. Clement. Ἄρην Hesiodi fide v. 921. (add. Il, ε, 896.) reposui sine haesitatione, pro Ἄργην. in codd. Aegii erat ἄρνιν. Pal. ἀρίτην. Sed et Ειλείθυιαν foedis modis corruperant, et sic alia nomina. Mox in libb. iterum vitiose τοῦ Οὐρανοῦ.

Εὐνομίαν, Δίκην· Μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτρο-
§. 3. πον· ἐκ Διώνης δὲ Ἀφροδίτην· ἐξ Εὐρυνόμης δὲ τῆς
§. 4. Ὠκεανοῦ Χάριτας, Ἀγλαΐην, Εὐφροσύνην, Θάλειαν·
§. 5. ἐκ δὲ Στυγὸς Περσεφόνην· ἐκ δὲ Μνημοσύνης Μούσας, πρώτην μὲν Καλλιόπην, εἶτα Κλειὼ, Μελπομένην, Εὐτέρπην, Ἐρατὼ, Τερψιχόρην, Οὐρανίαν, Θάλειαν, Πολυμνίαν.

c. 2. Καλλιόπης μὲν οὖν καὶ Οἰάγρου, κατ' ἐπίκλη-
§. 1. σιν δὲ Ἀπόλλωνος, Λῖνος, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε· καὶ Ὀρφεὺς ὁ ἀσκήσας κιθαρῳδίαν· ὃς ᾄδων ἐκίνει
§. 2. λίθους τε καὶ δένδρα. Ἀποθανούσης δὲ Εὐρυδίκης, τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, δηχθείσης ὑπὸ ὄφεως, κατῆλθεν εἰς ᾅδου, θέλων ἀναγεῖν αὐτὴν, καὶ Πλούτωνα ἔπεισεν ἀναπέμψαι. ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιήσειν, ἂν μὴ πορευόμενος Ὀρφεὺς ἐπιστραφῇ, πρὶν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ παραγενέσθαι·

I, 3. 1. ex Dione, ex Eurynome, ex Styge, ex Mnemofyne; 2. ex hac quidem Mufae; inter quas Calliopes filii, Linus et Orpheus;

c. 2. §. 2. Εὐρυδίκης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. de hoc nemo dubitet; pars tamen codd. θυγατρὸς, ex compendio litterarum male accepto. θέλων ἀγαγεῖν. Sollenne eſt ἀνάγειν, vt in praeclaro fragmento ex Hermeſianactis Elegis apud Athen. XIII. p. 597. B. Οἵην μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο Ἀγριόπην Θρῇσσαν στειλάμενος κιθάρῃ Ἀΐδόθεν. Sic et de Alceſtide ἀνάγεσθαι: v. c. Sext. I, 33. Hypotyp. p. 61. λέγεται ὁ Ἡρακλῆς ἀποθανοῦσαν τὴν Ἄλκηστιν αὖθις ἐξ ᾅδου ἀναγαγεῖν. Schol. Eurip. ad Alc. 164 αὐτὴν ἀνήγαγεν ἐξ ᾅδου. In ſeq. forte luxata oratio; debebat certe eſſe: ἂν πορευόμενος

ὁ δὲ, ἀπιστῶν, ἐπιστραφεὶς ἐθεάσατο τὴν γυναῖκα· ἡ δὲ πάλιν ὑπέστρεψεν. εὗρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ §. 3.
Διονύσου μυστήρια. καὶ τέθαπται περὶ τὴν Πιερίαν, διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Κλειὼ δὲ ſ. 3.
Πιέρου τοῦ Μάγνητος ἠράσθη, κατὰ μῆνιν Ἀφρο- §. 1.
δίτης· ὠνείδισε γὰρ αὐτῇ τὸν τοῦ Ἀδώνιδος ἔρωτα· συνελθοῦσα δὲ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ παῖδα Ὑάκινθον· οὗ Θάμυρις, ὁ Φιλάμμωνος καὶ Ἀργιόπης Νύμφης, ἔσχεν ἔρωτα, πρῶτος ἀρξάμενος ἐρᾷν ἀῤῥένων. ἀλλ' Ὑάκινθον μὲν ὕστερον Ἀπόλλων §. 2.
ἐρώμενον ὄντα δίσκῳ βαλὼν ἄκων ἀπέκτεινε. Θά- §. 3.
μυρις δὲ κάλλει διενεγκὼν καὶ κιθαρῳδίᾳ, περὶ μουσικῆς ἤρισε Μούσαις, συνθέμενος, ἂν μὲν κρείττων εὑρεθῇ, πλησιάσειν πάσαις· ἐὰν δὲ ἡττηθῇ,

I, 3, 3. Clius, Hyacinthus; amatus a Thamyri; §. 3. Thamyris cum Musis certamen init,

Ὀρφεὺς μὴ ἐπιστραφῇ. Voce Ὀρφεὺς melius careret oratio. Pro παραγενέσθαι Dorv. et vn. Regius ἐπιγενέσθαι. ἀπιστῶν nunc eſt pro ἀπειθῶν. Saepe ſic v. c. Sophocl. Trach. 1999. 1240. 45. 56. et alii; inprimis Attici. Mox ὑπέστρεψεν repoſui, cum aſſenſu Vat. Regg. duorum; et ſic iam emendauit Gale. Vulgo ἐπέστρεψεν.

ſ. 3. Ἀργιόπης Νύμφης. Thamyridis matrem *Argiopen* edunt etiam alii vt Pauſan. IV, 33. p. 362. Pal. male Ἀγριότης. Hermeſianacti Ἀγριόπη eſt Orphei vxor in fragm. Mox ἔρισε. Vat. πλησιάσειν πάσαις. at Zenob. et Euſtath. cum Schol. l. c. πλησιάσαι, vt duo Regii habent: non male, modo etiam στερηθῆναι reſtituas, quod ſolus Schol. Hom. fa-

στερηθήσεσθαι οὗ ἂν ἐκεῖναι θέλωσι. Καθυπέρτεραι δὲ αἱ Μοῦσαι γενόμεναι, καὶ τῶν ὀμμάτων

§. 4. αὐτὸν καὶ τῆς κιθαρῳδίας ἐστέρησαν. Εὐτέρπης δὲ καὶ ποταμοῦ Στρυμόνος Ῥῆσος, ὃν ἐν Τροίᾳ Διομήδης ἀπέκτεινεν· ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, ὅτι Καλλιόπης ὑπῆρχεν. Θαλείας δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἐγένοντο Κορύβαντες. Μελπομένης δὲ καὶ Ἀχελῴου, Σειρῆνες, περὶ ὧν ἐν τοῖς περὶ Ὀδυσσέως ἐροῦμεν.

§. 5. Ἥρα δὲ χωρὶς εὐνῆς ἐγέννησεν Ἥφαιστον. ὡς δὲ Ὅμηρος λέγει, καὶ τοῦτον ἐκ Διὸς ἐγέννησε. ῥίπτει δὲ αὐτὸν ἐξ οὐρανοῦ Ζεὺς, Ἥρᾳ δεθείσῃ βοηθοῦντα· ταύτην γὰρ ἐξεκρέμασε Ζεὺς ἐξ Ὀλύμπου, χειμῶνα ἐπιπέμψασαν Ἡρακλεῖ, ὅτε Τροίαν ἑλὼν ἔπλει. πεσόντα δὲ Ἥφαιστον ἐν Λήμνῳ, καὶ πηρωθέντα τὰς βάσεις, διέσωσε Θέτις.

I, 3, 4. Euterpes ſoboles Rheſus, Thaliae Corybantes, Melpomenes Sirenes. 5. Iunonis partus, Vulcanus;

eit. Sed futurum ſollenne Apollodoro. στερηθήσεσθαι repoſui codicum et Zenobii conſenſu; in Euſtath. στερήσεσθαι. vulgo: στερηθῇ οὗ ἄν. vitium iterum ex litterarum compendiis ortum. ὑπέρτεραι Zenob. γινόμεναι Vat. καὶ τῆς κιθαρῳδίας καὶ τοῦ νοῦ ἐστέρησαν addit Schol. laud.

§. 4. Στρύμονος erat: emendatum Στρυμόνος. Mox ὅτι ante Καλλιόπης, extrudendum, aut legendum: ἔνιοι δὲ λέγουσιν ὅτι.

§. 5. ἐξ οὐρανοῦ ὁ Ζεὺς, interpoſito articulo, bene Med. et Vat. Mox imperite libri: ἐκκρεμάσασα et ἐκκρεμάσας, Ζεύς.

Μίγνυται δὲ Ζεὺς Μήτιδι, μεταβαλλούσῃ εἰς πολλὰς ἰδέας, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνελθεῖν, καὶ αὐτὴν γενομένην ἔγκυον καταπίνει φθάσας· ἐπείπερ ἔλεγε γεννήσειν παῖδα, μετὰ τὴν μέλλουσαν ἐξ αὐτῆς γενέσθαι κόρην, ὃς οὐρανοῦ δυνάστης γενήσεται· τοῦτο φοβηθεὶς, κατέπιεν αὐτήν. ὡς δὲ ὁ τῆς γενέσεως ἐνέστη χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ, καθάπερ ἄλλοι λέγουσι καὶ, Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς, ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος, Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέθορε. ſ. 6.

I, 3, 6. Iouis, ex Metide, Minerua.

ſ. 6. Μήτιδι. repoſui pro eo quod editur et legitur Θέτιδι. Commelin. ait alios habere Θέμιδι, ſed defendit alterum ex lib. III, 13, 5. quod tamen alienum eſt: nam Iupiter hoc ipſum refugerat, et cum Thetide congredi noluerat. ἐπείπερ ἔλεγε quinam? corruptum haud dubie; etſi Gale ita occurrere abſolute ait: idem ἐλέγετο coniicit. Sed leg. ἔλεγε Γῆ. Apud Heſiod. 890. Coelus, et Terra ſortem edunt: τὴν ἐγκάτθετο νηδὺν Γαίης φραδμοσύνῃσι καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος. Mox κόρον Aegius male intulerat, qui totum locum male accipiebat: cuius, vt nunc editur, ſenſus hic eſſe debet: audito, fatale eſſe, vt ex Metide primo puella, mox puer naſcatur, qui caeli imperio potiturus ſit, Iupiter metu adductus ſtatim ante primum puellae partum Metidem ipſam cum eo, quod vtero gerebat, deuorauit. Admodum tamen probabile ſit, verba μετὰ τὴν μέλλουσαν ἐξ αὐτῆς γενέσθαι κούρην. eſſe aut ex ſeriore auctore ab Apollodoro, aut ſerius ab alio, interpoſita; ad rem enim ſatis erant iſta: ἐπείπερ ἔλεγε γεννήσειν παῖδα, ὅς

CAP. IV, 1. §. 1. Τῶν δὲ Κοίου θυγατέρων Ἀστερία μὲν, ὁμοιωθεῖσα ὄρτυγι, ἑαυτὴν εἰς θάλασσαν ἔῤῥιψε, φεύγουσα τὴν πρὸς Δία συνουσίαν. καὶ πόλις ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία πρῶτον κληθεῖσα, ὕστερον δὲ

§. 2. Δῆλος. Λητὼ δὲ, συνελθοῦσα Διῒ, κατὰ τὴν γῆν ἅπασαν ὑφ' Ἥρας ἠλαύνετο· μέχρις, εἰς Δῆλον ἐλθοῦσα, γεννᾷ πρώτην Ἄρτεμιν· ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα, ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησεν.

§. 3. Ἄρτεμις μὲν οὖν τὰ περὶ θήραν ἀσκήσασα, παρθένος ἔμεινεν. Ἀπόλλων δὲ τὴν μαντικὴν μαθὼν παρὰ τοῦ Πανὸς τοῦ Διὸς καὶ Θύμβρεως, ἧκεν εἰς Δελφοὺς, χρησμῳδούσης τότε Θέμιδος· ὡς δὲ ὁ φρουρῶν τὸ μαντεῖον Πύθων ὄφις ἐκώλυεν αὐτὸν

I, 4, 1. Iouis amores: Aſteria. §. 2. Latona; e quâ nati Diana et Apollo. §. 3. Is occidit Pythonem.

οὐρανοῦ δυνάστης γενήσεται. ὡς δὲ ὁ τῆς γενέσεως ἐνέστη χρόνος. Schol. Hom. l. c. ἀποκυήσεως. Pal. γεννήσεως, abeſt quoque ὁ. et ἀνέστη. Mox ante Ἡφαίστου eiiciendum καὶ et legendum λέγουσιν, Ἡφαίστου. vel ἢ καὶ, καθάπερ.

ſ. 1. §. 2. Λητὼ γὰρ malebat Faber; de Latonâ cf. Schol. Il. α, 9. §. 3. παρὰ τοῦ Πανὸς, τοῦ Διὸς καὶ Θύμβρεως. Ita ediderat Aegius et Commel. Mutauit Faber Θύμβρεως in Ὕβρεως, quod Aegius in libris repererat; idem habent Pal. Vat. et ceteri omnes, quantum intelligo; ſequitur Fabrum Gale; fidem facere poteſt Schol. Lycophr. 772. καὶ ἕτερος δὲ Πὰν Διὸς καὶ Ὕβρεως. At Θύμβρι; nympha defenditur a Schol. Pindari ad argum. Pythior. "ἔμαθε καὶ τὴν μαντικὴν τέχνην Apollo ὑπὸ τοῦ Πανὸς, et paullo ante, τοῦ Πανὸς, οὐ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης, ἀλλὰ τοῦ

παρελθεῖν ἐπὶ τὸ χάσμα· τοῦτον ἀνελὼν, τὸ μαντεῖον παραλαμβάνει. Κτείνει δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ §. 4.
Τιτυὸν, ὃς ἦν Διὸς υἱὸς καὶ τῆς Ὀρχομενοῦ θυγατρὸς Ἐλάρης, ἣν Ζεὺς, ἐπειδὴ συνῆλθε, δείσας Ἥραν, ὑπὸ γῆν ἔκρυψε, καὶ τὸν κυοφορηθέντα παῖδα Τιτυὸν ὑπερμεγέθη εἰς φῶς ἀνήγαγεν. Οὗτος ἐρχό- §. 5.
μενος εἰς Πυθὼ, Λητὼ θεωρήσας, πόθῳ κατασχεθεὶς ἐπισπᾶται. ἡ δὲ τοὺς παῖδας ἐπικαλεῖται, καὶ κατατοξεύουσιν αὐτόν. κολάζεται δὲ καὶ μετὰ θάνατον· γῦπες γὰρ αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐν Ἅδου ἐσθίουσιν.

Ἀπέκτεινε δὲ Ἀπόλλων καὶ τὸν Ὀλύμπου f. 2.
παῖδα Μαρσύαν. οὗτος γὰρ εὑρὼν αὐλοὺς, οὓς §. 1.
ἔῤῥιψεν Ἀθηνᾶ διὰ τὸ τὴν ὄψιν αὐτῆς ποιεῖν ἄμορφον, ἦλθεν εἰς ἔριν περὶ μουσικῆς Ἀπόλλωνι. Συνθεμένων δὲ αὐτῶν, ἵνα ὁ νικήσας, ὃ βούλεται, §. 2.
διαθῇ τὸν ἡττημένον· τῆς κρίσεως γενομένης, τὴν

I. 4. §. 4. Tityum, Latonae imminentem. I, 4, 2. Etiam Marſyam, ad certamen muſicum ab eo prouocatus.

Διὸς καὶ Θύμβρεως." §. 4 Κτείνει δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ Τιτυόν. lenior iunctura Reg. 3. κτείνει δ' οὐ μετὰ πολὺ καὶ Τ. Mox pro Ἐλάρης ſcrib. Ἐλάρας, vt et habet Strabo et Schol. Od. λ et Od. η, l. c. vbi additur, Ὀρχομενοῦ, τινὲς Μίνωος. leg. Μινύου. Nomen Elarae corruptum in codd. Ἐλάνης, vel Ἐλαίνης, emendauit iam Aegius. καὶ τὸν κυοφορηθέντα παῖδα Τιτυόν. diſertior eſſet oratio: ἡ δὲ τὸν κυοφ. — εἰς φῶς ἀνῆκεν· ita fere Schol. l. c. mox εἰς Πυθὼ, ſcriptum vid. Obſſ. paullo poſt ἡ δὲ τοὺς παῖδας ἐπικαλεῖται, καὶ κατατοξεύουσιν αὐτὸν, fuiſſe ſuſpicor οἱ δὲ κατατοξεύουσιν αὐτόν.

f. 2. τῆς κρίσεως γενομένης. mutat in γινομένης Aegius,

κιθάραν στρέψας ἠγωνίζετο ὁ Ἀπόλλων, καὶ τοῦτο ποιεῖν ἐκέλευσε τὸν Μαρσύαν· τοῦ δὲ ἀδυνατοῦντος, εὑρεθεὶς κρείσσων ὁ Ἀπόλλων, κρεμάσας τὸν Μαρσύαν ἔκ τινος ὑπερτενοῦς πίτυος, ἐκτεμὼν τὸ δέρμα, οὕτως διέφθειρεν.

§. 3. Ὠρίωνα δὲ Ἄρτεμις ἀπέκτεινεν ἐν Δήλῳ. §. 1. τοῦτον γηγενῆ λέγουσιν ὑπερμεγέθη τὸ σῶμα. Φερεκύδης δὲ αὐτὸν Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυάλης λέγει. ἐδωρήσατο δὲ αὐτῷ Ποσειδῶν διαβαίνειν τὴν θά-
§. 2. λασσαν. Οὗτος μὲν ἔγημε Σίδην, ἣν ἔῤῥιψεν εἰς
§. 3. Ἅδου περὶ μορφῆς ἐρίσασαν Ἥρα. Αὖθις δὲ ἐλθὼν εἰς Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος ἐμνηστεύσατο· μεθύσας δὲ Οἰνοπίων αὐτὸν, κοιμώμενον

I, 4. 3. Diana Orionem necat. §. 3. Is ab Oenopione excaecatus.

perperam. κρίσις est h. l. ipse ἀγὼν, commissio. καὶ ταὐτὸ ποιεῖν. vulgo καὶ ποιεῖν. Sed αὐτὸ interponunt codices, quod cum Commel. et Gal. mutaui in ταὐτὰ, vt res postulabat.

f. 3. §. 3. ἐμνηστεύσατο. satis pudenter: *in conuubium postulauit:* tum stuprauit: ἐβιάσατο, vt Eratosth. cf. Schol. laud. Hygin. l. c. Parthen. c. 20. qui pro Merope filiam appellat Αἰρώ. παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς ἔῤῥιψεν. videtur verba ex poeta antiquo retinuisse Apollodorus. Nisi compendium litterarum fefellit librarium, cum esset παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Apud Eratosth. est: ἐκ τῆς χώρας ἐκβαλεῖν. §. 4. ὁ δὲ ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθών. hic exciderunt nonnulla: εἰς Λῆμνον, ἐπὶ τὸ χαλκεῖον Ἡφαίστου. ex eo acceptum puerum *Cedalionem* humeris suis imposuit, qui suum versus ortum iter regeret: Loc. cl. Eratosth. l. c. (vbi Ἠυδαλίωνα corrigendum ex nostro et leg. ἐλθόντα δὲ εἰς Λῆμνον αὐτ-

ἐτύφλωσε, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς ἔῤῥιψεν. ὁ δὲ §. 4.
ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθὼν, καὶ ἁρπάσας παῖδα ἕνα,
ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπιθέμενος, ἐκέλευσε προσηγεῖν πρὸς
τὰς ἀνατολάς. ἐκεῖ δὲ παραγενόμενος, ἀνέβλεψεν,
ἐκκαεὶς ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος, καὶ διὰ ταχέων
ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἔσπευδεν. ἀλλὰ τῷ μὲν Ποσειδῶνι Ἡφαιστότευκτον ὑπὸ γῆν κατεσκεύασαν

l. 4. §. 4. visum recuperat.

τεύοντα, Ἡφαίστῳ συμμίξας) Parthen. c. 20. Adde Lucian. de Domo I. 28. item Eustath. ad Il. ξ, p. 987, 8. Tz. Chil. III, 226. Hygin. l. c. et ibi van Stav. τὸ χαλκεῖον Vulcani est officina, quo nomine vetus aliquis poeta videtur appellasse montem Lemni Mosychum ignibus subterraneis ardentem. cf. Schol. Nicandri p. 24. In παῖδα ἕνα nomen Κηδαλίωνα latere sagaciter suspicabatur Lennep. ad Phalar. p. 267, vbi formulam διὰ ταχέων illustrat. At probabilius est παίδων ἕνα fuisse; vt etiam Wassenberg suspicabatur diss. de corruptis nomin. propr. p. 14, etiam Schol. Nicandri δίδωσιν αὐτῷ Κηδαλίωνα ἕνα τῶν θεραπόντων. Lennep. mox προσηγεῖν mutat in ὁδηγεῖν ex Eratosth. quasi non et illud vsu haberetur. ἀνέβλεψεν ἐκκαεὶς ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος quid ἐκκαεὶς hic velit, non facile dicas, estne simpliciter: ab calore solis recreatus? Lucian. l. c. ὁ Ἥλιος φανεὶς ἰᾶται τὴν πήρωσιν. Eratosth. l. c. καὶ ἡλίῳ συμμίξας δοκεῖ ὑγιασθῆναι. Nec tamen hoc esse posset ἐκκαῆναι. Verum eiicienda est vox, quae aut adscripta in margine erat paullo ante ad ἐτύφλωσεν, aut scriptum fuit: ὁ δὲ ἐκκαεὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθών. Parthen. l. c. λέγεται Orionem βιαζόμενον ἐκκαῆναι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τοῦ Οἰνοπίωνος. Ἀλλὰ τῷ μὲν Ποσειδῶνι Ἡφαιστότευ-

§. 4. οἶκον. Ὠρίωνος δὲ Ἠὼς ἐρασθεῖσα, ἥρπασε, καὶ ἐκόμισεν εἰς Δῆλον· ἐποίει γὰρ αὐτὴν Ἀφροδίτη
§. 5. συνεχῶς ἐρᾶν, ὅτι Ἄρει συνευνάσθη. Ὁ δὲ Ὠρίων, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἀνῃρέθη, δισκεύειν Ἄρτεμιν προκαλούμενος· ὡς δέ τινες, βιαζόμενος Ὦπιν, μίαν τῶν ἐξ Ὑπερβορέων παραγενομένων παρθένων, ὑπ᾽ Ἀρτέμιδος ἐτοξεύθη.

I. 4. 4. Orion ab Auror â amatus.

αὐτὸν ὑπὸ γῆν κατασκευάσαι οἶκον. locus corruptus. Alienum enim ab re, *Orionem* exstruxisse aedem Neptuno. Nec huc trahi potest, quod ap. Diodor. IV, 85, ad Pelorum Siciliae templum Neptuno exstructum Orioni auctori tribuitur; fuere enim Siculae quoque de Orione fabulae. In promtu eit emendare Ποσειδῶν, quod et vnus ex Reglis offert. At enim alienum et hoc, Neptunum filii sui Orionis irae eripuisse inimicum! Oenopionis pater erat Dionysus, mater Ariadne: Schol. Arat. 636. Verum expedita res est: Ποσειδῶνι est eiiciendum, et leg. κατεσκεύασαν. Fecerunt hoc Chii in gratiam Oenopionis, vt ei sub terrâ locum munirent. Eratosth. l. c. ὁ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὑπὸ γῆν ἐκέκρυπτο adde Hygin. l. c. Schol. Nic. ad v. 13.

§. 5. Venabatur feras Orion: ἀρνύμενος κλεινῷ χάριν Οἰνοπίωνι. (Sic enim lego apud Aratum v. 637. non κείνῳ. Brunkius emendabat l. c. Χίῳ.) quod et ap. Hygin. est l. c. P. A. II. 34. Non enim in Delo sed in insula Chio periisse vulgo narratur; At in Cretâ ap. Hygin. et Eratosth. in Achaiâ ap. Hesych. in Παυστήρια. ὄρη τῆς Ἀχαΐας, ἐν οἷς ὁ Ὠρίων ἀπέθανε. Apud Plutarch. de exilio p. 602. D. insulam Hyriam, ad Naxum, inhabitasse narratur: ita enim Ὑρίας pro Θουρίας emendatum iam ab Holsten. ad

Ποσειδῶν δὲ, Ἀμφιτρίτην τὴν Ὠκεανοῦ γαμεῖ· καὶ αὐτῷ γίνεται Τρίτων καὶ Ῥόδη, ἣν Ἥλιος ἔγημε. §. 6.

Πλούτων δὲ Περσεφόνης ἐρασθεὶς, Διὸς συνεργοῦντος, ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δήμητρα δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιῄει· μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων, ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς ἀπέλιπεν οὐρανόν. εἰκασθεῖσα δὲ γυναικὶ, ἧκεν εἰς Ἐλευσῖνα, καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν ἀπ' ἐκείνης CAP. V. 1. §. 1. §. 2.

I, 4, 6. Ex Neptuno Triton et Rhode ſuſcipiuntur. I, 5, 1. Proſerpina a Plutone rapta. §. 2. Ceres eius raptu comperto a diis ſeceſſionem faciens.

Steph. Byz. Tam variis auctoribus tam varia tractandi et ornandi via fuit.

§. 5. *διισκεύειν Ἄρτ. προκαλούμενος* mirum hoc: cum Dianae nihil ſit commune cum diſco; venationis ei ſtudium eſt: *κυνηγετεῖν, ἀκοντίζειν* exſpectabas. An fuit *δίκειν*? vel *δισκεῖν*? Pindar. I. 2, 51. *Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι.* Iacobs coniiciebat *οἰστεύειν.* Ceterum vitioſe *προσκαλούμενος* ed. pr. vt ſaepe alibi.

§. 1. *Διὸς συνεργοῦντος*: ſane is fuit, ὅς μιν ἔδωκ' *Ἀΐδῃ θαλερὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν*, vt Hymn. in Cer. 79. atque Siciliam Proſerpinae dedit *εἰς ἀνακαλυπτήρια* v. Pindar. Nem. I. 16. et ibi Schol. *μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων.* Ita codd. Pal. Med. Dorv. Regii, et ita iam emendarunt Aeg. Commel. Gal. editum tamen vbique *ἑρμηνέων*, pro quo Faber coni. *παρὰ μηνυτῶν*, perperam. *ἀπέλιπεν οὐρανόν.* melius *κατέλιπεν* Schol. Ariſtoph. et Zenob. l. c. *ὀργιζομένοις θεοῖς* male Pal. cum Reg. tert. *ὀργιζομένης* Dorv. §. 2. *ἐπὶ τὴν ἀπ' ἐκείνης.* Iuvat: *ἀπ' ἐκείνης*, ſcilicet ſollenni variatione dicitur res

κληθεῖσαν Ἀγέλαστον ἐκάθισε πέτραν παρὰ τὸ
§. 3. Καλλίχορον Φρέαρ καλούμενον. ἔπειτα πρὸς Κελεὸν ἐλθοῦσα τὸν βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων, ἔνδον οὐσῶν γυναικῶν, καὶ λεγουσῶν τούτων παρ' αὐτὰς καθέζεσθαι, γραῖά τις, Ἰάμβη, σκώψασα, τὴν θεὸν ἐποίησε μειδιάσαι. διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις τὰς γυναῖκας σκώπτειν λέγουσιν.

§. 4. Ὄντος δὲ τῇ τοῦ Κελεοῦ γυναικὶ Μετανείρᾳ παιδίου, τοῦτο ἔθρεψεν ἡ Δημήτηρ παραλαβοῦσα·

L. 5. 1. §. 3. Eleusinem ad Celeum deuertit. §. 4. Deiphontem immortalem reddere volens.

denominata ἀπὸ et ἐπί τινος. cf. Munker ad Lactant. XIII. f. 6. παρὰ τὸ Καλλίχορον Φρέαρ at in codd. Pal. Regiis, περὶ τὸ Κ. Dorv. ἐπὶ τὸ Κ. ex compendio litterarum. παρὰ reponendum etiam e Med. et Riccard. ap. Nicandr. Ther. 486. Καλλίχορον περὶ Φρεῖαρ. §. 5. παρ' αὐτὰς (vel αὐτὰς, ad idem redit) καθέζεσθαι, e libb. Pal. Med. et Regiis pro vulg. καθίζεσθαι. *Iambe*, ancilla Metanirae, non σκώψασα τὴν θεὸν, vt male interpungebatur, *irridens deam*, hoc enim dea non tulit, ne in Ascalabo quidem apud Ouidium et Antonin. Lib. 24. sed Iambe exhilarauit deam διὰ χλεύης, iocos et dicteria iaciendo, v. Scholion Eurip. Orest. 963. quod idem fere ad Nicand. p. 48, et in Proclo apud Photium p. 583. In H. in Cer. 203. compositum παρασκώπτειν est nulla cum vi: πολλὰ παρασκώπτουσ' ἐτρέψατο πότνιαν, ἁγνήν, μειδῆσαι. Verum totus locus scabritiem habet. Homericum fuisset: πολλὰ μάλα σκώπτουσα. — §. 4. τῇ τοῦ Κελεοῦ γυναικὶ Μετανείρᾳ. τοῦ inserui e Med. Dorv. Reg. Apud Pausan. et al. est Μεγάνειρα, quod Aegius

βουλομένη δὲ αὐτὸν ἀθάνατον ποιῆσαι, τὰς νύκτας εἰς πῦρ κατετίθει τὸ βρέφος, καὶ περιῄρει τὰς θνητὰς σάρκας αὐτοῦ, καθ' ἡμέραν δὲ παραδόξως αὐξανομένου τοῦ Δημοφῶντος, τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδὶ, ἐπετήρησε Μετάνειρα, τί πράξει θεά.

I, 5. 1. §. 4. a Metanira matre interpellatur.

tuebatur, male: v. Heinf. ad Ovid. Faft. IV, 539. Verheyck ad Ant. Lib. p. 57. 160. cf. ad Hymn. in Cer. 161. Neaera eft in Marm. Arundel. l. 23. corrupte; verum hoc iam Ruhnkenium eo loco occupaffe video; corruptius ap. Schol. Hephaeft. p. 81. — Κελεῷ καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νῆρι. corruptum quoque arbitror Μίσμη ap. Ant. Lib. c. 24. ἔθρεψεν edebatur ἔτρεψεν. Saltem ἔτρεφεν erat fcribendum cum Pal. Med. Vat. et Regiis; et hoc praeftat. Schol. Nicandri l. c. ἡ Δημήτηρ Κελεὸν λαβοῦσα ἀνέτρεφεν ὡς υἱόν. Mox βουλομένη δὲ αὐτὸν ἀθάνατον ποιῆσαι, quod ex noto more, genus ad τὸ νοητὸν conftituendi, dictum eft; in αὐτόν non eft haerendum, etfi praeceffit παιδίον, et fequitur τὸ βρέφος. Pro εἰς πῦρ κατετίθει τὸ βρέφος, quod iam Faber et Gal. emendarunt, legebatur καὶ τέθει. debebat faltem κατέθετο. In re confentiunt Hygin. f. 147. Ovid. Faft. IV, 554. et qui primo loco memorandus, H. in Cer. 235 fq. — Δηϊφῶντος Vat. Δηφῶντος. At Pal. Ox. Regg. a. p. m. Δημοφῶντος: hoc verum effe, docuit, quem tum, cum primo conatu haec excuderentur, nondum videram, repertus Hymnus in Cer. 234. Δημοφόωνθ' ὃν ἔτικτεν ἐΰζωνος Μετάνειρα, vbi cf. Ruhnk. — Mox excidit τὸ, in τοῦτο γὰρ ἦν τὸ ὄνομα. ἐπετήρησε (male excufum — σεν) Μετάνειρα, τί πράξει θεά. ita legitur ex Aegii emendatione certiffima. In codd. ἐπετήρησεν ἡ πραξιθέα. Pal. ἡ πραξιθεά, vt Commel. affcuerat. Al

καὶ καταλαβοῦσα εἰς πῦρ ἐγκεκρυμμένον, ἀνεβόησε· διόπερ τὸ μὲν βρέφος ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀνηλώθη, ἡ θεὰ δὲ αὐτὴν ἐξέφηνε. §. 2. Τριπτολέμῳ δὲ, τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν Μετανείρας παίδων, δίφρον

I. 5, 2. Triptolemum frugum fationem docet.

πράττοι vel πράξοι emendat Faber; forte voluit πράξαι, vel πράξεις θεά; fed totam hanc ῥῆσιν, τί πράξει θεά, ex margine irrepfiffe arbitror; fatis erat ἐπετήρησε Μετάνειρα, καὶ καταλαβοῦσα vt inf. III, 13, 6. cf. Hymn. 244. Mox ἐγκεκρυμμένον bene, vt ἄρτος ἐγκρυβίας. et Od. ε, 488. ὡς ὅτε τὶς δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Hygin. l. c. *noctu clam in igne obruebat:* et inf. de Achille III, 13, 6. εἰς τὸ πῦρ ἐγκρυβοῦσα. Poftea ἡ θεὰ δὲ αὐτὴν ἐξέφηνε, noli putare ἐξηφάνισε h. e. ἀφανὴς ἐγένετο; vt fere Ovid. l. c. 561. *dixit et egrediens nubem trahit;* fed, illa fe manifeftauit deam, non verbis, fed, *apparuit qualis effe folet, fpecie diuina augufta, terribili.* Itaque ap. Hygin. l. c. *illa irata Eleufinum exanimauit;* nam ad hunc res ibi transfertur a Celeo; hunc intellige ap. Proclum l. c. in verbis ἐπὶ τὸν Ἐλευσῖνα, non vrbem. In H. in Cer. 274. etiam diuinam formam Ceres recipit, fed mitiore cum habitu oris corporisque. Porro, τὸ μὲν βρέφος - ἀνηλώθη, fc. a Cerere in flammam coniectum. At in Hymno in Cer. v. 254. Ceres ex cinere erutum tollit et matri reddit; ἐξανελοῦσα πυρὸς, nam Triptolemum ipfum fuiffe hunc puerum difcimus; vnde ne fufpiceris et in Apollodoro olim fuiffe; τὸ μὲν βρέφος ἐκ τοῦ πυρὸς ἀνείλετο, vetant ea, quae fequuntur.

§. 2. τῶν Μετανείρας παίδων. etiam hic libri confentiunt in πραξιθέας; adeo inepte argutatus erat librarius, cum femel illam in-

κατασκευάσασα πτηνῶν δρακόντων, καὶ πυρὸν ἔδωκεν, ᾧ τὴν ὅλην οἰκουμένην δι' οὐρανοῦ αἰρόμενος κατέσπειρε. Πανύασις δὲ Τριπτόλεμον Ἐλευσῖνος λέγει. Φησὶ γάρ, Δήμητραν πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν. Φερεκύδης δέ φησιν αὐτὸν υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς.

Διὸς δὲ Πλούτωνι τὴν Κόρην ἀναπέμψαι κελεύσαντος, ὁ Πλούτων, ἵνα μὴ πολὺν χρόνον παρὰ τῇ μητρὶ καταμείνῃ, ῥοιᾶς ἔδωκεν αὐτῇ φαγεῖν κόκκον. ἡ δέ, οὐ προειδομένη τὸ συμβησό- §. 3.

I, 5, 3. Proſerpina apud Plutonem manet.

tuliſſet, forte quod in rebus Atticis clarum eſſe nomen audierat. v. inf. III, 15, 1. princ. τὸν πυρὸν ἔδωκε, omiſſo καί, em. Faber; recte. τὴν ὅλην οἰκουμένην κατέσπειρε, primo loco agrum Rharium: Pauſ. I, 38. πυρὸν dixit generali nomine; proprie erat κριθή, hordeum. υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς: imrno Οὐρανοῦ. Nam Coelus Terram vxorem habuit, Oceanus Tethyn. Nec Oceani amores aliunde noti. Et video ex Pal. Dorv. et ex Regg. notatum pro υἱόν, οὐρανοῦ Ὠκεανοῦ. Ortum vitium ex compendio ſcripturae.

§. 3. ἵνα μὴ πολὺν χρόνον παρὰ τῇ μητρὶ καταμείνῃ. vix hoc ſanum: niſi dicas e poetâ eſſe: ne illa omne tempus cum matre exigeret; H. in Cer. 373. ἵνα μὴ μένῃ ἤματα πάντα αὖθι παρ' αἰδοίῃ Δημήτερι κυανοπέπλῳ. Sed f. leg. τὸν λοιπὸν χρ. Mox ἡ δέ, οὐ προειδομένη τὸ συμβησόμενον. ita audacter ſcripſi; videbam etiam Emperium noſtrum in eandem emendationem incidiſſe; vulgo: τὸ συμμασώμενον. μασσώμενος eſt is qui mandit, comedit. Pal. cum Dorv. et Regiis τὸ συμμασόμενον. συμβασώμενον vel συμβησώμενον Med. συμβασόμενον Vat.

μενον, κατηνάλωσεν αὐτόν. καταμαρτυρήσαντος δὲ αὐτῆς Ἀσκαλάφου, τοῦ Ἀχέροντος καὶ Γοργύρας, τούτῳ μὲν Δημήτηρ ἐν Ἅδου βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν· Περσεφόνη δὲ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, τὸ μὲν τρίτον, μετὰ Πλούτωνος ἠναγκάσθη μένειν, τὸ δὲ λοιπὸν, παρὰ τοῖς θεοῖς. Περὶ μὲν οὖν Δήμητρος ταῦτα λέγεται.

CAP. VI, 1. §. 1. Γῆ δὲ περὶ Τιτάνων ἀγανακτοῦσα, γεννᾷ Γίγαντας ἐξ Οὐρανοῦ, μεγέθει μὲν σωμάτων ἀνυπερβλήτους, δυνάμει δὲ ἀκαταγωνίστους. §. 2. οἳ φοβεροὶ μὲν ταῖς ὄψεσι κατεφαίνοντο, καθειμένοι βα-

I, 6, 1. Gigantum pugna cum diis et ftrages. §. 1. Gigantum fpecies et vires,

Mox καταμαρτυρήσαντος δὲ τοῦ A. Vat. et Γοργίας Pal. Δήμητρα et hic in ed. Rom. mutatum tacite in ed. Commel. pro Δημήτηρ affentientibus libb. cf. fup. ad I, 1, 5. Ad τὸ μὲν τρίτον, quod coacta fuit Proferpina tertiam partem anni cum Plutone exigere, cf. H. in Cer. 445 τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν (anni) ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα etc. et 398 fq.

f. 1. Pro περὶ Τιτάνων ed. pr. παρά. Sollenne fuiffet ὑπὲρ Τιτάνων. §. 2. ταῖς ὄψεσι. Pal, ὄφεσι felici lapfu; minus bene καθήμενοι Vat. — ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων. Faber em. ἐκ γενύων, quod de belluis et monftris follenne. At ftatim f. 3. §. 4. de Typhone nofter ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο, et refellit Fabrum Munker. ad Antonin. Lib. c. 22. et ad Lactant. in Ovid. Burm. pag. 482, b. Apud Schol. Lycophr. 63. qui Apollodorum ante oculos habuit, Terra — γεννᾷ δρακοντόπαιδας (leg. δρακοντόποδας) καὶ βαθυγενείους καὶ βαθυχαίτας Γίγαντας. Mox

θεῖαν κόμην ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων· εἶχον δὲ τὰς βάσεις φολίδας δρακόντων. ἐγένοντο δὲ, ὡς μὲν §. 3. τινες λέγουσιν, ἐν Φλέγραις· ὡς δὲ ἄλλοι, ἐν Παλλήνῃ. ἠκόντιζον δὲ εἰς οὐρανὸν πέτρας, καὶ δρῦς ἡμμένας. διέφερε δὲ πάντων Πορφυρίων τε §. 4. καὶ Ἀλκυονεὺς, ὃς δὴ καὶ ἀθάνατος ἦν, ἐν ᾗπερ ἐγεννήθη γῇ, μαχόμενος. οὗτος δὲ καὶ τὰς Ἡλίου βόας ἐξ Ἐρυθείας ἤλασε. Τοῖς δὲ θεοῖς λόγιον §. 5. ἦν, ὑπὸ θεῶν μὲν μηδένα τῶν Γιγάντων ἀπολέσθαι δύνασθαι, συμμαχοῦντος δὲ θνητοῦ τινος, τελευτήσειν. Αἰσθομένη δὲ Γῆ τοῦτο, ἐζήτει §. 6. φάρμακον, ἵνα μήδ' ὑπὸ θνητοῦ δυνηθῶσιν ἀπο-

I, 6. §. 3. Gigantum ſedes. §. 4. In iis Porphyrion et Alcyoneus. §. 5. Arceſſitus a Ioue Hercules ad auxiliandum.

εἶχον δὲ τὰς βάσεις φολίδας δρακόντων: immo: βάσεις φολιδωτάς. niſi εἶχον δὲ αἱ βάσεις φολίδας δρακόντων malis, vt inf. II, 4, 2. §. 10. Gorgones habent κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων. Dionyſ. Perieg. 443. Pythonis ſpira — ὁλκὸς ἀπειρεσίῃσιν ἐπιφρίσσων φολίδεσσιν. βάσις autem poetica vox, obuia v. c. in Sophocl. Philoct. 1443 et al. Eadem vtitur et inf. III, 5, 8. et ſup. I, 3, 5. §. 3. ἐν Παλλήνῃ ſcripſi: turpiter vbique Πελλήνῃ. Mox ſequebatur: ἠκόντιζον δὲ εἰς οὐρανούς. verum pluralis vix frequentatus a profanis eſt; dicerem legendum eſſe Οὐρανίους, Οὐρανίδας, niſi librarios Apollodori ſcirem ex imperitiſſimis eſſe: repoſui itaque εἰς οὐρανόν. Schol. Lycophr. l. c. οἱ πέτρας καὶ δρῦς πεπυρακτωμένας ἠκόντιζον εἰς τὸν οὐρανόν. et noſter mox I. 2. p. 22 de Typhone ſimili modo: ἡμμένας βάλλων πέτρας ἐπ' αὐτὸν τὸν οὐρανόν. §. 6. ἐζήτει vitium eſt

κιθάραν στρέψας ἠγωνίζετο ὁ Ἀπόλλων, καὶ τοῦτο ποιεῖν ἐκέλευσε τὸν Μαρσύαν· τοῦ δὲ ἀδυνατοῦντος, εὑρεθεὶς κρείσσων ὁ Ἀπόλλων, κρεμάσας τὸν Μαρσύαν ἔκ τινος ὑπερτενοῦς πίτυος, ἐκτεμὼν τὸ δέρμα, οὕτως διέφθειρεν.

C. 3. Ὠρίωνα δὲ Ἄρτεμις ἀπέκτεινεν ἐν Δήλῳ.
§. 1. τοῦτον γηγενῆ λέγουσιν ὑπερμεγέθη τὸ σῶμα. Φερεκύδης δὲ αὐτὸν Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυάλης λέγει. ἐδωρήσατο δὲ αὐτῷ Ποσειδῶν διαβαίνειν τὴν θά-
§. 2. λασσαν. Οὗτος μὲν ἔγημε Σίδην, ἣν ἔρριψεν εἰς
§. 3. Ἄδου περὶ μορφῆς ἐρίσασαν Ἥρα. Αὖθις δὲ ἐλθὼν εἰς Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος ἐμνηστεύσατο· μεθύσας δὲ Οἰνοπίων αὐτὸν, κοιμώμενον

I, 4. 3. Diana Orionem necat. §. 3. Is ab Oenopione excaecatus.

perperam, κρίσις est h. l. ipse ἀγὼν, commissio. καὶ ταυτὸ ποιεῖν. vulgo καὶ ποιεῖν. Sed αὐτὸ interponunt codices, quod cum Commel. et Gal. mutaui in ταυτὸ, vt res postulabat.

C. 3. §. 3. ἐμνηστεύσατο. satis pudenter: *in connubium postulauit:* tum stuprauit: ἐβιάσατο, vt Eratosth. cf. Schol. laud. Hygin. l. c. Parthen. c. 20. qui pro Merope filiam appellat Αἰρώ. παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς ἔρριψεν. videtur verba ex poeta antiquo retinuisse Apollodorus. Nisi compendium litterarum fefellit librarium, cum esset παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Apud Eratosth. est: ἐκ τῆς χώρας ἐκβαλεῖν. §. 4. ὁ δὲ ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθών. hic exciderunt nonnulla: εἰς Λῆμνον, ἐπὶ τὸ χαλκεῖον Ἡφαίστου. ex eo acceptum puerum *Cedalionem* humeris suis imposuit, qui suum versus ortum iter regeret: Loc. cl. Eratosth. l. c. (vbi Ἡνδαλίωνα corrigendum ex nostro et leg. ἐλθόντα δὲ εἰς Λῆμνον ἀλη-

ἐτύφλωσε, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς ἔῤῥιψεν. ὁ δὲ §. 4.
ἐπὶ τὰ χαλκεῖον ἐλθὼν, καὶ ἁρπάσας παῖδα ἕνα, ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπιθέμενος, ἐκέλευσε προδηγεῖν πρὸς τὰς ἀνατολάς. ἐκεῖ δὲ παραγενόμενος, ἀνέβλεψεν, ἐκκαεὶς ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος, καὶ διὰ ταχέων ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἔσπευδεν. ἀλλὰ τῷ μὲν Ποσειδῶνι Ἡφαιστοτευκτόν ὑπὸ γῆν κατεσκεύασαν

L. 4. §. 4. visum recuperat.

τεύοντα, Ἡφαίστῳ συμμίξαι.) Parthen. c. 20. Adde Lucian. de Domo I, 28. item Eustath. ad Il. ξ, p. 987, 8. Tz. Chil. III, 226. Hygin. l. c. et ibi van Stav. τὸ χαλκεῖον Vulcani est officina, quo nomine vetus aliquis poeta videtur appellasse montem Lemni Mosychum ignibus subterraneis ardentem. cf. Schol. Nicandri p. 24. In παῖδα ἕνα nomen Κηδαλίωνα latere sagaciter suspicabatur Lennep. ad Phalar. p. 267, vbi formulam διὰ ταχέων illustrat. At probabilius est παίδων ἕνα fuisse; vt etiam Wassenberg suspicabatur diss. de corruptis nomin. propr. p. 14, etiam Schol. Nicandri δίδωσιν αὐτῷ Κηδαλίωνα ἕνα τῶν θεραπόντων. Lennep. max. προδηγεῖν mutat in ὁδηγεῖν ex Eratosth. quasi non et illud vsu haberetur. ἀνέβλεψεν ἐκκαεὶς ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος quid ἐκκαεὶς hic velit, non facile dicas, estne simpliciter: ab calore solis recreatus? Lucian. l. c. ὁ Ἥλιος φανεὶς ἰᾶται τὴν πήρωσιν. Eratosth. l. c. καὶ ἡλίῳ συμμίξας δοκεῖ ὑγιασθῆναι. Nec tamen hoc esse posset ἐκκαῆναι. Verum eiicienda est vox, quae aut adscripta in margine erat paullo ante ad ἐτύφλωσεν, aut scriptum fuit: ὁ δὲ ἐκκαεὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθών. Parthen. l. c. λέγεται Orionem βιαζόμενον ἐκκαῆναι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τοῦ Οἰνοπίωνος. Ἀλλὰ τῷ μὲν Ποσειδῶνι Ἡφαιστοτευ-

§. 4. οἶκον. Ὠρίωνος δὲ Ἠὼς ἐρασθεῖσα, ἥρπασε, καὶ ἐκόμισεν εἰς Δῆλον· ἐποίει γὰρ αὐτὴν Ἀφροδίτη
§. 5. συνεχῶς ἐρᾷν, ὅτι Ἄρει συνευνάσθη. Ὁ δὲ Ὠρίων, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἀνῃρέθη, δισκεύειν Ἄρτεμιν προκαλούμενος· ὡς δέ τινες, βιαζόμενος Ὦπιν, μίαν τῶν ἐξ Ὑπερβορέων παραγενομένων παρθένων, ὑπ' Ἀρτέμιδος ἐτοξεύθη.

I, 4, 4. Orion ab Aurora amatus.

Ποσειδῶνι ὑπὸ γῆν κατεσκεύασεν οἶκον. locus corruptus. Alienum enim ab re, *Orionem* exstruxisse aedem Neptuno. Nec huc trahi potest, quod ap. Diodor. IV, 85. ad Pelorum Siciliae templum Neptuno exstructum Orioni auctori tribuitur; fuere enim Siculae quoque de Orione fabulae. In promtu erit emendare Ποσειδῶν, quod et vnus ex Regiis offert. At enim alienum et hoc, Neptunum filii sui Orionis irae eripuisse inimicum! Oenopionis pater erat Dionysus, mater Ariadne: Schol. Arat. 636. Verum expedita res est: Ποσειδῶνι est eiiciendum, et leg. κατεσκεύασαν. Fecerunt hoc Chii in gratiam Oenopionis, vt ei sub terra locum munirent. Eratosth. l. c. ὁ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὑπὸ γῆν ἐκέκρυπτο adde Hygin. l. c. Schol. Nic. ad v. 13.

§. 5. Venabatur feras Orion: ἀρνύμενος κλεινῷ χάριν Οἰνοπίωνι. (Sic enim lego apud Aratum v. 637. non κείνῳ. Brunkius emendabat l. c. Χίῳ.) quod et ap. Hygin. est l. c. P. A. II, 34. Non enim in Delo sed in insula Chio periisse vulgo narratur; At in Creta ap. Hygin. et Eratosth. in Achaia ap. Hesych. in Παναστήρια. ὄρη τῆς Ἀχαΐας, ἐν οἷς ὁ Ὠρίων ἀπέθανε. Apud Plutarch. de exilio p. 602. D. insulam Hyriam, ad Naxum, inhabitasse narratur: ita enim Ὑρίας pro Θουρίας emendatum iam ab Holsten. ad

Ποσειδῶν δὲ, Ἀμφιτρίτην τὴν Ὠκεανοῦ γα- §. 6.
μεῖ· καὶ αὐτῷ γίνεται Τρίτων καὶ Ῥόδη, ἣν
Ἥλιος ἔγημε.

Πλούτων δὲ Περσεφόνης ἐρασθεὶς, Διὸς συνερ- CAP.
γοῦντος, ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δήμητρα δὲ μετὰ V, 1.
λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν §. 1.
γῆν ζητοῦσα περιῄει· μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων,
ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς
ἀπέλιπεν οὐρανόν. εἰκασθεῖσα δὲ γυναικὶ, ἧκεν §. 2.
εἰς Ἐλευσῖνα, καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν ἀπ' ἐκείνης

I, 4, 6. Ex Neptuno Triton et Rhode suscipiuntur. I, 5, 1. Proserpina a Plutone rapta. §. 2. Ceres eius raptu comperto a diis secessionem faciens.

Steph. Byz. Tam variis auctoribus tam varia tractandi et ornandi via fuit. §. 5. δισκεύειν Ἄρτ. προκαλούμενος mirum hoc: cum Dianae nihil sit commune cum disco; venationis ei studium est: κυνηγετεῖν, ἀκοντίζειν exspectabas. An fuit δίκειν? vel δισκεῖν? Pindar. I. 1, 5 I. Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίζοιμι. Iacobs coniiciebat οἰστεύειν. Ceterum vitiose προσκαλούμενος ed. pr. vt saepe alibi. §. 1. Διὸς συνεργοῦντος: sane is fuit, ὅς μιν ἔδωκ' Ἀίδῃ θαλερὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν, vt Hymn. in Cer. 79. atque Siciliam Proserpinae dedit εἰς ἀνακαλυπτήρια. v. Pindar. Nem. I, 16. et ibi Schol. μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων. Ita codd. Pal. Med. Dorv. Regii, et ita iam emendarunt Aeg. Commel. Gal. editum tamen vbique ἑρμηνέων, pro quo Faber coni. παρὰ μηνυτῶν, perperam. ἀπέλιπεν οὐρανόν. melius κατέλιπεν Schol. Aristoph. et Zenob. l. c. ὀργιζομένοις θεοῖς male Pal. cum Reg. tert. ὀργιζομένης Dorv. §. 2. ἐπὶ τὴν ἀπ' ἐκείνης. Iuvat; ἐπ' ἐκείνης, scilicet sollenni variatione dicitur res

κληθεῖσαν Ἀγέλαστον ἐκάθισε πέτραν παρὰ τὸ
§. 3. Καλλίχορον Φρέαρ καλούμενον. ἔπειτα πρὸς Κελεὸν ἐλθοῦσα τὸν βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων, ἔνδον οὐσῶν γυναικῶν, καὶ λεγουσῶν τούτων παρ' αὐτὰς καθέζεσθαι, γραῖα τὶς, Ἰάμβη, σκώψασα, τὴν θεὸν ἐποίησε μειδιάσαι. διὰ τοῦτο ἐν ταῖς Θεσμοφορίοις τὰς γυναῖκας σκώπτειν λέγουσιν.

§. 4. Ὄντος δὲ τῇ τοῦ Κελεοῦ γυναικὶ Μετανείρα παιδίου, τοῦτο ἔθρεψεν ἡ Δημήτηρ παραλαβοῦσα

L. 5. 1. §. 3. Eleusinem ad Celeum deuertit. §. 4. Deiphontem immortalem reddere volens.

denominata ἀπὸ et ἐπί τινος. cf. Munker ad Lactant. XIII. f. 6. παρὰ τὸ Καλλίχορον Φρέαρ at in codd. Pal. Regiis, περὶ τὸ K. Dorv. ἐπὶ τὸ K. ex compendio litterarum. παρὰ reponendum etiam e Med. et Riccard. ap. Nicandr. Ther. 486. Καλλίχορον περὶ Φρεῖαρ. §. 3. παρ' αὐτὰς (vel αὐτάς, ad idem redit) καθέζεσθαι, e libb. Pal. Med. et Regiis pro vulg. καθίζεσθαι. *Iambe*, ancilla Metanirae. non σκώψασα τὴν θεὸν, vt male interpungebatur, *irridens deam*, hoc enim dea non tulit, ne in Ascalabo quidem apud Ouidium et Antonin. Lib. 24. sed Iambe exhilarauit deam διὰ χλεύης, iocos et dicteria iaciendo, v. Scholion Eurip. Orest. 963. quod idem fere ad Nicand. p. 48, et in Proclo apud Photium p. 583. In H. in Cer. 203. compositum παρασκώπτειν est nulla cum vi: πολλὰ παρασκώπτουσ' ἐτρέψατο πότνιαν, ἁγνήν, μειδῆσαι. Verum totus locus scabritiem habet. Homericum fuisset: πολλὰ μάλα σκώπτουσα. — §. 4. τῇ τοῦ Κελεοῦ γυναικὶ Μετανείρᾳ. τοῦ inserui e Med. Dorv. Reg. Apud Pausan. et al. est Μεγάνειρα, quod Aegius

βουλομένη δὲ αὐτὸν ἀθάνατον ποιῆσαι, τὰς νύκτας εἰς πῦρ κατετίθει τὸ βρέφος, καὶ περιῄρει τὰς θνητὰς σάρκας αὐτοῦ, καθ' ἡμέραν δὲ παραδόξως αὐξανομένου τοῦ Δημοφῶντος, τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδὶ, ἐπετήρησε Μετάνειρα, τί πράξει θεά.

I, 5, 1. §. 4. a Metanira matre interpellatur.

tuebatur, male: v. Heinſ. ad Ovid. Faſt. IV, 539. Verheyck ad Ant. Lib. p. 57. 160. cf. ad Hymn. in Cer. 161. Neaera eſt in Marm. Arundel. l. 23. corrupte; verum hoc iam Ruhnkenium eo loco occupaſſe video; corruptius ap. Schol. Hephaeſt. p. 81. — Κελεῷ καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νῆρι. corruptum quoque arbitror Μίσμη ap. Ant. Lib. c. 24. ἔθρεψεν edebatur ἔτρεψεν. Saltem ἔτρεφεν erat ſcribendum cum Pal. Med. Vat. et Regiis; et hoc praeſtat. Schol. Nicandri l. c. ἡ Δημήτηρ Κελεὸν λαβοῦσα ἀνέτρεφεν ὡς υἱόν. Mox βουλομένη δὲ αὐτὸν ἀθάνατον ποιῆσαι, quod ex noto more, genus ad τὸ νοητὸν conſtituendi, dictum eſt; in αὐτὸν non eſt haerendum, etſi praeceſſit παιδίον, et ſequitur τὸ βρέφος. Pro εἰς πῦρ κατετίθει τὸ βρέφος, quod iam Faber et Gal. emendarunt, legebatur καὶ τέθει. debebat ſaltem κατέθετο. In re conſentiunt Hygin. f. 147. Ovid. Faſt. IV, 554. et qui primo loco memorandus, H. in Cer. 235 ſq. — Δηϊφῶντος Vat. Δηφῶντος. At Pal. Ox. Regg. a. p. m. Δημοφῶντος: hoc verum eſſe, docuit, quem tum, cum primo conatu haec excuderentur, nondum videram, repertus Hymnus in Cer. 234. Δημοφόωνθ' ὃν ἔτικτεν εὔζωνος Μετάνειρα, vbi cf. Ruhnk. — Mox excidit τὸ, in τοῦτο γὰρ ἦν τὸ ὄνομα. ἐπετήρησε (male excuſum — σεν) Μετάνειρα, τί πράξει θεά. ita legitur ex Aegii emendatione certiſſimâ. In codd. ἐπετήρησεν ἡ πραξιθέα. Pal. ἡ πραξιθεά, vt Commel. aſſeuerat. Al

καὶ καταλαβοῦσα εἰς πῦρ ἐγκεκρυμμένον, ἀνε-βόησε· διόπερ τὸ μὲν βρέφος ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀνη-
ſ. 2. λώθη, ἡ θεὰ δὲ αὐτὴν ἐξέφηνε. Τριπτολέμῳ δὲ, τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν Μετανείρας παίδων, δίφρον

I, 5, 2. Triptolemum frugum ſationem docet.

πράττοι vel πράξοι emendat Faber; forte voluit πράξει, vel πράξεις θεά; ſed totam hanc ῥῆσιν, τί πράξει θεά, ex margine irrepſiſſe arbitror; ſatis erat ἐπετήρησε Μετάνειρα, καὶ καταλαβοῦσα vt inf. III, 13, 6. cf. Hymn. 244. Mox ἐγκεκρυμμένον bene, vt ἄρτος ἐγκρυβίας. et Od. ε, 488. ὡς ὅτε τὶς δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Hygin. l. c. *noctu clam in igne obruebat:* et inf. de Achille III, 13, 6. εἰς τὸ πῦρ ἐγκρυβοῦσα. Poſtea ἡ θεὰ δὲ αὐτὴν ἐξέφηνε, noli putare ἐξηφάνισε h. e. ἀφανὴς ἐγένετο; vt fere Ovid. l. c. 561. *dixit et egrediens nubem trahit;* ſed, illa ſe manifeſtauit deam, non verbis, ſed, *apparuit qualis eſſe ſolet, ſpecie diuina auguſta, terribili.* Itaque ap. Hygin. l. c. *illa irata Eleuſinum exanimauit;* nam ad hunc res ibi transfertur a Celeo; hunc intellige ap. Proclum l. c. in verbis ἐπὶ τὸν Ἐλευσῖνα, non vrbem. In H. in Cer. 274. etiam diuinam formam Ceres recipit, ſed mitiore cum habitu oris corporisque. Porro, τὸ μὲν βρέφος - ἀνηλώθη, ſc. a Cerere in flammam coniectum. At in Hymno in Cer. v. 254. Ceres ex cinere crutum tollit et matri reddit: ἐξανελοῦσα πυρὸς, nam Triptolemum ipſum fuiſſe hunc puerum diſcimus; vnde ne ſuſpiceris et in Apollodoro olim fuiſſe: τὸ μὲν βρέφος ἐκ τοῦ πυρὸς ἀνείλετο, vetant ea, quae ſequuntur.

ſ. 2. τῶν Μετανείρας παίδων. etiam hic libri conſentiunt in πραξιθέας; adeo inepte argutatus erat librarius, cum ſemel illam in-

κατασκευάσασα πτηνῶν δρακόντων, καὶ πυρὸν ἔδωκεν, ᾧ τὴν ὅλην οἰκουμένην δι' οὐρανοῦ αἰρόμενος κατέσπειρε. Πανύασις δὲ Τριπτόλεμον Ἐλευσῖνος λέγει. Φησὶ γὰρ, Δήμητραν πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν. Φερεκύδης δέ φησιν αὐτὸν υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς.

Διὸς δὲ Πλούτωνι τὴν Κόρην ἀναπέμψαι κελεύσαντος, ὁ Πλούτων, ἵνα μὴ πολὺν χρόνον παρὰ τῇ μητρὶ καταμείνῃ, ῥοιᾶς ἔδωκεν αὐτῇ φαγεῖν κόκκον. ἡ δὲ, οὐ προειδομένη τὸ συμβησό- §. 3.

I, 5, 3. Proserpina apud Plutonem manet,

tulisset, forte quod in rebus Atticis clarum esse nomen audierat. v. inf. III, 15, 1. princ. τὸν πυρὸν ἔδωκε, omisso καὶ, em. Faber; recte. τὴν ὅλην οἰκουμένην κατέσπειρε, primo loco agrum Rharium: Pauf. I, 38. πυρὸν dixit generali nomine; proprie erat κριθή, hordeum. υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς: immo Οὐρανοῦ. Nam Coelus Terram uxorem habuit, Oceanus Tethyn. Nec Oceani amores aliunde noti. Et video ex Pal. Dorv. et ex Regg. notatum pro υἱὸν, οὐρανοῦ Ὠκεανοῦ. Ortum vitium ex compendio scripturae.

§. 3. ἵνα μὴ πολὺν χρόνον παρὰ τῇ μητρὶ καταμείνῃ. vix hoc sanum: nisi dicas e poetâ esse: ne illa omne tempus cum matre exigeret; H. in Cer. 373. ἵνα μὴ μένῃ ἤματα πάντα αὖθι παρ' αἰδοίῃ Δημήτερι κυανοπέπλῳ. Sed f. leg. τὸν λοιπὸν χρ. Mox ἡ δὲ, οὐ προειδομένη τὸ συμβησόμενον. ita audacter scripsi; videbam etiam Emperium nostrum in eandem emendationem incidisse; vulgo: τὸ συμμασώμενον. μασσώμενος est is qui mandit, comedit. Pal. cum Dorv. et Regiis τὸ συμμασόμενον. συμβασώμενον vel συμβησώμενον Med. συμβασόμενον Vat.

μενον, κατηνάλωσεν αὐτόν. καταμαρτυρήσαντος δὲ αὐτῆς Ἀσκαλάφου, τοῦ Ἀχέροντος καὶ Γοργύρας, τούτῳ μὲν Δημήτηρ ἐν Ἅδου βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν· Περσεφόνη δὲ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, τὸ μὲν τρίτον, μετὰ Πλούτωνος ἠναγκάσθη μένειν, τὸ δὲ λοιπὸν, παρὰ τοῖς θεοῖς. Περὶ μὲν οὖν Δήμητρος ταῦτα λέγεται.

Cap. VI, 1. §. 1. Γῆ δὲ περὶ Τιτάνων ἀγανακτοῦσα, γεννᾷ Γίγαντας ἐξ Οὐρανοῦ, μεγέθει μὲν σωμάτων ἀνυ-
§. 2. περβλήτους, δυνάμει δὲ ἀκαταγωνίστους. οἳ φοβεροὶ μὲν ταῖς ὄψεσι κατεφαίνοντο, καθειμένοι βα-

I, 6, 1. Gigantum pugna cum diis et ftrages. §. 1. Gigantum fpecies et vires,

Mox καταμαρτυρήσαντος δὲ τοῦ A. Vat. et Γοργίας Pal. Δήμητρα et hic in ed. Rom. mutatum tacite in ed. Commel. pro Δημήτηρ affentientibus libb. cf. fup. ad I, 1, 5. Ad τὸ μὲν τρίτον, quod coacta fuit Proferpina tertiam partem anni cum Plutone exigere, cf. H. in Cer. 445 τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν (anni) ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα etc. et 398 fq.

f. 1. Pro περὶ Τιτάνων ed. pr. παρά. Sollenne fuiffet ὑπὲρ Τιτάνων. §. 2. ταῖς ὄψεσι. Pal, ὄφεσι felici lapfu; minus bene καθήμενοι Vat. — ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων. Faber em. ἐκ γενύων, quod de belluis et monftris follenne. At ftatim f. 3. §. 4. de Typhone nofter ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο, et refellit Fabrum Munker. ad Antonin. Lib. c. 22. et ad Lactant. in Ovid. Burm. pag. 482, b. Apud Schol. Lycophr. 63. qui Apollodorum ante oculos habuit, Terra — γεννᾷ δρακοντόπαιδας (leg. δρακοντόποδας) καὶ βαθυγενείους καὶ βαθυχαίτας Γίγαντας. Mox:

θεῖαν κόμην ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων· εἶχον δὲ τὰς βάσεις φολίδας δρακόντων. ἐγένοντο δὲ, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, ἐν Φλέγραις· ὡς δὲ ἄλλοι, ἐν Παλλήνῃ. ἠκόντιζον δὲ εἰς οὐρανὸν πέτρας, καὶ δρῦς ἡμμένας. διέφερε δὲ πάντων Πορφυρίων τε καὶ Ἀλκυονεὺς, ὃς δὴ καὶ ἀθάνατος ἦν, ἐν ᾗπερ ἐγεννήθη γῇ, μαχόμενος. οὗτος δὲ καὶ τὰς Ἡλίου βόας ἐξ Ἐρυθείας ἤλασε. Τοῖς δὲ θεοῖς λόγιον ἦν, ὑπὸ θεῶν μὲν μηδένα τῶν Γιγάντων ἀπολέσθαι δύνασθαι, συμμαχοῦντος δὲ θνητοῦ τινος, τελευτήσειν. Αἰσθομένη δὲ Γῆ τοῦτο, ἐζήτει φάρμακον, ἵνα μήδ' ὑπὸ θνητοῦ δυνηθῶσιν ἀπο-

§. 3. (beside line 2) §. 4. (beside line 5) §. 5. (beside line 8) §. 6. (beside line 11)

I, 6. §. 3. Gigantum ſedes. §. 4. In iis Porphyrion et Alcyoneus. §. 5. Arceſſitus a Ioue Hercules ad auxiliandum.

εἶχον δὲ τὰς βάσεις φολίδας δρακόντων: immo: βάσεις φολιδωτάς. niſi εἶχον δὲ αἱ βάσεις φολίδας δρακόντων malis, vt inf. II, 4, 2. §. 10. Gorgones habent κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων. Dionyſ. Perieg. 443. Pythonis ſpira — ὁλκὸς ἀπειρεσίῃσιν ἐπιφρίσσων φολίδεσσιν. βάσις autem poetica vox, obuia v. c. in Sophocl. Philoct. 1443 et al. Eadem vtitur et inf. III, 5, 8. et ſup. I, 3, 5. §. 3. ἐν Παλλήνῃ ſcripſi: turpiter vbique Πελλήνῃ. Mox ſequebatur: ἠκόντιζον δὲ εἰς οὐρανούς. verum pluralis vix frequentatus a profanis eſt; dicerem legendum eſſe Οὐρανίους, Οὐρανίδας, niſi librarios Apollodori ſcirem ex imperitiſſimis eſſe: repoſui itaque εἰς οὐρανόν. Schol. Lycophr. l. c. οἱ πέτρας καὶ δρῦς πεπυρακτωμένας ἠκόντιζον εἰς τὸν οὐρανόν. et noſter mox ſ. 2. p. 22 de Typhone ſimili modo: ἡμμένας βάλλων πέτρας ἐπ' αὐτὸν τὸν οὐρανόν. §. 6. ἐζήτει vitium eſt

λέσθαι. Ζεὺς δὲ ἀπειπὼν φαίνειν Ἠοῖ τε καὶ Σελήνῃ καὶ Ἡλίῳ, τὸ μὲν φάρμακον αὐτὸς ἔταμε
§. 7. φθάσας, Ἡρακλέα δὲ σύμμαχον δι' Ἀθηνᾶς ἐπεκαλέσατο. κἀκεῖνος πρῶτον μὲν ἐτόξευσεν Ἀλκυονέα· αὐτὸς δὲ, ἐπὶ τῆς γῆς, μᾶλλον ἀνεθάλπετο· Ἀθηνᾶς δὲ ὑποθεμένης, ἔξω τῆς Παλλήνης εἵλκυσεν αὐτὸν, κἀκεῖνος μὲν οὕτω ἐτελεύτα.
c. 2. Πορφυρίων δὲ Ἡρακλεῖ κατὰ μάχην ἐφώρμησε
§. 1. καὶ Ἥρᾳ. Ζεὺς δὲ αὐτῷ πόθον Ἥρας ἐνέβαλεν, ἥτις καὶ, καταῤῥηγνύντος αὐτοῦ τοὺς πέπλους, καὶ βιάζεσθαι θέλοντος, βοηθοὺς ἐπεκαλεῖτο· καὶ, Διὸς κεραυνώσαντος αὐτὸν, Ἡρακλῆς τοξεύ-
§. 2. σας ἀπέκτεινε. Τῶν δὲ λοιπῶν Ἀπόλλων μὲν Ἐφιάλτου τὸν ἀριστερὸν ἐτόξευσεν ὀφθαλμὸν, Ἡρακλῆς δὲ τὸν δεξιόν· Εὔρυτον δὲ θύρσῳ Διό-

I, 6. §. 7. Is Alcyoneum transfigit, c. 2. §. 1. tum Porphyrionem. §. 2. Alios necant alii dii.

Commelin. ne coniicias ἐξῄτει. — Mox §. 7. ἐπὶ τῆς γῆς, ſuper terram proſtratus; Schol. Lycophr. l. c. ὃς πίπτων ἐπὶ γῆν, μᾶλλον ἀνεθάλπετο. Palmer. et Gal. coni. ὑπὸ τῆς γῆς. et Commel. ἐπὶ ait pro ὑπό. Etiam in αὐτὸς δὲ ἐπὶ τῆς γῆς, Palat. cum binis Regg. non habet αὐτὸς, quod importunum iam ante mihi videbatur. Leg. ὁ δὲ, ἐπὶ. Mox Παλλήνης male editum et hic. ἔξω τῆς σελήνης ed. Rom. cum ſcriptis; emendauit tacite Commel. παλλήνης. Ἀθηνᾶς δὲ ὑποθεμένης. *Athenes conſilio.* Aegius in marg. cod. Honorii repererat: Ἀθηνᾶ ὑποδραμοῦσα, interpolatione ex voce ὑποθεμένης male accepta.

c. 2. ἥτις καί. In Vat. καὶ excidit. βοηθοὺς repoſui, vitioſe legebatur βοηθὸς, pote-

νυσος ἔκτεινε· Κλύτιον δὲ, φασὶν, Ἑκάτη, μᾶλλον δὲ Ἥφαιστος βαλὼν μύδροις. Ἀθηνᾶ δὲ Ἐγκελάδῳ φεύγοντι Σικελίαν ἐπέῤῥιψε τὴν νῆσον· §. 3.
Πάλλαντος δὲ τὴν δορὰν ἐκτεμοῦσα, ταύτῃ κατὰ τὴν μάχην τὸ ἴδιον ἐπέσκεπε σῶμα. Πολυβώτης §. 4.
δὲ διὰ τῆς θαλάσσης διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶ-

I, 6, 2. §. 3. Pallas Enceladum et Pallantem. §. 4. Polyboten Neptunus.

rat et legi βοηθόν. Pro *Euryto* Rhoetum reponere malebat Bentl. ad Horat. II. Carm. 19, 23. qui Rhoetum in hac re memorat; obuium tamen et alterum nomen, apud Hygin. praef. vitiose scriptum *Erytus*, et occurrunt tot alia Gigantum nomina etsi pleraque corrupta: vt praestet, nihil mutare. Exploratius erat quod, monentibus iam Fabro, Bentl. l. c. et Gal. correxi Διόνυσος, pro eo, quod legebatur: θυρσῷ δρυὸς ἔκτεινε. Sed in Palat. Dorv. et Regg. erat θυρσῷ διὸς, ex compendio scripturae natum. Ἐγκελάδῳ §. 3. bene Aeg. em. pro ἐν κεφάλῳ vel ἐγκεφάλῳ. §. 4. *Polybotes*. Pal. πολυβότης. male. Rem attingit Pauf. I, 2. p. 6 f. cf. Eudoc. p. 340; vbi δὲ, ὑπὸ Διὸς βληθεὶς, ἠνείχετο leg. ἐνήχετο, nam ad Con natando peruenit. Ad Con insulam in mari extabat rupes (eadem puto ἄκρα χελώνη in Pausan. l. c.) a promontorio auulsa: dicta fabulose in Gigantem esse coniecta. Νίσυρον, vt ap. Hom. Il. β, 676. male in Aeg. mss. Pal. Vat. Ox. Regg. νήσουρον. (At Var. Lect. in Coll. Swind. e Palat. νήσιρον.) emendatum ab Aegio ex Steph. Byz. in Νίσυρος qui ex Strab. X. p. 748. 9. emendandus. Si tamen tribuere aliquid velles etymologiae apud Eustath. ad Perieg. 525. a νέω, nato, et σύρω, praeferenda esset scriptura νήσυρος. ἀποῤ-

νος, ἧκεν εἰς Κῶ· Ποσειδῶν δὲ τῆς νήσου μέρος ἀποῤῥήξας ἐπέῤῥιψεν αὐτῷ, τὸ λεγόμενον Νίσυρον.
§. 5. Ἑρμῆς δὲ τὴν Ἄϊδος κυνέην ἔχων κατὰ τὴν μάχην Ἱππόλυτον ἀπέκτεινεν. Ἄρτεμις δὲ Γρατίωνα. Μοῖραι δὲ Ἄγριον καὶ Θόωνα χαλκέοις ῥοπάλοις μαχομένους. τοὺς δὲ ἄλλους κεραυνοῖς Ζεὺς βαλὼν διέφθειρε. πάντας δὲ Ἡρακλῆς ἀπολλυμένους ἐτόξευσεν.

c. 3. §. 1. Ὡς δὲ ἐκράτησαν οἱ θεοὶ τῶν Γιγάντων, Γῆ, μᾶλλον χολωθεῖσα, μίγνυται Ταρτάρῳ, καὶ γεννᾷ

I, 6, 2. §. 5. Alios Mercurius, Diana, Parcae. Tandem a Iove et Hercule omnes tolluntur.

ῥήξας ἐπέῤῥιψεν αὐτῷ emendaui cum Dorv. Ox. Vat. Vesunt. pro διαῤῥήξας. hoc Commel. in parenthesi posuerat, quia ex Palat. aberat: sed exciderat potius, vt et in Regg. 2. 3. nam legitur: μέρος ἀπέῤῥιψεν αὐτῷ. in Reg. 1. est ἀποῤῥήξας ἀπέῤῥιψεν. Idem Straboni est ἀποθραύσας. Ad Neptuni tridentem, quo terra percussa in partes dissilierat, plures insulas retulere poetae: v. Callimach. in Del. 30 sq. et Spanhem. §. 5. Γρατίωνα: nomen haud dubie corruptum, nec obuium inter alia Gigantum nomina quae congessit Gale ad h. l. Munker. ad Hygin. praef. Coniicit Gale Αἰγίωνα (deb. Αἰγαίωνα, qui vnus est e Centimanis; numeratur tamen inter Gigantes ab aliis) Faber Ῥαιτίωνα (voluit forte Ῥοιτίωνα ex Ῥοῖτος.) Ὀφίονα Schol. Il. θ, 479 memorat. Forte erat Ἐρατίωνα pro Ἐλατίωνα seu Εἰλατίωνα. Sed hariolari piget. Mox Μοῖραι δ' Ἄγριον Regii, et pro μαχομένους Pal. Dorv. μαχομένας. an fuit μαχόμεναι? vt ipsae Parcae aeneis clauis pugnarent. Tandem πάν-

Τυφῶνα ἐν Κιλικίᾳ μεμιγμένην ἔχοντα φύσιν ἀνδρὸς καὶ θηρίου. οὗτος μὲν καὶ μεγέθει καὶ δυνάμει πάντων διήνεγκεν, ὅσους ἐγέννησε Γῆ. ἦν δὲ αὐτῷ τὰ μὲν ἄχρι μηρῶν ἄπλετον μέγεθος ἀνδρόμορφον, ὥστε ὑπερέχειν μὲν πάντων τῶν ὀρῶν· ἡ δὲ κεφαλὴ πολλάκις τῶν ἄστρων ἔψαυε· χεῖρας δὲ εἶχε, τὴν μὲν ἐπὶ τὴν ἑσπέραν ἐκτεινομένην, τὴν δὲ ἐπὶ τὰς ἀνατολάς· ἐκ τούτων δὲ ἐξεῖχον ἑκατὸν κεφαλαὶ δρακόντων. τὰ δὲ ἀπὸ μηρῶν, σπείρας εἶχεν ὑπερμεγέθεις ἐχιδνῶν, ὧν ὁλκοὶ πρὸς αὐτὴν ἐκτεινόμενοι κορυφὴν, συριγμὸν πολὺν ἐξίεσαν. πᾶν δὲ αὐτοῦ τὸ σῶμα κατεπτέρωτο· αὐχμηραὶ δὲ ἐκ

§. 2. §. 3. §. 4.

I, 6, 3. Typhon.

τας δὲ Ἡρακλῆς ἀπολλυμένους ἐτόξευσε expectares, τοξεύων ἀπώλεσε. pro κατηκόντισεν vt inf. I, 8, 2. §. 8.

§. 3. ἐν Κιλικίᾳ. Legebatur ἐν Σικελίᾳ haud dubie perperam, vt sequentia docent. Saltem quod iam Palmer. et Gal. monuerant, Cilicia erat reponenda; quae sedes Typhonis notissima et ortus: v. Pindar. P. 1, 32. c. Schol. adde Aeschyl. l. c. cum Schol. indocti tamen hominis glossema esse arbitror. Homerus Arimaeos montes, τὰ Ἄριμα ὄρη, memorat, qui et ipsi in Cilicia ab Arimis, Syris, habitata, videntur quaerenda esse. v. Iablonsk. Panth. p. 42. Mox μεμιγμένην ἔχοντα φύσιν ἀνδρὸς καὶ θηρίου videtur probabilius θηρίων. Sic quoque Ruhnken. ad Timaeum p. 260. μιγνυμένην ἐ. φ. Vat. §. 2. ἄπλετον μέγεθος. ἄπλετον poetica vox (v. Ruhnken. ad Hymn. in Cer. 83. eadem ἄπλητος. ἄπληστος,) qua inde a Polybio scriptores vsi sunt, vt Diodorus in loco de Phlegraeo campo: ἄπλετον πῦρ. Mox πολλάκις frigere videri

κεφαλῆς καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο. πῦρ δὲ
§. 5. ἐδέρκετο τοῖς ὄμμασι. Τοιοῦτος ὢν ὁ Τυφὼν καὶ τηλικοῦτος, ἡμμένας βάλλων πέτρας ἐπ' αὐτὸν τὸν οὐρανὸν, μετὰ συριγμῶν ὁμοῦ καὶ βοῆς ἐφέρετο· πολλὴ δὲ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασε
§. 6. ζάλη. Θεοὶ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἐπ' οὐρανὸν ὁρμώμενον, εἰς Αἴγυπτον φυγάδες ἐφέροντο, καὶ διωκόμενοι τὰς
§. 7. ἰδέας μετέβαλον εἰς ζῶα. Ζεὺς δὲ πόῤῥω μὲν ὄντα Τυφῶνα ἔβαλε κεραυνοῖς, πλησίον δὲ γενόμενον ἀδαμαντίνῃ κατέπτησσεν ἅρπῃ, καὶ φεύγοντα ἄχρι

I, 6, 3. §. 5. Eius pugna cum diis. §. 6. Deorum fuga in Aegyptum. §. 7. Iouis cum eo pugna.

poteſt; forte, v. c. ſi in monte ſtaret. §. 4. αὐχμηραὶ τρίχες ἐξηνεμοῦντο. poetica dictio pro αὐχμηραὶ ἦσαν, agitabantur venti motu ac flatu. Dorv. ἐξηνεμῶντο. At eſt ἐξανεμόω. Verior ſcriptura fuit ἐξηνέμωντο, (vt κατεπτέρωτο) quam Pal. Med. Vat. Regii exhibent. At πῦρ ἐδέρκετο prorſus poetica forma, pro, *intuebatur oculis flammantibus*, πυρόεν, ſeu, vt Hom. δεινόν. ἐκ δέ οἱ ὄσσων ὑπ' ὀφρύσι, πῦρ ἀμάρυσσε Heſiod. l. l. Aeſchyl. l. c. Prom. 356. ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε (Typhon.) γοργωπὸν σέλας. quod inf. de Hercule II, 4, 9, 4. πυρὸς ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην. Oppian. IV. Cyneg. 164. leo Δερκόμενος χαροποῖσιν ἐπ' (f. ὑπ') ὄμμασιν αἰθόμενον πῦρ. cf. alia apud Pierſon. Veriſim. l. 4. pag. 49. 50. — Etiam poetica §. 5. πολλὴ δὲ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασε ζάλη. (Vat. πολύ) fere ſic Aeſchyl. Prom. 371. τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνόου ζάλης. add. VII. ad Theb. 495. 6. Mox §. 5. μετὰ συριγμοῦ Reg. B. §. 6. τὰς ἰδέας μετέβαλλον Dorv.

τοῦ Κασίου ὄρους συνεδίωξε· τοῦτο δὲ ὑπέρκειται Συρίας. κεῖθι δὲ αὐτὸν κατατετρωμένον ἰδὼν, εἰς χεῖρας συνέβαλε. Τυφὼν δὲ ταῖς σπείραις περι- §. 8. πλεχθεὶς, κατέσχεν αὐτὸν, καὶ τὴν ἅρπην περιελόμενος, τά τε τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν διέτεμε νεῦρα. ἀράμενος δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων, διεκόμισεν αὐτὸν διὰ τῆς θαλάσσης εἰς Κιλικίαν· καὶ παρελθὼν

I, 6, 3. §. 8. Circumuentus Iupiter a Typhone vinculis habetur.

Vat. Regii, et mox ἔβαλλε, vt ἐφέροντο. §. 7. ἀδαμαντίνῃ κατέπτησσεν ἅρπῃ. ita rescripsi. Ab Aegio inde editum erat ἀδαμαντίνης κατέπτησεν ἅρπης. et in ed. Par. vitiosissima exciderat ἅρπης. ἀδαμαντίνῃ ἅρπῃ Pal. et reliqui suppeditant; at retinent pertinaciter κατέπτησεν, quod nihili est. Comelin. c. Palmer. coni. κατέπτηξεν, quod sane conueniret cum συνεδίωξε. Enimvero docere debebant viri docti, quem locum καταπτήσσειν omnino hic habeat: cum illud sit μετὰ φόβου συστέλλεσθαι, metuere, h. l. vero requiratur, terrere; aut igitur credere licet καταπτήσσειν e poeta antiquo petitum actiua vi esse positum, vt πτήσσειν ap. Hom. semel occurrit pro πτοεῖν, ἐκφοβεῖν. Il. ξ, 40. πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. etsi et ibi dubitari potest, veriorne sit lectio Grammaticorum πῆξε. (nunc v. Obss. ad e. l.) aut statuendum, fuisse vel poeticum κατεπτόησε vel κατέπληξεν, quod iam Faber, *percussit.* ἄχρι τοῦ Κασίου ὄρους. ita rescripsit Aegius, in cuius libris erat καυσίου. Sic et Pal. cum Dorv. At καυκάσου ex Oxon. et Regg. notatur. v. Obss. — εἰς χεῖρας συνέβαλεν vt, συμβάλλειν (τινὶ) εἰς μάχην. et συμβάλλειν μάχην. §. 8. εἰς Κιλικίαν ex emend. Aegii habemus: in codd. est εἰς

§. 9. εἰς τὸ Κωρύκιον ἄντρον κατέθετο. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ νεῦρα κρύψας ἄρκτου δορᾷ κεῖθι ἀπέθετο, καὶ κατέστησε Δελφύνην δράκαιναν· ἡμίθηρ δὲ ἦν

§. 10. αὕτη ἡ κόρη. Ἑρμῆς δὲ καὶ Αἰγίπαν ἐκκλέψαντες τὰ νεῦρα, ἥρμοσαν τῷ Διῒ λαθόντες. Ζεὺς δὲ τὴν ἰδίαν ἀνακομισάμενος ἰσχὺν, ἐξαίφνης ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ πτηνῶν ὀχούμενος ἵππων ἅρματι, βάλλων κεραυνοῖς, ἐπ' ὄρος ἐδίωξε Τυφῶνα, τὸ λεγόμενον Νύσαν· ὅπου Μοῖραι αὐτὸν διωχθέντα ἠπάτησαν. πεισθεὶς γὰρ, ὅτι ῥωσθήσεται μᾶλλον,

I, 6, 3. §. 10. Liberatur iterum. Typhonem aggressus persequitur in Nysam,

Σικελίαν. in iisdem mox Κωρύβιον vel Κορύβιον Sed antrum Corycium nemo ignorat. εἰς σικελιαν καὶ . . . . εἰς τὸ Regii. Paullo ante τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν Dorv. Med. et Regg. omisso τῶν. et mox pro κρύψας Vat. κρύφα; quod ferri potest: sed illud etiam Tzetza legerat, vid. Chil. V, 239. §. 9. Δελφύνην δράκαιναν bene em. Aegius; nam in codd. est φύμην. forte, vt Faber quoque coniicit, scriptum erat: κατέστησε φύλακα Δελφύνην, vt sup. I, 2, 1. τοὺς Ἑκατόγχειρας κατέστησαν φύλακας. vbi cf. not. alias ἐπέστησε accommodatius esset. Ceterum e codd. Δελφίνην scribere iubet Brunk. ad Apollon. p. 82. Mox Αἰγίπας Vat. Dorv. §. 10. ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ πτηνῶν ὀχούμενος ἵππων ἅρματι interpolatoris manus haec contaminasse videtur. ἐξ οὐρανοῦ otiosum; Fabro quoque suspectum, ἅρματι vix desideres. Si tamen est Apollodori, iung. ἐπὶ ἅρματι ἵππων πτηνῶν. Sic inf. I, 9, 28. de Medea: λαβοῦσα παρὰ Ἡλίου ἅρμα πτηνῶν δρακόντων, ἐπὶ τούτου φ. Equi

ἐγεύσατο τῶν ἐφημέρων καρπῶν. διόπερ ἐπιδιωκόμενος αὖθις, ἧκεν εἰς Θρᾴκην, καὶ μαχόμενος περὶ τὸν Αἷμον, ὅλα ἔβαλεν ὄρη. τούτων δὲ ἐπ' αὐτὸν ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πάλιν ὠθουμένων, πολὺ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐξέκλυσεν αἷμα· καὶ φασὶν ἐκ τούτου τὸ ὄρος κληθῆναι Αἷμον. φεύγειν δὲ ὁρμηθέντος αὐτοῦ διὰ τῆς Σικελικῆς θαλάσσης, Ζεὺς ἐπέῤῥιψεν Αἴτνην ὄρος ἐν Σικελίᾳ. τοῦτο δὲ ὑπερμεγεθές ἐστιν. ἐξ οὗ μέχρι δεῦρο φασὶν ἀπὸ τῶν βληθέντων κεραυνῶν γίνεσθαι πυρὸς ἀναφυσήματα. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων μέχρι τοῦ δεῦρο ἡμῖν λελέχθω. §. 11. §. 12. §. 13.

I, 6, 3. §. 11. tum in Thraciam ad Haemum. §. 12. tandem Aetnam ei iniicit.

alati tributi Ioui ad priſcum ſermonem poeticum ſpectant: ἐπ' ὄρος — τὸ λεγόμενος Νῦσαν. Sane Νύσσαν et hic codd. et inf. III, 4, 3. p. 188, vbi v. not. πεισθεὶς γὰρ ὅτι. pro γὰρ eſt δὲ in Vat. ἐφημέρων καρπῶν ad obſcuram fabulam ſpectat; an fabuloſum pomorum genus? Faber coni. ἡμέρων vel ὡραίων. quae non magis rem declarant. Mox §. 11. ὅλα ἔβαλλεν etiam hic Dorv. pro ἔβαλεν. At πολὺ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐξέκλυσεν αἷμα, *exundauit*: poeticum et hoc; dictum vt apud Homer. Il. ψ, 61. ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. ne pronus ſis ad coniectandum: ἐξέβλυσεν. etſi βλύζειν proprium hac in re eſſet. ἐπὶ τοῦ ὄρους reuocaui ex libb. pro ἐπὶ τῷ ὄρει, quod Aegius de ſuo intulit; dictum eſt vt, ἐπὶ τῆς χώρας, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Melius idem mox ἐκ τούτου τὸ ὄρος pro τοῦ ὄρους, vt eius libri et Vat. Dorv.

Cap. VII. f. 1. Προμηθεὺς δὲ ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ, λάθρα Διὸς, ἐν
§. 1 νάρθηκι κρύψας. ὡς δὲ ᾔσθετο Ζεὺς, ἐπέταξεν
§. 2. Ἡφαίστῳ, τῷ Καυκάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προς-
§. 3. ηλῶσαι· τοῦτο δὲ Σκυθικὸν ὄρος ἐστίν. ἐν δὲ τούτῳ προςηλωθεὶς Προμηθεὺς, πολλῶν ἐτῶν ἀριθμὸν ἐδέδετο· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐφιπτάμενος, αὐτοῦ τοὺς λοβοὺς ἐνέμετο τῶν
§. 4. ἡπάτων αὐξανομένων διὰ νυκτός. καὶ Προμηθεὺς μὲν πυρὸς κλαπέντος δίκην ἔτινε ταύτην, μέχρις Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσεν, ὡς ἐν τοῖς καθ' Ἡρακλέα δηλώσομεν.

I, 7, 1. Prometheus ob ignem ſubductum Caucaſo affixus.

ſ. 1. ἐν νάρθηκι, ferula, cuius medulla alit fomitem ἐν κοίλῳ νάρθηκι Heſiod. Θ. 566. *Ignem ferulis optime ſeruari certum eſt*, Plin. XIII, 22. ſ. 43. nota nunc res. καὶ πῦρ excidit τὸ, vt I. 5. 2. καὶ πυρὸν pro τὸν π. ἐν δὴ τούτῳ Dorv. Vat. Regg. Iungenda autem: ἐν δὴ τούτῳ — ἐδέδετο. §. 3. αὐτοῦ τοὺς λοβούς. αὐτῷ Reg. 1. Sic ſcribendum: ἐφιπτάμενος αὐτῷ. — λοβοὺς τῶν ἡπάτων an pluralis alibi occurrat, videant alii; poteſt ſic ex poeta ſeruatum videri; equidem indocto librario acceptum refero, qui compendium in fine vocis non intellexit, cum eſſet: τοῦ ἥπατος αὐξανομένου. In Heſiodo, Aeſchylo, Apollon. II, 1254. nusquam aliud lectum memini, quam ἧπαρ, etiam in Schol. ad e. l. (quem exſcripſit Eudoc. p. 346) καὶ Προμηθεὺς δὲ Vat. δίκην ἔτινε. ἔκτινε vitium eſt ed. Par. ne in emendationem incidas ἐξέτινε. De re v. Schol. Apoll. II, 1252. 3. — δηλώσομεν. vid. inf. II, 5, 11. p. 139.

Προμηθέως δὲ παῖς Δευκαλίων ἐγένετο. οὗτος βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων, γαμεῖ Πύῤῥαν τὴν Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας, ἣν ἔπλασαν θεοὶ πρώτην γυναῖκα. ἐπεὶ δὲ ἀφανίσαι Ζεὺς τὸ χαλκοῦν γένος ἠθέλησεν, ὑποθεμένου Προμηθέως, Δευκαλίων τεκτηνάμενος λάρνακα, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύῤῥας εἰσέβη. Ζεὺς δὲ πολὺν ὑετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν· ὥστε διαφθαρῆναι πάντας ἀνθρώπους, ὀλίγων χωρὶς,

(margin: ſ. 2. §. 1. §. 2. §. 3.)

I, 7, 2. Deucalion ex diluuio ſeruatus genus humanum reparat.

ſ. 2. τὸν - τόπον Vat. Regg. τὸν περὶ Θίαν τόπον Pal. Pandora: ἣν ἔπλασαν θεοὶ πρώτην γυναῖκα. hoc ſane mirum, cum populi iam eſſent, qui diluuio perire poſſent. Verum reputandum eſt, congeſta haec eſſe e diuerſis mythis et auctoribus. Tum, quod deletum fuit, erat τὸ γένος χαλκοῦν. Alioqui poſſis ſuſpicari πρώτην γυναῖκα eſſe delendum. τὸ χαλκοῦν γένος v. Heſiod. Op. 143 ſq. etſi res ibi aliter ornata. §. 2. καὶ ἐπεὶ δὲ ed. pr. poſſis cum Commelino coniicere: καὶ ἐπειδὴ, vt Schol. Hom. l. c. καὶ ἐπειδὴ Ζεὺς ἠθέλησε τὸ χαλκοῦν γένος ἀπολέσαι. At καὶ abeſt codd. τὸ χαλκοῦν ἤθελε γένος Pal. Dorv. Vat. — λάρναξ, κιβωτὸς, nomina in priſcis fabulis obuia pro nauigii genere rudi. εἰςέβη adoptaui ex codd. conſenſu: et ex Schol. Homer. pro ἀνέβη, nec damnandum videri debebat. Lucian. de deâ Syr. ſ. 12. εἰς ταύτην ἐςβιβάσας — ἐςέβη· ἐςβαίνοντι δέ οἱ etc. §. 3. τὰ πλεῖστα μέρη. Poteſt vltima vox ex margine adſcripta eſſe; nam τα πλεῖστα vulgari vſu tritum eſt. οἱ συνέφυγον εἰς τὰ - ὄρη. valde

§. 4. οἳ συνέφυγον εἰς τὰ πλησίον ὑψηλὰ ὄρη. τότε δὲ καὶ τὰ κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη διέστη, καὶ τὰ ἐκτὸς
§. 5. Ἰσθμοῦ καὶ Πελοποννήσου συνεχύθη πάντα. Δευκαλίων δὲ, ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῆς θαλάσσης φερόμενος ἐφ' ἡμέρας ἐννέα καὶ νύκτας ἴσας, τῷ Παρνασσῷ προσίσχει, κἀκεῖ τῶν ὄμβρων παυ-

probabile sit ita legi ex Aegii interpolatione, secundum Schol. Homer. l. c. nam in codd. συνεφοίτων reperio. Etiam inf. II, 2, 2. p. 90. εἰς τὴν ἐρημίαν ἐφοίτων. §. 4. τότε δὴ καὶ Reg. 1. τὰ ὄρη διέστη *diremti sunt, recessere*, vt Seneca N. Q. VI, 25. loquitur. Schol. Homer. l. c. τὰ κατὰ Θεσσαλίαν στενώματα καὶ τέμπη διέστη. quae et hic reponere volebat Wassenberg ad e. vs. p. 137, et ὄρη eiicere. Herodot. VII, 129. vbi Neptuno tribuitur facta Penei convallis: ὅστις γὰρ νομίζει Ποσειδέωνα τὴν γῆν σείειν, καὶ τὰ διεστεῶτα ὑπὸ σεισμοῦ, τοῦ θεοῦ τούτου ἔργα — φαίη ἂν — ἔργον γάρ ἐστι σεισμοῦ — ἡ διάστασις τῶν οὐρέων. Strabo I, p. 101. 6. (58.) εἴποτε διαστὰς ὁ ἰσθμὸς, ἢ ἴζημα λαβὼν, ὁ διείργων τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος ἀπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης, ἀποφανεῖ πορθμόν. vbi cf. Casaub. Apud Homer. Il. ν, 29. mare διίστατο aduentante Neptuno. καὶ τὰ ἐκτὸς Ἰσθμοῦ καὶ Πελοποννήσου, int. extra Isthmum terras cis et trans Thermopylas et Oetam, h. e. Graeciam proprie dictam et Thessaliam, Pal. τὰ ἐντὸς Ἰ, quod Faber praefert; male. nam in Peloponneso diluuii memoria nulla. Etiam Schol. Homer. ἐκτός. Mox συνεχύθη restitui ex Schol. Homer. vt ipsa ratio suadebat, vtque emendabat Commelin. vel συνεχώσθη. v. Ovid. M. I, 290, 1. Vulgo συνεχέθη, saltem συνεσχέθη aquis tenebantur cuncta loca. §. 5. διὰ τῆς θαλάσσης, nunc pro aquarum eluuie. ἐφ' ante ἡμέρας abest Dorv. Regg. τῷ Παρνασσῷ προσίσχει. cor-

λαν λαβόντων, ἐκβὰς θύει Διῒ Φυξίῳ. Ζεὺς δὲ §. 6. πέμψας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν, ἐπέτρεψεν αἰτεῖσθαι ὅ τι βούλεται· ὁ δὲ αἱρεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. καὶ, Διὸς εἰπόντος, ὑπὲρ κεφαλῆς αἴρων ἔβαλε λίθους· καὶ, οὓς μὲν ἔβαλε Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο· οὓς δὲ Πύῤῥα, γυναῖκες. ὅθεν καὶ λαοὶ μεταφορικῶς ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ λάας, ὁ λίθος.

Γίνονται δὲ ἐκ Πύῤῥας Δευκαλίωνι παῖδες. §. 7. Ἕλλην μὲν πρῶτος, ὃν ἐκ Διὸς ἔνιοι γεγενῆσθαι λέγουσι. δεύτερος δὲ Ἀμφικτύων, ὁ μετὰ Κρα-

I, 7, 2. §. 7. Deucalionis posteritas. Hellen, a quo Hellenes; eiusque filii: et primo quidem

rigendus hinc Schol. l. c. τῷ Π. περιίσχει. θύει scripsi cum codd. Vat. Med. Dorv. Regg. Pal. ἐθύει. vulgo ἔθυσε, quod Aegium ex Schol. Homer. adoptasse suspicor. §. 6. ἐπέτρεψεν αἰτῆσαι Schol. id. sed αἰτεῖσθαι aliquoties noster, vt III, 7, 6. Sic et promiscue alii, v. c. Euripides. At mox αἱρεῖται restitui ex libb. et Schol. eod. pro αἰτεῖται. ὑπὲρ κεφαλὴν edd. puto ex Schol. Homer. ed. pr. nam libri ὑπὲρ κεφαλῆς. Erat antea editum: ἔβαλλε τοὺς λίθους. Verum τοὺς ante λίθους vix probandum et succurrit Vat. ἔβαλε λίθους, idem mox ἔβαλε, melius. ἔβαλλεν ὁ Δευκαλίων Schol. l. c. ἀπὸ τοῦ λάας ὁ λίθος: vereor ne haec ex margine venerint vna cum voce μεταφορικῶς. Apud Schol. Homer. l. c. paullo ante: ὑπὲρ κεφαλῆς ἔβαλλεν αἴρων λάας, τουτέστι λίθους, aptiore loco. §. 7. ἐκ Πύῤῥας καὶ Δευκαλίωνος Pal. mox γεγεννῆσθαι ed. pr. et Schol. Homer. cf. ad c. 2, 1. ἔνιοι et δεύτερος δ' vncinis inclusa a Commel. quia absunt cod.

ναὸν βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς. Θυγάτηρ δὲ Πρω-
f. 3. τογένεια, ἐξ ἧς καὶ Διὸς, Ἀέθλιος. Ἕλληνος δὲ
§. 1. καὶ Νύμφης Ὀρσηΐδος, Δῶρος, Ξοῦθος, Αἴολος.
αὐτὸς μὲν οὖν ἀφ' αὐτοῦ τοὺς καλουμένους Γραι-
κοὺς προσηγόρευσεν Ἕλληνας. τοῖς δὲ παισὶν ἐμέ-
§. 2. ρισε τὴν χώραν· καὶ Ξοῦθος μὲν λαβὼν τὴν Πε-
λοπόννησον, ἐκ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως Ἀχαιὸν
ἐγέννησε καὶ Ἴωνα, ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες
§. 3. καλοῦνται. Δῶρος δὲ τὴν πέραν χώραν Πελοπον-
νήσου λαβὼν, τοὺς κατοίκους ἀφ' ἑαυτοῦ Δωριεῖς
§. 4. ἐκάλεσεν. Αἴολος δὲ βασιλεύων τῶν περὶ τὴν
Θεσσαλίαν τόπων, τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προσ-

I, 7, 3. §. 2. Xuthus, a quo Achaeus et Ion. vnde Achaei et Iones. §. 3. Dorus: a quo Dores. §. 4. Aeolus: a quo Aeoles. Eius filii VII, et filiae V.

Pal. absunt etiam a ceteris libris, vt adeo locus sic constituendus esse videatur: ὃν ἐκ Διὸς γεγενῆσθαι λέγουσιν, Ἀμφ. δὲ, ὁ etc. ὁ μετὰ Κραναὸν reposui, vt res postulabat, addicentibus libris: male edebatur inde ab Aegio ὁ μετὰ Κραναοῦ. De eo cf. inf. III, 15, 5.

f. 3. §. 1. Νύμφης Ὀρσηΐδος. banc alibi occurrere non memini; Suspicor fuisse Ὀρειάδος. Nymphae Oreades notae sunt, vt ἀλσηΐδες apud Apollon. I, 1066. In cod. Pal. erat ὀρσηΐδος. Apud Antonin. Lib. 13. et 22. est Ὀθρηΐς, quod et in Schol. Platon. l. c. habetur. ἀπ' αὐτοῦ msf. Dorv. v. Dorvill. ad Charit p. 328. τοὺς ὕστερον κεκλημένους e cod. Honorii legi iubet Aegius; sed perperam; nam Hellenum non serius, sed antiquius nomen τῶν Γραικῶν esse nota res est: v. Marmor Parium ep. 10. Aristot. Meteor. I, 14. deberet adeo

ἠγόρευσε· καὶ γήμας Ἐναρέτην τὴν Δηϊμάχου, παῖδας μὲν ἐγέννησεν ἑπτὰ, Κρηθέα, Σίσυφον, Ἀθάμαντα, Σαλμωνέα, Δηϊόνα, Μάγνητα, Περιήρην· θυγατέρας δὲ πέντε, Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, Περιμήδην.

Περιμήδης μὲν οὖν καὶ Ἀχελώου, Ἱπποδάμας καὶ Ὀρέστης· Πεισιδίκης δὲ καὶ Μυρμιδόνος, Ἄντιφος καὶ Ἄκτωρ. §. 5.

Ἀλκυόνην δὲ Κῆϋξ ἔγημεν Ἑωσφόρου παῖς· οὗτοι δὲ δι' ὑπερηφάνειαν ἀπώλοντο. ὁ μὲν γὰρ τὴν γυναῖκα ἔλεγεν Ἥραν· ἡ δὲ τὸν ἄνδρα Δία. Ζεὺς C. 4. §. 1.

I, 7, 3. Ex his §. 5. Perimede. 4. §. 1. Alcyone.

esse τοὺς πρότερον καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσεν Ἕλληνας. Graecos vero dictos a Graeco, e Ioue et Pandora Deucalionis filia edit ex Hesiodo Lydus 4. f. — §. 4. Ἐναρέτην τὴν Δηϊμάχου. Enarea est ap. Schol. Pind. P. 4, 253. E Laodice Aloei f. Salmoneum et Cretheum editos facit Eustath. p. 1681, 62. Διϊμάχου Pal. Κρηθέα. vulgo vitiose Κριθέα. ed. pr. Κριθέα δὲ forte pro καὶ, vt in Mediceo est. Δηϊόνα a Δηϊών, notior ille propter Cephalum filium cf. inf. I, 9, 4. Nomen hoc varie scribitur: Δηϊὼν, όνος. Δηΐων, Δηΐονος. Δηϊονεὺς, vt inf. II, 4, 7. et Δηϊωνεύς. Satis de his monitum ab Heins. ad Ovid. Met. VII, 672. VI, 681. Intpp. Hygin. f. 48. et 189. Verheyk. ad Antonin. Lib. c. 41. pr. Add. Meziriac. p. 151. Κανάκην, non Κανάχην, vti edebatur, etsi hoc dictum esse posset vt Κάναχος. Sed illud tuentur Pal. Vat. Dorv. cum Callim. in Cer. 100. et sic Ovid. Ep. XI. cf. Munk. ad Hygin. 238. Ἄντιφος καὶ Ἄκ-

δὲ αὐτοὺς ἀπωρνέωσε, καὶ τὴν μὲν ἀλκυό:α ἐποίησε, τὸν δὲ κήϋκα.

§. 2. Κανάκη δὲ ἐγέννησεν ἐκ Ποσειδῶνος Ὀπλέα καὶ Νηρέα, καὶ Ἐπωπέα, καὶ Ἀλωέα, καὶ Τρίοπα.

§. 3. Ἀλωεὺς μὲν οὖν ἔγημεν Ἰφιμέδειαν τὴν Τρίοπος, ἥτις Ποσειδῶνος ἠράσθη, καὶ συνεχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν, χερσὶν ἀρυομένη τὰ κύματα τοῖς

§. 4. κόλποις ἐνεφόρει. συνελθὼν δὲ αὐτῇ Ποσειδῶν, δύο ἐγέννησε παῖδας, Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην, τοὺς

§. 5. Ἀλωείδας λεγομένους· οὗτοι κατ' ἐνιαυτὸν ηὔξα-

I, 7, 4. §. 2. Canace: eiusque liberi; in his §. 3. Aloeus: cuius filii Otus et Ephialtes, Aloidae: §. 4. 5. 6.

τωρ. male fcriptum et editum Ἄκτων. Sic inf. I, 9, 9. Ἀλκτωρ. Male erat ἀλκυόνην, f. 4. §. 2. Κανάχη in libb. et hic habétur, et ftatim ἐποίησεν ἐκ Ποσειδῶνος, quod librarii ftupori deberi arbitror, cum obfcure fcriptum effet ἐκύησεν, vel, quod et Scaliger reponi voluit, ἐγέννησεν. hoc vtique follenne in noftro. Nomina liberorum vix incorrupta funt. Νηρέα καὶ Ἐπωπέα. Edebatur Ἐποπέα. eratque Νίρεα καὶ Ὀποπέα in Pal. Vat. Ὀπωπέα Dorv. Νιρέα καὶ Ὀπωπέα Reg. 3. nunc correxi Ἐπωπέα vt eft inf. III, 5, 5. §. 3. Τρίοπα repofui pro Τρίαπα, a Τρίοψ. nam frequentatur ductum hinc nomen ὁ Τριόπας, quo nomine plures nóti funt, et τὸ Τριόπιον. cf. Holften. ad Stéph. in h. v. Probabile tamen fit, vtrumque et Τρίοπα et Τριόπαν promifcue dictum fuiffe. Ita apud Theocr. 17, 68. Τρίοπος κολώνη, quae aliis Τριόπου. Mox, τὰ κύματα e poeta petitum videtur. Ἰφιμέδεια eft etiam Ἰφιμέδη. v. Munker. ad Hygin. f. 28. §. 4. Ἀλωείδας: In Vat. Dorv. Vef. Regg. Ἀλωάδας. Med. Ἀλωίδας, et mox Ἀλωάδας.

νον πλάτος μὲν πηχυαῖον, μῆκος δὲ ὀργυιαῖον· ἐννέα δὲ ἐτῶν γενόμενοι, καὶ τὰ μὲν πλάτος πηχῶν ἔχοντες ἐννέα, τὸ δὲ μέγεθος ὀργυιῶν ἐννέα, πρὸς θεὸν μάχεσθαι διενοοῦντο, καὶ τὴν μὲν Ὄσσαν ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἔθεσαν, ἐπὶ δὲ τὴν Ὄσσαν θέντες τὸ Πήλιον, διὰ τῶν ὀρῶν τούτων ἠπείλουν εἰς οὐρανὸν ἀναβήσεσθαι· καὶ τὴν μὲν θάλασσαν, χώσαντες τοῖς ὄρεσι, ποιήσειν ἔλεγον ἤπειρον, τὴν δὲ γῆν, θάλασσαν. ἐμνῶντο δὲ, Ἐφιάλτης μὲν, §. 6. Ἥραν· Ὦτος δὲ Ἄρτεμιν. ἔδησαν δὲ καὶ Ἄρην. τοῦτον μὲν οὖν Ἑρμῆς ἐξέκλεψεν. ἀνεῖλε δὲ τοὺς Ἀλωείδας ἐν Νάξῳ Ἄρτεμις δι' ἀπάτης· ἀλλάξασα

Omnes hae formae in scriptoribus occurrunt; etiam Ἀλωϊάδαι apud Apollon. I, 482. et apud Diodor. IV, ext. vbi v. Wessel. Prima forma grammaticae rationi est accommodata; sed Ἀλωάδας (etsi ratione grammaticâ destitutam) formam magis sollennem esse, exemplis docere contendit Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 494. §. 5. πρὸς θεὸν: scio ferri hoc posse: sollennius tamen πρὸς Δία vel πρὸς θεούς. apud Homer. l. c. οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην. Mox ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου Pal. Reg. 3. nec male χώσαντες τοῖς ὄρεσι. Alias est χῶσαι τάφον, terrâ aggestâ educere; h. l. terrâ congestâ fossam explere, χῶσαι τὴν θάλασσαν ὄρεσι. Gratius Cyneget. 64. *illi aggeribus tentare superbis ire freta et matres ausi tractare deorum.* §. 6. ἐν Νάξῳ. hoc Pindar P. 4, 156. et Schol. et inde Pausan. IX, 22. f, facile suppeditabant. Edebatur tamen corrupte ἐν ἀκάξῃ. Vat. Vef. ἐν ἀκάξῳ. Dorv. ἐνακάξῳ. In eâdem voce laborabat Hygin. f. 28. vbi v. Munker. et van Staveren. ἐν Νάξῳ

γὰρ τὴν ἰδέαν εἰς ἔλαφον, διὰ μέσου αὐτῶν ἐπήδησεν· οἱ δὲ βουλόμενοι εὐστοχῆσαι τὸ θηρίον, ἐφ' ἑαυτοὺς ἠκόντισαν.

ſ. 5. Καλύκης δὲ καὶ Ἀεθλίου παῖς Ἐνδυμίων γίνεται, ὅστις, ἐκ Θεσσαλίας Αἰολέας ἀγαγὼν, Ἦλιν ᾤκισε. λέγουσι δὲ αὐτὸν τινὲς ἐκ Διὸς γενέσθαι. τούτου κάλλει διενεγκόντος ἠράσθη Σελήνη. Ζεὺς δὲ αὐτῷ δίδωσιν ὃ βούλεται ἑλέσθαι· ὁ δὲ αἱρεῖται κοιμᾶσθαι διὰ παντὸς ἀθάνατος καὶ ἀγήρως μένων.

ſ. 6. Ἐνδυμίωνος δὲ καὶ Νηΐδος, ἤ, ὥς τινες, Ἰφιανάσσης, Αἰτωλός· ὃς ἀποκτείνας Ἆπιν τὸν Φορωνέως, καὶ φυγὼν εἰς τὴν Κουρῆτιδα χώραν, κτείνας τοὺς ὑποδεξαμένους Φθίας καὶ Ἀπόλλωνος υἱοὺς, Δῶρον καὶ Λαοδόκον καὶ Πολυποίτην, ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χώραν Αἰτωλίαν ἐκάλεσεν.

I, 7, 5. Ex Calyce Endymion. 6. Endymionis filius Aetolus;

legendum eſſe vidit iam Gale. *εἰς ἔλαφον.* ſic in ceruam ſe conuertit dea apud Schol. Pind. l. c. at apud Schol. Homer. l. c. immittit ea ceruum. *διὰ μέσων* Dorv. Regg. *εὐστοχῆσαι τὸ θηρίον.* immo *τοῦ θηρίου*, ex communi vſu.

ſ. 6. *Endymionis vxorem* alii aliter tradiderant. vid. Pauſ. V, 1. In hoc loco edebatur: *Σηΐδος Νύμφης ἢ Νηΐδος*, quae haud dubiam deprauationis notam habent: vt aut tollenda ſint priora, aut ſcribendum: *καὶ Νύμφης Νηΐδος*, aut poetius *Ναΐδος*, vt I, 9, 6. dixit, et *Ναΐδος* ſimpliciter II, 1, 4. p. 85. In libris nulla variatio, niſi quod in Regio alt. exciderunt *νύμφης ἢ νηΐδος.* *ἀφ' ἑαυτοῦ.* Vat. *ἐφ' ἑαυτοῦ*, per-

Αἰτωλοῦ δὲ καὶ Προνόης τῆς Φόρβου Πλευρὼν ſ. 7.
καὶ Καλυδὼν ἐγένετο, ἀφ' ὧν αἱ ἐν Αἰτωλίᾳ
πόλεις ὠνομάσθησαν. Πλευρὼν μὲν οὖν γήμας §. 1.
Ξανθίππην τὴν Δώρου, παῖδα ἐγέννησεν Ἀγήνορα·
θυγατέρας δὲ, Στερόπην καὶ Στρατονίκην καὶ
Λαοφόντην. Καλυδῶνος δὲ καὶ Αἰολίας τῆς Ἀμυ- §. 2.
θάονος, Ἐπικάστη καὶ Πρωτογένεια· ἐξ ἧς καὶ
Ἄρεος, Ὄξυλος. Ἀγήνωρ δὲ ὁ Πλευρῶνος γήμας §. 3.
Ἐπικάστην τὴν Καλυδῶνος, ἐγέννησε Πορθάονα
καὶ Δημονίκην. ἧς καὶ Ἄρεος, Εὔηνος, Μῶλος,
Πύλος, Θέστιος.

Εὔηνος μὲν οὖν ἐγέννησε Μάρπησσαν, ἣν, Ἀπόλ- ſ. 8.
λωνος μνηστευομένου, Ἴδας ὁ Ἀφαρέως ἥρπασε,
λαβὼν παρὰ Ποσειδῶνος ἅρμα ὑπόπτερον· διώκων
δὲ Εὔηνος ἐφ' ἅρματος, ἐπὶ τὸν Λυκόρμαν ἦλθε

I, 7, 7. eius filii, Pleuron et Calydon eorumque ſtirps. Agenor ex Pleurone natus; eius ſtirps §. 3. 8. Ex hâc Evenus genuit

petua variatione, de qua ſaepe dictum.

ſ. 7. Προνόης καὶ Φόρβου hunc aliunde non noui. Phorbantis nomen pluribus fuit commune. ἐγένετο. quidni ἐγένοντο, et ſic alias quoque loqui amat noſter. Στερόπην ſcripſi pro Στεροπὴν, et mox Λαοφόντην pro vulgato Λεωφόντην. Eam ex Pherecydis lib. II. memorat Schol. Apoll. I, 146. vbi ex eâ Theſtio Lede et Althaea ſuſceptae ſunt. Amythaonem inf. I, 9, 11. videbimus. καὶ ante Πρωτογένεια male abeſt a codd.

ſ. 8. Ἀφαρέως. ſic et inf. III, 10, 3. §. 4. et 11, 2. ſcribitur. Ἀφάρεος Pal. Dorv. Regg. εἰς τὸν ποταμὸν ἔβαλε. forte ſyllabâ abſorpta ἐνέβαλε. — In Μάρπησσα con-

ποταμὸν, καταλαβεῖν δὲ οὐ δυνάμενος, τοὺς μὲν ἵππους ἀπέσφαξεν, ἑαυτὸν δὲ εἰς τὸν ποταμὸν ἔβαλε. καὶ καλεῖται Εὔηνος ὁ ποταμὸς παρ'
ſ. 9. ἐκείνου. Ἴδας δὲ εἰς Μεσσήνην παραγίνεται, καὶ αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων περιτυχὼν ἀφαιρεῖται τὴν κόρην. μαχομένων δὲ αὐτῶν περὶ τῶν τῆς παιδὸς γάμων, Ζεὺς διαλύσας ἐπέτρεψεν αὐτῇ τῇ παρθένῳ

I, 7, 9. Marpeſſam ab Ida raptam.

ſentiunt codd. Apollodori: nec aliter Pauſanias; olim apud Homer. Il. I, 553. fuit Μάρπισσα.

ſ. 9. Μεσήνην Pal. Dorv. Vat. vt et infra: quae ſane antiquior eſt ſcriptura; ſed librarii tam docti non fuere, vt eam reuocare vellent; arreptum potius ab iis modo hoc modo illud temere. Nec debebant viri docti in ſimilibus modo vnâ modo duplici litterâ exaratis, v. c. *Parnaſſus*, *Cephiſſus*, *Criſſa*, argutias captare. Satis eſt tenere, ea quae litterâ geminatâ nunc ſcribuntur, antiquo aeuo vnâ litterâ exarata fuiſſe; etiam vbi pronuntiando geminabatur littera. Ad Homericam criſin et conſtantiam in eâ ſeruandam inprimis multum refert, hoc tenere. Mox cum pronuntiandi vſu, multo magis ſub ſeriora tempora, in plurimis vocibus geminarentur litterae, librarii ſequuti ſunt hoc idem, non tamen ita conſtanter, quominus ſaepe aberrarent; alia correctorum et grammaticorum ſedulitas ad antiquam formam retraxit. Nunc aut eligendum eſt vtrum ſequaris, idque conſtanter retinendum; aut ſequendus vſus vulgaris, vt in Μεσσήνη. καὶ αὐτῷ ὁ Ἀ. abeſt αὐτῷ Vat. ἀφαιρεῖται, auferre conatur. — περὶ τὸν τῆς παιδὸς γάμον Med. Ζεὺς διαλύσας Schol. Lycophr. qui h. l. fere exſcripſit, v. 561.

ἑλέσθαι, ὁποτέρῳ βούλεται συνοικεῖν· ἡ δὲ, δείσασα ὡς ἂν μὴ γηρῶσαν αὐτὴν Ἀπόλλων καταλίπῃ, τὸν Ἴδαν εἵλετο ἄνδρα.

§. 10. Θεστίῳ δὲ ἐξ Εὐρυθέμιδος τῆς Κλεοβοίας ἐγένοντο θυγατέρες μὲν, Ἀλθαία, Λήδα, Ὑπερμνήστρα. ἄῤῥενες δὲ, Ἴφικλος, Εὔϊππος, Πλήξιππος, Εὐρύπυλος.

§. 2. Πορθάονος δὲ καὶ Εὐρύτης Ἱπποδάμαντος ἐγένοντο παῖδες, Οἰνεὺς, Ἄγριος, Ἀλκάθοος, Μέλας,

I, 7, 10. Thestii progenies; item Parthaonis.

addit: Ἑρμῆν πέμψας. ὁποτέρῳ βούλεσθαι σ Vat. γηράσαν Pal. probante Fabro; forte voluit γηράσασαν, quod Schol. Homer. l. c. habet. Nec vero male ratiocinari videri debet Marpessa.

§. 10. ἐξ Εὐρυθέμιδος τῆς Κλεοβοίας. hoc vltimum vix sanum. Debebat patris nomen subiici, an Κλεοδαίου, aut simile? fuitne ἡ Κλεοβοίας? Est Cleoboea apud Pausan. X, 28. pr. et Conon. 7. sed aliena ab h. l. Λήδα recepi ex Oxon. re ipsa et Apollodoro inf. III, 10, 5. exigente. vid. Schol. Apoll. I, 146. Hygin. f. 77.

§. 2. Πορθάονος. Diuersa nominis, *Porthaonis*, est scriptura; Πορθεὺς Homer. habet, Il. ξ, 115. Παρθάων ap. Strabon. et Pausan. IV, 35. pr. et omnino hoc maxime frequentatum, etiam in patronymicis: Parthaonides. Parthaonius. v. Heins. ad Ovid. Met. VIII, 541. et sic antea, hic et paullo ante, legebatur Παρθάονα, Παρθάονος. Praetuli tamen Πορθάονος, quod Homerico Πορθεὺς propius, ex Pal. et Regiis; praeferebat idem Gale. add. Munker. ad Hygin. f. 172. et inprimis Verheyk. ad Ant. Lib. c. 2. Πορθάονα

Λευκωπεύς. θυγάτηρ δὲ Στερόπη, ἐξ ἧς καὶ Ἀχελώου Σειρῆνας γενέσθαι λέγουσιν.

Cap. VIII. §. 1. Οἰνεὺς δὲ, βασιλεύων Καλυδῶνος, παρὰ Διονύσου φυτὸν ἀμπέλου πρῶτος ἔλαβε. Γήμας δὲ Ἀλθαίαν τὴν Θεστίου, γεννᾷ Τοξέα, ὃν αὐτὸς ἔκτεινεν ὑπερπηδήσαντα τὴν τάφρον, καὶ παρὰ τοῦτον, Θυρέα καὶ Κλύμενον, καὶ θυγατέρα Γόργην, ἣν Ἀνδραίμων ἔγημε, καὶ Δηϊάνειραν, ἣν Ἀλθαίαν λέγουσιν ἐκ Διονύσου γεννῆσαι· αὕτη δὲ ἡνιόχει, καὶ τὰ κατὰ πόλεμον ἤσκει· καὶ περὶ τῶν γάμων αὐτῆς Ἡρακλῆς πρὸς Ἀχελῷον ἐπάλαισεν.

§. 2. §. 1. Ἐγέννησε δὲ Ἀλθαία παῖδα ἐξ Οἰνέως Μελέαγρον, ὃν ἐξ Ἄρεος γεγενῆσθαι φασί. τούτου δὲ ὄντος ἡμερῶν ἑπτὰ, παραγενομένας τὰς Μοίρας· φασὶ δὲ εἰπεῖν· τότε τελευτήσει Μελέαγρος, ὅταν

I, 8, 1. Oenei ex Althaea soboles. 2. §. 1. In hac Meleager; cuius vita titioni fatali obnoxia a Parcis facta.

Med. Εὐρύτης Ἱπποδάμαντος. excidit τῆς Ἱ. *Hippodamas* est Acheloi f. sup. I, 7, 3. f.

§. 1. πρῶτος ἔλαβε. Med. Vat. Reg. 3. πρῶτα. πρὸς Ἀχελῷον vid. inf. II, 7, 5. Paullo ante καὶ τὰ in Commel. erat vncis inclusum, non video qua de caussa.

§. 2. παῖδα reposui, vt iam Commel. et Gal. factu necesse esse duxerant pro παῖδας. In iis quae sequuntur turbatum est; cum medela non vna modo fieri possit, intacta reliqui. Primo delenda sunt φασὶ δὲ e margine ducta; nam iuncta sunt cum γεγενῆσθαι φασί. nisi legas: παραγενομένας τὰς Μοίρας φασὶν εἰπεῖν. Sic fere Zenob. l. c. Μελεάγρου γεννηθέντος φασὶ τὰς Μοίρας παραγενομένας εἰπεῖν. Sic quoque

ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς κατακαῇ· τοῦτο ἀκούσασα, τὸν δαλὸν ἀνείλετο Ἀλθαία, καὶ κατέθετο εἰς λάρνακα.

Μελέαγρος δὲ, ἀνὴρ ἄτρωτος καὶ γενναῖος γενόμενος, τόνδε τὸν τρόπον ἐτελεύτησεν. Ἐτησίων καρπῶν ἐν τῇ χώρᾳ γενομένων τὰς ἀπαρχὰς Οἰνεὺς θεοῖς πᾶσι θύων, μόνης Ἀρτέμιδος ἐξελάθετο. μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς, κάπρον ἐφῆκεν ἔξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ, ὃς τήν τε γῆν ἄσπορον ἐτίθει, καὶ τὰ βοσκήματα καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας διέφθειρεν. Ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον, τοὺς ἀρίστους ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντας συνεκάλεσε, καὶ τῷ κτεί- §. 2. §. 3.

I, 8. 2. §. 3. Apri Calydonii venatio.

Zenob. l. c. Μελεάγρου γεννηθέντος φασὶ τὰς Μοίρας παραγενομένας εἰπεῖν· τότε τελευτήσει Μελέαγρος, ὅταν ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς κατακαῇ. Durum tamen et insolens τότε τελευτήσει, vt verba Parcarum ipsa sic subiungantur; excidit forte ὅτι τότε, quod legitur ap. Diodor. l. c. extr. aut legendum: τότε τελευτήσειν (hoc Medic. habet) Μελέαγρον. §. 2. ἄτρωτος καὶ abest Zenobio: nescio an alibi de Meleagro occurrat. τόνδε τὸν τρόπον. ed. Rom. ἐξελάθετο. Zenob. ἐπελάθετο, quod sollenne. ἐκλανθάνεται τῆς Ἀρτέμιδος tamen etiam Antonin. Lib. l. c. et inf. I, 9, 15. ἐξελάθετο τῇ Ἀρτέμιδι θῦσαι. Apud Homer. l. c. (Il. I, 533.) est ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν. ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. *seu, cum propositum id animo habuisset, oblitus est exsequi, seu omnino animum non aduertit*, vt cum ceteris diis Dianae supplicaretur; quicquid est, *stultitiam certe magnam admisit.* συνεκάλεσε dedi ex codd. et ex Zenob. pro vul-

ναντι τὸν θῆρα, τὴν δορὰν δώσειν ἀριστεῖον ἐπηγ-
§. 4. γείλατο. οἱ δὲ συνελθόντες ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν ἦσαν οἵδε· Μελέαγρος Οἰνέως, Δρύας Ἄρεος, ἐκ Καλυδῶνος οὗτοι. Ἴδας καὶ Λυγκεὺς Ἀφαρέως ἐκ Μεσσήνης. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διὸς καὶ Λήδας, ἐκ Λακεδαίμονος. Θησεὺς Αἰγέως ἐξ Ἀθηνῶν. Ἄδμητος Φέρητος ἐκ Φερῶν. Ἀγκαῖος καὶ Κηφεὺς Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας. Ἰάσων Αἴσονος ἐξ Ἰωλκοῦ. Ἰφικλῆς Ἀμφιτρύωνος ἐκ Θηβῶν. Πειρίθοος Ἰξίονος ἐκ Λαρίσσης. Πηλεὺς Αἰακοῦ ἐκ Φθίας. Τελαμὼν Αἰακοῦ ἐκ Σαλα-

I, 8, 2. §. 4. Heroes qui interfuere.

gato ἐκάλεσε. tum Pal. Med. et Reg. 3. κτείνοντι. Ed. pr. et Dorv. et Reg. 2. 3. τὴν θῆρα. §. 4. Δρύας Ἄρεος. Pal. cum ceteris Πύμας; Oxon. Γύμας. At est *Dryas* apud Ovid. et Hygin. l. c. vbi cf. Munk. et van Stav. Ἄρεως Pal. et Vat. sed Ἄρεος noster alibi seruat. Λυγγεὺς Pal. c. al. Ἀφαρέος Dorv. cum aliis. *Theseus:* qui vtique interfuit. οὐκ ἄνευγε Θησέως. vid. Zenob. V, 33. Ἀγκαιὸς qui et Il. ψ, 635. memoratur, καὶ (hoc a Pal. Vat. Reg. abest) Κηφεὺς Λυκούργου: ambo adeo *Lycurgi* filii; at apud Apollon. I, 164. (vbi cf. Schol.) *Cepheus* Alei f. et *Ancaeus* Lycurgi filius et Alei nepos. Sic et Hygin. f. 14. p. 46. nec aliter noster inf. I, 9, 16. p. 56. Aut igitur turbata est oratio, aut alios nunc auctores sequutus ille est. Hoc probabilius: et iterum diuersâ ratione inf. III, 9, 1. vtrumque Cephea et Lycurgum Alei filios edit; hoc quidem cum Pausania VIII, 4. De *Cepheo* cf. inf. II, 7, 3. §. 4. 5. De *Iphicle* II, 4, 8. et 11. extr. et mox not. ad f. 3. Pro eo est Iolaus Iphicli in

μῖνος. Εὐρυτίων Ἄκτορος ἐκ Φθίας. Ἀταλάντη Σχοινέως ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀμφιάραος Οἰκλέους ἐξ Ἄργους. μετὰ τούτων καὶ οἱ Θεστίου παῖδες. Συν- §. 5. ελθόντας δὲ αὐτοὺς Οἰνεὺς ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας ἐξένισε· τῇ δεκάτῃ δὲ, Κηφέως καὶ Ἀγκαίου καί τινων ἄλλων ἀπαξιούντων μετὰ γυναικὸς ἐπὶ τὴν θήραν ἐξιέναι, Μελέαγρος ἔχων γυναῖκα Κλεοπάτραν τὴν Ἴδα καὶ Μαρπήσσης θυγατέρα, βουλόμενος δὲ καὶ ἐξ Ἀταλάντης τεκνοποιήσασθαι, συνηνάγκασεν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν θήραν μετὰ ταύτης ἐξιέναι. περιστάντων δὲ αὐτῶν τὸν κάπρον, §. 6. Ὑλεὺς μὲν καὶ Ἀγκαῖος ὑπὸ τοῦ θηρὸς διεφθά-

I. 8. 2. §. 5. in his Atalanta, §. 6. Apro confecto.

Hygino f. 173. Πειρίθοος Pal. vulgo Πειρίθους, quod nefcio quo cafu mutatum; etfi nil refert. Οἰκλέους. Pal. cum aliis Ἰοκλέους, et fic infra aliquoties erratur. οἱ Θεστίου παῖδες, hos vide I, 7, 10. §. 5. Ἴδα, quod Attici cum Doribus amplectuntur, repofui libris omnibus affentientibus, cum Ἴδου, fane ex vulgari flexione, (v. Etymol. h. v.) et Ἰδοῦ, hoc quidem praue, editum effet; fed illa altera follennis forma ap. Paufan. et alios. τεκνοποιήσασθαι repofui paullo audacius pro τέκνον ποιήσασθαι. viderat id iam Faber, alterum follenne eft, (v. c. inf. II, 4, 10.) et lapfus librarii in eo fatis procliuis. §. 6. Ὑλεὺς μὲν. ita ex Aegii caftigatione legitur in Commel. et hinc in aliis; pro eo erat Πύλος ed. pr. et Pal. cum aliis. Galeus coniicit Ἰόλαος vel Κηφεύς. Sed *Hyleus* eft ap. Ovid. Met. VIII, 312. vbi in notis male confunditur cum Hylaeo Centauro. Ita vero eius nomen fupra in recenfu excidiffe videri poteft. *Ancaeum* ab

ρησαν, Εὐρυτίωνα δὲ Πηλεὺς ἄκων κατηκόντισε. τὸν δὲ κάπρον πρώτη μὲν Ἀταλάντη εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε. δεύτερος δὲ Ἀμφιάραος εἰς τὸν ὀφθαλμόν· Μελέαγρος δὲ αὐτὸν εἰς τὸν κενεῶνα πλήξας ἀπέκτεινε, καὶ λαβὼν τὸ δέρας ἔδωκεν Ἀταλάντῃ. §. 7. οἱ δὲ Θεστίου παῖδες ἀδοξοῦντες, εἰ παρόντων ἀνδρῶν γυνὴ τὰ ἀριστεῖα λήψεται, τὸ δέρας αὐτῇ ἀφείλοντο, κατὰ γένος αὐτοῖς προσή-

I, 8, 2. §. 7. de exuuiis apri exorta contentio.

apro percussum narrat ex Pherecyde Schol. Apollonii I, 188. π. δὲ αὐτὸν τὸν κάπρον Dorv. Regg. *Eurytionem Peleus* inuitus occidit: inf. III, 13, 2. Quocirca de lectione Πηλεὺς dubitandum non erat: ea primum extat in ed. Commelin. ex Palat. vt suspicor. At in ed. pr. erat Πυλεὺς, in Dorv. Πυλὸς in Oxon. Γύλος. εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε. Pierſ. ad Moer. p. 267. coni. εἰς τὰ ὦτα, quia apud Ovid. Met. VIII, 380. *sub aure.* Parum placet acumen, vnde nihil prorſus lucri ad ſcriptorem redit. καὶ λαβὼν τὸ δέρας ἔδωκεν Ἀταλάντῃ. In Zenob. bene additum χαριζόμενος ἔδωκε. — τὸ δέρας Commelin. coni. γέρας, quod ſane erat, et hoc nomine vocatur apri caput et exuuiae v. c. apud Schol. Il. I, 544. Mox τὸ δέρος ante αὐτῇ ἀ. ed. Par. ſed operarum vitio; etſi hoc occurrit v. c. in Ant. Lib. l. c. Verum nec minus δέρας frequentatur; et hoc habet quoque Zenob. §. 7. ἀδοξοῦντες, pro ἄδοξον ἡγούμενοι. aut, ἄδοξοι ὄντες vel ἐσόμενοι, Schol. Ariſtoph. Ran. 1296. et Diodor. IV, 34. voce ἀγανακτεῖν de Theſtii liberis vtuntur. τὸ δέρας αὐτῇ ἀφείλοντο. ex ſollenni ratione grammaticâ αὐτὴν eſſe debebat. Attamen Homerus quoque: αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ. et cf. Thom. Mag. in ἀφαιρῶ.

κειν λέγοντες, εἰ Μελέαγρος λαμβάνειν μὴ προαιροῖτο. Ὀργισθεὶς δὲ Μελέαγρος, τοὺς μὲν Θεστίου ſ. 3.
παῖδας ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρας ἔδωκε τῇ Ἀτα- §. 1.
λάντῃ. Ἀλθαία δὲ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν ἀπωλείᾳ τὸν δαλὸν ἧψε· καὶ ὁ Μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανεν.

Οἱ δὲ φασὶν οὐχ οὕτω Μελέαγρον τελευτῆσαι· §. 2.
ἀμφισβητούντων δὲ τοῦ θηρὸς φασὶ τῶν Θεστίου παίδων, ὡς Ἰφίκλου πρώτου βαλόντος, Κούρησι καὶ Καλυδωνίοις πόλεμον ἐνστῆναι. ἐξελθόντος §. 3.
δὲ Μελεάγρου, καί τινας τῶν Θεστίου παίδων φονεύσαντος, Ἀλθαίαν ἀράσασθαι κατ' αὐτοῦ·

I, 8, 3. Althaea Meleagro fata titione accenſo maturat. §. 2-5. Aliae de Meleagro narrationes.

Zenob. habet: τὸ δέρας ἐξ Ἀταλάντης ἀφείλοντο: niſi ἐξ delendum eſt; Schol. Il. I, 544. ἀφείλοντο τὸ γέρας τῆς κόρης. Mox εἰ μὴ προαιρεῖτο Vat. debebat ſaltem προῃρεῖτο.

ſ. 3. τοὺς γὰρ Θεστίου pro μὲν ed. Par. τὸ δὲ δέρας ἔδωκε, pro ἀπέδωκε. at pro ἧψε melius Zenob. ἀνῆψε. et ſic Schol. Ariſtoph. l. c. τῷ δαλῷ συνεφθάρη ſunt verba Schol. Homer. l. c. 544.

§. 2. ἀμφισβητούντων δὲ τοῦ θηρός. Legebatur τῆς θήρας. Sic et Aelian. H. A. XVII, 12. τὴν θῆρα reſtituit Schneider pro τὴν θήραν. Commelin. coniiciebat τὸ δέρας. Propius ad rem iam Faber et Gale emend. τοῦ θηρός. Dicimus ſane ἀμφισβητεῖν περί τινος et ἀμφισβητεῖν τινος. Sed totum hoc τοῦ θηρὸς φασὶ ex margine veniſſe probabile ſit: quibus verbis liberata oratio ſic procedit: ἀμφισβητούντων δὲ τῶν Θεστίου παίδων, ὡς Ἰ. Incluſerat φασὶ Commelin. vncis, forte quia Pal. aberat.

§. 4. τὸν δὲ ὀργιζόμενον οἴκοι μένειν. ἤδη δὲ τῶν πολεμίων τοῖς τείχεσι προσπελαζόντων, καὶ τῶν πολιτῶν ἀξιούντων μεθ' ἱκετηρίας, βοηθεῖν, μόλις πεισθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐξελθεῖν, καὶ, τοὺς λοιποὺς κτείναντα τῶν Θεστίου παίδων, ἀποθα-
§. 5. νεῖν μαχόμενον. Μετὰ δὲ τὸν Μελεάγρου θάνατον Ἀλθαία καὶ Κλεοπάτρα ἑαυτὰς ἀνήρτησαν. αἱ δὲ θρηνοῦσαι τὸν νεκρὸν γυναῖκες ἀπωρνεώθησαν.

ſ. 4. Ἀλθαίας δὲ ἀποθανούσης, ἔγημεν Οἰνεὺς Περίβοιαν τὴν Ἱππονόου. ταύτην δὲ ὁ μὲν γράψας τὴν Θηβαΐδα, πολεμηθείσης Ὠλένου, λέγει λαβεῖν Οἰνέα γέρας. Ἡσίοδος δὲ ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀχαΐας, ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἱπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἱππόνουν τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πόῤῥω τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐντειλάμενον ἀποκτεῖ-
ſ. 5. ναι. εἰσὶ δέ τινες οἱ λέγοντες, Ἱππόνουν, ἐπιγνόντα
§. 1. τὴν ἰδίαν θυγατέρα ἐφθαρμένην ὑπὸ Οἰνέως,
§. 2. ἔγκυον αὐτὴν πρὸς τοῦτον ἀποπέμψαι. Ἐγεννήθη δὲ ἐκ ταύτης Οἰνεῖ Τυδεύς. Πείσανδρος δὲ

I, 8, 4. Oeneus Periboeam ducit. Variae de eâ narrationes. 5. §. 2. ex eâ Tydeum suſcipit.

— §. 5. ἑαυτὰς ἀνήρτησαν: recte ſic legitur inde a Commelino ex emend. Canteri Nov. Lect. III, 13. eadem adſcripta erat Reg. 3. Ed. pr. cum codd. ἀνήρπασαν. Pal. ἀνήπασαν. Sic et Reg. 3. ρ ſuper adſcripto.

ſ. 4. Περίβοιαν, male ſcriptum erat Περιβοίαν. Pal. Περιβίαν. ἐντειλάμενον ἀποκτεῖναι, ita, pro manifeſto vitio ἀποστεῖλαι, repoſui ex Diodoro IV, 35. cum Fabro et Weſſelingio ad Diodor. loc. cit.

αὐτὸν ἐκ Γόργης γενέσθαι λέγει· τῆς γὰρ θυγατρὸς Οἰνέα κατὰ τὴν βούλησιν Διὸς ἐρασθῆναι.

Τυδεὺς δὲ ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος, ἐφυγαδεύθη, κτείνας, ὡς μέν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν Οἰνέως Ἀλκάθοον· ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφὼς, τοὺς Μέλανος παῖδας, ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Φηνέα, Εὐρύαλον, Ὑπέρλαον, Ἀντιόχην, Εὐμήδην, Στέρνοπα, Ξάνθιππον, Σθένελον· ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶν, Ὠλενίαν ἀδελφὸν ἴδιον. §. 3.
Ἀγρίου δὲ δίκας ἐπάγοντος αὐτῷ, φυγὼν εἰς Ἄργος, ἧκε πρὸς Ἄδραστον, καὶ τὴν τούτου γήμας θυγατέρα Δηϊπύλην, ἐγέννησε Διομήδην. §. 4.

I, 8. 5. §. 3. Is caedis factae reus Argos ad

f. 5. §. 2. αὐτὸν reposui pro αὐτὴν, quod male legebatur. §. 3. Ἀλκμαιωνίδα. Forte et hoc recte: sed Ἀλκμαιωνὶς magis sollenne, si bene memini. vid. Index auctt. Φηνεὺς potest fuisse Φινεὺς, etiam Φενεύς; sed et illud se tueri potest, vt ductum sit a Φήνη, ossifraga. v. ad Antonin. Lib. p. 46. Ὑπέρλαος suspectum nomen est: f. Πτερέλαος. Περίλαος. Mox Ἀντίοχον, iam Faber emendabat. Εὐμήδης vix ille, de quo Callimachum L. P. 32. agere putabat Spanhemius. Στέρνοπα vix sanum; saltem Στέροπα ex Στέροψ. Σθένελον in codd. est Σθενέαλον. Ex Pal. notatum video: Σθενέλαον, νέαλον. Arbitror Σθενέλαος verum esse; nomen illud in Argivorum fastis occurrit, et corrupte scribitur Σθένελος etiam alibi. v. ad Clement. Alex. p. 330. ed. Pott. et ad Euseb. Chron. n. 160. Scalig. et Valars. Ὠλενίαν libri offerebant pro Ὠλένιον. *Oleni* plures occurrunt: v. ad

Τυδεὺς μὲν οὖν ἐπὶ Θήβας μετὰ Ἀδράστου
στρατευσάμενος, ὑπὸ Μελανίππου τρωθεὶς ἀπέ-
f. 6. θανεν. οἱ δὲ Ἀγρίου παῖδες Θερσίτης, Ὀγχηστὸς,
§. 1. Πρόθοος, Κελεύτωρ, Λυκωπεὺς, Μελάνιππος,
ἀφελόμενοι τὴν Οἰνέως βασιλείαν, τῷ πατρὶ ἔδω-
καν· καὶ προσέτι ζῶντα τὸν Οἰνέα καθείρξαντες
§. 2. ᾐκίζοντο. ὕστερον δὲ Διομήδης ἐξ Ἄργους παρα-
γενόμενος μετ' ἄλλου κρύφα, τοὺς μὲν Ἀγρίου

I, 8, 6. Adrastum fugit, cum eo Thebas oppugnat. Oeneum auum ab Agrii filiorum iniuria vindicat Diomedes Tydei f.

Met. X, 69. *Olenias* vero an alibi lateat, dubito. Pal. ὑπὲρ Μεναλίππου et ὑπὲρ etiam Ed. pr. cum al. aberrat.

f. 6. Nomina filiorum Agrii ingratam moram faciunt. Θερσίτης ex Schol. Il. β, 212. rescripsi, vt et paullo post Θερσίτου, quod et facere iubebat Verheyk ad Antonin. Lib. pag. 249. Hesych. in Ἄγρων — ὄνομα κύριον, Οἰνέως μὲν ἀδελφοῦ, πατρὸς δὲ Θερσίτου. Creditus est a multis esse idem, qui in Il. β, memoratur: v. Obss. ad vs. 212. Etiam in scena Thersites est agitatus: Chaeremonis fuit fabula Ἀχιλλεὸς Θερσιτοκτόνος. Vulgo legitur: Θέρσιππος. Paullo post tamen Pal. Θαρσίτου, Dorv. Ves. Regii Θερσίτου diserte. Πρόθος Vat. *Lycopaeus* etiam ap. Hygin. l. c. memoratur. Μελάνιππος diversus a superius f. 5. memorato. ἀφελόμενοι τὴν Οἰνέως βασιλείαν, Apollodorus forte dederat: ἀφ. Οἰνέως τὴν βασιλείαν. ita fere vsus loquendi fert. ἔδωκαν. Dorvill. ἔδωσαν cum altero Regio: tertius ἔδοσαν, vt incertum sit, vtrum auctor dederit. §. 2. παραγενόμενος μετ' ἄλλου. hoc laborare, facile sentias. μετ' ἄλλων nihili esset. Faber em. Ἀδράστου. Gale Εὐρυάλου ex Pau-

παῖδας, χωρὶς Ὀγχηστοῦ καὶ Θερσίτου, πάντας ἀπέκτεινεν. οὗτοι γὰρ φθάσαντες εἰς Πελοπόννησον ἔφυγον. τὴν δὲ βασιλείαν, ἐπειδὴ γηραιὸς ἦν ὁ Οἰνεὺς, Ἀνδραίμονι τῷ τὴν θυγατέρα τοῦ Οἰνέως γήμαντι δέδωκε· τὸν δὲ Οἰνέα εἰς Πελοπόννησον ἦγεν. οἱ δὲ διαφυγόντες Ἀγρίου παῖδες, ἐνεδρεύ- §. 3. σαντες περὶ τὴν Τηλέφου ἑστίαν τῆς Ἀρκαδίας, τὸν πρεσβύτην ἀπέκτειναν. Διομήδης δὲ τὸν νεκρὸν εἰς Ἄργος κομίσας ἔθαψεν, ἔνθα νῦν πόλις ἀπ' ἐκείνου Οἰνόη καλεῖται, καὶ γήμας Αἰγιάλειαν τὴν Ἀδράστου, ὡς ἔνιοι φασὶ, τὴν Αἰγιαλέως, ἐπί τε Θήβας καὶ Τροίαν ἐστράτευσε.

I, 8. 6. et Aegialeâ ductâ ad Troiam proficifcitur.

fania (lib. X. p. 822) in quo parum auctoritatis videas. Sthenelum Capanei f. comitem dat Hygin. f. 175. iure adeo poffis fufpicari μετὰ Σθενέλου. Ex Paufan. II, 25. pr. μετὰ στρατοῦ alius fubftituat. Sed verum eft μετ' Ἀλκμαίωνος: quod ex Ephoro diferte narratur apud Strab. X, 709. B, et VII, p. 501. C. Eodem alludit lib. IX. p. 647. B. C. τοῦ Οἰνέω tres Regii. §. 3. περὶ τὴν Τηλέφου ἑστίαν. locus aliunde non notus. Itaque Gale coni. Τέλφουσσαν, quae Arcadiae vrbs memoratur Stephano, diuerfa a Tilphuffâ Boeotiae, quam inf. III, 7, 3. memoratam vidimus. Fuit tamen Telephus, ex Hercule et Auge Alei f. natus, Arcas; idem inter Heroes habitus; et fuit Τηλέφου ἄλσος in Monte Parthenio, eo loco in quo expofitus fuerat v. Paufan. VIII. extr. potuit adeo et *ara Telephi* effe; quemadmodum Μόψου ἑστία legitur apud Stephan. Byz. Mox

CAP. IX, 1. §. 1. Τῶν δὲ Αἰόλου παίδων Ἀθάμας, δυναστεύων Βοιωτίας, ἐκ Νεφέλης τεκνοῖ μὲν παῖδα Φρίξον, θυγατέρα δὲ Ἕλλην. αὖθις δὲ Ἰνὼ γαμεῖ, ἐξ ἧς
§. 2. αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. Ἐπιβουλεύουσα δὲ Ἰνὼ τοῖς Νεφέλης τέκνοις, ἔπεισε τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρύγειν. λαμβάνουσαι δὲ, κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπρασσον. γῆ δὲ πεφρυγμένους πυροὺς δεχομένη, καρποὺς ἐτησίους

I, 9. 1. Athamas, Aeoli f. cuius coniux Ino priuignis Phrixo et Hellae insidiatur.

excidit vel δὲ. ὡς δὲ ἔνιοι Φ. vel ἡ, quod Emperius noster substituebat, ἡ ὡς ἔ. Φ.

§. 1. Βοιωτίας δυναστεύων, inuerso ordine, Vat. et Regii. Orchomeni autem rex fuit. vid. v. c. Apollon. III, 265. 6. cf. van Stav. ad Hygin. l. c. est adeo dictum pro κατὰ Βοιωτίας, *in Boeotiae aliquâ parte.* Φρίξος. Phrixus. vitiose passim Phryxus scribitur. αὖθις γαμεῖ. Schol. Homer. l. c. voce propria ἐπιγαμεῖ. Scilicet, Nephele superstite, superinducta pellex Ino. §. 2. Ἰνῶ edebatur; et sane sic ratio casum quartum scribere iubet; verum Grammaticorum lex Ἰνὼ scribere praecipit, vt Ἀργὼ, Θεμιστὼ I, 9, 2. Λητὼ, Πηρὼ I, 9, 12. Etym. M. in αἰδῶ. Sylburg. ad Pausan. VII, 19. p. 571. *Learcho* et *Melicertae* addit Zenob. l. c. filiam *Eurycleam.* — ἐγίνοντο Pal. cum Reg. 3. mox §. 2. in altero deest τῶν ἀνδρῶν. τὸν πυρὸν φρύγειν. plenius Hygin. l. c. *vt fruges*, in sementem quas darent, *torrerent.* φυγεῖν et mox πεφυρμένους Vat. Etiam παρέπεισε Zenob. cum Schol. Apollonii l. c. iidem ἐπιβουλεύσασα, et τὰς τῶν ἐγχωρίων γυναῖκας; sed male iidem mox οὐκ ἐνεδίδου. At συνέπεισε λέγειν melius Schol. Hom. l. c. λαμβάνουσαι scilicet ab eâ accepere semen-

οὐκ ἀνεδίδου. διὸ πέμπων ὁ Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς, ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας. Ἰνὼ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἴη κεχρησμένον, παύσασθαι τὴν ἀκαρπίαν, ἐὰν σφαγῇ Διὶ ὁ Φρίξος. τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων, τῷ βωμῷ παρέστησε Φρίξον· Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν ἀνήρπασε, καὶ παρὰ Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν· ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρανοῦ, τὴν μεταξὺ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χεῤῥονήσου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἕλλη· κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

§. 3. (beside line 1) §. 4. (beside line 5) §. 5. (beside line 10)

I, 9, 1, §. 4. **Hi fugiunt; Helle mari exstincta.**

tem. §. 3. παύσασθαι τὴν ἀκαρπίαν. Pal. ἀκάρπειαν. παύσασθαι sollenni vsu aoristi huius, vbi futurum desiderabas; παύσεσθαι frustra expectas vllibi scriptum; etiam Apostolius XIII, 46. vbi hanc eandem fabulam exponit, aut potius Schol. Aristoph. Nub. 258. quem ille exscripsit, cum Eudocia p. 25. παύσασθαι habet; verum Zenob. et Schol. Apollon. l. c. ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας ἔσεσθαι. §. 5. ὡς δὲ ἐγένοντο. ἐγένετο Pal. cum Reg. 3. et paullo ante §. 4. vterque vitiose χρυσόμηλον. et mox eadem §. 4. τὴν μεταξὺ γῆν: esset *terra quae interiacet inter duo loca:* quod alienum ab h. l.; scilicet tollendum μεταξὺ, quod ex sq. irrepsit. Χεῤῥοννήσου duplici ν scriptum in edd. et codd. excidit alterum ν, vt video, in ed. Par. εἰς τὸν βυθὸν, forte ex poeta seruatum pro

CAP. IX, 1. §. 1. Τῶν δὲ Αἰόλου παίδων Ἀθάμας, δυναστεύων Βοιωτίας, ἐκ Νεφέλης τεκνοῖ μὲν παῖδα Φρίξον, θυγατέρα δὲ Ἕλλην. αὖθις δὲ Ἰνὼ γαμεῖ, ἐξ ἧς §. 2. αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. Ἐπιβουλεύουσα δὲ Ἰνὼ τοῖς Νεφέλης τέκνοις, ἔπεισε τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρύγειν. λαμβάνουσαι δὲ, κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπρασσον. γῆ δὲ πεφρυγμένους πυροὺς δεχομένη, καρποὺς ἐτησίους

I, 9, 1. Athamas, Aeoli f. cuius coniux Ino priuignis Phrixo et Hellae insidiatur.

excidit vel δὲ, ὡς δὲ ἔνιοι φ. vel ἢ, quod Emperius noster substituebat, ἢ ὡς ἔ. φ.

§. 1. Βοιωτίας δυναστεύων, inuerso ordine, Vat. et Regii. Orchomeni autem rex fuit. vid. v. c. Apollon. III, 265. 6. cf. van Stav. ad Hygin. l. c. est adeo dictum pro κατὰ Βοιωτίας, *in Boeotiae aliquâ parte.* Φρίξος. Phrixus. vitiose passim Phryxus scribitur. αὖθις γαμεῖ. Schol. Homer. l. c. voce propria ἐπιγαμεῖ. Scilicet, Nephele superstite, superinducta pellex Ino. §. 2. Ἰνῶ edebatur; et sane sic ratio casum quartum scribere iubet; verum Grammaticorum lex Ἰνὼ scribere praecipit, vt Ἀργὼ, Θεμιστὼ I, 9, 2. Λητὼ, Πηρὼ I, 9, 12. Etym. M. in αἰδῶ. Sylburg. ad Pausan. VII, 19. p. 571. *Learcho* et *Melicertae* addit Zenob. l. c. filiam *Eurycleam.* — ἐγίνοντο Pal. cum Reg. 3. mox §. 2. in altero deest τῶν ἀνδρῶν. τὸν πυρὸν φρύγειν. plenius Hygin. l. c. *vt fruges,* in sementem quas darent, *torrerent.* φυγεῖν et mox πεφυρμένους Vat. Etiam παρέπεισε Zenob. cum Schol. Apollonii l. c. iidem ἐπιβουλεύσασα, et τὰς τῶν ἐγχωρίων γυναῖκας; sed male iidem mox οὐκ ἐνεδίδου. At συνέπεισε λέγειν melius Schol. Hom. l. c. λαμβάνουσαι scilicet ab ea accepere semen-

οὐκ ἀνεδίδου. διὸ πέμπων ὁ Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς, §. 3. ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας. Ἰνὼ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἴη κεχρησμένον, παύσασθαι τὴν ἀκαρπίαν, ἐὰν σφαγῇ Διῒ ὁ Φρίξος. τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων, τῷ βωμῷ §. 4. παρέστησε Φρίξον· Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν ἀνήρπασε, καὶ παρὰ Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν· ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρανοῦ, τὴν μεταξὺ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν. §. 5. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χεῤῥονήσου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἕλλη· κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

I, 9, 1. §. 4. **Hi fugiunt; Helle mari exstincta.**

tem. §. 3. παύσασθαι τὴν ἀκαρπίαν. Pal. ἀκάρπειαν. παύσασθαι sollenni vsu aoristi huius, vbi futurum desiderabas; παύσεσθαι frustra expectas vllibi scriptum; etiam Apostolius XIII, 46. vbi hanc eandem fabulam exponit, aut potius Schol. Aristoph. Nub. 258. quem ille exscripsit, cum Eudocia p. 25. παύσασθαι habet; verum Zenob. et Schol. Apollon. l. c. ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας ἔσεσθαι. §. 5. ὡς δὲ ἐγένοντο. ἐγένετο Pal. cum Reg. 3. et paullo ante §. 4. vterque vitiose χρυσόμηλον. et mox eadem §. 4. τὴν μεταξὺ γῆν: esset *terra quae interiacet inter duo loca:* quod alienum ab h. l.; scilicet tollendum μεταξὺ, quod ex sq. irrepsit. Χεῤῥοννήσου duplici ν scriptum in edd. et codd. excidit alterum ν, vt video, in ed. Par. εἰς τὸν βυθὸν, forte ex poeta seruatum pro

§. 6. Φρίξος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευε παῖς Ἡλίου καὶ Περσηΐδος, ἀδελφὸς δὲ Κίρκης καὶ Πασιφάης, ἣν Μίνως ἔγημεν· οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται, καὶ μίαν τῶν θυγατέρων Χαλκιόπην δίδωσιν· ὁ δὲ τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διῒ θύει Φυξίῳ, τὸ δὲ τούτου δέρας Αἰήτῃ δίδωσιν. ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ περὶ δρῦν ἐν Ἄρεος ἄλσει καθήλω-
§. 7. σεν. Ἐγένοντο δὲ ἐκ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου τέσσαρες Φρίξῳ παῖδες, Ἄργος, Μέλας, Φρόντις, Κυτίσωρος.

I, 9, 1. §. 6. Phrixus apud Colchos aureum vellus dedicat. §. 7. Eius liberi e Chalciope Aeëtae filia.

εἰς τὴν θάλασσαν. — §. 6. ὧν ante Αἰήτης exciderat Pal. et Reg. 3. forte et reliquis. Pal. quoque ἀλήτης et inf. ἀλήτῃ. ἀδελφὸς δὲ Κίρκης. Legebatur ἀδελφῆς. atqui hoc Apollodori menti non minus quam rei mythicae aduerſatur; non Perſeidis ſoror eſt Circe cum Paſiphae, ſed neptis; ſoror autem Aeetae. Et ſic inf. III, 1, 2. Minos γήμας Πασιφάην, τὴν Ἡλίου καὶ Περσηΐδος. Pronum itaque eſt emendare, quod iam poſt Scaligerum Ruhnkenius Ep. Crit. p. 12. voluit, ἀδελφός. Ceterum δέρος etiam hic Regii exhibent. — §. 7. τῆς Αἰήτου τέσσαρες. voces hae abſunt a codd. adeoque ſunt ab Aegio profectae. Nomina quae ſequuntur, valde corrupta leguntur in Schol. Lycophr. 22. et Schol. Apollon. Argum. Etiam in h. l. Φρόνης vel Φρονὴς et Κυτιασωρὸς codd. exhibent, et editum erat Κύτωρος. Quod dedimus, expreſſum legitur ab Apollon. II, 1159. 60. Conf. de iis quae narrantur v. 1095 ſq. et ibi Schol. eundem ad 1125. et 390. Add. Hygin. f. 3. p. 24. et fab. 21.

Ἀθάμας δὲ ὕστερον, διὰ μῆνιν Ἥρας, καὶ τῶν ἐξ Ἰνοῦς ἐστερήθη παίδων· αὐτὸς μὲν γὰρ μανεὶς ἐτόξευσε Λέαρχον, Ἰνὼ δὲ Μελικέρτην μεθ' ἑαυτῆς εἰς πέλαγος ἔῤῥιψεν. Ἐκπεσὼν δὲ τῆς Βοιωτίας, ἐπυνθάνετο τοῦ θεοῦ, ποῦ κατοικήσει; χρησθέντος δὲ αὐτῷ, κατοικεῖν ἐν ᾧπερ ἂν τόπῳ ὑπὸ ζώων ἀγρίων ξενισθῇ, πολλὴν χώραν διελθὼν, ἐνέτυχε λύκοις προβάτων μηροὺς νεμομένοις· οἱ δὲ θεωρήσαντες αὐτὸν, ἃ διῃροῦντο ἀπολιπόντες, ἔφυγον. Ἀθάμας δὲ κτίσας τὴν χώραν, Ἀθαμαντίαν ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσε, καὶ γήμας Θεμιστὼ τὴν Ὑψέως, ἐγέννησε Λεύκωνα, Ἐρύθριον, Σχοινέα, Πτῶον. [f. 2. §. 1. §. 2. §. 3.]

I, 9, 2. Athamas infanit. Ino cum Melicertâ in mare fe praecipitat. Athamas agrum Athamantium Theſſaliae incolit, Themiſtonem ducit.

f. 2. Κλέαρχον corrupte Pal. vt et apud Schol. Lycophr. et al. §. 2. χρησθέντος δὲ αὐτοῦ Pal. cum Regg. 3. male. προβάτων μηρούς. an ex libb. dederit Aegius non dicam; in Pal. et ceteris ſcriptis legitur μοῖρας. Schol. Lycophr. l. c. κρέα τῶν προβάτων, ἅπερ κατήσθιον. ſane ſi de diuiſa in partes praedâ agitur, non male μοῖραι memorantur: vt μοῖραι κρεῶν apud Homer. dicuntur, itaque h. l. tueri id poſſis ex διῃροῦντο. nam νεμομένους non eſt *diſpertientes*, ſed *depaſcentes*, *deuorantes*. §. 3. Nomina filiorum quae ſequuntur, admodum corrupta paſſim leguntur; vid. de iis Munker. ad Hygin. f. 1. conſtitui poſſe videntur ex Schol. Apoll. II, 1147. (e quo Eudoc. p. 262) eſt ibi Ἐρύθριος. quod ſequutus ſum: vulgo corruptum erat Ἐρυθρόην. In Schol. Lycophr.

§. 4. τὸν δὲ ὀργιζόμενον οἴκοι μένειν. ἤδη δὲ τῶν πολεμίων τοῖς τείχεσι προσπελαζόντων, καὶ τῶν πολιτῶν ἀξιούντων μεθ' ἱκετηρίας, βοηθεῖν, μόλις πεισθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐξελθεῖν, καὶ, τοὺς λοιποὺς κτείναντα τῶν Θεστίου παίδων, ἀποθα-
§. 5. νεῖν μαχόμενον. Μετὰ δὲ τὸν Μελεάγρου θάνατον Ἀλθαία καὶ Κλεοπάτρα ἑαυτὰς ἀνήρτησαν. αἱ δὲ θρηνοῦσαι τὸν νεκρὸν γυναῖκες ἀπωρνεώθησαν.

f. 4. Ἀλθαίας δὲ ἀποθανούσης, ἔγημεν Οἰνεὺς Περίβοιαν τὴν Ἱππονόου. ταύτην δὲ ὁ μὲν γράψας τὴν Θηβαΐδα, πολεμηθείσης Ὠλένου, λέγει λαβεῖν Οἰνέα γέρας. Ἡσίοδος δὲ ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀχαΐας, ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἱπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἱππόνουν τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πόῤῥω τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐντειλάμενον ἀποκτεῖ-
f. 5. ναι. εἰσὶ δὲ τινες οἱ λέγοντες, Ἱππόνουν, ἐπιγνόντα
§. 1. τὴν ἰδίαν θυγατέρα ἐφθαρμένην ὑπὸ Οἰνέως,
§. 2. ἔγκυον αὐτὴν πρὸς τοῦτον ἀποπέμψαι. Ἐγεννήθη δὲ ἐκ ταύτης Οἰνεῖ Τυδεύς. Πείσανδρος δὲ

I, 8, 4. Oeneus Periboeam ducit. Variae de eâ narrationes. 5. §. 2. ex eâ Tydeum ſuſcipit.

— §. 5. ἑαυτὰς ἀνήρτησαν: recte ſic legitur inde a Commelino ex emend. Canteri Nov. Lect. III, 13. eadem adſcripta erat Reg. 3. Ed. pr. cum codd. ἀνήρπασαν. Pal. ἀνήπασαν. Sic et Reg. 3. ρ ſuper adſcripto.

f. 4. Περίβοιαν, male ſcriptum erat Περίβολαν. Pal. Περιβίαν. ἐντειλάμενον ἀποκτεῖναι, ita, pro manifeſto vitio ἀποστεῖλαι, repoſui ex Diodoro IV, 35. cum Fabro et Weſſelingio ad Diodor. loc. cit.

αὐτὸν ἐκ Γόργης γενέσθαι λέγει· τῆς γὰρ θυγατρὸς Οἰνέα κατὰ τὴν βούλησιν Διὸς ἐρασθῆναι.

Τυδεὺς δὲ ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος, ἐφυγαδεύθη, κτείνας, ὡς μέν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν Οἰνέως Ἀλκάθοον· ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφὼς, τοὺς Μέλανος παῖδας, ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Φηνέα, Εὐρύαλον, Ὑπέρλαον, Ἀντιόχην, Εὐμήδην, Στέρνοπα, Ξάνθιππον, Σθένελον· ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶν, Ὠλενίαν ἀδελφὸν ἴδιον. §. 3.
Ἀγρίου δὲ δίκας ἐπάγοντος αὐτῷ, φυγὼν εἰς Ἄργος, ἧκε πρὸς Ἄδραστον, καὶ τὴν τούτου γήμας θυγατέρα Δηϊπύλην, ἐγέννησε Διομήδην. §. 4.

I, 8. 5. §. 3. Is caedis factae reus Argos ad

f. 5. §. 2. αὐτὸν reposui pro αὐτὴν, quod male legebatur. §. 3. Ἀλκμαιονίδα. Forte et hoc recte: sed Ἀλκμαιωνὶς magis sollenne, si bene memini. vid. Index auctt. Φηνεὺς potest fuisse Φινεὺς, etiam Φενεὺς; sed et illud se tueri potest, vt ductum sit a Φήνη, ossifraga. v. ad Antonin. Lib. p. 46. Ὑπέρλαος suspectum nomen est: f. Πτερέλαος. Περίλαος. Mox Ἀντίοχον, iam Faber emendabat. Εὐμήδης vix ille, de quo Callimachum L. P. 32. agere putabat Spanhemius. Στέρνοπα vix sanum; saltem Στέροπα ex Στέροψ. Σθένελον in codd. est Σθενέαλον. Ex Pal. notatum video: Σθενέλαον, νέαλον. Arbitror Σθενέλαος verum esse; nomen illud in Argivorum fastis occurrit, et corrupte scribitur Σθένελος etiam alibi. v. ad Clement. Alex. p. 330. ed. Pott. et ad Euseb. Chron. n. 160. Scalig. et Valars. Ὠλενίαν libri offerebant pro Ὠλένιον. *Oleni* plures occurrunt: v. ad

Τυδεὺς μὲν οὖν ἐπὶ Θήβας μετὰ Ἀδράστου στρατευσάμενος, ὑπὸ Μελανίππου τρωθεὶς ἀπέ-
f. 6. θανεν. οἱ δὲ Ἀγρίου παῖδες Θερσίτης, Ὀγχηστὸς,
§. 1. Πρόθοος, Κελεύτωρ, Λυκωπεὺς, Μελάνιππος, ἀφελόμενοι τὴν Οἰνέως βασιλείαν, τῷ πατρὶ ἔδωκαν· καὶ προσέτι ζῶντα τὸν Οἰνέα καθείρξαντες
§. 2. ᾐκίζοντο. ὕστερον δὲ Διομήδης ἐξ Ἄργους παραγενόμενος μετ' ἄλλου κρύφα, τοὺς μὲν Ἀγρίου

I, 8, 6. Adrastum fugit, cum eo Thebas oppugnat. Oeneum suum ab Agrii filiorum iniuria vindicat Diomedes Tydei f.

Met. X, 69. *Olenias* vero an alibi lateat, dubito. Pal. ὑπὲρ Μεναλίππου et ὑπὲρ etiam Ed. pr. cum al. aberrat.

f. 6. Nomina filiorum Agrii ingratam moram faciunt. Θερσίτης ex Schol. Il. β, 212. rescripsi, vt et paullo post Θερσίτου, quod et facere iubebat Verheyk ad Antonin. Lib. pag. 249. Hesych. in Ἄγρων — ὄνομα κύριον, Οἰνέως μὲν ἀδελφοῦ, πατρὸς δὲ Θερσίτου. Creditus est a multis esse idem, qui in Il. β, memoratur: v. Obss. ad vs. 212. Etiam in scena Thersites est agitatus: Chaeremonis fuit fabula Ἀχιλλεὺς Θερσιτοκτόνος. Vulgo legitur: Θέρσιππος. Paullo post tamen Pal. Θαρσίτου, Dorv. Ves. Regii Θερσίτου diserte. Πρόθος Vat. *Lycopaeus* etiam ap. Hygin. l. c. memoratur. Μελάνιππος diversus a superius f. 5. memorato. ἀφελόμενοι τὴν Οἰνέως βασιλείαν, Apollodorus forte dederat: ἀφ. Οἰνέως τὴν βασιλείαν. ita fere vsus loquendi fert. ἔδωκαν. Dorvill. ἔδωσαν cum altero Regio: tertius ἔδοσαν; vt incertum sit, vtrum auctor dederit. §. 2. παραγενόμενος μετ' ἄλλου. hoc laborare, facile sentias. μετ' ἄλλων nihili esset. Faber em. Ἀδράστου. Gale Εὐρυάλου ex Pau-

παῖδας, χωρὶς Ὀγχηστοῦ καὶ Θερσίτου, πάντας ἀπέκτεινεν. οὗτοι γὰρ φθάσαντες εἰς Πελοπόννησον ἔφυγον. τὴν δὲ βασιλείαν, ἐπειδὴ γηραιὸς ἦν ὁ Οἰνεὺς, Ἀνδραίμονι τῷ τὴν θυγατέρα τοῦ Οἰνέως γήμαντι δέδωκε· τὸν δὲ Οἰνέα εἰς Πελοπόννησον ἦγεν. οἱ δὲ διαφυγόντες Ἀγρίου παῖδες, ἐνεδρεύσαντες περὶ τὴν Τηλέφου ἑστίαν τῆς Ἀρκαδίας, τὸν πρεσβύτην ἀπέκτειναν. Διομήδης δὲ τὸν νεκρὸν εἰς Ἄργος κομίσας ἔθαψεν, ἔνθα νῦν πόλις ἀπ' ἐκείνου Οἰνόη καλεῖται, καὶ γήμας Αἰγιάλειαν τὴν Ἀδράστου, ὡς ἔνιοι φασὶ, τὴν Αἰγιαλέως, ἐπί τε Θήβας καὶ Τροίαν ἐστράτευσε. §. 3.

I, 8. 6. et Aegialeâ ductâ ad Troiam proficiſcitur.

ſaniâ (lib. X. p. 822) in quo parum auctoritatis videas. Sthenelum Capanei f. comitem dat Hygin. f. 175. iure adeo poſſis ſuſpicari μετὰ Σθενέλου. Ex Pauſan. II, 25. pr. μετὰ στρατοῦ alius ſubſtituat. Sed verum eſt μετ' Ἀλκμαίωνος: quod ex Ephoro diſerte narratur apud Strab. X, 709. B, et VII, p. 501. C. Eodem alludit lib. IX. p. 647. B. C. τοῦ Οἰνέω tres Regii. §. 3. περὶ τὴν Τηλέφου ἑστίαν. locus aliunde non notus. Itaque Gale coni. Τέλφουσσαν, quae Arcadiae vrbs memoratur Stephano, diuerſa a Tilphuſſâ Boeotiae, quam inf. III, 7, 3. memoratam videbimus. Fuit tamen Telephus, ex Hercule et Auge Alei f. natus, Arcas; idem inter Heroes habitus; et fuit Τηλέφου ἄλσος in Monte Parthenio, eo loco in quo expoſitus fuerat v. Pauſan. VIII. extr. potuit adeo et *ara Telephi* eſſe; quemadmodum Μόψου ἑστία legitur apud Stephan. Byz. Mox

Cap. IX, 1. §. 1. Τῶν δὲ Αἰόλου παίδων Ἀθάμας, δυναστεύων Βοιωτίας, ἐκ Νεφέλης τεκνοῖ μὲν παῖδα Φρίξον, θυγατέρα δὲ Ἕλλην. αὖθις δὲ Ἰνὼ γαμεῖ, ἐξ ἧς §. 2. αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. Ἐπιβουλεύουσα δὲ Ἰνὼ τοῖς Νεφέλης τέκνοις, ἔπεισε τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρύγειν. λαμβάνουσαι δὲ, κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπρασσον. γῆ δὲ πεφρυγμένους πυροὺς δεχομένη, καρποὺς ἐτησίους

I, 9, 1. Athamas, Aeoli f. cuius coniux Ino priuignis Phrixo et Hellae insidiatur.

excidit vel δὲ, ὡς δὲ ἔνιοι Φ. vel ἡ, quod Emperius noster substituebat, ἡ ὡς ἔ. Φ.

§. 1. Βοιωτίας δυναστεύων, inuerso ordine, Vat. et Regii. Orchomeni autem rex fuit. vid. v. c. Apollon. III, 265. 6. cf. van Stav. ad Hygin. l. c. est adeo dictum pro κατὰ Βοιωτίας, *in Boeotiae aliquâ parte.* Φρίξος. Phrixus. vitiose passim Phryxus scribitur. αὖθις γαμεῖ. Schol. Homer. l. c. voce propria ἐπιγαμεῖ. Scilicet, Nephele superstite, superinducta pellex Ino. §. 2. Ἰνῷ edebatur; et sane sic ratio casum quartum scribere iubet; verum Grammaticorum lex Ἰνὼ scribere praecipit, vt Ἀργὼ, Θεμιστὼ I, 9, 2. Λητὼ, Πηρὼ I, 9, 12. Etym. M. in αἰδῶ. Sylburg. ad Pausan. VII, 19. p. 571. *Learcho* et *Melicertae* addit Zenob. l. c. filiam *Eurycleam.* — ἐγίνοντο Pal. cum Reg. 3. mox §. 2. in altero deest τῶν ἀνδρῶν. τὸν πυρὸν φρύγειν. plenius Hygin. l. c. *vt fruges,* in sementem quas darent, *torrerent.* φυγεῖν et mox πεφυρμένους Vat. Etiam παρέπεισε Zenob. cum Schol. Apollonii l. c. iidem ἐπιβουλεύσασα, et τὰς τῶν ἐγχωρίων γυναῖκας; sed male iidem mox οὐκ ἐνεδίδου. At συνέπεισε λέγειν melius Schol. Hom. l. c. λαμβάνουσαι scilicet ab eâ accepere semen-

οὐκ ἀνεδίδου. διὸ πέμπων ὁ Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς, ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας. Ἰνὼ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἴη κεχρησμένον, παύσασθαι τὴν ἀκαρπίαν, ἐὰν σφαγῇ Διῒ ὁ Φρίξος. τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων, τῷ βωμῷ παρέστησε Φρίξον· Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν ἀνήρπασε, καὶ παρὰ Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν· ἐφ᾽ οὗ φερόμενοι δι᾽ οὐρανοῦ, τὴν μεταξὺ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χεῤῥονήσου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἕλλη· κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς, ἀπ᾽ ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

§. 3. (line 1)
§. 4. (line 5)
§. 5. (line 10)

I, 9, 1. §. 4. **Hi fugiunt; Helle mari exstincta.**

tem. §. 3. παύσασθαι τὴν ἀκαρπίαν. Pal. ἀκάρπειαν. παύσασθαι sollenni vsu aoristi huius, vbi futurum desiderabas; παύσεσθαι frustra expectas vllibi scriptum; etiam Apostolius XIII, 46. vbi hanc eandem fabulam exponit, aut potius Schol. Aristoph. Nub. 258. quem ille exscripsit, cum Eudocia p. 25. παύσασθαι habet; verum Zenob. et Schol. Apollon. l. c. ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας ἔσεσθαι. §. 5. ὡς δὲ ἐγένοντο. ἐγένετο Pal. cum Reg. 3. et paullo ante §. 4. vterque vitiose χρυσόμηλον. et mox eadem §. 4. τὴν μεταξὺ γῆν: esset *terra quae interiacet inter duo loca:* quod alienum ab h. l.; scilicet tollendum μεταξὺ, quod ex sq. irrepsit. Χεῤῥοννήσου duplici ν scriptum in edd. et codd. excidit alterum ν, vt video, in ed. Par. εἰς τὸν βυθὸν, forte ex poeta servatum pro

§. 6. Φρίξος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευε παῖς Ἡλίου καὶ Περσηΐδος, ἀδελφὸς δὲ Κίρκης καὶ Πασιφάης, ἣν Μίνως ἔγημεν· οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται, καὶ μίαν τῶν θυγατέρων Χαλκιόπην δίδωσιν· ὁ δὲ τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διῒ θύει Φυξίῳ, τὸ δὲ τούτου δέρας Αἰήτῃ δίδωσιν. ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ περὶ δρῦν ἐν Ἄρεος ἄλσει καθήλωσεν.
§. 7. Ἐγένοντο δὲ ἐκ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου τέσσαρες Φρίξῳ παῖδες, Ἄργος, Μέλας, Φρόντις, Κυτίσωρος.

I, 9, 1. §. 6. Phrixus apud Colchos aureum vellus dedicat. §. 7. Eius liberi e Chalciope Aeëtae filia.

εἰς τὴν θάλασσαν. — §. 6. ὧν ante Αἰήτης exciderat Pal. et Reg. 3. forte et reliquis. Pal. quoque ἀλήτης et inf. ἀλήτῃ., ἀδελφὸς δὲ Κίρκης. Legebatur ἀδελφῆς. atqui hoc Apollodori menti non minus quam rei mythicae aduerſatur; non Perſeidis ſoror eſt Circe cum Paſiphae, ſed neptis; ſoror autem Aeetae. Et ſic inf. III, 1, 2. Minos γήμας Πασιφάην, τὴν Ἡλίου καὶ Περσηΐδος. Pronum itaque eſt emendare, quod iam poſt Scaligerum Ruhnkenius Ep. Crit. p. 12. voluit, ἀδελφός. Ceterum δέρος etiam hic Regii exhibent. — §. 7. τῆς Αἰήτου τέσσαρες. voces hae abſunt a codd. adeoque ſunt ab Aegio profectae. Nomina quae ſequuntur, valde corrupta leguntur in Schol. Lycophr. 22. et Schol. Apollon. Argum. Etiam in h. l. Φρόνης vel Φρονὴς et Κυτιασωρὸς codd. exhibent, et editum erat Κύτωρος. Quod dedimus, expreſſum legitur ab Apollon. II, 1159. 60. Conf. de iis quae narrantur v. 1095 ſq. et ibi Schol. eundem ad 1125. et 390. Add. Hygin. f. 3. p. 24. et fab. 21.

Ἀθάμας δὲ ὕστερον, διὰ μῆνιν Ἥρας, καὶ f. 2. τῶν ἐξ Ἰνοῦς ἐστερήθη παίδων· αὐτὸς μὲν γὰρ §. 1. μανεὶς ἐτόξευσε Λέαρχον, Ἰνὼ δὲ Μελικέρτην μεθ' ἑαυτῆς εἰς πέλαγος ἔῤῥιψεν. Ἐκπεσὼν δὲ τῆς §. 2. Βοιωτίας, ἐπυνθάνετο τοῦ θεοῦ, ποῦ κατοικήσει; χρησθέντος δὲ αὐτῷ, κατοικεῖν ἐν ᾧπερ ἂν τόπῳ ὑπὸ ζώων ἀγρίων ξενισθῇ, πολλὴν χώραν διελθὼν, ἐνέτυχε λύκοις προβάτων μηροὺς νεμομένοις· οἱ δὲ θεωρήσαντες αὐτὸν, ἃ διῃροῦντο ἀπολιπόντες, ἔφυγον. Ἀθάμας δὲ κτίσας τὴν χώραν, Ἀθαμαντίαν ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσε, καὶ γήμας Θεμιστὼ §. 3. τὴν Ὑψέως, ἐγέννησε Λεύκωνα, Ἐρύθριον, Σχοινέα, Πτῶον.

I, 9, 2. Athamas insanit. Ino cum Melicertâ in mare se praecipitat. Athamas agrum Athamantium Thessaliae incolit, Themistonem ducit.

f. 2. Κλέαρχον corrupte Pal. vt et apud Schol. Lycophr. et al. §. 2. χρησθέντος δὲ αὐτοῦ Pal. cum Regg. 3. male. προβάτων μηρούς. an ex libb. dederit Aegius non dicam; in Pal. et ceteris scriptis legitur μοῖρας. Schol. Lycophr. l. c. κρέα τῶν προβάτων, ἅπερ κατήσθιον. sane si de diuisâ in partes praedâ agitur, non male μοῖραι memorantur: vt μοῖραι κρεῶν apud Homer. dicuntur, itaque h. l. tueri id possis ex διῃροῦντο. nam νεμομένους non est *dispertientes*, sed *depascentes, deuorantes*. §. 3. Nomina filiorum quae sequuntur, admodum corrupta passim leguntur; vid. de iis Munker. ad Hygin. f. 1. constitui posse videntur ex Schol. Apoll. II, 1147. (e quo Eudoc. p. 262) est ibi Ἐρύθριος. quod secutus sum: vulgo corruptum erat Ἐρυθρόην. In Schol. Lycophr.

c. 3. Σίσυφος δὲ Αἰόλου κτίσας Ἐφύραν τὴν νῦν
§. 1. λεγομένην Κόρινθον, γαμεῖ Μερόπην τὴν Ἄτλαντος. ἐξ αὐτῶν παῖς γίνεται Γλαῦκος, ᾧ παῖς Βελλεροφόντης ἐξ Εὐρυμέδης ἐγεννήθη· ὃς ἔκτεινε τὴν
§. 2. πυρίπνουν Χίμαιραν. Κολάζεται δὲ Σίσυφος ἐν Ἅδου, πέτρον ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ κυλίων, καὶ τοῦτον ὑπερβάλλειν θέλων· οὗτος δὲ ὠθούμενος ὑπ' αὐτοῦ, ὠθεῖται πάλιν εἰς τοὐπίσω. τίνει δὲ ταύτην τὴν δίκην, διὰ τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα Αἴγιναν· ἁρπάσαντα γὰρ αὐτὴν κρύφα Δία Ἀσωπῷ μηνύσαι ζητοῦντι λέγεται.

c. 4. Δηϊὼν δὲ βασιλεύων τῆς Φωκίδος, Διομήδην τὴν Ξούθου γαμεῖ, καὶ αὐτῷ γίνεται θυγάτηρ

I, 9, 3. Sisyphi progenies, et supplicium. 4. Progenies Deionis.

l. c. est Ἔρυθρος. At Πτῷον ex Pausania adsciui, qui Asii ἔπη laudat, lib. IX, 23. p. 755. et Steph. in Ἀκραιφία. Aegius ediderat Πτόον. in codd. est Πτύον. Apud Schol. Apollon. l. c. Ποῖον. Apud Schol. Lycophr. 22. l. c. Τιτωνόν. emendatum iam a Iacobs. Animaduerss. p. 24. Sed Πτῷον verum esse, docuit iam Mitscherlich. noster in Epist. crit. p. 1. *Leucon* est inter Athamantis filios cum Learcho, Melicerta et Phrixo, apud Paus. IX, 34. p. 779 et apud Steph. Byz. in Ἄργυννος.

c. 3. τὴν πυρίπνουν Χίμαιραν. videtur epitheton e poeta aliquo seruatum.

c. 4. Δηΐων alii scribunt hoc quoque loco. vid. sup. not. ad I, 7, 2. Pro Φωκίδος probabile fit scribendum esse Φθιώτιδος, quod iam Gale et Simson. ad a. 1596. coniecerunt: cum Aeoli posteritas ad Thessaliam pertineat cf. sup. I, 7, 3. Ita

μὲν Ἀστερόπεια· παῖδες δὲ Αἰνετὸς, Ἄκτωρ, Φύλακος, Κέφαλος, ὃς γαμεῖ Πρόκριν τὴν Ἐρεχθέως. αὖθις δὲ ἡ Ἠὼς αὐτὸν ἁρπάζει ἐρασθεῖσα.

Περιήρης δὲ Μεσσήνην κατασχὼν, Γοργοφόνην τὴν Περσέως ἔγημεν, ἐξ ἧς Ἀφαρεὺς αὐτῷ καὶ Λεύκιππος καὶ Τυνδάρεως ἔτι τε Ἰκάριος παῖδες ἐγένοντο. Πολλοὶ δὲ τὸν Περιήρην λέγουσιν οὐκ Αἰόλου παῖδα, ἀλλὰ Κυνόρτα τοῦ Ἀμύκλα· διόπερ τὰ περὶ τῶν Περιήρου ἐκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν. ſ. 5.

Μάγνης δὲ Αἰόλου γαμεῖ νύμφην Ναΐδα, καὶ γίνονται αὐτῷ παῖδες, Πολυδέκτης καὶ Δίκτυς. οὗτοι Σέριφον ᾤκισαν. ſ. 6.

I, 9, 5. Perieris, 6. Magnetis,

Phylacen condidit Phylacus; eandem Deïon tenuiſſe dicitur. v. Euſtath. p. 1685, 15. Etiam Actoris f. Eurytion in Phthiotide regnauit inf. III, 13, 1. quae omnia ad Theſſaliam ſpectant. Simile mendum inſidere videtur Diodoro IV, 53. vbi v. Weſſel. — καὶ αὐτοῦ γίνεται θυγάτηρ Pal. cum al. idem mox Ἀνετός. — Ἀστερόπεια ſcripſi: pro Ἀστεροπεία. Pal. Vat. Ἀστεροπία. Πρόκνην Pal. Dorv. Regg. prave. v. III, 15, 1.

ſ. 5. Μεσήνην et h. l. Med. Vat. Dorv. vid. ſup. Obſſ. ad I, 7, 9. Verba: καὶ Τυνδάρεως ἔτι τε Ἰκάριος inſititia eſſe cenſeo. vid. inf. ad III, 10, 4. §. 2. Κυνόρτου Med. Vat. Dorv. et Ἀμύκλου Pal. quod et ipſum recte: ſed alterum Laconicum. — δηλώσομεν. vid. inf. III, 10, 3 et 4.

ſ. 6. Μάγνης δὲ ὁ A. articulo interpoſito Reg. vn. verum is omnino tollendus; Αἰόλου quoque, nam nec ceteris liberis Aeoli additur

§. 7. Σαλμωνεὺς δὲ τὸ μὲν πρῶτον περὶ Θεσσαλίαν κατῴκει· παραγενόμενος δὲ αὖθις εἰς Ἦλιν, ἐκεῖ πόλιν ἔκτισεν. ὑβριστὴς δὲ ὢν, καὶ τῷ Διῒ ἐξισοῦσθαι θέλων, διὰ τὴν ἀσέβειαν ἐκολάσθη· ἔλεγε γὰρ ἑαυτὸν εἶναι Δία, καὶ τὰς ἐκείνου ἀφελόμενος θυσίας, ἑαυτῷ προσέτασσε θύειν· καὶ βύρσας μὲν ἐξηραμμένας ἐξ ἅρματος μετὰ λεβήτων χαλκῶν σύρων, ἔλεγε βροντᾶν· βάλλων δὲ εἰς οὐρανὸν αἰθομένας λαμπάδας, ἔλεγεν ἀστράπτειν. Ζεὺς δὲ αὐτὸν κεραυνώσας, τὴν κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πόλιν καὶ τοὺς οἰκήτορας ἠφάνισε πάντας.

§. 8. Τυρὼ δὲ ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ καὶ Ἀλκι-
§. 1. δίκης, παρὰ Κρηθεῖ τῷ Σαλμωνέως ἀδελφῷ τρεφομένη, ἔρωτα ἴσχει Ἐνιπέως τοῦ ποταμοῦ· καὶ

I, 9, 7. Salmonei, qui Iouem tonantem aemulatur. 8. Tyrus filii ex Neptuno Pelias et Neleus expositi:

hoc idem. — Ναΐδα Dorv. cf. sup. ad I, 7, 6. Πολυδεύκτης Dorv. Πολυδεύκης Med. Vat. Regg. Πολυδεύκους Pal. perpetuae in hoc nomine aberrationes: iam notatae a' van Swinden. in Misc. Obss. Tom. III. p. 60. et intpp. Hygin. fab. 63. ᾤκισαν. erratum erat et h. l. vt plerumque alibi, ᾤκησαν. Primi fuisse narrantur hi fratres, qui Seriphum insulam incolis frequentarunt.

§. 7. περὶ Θεσσαλίας Med. περιγενόμενος δὲ Pal. cum Regg. ἐκεῖ πόλιν ἔκτισεν. Med. Vat. ᾤκησεν. θυσίας ἀφελόμενος Vat. cum Regg. Salmoneus coria indurata cum lebetibus aereis ex curru suspensa per humum verrens tonitru aemulatus dicitur: βύρσας μὲν ἐξηραμμένας. ita pro vulgato ἐξηρημένας, haud dubie corrupto, scripsi assentientibus Pal. Vat. Regg. sicque emendauerat

συνεχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο· Ποσειδῶν δὲ εἰκασθεὶς Ἐνιπεῖ, συγκατεκλίθη αὐτῇ· ἡ δὲ γεννήσασα κρύφα διδύμους παῖδας ἐκτίθησιν. ἐκκειμένων δὲ τῶν βρεφῶν, §. 2.
παριόντων ἱπποφορβῶν, ἵππος μία προσαψαμένη τῇ χηλῇ θατέρου τῶν βρεφῶν, πέλιόν τι τοῦ προσώπου μέρος ἐποίησεν. ὁ δὲ ἱπποφορβὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀνελόμενος ἔθρεψε, καὶ τὸν μὲν πελιωθέντα Πελίαν ἐκάλεσε· τὸν δὲ ἕτερον Νηλέα. τε- §. 3.
λειωθέντες δὲ ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα, καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν Σιδηρώ· κακουμένην γὰρ γνόντες ὑπ' αὐτῆς τὴν μητέρα, ὥρμησαν ἐπ' αὐτήν· ἡ δὲ φθάσασα, εἰς τὸ τῆς Ἥρας τέμενος κατέφυγε. Πελίας δὲ ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν αὐτὴν κατέσφαξε, καὶ καθόλου διετέλει τὴν Ἥραν ἀτιμάζων. ἐστασίασαν δὲ ὕστερον πρὸς ἀλλήλους. f. 9.
καὶ Νηλεὺς μὲν ἐκπεσὼν, ἧκεν εἰς Μεσσήνην, καὶ §. 1.

I, 9, 8. matre agnita Sidero, nouercam occidunt. 9. Nelei progenies ex Chloride;

Gale. Idem cum Munker. ad Hygin. 250. etiam coniiciebat ἐξηρτημένας: potuisset alius ἐξημμένας. Etiam Eudocia p. 371. ξηράς τε καὶ σκληράς.

f. 8. ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν. an et hoc ex poeta? quidni ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βωμοῦ? vel ἐπ' αὐτὸν τὸν βωμὸν, prope aram, ad quam supplex illa sedebat. Attamen et inf. I, 9, 12. §. 6. ταύρους τέμνων ἐπὶ τῶν ἀγμῶν. et pluralis in aliis occurrit III, 4, 3. §. 4. ἥλατο κατὰ βυθῶν II, 2, 2. ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις.

f. 9. ἧκεν εἰς Μεσσήνης. praestaret ἧκει, sequitur κτίζει. Pro Πυλάων in Schol.

Πύλον κτίζει καὶ γαμεῖ Χλωρίδα τὴν Ἀμφίονος, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται θυγάτηρ μὲν Πηρώ· ἄῤῥενες δὲ Ταῦρος καὶ Ἀστέριος, Πυλάων, Δηΐμαχος, Εὐρύβιος, Ἐπίδαος, Ῥάδιος, Εὐρυμένης, Εὐαγόρας, Ἀλάστωρ,
§. 2. Νέστωρ, Περικλύμενος. ᾧ δὴ Ποσειδῶν δίδωσι μεταβάλλειν τὰς μορφάς. καὶ μαχόμενος, ὅτε Ἡρακλῆς ἐξεπόρθει Πύλον, γινόμενος ὁτὲ μὲν λέων, ὁτὲ δὲ ὄφις, ὁτὲ δὲ μέλισσα, ὑφ᾽ Ἡρακλέους μετὰ

I, 9, 9. in qua Nestor et Periclimenus; Progenies Nestoris;

Apollonii est Λυκίων, pro Ἐπίδαος, Ἐπιλέων, et pro Ῥάδιος, quod omnino suspectum Φράσις, f. Φράσιος, pro Εὐρυμένης, Ἀντιμένης. At Ἀλάστωρ idem Schol. recte; in nostro Pal. Ἀλάστων, (vt sup. I, 7, 3. Ἄκτων pro Ἄκτωρ) Vat. Ἀλάτωρ. Exhibet hanc eandem XII. filiorum stirpem Eudocia p. 333, sed ex Apollonii Scholio, arbitror, et miris modis corruptam, ἐκ τῆς Φάρης natos narrat, pro ἐκ διαφόρων sc. γυναικῶν. Σκῦρος est pro Ταῦρος, et sic alia. In vetere poeta, quem Apollodorus exscripsit, versus hos aut similes fuisse coniecto: Ταῦρος τ᾽ Ἀστέριός τε, Πυλάων, Δηΐμαχός τε, Εὐρύβιος, Φράσιος τ᾽, Ἐπίλαος τ᾽ Εὐρυμένης τε, δῖος Ἀλάστωρ, Εὐαγόρας, καὶ ἱππότα Νέστωρ. Σύν τε Περικλύμενος. §. 2. μεταβάλλειν τὰς μορφὰς, nunc plene dixit; quod alias simpliciter μεταβάλλειν. III, 5, 4. εἰς δράκοντα μεταβαλὼν Cadmus cf. Munker. et Verheyk. ad Anton. Lib. p. 141. 233. 244. 250. qui idem plenius dicit μεταβάλλειν τὴν φύσιν. alii τὴν ἰδέαν. vt Phlegon Mirab. de Tiresia. τὰς μορφάς. Sic et inf. II, 7, 3. ergo non dixit τὴν μορφήν? Aliud est μεταβάλλεσθαι εἰς μορφάς. ὅτε Ἡρακλῆς ἐξεπόρθει Πύλον. inf. II, 7, 3. Legeba-

τῶν ἄλλων Νηλέως παίδων ἀπέθανεν. Ἐσώθη §. 3. δὲ Νέστωρ μόνος, ἐπειδὴ παρὰ Γερηνίοις ἐτρέφετο· ὃς γήμας Ἀναξιβίαν τὴν Κρατιέως, θυγατέρας μὲν Πεισιδίκην καὶ Πολυκάστην ἐγέννησε· παῖδας δὲ, Περσέα, Στράτιχον, Ἄρητον, Ἐχέφρονα, Πεισίστρατον, Ἀντίλοχον, Θρασυμήδην.

Πελίας δὲ περὶ Θεσσαλίαν κατῴκει, καὶ γήμας C. 10. Ἀναξιβίαν τὴν Βίαντος, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσι, Φιλομάχην τὴν Ἀμφίονος, ἐγέννησε παῖδα μὲν Ἄκαστον. θυγατέρας δὲ Πεισιδίκην, Πελόπειαν, Ἱπποθόην, Ἄλκηστιν.

Κρηθεὺς δὲ κτίσας Ἰωλκὸν, γαμεῖ Τυρὼ τὴν C. 11. Σαλμωνέως, τὴν αὐτοῦ ἀδελφιδῆν, ἐξ ἧς αὐτῷ §. 1. γίνονται παῖδες, Αἴσων, Ἀμυθάων, Φέρης.

Ἀμυθάων μὲν οὖν οἰκῶν Πύλον, Εἰδομένην §. 2. γαμεῖ τὴν Φέρητος, καὶ γίνονται παῖδες αὐτῷ

I, 9, 10. Peliae; 11. Crethei ex Tyro: Amythaonis

tur antea ἐξεπόρθη quod et in ἐξεπόρθησε mutari poterat; ſed alterum obtulere ſcripti Vat. Regg. Dorv. In Pal. exciderant verba ab ὅτε Ἡρακλῆς ad ὅτε δέ. γινόμενος ὅτε μὲν λέων. poſtulat ratio γενόμενος. §. 3. Ἀναξιβίαν. recte ita editur et vbique in ſupra cit. ſcribitur; male Ἀναξιβοίαν Pal. cum aliis codd.

C. 10. Ἀναξιβίαν τὴν Βίαντος. Pal. Ἀνίβοιαν. reliqui Ἀνοιβίαν. Πελόπειαν. ſic memoratur Apollonio I, 326. antea ſcribebatur Πελοπείαν. Apud Schol. Lycophr. Πελοπία. quod nomen occurrit inf. inter Amphionis filias III, 5, 6.

C. 11. Verba τὴν αὐτοῦ ἀδελφιδῆν, abſunt a codd. ſed ſunt in Schol. Lycophr.

§. 3. Βίας καὶ Μελάμπους. ὃς ἐπὶ τῶν χωρίων διατελῶν, οὔσης πρὸ τῆς οἰκήσεως αὐτοῦ δρυὸς, ἐν ᾗ Φωλεὸς ὄφεων ὑπῆρχεν, ἀποκτεινάντων τῶν θεραπόντων τοὺς ὄφεις, τὰ μὲν ἑρπετὰ, ξύλα συμφορήσας, ἔκαυσε, τοὺς δὲ τῶν ὄφεων νεοσσοὺς ἔθρεψεν. οἱ δὲ γενόμενοι τέλειοι, περιστάντες αὐτῷ κοιμωμένῳ τῶν ὤμων ἐξ ἑκατέρου, τὰς ἀκοὰς ταῖς γλώσσαις ἐξεκάθαιρον. ὁ δὲ ἀναστὰς, καὶ γενόμενος περιδεὴς, τῶν ὑπερπετομένων ὀρνέων τὰς φωνὰς συνίει καὶ παρ᾽ ἐκείνων μανθάνων, προὔλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα. προσέλαβε δὲ καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἱερῶν μαντικήν. περὶ δὲ τὸν Ἀλ-

I, 9, 11, Bias et Melampus; hic vates.

175. vnde suspicor inserta esse ab Aegio. §. 2. Πύλον iam Aegius restituit: male in scriptis πύλην et εἴδοι μένην. §. 3. ἐπὶ τῶν χωρίων. Sic inf. I, 9, 16. §. 3. ἐν τοῖς χωρίοις διατελῶν, in *agro*, *praedio*, et III, 15, 8. κρύπτειν ἐπὶ τῶν χωρίων occurrit. Sic quoque ap. Parthen. 26. ex Euphorione. Apud Schol. Apollon. l. c. παρὰ Πολυφάτῃ ἀποδημῶν κατέλυσε Melampus; memorantur ibi alia quoque nonnulla diuersa. περιστάντες, potest et παραστάντες locum habere; nil tamen refert. τῶν ὤμων ἐξ ἑκατέρου. in promtu est coniectare τῶν ὤτων. Etiam Schol. Apollonii l. c. περιλείχοντα τὰ ὦτα. nec aliter Schol. Od. λ, 289. Sed hoc ipsum in seqq. subiicitur: τὰς ἀκοὰς ταῖς γλώσσαις ἐξεκάθαιρον. γενόμενος περιδεὴς, puta euigilantem serpentes conspicatum. προσέλαβε δὲ καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἱερῶν μαντικήν. cum auguriis extispicii scientiam diuinitus accepit. ἱερείων editum erat; quod et ipsum bene dictum; atta-

φειὸν συντυχὼν Ἀπόλλωνι, τὸ λοιπὸν ἄριστος ἦν μάντις.

Βίας δὲ ὁ Ἀμυθάονος ἐμνηστεύετο Πηρὼ τὴν Νηλέως· ὁ δὲ πολλῶν αὐτῷ μνηστευομένων τὴν θυγατέρα, δώσειν ἔφη τῷ τὰς Ἰφίκλου βόας κο- f. 12. §. 1.

I. 9, 12. Iphicli boues abduxit, vt fratri Perus, Nelei f. nuptias pararet.

men ἱερῶν in codd. est; varietas passim obuia: v. Dorvill. ad Charit. p. 663. Sed ista: τὴν ἐπὶ τῶν ἱερῶν μαντείαν emendata iam sunt a Piers. ad Moer. p. 280. τὴν διὰ τῶν ἱ. Sic inf. II, 2, 2. τὴν διὰ φαρμάκων θεραπείαν. Possit forte argutando ἐπὶ defendi: sed permutatio particularum ἐπὶ et διὰ ex compendiosa scriptura obuia est. Pro Ἀλφειὸν Pal. male ἀδελφειόν. συντυχὼν Ἀπόλλωνι. quidni, simpliciter: *sermone congressus?* Nihil enim video, quod ad συντυχίαν ἐρωτικὴν avocet.

f. 12. ὁ Ἀμυθάονος e glossemate irrepsisse censeo: vt multa alia similia. πολλῶν αὐτοῦ μν. τὴν θ. Dorv. Aegius Ἰφίκλου dedit, sed Commel. maluit Φυλάκου, quod Scaliger Ἰφίκλου iterum correxerat. Gal. Ἰφίκλου τοῦ Φυλάκου legebat ex Schol. Apollonii l. c. Sane τὰς Φυλάκου ipse Pal. Med. cum ceteris, τὰς Φυλάκων apposito ο supra ω Vat. cum Reg. alt. Apparet itaque Ἰφίκλου legi ex Aegii emendatione, etsi valde probabili, pro Φυλάκου ex sequ. versu nato. Nam *boues Iphicli* dici sollenne est, non, Phylaci: ipse Homer. l. c. 289. Od. λ. βόας βίης Ἰφικληείης. et sic Schol. add. Pausan. IV, 36; Propert. II, 3, 51. Qui tamen Φυλάκου maluerit, defendere potest ex seqq. nam in Phylaci aedibus reliqua gesta narrari videntur. Armenta haec Tyrus matris fuerant, vt monet Schol. Od. l. c. λ, 286. et diser-

μίσαντι αὐτῷ. αὗται δὲ ἦσαν ἐν Φυλάκῃ, καὶ κύων ἐφύλασσεν αὐτάς. ὧν οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε
§. 2. θηρίον πέλας ἐλθεῖν ἠδύνατο. ταύτας ἀδυνατῶν Βίας τὰς βόας κλέψαι, παρεκάλει τὸν ἀδελφὸν συλλαβέσθαι. Μελάμπους δὲ ὑπέσχετο, καὶ προεῖπεν, ὅτι φωραθήσεται κλέπτων, καὶ δεθεὶς
§. 3. ἐνιαυτὸν, οὕτω τὰς βόας λήψεται. μετὰ δὲ τὴν ὑπόσχεσιν εἰς Φυλάκην ἀπῄει καὶ, καθάπερ προεῖπε, φωραθεὶς ἐπὶ τῇ κλοπῇ, δεσμοῖς ἐν οἰκή-
§. 4. ματι ἐφυλάττετο. λειπομένου δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ βραχέος χρόνου, τῶν κατὰ τὸ κρυφαῖον τῆς στέγης

I, 9, 12. §. 3. Deprehensus et in vinculis habitus praedicta aediculae ruina liberatur a Phylaco.

tius ad v. 289. et Eustath. p. 1685. etsi non apparet, quo casu aut iure ea ad Iphiclum peruenerint. ἐν Φυλάκου Med. possis substituere, οἴκῳ, sed est librarii lapsus. ὧν οὔτε. vulgo legebatur ὃν, vitiose; quod dedi, offerebat Vatic. alioqui poterat legi οὗ sc. κυνός. Eustath. l. c. l. 17. ἦσαν γὰρ ἄμαχοι τῷ Ἰφίκλῳ βουκόλοι τε ἀγροιῶται καὶ κύνες. — οὔτε ἄνθρωπος abest Pal. ἠδύνατο ex Dorv. et Regg. pro vulg. ἐδύνατο. — §. 2. ἀδυνατῶν ex Pal. emendatum a Commel. nam ed. pr. ἀδύνατον. Pro τὰς βόας, Vat. Βίᾳ et sic Aegius vertit. καὶ προεῖπεν. malim vero: προεῖπε δέ. δεσμοῖς forte excidit, ἐν δ. §. 4. τῶν κατὰ τὸ κρυφαῖον τῆς στέγης σκωλήκων ἀκούει. Ed. pr. κατὰ τὸ κορυφαῖον. *in summo tecti culmine*, insolito vocabuli vsu. Faber em. ὀροφαῖον. at vbi haec forma? κατὰ τὸ κρυφαῖον Pal. cum Regg. forte et sic in aliis lectum; probat Gale, sed quo sensu? scilicet est: *in parte tecti abdita*, vnde audiri possent,

σκωλήκων ἀκούει, τοῦ μὲν ἐρωτῶντος, πόσον ἤδη
μέρος τοῦ δοκοῦ διαβέβρωται, τῶν δὲ ἀποκρινα-
μένων, λοιπὸν ἐλάχιστον εἶναι. καὶ ταχέως ἐκέ-
λευσεν αὐτὸν εἰς ἕτερον οἴκημα μεταγαγεῖν· γενο-
μένου δὲ τούτου, μετ' οὐ πολὺ συνέπεσε τὸ οἴκημα.
θαυμάσας δὲ Φύλακος, καὶ μαθὼν, ὅτι ἐστὶ μάν- §. 5.
τις ἄριστος, λύσας παρεκάλεσεν εἰπεῖν, ὅπως αὐτοῦ
τῷ παιδὶ Ἰφίκλῳ παῖδες γίνωνται; ὁ δὲ ὑπέσχετο
ἐφ' ᾧ τὰς βόας λήψεται. καὶ καταθύσας ταύρους
δύο, καὶ μελείσας, τοὺς οἰωνοὺς προσεκαλέσατο·
παραγενομένου δὲ αἰγυπιοῦ, παρὰ τούτου μανθά- §. 6.
νει δὴ, ὅτι Φύλακος ποτὲ κριοὺς τέμνων ἐπὶ τῶν
ἀγρῶν, παρὰ τῷ Ἰφίκλῳ τὴν μάχαιραν ἡμαγμένην
ἔτι κατέθετο· δείσαντος δὲ τοῦ παιδὸς καὶ φυγόν-
τος, αὖθις κατὰ τῆς ἱερᾶς δρυὸς αὐτὴν ἔπηξε, καὶ
ταύτην ἀμφιτροχώσας ἐκάλυψεν ὁ φλοιός. ἔλε- §. 7.
γεν οὖν, εὑρεθείσης τῆς μαχαίρας, εἰ ξύων τὸν

I, 9, 12. §. 3. Iphicli infirmitati medetur.

cerni non poſſent. πόσον ἤδη μέρος. ordo ex Pal. et Regg. vulgo: πόσον μέρος ἤδη. ἐκέλευσεν αὐτὸν, vel ἑαυτόν. §. 5. ὅτι ἐστὶ μάντις ἄριστος. vltima vox excidit ed. Par. ſocordia operarum; ſed abeſſe illam malim, male repetitam, ex ſ. 11. f. γένωνται Pal. γέννωνται Dorv. παῖδας γένωνται Vat. Regg. 3.

ἐφ' ᾧ v. mox ad ἐπὶ μέρει. — καὶ μελείσας. μελίσσας Vat. Reg. ſec. μελλείσας Pal. Reg. 3. Scilicet eſt μελίζειν et μελείζειν. inf. I, 9, 27. §. 4. κριὸν μελίσασα. §. 6. Mox περὶ τῷ Ἰφίκλῳ. codd. Pal. Regg. φυγόντος αὖθις, κατὰ olim inter pungebatur. — §. 7. εἰ ξύων τὸν ἰόν. ita emendabam, aſſenſu Vatic,

ἰὸν ἐπὶ ἡμέρας δέκα Ἰφίκλῳ δῷ πιεῖν, παῖδα γεννήσειν. ταῦτα μαθὼν παρ' αἰγυπιοῦ Μελάμπους, τὴν μὲν μάχαιραν εὗρε· τῷ δὲ Ἰφίκλῳ τὸν ἰὸν ξύσας ἐπὶ ἡμέρας δέκα δέδωκε πιεῖν, καὶ παῖς
§. 8. αὐτῷ Ποδάρκης ἐγένετο. τὰς δὲ βόας εἰς Πύλον ἤλασε, καὶ τῷ ἀδελφῷ τὴν Νηλέως θυγατέρα λαβὼν ἔδωκε. καὶ μέχρι μέν τινος ἐν Μεσσήνῃ κατῴκει· ὡς δὲ τὰς ἐν Ἄργει γυναῖκας ἐξέμηνε Διόνυσος, ἐπὶ μέρει τῆς βασιλείας ἰασάμενος αὐτὰς, ἐκεῖ μετὰ Βίαντος κατῴκησε.

f. 13. Βίαντος δὲ καὶ Πηροῦς Ταλαὸς, οὗ καὶ Λυσι-
§. 1. μάχης τῆς Ἄβαντος τοῦ Μελάμποδος, Ἄδραστος, Παρθενοπαῖος, Πρῶναξ, Μηκιστεὺς, Ἀριστόμαχος, Ἐριφύλη, ἣν Ἀμφιάραος γαμεῖ.

I, 9, 12. §. 8. Boues pro mercede acceptas Pylum abigit, et Pero redemtam fratri tradit; tandem §. 8. Argos migrat, Proetides sanat, partem sibi regni Argiuorum pro mercede pactus. 13. Biantis ex Pero liberi;

et Regii 2. pro vulg. ξύσων. apud Schol. Theocr. est ἀποξέσας. γεννήσειν grammatica ratio postulabat pro γεννήσει. §. 8. ἐπὶ μέρει. ita pro vulgato ὑπὸ μ. vt scriberem ratio suasit; sic iterum ἐπὶ μέρει τῆς γῆς II, 7, 7. p. 158. ἐφ' ᾧ saepe. ἐπὶ μισθοῖς II, 2, 2. et ἐπὶ μισθῷ II, 5, 5. extr. et II, 5, 9. §. 7. p. 90. ἐφ' οἷς αὐτῷ ἐμαντεύσατο in hac ipsa fabula Paus. IV. 36. p. 372. Monitum etiam de h. l. a Munker. ad Ant. Lib. p. 156. Wessel. ad Diod. p. 138. van Goens obss. miscell. c. 6. cf. Strab. X. p. 708. f. et ibi Casaub. Primo loco sic dixit Homerus, Il. κ, 394. δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ.

f. 13. Λ. τοῦ Ἄβαντος, vitiose codd. Pal. et alii. Male

Παρθενοπαίου δὲ Πρόμαχος ἐγένετο, ὃς μετὰ §. 2.
τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας ἐστρατεύθη. Μηκιστέως δὲ Εὐρύαλος, ὃς ἧκεν εἰς Τροίαν. Πρώνακτος δὲ ἐγένετο Λυκοῦργος. Ἀδράστου δὲ καὶ Ἀμφιθέας τῆς Πρώνακτος, θυγατέρες μὲν Ἀργία, Δηϊπύλη, Αἰγιάλεια, παῖδες δὲ Αἰγιαλεὺς, Κυάνιππος.

Φέρης δὲ ὁ Κρηθέως, Φερὰς ἐν Θεσσαλίᾳ κτί- C. 14.
σας, ἐγέννησεν Ἄδμητον καὶ Λυκοῦργον. Λυκοῦργος μὲν οὖν περὶ Νεμέαν κατῴκησε, γήμας δὲ Εὐρυδίκην, ὡς δὲ ἔνιοι φασὶν, Ἀμφιθέαν, ἐγέννησεν Ὀφέλτην, κληθέντα Ἀρχέμορον. Ἀδμήτου C. 15.
δὲ βασιλεύοντος τῶν Φερῶν, ἐθήτευσεν Ἀπόλλων §. 1.
αὐτῷ μνηστευομένῳ τὴν Πελίου θυγατέρα Ἄλκηστιν. ἐκείνῳ δὲ δώσειν ἐπαγγειλαμένου Πελίου τὴν θυγατέρα τῷ καταζεύξαντι ἅρμα λεόντων καὶ κάπρων, Ἀπόλλων ζεύξας ἔδωκεν. ὁ δὲ κομί-

I, 9, 14. Pheretis. Ex Pherete Lycurgus pater Opheltae, et Admetus; qui 15. Alcestidis coniugio potitus,

Pal. cum Reg. 3. μετὰ τὴν Ἐ. Ἀργία. verius Ἀργεία, vt et inf. III, 6, 1. cf. Verheyk. ad Ant. Lib. p. 246. θυγατέρες μὲν ci vocula auctius bene Pal.

C. 14. Κριθέως et h. l. codd. vid. sup. I, 7, 3. §. 4.

C. 15. Ingrata et ieiuna oratio in istis: Ἀδμήτου βασιλεύοντος ἐθήτευσεν Ἀπόλλων αὐτῷ. Sed similis inertia et alibi occurrit, seu scriptoris seu librariorum vitio: inf. III, 7, 1. καὶ φωραθεῖσα — αὐτὴν ἀνεκρύψατο. Ignaua oratio etiam in seqq. ἐκείνῳ δὲ δώσειν ἐπαγγειλαμένου Πελίου τὴν θυγατέρα, τῷ ζεύξαντι ἅρμα. excitata

σας πρὸς Πελίαν, Ἄλκηστιν λαμβάνει. Θύων δὲ ἐν τοῖς γάμοις, ἐξελάθετο Ἀρτέμιδι θῦσαι· διὰ τοῦτο, τὸν θάλαμον ἀνοίξας, εὗρε δρακόντων σπεί-
§. 2. ραμα πεπληρωμένον. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν ἐξιλά-

I, 9, 15. §. 2. beneficio eius vitam recuderat.

ea eſſet aliquantum interpunctione, vt ἐκείνῳ δὲ Ἀπόλλων ζεύξας ἔδωκε iungantur. Vix tamen dubito, ea eſſe corrupta, et fuiſſe ab initio ἐκείνου δὲ δώσειν ἐπαγγειλαμένου τὴν θυγατέρα τῷ καταζ. ſine voc. Πελίου, quae mox irrepſit ex interpretamento. Eſt quoque ἐκείνου in Vat. In ed. pr. excidit hic verſus ab Ἄλκηστιν ad Πελίου. λεόντων καὶ κάπρων. quidni λέοντος καὶ κάπρου. Sic et Euſtath. p. 326 f. Pauſan. III, 18. f.; Hygin. f. 50 et 51. Leo et aper iuncti occurrunt in nummo conturniato ap. Haverkamp. n. 26. — εὗρε δρακόντων σπεῖραμα πεπληρωμένον. in vltimam vocem codd. conſentiunt, vulgo πεπληρωμένων. quod alienum eſſet, etiamſi ſerpentes grauidos, ſeu vtero gerentes, intelligeres. Locus vel ſic ſanus non eſt; verum de re nihil alibi cum traditum reperiam: coniectandi licentiam relictam eſſe arbitror. Faber πεπιλωμένων coniiciebat. Sed hoc ſenſu eſſet συμπεπλεγμένων. Videtur πεπληρωμένον ad θάλαμον ſpectaſſe, adeoque plenus ille ſerpentibus conſpiratis fuiſſe, forte iisdem inter ſe coeuntibus; idque genus oſtenti habitum, quod portenderet infauſtas nuptias; ſufficit, ſerpentes inter ſe implicitos ſuiſſe. σπεῖραμα eſt ſeu vnius ſeu plurium ſpira: v. c. Diod. III, 36. 37. Legendum itaque arbitror εὗρε δρακόντων σπειράμασι πεπληρωμένον. nam plures fuiſſe ſpiras neceſſe eſt, ſi plenum iis erat cubiculum: vt adeo σπειράματι ſatis non faciat: quod nunc video conieciſſe Kop-

σκεσθαι τὴν θεὸν, ἠτήσατο παρὰ Μοιρῶν, ἵνα, ὅταν Ἄδμητος μέλλῃ τελευτᾷν, ἀπολυθῇ τοῦ θανάτου, ἂν ἑκουσίως τὶς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν ἕληται πατὴρ ἢ μήτηρ ἢ γυνή. ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θνήσκειν ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς, μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελόντων, Ἄλκηστις ὑπεραπέθανε. καὶ αὐτὴν πάλιν ἀνέπεμψεν ἡ Κόρη· ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, Ἡρακλῆς μαχεσάμενος Ἄδῃ.

Αἴσονος δὲ τοῦ Κρηθέως καὶ Πολυμήδης τῆς Αὐτολύκου, Ἰάσων. οὗτος ᾤκει ἐν Ἰωλκῷ, τῆς δὲ Ἰωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευσε μετὰ Κρηθέα. ᾧ χρωμένῳ περὶ τῆς βασιλείας ἐθέσπισεν ὁ θεὸς,

C. 16. §. 1. §. 2.

I, 9, 16. Iaſon a Peliâ ad vellus aureum repetendum mittitur: et quidem §. 1 – 3. ad Peliam Iolcum venit,

pierſ. Obſſ. p. 110. σπειράμασι vel σπείραις Touſſaint, relinquens tamen πεπληρωμένων. — §. 2. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν, ſeu iubens, ſeu monſtrans placandi ritum, ἐξιλάσκεσθαι τὴν θεὸν, ἠτήσατο παρὰ τῶν Μοιρῶν etc. nimis conciſe haec dicta: debuit aliquid intercedere, quod Apollinem ad tantum Admeti ſtudium adduceret. Male legebatur περὶ Μοιρῶν. Apud Zenob. I, 18. qui ſeqq. exſcripſit, ἵνα eiiciendum eſt. μέλλῃ, quod ratio grammatica poſtulat, habent codd. male edebatur μέλλει. Ad ſeqq. v. Eurip. Alceſt. 15 ſq. πατὴρ ἢ μήτηρ ἢ γυνὴ non dubito eſſe interpretamentum miſelli Grammatici: abſunt quoque a Zenob. l. c. nam ipſo oraculo comprehendi ea vix potuere. Ἄλκηστις ὑπεραπέθανε. ſic e codd. repoſui, quod iam Dorvill. ad Charit. p. 351, facere iuſſerat. Adſtipulatur Zenob. l. c. ad cuius extrema comparandum Schol. Ariſtoph. Veſp. 1231.

[illegible] θῆναι. τὸ μὲν οὖν πρῶ- [illegible] αὖθις δὲ ὕστερον αὐτὸν [illegible] θαλάσσῃ Ποσειδῶνι θυ- [illegible] ἐπὶ ταύτῃ, καὶ τὸν Ἰά- [illegible] δὲ πόθῳ γεωργίας ἐν τοῖς [illegible] ἔσπευσεν ἐπὶ τὴν θυσίαν. δια- [illegible] Ἄναυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδα- [illegible] ἀπολέσας ἐν τῷ ῥείθρῳ πέδιλον. [illegible] Πελίας αὐτὸν, καὶ τὸν χρησμὸν [illegible] πρoσελθὼν, τί ἂν ἐποίησεν [illegible] λόγιον ἦν αὐτῷ, πρός τινος φο- [illegible] τῶν πολιτῶν; ὁ δὲ, εἴτε ἐπελθὸν [illegible] μῆνιν Ἥρας, ἵν' ἔλθοι κακὸν

[illegible] a Pelia agnitus, vt iter suscipiat, adducitur.

[illegible] Zenob. l. c. [illegible] vt res fere- [illegible] sequitur ἐπὶ ταύτῃ. [illegible] quoque Faber et [illegible] Tzetza (ad [illegible] p. 241.) et Ze- [illegible] Vulgo θυσίαν [illegible] erat inf. l. 27. [illegible] et saepe sic [illegible] in Apollo- [illegible] et pluralis terminationem confuderunt, cf. sup. ad I, 9, 8 extr. nempe quia per compendium scripta erat. ἐπὶ ταύτῃ. nimis calide ἐπὶ ταύτην reponeres: est ἐπὶ, vel de caussâ, vel idem, quod ἐν ταύτῃ, *dum hoc sacrum faceret.* §. 3. Ἄναυρον Pal. ἄναβρον. solenni vitio in hoc fluuio, vt ἄναυρος scribatur. Vide de eo Intpp. Hygini f. 12. — §. 4. τὸν χρησμὸν συμβαλών. sic et Zenob. Aegius malit συμβάλλων. nil refert. τίς ἂν a. vitium ed. pr. — εἴτε

Μήδεια Πελίᾳ, τὴν γὰρ Ἥραν οὐκ ἐτίμα, τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἔφη, προσέταττον ἂν φέρειν αὐτῷ. τοῦτο Πελίας ἀκούσας, εὐθὺς ἐπὶ τὸ δέρας §. 5. ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. τοῦτο ἐν Κόλχοις ἦν ἐν Ἄρεος ἄλσει κρεμάμενον ἐκ δρυὸς, ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀΰπνου.

Ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος Ἰάσων, Ἄργον παρε- §. 6. κάλεσε τὸν Φρίξου· κἀκεῖνος Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης πεντηκόντορον ναῦν κατεσκεύασε τὴν προσαγορευθεῖσαν ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος Ἀργώ· κατὰ δὲ τὴν πρῴραν ἐνήρμοσεν Ἀθηνᾶ φωνῆεν φηγοῦ

I. 9, 16. §. 6. Argo nauis construitur.

ἐπελθὼν ἄλλως. *seu quod hoc forte in mentem veniret*: sic, cum Pal. et Reg. 3. ἐπελθὼν haberent, rescripsi ex emendatione certa, quam Vat. Med. Verf. Reg. alt. firmarunt; cum vsus huius aut similis formulae frequens sit. Vulgo ex interpretatione: εἴτε ἐπῆλθεν ἄλλως. Ceterum narrationis color idem qui inf. II, 4, 2. de Perseo ad Polydecten. ἵνα ἔλθοι κακὸν Μήδεια Πελίᾳ: poeticam dictionem facile agnoscas: v. Obff. licet cum Mitscherlichio meo suspicari, verba ex margine esse inserta; nec neges liberatam iis verbis orationem bene constare. In ed. pr. erat μηδὲν, quod emendauit Aegius. Vat. μηδὲς. Dorv. μηδεῖ. Regii μήδει. Reg. alter quoque ἵν' ἔλθῃ. δέρας variat et hic δέρος. nec refert: v. sup. et Brunk. ad Apollon. I, 244. IV, 1319. in Aegii libris δέξας. — προσέταττον ἀναφέρειν αὐτῷ ed. pr. sed Aegius emendauit; et accessit Pal. §. 6. Ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος. *ad id vellus auferendum.* Reg. 1. male ἐπὶ τούτῳ. Illustrat illum modum loquendi Abresch. Ani-

§. 7. τῆς Δωδωνίδος ξύλον. ὡς δὲ ἡ ναῦς κατεσκευάσθη καὶ χρωμένῳ ὁ θεὸς αὐτῷ πλεῖν ἐπέτρεψε συν-
§. 8. αθροίσαντι τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δὲ συναθροισθέντες εἰσὶν οἵδε· Τῖφυς Ἁγνίου, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν, Ὀρφεὺς Οἰάγρου, Ζήτης καὶ Κάλαϊς Βορέου, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διὸς, Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς Αἰακοῦ, Ἡρακλῆς Διὸς, Θησεὺς Αἰγέως, Ἴδας καὶ Λυγκεὺς Ἀφαρέως, Ἀμφιάραος Οἰκλέους, Καινεὺς Κορώνου, Παλαίμων

I, 9, 16. §. 8. Argonautarum recensio.

maduerss. ad Aeschyl. p. 569. φωνῆεν φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος (ita scrib. non Δωδώνιδος) ξύλον. vulg. φωνῇ. obseruatum iam vitium Fabro et Galeo. Simile sphalma erat olim in Apollon. IV, 582. αὐδῇ ἐν γλαφυρῇ νηὸς δόρυ pro αὐδῆεν γλαφυρῆς ν. δ. In seqq. §. 7. ὡς δὲ ἡ ναῦς κ. impedita est oratio et manca; deficit apodosis, ἀνήχθη, vel ἀνήχθησαν. Saltem καὶ ante χρωμένῳ est eiiciendum, vt post κατεσκευάσθη — reliqua constituant apodosin. ὡς δὲ ναῦς κατεσκευάσθησαν Pal. αὐτῷ insertum ex Vat. Med. Regg. melius abesset. αὐτὰ Dorv. ἐπέτρεψε male iidem. §. 8. *Tiphys* Hagniades, Ἁγνίου, etsi et Ἀγνίου occurrit. cf. ad Orph. Argon. 120. Pal. cum cet. codd. Ἀγρίου. iidem τὴν ναῦν ὃς ἐκυβέρνα, insuaui ordine; et mox Αἰγεὺς Θησέως, quod et ipsum Aegius recte sine libris emendasse videtur. Sane *Aegeus* Argonautarum aetate vixit: v. Burman. Catal. Argonaut. Secundum alios, Apollonium quoque, I, 101 sqq., *Theseus* aberat in Orco cf. Schol. ad e. l. — Οἰκλέους. ita emendauit Aegius; in codd. est Ἰοκλέους hic et alibi. Καινεὺς Κορώνου. Vera lectio nos fugit: dedi quod in codd. est.

Ἡφαίστου ἢ Αἰτωλοῦ, Κηφεὺς Ἀλεοῦ, Λαέρτης Ἀρκεισίου, Αὐτόλυκος Ἑρμοῦ, Ἀταλάντη Σχοινέως, Μενοίτιος Ἄκτορος, Ἄκτωρ Ἱππάσου, Ἄδμητος Φέρητος, Ἄκαστος Πελίου, Εὔρυτος Ἑρμοῦ, Μελέαγρος Οἰνέως, Ἀγκαῖος Λυκούργου, Εὔφημος Ποσειδῶνος, Ποίας Θαυμάκου, Βούτης Τελέοντος, Φάνος καὶ Στάφυλος Διονύσου, Ἐργῖνος Ποσειδῶνος, Περικλύμενος Νηλέως, Αὐγέας Ἡλίου, Ἴφικλος Θεστίου, Ἄργος Φρίξου, Εὐρύαλος Μηκιστέως, Πηνέλεως Ἱππάλμου, Λήϊτος Ἀλέκτορος, Ἴφιτος Ναυβόλου, Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος Ἄρεος, Ἀστέριος Κομήτου, Πολύφημος Ἐλάτου.

Aegius emendarat Καινέως Κόρωνος ex Apoll. I, 57. hoc edidit Commelin. perperam asseuerans, ita in Palat. legi. enimuero ad morem, quem per totum locum seruat Apollodorus, debet esse Κόρωνος Καινέως. quod recipere non audebam: moneri enim poterat, nostrum scriptorem sequi forte alios auctores: vid. Obss. Ἀρκεισίου ex emend. Aegii legitur pro Ἀκισίου. Pro Εὔφημος ed. Par. Ἐργῖνος, operarum vitio; *Erginus* sequitur paullo post. De vtroque v. ibid. Pro Νηλέως male libri Aegii et Vat. Μηλέως Pal. Μνηλέως. Mox Ἴφιτος Ναυβόλου restitui: *Iphitus Nauboli* filius, diserte memoratur ab aliis; idemque Hippasi nepos ap. Statium Theb. VII, 354. Ἴφιτος Ναυβολίδης Il. β, 518. vbi eius filii Schedius et Epistrophus ductores Phocensium sunt; male edebatur Ἴριτος, damnatum iam Galeo et Burmanno. In Reg. 3. ἔριτος, at in 1. Etiam corrupte edebatur καὶ Ἄλμενος: v. Il. β, 512. add. Pausan. IX, 37. f. Ἀστέριος Κομήτου. apud Pausan. V, 17. p. 421. Ἀστερίων. etsi duo ab aliis

f. 17. Οὗτοι ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἀναχθέντες προσ-
§. 1. ίσχουσι Λήμνῳ. ἔτυχε δὲ ἡ Λῆμνος ἀνδρῶν τότε οὖσα ἔρημος, βασιλευομένη δὲ ὑπὸ Ὑψιπύλης τῆς
§. 2. Θόαντος δι' αἰτίαν τήνδε· αἱ Λήμνιαι τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἐτίμων. ἡ δὲ αὐταῖς ἐμβάλλει δυσοσμίαν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ γήμαντες αὐτὰς, ἐκ τῆς πλησίον Θράκης λαβόντες αἰχμαλωτίδας, συνευνάζοντο αὐταῖς. ἀτιμαζόμεναι δὲ αἱ Λήμνιαι τούς τε πατέρας καὶ τοὺς ἄνδρας φονεύουσι· μόνη δὲ ἔσωσεν Ὑψιπύλη τὸν ἑαυτῆς πατέρα κρύψασα Θόαντα. προσσχόντες οὖν τότε γυναικοκρατουμένῃ τῇ Λήμνῳ, μίσγονται ταῖς γυναιξίν. Ὑψιπύλη δὲ Ἰάσονι συνευνάζεται, καὶ γεννᾷ παῖδας, Εὔνηον καὶ Νεβροφόνον.

I, 9, 17. Appellunt ad Lemnum insulam, in qua Hypsipyle regnat.

nomina confunduntur. Vat. Med. praue: Ἀστεάριος. *Polyphemus* Elati, filius, inter Lapithas memoratus a Nestore Il. α, 264. saepe Εἰλατίδης. de eo v. Schol. Apollon. I, 1241. Sed et de hoc actum a Burmanno l. c.

f. 17. Οὗτοι — ἀνενεχθέντες legebatur. At ἀνάγεσθαι perpetuum de nauibus soluentibus; et sic infra aliquoties, vt f. 18. f. 21. Mox τότε refinxi, cum olim esset ἀνδρῶν ποτε οὖσα ἔρημος. Requirebat τότε ipsa res, et sic paullo post: προσσχόντες οὖν τότε γ. τῇ Λήμνῳ. l. 9. προσσχόντες οὖν. προσέχειν, προσίσχειν, προσσχεῖν, non προσχεῖν. sc. τὴν ναῦν τῇ νήσῳ. τῇ χώρᾳ, nota sunt. Εὔνηον emendaui pro Εὐηνόν. Verum nomen tenemus ex Il. η, 468. ψ, 747. cf. ad Hygin. f. 15. et legitur quoque in Dorv. et Regg. Alias occurrit etiam Εὔνεως et Εὐνεύς. Νεβροφόνος. in alt. Reg. νευροφόρος. apud Hygin. l. c. est Deiphilus.

Ἀπὸ Λήμνου δὲ προσίσχουσι Δολίοσι, ὧν ἐβα- §. 18.
σίλευε Κύζικος. οὗτος αὐτοὺς ὑπεδέξατο φιλοφρό- §. 1.
νως. νυκτὸς ἀναχθέντες ἐντεῦθεν, καὶ περιπε-
σόντες ἀντιπνοίαις, ἀγνοοῦντες πάλιν τοῖς Δολίοσι
προσίσχουσιν. οἱ δὲ νομίζοντες Πελασγικὸν εἶναι
στρατὸν, ἔτυχον γὰρ ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς
πολεμούμενοι, μάχην τῆς νυκτὸς συνάπτουσιν
ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. κτείναντες δὲ πολ- §. 2.
λοὺς οἱ Ἀργοναῦται, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ'
ἡμέραν, ὡς ἔγνωσαν, ἀποδυρόμενοι τάς τε κό-
μας ἐκείραντο, καὶ τὸν Κύζικον πολυτελῶς ἔθα-

I, 9, 18. Inde Propontidem ingressi a Dolionibus eorumque rege Cyzico benigne excepti per errorem regem occidunt.

Aliis Thoas, cf. Mezir. l. c. P. II. p. 114.

§. 18. Δολίοσι. male codd. Δολίοις, quod emendauit Aegius. Erant *Doliones* et ipsi Pelasgicae stirpis. Adduxerat eos Cyzicus ex Thessalia, Conon Narr. 41. Pro iis Dolopes memorantur in Orphic. 500. νυκτός. excidit δέ. Debuit enim esse νυκτὸς δὲ ἀναχθέντες — ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς πολεμούμενοι. Erant hi Macrienses, vel Macrones, Pelasgicae stirpis: Apollon. I, 1024. et ibi Schol. qui plura affert, e quibus tenendum hoc, oriundos eos fuisse ex Euboea. Male vero in libb. Πελαστῶν et paullo ante Πελαστικὸν et Πλαστικὸν legitur: correxerat Aegius. Sed idem in codd. suis videtur habuisse pro στρατὸν, στράτευμα. Pro ἔτυχον alii apud eund. e gl. εἴθισαν. In Reg. 3. omissis mediis vitiose: εἶναι στρα- νάπτουσιν ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. §. 2. μεθ' ὧν καὶ Κύζικον. excidit τὸν vel αὐτὸν τὸν Κύζικον, vti nomen eius cum versu excidisse videtur apud Apollon.

ψαν. καὶ μετὰ τὴν ταφὴν πλεύσαντες, Μυσίᾳ προσίσχουσιν.

f. 19. Ἐνταῦθα Ἡρακλέα καὶ Πολύφημον κατέλι-
§. 1. §. 2. πον. Ὕλας γὰρ, ὁ Θειοδάμαντος παῖς, Ἡρακλέους δὲ ἐρώμενος, ἀποσταλεὶς ὑδρεύσασθαι, διὰ
§. 3. κάλλος ὑπὸ Νυμφῶν ἡρπάγη. Πολύφημος δὲ ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐδίωξεν, ὑπὸ λῃστῶν ἄγεσθαι νομίζων, καὶ δηλοῖ
§. 4. συντυχόντι Ἡρακλεῖ. ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων τὸν Ὕλαν, ἡ ναῦς ἀνήχθη. καὶ Πολύφημος μὲν ἐν Μυσίᾳ κτίσας πόλιν, Κίου ἐβασίλευσεν, Ἡρα-
§. 5. κλῆς δὲ ὑπέστρεψεν εἰς Ἄργος. Ἡρόδωρος δὲ αὐτὸν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν φησι πλεῦσαι τότε, ἀλλὰ
§. 6. παρ' Ὀμφάλῃ δουλεύειν. Φερεκύδης δὲ αὐτὸν ἐν Ἀφέταις τῆς Θεσσαλίας ἀπολειφθῆναι λέγει, τῆς Ἀργοῦς φθεγξαμένης, μὴ δύνασθαι φέρειν τὸ τού-
§. 7. του βάρος. Δημάρατος δὲ αὐτὸν εἰς Κόλχους πε-

I, 9, 19. Hercules et Polyphemus in Mysia relicti, dum Hylam raptum quaerunt.

I, 1029, ante οὐδ' ὄγε. ἀποδυράμενοι. in Pal. Vat. Dorv. Regg. nec male.

f. 19. Ἐνταῦθατε Vat. Med. Regg. Dorv. forte pro Ἐνταῦθα δὲ ex follenni noftri more. ἐδίωξεν. apud Zenob. VI, 21. qui locum hunc excripfit, eft ἐδίωκεν et pro ὑπὸ Νυμφῶν paullo ante ὑπὸ Νηρηΐδων. Mox apud eund. legendum: καὶ δηλοῖ περὶ τούτου Ἡρακλεῖ. ζητήσαντος δὲ πολλὰ τὸν Ὕλαν Ἡρακλέους etc. — §. 6. φέρειν τούτου τὸ βάρος Pal. leniore oratione; cui fuccinunt Regg. §. 7. Δημάρατος τε-

πλευκότα παρέδωκε. Διονύσιος μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ ἡγεμόνα φησὶ τῶν Ἀργοναυτῶν γενέσθαι.

Ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθον εἰς τὴν Βεβρύκων γῆν, ἧς ἐβασίλευσεν Ἄμυκος Ποσειδῶνος παῖς καὶ Βιθυνίδος. γενναῖος δὲ ὢν οὗτος, τοὺς προσχόντας ξένους ἠνάγκαζε πυκτεύειν, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀνῄρει. παραγενόμενος οὖν καὶ τότε ἐπὶ τὴν Ἀργὼ, τὸν ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προυκαλεῖτο· Πολυδεύκης δὲ ὑποσχόμενος πυκτεύσειν πρὸς αὐτὸν, πλήξας κατὰ τὸν αὐχένα ἀπέκτεινε. f. 20. §. 1. §. 2.

I, 9, 20. Ad Bebrycum littus appulsos Amycus caestu prouocat, ipse a Polluce sternitur.

scripsi: monuerat iam Aeg. Fab. Gale. Δημοκρέτης vulgo legitur, perperam.

f. 20. ἀπῆλθον rescripsi pro ἀπῆλθεν, vt reliquis conveniret oratio: idem Gale monuerat. Mox Faber malebat ἐβασίλευεν, vt ἠνάγκαζε. In Pal. et Reg. 3. ἣν ἐβούλευσεν. καὶ Βιθυνίδος. excidit Νύμφης vel Μελίης, quod ex Apollon. II, 4. substituere in promptu est. Monuerat quoque Heins. ad Ovid. III, Am. 6, 25. add. Burman. ad Valer. Fl. IV, 119. Munker. ad Hygin. f. 17. At Brunk. ad Apollon. p. 219. Βιθυνίδα nomen proprium habere mauult, quia Μελίη appellatiuum sit. Sed potuit vtrumque appellatiue efferri, vt natus haberetur ex Nymphâ Bithynicâ, cuius nomen verum ignorabatur. γενναῖος vt apud Apollon. II, 2. ἀγήνωρ, pro ὑπερήφανος, ὑβριστής, βίαιος. προυκαλεῖτο reposui pro vitioso προσεκαλεῖτο: poterat et προεκαλεῖτο legi: nil refert. Etiam hoc Faber occupauerat. — §. 2. ὑποσχόμενος πυκτεύσειν πρὸς αὐτὸν. sollenne hoc nostro, vt huic et similibus verbis pollicendi subiungat

σας πρὸς Πελίαν, Ἄλκηστιν λαμβάνει. Θύων δὲ ἐν τοῖς γάμοις, ἐξελάθετο Ἀρτέμιδι θῦσαι· διὰ τοῦτο, τὸν θάλαμον ἀνοίξας, εὗρε δρακόντων σπεί-
§. 2. ραμα πεπληρωμένον. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν ἐξιλά-

I, 9, 15. §. 2. beneficio eius vitam recuderat.

ea esset aliquantum interpunctione, vt ἐκείνῳ δὲ Ἀπόλλων ζεύξας ἔδωκε iungantur. Vix tamen dubito, ea esse corrupta, et fuisse ab initio ἐκείνου δὲ δώσειν ἐπαγγειλαμένου τὴν θυγατέρα τῷ καταζ. sine voc. Πελίου, quae mox irrepsit ex interpretamento. Est quoque ἐκείνου in Vat. In ed. pr. excidit hic versus ab Ἄλκηστιν ad Πελίου. λεόντων καὶ κάπρων. quidni λέοντος καὶ κάπρου. Sic et Eustath. p. 326 f. Pausan. III, 18. f.; Hygin. f. 50 et 51. Leo et aper iuncti occurrunt in numo conturniato ap. Haverkamp. n. 26. — εὗρε δρακόντων σπείραμα πεπληρωμένον. in vltimam vocem codd. consentiunt, vulgo πεπληρωμένων. quod alienum esset, etiamsi serpentes grauidos, seu vtero gerentes, intelligeres. Locus vel sic sanus non est; verum de re nihil alibi cum traditum reperiam: coniectandi licentiam relictam esse arbitror. Faber πεπιλωμένων coniiciebat. Sed hoc sensu esset συμπεπλεγμένων. Videtur πεπληρωμένον ad θάλαμον spectasse, adeoque plenus ille serpentibus conspiratis fuisse, forte iisdem inter se coeuntibus; idque genus ostenti habitum, quod portenderet infaustas nuptias; sufficit, serpentes inter se implicitos fuisse. σπεῖραμα est seu vnius seu plurium spira: v. c. Diod. III, 36. 37. Legendum itaque arbitror εὗρε δρακόντων σπειράμασι πεπληρωμένον. nam plures fuisse spiras necesse est, si plenum iis erat cubiculum: vt adeo σπειράματι satis non faciat: quod nunc video coniecisse Kop-

σκεσθαι τὴν θεὸν, ᾐτήσατο παρὰ Μοιρῶν, ἵνα, ὅταν Ἄδμητος μέλλῃ τελευτᾷν, ἀπολυθῇ τοῦ θανάτου, ἂν ἑκουσίως τὶς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν ἕληται πατὴρ ἢ μήτηρ ἢ γυνή. ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θνήσκειν ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς, μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελόντων, Ἄλκηστις ὑπεραπέθανε. καὶ αὐτὴν πάλιν ἀνέπεμψεν ἡ Κόρη· ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, Ἡρακλῆς μαχεσάμενος Ἅδῃ.

Αἴσονος δὲ τοῦ Κρηθέως καὶ Πολυμήδης τῆς Αὐτολύκου, Ἰάσων. οὗτος ᾤκει ἐν Ἰωλκῷ, τῆς δὲ Ἰωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευσε μετὰ Κρηθέα. ᾧ χρωμένῳ περὶ τῆς βασιλείας ἐθέσπισεν ὁ θεὸς, §. 16. §. 1. §. 2.

I, 9, 16. Iaſon a Pelia ad vellus aureum repetendum mittitur: et quidem §. 1–3. ad Peliam Iolcum venit,

pierſ. Obſſ. p. 110. σπειράμασι vel σπείραις Touſſaint, relinquens tamen πεπληρωμένων. — §. 2. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν, ſeu iubens, ſeu monſtrans placandi ritum, ἐξιλάσκεσθαι τὴν θεὸν, ᾐτήσατο παρὰ τῶν Μοιρῶν etc. nimis conciſe haec dicta: debuit aliquid intercedere, quod Apollinem ad tantum Admeti ſtudium adduceret. Male legebatur περὶ Μοιρῶν. Apud Zenob. I, 18. qui ſeqq. exſcripſit, ἵνα eiiciendum eſt. μέλλῃ, quod ratio grammatica poſtulat, habent codd. male edebatur μέλλει. Ad ſeqq. v. Eurip. Alceſt. 15 ſq. πατὴρ ἢ μήτηρ ἢ γυνὴ non dubito eſſe interpretamentum miſelli Grammatici: abſunt quoque a Zenob. l. c. nam ipſo oraculo comprehendi ea vix potuere. Ἄλκηστις ὑπεραπέθανε. ſic e codd. repoſui, quod iam Dorvill. ad Charit. p. 351, facere iuſſerat. Adſtipulatur Zenob. l. c. ad cuius extrema comparandum Schol. Ariſtoph. Veſp. 1231.

τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι. τὸ μὲν οὖν πρῶτον, ἠγνόει τὸν χρησμὸν, αὖθις δὲ ὕστερον αὐτὸν ἔγνω. τελῶν γὰρ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ Ποσειδῶνι θυσίαν, ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ ταύτῃ, καὶ τὸν Ἰάσονα μετεπέμψατο.
§. 3. ὁ δὲ πόθῳ γεωργίας ἐν τοῖς χωρίοις διατελῶν, ἔσπευσεν ἐπὶ τὴν θυσίαν. διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἄναυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥείθρῳ πέδιλον.
§. 4. θεασάμενος δὲ Πελίας αὐτὸν, καὶ τὸν χρησμὸν συμβαλὼν, ἠρώτα προσελθὼν, τί ἂν ἐποίησεν ἐξουσίαν ἔχων, εἰ λόγιον ἦν αὐτῷ, πρός τινος φονευθήσεσθαι τῶν πολιτῶν; ὁ δὲ, εἴτε ἐπελθὸν ἄλλως, εἴτε διὰ μῆνιν Ἥρας, ἵν᾽ ἔλθοι κακὸν

I, 9, 16. §. 4. 5. a Pelia agnitus, vt iter fuſcipiat, adducitur.

ſ. 16. §. 2. τὸν μονοσάνδαλον. Apollon. I, 7. οἰοπέδιλον dixit, Pindarus P. 4, 133. μονοκρηπῖδα. ἔγνω, *ſenſum reſponſi perſpexit.* Zenob. l. c. ἐπέγνω. — τελῶν γὰρ — θυσίαν. emendatum ſic vt res ferebat; et ſequitur ἐπὶ ταύτῃ. Monuere quoque Faber et Gale, laudato Tzetzâ (ad Lycophr. 175. p. 241.) et Zenob. (IV, 92.) Vulgo θυσίας. Simile vitium erat inf. ſ. 27. θυσίας ἐπιτελῶν. et ſaepe ſic librarii inprimis in Apollodoro ſingularis et pluralis terminationem confuderunt, cf. ſup. ad I, 9, 8 extr. nempe quia per compendium ſcripta erat. ἐπὶ ταύτῃ. nimis calide ἐπὶ ταύτην reponeres: eſt ἐπὶ, vel de cauſſa, vel idem, quod ἐν ταύτῃ, *dum hoc ſacrum faceret.* §. 3. Ἄναυρον Pal. ἄναββρον. ſolenni vitio in hoc fluuio, vt ἄναβρος ſcribatur. Vide de eo Intpp. Hygini f. 12. — §. 4. τὸν χρησμὸν συμβαλὼν. ſic et Zenob. Aegius malit συμβάλλων. nil refert. τίς ἂν a. vitium ed. pr. — εἴτε

Μήδεια Πελίᾳ, τὴν γὰρ Ἥραν οὐκ ἐτίμα, τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἔφη, προσέταττον ἂν φέρειν αὐτῷ. τοῦτο Πελίας ἀκούσας, εὐθὺς ἐπὶ τὸ δέρας §. 5. ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. τοῦτο ἐν Κόλχοις ἦν ἐν Ἄρεος ἄλσει κρεμάμενον ἐκ δρυὸς, ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀΰπνου.

Ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος Ἰάσων, Ἄργον παρε- §. 6. κάλεσε τὸν Φρίξου· κἀκεῖνος Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης πεντηκόντορον ναῦν κατεσκεύασε τὴν προσαγορευθεῖσαν ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος Ἀργώ· κατὰ δὲ τὴν πρῴραν ἐνήρμοσεν Ἀθηνᾶ φωνῆεν φηγοῦ

I, 9, 16. §. 6. Argo nauis construitur.

ἐπελθὼν ἄλλως. *seu quod hoc forte in mentem veniret*: sic, cum Pal. et Reg. 3. ἐπελθὼν haberent, rescripsi ex emendatione certa, quam Vat. Med. Vers. Reg. alt. firmarunt; cum vsus huius aut similis formulae frequens sit. Vulgo ex interpretatione: εἴτε ἐπῆλθεν ἄλλως. Ceterum narrationis color idem qui inf. II, 4, 2. de Perseo ad Polydecten. ἵνα ἔλθοι κακὸν Μήδεια Πελίᾳ: poeticam dictionem facile agnoscas: v. Obss. licet cum Mitscherlichio meo suspicari, verba ex margine esse inserta; nec neges liberatam iis verbis orationem bene constare. In ed. pr. erat μηδὲν, quod emendauit Aegius. Vat. μηδὲς. Dorv. μηδεῖ. Regii μήδει. Reg. alter quoque ἵν' ἔλθῃ. δέρας variat et hic δέρος. nec refert: v. sup. et Brunk. ad Apollon. I, 244. IV, 1319. in Aegii libris δέξας. — προσέταττον ἀναφέρειν αὐτῷ ed. pr. sed Aegius emendauit; et accessit Pal. §. 6. Ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος. *ad id vellus auferendum*. Reg. 1. male ἐπὶ τούτῳ. Illustrat illum modum loquendi Abresch. Ani-

§. 7. τῆς Δωδωνίδος ξύλον. ὡς δὲ ἡ ναῦς κατεσκευάσθη, καὶ χρωμένῳ ὁ θεὸς αὐτῷ πλεῖν ἐπέτρεψε συν- §. 8. αθροίσαντι τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δὲ συναθροισθέντες εἰσὶν οἵδε· Τῖφυς Ἁγνίου, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν, Ὀρφεὺς Οἰάγρου, Ζήτης καὶ Κάλαϊς Βορέου, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διὸς, Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς Αἰακοῦ, Ἡρακλῆς Διὸς, Θησεὺς Αἰγέως, Ἴδας καὶ Λυγκεὺς Ἀφαρέως, Ἀμφιάραος Οἰκλέους, Καινεὺς Κορώνου, Παλαίμων

I, 9, 16. §. 8. Argonautarum recensus.

maduerss. ad Aeschyl. p. 569. φωνῆεν φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος (ita scrib. non Δωδώνιδος) ξύλον. vulg. φωνῇ. obseruatum iam vitium Fabro et Galeo. Simile sphalma erat olim in Apollon. IV, 582. αὐδῇ ἐν γλαφυρῇ νηὸς δόρυ pro αὐδῆεν γλαφυρῆς ν. δ. In seqq. §. 7. ὡς δὲ ἡ ναῦς κ. impedita est oratio et manca; deficit apodosis, ἀνήχθη, vel ἀνήχθησαν. Saltem καὶ ante χρωμένῳ est eiiciendum, vt post κατεσκευάσθη — reliqua constituant apodosin. ὡς δὲ ναῦς κατεσκευάσθησαν Pal. αὐτῷ insertum ex Vat. Med. Regg. melius abesset. αὐτὰ Dorv. ἐπέτρεψε male iidem. §. 8. *Tiphys* Hagniades, Ἁγνίου, etsi et Ἀγνίου occurrit. cf. ad Orph. Argon. 120. Pal. cum cet. codd. Ἀγρίου. iidem τὴν ναῦν ὃς ἐκυβέρνα, insuaui ordine; et mox Αἰγεὺς Θησέως, quod et ipsum Aegius recte sine libris emendasse videtur. Sane *Aegeus* Argonautarum aetate vixit: v. Burman, Catal. Argonaut. Secundum alios, Apollonium quoque, I, 101 sqq., *Theseus* aberat in Orco cf. Schol. ad e. l. — Οἰκλέους. ita emendauit Aegius; in codd. est Ἰοκλέους hic et alibi. Καινεὺς Κορώνου. Vera lectio nos fugit: dedi quod in codd. est.

Ἡφαίστου ἢ Αἰτωλοῦ, Κηφεὺς Ἀλεοῦ, Λαέρτης Ἀρκεισίου, Αὐτόλυκος Ἑρμοῦ, Ἀταλάντη Σχοινέως, Μενοίτιος Ἄκτορος, Ἄκτωρ Ἱππάσου, Ἄδμητος Φέρητος, Ἄκαστος Πελίου, Εὔρυτος Ἑρμοῦ, Μελέαγρος Οἰνέως, Αγκαῖος Λυκούργου, Εὔφημος Ποσειδῶνος, Ποίας Θαυμάκου, Βούτης Τελέοντος, Φάνος καὶ Στάφυλος Διονύσου, Ἐργῖνος Ποσειδῶνος, Περικλύμενος Νηλέως, Αὐγέας Ἡλίου, Ἴφικλος Θεστίου, Ἄργος Φρίξου, Εὐρύαλος Μηκιστέως, Πηνέλεως Ἱππάλμου, Λήϊτος Ἀλέκτορος, Ἴφιτος Ναυβόλου, Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος Ἄρεος, Ἀστέριος Κομήτου, Πολύφημος Ἐλάτου.

Aegius emendarat Καινέως Κόρωνος ex Apoll. I, 57. hoc edidit Commelin. perperam aſſeuerans, ita in Palat. legi. enimuero ad morem, quem per totum locum ſeruat Apollodorus, debet eſſe Κόρωνος Καινέως. quod recipere non audebam: moneri enim poterat, noſtrum ſcriptorem ſequi forte alios auctores: vid. Obſſ. Ἀρκεισίου ex emend. Aegii legitur pro Ἀκισίου. Pro Εὔφημος ed. Par. Ἐργῖνος, operarum vitio; *Erginus* ſequitur paullo poſt. De vtroque v. ibid. Pro Νηλέως male libri Aegii et Vat. Μηλέως Pal. Μνηλέως. Mox Ἴφιτος Ναυβόλου reſtitui: *Iphitus Nauboli* filius, diſerte memoratur ab aliis; idemque Hippaſi nepos ap. Statium Theb. VII, 354. Ἴφιτος Ναυβολίδης Il. β, 518. vbi eius filii Schedius et Epiſtrophus ductores Phocenſium ſunt; male edebatur Ἴριτος, damnatum iam Galeo et Burmanno. In Reg. 3. ἔριτος, at in 1. Etiam corrupte edebatur καὶ Ἄλμενος: v. Il. β, 512. add. Pauſan. IX, 37. f. Ἀστέριος Κομήτου. apud Pauſan. V, 17. p. 421. Ἀστερίων. etſi duo ab aliis

I. 17. Οὗτοι ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἀναχθέντες προσ-
§. 1. ίσχουσι Λήμνῳ. ἔτυχε δὲ ἡ Λῆμνος ἀνδρῶν τότε οὖσα ἔρημος, βασιλευομένη δὲ ὑπὸ Ὑψιπύλης τῆς
§. 2. Θόαντος δι᾽ αἰτίαν τήνδε· αἱ Λήμνιαι τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἐτίμων. ἡ δὲ αὐταῖς ἐμβάλλει δυσοσμίαν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ γήμαντες αὐτὰς, ἐκ τῆς πλησίον Θρᾴκης λαβόντες αἰχμαλωτίδας, συνευνάζοντο αὐταῖς. ἀτιμαζόμεναι δὲ αἱ Λήμνιαι τούς τε πατέρας καὶ τοὺς ἄνδρας φονεύουσι· μόνη δὲ ἔσωσεν Ὑψιπύλη τὸν ἑαυτῆς πατέρα κρύψασα Θόαντα. προσσχόντες οὖν τότε γυναικοκρατουμένῃ τῇ Λήμνῳ, μίσγονται ταῖς γυναιξίν. Ὑψιπύλη δὲ Ἰάσονι συνευνάζεται, καὶ γεννᾷ παῖδας, Εὔνηον καὶ Νεβροφόνον.

I, 9, 17. Appellunt ad Lemnum insulam, in qua Hypsipyle regnat.

nomina confunduntur. Vat. Med. praue: Ἀστεάριος. *Polyphemus* Elati, filius, inter Lapithas memoratus a Nestore Il. α, 264. saepe Εἰλατίδης. de eo v. Schol. Apollon. I, 1241. Sed et de hoc actum a Burmanno l. c.

§. 17. Οὗτοι — ἀνενεχθέντες legebatur. At ἀνάγεσθαι perpetuum de nauibus soluentibus; et sic infra aliquoties, vt §. 18. §. 21. Mox τότε refinxi, cum olim esset ἀνδρῶν ποτε οὖσα ἔρημος. Requirebat τότε ipsa res, et sic paullo post: προσσχόντες οὖν τότε γ. τῇ Λήμνῳ. I. 9. προσσχόντες οὖν. προσέχειν, προσίσχειν, προσσχεῖν, non προσχεῖν. sc. τὴν ναῦν τῇ νήσῳ. τῇ χώρᾳ, nota sunt. Εὔνηον emendaui pro Εὐηνόν. Verum nomen tenemus ex Il. η, 468. ψ, 747. cf. ad Hygin. f. 15. et legitur quoque in Dorv. et Regg. Alias occurrit etiam Εὔνεως et Εὐνεύς. Νεβροφόνος. in alt. Reg. νευροφόρος. apud Hygin. l. c. est Deiphilus.

Ἀπὸ Λήμνου δὲ προσίσχουσι Δολίοσι, ὧν ἐβα- §. 18.
σίλευε Κύζικος. οὗτος αὐτοὺς ὑπεδέξατο φιλοφρό- §. 1.
νως. νυκτὸς ἀναχθέντες ἐντεῦθεν, καὶ περιπε-
σόντες ἀντιπνοίαις, ἀγνοοῦντες πάλιν τοῖς Δολίοσι
προσίσχουσιν. οἱ δὲ νομίζοντες Πελασγικὸν εἶναι
στρατὸν, ἔτυχον γὰρ ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς
πολεμούμενοι, μάχην τῆς νυκτὸς συνάπτουσιν
ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. κτείναντες δὲ πολ- §. 2.
λοὺς οἱ Ἀργοναῦται, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ'
ἡμέραν, ὡς ἔγνωσαν, ἀποδυρόμενοι τάς τε κό-
μας ἐκείραντο, καὶ τὸν Κύζικον πολυτελῶς ἔθα-

I, 9, 18. Inde Propontidem ingressi a Dolionibus eorumque rege Cyzico benigne excepti per errorem regem occidunt.

Aliis Thoas, cf. Mezir. l. c. P. II. p. 114.

§. 18. Δολίοσι. male codd. Δολίοις, quod emendauit Aegius. Erant *Doliones* et ipsi Pelasgicae stirpis. Adduxerat eos Cyzicus ex Thessalia, Conon Narr. 41. Pro iis Dolopes memorantur in Orphic. 500. νυκτός. excidit δέ. Debuit enim esse νυκτὸς δὲ ἀναχθέντες — ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς πολεμούμενοι. Erant hi Macrienses, vel Macrones, Pelasgicae stirpis: Apollon. I, 1024. et ibi Schol. qui plura affert, e quibus tenendum hoc, oriundos eos fuisse ex Euboea. Male vero in libb. Πελαστῶν et paullo ante Πελαστικὸν et Πλαστικὸν legitur: correxerat Aegius. Sed idem in codd. suis videtur habuisse pro στρατὸν, στράτευμα. Pro ἔτυχον alii apud eund. e gl. εἴθισαν. In Reg. 3. omissis mediis vitiose: εἶναι στρανάπτουσιν ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. §. 2. μεθ' ὧν καὶ Κύζικον. excidit τὸν vel αὐτὸν τὸν Κύζικον, vti nomen eius cum versu excidisse videtur apud Apollon.

ψαν. καὶ μετὰ τὴν ταφὴν πλεύσαντες, Μυσίᾳ προσίσχουσιν.

ſ. 19. Ἐνταῦθα Ἡρακλέα καὶ Πολύφημον κατέλι-
§. 1. §. 2. πον. Ὕλας γὰρ, ὁ Θειοδάμαντος παῖς, Ἡρακλέους δὲ ἐρώμενος, ἀποσταλεὶς ὑδρεύσασθαι, διὰ
§. 3. κάλλος ὑπὸ Νυμφῶν ἡρπάγη. Πολύφημος δὲ ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐδίωξεν, ὑπὸ λῃστῶν ἄγεσθαι νομίζων, καὶ δηλοῖ
§. 4. συντυχόντι Ἡρακλεῖ. ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων τὸν Ὕλαν, ἡ ναῦς ἀνήχθη. καὶ Πολύφημος μὲν ἐν Μυσίᾳ κτίσας πόλιν, Κίου ἐβασίλευσεν, Ἡρα-
§. 5. κλῆς δὲ ὑπέστρεψεν εἰς Ἄργος. Ἡρόδωρος δὲ αὐτὸν οὐδὲ τὴν ἀρχήν φησι πλεῦσαι τότε, ἀλλὰ
§. 6. παρ' Ὀμφάλῃ δουλεύειν. Φερεκύδης δὲ αὐτὸν ἐν Ἀφέταις τῆς Θεσσαλίας ἀπολειφθῆναι λέγει, τῆς Ἀργοῦς φθεγξαμένης, μὴ δύνασθαι φέρειν τὸ τού-
§. 7. του βάρος. Δημάρατος δὲ αὐτὸν εἰς Κόλχους πε-

I, 9, 19. **Hercules et Polyphemus in Myſiâ relicti, dum Hylam raptum quaerunt.**

I, 1029, ante οὐδ' ὅγε. ἀποδυράμενοι. in Pal. Vat. Dorv. Regg. nec male.

ſ. 19. Ἐνταῦθατε Vat. Mod. Regg. Dorv. forte pro Ἐνταῦθα δὲ ex ſollenni noſtri more. ἐδίωξεν. apud Zenob. VI, 21. qui locum hunc exſcripſit, eſt ἐδίωκεν et pro ὑπὸ Νυμφῶν paullo ante ὑπὸ Νηρηίδων. Mox apud eund. legendum: καὶ δηλοῖ περὶ τούτου Ἡρακλεῖ. ζητήσαντος δὲ πολλὰ τὸν Ὕλαν Ἡρακλέους etc. — §. 6. φέρειν τούτου τὸ βάρος Pal. leniore oratione; cui ſuecinunt Regg. §. 7. Δημάρατος re-

πλευκότα παρέδωκε. Διονύσιος μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ ἡγεμόνα φησὶ τῶν Ἀργοναυτῶν γενέσθαι.

Ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθον εἰς τὴν Βεβρύκων γῆν, ἧς ἐβασίλευσεν Ἄμυκος Ποσειδῶνος παῖς καὶ Βιθυνίδος. γενναῖος δὲ ὢν οὗτος, τοὺς προσχόντας ξένους ἠνάγκαζε πυκτεύειν, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀνῄρει. παραγενόμενος οὖν καὶ τότε ἐπὶ τὴν Ἀργὼ, τὸν ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προυκαλεῖτο· Πολυδεύκης δὲ ὑποσχόμενος πυκτεύσειν πρὸς αὐτὸν, πλήξας κατὰ τὸν αὐχένα ἀπέκτεινε.

I, 9, 20. Ad Bebrycum littus appulsos Amycus cestu prouocat, ipse a Polluce sternitur.

scripsi: monuerat iam Aeg. Fab. Gale. Δημοκρέτης vulgo legitur, perperam.

f. 20. ἀπῆλθον rescripsi pro ἀπῆλθεν, vt reliquis conveniret oratio: idem Gale monuerat. Mox Faber malebat ἐβασίλευεν, vt ἠνάγκαζε. In Pal. et Reg. 3. ἣν ἐβούλευσεν. καὶ Βιθυνίδος. excidit Νύμφης vel Μελίης, quod ex Apollon. II, 4. substituere in promptu est. Monuerat quoque Heins. ad Ovid. III, Am. 6, 25. add. Burman. ad Valer. Fl. IV, 119. Munker. ad Hygin. f. 17. At Brunk. ad Apollon. p. 219. Βιθυνίδα nomen proprium habere mauult, quia Μελίη appellatiuum sit. Sed potuit vtrumque appellatiue efferri, vt natus haberetur ex Nympha Bithynicâ, cuius nomen verum ignorabatur. γενναῖος vt apud Apollon. II, 2. ἀγήνωρ, pro ὑπερήφανος, ὑβριστὴς, βίαιος. προυκαλεῖτο reposui pro vitiosa προσεκαλεῖτο: poterat et προεκαλεῖτο legi: nil refert. Etiam hoc Faber occupauerat. — §. 2. ὑποσχόμενος πυκτεύσειν πρὸς αὐτὸν. sollenne hoc nostro, vt huic et similibus verbis pollicendi subiungat

τῶν δὲ Βεβρύκων ὁρμησάντων πρὸς αὐτὸν, ἁρπάσαντες οἱ ἀριστεῖς τὰ ὅπλα, πολλοὺς φεύγοντας φονεύουσιν αὐτῶν.

ſ. 21. Ἐντεῦθεν ἀναχθέντες, καταντῶσιν εἰς τὴν
§. 1. Θράκης Σαλμυδησσὸν, ἔνθα ᾤκει Φινεὺς μάντις,
§. 2. τὰς ὄψεις πεπηρωμένος. τοῦτον οἱ μὲν τὸν Ἀγήνορος εἶναι λέγουσιν, οἱ δὲ Ποσειδῶνος υἱόν. καὶ πηρωθῆναι φασὶν αὐτὸν, οἱ μὲν ὑπὸ θεῶν, ὅτι προὔλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα, οἱ δὲ, ὑπὸ Βορέου καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅτι, πεισθεὶς μητρυιᾷ, τοὺς ἰδίους ἐτύφλωσε παῖδας. τινὲς δὲ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ὅτι τοῖς Φρίξου παισὶ τὸν ἐκ
§. 3. Κόλχων εἰς τὴν Ἑλλάδα πλοῦν ἐμήνυσεν. ἔπεμψαν δὲ αὐτῷ καὶ τὰς Ἁρπυίας οἱ θεοί. πτερωταὶ δὲ ἦσαν αὗται, καὶ, ἐπειδὰν τῷ Φινεῖ παρετίθετο τράπεζα, ἐξ οὐρανοῦ καθιπτάμεναι, τὰ

I, 9, 21. A Phineo Harpyias abigunt Boreadae.

futurum: v. inf. ad II, 2, 2. Sup. I, 9, 15. *δώσειν ἐπαγγειλαμένου.* hoc fere ſenſu h. l. *ὑποσχέσθαι*. Alias ſollenne eſt *ὑποστῆναι τὸν κίνδυνον, τὸν ἀγῶνα, ἀναδέξασθαι.* in ſe recipere certamen. Legebatur *πλήξας κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀπέκτεινε.* mirum, ſi ex ictu brachii periit. Debebam ſtatim reponere, quod iam olim propoſui (*Antiquar. Aufſätze.* I. St. p. 51) *κατὰ τὸν αὐχένα.* Video nunc Palmerium quoque, et nuper Kölerum, doctum adoleſcentem, in idem incidiſſe. Apud Apollon. II, 95. eſt *ὑπὲρ οὔατος.* Theocr. l. c. 22. 124. *ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον.*

ſ. 21. *εἰς τὴν Θράκης Σαλμυδησσόν.* Pal. et qui ex eo fluxere, *εἰς τῆς Θ.* quod Gale legere iubet, me non adſti-

μὲν πλείονα ἀνήρπαζον, ὀλίγα δὲ ὅσα ὀσμῆς ἀνάπλεα κατέλειπον, ὥστε μὴ δύνασθαι προσενέγκασθαι. Βουλομένοις δὲ τοῖς Ἀργοναύταις τὰ §. 4.
περὶ τοῦ πλοῦ μαθεῖν, ὑποθήσεσθαι τὸν πλοῦν ἔφη, τῶν Ἁρπυιῶν αὐτὸν ἐὰν ἀπαλλάξωσιν. οἱ δὲ παρέθεσαν αὐτῷ τράπεζαν ἐδεσμάτων, Ἅρπυιαι δὲ ἐξαίφνης σὺν βοῇ καταπτᾶσαι τὴν τροφὴν ἥρπαζον. Θεασάμενοι δὲ οἱ Βορέου παῖδες, Ζήτης §. 5.
καὶ Κάλαϊς, ὄντες πτερωτοὶ, σπασάμενοι τὰ ξίφη, δι' ἀέρος ἐδίωκον. ἦν δὲ ταῖς Ἁρπυίαις χρεὼν §. 6.
τεθνάναι ὑπὸ τῶν Βορέου παίδων· τοῖς δὲ Βορέου παισὶ, τότε τελευτήσειν, ὅτε ἂν διώκοντες μὴ καταλάβωσι. διωκομένων δὲ τῶν Ἁρπυιῶν, ἡ §. 7.
μὲν κατὰ Πελοπόννησον εἰς τὸν Τίγρην ποταμὸν ἐμπίπτει, ὃς νῦν ἀπ' ἐκείνης Ἅρπυς καλεῖται·

pulante. §. 4. τῶν Ἁρπυιῶν αὐτὸν ἐὰν ἀπαλλάξωσιν. Ed. Par. αὔτὸν, casu potius quam consilio. τράπεζαν ἐδεσμάτων. deesse ἀνάπλεων monendi sunt tirones. — §. 5. δι' ἀέρος ἐδίωκον. Sic cum Pal. (e quo tamen in nostra collat. δι' ἀέρων notatum) Med. Vef. Dorv. Regg. emendaui: vulgo δι' ἀέρα, quod defendi posse Faber contendebat. Supra δι' οὐρανοῦ vidimus I, 5, 3. I, 9, 1. §. 6. ἦν δὲ ταῖς Ἁρπυίαις χρεών. Alios auctores in hac re infra sequitur III, 15, 2. τότε τελευτήσει, ὅτ' ἂν Reg. 2. τελευτήσειν, ὅταν Reg. 1. 3. §. 7. ἡ μὲν κατὰ Πελοπόννησον εἰς τὸν Τίγρην ποταμὸν ἐμπίπτει, ὃς νῦν ἀπ' ἐκείνης Ἅρπυς καλεῖται. Non huic loco medelam certam afferre possum, cum desint alii eiusdem rei auctores. De obscuro aut de fabuloso fluuio agi video, cuius in Argonauticis scriptor aliquis mentionem fecerat; *Harpys* no-

ταύτην δὲ, οἱ μὲν Νικοθόην, οἱ δὲ Ἀελλόπουν καλοῦσιν. ἡ δὲ ἑτέρα, καλουμένη Ὠκυπέτη, ὡς δὲ ἔνιοι, Ὠκυθόη, Ἡσίοδος δὲ λέγει αὐτὴν Ὠκυπόδην, αὕτη κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγουσα, μέχρις Ἐχινάδων ἦλθε νήσων, αἳ νῦν ἀπ' ἐκείνης Στροφάδες καλοῦνται· ἐστράφη γὰρ, ὡς ἦλθεν ἐπὶ ταύτας, καὶ γενομένη κατὰ τὴν ἠϊόνα ὑπὸ

men fluuio: sed antiquius nomen Τίγρης an recte se habeat, dubites; nam de Tigride Assyriae cogitare non licet, etsi et is ὁ Τίγρης scribitur apud Herodot, V, 52. vbi v. Intpp. nil tamen expediri potest, cum, κατὰ Πελοπόννησον quomodo restituendum sit, nihil cum ratione quod dici possit habeam. Nam Προκόννησον, Χεῤῥόνησον, seu Thracicam seu Tauricam, frustra reponas, cum de tali amne in Taurica non constet; etsi Propontis recte sic opponeretur. Occurirt Τίγρης inter Thermodontem et Halyn apud Eustath. ad Dionys. Perieg. p. 172. Huds. sed is est Ἶρις apud Xenoph. in Exped. Cyri V, 26. vt etiam ad Herodotum est notatum; add. Apollon. II. 965. et ibi Schol. Strabo XII. p. 824. Licet tamen alio modo, eoque probabiliore, censere, voces κατὰ Πελοπόννησον esse ex margine male insertas ab homine, qui Strophades Peloponneso ex aduerso sitas meminerat. Ita altera Harpyia in orientis plagas fugam ceperat vsque ad Tigrim, cuius nomen a rapiditate aquarum poeta vetus Ἄρπυν appellare potuit. Ὠκυπέτη. hoc nomen et alterum Ἀελλώ apud Hesiod. Θ. 267. occurrit. cf. sup. not. p. 25. Mirum itaque nunc adiici in nostro: Ἡσίοδος δὲ λέγει αὐτὴν Ὠκυπόδην; quae verba ab aliena manu inserta esse iure suspicor. — κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγουσα. Faber et

καμάτου πίπτει σὺν τῷ διώκοντι. Ἀπολλώνιος §. 8.
δὲ ἐν ταῖς Ἀργοναύταις ἕως Στροφάδων νήσων
φησὶν αὐτὰς διωχθῆναι, καὶ μηδὲν παθεῖν, δοῦ-
σας ὅρκον, τὸν Φινέα μηκέτι ἀδικῆσαι.

Ἀπαλλαγεὶς δὲ τῶν Ἁρπυιῶν Φινεὺς, ἐμή- ſ. 22.
νυσε τὸν πλοῦν τοῖς Ἀργοναύταις, καὶ περὶ τῶν §. 1.
Συμπληγάδων ὑπέθετο πετρῶν τῶν κατὰ θά-
λασσαν. ἦσαν δὲ ὑπερμεγέθεις αὗται, συγκρουό- §. 2.
μεναι δὲ ἀλλήλαις, ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας,
τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον. ἐφέρετο δὲ

I, 9, 22. **Symplegadas medias traiiciunt incolumes.**

Gale corrigunt παρὰ τὴν Πρ. Non video, quomodo ſic magis locus, vnde fugam exorſae ſunt, poſſit declarari. Nam ὅτι διὰ τοῦ Αἰγαίου πόντου καὶ τοῦ Σικελικοῦ αὐτὰς ἐδίωκον (οἱ Βορέου παῖδες) Φερεκύδης ἐν ἕκτῃ φησίν. ap. Schol. l. c. Mox μέχρις Ἐχινάδων ἦλθε νήσων, αἳ νῦν ἀπ' ἐκείνης Στροφάδες καλοῦνται. tam grauiter errare potuiſſe noſtrum, vt Echinadas Aetoliae obiectas confunderet cum Strophadibus Elidi oppoſitis, merito mireris. Cenſuram hanc iam feciſſe video Dückerum ad Thucyd. p. 166. nam Πλωτὰς Strophades antiquiore nomine dictas ſatis conſtat. v. Apollon. II, 285. et ibi Schol. Quomodo tamen in locum μέχρις τῶν πλωτῶν venire; potuerit Ἐχινάδων, difficile eſt dictu. ὡς ἦλθεν ἐπὶ ταύτης Pal. male. At κατὰ τὴν ἠϊόνα, vnius e Strophadibus, ad quam peruenerant? Pal. ἠϊόνια. niſi ſtuporem librarii aliunde noſſem, ſuſpicarer fuiſſe κατὰ τὸ Ἰόνιον.

ſ. 22. Verba τῶν κατὰ θάλασσαν reſecare malit Faber, tanquam inutilia. §. 2. ἐφέρετο h. l. quod communius ἀνεφέρετο, vt inf. ſ. 25. §. 2.

πολλὴ μὲν ὑπ' αὐτῶν ὁμίχλη, πολὺς δὲ πάταγος. ἦν δὲ ἀδύνατον καὶ τοῖς πετεινοῖς δι' αὐτῶν ἐλ-
§. 3. θεῖν. εἶπεν οὖν αὐτοῖς ἀφεῖναι πελειάδα διὰ τῶν πετρῶν, καὶ ταύτην ἐὰν μὲν ἴδωσι σωθεῖσαν, διαπλεῖν καταφρονοῦντας· ἐὰν δὲ ἀπολομένην, μὴ
§. 4. πλεῖν βιάζεσθαι. ταῦτα, ἀνήγοντο, ἀκούσαντες, καὶ, ὡς πλησίον ἦσαν τῶν πετρῶν, ἀφιᾶσιν ἐκ τῆς πρώρας πελειάδα· τῆς δὲ ἱπταμένης, τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς ἡ σύμπτωσις τῶν πετρῶν ἀπεθέρισεν.
§. 5. ἀναχωρούσας οὖν ἐπιτηρήσαντες τὰς πέτρας, μετ' εἰρεσίας ἐντόνου, συλλαβομένης Ἥρας, διῆλθον, τὰ ἄκρα τῶν ἀφλάστων τῆς νηὸς περικοπείσης.

φλὸξ πολλὴ καὶ καπνὸς ἀναφερόμενος. πετεινοῖς dedit Commelin. cum codd. nam et Rom. habebat πετηνοῖς, quod et ipſum defendi poterat. Mox ἐλθεῖν pro *volare*, tenue forte vocabulum, bonum tamen et obvium; paullo poſt διελθεῖν. §. 3. διαπλεῖν καταφρονοῦντας. Metell. Cod. ap. Aegin. καταφοροῦντας, quod ille non ſperniendum putabat; ſed recte praetulit e Farneſiano alterum, in quod et alii codd. conſentiunt: *deſpicati diſcrimen traiiciunto.* μηκέτι δὴν μηδ' αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθου. Apollon. v. 331. Nec neceſſe eſt, confugere ad exquiſitiorem vſum τοῦ καταφρονεῖν pro φρονεῖν, h. e. κατανοεῖν, obſeruare, qui apud Herodotum aliquoties notatus eſt, et qui locum habere videtur Geopon. II, 6, 33. vbi cf. Niclaſ. Conuenit cum loco noſtro verſus Antiphanis IV. p. 143. A. φορεῖν τοὺς βύστακας μὴ καταφρόνει. Mox ἀπολυμένην eadem Ed. Rom. ἀπολλυμένην Pal. Dorv. Regg. §. 4. ταῦτα ἀνήγοντο ἀκούσαντες ordo turbatus pro ταῦτα ἀκούσαντες ἀνή-

αἱ μὲν οὖν Συμπληγάδες ἔκτοτε ἔστησαν· χρεὼν γὰρ ἦν αὐταῖς, νηὸς περαιωθείσης, στῆναι παντελῶς.

Οἱ δὲ Ἀργοναῦται πρὸς Μαριανδυνοὺς παρε- §. 23.
γένοντο, κἀκεῖ φιλοφρόνως ὁ βασιλεὺς ὑπεδέξατο §. 1.
Λύκος. ἔνθα θνήσκει μὲν Ἴδμων ὁ μάντις, πλήξαντος αὐτὸν κάπρου. θνήσκει δὲ καὶ Τῖφυς, καὶ τὴν ναῦν Ἀγκαῖος ὑπισχνεῖται κυβερνᾷν.

Παραπλεύσαντες δὲ Θερμώδοντα καὶ Καύκα- §. 2.
σον, ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὸν ἦλθον. οὗτος τῆς Κολχικῆς ἐστὶ γῆς. καθορμισθείσης δὲ τῆς νηὸς, ἧκε §. 3.
καὶ πρὸς Αἰήτην Ἰάσων, καὶ τὰ ἐπιταγέντα ὑπὸ Πελίου λέγων, παρεκάλει δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ· ὃ δώσειν ὑπέσχετο, ἐὰν τοὺς χαλκόποδας ταύρους §. 4.

I, 9, 23. **Ad Mariandynos, ibique sepultis Idmone et Tiphy, tandem ad Colchos perueniunt,**

γοντο. — ἀπεθέρισεν ex Apollonio vocabulum seruatum II. 603. ἔμπης ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα, νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι.

§. 23. In codd. fere scriptum Μαριανδηνούς. §. 3. καθορμισθείσης δὲ τῆς νηός. ita scripsi, pro καθορμηθείσης, assensu quoque codd. Pal. Vat. Dorv. Ox. Regg. Perpetuus in hac voce lapsus, notatus passim a viris doctis: Oudend. ad Thom. M. p. 657. Dorvill. ad Charit. p. 318. Mox §. 3. καὶ post ἧκε melius abesset, natum forte ex vltima huius vocis. §. 4. ὃ δώσειν ὑπέσχετο, haud dubie emendandum; ὁ δὲ δώσειν ὑ. pro ὑπέσχετο, ὑπισχεῖται, pro ὑπισχνεῖται, Med. Ex seqq. nonnulla expressit Zenob. IV, 92. Ad totum loc. videndus Apollon. II, de bobus v. 409 sq.

μόνος καταζεύξῃ. ἦσαν δὲ ἄγριοι παρ' αὐτῷ οὗτοι ταῦροι δύο μεγέθει διαφέροντες, δῶρον Ἡφαίστου, οἳ χαλκοῦς μὲν εἶχον πόδας, πῦρ δὲ ἐκ §. 5. στομάτων ἐφύσων. τούτους αὐτῷ ζεύξαντι ἐπετάσσετο σπείρειν δράκοντος ὀδόντας· εἶχε γὰρ λαβὼν παρ' Ἀθηνᾶς τοὺς ἡμίσεις, ὧν Κάδμος §. 6. ἔσπειρεν ἐν Θήβαις. ἀποροῦντος δὲ τοῦ Ἰάσονος, πῶς ἂν δύναιτο τοὺς ταύρους καταζεῦξαι, Μήδεια αὐτοῦ ἔρωτα ἴσχει. ἦν δὲ αὕτη θυγάτηρ Αἰήτου καὶ Ἰδυίας τῆς Ὠκεανοῦ, φαρμακίς.

I, 9, 23. Aeetes, vellus aureum reddere iuſſus, tauros aeripedes iungere et dracontinos dentes ſerere iubet. Medea Iaſonis amore capta, veneficiis eum et conſiliis adiuuat: ita

et 230 ſq. ἦσαν δὲ ἄγριοι παρ' αὐτῷ οὗτοι ταῦροι δύο. Scabra oratio: cui medebere eiectis voc. οὗτοι et forte quoque ἄγριοι, vt ſit ἦσαν δὲ παρ' αὐτῷ ταῦροι δύο. adſcripſerat iſta verba, ἄγριοι οὗτοι, indoctus homo in margine. παρ' αὐτῷ. ita refingendum eſſe viderat Faber quoque cum Galeo, et ante eos Scaliger, pro παρ' αὐτῶν, quod corrupte legitur. §. 5. τούτους αὐτῷ ζεύξαντι ita cum Reg. 2. reſcripſi, quod ipſa res docebat et Faber cum Galeo monuerant, pro τούτοις; ſed praeterea reſcribendum arbitror ἐπέτασσε ſc. Aeetes, nam anteceſſit ὑπέσχετο, et ſequitur εἶχε. Fab. ἐπετάξατο. §. 6. Μήδεια αὐτοῦ ἔρωτα ἴσχει. Dorv. ἔχει. In codd. lectio erat deprauata: καὶ εἰδυῖα τοῖς ὠκεανοῦ φαρμάκοις. emendauit, vt nunc eſt, locum Aegius; praeclare; niſi quod Εἰδυίας codices tueri forte poterant Pal. Med. Regg. in quibus εἰδυῖα eſt, cum Schol. Lycophr. 174. 1025. Nec aliter Apollon. III, 243. vbi vid.

δεδοικυῖα δὲ, μὴ πρὸς τῶν ταύρων διαφθαρῇ, κρύφα §. 7. τοῦ πατρὸς συνεργήσειν αὐτῷ πρὸς τὴν καταζεύξιν τῶν ταύρων ἐπηγγείλατο, καὶ τὸ δέρας ἐγχειριεῖν, ἐὰν ὀμώσῃ αὐτὴν ἕξειν γυναῖκα, καὶ εἰς Ἑλλάδα σύμπλουν ἀγάγηται. ὀμόσαντος δὲ §. 8. Ἰάσονος, φάρμακον δίδωσιν, ᾧ καταζευγνύναι μέλλοντα τοὺς ταύρους ἐκέλευσε χρῖσαι τήν τε ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ σῶμα· τούτῳ γὰρ χρισθέντα, ἔφη, πρὸς μίαν ἡμέραν μήτε ἂν ὑπὸ πυρὸς ἀδικηθήσεσθαι, μήτε ὑπὸ σιδήρου. ἐδήλωσε δὲ αὐτῷ, §. 9. σπειρομένων τῶν ὀδόντων, ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωλισμένους, οὓς, ἔλεγεν, ἐπειδὰν ἀθρόως θεάσηται, βάλλῃ εἰς μέσον

I, 9, 23. tauros ille domat;

Brunk. Sed Ἰδυῖα non minus bene, vt ap. Hesiod. l. c. §. 7. καὶ τὸ δέρας ἐγχειριεῖν. ἐγχειρισεῖ male Dorv. Reg. 3. ἐὰν ὀμώσῃ αὐτὴν ἕξειν γυναῖκα, καὶ εἰς Ἑλλάδα σύμπλουν ἀγάγηται. lenior ſane oratio fuiſſet ἀγαγέσθαι. Sed et alterum ferendum; nec aliter legit Zenob. l. c. IV, 92. p. 109 f. §. 8. ὀμόσαντος δὲ Ἰάσονος. ὀμώσαντος non niſi Commel. ed. Mox ordinem verborum ex codd. reſtitui: vulgo erat: ᾧ καταζευγνύναι τοὺς μέλλοντα ταύρους. Vngere et ſe et arma debebat Iaſon: Apollon. III, 1041 ſq. 1245 ſq. cf. Pindar. P. 4, 392 ſq. Sed quod medicamenti per vnum tantum diem efficax vis fuit, in Apollonio non legitur. Erat ἐκέλευσε χρίσαι. imo χρῖσαι. Pal. χρίσθαι. Aegii libri χρῆσαι. mox ἀδικηθήσεσθαι eſt ab igni et ferro violari, laedi. §. 9. οὓς, ἔλεγεν, ἐπειδὰν ἀθρόως θεάσηται, βάλλῃ εἰς μέσον λίθους ἄποθεν. Scabra oratio; ſed primo legendum ἀθρόους,

λίθους ἄποθεν· ὅταν δὲ ὑπὲρ τούτου μάχωνται
§. 10. πρὸς ἀλλήλους, τότε κτείνειν αὐτούς. Ἰάσων δὲ τοῦτο ἀκούσας, καὶ χρισάμενος τῷ φαρμάκῳ, παραγενόμενος εἰς τὸ τοῦ νεὼ ἄλσος, ἐμάστευε τοὺς ταύρους, καὶ σὺν πολλῷ πυρὶ ὁρμήσαντας αὐτοὺς
§. 11. κατέζευξε. σπείροντος δὲ αὐτοῦ τοὺς ὀδόντας, ἀνέτελλον ἐκ τῆς γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι· ὁ δὲ, ὅπου πλείονας ἑώρα, βάλλων ἀφανεῖς λίθους, πρὸς αὐτοὺς μαχομένους πρὸς ἀλλήλους προσιὼν, ἀνῄρει·

I, 9, 23. e terrâ natos armatos internecione delet;

quod et viderunt plures e noſtris familiaribus, h. e. εἰς ἓν συγχυθέντας, idem monuit Verheyck ad Anton. Lib. p. 162. porro βάλλειν eſſet graecae rationi magis conſentaneum, quod et Emperius vidit. Pro his vitia ſunt in libb. ὡς ἔλεγεν Dorv. Med. ἐπειδὴ Pal. Dorv. βάλῃ ed. pr. λίθοις a pr. m. Vat. Mox ὑπὲρ τούτου. ſc. τοῦ βάλλεσθαι. §. 10. εἰς τὸ τοῦ νεὼ ἄλσος, erat; ſed leg. νεὼ. ἐμάστευε τοὺς ταύρους. reliqua requirebant ἐμάστευσε. vocabulum ipſum ex Apollonio retinuit III, 1288. qui id omnino pro ζητεῖν frequentat. Occurrit idem inf. II, 5, 1. §. 11. σπείροντος malim σπείραντος. ἀνέτελλον. vbique ſcriptum et editum ἀνέτελον. τελλομένους in Apollon. III, 1383. nunc reſtitutum in eâdem re. ὅπου πλείονας ἑώρα. quod ſupra, ἀθρόους. Ornate deſcripſit Apollon. III, 1353. βάλλων ἀφανεῖς λίθους haud dubie leg. ἀφανῶς vel ἐξ ἀφανοῦς cum Fabro: firmat Apollon. l. c. 1368. Koelero noſtro in animum veniebat ἀφθόνους ex Luciani Reuiuiſc. pr. Mox ſi βάλλων πρὸς αὐτοὺς iungitur, debet eſſe ἐπ'. εἰς. παρ' αὐτούς. Verum iungendum πρὸς αὐτοὺς cum ſeqq. vt ſit, πρὸς

καὶ καταζευγνυμένων τῶν ταύρων, οὐκ ἐδίδου §. 12.
τὸ δέρας Αἰήτης· ἐβούλετο δὲ τήν τε Ἀργὼ καταφλέξαι, καὶ κτεῖναι τοὺς ἐμπλέοντας. Φθά- §. 13.
σασα δὲ Μήδεια, τὸν Ἰάσονα νυκτὸς ἐπὶ τὸ δέρας ἤγαγε· καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμίσασα τοῖς φαρμάκοις, μετὰ Ἰάσονος, ἔχουσα τὸ δέρας, ἐπὶ τὴν Ἀργὼ παρεγένετο. συνείπετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἄψυρτος. οἱ δὲ νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήχθησαν.

Αἰήτης δὲ ἐπιγνοὺς τὰ τῇ Μηδείᾳ τετολμη- ſ. 24.
μένα, ὥρμησε τὴν ναῦν διώκειν. ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν §. 1.
πλησίον ὄντα Μήδεια, τὸν ἀδελφὸν φονεύει, καὶ μελίσασα κατὰ βυθοῦ ῥίπτει. συναθροίζων δὲ §. 2.

I, 9, 23. vellus aufert; cum Medea diſcedit. 24. Ea fratris Abſyrti iugulati membris diſperſis patrem ſe perſequentem moratur.

αὐτοὺς προσιών. §. 12. καὶ καταζευγνυμένων τῶν ταύρων iterum manifeſtum vitium pro καταζευγνυμένων δὲ τῶν τ. aut quod melius, quodque Faber er Gal. etiam malunt, κατεζευγμένων. ἐβούλετο δέ. ad ſeqq. cf. Schol. Apollon. IV, 87. Poſt §. 13. φθάσασα - νυκτὸς, male interpungebatur et accipiebatur. δράκοντα κατακοιμίσασα. Sic emendaui, pro κατακοιμήσασα ex ſollenni vitio. cf. Apollon. IV, 156. et Schol. nunc Regios adſtipulari video. In ſeqq. iunctura verborum parum grata. οἱ δὲ μετὰ τούτων νυκτὸς ἀ. etiam hic ordo melior in Vat.

ſ. 24. μελίσασα. Schol. Lycophr. 175. μεληδὸν τέμνουσα, ſed eodem loco vocem hanc ipſam ex Pherecyde laudat. Eadem inf. ſ. 27 f. at III, 12, 6. §. 10. μελείσας occurrit: vnde et h. l. μελείσασα reponere volebat Faber. Sed

Αἰήτης τὰ τοῦ παιδὸς μέλη, τῆς διώξεως ὑστέρησε. διόπερ ὑποστρέψας, καὶ τὰ σωθέντα τοῦ παιδὸς μέλη θάψας, τὸν τόπον προσηγόρευσε

§. 3. Τόμους. πολλοὺς δὲ τῶν Κόλχων ἐπὶ τὴν ζήτησιν τῆς Ἀργοῦς ἐξέπεμψεν, ἀπειλήσας, εἰ μὴ Μήδειαν ἄξουσιν, αὐτοὺς πείσεσθαι τὰ ἐκείνης. οἱ δὲ διασχεθέντες ἄλλος ἀλλαχοῦ ζήτησιν ἐποιοῦντο.

§. 4. Τοῖς Ἀργοναύταις τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν ἤδη παραπλέουσι μηνίσας δὲ Ζεὺς ὑπὲρ τοῦ φονευθέντος Ἀψύρτου χειμῶνα λάβρον ἐπιπέμψας ἐμβάλλει πλάνην· καὶ αὐτῶν τὰς Ἀψυρτίδας

I, 9, 24. §. 3. Missi alii Colchi ad persequendum. §. 4. 5. A Circe lustrantur Argonautae.

μέλισσα etiam Zenob. l. c. p. 110. Idem melius κατὰ τοῦ βυθοῦ. §. 2. μέλη θάψας. miro errore βάψας Pal. Vat. Med. Dorv. Reg. 3. §. 3. εἰ Μήδειαν ἕξουσι Pal. Reg. 2. 3. πείσεσθαι τὰ ἐκείνης cf. Apollon. IV, 230 sq. οἱ δὲ διασχεθέντες. Codd. Pal. Vat. Vef. Dorv. Regg. σχεθέντες: nec aliter pars codd. Aegii, qui praetulit διασχεθέντες. nam διαχεθέντες vitiose impressum videtur. Faber et Gale coni. διασκεδασθέντες, vel διασχισθέντες, vel διαχυθέντες. Maneo in vulgato, a διασχέθω pro διέχω ducto. Hesych. διασχεθῇ, διασχισθῇ. vbi etiam διαχεθῇ aberratur. — §. 4. Τοῖς Ἀργοναύταις παραπλέουσι etc. minus graece dictum arguebat Faber: at pro τῶν Ἀργοναυτῶν παραπλέοντων acceptum defendit Oudend. ad Thomam p. 45. Neutrum, puto, locum habet; sed δὲ altero loco expungendum, et priore legendum: Τοῖς δὲ Ἀργ. τὰς Ἀψυρτίδας νήσους. in codd. Συρτίδας, nec aliter Schol. Lycophr. 175. περιπλεόντων. Pal. et al. Sed Apsyrtidas

νήσους παραπλεόντων ἡ ναῦς φθέγγεται, μὴ λήξειν τὴν ὀργὴν τοῦ Διὸς, εἰ μὴ πορευθέντες εἰς τὴν Αὐσονίαν, τὸν Ἀψύρτου φόνον καθαρθῶσιν ὑπὸ Κίρκης. οἱ δὲ παραπλεύσαντες τὰ Λιγύων §. 5.
καὶ Κελτῶν ἔθνη, καὶ διὰ τοῦ Σαρδονίου πελάγους κομισθέντες, παραμειψάμενοι Τυῤῥηνίαν, ἦλθον εἰς Αἰαίαν. ἔνθα Κίρκῃ ἱκέται γενόμενοι καθαίρονται.

Παραπλεόντων δὲ Σειρῆνας αὐτῶν, Ὀρφεὺς I. 25.
τὴν ἐναντίαν μοῦσαν μελῳδῶν, τοὺς Ἀργοναύτας §. 1.

I, 9, 25. Sirenes, Charybdin, Scyllam, Planctas falui traiiciunt.

praeternauigarunt: v. Apollon. IV, 562 fq. melius forte dictum esset παραπλευσάντων vel παραπεπλευκότων, nam Ceraunios montes iam euaserant v. 576. cum inde iterum reiecti funt in oftia Eridani. Verba nauis vocalis ibid. 587. et in Orphic. 1153 fq. εἰ μὴ — καθαρθῶσιν. non; ἐὰν? fed excufat oratio obliqua. §. 5. τὰ Λιγύων καὶ K. ita confidenter repofui pro Λιβύων: nec magna fagacitate opus eft, fi itineris rationem teneas et Apollon. IV, 646. 7. infpicias. Apud Orphicum fcriptorem Argonauticorum v. 1206. Λυκαῖον ποτὶ χέρσον legitur, imo Λιγγχῖον vel Λιγαῖον cf. ad Virgil. Aen. VII. Exc. I. vbi de infula Circes. Profectionem per Libyam, quam Apollon. IV, 1223-1624. perfequitur, et Pindarus leniter attigit, Apollodorus non memorat. Ligures in h. l. requiri, Scaligerum quoque vidiffe ex notis Mff. intelligo. Simile vitium permutata Liguria et Libya videbimus II, 5, 10. διὰ τοῦ Σαρδονίου πελάγους. legebatur Σαρδωνίου. Sed eft Σαρδόνιος v. c. Apollon. IV, 633. vel Σαρδῷος. Αἴην Pal. Dorv. Vef. et in litura

κατέσχε. μόνος δὲ Βούτης ἐξενήξατο πρὸς αὐτὰς, ὃν ἁρπάσασα Ἀφροδίτη ἐν Λιλυβαίῳ κατῴκισε.

§. 2. Μετὰ δὲ τὰς Σειρῆνας τὴν ναῦν Χάρυβδις ἐξεδέχετο, καὶ Σκύλλα, καὶ Πέτραι Πλαγκταὶ, ὑπὲρ ὧν φλὸξ πολλὴ καὶ καπνὸς ἀναφερόμενος ἑωρᾶτο. ἀλλὰ διὰ τούτων διεκόμισε τὴν ναῦν σὺν Νηρηΐσι Θέτις παρακληθεῖσα ὑπὸ Ἥρας.

§. 3. Παραμειψάμενοι δὲ Θρινακίαν νῆσον Ἡλίου βοῦς ἔχουσαν, εἰς τὴν Φαιάκων νῆσον Κέρκυραν ἧκον, ἧς βασιλεὺς ἦν Ἀλκίνοος.

§. 4. Τῶν δὲ Κόλχων τὴν ναῦν εὑρεῖν μὴ δυναμένων, οἱ μὲν τοῖς Κεραυνίοις ὄρεσι παρῴκησαν, οἱ

I, 9, 25. §. 3. Phaeaciam appellunt. §. 5. Iasoni Medea coniugio iungitur, ne ex Alcinoi sententia reddatur Colchis, qui reditum in patriam desperant.

αἶ-ην Reg. 3. αἰαιήνην Vat. ἔνθα Κίρκη ἱκέται, γ. in Pal. Vat. Dorv. Regg. Κίρκης.

f. 25. §. 1. κατώκησε ed. pr. Λυβαίῳ vel Λυβαίῳ codd. §. 2. ἐδέχετο Vat. In codd. est πέτραι, κυάνεαι πλαγκταί. sic et Aegius in suis legit; sed recte is sustulit primam vocem natam ex grammatici interpretatione, qui confundebat alteras Planctas in Ponto Euxino, Cyaneas dictas, de quibus f. 22. vidimus. cf. Apollon. II, 318. σὺν Νηρηΐσι Pal. Dorv. Regg. vt poetae solent efferre: Apollon. IV, 930. v. not. sup. p. 27. Θέτις aberat Dorv. Reg. 2. 3. περικληθεῖσα Pal. sed piget similia commemorare. §. 3. Θρινακίαν νῆσον. Ita pro Θρινακρίας, quod ed. Par. vitium est, rescripsi cum edd. et codd. Apollon. IV, 965. ibique Schol. et Lycophr. 175. vid. Schol. Omnium fundus est Od. μ, 127. Θρινακίην δ' ἐς νῆσον. §. 4. Τῶν δὲ Κόλχων emen-

δὲ εἰς τὴν Ἰλλυρίδα κομισθέντες, ἔκτισαν Ἀψυρτίδας νήσους· ἔνιοι δὲ, πρὸς Φαίακας ἐλθόντες, §. 5.
τὴν Ἀργὼ κατέλαβον, καὶ τὴν Μήδειαν ἀπῄτουν παρὰ Ἀλκινόου. ὁ δὲ εἶπεν, εἰ μὲν ἤδη συνεληλυθὲν Ἰάσονι, δώσειν αὐτὴν ἐκείνῳ· εἰ δὲ ἔτι παρθένος ἐστὶ, τῷ πατρὶ ἀντιπέμψειν. Ἀρήτη δὲ ἡ Ἀλκινόου γυνὴ φθάσασα Μήδειαν Ἰάσονι συνέζευξεν. ὅθεν οἱ μὲν Κόλχοι μετὰ Φαιάκων I. 26.
κατῴκησαν, οἱ δὲ Ἀργοναῦται μετὰ τῆς Μηδείας §. 1.
ἀνήχθησαν. πλέοντες δὲ νυκτὸς σφοδρῷ περιπίπτουσι χειμῶνι. Ἀπόλλων δὲ στὰς ἐπὶ τὰς §. 2.
Μελαντίους δειρὰς, τοξεύσας τῷ βέλει εἰς τὴν

I, 9, 26, In Anapho insula Apollini Aegletae aram statuunt.

daui cum codd. Male editum erat Κολχικῶν. οἱ μὲν τοῖς Κεραυνίοις ὄρεσι παρῴκησαν. ita rescribere non dubitaui pro Κερκυραίοις et Κερκυρέοις, quod vulgo legebatur. De Corcyra mox agitur. Mox legebatur εἰς τὴν ἀλυρίδα κομισθέντες: emendaui Ἰλλυρίδα ex eod. Schol. Lycophr. l. c. et Apollon. IV, 513 sq. et Schol. ad v. 1092 viderat iam Gale. Sequentia turbata erant in edd. Legebatur οὐ δώσειν αὐτὴν ἐκείνῳ, contrario sensu. Sustuli οὐ ipsa re suadente, cf. Apollon. IV, 1105. 6. 7. et succinebant codd. Pal. Dorv. Regg. Faber et Gale coniiciebant οὐ δώσειν αὐτὴν ἐκείνοις. Esse δώσειν pro ἐκδώσειν monet Canter. Nov. Lect. IV, 13. εἰ δὲ ἔτι παρθένος ἐστί. inserui ἔτι ex Vat. Alludunt Pal. Dorv. εἰ δέ τι. Regg. εἰ δ' ἔτι. τῷ πατρὶ ἀντιπέμψειν. vereor vt sanum sit: deb. saltem ἀνταποπέμψειν. Sed verius ἀποπέμψειν, quod et Emperius videbat. Apollon l. c. Colchos simili modo ἀποκομίσαι Medeam dicit. οἱ μὲν Κόλ-

θάλασσαν, κατήστραψεν, οἱ δὲ πλησίον ἐθεάσαντο νῆσον, τῷ δὲ παρὰ προσδοκίαν ἀναφανῆναι,

§. 3. προσορμισθέντες, Ἀνάφην ἐκάλεσαν. Ἱδρυσάμενοι δὲ βωμὸν Ἀπόλλωνος Αἰγλήτου, καὶ θυσιάσαντες ἐπ' εὐωχίαν ἐτράπησαν. δοθεῖσαι δὲ ὑπὸ Ἀρήτης Μηδείᾳ, δώδεκα θεράπαιναι, τοὺς ἀριστέας ἔσκωπτον μετὰ παιγνίας· ὅθεν ἔτι καὶ νῦν ἐν τῇ θυσίᾳ σύνηθές ἐστι σκώπτειν ταῖς γυναιξίν.

§. 4. Ἐντεῦθεν ἀναχθέντες κωλύονται Κρήτῃ προσίσχειν ὑπὸ Τάλω. τοῦτον, οἱ μὲν τοῦ χαλκοῦ

I. 9. 26. §. 4. Cretam appellunt.

χοι iterum perperam legebatur Κολχικοί. respuunt hoc Pal. et Regg.

f. 26. ἐπὶ τὰς Μελαντίους δειράς. Legebatur: ἐπὶ τὴν Μενοιτίου δειρὰν, quam nemo nouit. τὰς δειρὰς Vat. Med. Regg. 1. 2. Dorv. Oxon. τὰς δόρας Pal. Reg. 3. κατήστραψεν. vulgo corrupte κατέστρεψεν. sed illud Apollon. praebet 1710. vnde et Gal. praeripuit, et Musgraue ad Eurip. Tom. III. p. 533 cui tamen haud assentiar, dum Horatianum: Apollo *fulgente decorus arcu;* pro fulgurante accipiendum esse inde contendit. Alias poterat κατέσκηψεν locum tueri. Conon. l. c. σέλαος ἐξ οὐρανοῦ διαΐσσοντος. obseruandum autem h. l. sagittam Apollinis pro fulgure esse. Ἀπόλλωνος Αἰγλήτου, *fulguratoris*, inuitis scriptis et editis reposui; in istis est αἰγαίου, quod Aegius emendarat αἰγλαίου· sed in αἰγλήτης consentit quisquis insulae meminit: Apollon. l. c. 1716. quem Faber iam laudauit ad h. l. et ante eum Aegius. Conon. l. c. Strabo X, p. 740. A. B. et I, p. 78. vbi versum Callimachi recitat, quem vide in fragm. 113. In fine ταῖς inserui ante γυναιξὶν, e Pal.

γένους εἶναι λέγουσιν· οἱ δὲ, ὑπὸ Ἡφαίστου Μίνωϊ δοθῆναι. ὃς ἦν χαλκοῦς ἀνήρ· οἱ δὲ Ταῦρον αὐτὸν λέγουσιν. εἶχε δὲ φλέβα μίαν ἀπὸ αὐχένος κατατείνουσαν ἄχρι σφυρῶν· κατὰ δὲ τὸ δέρμα τῆς

I. 9. 26. §. 4. Talos, insulae custos, interimitur.

Vat. Regg. Iungenda vero: σύνηθές ἐστι ταῖς γυναιξὶ, σκώπτειν. §. 4. χαλκοῦ γένους. ne malis χαλκείου, puta χαλκοῦ esse ex χαλκοῦς. Lucian. de Saltat. 49. τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦν τῆς Κρήτης περίπολον memorat: et Schol. Apollon. l. c. ὁ Τάλως ἦν τοῦ γένους ἐκείνου τοῦ χαλκοῦ. ipse poeta dixit χαλκείης ῥίζης. add. Schol. Lycophr. 1217. Nisi forte arripere placet χαλκικοῦ, quod Zenob. offert, V, 85. p. 147. qui locum hunc exscripsit. Quod h. l. legitur Μίνωϊ, etiam inf. III, 15. 8. exaratum est, et sic pedestres fere scriptores. Quid Aegius dare voluerit, obscurum est: expressum est in eius edit. μίνω. in notis memorat μίνωι ex cod. Farnes. tanquam probe lectum; a Fabro emendatius excusum Μίνῳ. ex codd. nihil notatum video. ὃς ἦν χαλκοῦς ἀνὴρ, verba aut alio loco posita, aut ex margine illata putabam; sumi tamen possunt tanquam esset, οὗτος ἦν. in illis οἱ δὲ Ταῦρον αὐτὸν λέγουσιν sagaciter assequutus est Mitscherlichius noster latere οὖρον, vel Apollonio eo ducente v. 1643. Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον, custodem; et ipsa Apollodori verba sic expressit Zenob. l. c. δοθῆναι δὲ Μίνωι παρ' Ἡφαίστου εἰς φυλακὴν τῆς νήσου Κρήτης. Bene idem Mitscherl. meminerat Dosiadae aram cum Scholiis, et ad haec Valkenar. in Diatribe Eurip. p. 133. διήρειστο reposui, quod Zenob. l. c. suppeditabat, ex ἐρείδω, mox vidi etiam Scaligerum ita emendasse; alioqui maluissem διερήρειστο, forma

§. 5. φλεβὸς ἧλος διήρειστο χαλκοῦς. οὗτος ὁ Τάλως τρὶς ἑκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιτροχάζων ἐτήρει· διὸ καὶ τότε τὴν Ἀργὼ προσπλέουσαν θεωρῶν τοῖς λίθοις ἔβαλλεν. ἐξαπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Μηδείας ἀπέθανεν· ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι, διὰ φαρμάκων αὐτῷ μανίαν Μηδείας ἐμβαλούσης· ὡς δέ τινες, ὑποσχομένης ποιήσειν ἀθάνατον αὐτὸν, καὶ τὸν ἧλον ἐξελούσης, ἐκρυέντος τοῦ παντὸς ἰχῶρος, ἀποθανεῖν· τινὲς δὲ, αὐτὸν τοξευθέντα ὑπὸ Ποίαντος εἰς τὸ σφυρὸν τελευτῆσαι λέγουσι.

§. 6. Μίαν δὲ ἐνταῦθα νύκτα μείναντες, Αἰγίνῃ προσίσχουσιν ὑδρεύσασθαι θέλοντες, καὶ γίνεται περὶ τῆς ὑδρείας αὐτοῖς ἅμιλλα. Ἐκεῖθεν δὲ διὰ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος πλεύσαντες, εἰς Ἰωλκὸν ἦλθον, τὸν πάντα πλοῦν ἐν τέσσαρσι μησὶ τελειώσαντες.

I, 9. 26. §. 6. Tandem Iolcon reditus factus.

quam vocant Atticâ bonis ſcriptoribus frequentatâ. Vulgo lectum διήριστο. Reg. alt. διηρήσθω. Mox §. 5. ὁ Τάλος male libri. — περιτροχάζων. Zenob. l. c. ſubſtituit commune voc. περιερχόμενος. τοῖς λίθοις ἔβαλεν. Melius Pal. Vat. Dorv. Reg. 2. ἔβαλλεν. τοῖς vero eiiciendum. ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι, διὰ φαρμάκων. Sic Apollon. v. 1653 ſq. 1665 ſq. ἐκρυέντος τοῦ παντὸς ἰχῶρος ἀποθανεῖν. Faber ἀπέθανε corrigit; ſcabra vtique eſt oratio; ne tamen quicquam mouere auderem, erat, quod auctor potuit minus accurate loqui. Nec aliter Zenob. l. c. ὡς δέ τινες, — αὕτως αὐτὸν τεθνάναι. Mox λέγουσιν excidit ed. Paris. §. 6. ἐν τέτρασι Par. ed.

Πελίας δὲ, ἀπογνοὺς τὴν ὑποστροφὴν τῶν Ἀρ- ſ. 27.
γοναυτῶν, τὸν Αἴσονα κτείνειν ἤθελεν· ὁ δὲ αἰτη- §. 1.
σάμενος ἑαυτὸν ἀνελεῖν, θυσίαν ἐπιτελῶν ἀδεῶς
τοῦ ταύρου αἷμα σπασάμενος ἀπέθανεν. ἡ δὲ §. 2.
Ἰάσονος μήτηρ, ἐπαρασαμένη Πελίᾳ, νήπιον ἀπο-
λιποῦσα παῖδα Πρόμαχον, ἑαυτὴν ἀνήρτησε· Πε-
λίας δὲ καὶ τὸν καταλειφθέντα παῖδα ἀπέκτει-
νεν αὐτῆς. Ὁ δὲ Ἰάσων κατελθὼν, τὸ μὲν δέρας §. 3.
ἔδωκε· περὶ ὧν δὲ ἠδικήθη μετελθεῖν ἐθέλων,
καιρὸν ἐξεδέχετο, καὶ τότε μὲν εἰς Ἰσθμὸν μετὰ
τῶν ἀριστέων πλεύσας, ἀνέθηκε τὴν ναῦν Πο-
σειδῶνι. αὖθις δὲ Μήδειαν παρακαλεῖ ζητεῖν, §. 4.

I, 9, 27. Ibi Iaſon parentes cum fratre occiſos a Peliâ comperit; §. 3. naui Neptuno conſecratâ in Iſthmo,

neſcio quo caſu. Apud Schol. Lycophr. 175. δυσί μησίν, ſed et ibi cod. τέτρασι.

ſ. 27. ὑποστροφὴν dabant codd. Pal. Vat. Ox. Regg. 3. (at 2. ἀποστροφὴν) pro ἐπιστροφὴν, quod alienum. — ἠθέλησεν Reg. alt. θυσίαν refinxi ex θυσίας. idem vitium ſup. I, 9, 16. §. 3. ſublatum. σπασάμενος, ſane πάσασθαι de cibo ſumto; ſed σπᾶν, σπάσασθαι, trahere, de poculis; vt inf. III, 14, 7. §. 2. ἑλκύσαι. ταύρου αἷμα πιὼν, Schol. Lycophr. l. c.

§. 2. ἐπαρασαμένη Πελίᾳ, ſic emendaui pro Πελίαν, vt iam Gal. et Weſſeling. monuerant. Mox legebatur: παῖδα, ὡς πρὸς πόλεμον πρόμαχον. ſed Πρόμαχος pueri nomen, vt ex Schol. Lycophr. l. c. et Diodoro manifeſtum fit; verba autem ὡς πρὸς πόλεμον inſititia ſunt, quod iidem animaduerterunt, Gale ad h. l. et Weſſel. ad Diodor. pag. 293. §. 4. ζητεῖν, machinari, ὅπως Πελίας αὐτῷ δίκας ὑποσχῇ. Scriptum erat ὑποσχῆ. Pu-

ὅπως Πελίας αὐτῷ δίκας ὑποσχῇ. ἡ δὲ εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Πελίου παρελθοῦσα, πείθει τὰς θυγατέρας αὐτοῦ τὸν πατέρα κρεουργῆσαι καὶ καθεψῆσαι, διὰ φαρμάκων αὐτὸν ἐπαγγελλομένη ποιήσειν νέον· καὶ, τοῦ πιστεῦσαι χάριν, κριὸν μελίσασα καὶ καθεψήσασα ἐποίησεν ἄρνα. αἱ δὲ πιστεύσασαι τὸν πατέρα κρεουργοῦσι καὶ καθεψοῦσιν·
I, 28, "Ακαστος δὲ μετὰ τῶν τὴν Ἰωλκὸν οἰκούν-
§. 1. των τὸν πατέρα θάπτει, τὸν δὲ Ἰάσονα μετὰ τῆς Μηδείας τῆς Ἰωλκοῦ ἐκβάλλει.

I, 9. 27. Peliae iniurias vleiſcitur ope Medeae.

tarunt Grammatici eſſe verbum ὑπόσχω, vnde ὑπόσχομαι apud Thomam M. damnatur; enimuero eſt a σχέω, σχῶ. ideoque ſcripſi ὑποσχῇ. apud Zenob. p. 110 eſt, ὅπως Πελίας αὐτῷ δίκας ὑφέξει. πείθει τὰς θυγατέρας αὐτοῦ. inſerta hic erant duo nomina Ἀστερόπειαν δηλαδὴ καὶ Ἀντινόην, quae extruſi, cum manifeſtum ſit ex Pauſaniâ VIII, 11. fuiſſe in margine adſcripta; ait enim ille, Peliadum nomina ſe in poetarum ſcriptis non reperiſſe, Miconem autem pictorem duo illa nomina in tabulâ adſcripſiſſe. Atqui ſup. I, 9, 10. iam vidimus nomina: Piſidicen, Pelopeam, Hippothoen, Alceſtidem. Monita haec iam a Gal. et Weſſel. ad Diod. IV, 53. (qui ſcriptor alia Peliadum nomina attulit) et vncis incluſa verba a Commelin. abſunt a Pal. et ceteris codd. ἐπαγγελομένη antea editum. καὶ τοῦ πιστεῦσαι χάριν. int. *et vt illae crederent.* Faber emendat πιστῶσαι. μελίσασα vid. ſup. I, 9, 24. pr. καθεψοῦσιν. Pal. Vat. Dorv. Regg. καθέψουσι. Sic et Zenob. p. 110. At καθεψῆσαι Diodor. l. c. ἀφεψήσασα et ἀφεψῆσαι Schol. Lycophr. l. c.

Οἱ δὲ ἧκον εἰς Κόρινθον, καὶ δέκα μὲν ἔτη §. 2. διετέλουν εὐτυχοῦντες· αὖθις δὲ, τοῦ τῆς Κορίνθου βασιλέως Κρέοντος τὴν θυγατέρα Γλαύκην Ἰάσονι ἐγγυῶντος, παραπεμψάμενος Ἰάσων Μήδειαν, ἐγάμει. ἡ δὲ, οὕς τε ὤμοσεν Ἰάσων θεοὺς §. 3. ἐπικαλεσαμένη, καὶ τὴν Ἰάσονος ἀχαριστίαν μεμψαμένη πολλάκις, τῇ μὲν γαμουμένῃ πέπλον μεμαγευμένον φαρμάκῳ ἔπεμψεν, ὃν ἀμφιεσαμένη, μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς, πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει,

I, 9, 28. §. 2. Nouas Iasonis cum Glauce nuptias vlta

ſ. 28. Ἄκαστος. ita ex Aegii emendatione legitur; codd. omnes Ἄδραστος. — §. 2. παραπεμψάμενος. vſitatius ἀποπέμψασθαι, ſed et παραπέμπεσθαι, *dimittere*, apud Diodor. Polyb. et al. Eodem refer Heſychii gloſſam: παραπέμποντες, ἀπωθοῦντες. — §. 3. ἡ δὲ, οὕστε. ſequentia tragicum ſpiritum retinent; vtpote petita e tragicis. Similia quoque ſunt in Euripidis Medeâ. — πέπλον μεμαγευμένον φαρμάκῳ. in ed. Par. peſſime editum μεμιγμένον, at in antec. edd. μεμαγμένον. ita ſe excudi iuſſiſſe ait Aegius, neſcio an ex codd. vt ſit a μάσσειν, μάττειν, *conſpiſſatum, ſubactum, veneno*: quod vix bene ſic dicitur; male deſertâ lectione, quam et ipſe in codd. repererat, et quae ex Pal. Vat. Veſ. Regg. Dorv. notata eſt, μεμαγευμένον, a μαγεύειν, pro μαγγανεύειν, φαρμάσσειν, *medicari, ſucco magicam vim habente imbuere*. φάρμακον contra male iidem codd. Pal. Med. Vat. Dorv. Regg. Sunt φαρμάκοις κεχρισμένα δῶρα, veſtis et corona, vt notum, vel ex Eurip. Medeâ. ἀμφιεσαμένη. Mirum in ἀμφιέσαμένη codd. et edd. convenire, excepto Reg. 3. πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει poetica dictio. Diodoro πῦρ ἀκατάσβεστον. Faber em. κα-

τούς τε παῖδας, οὓς εἶχεν ἐξ Ἰάσονος, Μέρμερον καὶ Φέρητα, ἀπέκτεινε, καὶ λαβοῦσα παρὰ Ἡλίου ἅρμα πτηνῶν δρακόντων, ἐπὶ τούτου φεύγουσα
§. 4. ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. λέγεται δὲ, ὅτι φεύγουσα τοὺς παῖδας νηπίους ἔτι ὄντας κατέλιπεν, ἱκέτας καθίσασα ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἥρας τῆς Ἀκραίας, Κορίνθιοι δὲ αὐτοὺς ἀναστήσαντες κατετραυμάτισαν.

I, 9, 28. §. 3. 4. Medea fugit Athenas.

ταφλέγεται, sed φλέγειν, καταφλέγειν, neutro notatu etiam alibi, inprimis in poetis occurrit: et iam Il. Φ, 13. τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ. τούς τε παῖδας. Corrigendum τοὺς δὲ παῖδας. nam respondet τοῖς τῇ μὲν γαμουμένῃ. Μέρμερον καὶ Φέρητα: etiam ap. Pauſ. II, 3. p. 116. Med. μέρμενον ἢ Φέρητα etiam Reg. alt. ὑφέρητα et 3. ἐφέρητα a pr. m. vt intelligas, indoctum librarium ne quidem compendium voc. καὶ intellexiſſe. Schol. Lycophr. 175. p. 246. μόρμορον ex h. l. habet. Aliae corruptelae ſunt ap. Hygin. f. 25. Diuerſa vero nomina ſunt ap. Diodor. l. c. λαβοῦσα παρὰ Ἡλίου ἅρμα πτηνῶν δρακόντων, ἐπὶ τούτου φεύγουσα ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. celebrata res in tragoediis. Solem memineris eſſe auum Medeae. ἅρμα πτηνὸν Dorv. Sed iam ſup. I, 5, 2. Triptolemo Ceres dat δίφρον πτηνῶν δρακόντων. et I, 6, 3. §. 10. Iupiter inuehitur ἐπὶ πτηνῶν ἵππων ἅρματι. et in hac re Schol. Lycophr. l. c. ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν. adde argum. Medeae Eurip. ἐπὶ τούτου φεύγουσα. vt ſup. I, 9, 1. ἐφ' οὗ φερόμενοι, de ariete, cui Phrixus et Helle inſident. Mox verba inter duplex φεύγουσα exciderant in ed. pr. §. 4. Λέγεται δὲ ſc. ab aliis quam qui pueros occiſos tradiderant: forte excidit καὶ, vt eſſet: λέγεται δὲ καὶ, ὅτι — ἔτι νηπίους ὄντας Pal. Regg. Ἥρας τῆς Ἀκραίας, quae in ἄκρᾳ ſeu ἀκροπόλει Corinthi colebatur.

Μήδεια δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖ γαμηθεῖσα Αἰγεῖ, παῖδα γεννᾷ Μῆδον. ἐπιβουλεύουσα δὲ ὕστερον Θησεῖ, φυγὰς δὲ Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐκβάλλεται. ἀλλὰ οὗτος μὲν πολλῶν κρατήσας βαρβάρων, τὴν ὑφ' ἑαυτὸν χώραν ἅπασαν Μηδίαν ἐκάλεσε, καὶ στρατευόμενος ἐπὶ Ἰνδοὺς ἀπέθανε. §. 5.

Μήδεια δὲ εἰς Κόλχους ἦλθεν ἄγνωστος, καὶ καταλαβοῦσα Αἰήτην ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πέρσου τῆς βασιλείας ἐστερημένον, κτείνασα τοῦτον, τῷ πατρὶ τὴν βασιλείαν ἀποκατέστησεν. §. 6.

I, 9, 28. §. 5. 6. **tandemque Colchos cum filio Medo.**

Pauſan. II, 24. Ex hoc vocem reſtituit Aegius; nam in codd. legitur ἀκρίας corrupte, corruptius Apoſtol. Prouerb. I, 82. Ἀσκραίαν dixit, vt iam monitum a Weſſeling. ad Diodor. l. c. Melior lectio etiam apud Zenob. eſt I, 27. vbi alia loca laudd. in not. in quibus princeps Eurip. Med. 1378. §. 5. Θησεῖ abeſt Reg. alt. φυγὰς δὲ Ἀθηνῶν ἐκβάλλεται. Saltem δὲ tollendum: φυγὰς Ἀ. vel ἐξ Ἀθηνῶν ἐκβ. vt Faber quoque et Gale corrigebant. Verum malim totum illud φυγὰς δὲ cum Medea exulare. Nec Schol. Lycophr. v. 175. qui locum exſcripſit, verba agnoſcit; habet enim: ὕστερον δὲ τῷ Θησεῖ ἐπιβουλεύουσα ἐκβάλλεται τῆς Ἀττικῆς μετὰ τοῦ παιδός, Μηδίαν ἐκάλεσε. Dorv. Regg. et al. Μήδειαν, vt ap. Schol. Lycophr. 175. p. 246. vbi haec exſcripta. τὴν ὑπ' αὐτὸν χώραν mauult Gale, neſcio quo conſilio. §. 6. τὴν βασιλείαν ἀποκατέστησεν. ita emendaueram pro vulgari κατέστησεν. videbam mox etiam Oxon. ita habere, et Scalig. ſic correxiſſe. ἀπεκατέστησεν Reg. alt. δίδωσι πάλιν ſubſtituit Schol. Lycophr. l. l.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ β'.

Cap. I. §. 1. Ἐπειδὴ δὲ τὸ τοῦ Δευκαλίωνος διεξεληλύθαμεν γένος, ἐχομένως λέγωμεν τὸ Ἰνάχου.

§. 2. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος γίνεται παῖς Ἴναχος,
§. 3. ἀφ' οὗ ποταμὸς ἐν Ἄργει Ἴναχος καλεῖται. τούτου καὶ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ Φορωνεύς τε καὶ
§. 4. Αἰγιαλεὺς παῖδες ἐγένοντο. Αἰγιαλέως μὲν οὖν, ἄπαιδος ἀποθανόντος, ἡ χώρα ἅπασα Αἰγιάλεια

II, 1, 1. Genus Inachi: §. 4. 5. Aegialeus, Phoroneus,

§. 1. Λέγωμεν. Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. λέγομεν. at illud verum: vt et III, 1, 1. τὸ Ἰνάχου. iidem τὸ Ἰνάχιον. Infra III, 1, 1. τὸ Ἰνάχειον legitur et editur. Illud et h. l. in Oxon. et Pal. haberi ait Gale; sed de Pal. verum id non est, etsi ceteroqui nec male ita legeretur. Ἰναχείη κόρη est ap. Aeschyl. Prom. 592. 704. §. 3. Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ. Antea lectum Μελίσσης. perperam. Nam Nympharum Meliarum nobile in antiquitate est nomen; nec proprium nomen semper additur; vt monitum sup. Obss. ad I, 9, 20. pr. In libris Αἰκαλεύς, Αἰκαλέως, in Vat. Αἰγιαλια, occurrere, eo tantum monebo, vt, quam corrupta nomina in libris sint, vel his exemplis constet; ne temere videamur in aliis eorum auctoritatem

ἐκλήθη. Φορωνεὺς δὲ ἁπάσης τῆς ὕστερον Πελο- §. 5.
ποννήσου προσαγορευθείσης δυναστεύων, ἐκ τῆς Λαοδίκης Νύμφης Ἆπιν καὶ Νιόβην ἐγέννησεν.
Ἆπις μὲν οὖν εἰς τυραννίδα τὴν ἑαυτοῦ μεταστή- §. 6.
σας δύναμιν, καὶ βίαιος ὢν τύραννος, ὀνομάσας ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον Ἀπίαν, ὑπὸ Θελξίονος καὶ Τελχῖνος ἐπιβουλευθεὶς, ἄπαις ἀπέθανε, καὶ νομισθεὶς θεὸς ἐκλήθη Σάραπις.

Νιόβης δὲ καὶ Διὸς, ᾗ πρώτῃ γυναικὶ Ζεὺς §. 7.
θνητῇ ἐμίγη, παῖς Ἄργος ἐγένετο· ὡς δὲ Ἀκουσίλαός φησι, καὶ Πελασγὸς, ἀφ' οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας Πελασγούς. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησιν εἶναι. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου πάλιν ἐροῦμεν. Ἄργος ſ. 2.
δὲ λαβὼν παρὰ Φορωνέως τὴν βασιλείαν, ἀφ' §. 1.

II, 1, 1. §. 6. Apis. §. 7. Argus I. cum Pelasgo. 2. Argi progenies.

eleuare. §. 5. δυναστεύων retraxi, vt res poſtulabat, vtque iam Scaliger facere iuſſerat; vulgo editum, ἐκ τῆς Λαοδίκης νύμφης δυναστεύων, turbato verborum ordine. δυναστεύειν vitium eſt ed. Par. non lectio. ἐκ τῆς Λαοδίκης νύμφης. Pal. ἐκ τῆς λοδικῆς Pal. Reg. 3. ἐκ τηλοδίκης Med. Oxon. nec aliter Schol. Lycophr. 177. qui h. l. exſcripſit. τηλεδίκης Veſ. §. 6. ὑπὸ Θελξίονος ἢ T. malit Gale, non video, quo fundo. §. 7. Νιόβης δὲ καὶ Διός· imo vero leg. Διὸς δὲ καὶ Νιόβης, ᾗ, ἐμίγη. codd. Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. ἐσμίγη. Pal. etiam Σάραπις παῖς Ἄργος ἐ. ἀφ' οὗ κληθῆναι ſc. φησὶ, vel συνέβη.

ſ. 2. §. 1. verba παρὰ Φορωνέως videntur aliunde inſerta; nam Apidi ſucceſſiſſe Argum paullo ante ipſe Apol-

ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον ἐκάλεσεν Ἄργος. καὶ γήμας Εὐάδνην τὴν Στρυμόνος καὶ Νεαίρας, ἐτέκνωσεν Ἴασον, Πείραντα, Ἐπίδαυρον, Κρίασον, ὃς καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβεν.

§. 2. Ἐξ Ἰάσου δὲ Ἀγήνωρ γίνεται. τούτου δὲ

§. 3. Ἄργος ὁ Πανόπτης λεγόμενος. εἶχε δὲ οὗτος ὀφθαλμοὺς μὲν ἐν παντὶ τῷ σώματι. ὑπερβάλλων δὲ δυνάμει, τὸν μὲν τὴν Ἀρκαδίαν λυμαινόμενον ταῦρον ἀνελὼν, τὴν τούτου δορὰν ἠμφιέσατο·

§. 4. Σάτυρον δὲ, τοὺς Ἀρκάδας ἀδικοῦντα, καὶ ἀφαιρούμενον τὰ βοσκήματα, ὑποστὰς ἀπέκτεινε.

II, 1, 2. Argus II. panoptes.

ledorus tradiderat. Ἴασον legimus ex em. Aegii. Nam codd. habent ἔκασσον. Pal. ἄκασον et ſuperſcr. ἄκαστον. Vat. ἔκοστον ἴσως ἔκβασον. Reg. 1. et a m. ſec. 3. ἄκασσον. Simili modo nomen corruptum apud alios ſcriptores occurrit. Πείρανθον. ita et Schol. Eurip. Or. 932. at aliis Πείρας. Sic Euſeb. Praep. Ev. III. 8. è Plutarcho; Chron. Euſeb. 377. et Tatian. c. 59. etſi ibi nomen aliunde illatum arbitror; in Syncello autem male legitur Σπείρας. Iam noſtro quoque in loco Πείραντα exhibent Pal. Vat. Med. Πείραντι Dorv. Πείραντος a pr. m. Reg. vt adeo ſuſpicer Πείρανθον Aegio verius quam libris deberi. §. 2. Ἐξ Ἰάσου δέ, ſic em. Aegius. In codd. eſt ἐκβάσου. vel ἐκ βάσου. in ſimilem lectionem inciderunt Hygin. f. 145. et Schol. Eurip. Or. 932. vid. Pauſan. II, 16. §. 3. ἐν παντὶ τῷ σώματι. male τῷ excidit Pal. Vat. Dorv. Regg. Etiam Schol. Il. β, 103. κατὰ παντὸς τοῦ σώματος. Ἀρκαδίαν ex emend. Aegii recte legitur; in libris καρδίαν. pro ἠμφιέσατο erat in libb.

λέγεται δὲ, ὅτι καὶ τὴν Ταρτάρου καὶ Γῆς Ἔχιδναν, ἣ τοὺς παριόντας συνήρπαζεν, ἐπιτηρήσας κοιμωμένην ἀπέκτεινεν. ἐξεδίκησε δὲ καὶ τὸν Ἄπιδος φόνον τοὺς αἰτίους ἀποκτείνας. §. 5. §. 6.

Ἄργου δὲ καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ παῖς Ἴασος. οὗ φασὶν Ἰὼ γενέσθαι. Κάστωρ δὲ, ὁ συγγράψας τὰ χρονικὰ ἀγνοήματα, καὶ πολλοὶ τῶν τραγικῶν, Ἰνάχου τὴν Ἰὼ λέγουσιν. Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρῆνος αὐτὴν φασὶν εἶναι. ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἔφθειρε. φωραθεὶς δὲ ὑφ᾽ Ἥρας, τῆς μὲν κόρης ἁψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκὴν, αὐτὴν δὲ ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. διό φησιν Ἡσίοδος, οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινο- C. 3. §. 1. §. 2.

II, 1, 5. Argi Iafus f. Iafi f. Io.

ἠμφιάσατο, quod vitium et alibi occurrit, vt in Strab. XV. p. 1041. B. §. 5. Mox Galeo et Fabro monentibus inferui ὅτι post λέγεται δὲ, vfus tamen leniorem orationem poftularet: λέγεται δὲ καὶ, ὅτι.

C. 3. Ἴασος. Male codd. Ἴσος vel Ἴσσος. οὗ φησὶν Pal. Dorv. Vat. Πειρῆνος. fupra Πείρανθος et Πείρας erat; nunc etiam Πειρῆν ex Hefiodo et Acufilao. §. 2. φωραθεὶς δέ. hoc δὲ inferui, vt iam Faber et Gale monuerant. Sequentia exfcripfit Schol. Il. β, 103. adiecto quoque in fine nomine: παρὰ Ἀπολλοδώρῳ ἐν τῇ ά. quod tamen a feriore manu additum videtur. αὐτὴν δὲ ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. Faber et Gale emendant αὐτῇ. vero propius effet αὐτὸς, quod Emperio quoque in mentem venit. τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν pro τὴν θεῶν.

§. 3. μένους ὅρκους ὑπὲρ ἔρωτος. Ἥρα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βοῦν, φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν πανόπτην, ὃν Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέστορος λέγει υἱόν· Φερεκύδης δὲ, Ἰνάχου· Κέρκωψ δὲ, Ἄργου καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός·
§. 4. Ἀκουσίλαος δὲ γηγενῆ αὐτὸν λέγει. οὗτος ἐκ τῆς

II, 1, 3. Ius bouis factae custos Argus a Mercurio trucidatus.

§. 3. *Φύλακα αὐτῆς κατέστησεν.* apud Schol. Homer. l. c. *ἐπέστησεν αὐτῇ φύλακα.* vtrumque recte. cf. Valk. ad Phoen. p. 734. Ipse Aeschyl. Supplic. 309. *τὸν πᾶν ὁρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοΐ.* — Iam *πανόπτην. Ἀσκληπιάδης μεν Ἀρέστορος λέγει. Φερεκύδης δὲ Ἰνάχου.* ita, omisso *ὃν* et *υἱὸν* Vat. Med, Regg. haud dubie magis succincte. At Schol. Homer. l. c. interpolate: *πανόπτην καλούμενον, ὅτι κατὰ παντὸς τοῦ σώματος εἶχεν ὀφθαλμούς.* cf. Aeschyl. Suppl. 310. 311. *τὸν* [illegible] *Ἄργον τὸν πανόπτην* [illegible] appellat Schol. So- [illegible] lect. 5. et Schol. [illegible] 569. Cete- [illegible] verba §. 3. [illegible] Asclepia- [illegible] m, Phere- cydes vero Inachi ediderat. Apud Scholiasten tamen Eurip. Phoen. 1123. ipsius Pherecydis verba laudata contrariam sententiam enuntiant; probabile itaque fit transposita esse nomina, et leg. *Φερεκύδης μὲν Ἀρέστορος λέγει, Ἀσκληπιάδης δὲ Ἰνάχου.* Eandem suspicionem iam Valkenario occurrisse video in not. ad Eurip. l. c, p. 733. Omnino mirum est, nunc aliam originem edi Argi, quae supra erat apponenda post c. 1. 2. §. 2.. *Κέρκωψ.* ita Aegius emendauit ex Athen. XIII. p. 557. B. vulgo legitur *Κέκροψ.* et iterum sub f. huius cap. *γηγενῆ αὐτὸν λέγει.* ex Pal. Vat. Regg. reposui, interpolate editum erat *ἐκ γῆς γεγενῆσθαι.* in Dorv. *γῆς* ex-

ἐλαίας ἐδέσμευεν αὐτὴν, ἥτις ἐν τῷ Μυκηναίων ὑπῆρχεν ἄλσει. Διὸς δὲ ἐπιτάξαντος Ἑρμῇ κλέψαι τὴν βοῦν, μηνύσαντος Ἱέρακος, ἐπειδὴ λαθεῖν οὐκ ἠδύνατο, λίθῳ βαλὼν ἀπέκτεινε τὸν Ἄργον, ὅθεν Ἀργειφόντης ἐκλήθη. Ἥρα δὲ τῇ βοΐ §. 5. οἶστρον ἐμβάλλει. ἡ δὲ πρῶτον ἧκεν εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης Ἰόνιον κόλπον κληθέντα· ἔπειτα διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, καὶ τὸν Αἷμον ὑπερβαλοῦσα, διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον Θράκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. ἐπελθοῦσα §. 6. δὲ εἰς Σκυθίαν καὶ τὴν Κιμμερίδα γῆν, πολλὴν χέρσον πλανηθεῖσα, καὶ πολλὴν διανηξαμένη θάλασσαν Εὐρώπης τε καὶ Ἀσίας, τελευταῖον ἧκεν εἰς Αἴγυπτον· ὅπου τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀπολαβοῦσα, γεννᾷ παρὰ τῷ Νείλῳ ποταμῷ Ἔπαφον παῖδα. τοῦτον δὲ Ἥρα δεῖται Κουρή- §. 7. των ἀφανῆ ποιῆσαι· οἱ δὲ ἠφάνισαν αὐτόν. καὶ Ζεὺς μὲν αἰσθόμενος κτείνει Κούρητας· Ἰὼ δὲ ἐπὶ ζήτησιν τοῦ παιδὸς ἐτράπετο. πλανωμένη δὲ κατὰ §. 8. Συρίαν ἅπασαν, ἐκεῖ γὰρ ἐμηνύετο, ὡς τοῦ

II, 1, 3. §. 5. Ius errores. §. 6. Ex ea natus Epaphus, §. 7. a Curetibus occultatus, §. 8. latentem exquirit mater.

ciderat. §. 4. ἐν τῷ Μυκηναίων ἄλσει. ita ex Pal. ac cet. libb. pro vulg. Μυκηναίῳ. §. 5. εἰς τὸν ἀπ' ἐ. κληθέντα Ἰόνιον κ. ordine mutato Medic. §. 6. ἐπελθοῦσα δὲ εἰς Σκυθίαν. aut ἐπεξελθοῦσα erit legendum, aut ἐλθοῦσα δὲ εἰς. Mox πολλὴν χέρσον πλανηθεῖσα, nisi excidit vox, subintelligendum ἀνὰ, ἐπὶ, διά. inf. II, 2, 2. ἐπλανῶντο ἀνὰ τὴν Ἀργείαν ἅπασαν. et hic paul-

§. 3. μένους ὅρκους ὑπὲρ ἔρωτος. Ἥρα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βοῦν, φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν πανόπτην, ὃν Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέστορος λέγει υἱόν· Φερεκύδης δὲ, Ἰνάχου· Κέρκωψ δὲ, Ἄργου καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός· §. 4. Ἀκουσίλαος δὲ γηγενῆ αὐτὸν λέγει. οὗτος ἐκ τῆς

II, 1, 3. Ius bouis factae custos Argus a Mercurio trucidatus.

§. 3. φύλακα αὐτῆς κατέστησεν. apud Schol. Homer. l. c. ἐπέστησεν αὐτῇ φύλακα. vtrumque recte. cf. Valk. ad Phoen. p. 734. Ipse Aeschyl. Supplic. 309. τὸν πᾶν ὁρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοΐ. — Iam πανόπτην. Ἀσκληπιάδης μεν Ἀρέστορος λέγει. Φερεκύδης δὲ Ἰνάχου. ita, omisso ὃν et υἱὸν Vat. Med. Regg. haud dubie magis succincte. At Schol. Homer. l. c. interpolate: πανόπτην καλούμενον, ὅτι κατὰ παντὸς τοῦ σώματος εἶχεν ὀφθαλμούς. cf. Aeschyl. Suppl. 310. 311. τὸν κύνα τὸν Ἄργον τὸν πανόπτην ex poeta appellat Schol. Sophocl. Elect. 5. et Schol. Aeschyl. Prom. 569. Ceterum, vt nunc verba §. 3. leguntur, Argum Asclepiades Arestoris filium, Pherecydes vero Inachi ediderat. Apud Scholiasten tamen Eurip. Phoen. 1123. ipsius Pherecydis verba laudata contrariam sententiam enunțiant; probabile itaque fit transposita esse nomina, et leg. Φερεκύδης μὲν Ἀρέστορος λέγει, Ἀσκληπιάδης δὲ Ἰνάχου. Eandem suspicionem iam Valkenario occurrisse video in not. ad Eurip. l. c. p. 733. Omnino mirum est, nunc aliam originem edi Argi, quae supra erat apponenda post c. 1. 2. §. 2.. Κέρκωψ. ita Aegius emendauit ex Athen. XIII. p. 557. B. vulgo legitur Κέκροψ. et iterum sub f. huius cap. γηγενῆ αὐτὸν λέγει. ex Pal. Vat. Regg. reposui, interpolate editum erat ἐκ γῆς γεγενῆσθαι. in Dorv. γῆς ex-

ἐλαίας ἐδέσμευεν αὐτὴν, ἥτις ἐν τῷ Μυκηναίων ὑπῆρχεν ἄλσει. Διὸς δὲ ἐπιτάξαντος Ἑρμῇ κλέψαι τὴν βοῦν, μηνύσαντος Ἱέρακος, ἐπειδὴ λαθεῖν οὐκ ἠδύνατο, λίθῳ βαλὼν ἀπέκτεινε τὸν Ἄργον, ὅθεν Ἀργειφόντης ἐκλήθη. Ἥρα δὲ τῇ βοΐ §. 5. οἶστρον ἐμβάλλει. ἡ δὲ πρῶτον ἧκεν εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης Ἰόνιον κόλπον κληθέντα· ἔπειτα διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, καὶ τὸν Αἷμον ὑπερβαλοῦσα, διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον Θράκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. ἐπελθοῦσα §. 6. δὲ εἰς Σκυθίαν καὶ τὴν Κιμμερίδα γῆν, πολλὴν χέρσον πλανηθεῖσα, καὶ πολλὴν διανηξαμένη θάλασσαν Εὐρώπης τε καὶ Ἀσίας, τελευταῖον ἧκεν εἰς Αἴγυπτον· ὅπου τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀπολαβοῦσα, γεννᾷ παρὰ τῷ Νείλῳ ποταμῷ Ἔπαφον παῖδα. τοῦτον δὲ Ἥρα δεῖται Κουρή- §. 7. των ἀφανῆ ποιῆσαι· οἱ δὲ ἠφάνισαν αὐτόν. καὶ Ζεὺς μὲν αἰσθόμενος κτείνει Κούρητας· Ἰὼ δὲ ἐπὶ ζήτησιν τοῦ παιδὸς ἐτράπετο. πλανωμένη δὲ κατὰ §. 8. Συρίαν ἅπασαν, ἐκεῖ γὰρ ἐμηνύετο, ὡς τοῦ

II, 1, 3. §. 5. Ius errores. §. 6. Ex ea natus Epaphus, §. 7. a Curetibus occultatus, §. 8. latentem exquirit mater.

ciderat. §. 4. ἐν τῷ Μυκηναίων ἄλσει. ita ex Pal. ac cet. libb. pro vulg. Μυκηναίῳ. §. 5. εἰς τὸν ἀπ' ἐ. κληθέντα Ἰόνιον κ. ordine mutato Medic. §. 6. ἐπελθοῦσα δὲ εἰς Σκυθίαν. aut ἐπεξελθοῦσα erit legendum, aut ἐλθοῦσα δὲ εἰς. Mox πολλὴν χέρσον πλανηθεῖσα, nisi excidit vox, subintelligendum ἀνὰ, ἐπὶ, διά. inf. II, 2, 2. ἐπλανῶντο ἀνὰ τὴν Ἀργείαν ἅπασαν. et hic paul-

Βυβλίων βασιλέως γυνὴ ἐτιθήνει τὸν υἱὸν, καὶ τὸν Ἔπαφον εὑροῦσα, εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα, ἐγαμήθη Τηλεγόνῳ τῷ βασιλεύοντι τότε Αἰγυπτίων. ἱδρύσατο δὲ ἄγαλμα Δήμητρος, ἣν ἐκάλεσαν Ἶσιν Αἰγύπτιοι, καὶ τὴν Ἰὼ Ἶσιν ὁμοίως προσηγόρευσαν.

C. 4. §. 1. Ἔπαφος δὲ βασιλεύων Αἰγυπτίων γαμεῖ Μέμφιν τὴν Νείλου θυγατέρα, καὶ ἀπὸ ταύτης κτίζει Μέμφιν πόλιν, καὶ τεκνοῖ θυγατέρα Λιβύην, ἀφ' ἧς ἡ χώρα Λιβύη ἐκλήθη.

§. 2. §. 3. Λιβύης δὲ καὶ Ποσειδῶνος γίνονται παῖδες δίδυμοι, Ἀγήνωρ καὶ Βῆλος. Ἀγήνωρ μὲν οὖν εἰς Φοινίκην ἀπαλλαγεὶς ἐβασίλευσε, κἀκεῖ τῆς μεγάλης ῥίζης ἐγένετο γενεάρχης· ὅθεν ὑπερθησό-

II, 1. 3. §. 8. Cereris figmum dedicat Io: Ceres Isis dicta, ipsa tandem Io Isis appellata. 4. Ex Epapho et Memphi nata Libye: ex Libye et Neptuno Agenor et Belus.

Io post: πλανωμένη δὲ κατὰ Συρίαν πᾶσαν. §. 8. Βυβλίων Aegius recte emendatum dedit; in libb. eius, vt et in Pal. Dorv. erat βιβλίων. ὡς inserui ante τοῦ B. ne sensu careret oratio; idem iam viderant Faber et Gale, malim praeterea ὡς ἡ τοῦ B. ita mox γυνὴ, quod ab Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. exulat, abesse posset. ἐγαμήθητε Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. perperam.

C. 4. καὶ ἀπὸ ταύτης κτίζει Μέμφιν πόλιν. pro ἀπὸ ταύτης κληθεῖσαν. Sed f. hoc ipsum excidit; nisi ἀπὸ ταύτης ab aliena manu est. §. 3. Ἀγήνωρ μὲν οὖν. ed. Par. αὖ, operarum vitio. κἀκεῖ τῆς μεγάλης ῥίζης ἐγένετο γενεάρχης. eiiciendum τῆς. ῥίζα γένους etiam alii,

μεθα περὶ τούτου. Βῆλος δὲ, ὑπομείνας ἐν Αἰ- §. 4.
γύπτῳ, βασιλεύει μὲν Αἰγύπτου· γαμεῖ δὲ Ἀγχι-
νόην τὴν Νείλου θυγατέρα, καὶ αὐτῷ γίνονται
παῖδες δίδυμοι, Αἴγυπτος καὶ Δαναός. ὡς δέ φησιν
Εὐριπίδης, καὶ Κηφεὺς καὶ Φινεὺς προσέτι.

Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκισεν, §. 5.
Αἴγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ· ὃς καὶ καταστρεψάμε-

II. 1. 4. §. 4. Ex Belo et Anchinoe Aegyptus et Danaus.

vt Diod. IV, 9. γενέαρχης etiam ap. Heraclid. Allegor. Homer. c. 22. p. 76. (p. 439. Gal.) occurrere memini; et tuentur id h. l. codd. γενάρχης in vna Metell. erat; quod alias vsu frequentatur; v. c. Philon. in Flacc. p. 527. extr. ὅθεν ὑπερθησόμεθα περὶ τούτου sc. λέγειν, cum Fabro Gal. vel διεξελθεῖν, nisi hoc aut simile voc. excidit, vel ὑπερθησόμεθα τὰ περὶ τούτων. §. 4. Locum, qui sequitur, exscripsit Schol. Il. α, 42. laudato in fine Apollodoro ἐν δευτέρῳ. e quo interpolatus auctor noster ne sit, vereor. Habuit eadem additamenta Eustath. vt ex p. 37. f. intelligitur; hausta scilicet ex iisdem antiquioribus Scholiis. καὶ γίνονται παῖδες αὐτῷ melior ordo verborum in Schol. laud. Nomen Ἀγχινόην suspicor fuisse Ἀγχιρόην. Apud Tz. Chil. VII, 136. v. 354. est Ἀχιρόη. Et Achiroen Nili filiam, quae ex Marte Sithonem peperit, memorat Schol. Lycophr. 583. 1161. vbi codd. Ἐχιρόη. Idem Tzetza eod. l., ex Hippostrato nescio quo, Aegypto vnam vxorem Euryrrhoen Nili f. Danao Europam Nili f. assignat. — §. 5. κατῴκισεν reposui pro κατῴκησεν, adstipulantibus quoque aliquot codd. Aegli et Schol. Aeschyli l. c. κατοικίζει Schol. Homer. l. c. Ἀῤῥαβίᾳ Pal. Vat. cum eod.

νος τὴν Μελαμπόδων χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν
§. 6. Αἴγυπτον. γίνονται δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν Αἰ-

Schol. καταστρεψάμενος τὴν Μελαμπόδων χῶραν, ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον. Nomen Μελαμπόδων Aegii doctrinae debetur: nam in libris est τὴν μὲν λαμπόδην. in Med. τὴν μὲν λαμπάδων. Porro legebatur antea καταςκαψάμενος (vitio Paris. κατασκεψάμενος). Sane κατασκάπτεσθαι dici posset vrbs euersa. Sed vera lectio καταστρεψάμενος est ap. Schol. Il. α, 42. et Eustath. ibid. p. 37. Apud Schol. Aeschyli l. c. est τοὺς Μελάμποδας χειρωσάμενος. Melampodum nomen suspectum esse potest. Speciosa est emendatio Scaligeri ad Euseb. p. 34. b. Μελάμβωλον a nigro solo: quod Nilus nigra fecundat arena Ge. IV, 291. est enim terra nigra optima frumentis Virg. Ge. II, 203. cf. Niclas doctiss. virum, ad Geopon. p. 116. et ibid. lib. V, c. 1. p. 312. vbi Aegyptus μελάγγειος. Dictus quoque Nilus Μέλας: v. Plutarch. de Fluminib. Eustath. in Perieg. 224. Est Melo ap. Festum et Seruium ad Ge. IV, 291. Est etiam inter nomina veteris Aegypti illud μελάμβωλος ap. Steph. Byz. in Αἴγυπτος, Eustath. ad Dionys. 239. et Svid. in h. v. qui versum ex Epigr. Philippi affert. Interea Melampodes nec minus habent, quo se tueantur. Agnoscunt eos praeter h. l. Schol. Il. α, 42. Eustath. p. 37. Zenob. II, 16. Schol. Aeschyl. Prom. 852. qui omnes h. l. ante oculos habuere; vt appareat lectionem auctoritatem vetustatis habere. Nec tamen nominis ratio suppeditat, nisi quod omnino nigricante corpore sunt Aegyptii; potuit tamen nomine a parte corporis petito vti antiquus aliquis poeta, e quo petitum hoc est et appositum, tanquam nomen proprium Melampodum. Dissentientem in his vid. Wassenberg ad Il. α,

γύπτῳ μὲν παῖδες πεντήκοντα, θυγατέρες δὲ Δαναῷ πεντήκοντα. στασιασάντων δὲ αὐτῶν §. 7. ὕστερον, Δαναὸς τοὺς Αἰγύπτου παῖδας δεδοικὼς, ὑποθεμένης Ἀθηνᾶς αὐτῷ, ναῦν κατεσκεύασε

II, 1, 4. §. 7. Fratrum mutua diffidia. Danai fuga cum filiabus L.

p. 148. De nomine Aegypti et Nili difputantem cf. Simfon. ad 2522. Verba ἀφ' ἑαυτοῦ abfunt a Med. Reg. 3. et Dorv. et poffunt ex Scholiis landd. fuppleta videri; nec tamen male. §. 7. στασιασάντων δὲ αὐτῶν. addit Schol. Homer. πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἀρχῆς. fed in eo omnino feqq. funt interpolata. Irrepfere tamen inde ea verba in edd. vulgatas; nam codices ea non agnofcunt; nifi quod περὶ τῆς ἀρχῆς e Regiis notatum video. Itaque aut e Scholiis Homer. adfciuit haec et reliqua, aut libros habuit e Scholiis interpolatos Aegius. Nobis cum propofitum fit, repraefentare lectionem codicum, fpernendum eft id, quod in libris non legitur, adeoque etiam πρὸς ἀλλήλους eiectum eft, etfi bene locum tueri poffet, vt fup. I, 9, 9. ἐστασίασαν δὲ ὕστερον πρὸς ἀλλήλους. Δαναὸς τοὺς Αἰγύπτου παῖδας δεδοικώς. eieci verba poft παῖδας interpofita: πλὴν ἑνὸς ἢ δυοῖν διὰ τῶν τοῦ αὐτοῦ (hoc τοῦ αὐτοῦ inficete infertum ne quidem in Schol. l. c. legitur) θυγατέρων ἀνεῖλε, et poft δεδοικώς· καθότι καὶ ἐκ χρησμοῦ, (male omiffum ἠκηκόει, quod Scholia fuppeditant) ὅτι φονευθήσεται ὑπὸ ἑνὸς αὐτῶν καὶ ὁ. et iterum poft ναῦν κατεσκεύασε. τὴν κληθεῖσαν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ π. Abfunt haec omnia a codd. et inferta fuere ab Aegio ex Schol. Homer. l. c. Nam in Schol. Aefchyli l. c. (ad Prom. 852.) nihil horum habetur; nec fi vel maxime in eo haberentur haec, eius auctoritate emblemata ifta

πρῶτος πεντηκόντορον, καὶ τὰς θυγατέρας ἐνθέμενος ἔφυγε.

§. 8. Προσάγων δὲ Ῥόδῳ, τὸ τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἱδρύσατο. ἐντεῦθεν δὲ ἧκεν εἰς Ἄργος, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῷ παραδίδωσι Γελάνωρ ὁ

II, 1, 4. §. 8. In Rhodo Mineruam Lindiam consecrat; Argos adit; a Gelanore ei traditur regnum;

firmare velim cum Abreschio Animaduerss. ad Aeschyl. p. 46. et iam ante in Misc. Obss. Vol. VII. p. 417. Ceterum illud in Scholiis recte traditum erat, forte accepta Danaum ab Aegypti filiis, aut omnino a generis, necem sibi metuere coepisse, cf. Schol. Eurip. Or. 871. At alterum ad Grammaticorum ineptias relegandum, quod πεντηκόντορον a filiarum numero repetunt, cum ad remigum numerum hoc nomen spectare satis constet. αὐτῶν ναῦν Pal. male; idem cum Vat. Reg. 3. Dorv. κατασκευάσας πρῶτος, cum editum esset πρῶτος κατεσκεύασε. — Porro καὶ τὰς θυγατέρας ἐνθέμενος ἔφυγε dabant libri. Aegius induxerat ἐν ᾗ τὰς κόρας ex Schol. Homer. §. 8. προσάγων. Schol. Homer. προσσχὼν δὲ, quod idem apud Herodot. l. c. In Oxon. προσίσχων δὲ videtur legisse Galo, vt sup. I, 9, 17. 18. Λυνδίας et Λυδίας corrupte libri. Ἀθηνᾶς omittunt Pal. et Vat. Γελάνωρ, ita apud Pausaniam scribitur, II, 19. et 16. (est autem eius lectio omnino in nominibus propriis multo emendatior quam aliorum scriptorum, qualis ea in libris ad nos peruenit) in libb. erat Πελάνωρ. Aegius edidit, ex Schol. Homer. (quod Barnes. mutauit) ἐλάνωρ. In Pal. et Oxon. ἐλλάνωρ. Scilicet Γελάνωρ nihil aliud est quam ἐλάνωρ, adspiratione per gutturalem expressa. Mox post ὁ τότε βασιλεύων vulgo legebatur:

τότε βασιλεύων. ἀνύδρου δὲ τῆς χώρας ὑπαρχού- §. 9.
σης, ἐπειδὴ καὶ τὰς πηγὰς ἐξήρανε Ποσειδῶν μη-
νίων Ἰνάχῳ, διότι τὴν χώραν Ἀθηνᾶς ἐμαρτύρη-
σεν εἶναι, τὰς θυγατέρας ὑδρευσομένας ἔπεμψε.
μία δὲ αὐτῶν Ἀμυμώνη ζητοῦσα ὕδωρ ῥίπτει βέ- §. 10.
λος ἐπὶ ἔλαφον, καὶ κοιμωμένου Σατύρου τυγχά-
νει· κἀκεῖνος περιαναστὰς ἐπεθύμει συγγενέσθαι·
Ποσειδῶνος δὲ ἐπιφανέντος, ὁ Σάτυρος μὲν ἔφυγεν,
Ἀμυμώνη δὲ τούτῳ συνευνάζεται, καὶ αὐτῇ Πο-
σειδῶν τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς ἐμήνυσεν.

Οἱ δὲ Αἰγύπτου παῖδες ἐλθόντες εἰς Ἄργος, I. 5.
τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι παρεκάλουν, καὶ §. 1.
τὰς θυγατέρας αὐτοῦ γαμεῖν ἠξίουν. Δαναὸς δὲ,

II, 1, 4. §. 9. exficcatis aquis, aquatum miffa Amymone filia a Neptuno compreffa nouos fontes reperit. 5. Aegypti filii Danaidum nuptias follicitant:

αὐτὸς δὲ κρατήσας τῆς χώρας ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς ἐνοικοῦντας Δαναοὺς ὠνόμασεν. inferta ex eod. Schol. Homer. ab Aegio. §. 9. διότι τὴν χώραν Ἀθηνᾶς ἐμαρτύρησεν εἶναι. expectabam τῆς Ἥρας. Argiuam Iunonem quis ignorat? Manifeftam depravationem teftatur locus Paufaniae II, 15. p. 145. Phoroneus — τοῦτον δὲ Ποσειδῶνι καὶ Ἥρᾳ δικάσαι περὶ τῆς χώρας, σὺν δὲ αὐτῷ Κηφισόν τε καὶ Ἀστερίωνα καὶ τὸν Ἴναχον ποταμόν. Κρινάντων δὲ Ἥρας εἶναι τὴν γῆν, οὕτω φασὶν ἀφανίσαι τὸ ὕδωρ Ποσειδῶνα. ὑδρευσαμένας Pal. Vat. follenni variatione. κἀκεῖνος περιαναστάς, an περιεξαναστάς, vt Faber? Saltem περὶ tollendum. Sic inf. c. 4, 2. Gorgones ἐκ τῆς κοίτης ἀναστᾶσαι. Forte fuit; κἀκεῖνος μὲν ἀναστάς. Saepe fic per

ἅμα μὲν ἀπιστῶν αὐτῶν τοῖς ἐπαγγέλμασιν, ἅμα δὲ καὶ μνησικακῶν περὶ φυγῆς, ὡμολόγει τοὺς
§. 2. γάμους, καὶ διεκλήρου τὰς κόρας. Ὑπερμνήστραν μὲν οὖν τὴν πρεσβυτέραν ἐξεῖλε Λυγκεῖ, καὶ Γοργοφόνην Πρωτεῖ· οὗτοι γὰρ ἐκ βασιλίδος γυναικὸς
§. 3. Ἀργυφίης ἐγεγόνεισαν Αἰγύπτῳ. τῶν δὲ λοιπῶν ἔλαχον Βούσιρις μὲν καὶ Ἐγκέλαδος καὶ Λύκος καὶ Δαΐφρων τὰς Δαναῷ γεννηθείσας ἐξ Εὐρώπης Αὐτομάτην, Ἀμυμώνην, Ἀγαύην, Σκαιήν. αὗται
§. 4. δὲ ἐκ βασιλίδος ἐγένοντο Δαναῷ· ἐκ δὲ Ἐλεφαντίδος, Γοργοφόνη καὶ Ὑπερμνήστρα. Λυγκεὺς δὲ καὶ Καλύκην ἔλαχεν. Ἴστρος δὲ Ἱπποδάμειαν, Χαλκώδων Ῥοδίαν, Ἀγήνωρ Κλεοπάτραν, Χαῖτος Ἀστερίαν, Διοκορυστῆς Ἱπποδάμειαν, Ἄλκις

II, 1. 5. §. 2–9. Sortitione facta, narrantur, quos quaeque nactae sint.

compendium litterarum erratum. Iterum peccatum inf. c. 4, 8. διαναστάς.

f. 5. §. 1. τοῖς ἐπαγγελλομένοις Reg. 2. pro κόρας vitium ed. pr. κῆρας. §. 2. ἐξεῖλον Λυγκεῖ. Pal. Dorv. Vat. Med. Reg. 3; quod et ipsum ferri poteſt; ſorte exemtam Hypermneſtram Lynceo, Gorgophonen Proteo aſſignarunt; reliquarum nuptiae ſorte conſtitutae. In codd. eſt Γοργοφόντην. Ἀργυφίης. praeſtat Ἀργύφης ap. Tzetzam l. c. §. 4. Λυγκεὺς δὲ καὶ Καλύκην ἔλαχεν. in codd. καὶ λύκειν, vel καὶ λύκην. Equidem haec expungenda cenſeo; nam Lynceus Hypermneſtram duxit, et requiritur in ſqq. numerus denarius; vereor itaque ne omnia illa αὗται δὲ ἐκ βασιλίδος vsque ad ἔλαχεν ab interpolatione profecta ſint. Ἱπποδάμειαν. occurrit idem nomen paullo poſt;

Γλαύκην, Ἀλκμήνωρ Ἱππομέδουσαν, Ἱππόθοος Γόργην, Εὐχήνωρ Ἰφιμέδουσαν, Ἱππόλυτος Ῥόδην· οὗτοι μὲν οἱ δέκα ἐξ Ἀραβίας γυναικὸς, αἱ δὲ παρθένοι ἐξ Ἁμαδρυάδων νυμφῶν. αἱ μὲν Ἀτλαντείης, αἱ δὲ ἐκ Φοίβης. Ἀγαπτόλεμος δὲ ἔλαχε Πειρήνην, Κερκέστης δὲ Δώριον, Εὐρυδάμας Φάρτην, Αἴγιος Μνήστραν, Ἄργιος Εὐίππην, Ἀρχέλαος Ἀνεξιβίην, Μέναχος Νηλώ. οἱ δὲ ἑπτὰ ἐκ Φοινίσσης γυναικὸς, αἱ δὲ παρθένοι ἐξ Αἰθιοπίδος. Ἀκληρωτὶ δὲ ἔλαχον δι' ὁμωνυμίαν τὰς Μέμφιδος οἱ ἐκ Τυρίας, Κλειτὸς Κλειτὴν, Σθένελος Σθενέλην, Χρύσιππος Χρυσίππην. Οἱ δὲ ἐκ Καλιάνδης Νύμφης παῖδες δώδεκα ἐκληρώσαντο περὶ τῶν ἐκ Πολυξοῦς Ναΐδος· ἦσαν δὲ οἱ

§. 5. (margin, at "Ἀγαπτόλεμος δὲ") §. 6. (margin, at "τὰς Μέμφιδος") §. 7. (margin, at "Οἱ δὲ ἐκ Καλιάνδης")

altero vtique loco Κλεοδάμεια vel Φιλοδάμεια legendum, nam ea inter Danai filias ap. Pauſan. IV, 30. 353. Ῥοδίαν emendaui ex Dorv. et Reg. 3. Ruhnken. H. in Cer. 398. Ῥοδείαν. mox Ῥόδη memoratur. Χαῖτος f. Χαίτης. Pro Ἀλκμήνωρ male erat Ἀλκμήνων, et Ἱππόθεος. ἐξ Ἀῤῥαβίας Pal. Dorv. Ἀῤῥαβείας Reg. 3. οἱ μὲν Ἀτλαντείης f. οἱ μὲν ἐξ Ἀτλαντείας. Pro Ἁμαδρυάδων, quod Aegius recte dedit, codd. ἀμαδουάδων vel — δον.

§. 5. Κερκέστης ex Pal. pro Κέρκηστις. mox Δώτιον malit Faber. Φάρτην corruptum arbitror: f. Φάρην. Φαρίαν. Φάντην. Αἴγιος Pal. in marg. at in textu αἴτιος. ſic in Reg. 3. et in vno Tettii, in aliis Aegii Ἄργιος. Ἀνεξιβίην f. Ἀναξιβίαν. οἱ ἑπτὰ ſine δὲ Pal. Dorv. Reg. 3. ἐξ ante Αἰθιοπίδος exciderat; at in ed. Par. ἐκ ante Φοινίσσης. Mox §. 7. ἐκ Καλιάνδης f. Καλιάδνης. tum καὶ Νηΐδος legebatur in edd. ante Νύμφης, ſed abſunt

μὲν παῖδες, Εὐρύλοχος, Φάντης, Περισθένης, Ἕρμος, Δρύας, Ποταμὼν, Κισσεὺς, Λίξος, Ἴμβρος, Βρόμιος, Πολύκτωρ, Χθόνιος· αἱ δὲ κόραι Νύμφης Αὐτονόη, Θεανὼ, Ἠλέκτρα, Κλεοπάτρα, Εὐρυδίκη, Γλαυκίππη, Ἀνθήλεια, Κλεοδώρη, Εὐίππη,
§. 8. Εὐρωτὼ, Στύγνη καὶ Βρύκη. Οἱ δὲ ἐκ Γοργόνων Αἰγύπτῳ γενόμενοι ἐκληρώσαντο περὶ τῶν ἐκ Πιερείας, καὶ λαγχάνει Περίφας μὲν Ἀκταίην, Οἰνεὺς Ποδάρκην, Αἴγυπτος Διωξίππην, Μετάλκης δὲ Ἀδύτην, Λάμπος Ὠκυπέτην, Πυλάργης
§. 9. Ἴδμων. Ὀκτὼ δέ εἰσι νεώτατοι. Ἴδας Ἱπποδίκην, Δαΐφρων Ἀδιάντην· αὗται δὲ ἐκ μητρὸς ἐγένοντο

verba a Pal. Reg. 1. 3. Saltem τῆς Νηΐδος erat legendum cum Fabro. Νύμφη Ναῒς sic I, 9, 6. At paullo post Πολυξοῦς Ναΐδος habetur. ἐκληρώσαντο περὶ τῶν, male legebatur παρά. Dicitur κληροῦσθαι ὑπὲρ, vel περὶ, vel τί. Post κόραι Νύμφης adulterinum esse iudico, *Autonoe*. Αὐγονόη vel Ἀγενόη Pal. D. Med. Κλεοπάτρα bis occurrit. Sunt tamen nimis multa huius formae nomina, quae substitui possint. Κλεοδώρα debet esse. Εὐίππη bis memoratur, forte altero loco Πληξίππη. Notior est alia Euippe Chironis filia ap. Polluc. IV, 141. ex Euripide memorata, in equum versa. Εὐρωτώ dedi ex Pal. ἐρωτὼ est in D. Med. at Ἐρατὼ vulgo. Βρύκη. Βεβρύκη probat Gal. ex Eust. (ad Perieg. 805. ex quo Eudocia p. 47 et 107), vbi Bebryces ab ea nomen tulere. §. 8. Οἱ δὲ Γοργόνων. addidi ἐκ, lego quoque Γοργόνος. ἐκ Πιερείας non video cur non Πιερίας. Μετάλκης cum Hygino scripsi. Aegius dedit Μενάλκης, cum legeretur in libb. μεγακλῆς, μετάλκης. μελάλκης. mox in codd. Ἀδίτην. §. 9. Ὀκτὼ δέ εἰσι. imo sex sunt. Leg.

Ἔρσης· Πανδίων Καλλιδίκην, Ἄρβηλος Οἴμην, Ὑπέρβιος Κελαινώ, Ἱπποκορυστὴς Ὑπερίπτην. οὗτοι ἐξ Ἡφαιστίνης· αἱ δὲ ἐκ Κρινοῦς. Ὡς δὲ ἐκληρώσαντο τοὺς γάμους, ἑστιάσας ἐγχειρίδια διαδίδωσι ταῖς θυγατράσιν. αἱ δὲ κοιμωμένους τοὺς νυμφίους ἀπέκτειναν πλὴν Ὑπερμνήστρας. αὕτη δὲ Λυγκέα διέσωσε, παρθένον αὐτὴν φυλάξαντα· διὸ καθείρξας αὐτὴν Δαναὸς ἐφρούρει. Αἱ δὲ ἄλλαι τῶν Δαναοῦ θυγατέρων τὰς μὲν κεφαλὰς τῶν νυμφίων ἐν τῇ Λέρνῃ κατώρυξαν, τὰ δὲ σώματα πρὸ τῆς πόλεως ἐκήδευσαν. καὶ αὐτὰς ἐκάθηραν Ἀθηνᾶ τε καὶ Ἑρμῆς Διὸς κελεύσαντος. Δαναὸς δὲ ὕστερον Ὑπερμνήστραν Λυγκεῖ συνῴκισε· τὰς δὲ λοιπὰς θυγατέρας εἰς γυμνικὸν ἀγῶνα τοῖς νικῶσιν ἔδωκεν. §. 10. §. 11. §. 12.

Ἀμυμώνη δὲ ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Ναύπλιον. §. 13. οὗτος μακρόβιος γενόμενος, πλέων τὴν θάλασσαν,

II, 1, 5. §. 10. Suum quaeque ſponſum iugulat; Hypermneſtra Lynceum ſeruat; §. 11. moxque ei iungitur. §. 12. De ceteris Danaidibus certamen proponitur. §. 13. Ex Amymone Nauplius.

Οὗτοι δέ. Sic et Gale monuit. Πηλάργην cum Reg. 3. Pal. ſic ſaltem deb. Πελάργην. idem Ἄρβυλος, Ὑπερίπτη. an Ὑπαρέτη, quae apud Hygin. eſt? Κρηνοῦς Pal. D. Reg. 3. Sed et Antenoris f. Κρινὼ Pauſan. X, 27. §. 10. *διαδίδασι. diſtribuit.* Pal. Dorv. cum Zenob. l. c. II, 6. *δίδωσι.* recte. adhaeſit *δια* ex antec. voce. *αἱ δὲ κοιμώμεναι* Vat. Med. §. 11. *Αἱ δὲ ἄλλαι τῶν Δαναοῦ.* male inſerta legebatur *μὲν, τῶν μὲν Δ.* §. 12. *συνῴκισε.* recte ſic emendauit Commel. ex Pal. In Rom.

τοῖς ἐμπίπτουσιν ἐπὶ θανάτῳ ἐδυσφόρει. συνέβη οὖν καὶ αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ τῷ θανάτῳ, §. 14. ὧπερ ἄλλων τελευτησάντων ἐδυσφόρει. πρὶν δὲ

erat συνῴκησε. §. 13. πλέων τὴν θάλασσαν, vt θάλασσα πλεομένη. forte haec ex poeta adumbrata. τοῖς ἐμπίπτουσιν ἐπὶ θανάτῳ dictum vt μαστιγοῦσθαι ἐπὶ θανάτῳ, tanquam conditione proposita; nisi iungere malis: δυσφορεῖν ἐπὶ θανάτῳ τοῖς ἐμπίπτουσι pro τῶν ἐμπιπτόντων. Emendationem protulit Kuhn. ad Pausan. II, 25. p. 168. quam merito elegantem appellat doctiss. Huschke Anat. crit. p. 240. scilicet si per se spectetur, ἐπυρσοφόρει pro ἐδυσφόρει, nam face in alto loco posita nautas miseros ad scopulos allexit. Enimvero, quid tum esset τοῖς ἐμπίπτουσιν ἐπὶ θανάτῳ? vertit Kuhn. *quoscunque in mari deprehenderat, ostensa face naufragos perire fecit.* Scilicet sic putandum erit, eum non in promontorio Caphareo sedentem prospexisse nauigantes eosque face e promontorio edita in fraudem pellexisse; sed nauigio in mari vagantem, (nam est πλέων τὴν θάλασσαν) si quos viderat, face elata in scopulos deduxisse. Quid vero tum faciemus sequentibus: συνέβη οὖν αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ τῷ θανάτῳ, ὧπερ ἄλλων τελευτησάντων ἐδυσφόρει? *ipse eadem morte occubuit, quo alios interiisse aegre ferebat.* fac et h. l. legi ἐπυρσοφόρει: quis erit sensus: *eum periisse ea morte, qua aliis pereuntibus facem sustulerat*, ita deberet esse ὧπερ ἄλλοι ἐτελεύτησαν αὐτοῦ πυρσοφοροῦντος. vt et ipse in scopulis deprehensus alliso nauigio periisse dicatur. Vt ergo Kuhnii emendationem, per se probabilem, retineas, credendum est, vltima ὧπερ ἄλλων τελευτησάντων, ἐδυσφόρει esse glossema, e praua lectione ἐδυσφόρει natum: Verum diuersae esse potuere poetarum narrationes: pro

τελευτῆσαι, ἔγημεν, ὡς μὲν οἱ Τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Κατρέως· ὡς δὲ ὁ τοὺς Νόστους γράψας, Φιλύραν· ὡς δὲ Κέρκωψ, Ἡσιόνην· καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην, Οἴακα, Ναυσιμέδοντα.

Λυγκεὺς δὲ, μετὰ Δαναὸν Ἄργους δυναστεύων, ἐξ Ὑπερμνήστρας τεκνοῖ παῖδα Ἄβαντα. Τούτου δὲ καὶ Ἀγλαΐας τῆς Μαντινέως δίδυμοι παῖδες ἐγένοντο Ἀκρίσιος καὶ Προῖτος. CAP. II, 1. §. 1.

Οὗτοι, καὶ κατὰ γαστρὸς μὲν ἔτι ὄντες, ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. ὡς δὲ ἀνετράφησαν, περὶ τῆς βασιλείας ἐπολέμουν, καὶ πολεμοῦντες εὗρον ἀσπίδας πρῶτοι. καὶ κρατήσας Ἀκρίσιος Προῖτον Ἄργους ἐξελαύνει. §. 2.

Ὁ δὲ ἧκεν εἰς Λυκίαν πρὸς Ἰοβάτην· ὡς δέ τινες φασὶ, πρὸς Ἀμφιάνακτα· καὶ γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα, ὡς μὲν Ὅμηρος, Ἄντειαν, ὡς δὲ οἱ Τραγικοὶ, Σθενέβοιαν. κατά- §. 3.

II, 2, 1. Lyncei Abas, Abantis Acrisius et Proetus §. 2. inter se bella gerentes. §. 3. Proetus a Iobate socero in regnum reducitur.

Tragicorum vsu et more. συνέβη οὖν καὶ αὐτῷ Vat. §. 14. Κλυμένην τὴν Κατρέως. ita reposui auctoritate ipsius Apollodori inf. III, 2, 2. vid. Burmanni Catal. Argon. in voc. *Nauplius*, et Meurs. in Creta III, 3. Male legebatur Ἀτρέως, vt emendarat Aegius; in codd. est κατρέως. Mox Φίλαραν Pal. Reg. 3. Κέρκοψ, vt sup. vid. not. p. 253. Pro νόστους Tett. Vat. νόμους v. Ind. auctt.

§. 1. Pro Λυγκεὺς Dorv. Γλυκεύς. Ὠκαλείας, ita Aeg. edidit; in libris fere est ἀγαλλίας. Videtur latere Ἀγλαΐας, quae diserte editur a Schol. Eurip. Or. 965.

ἄγει δὲ αὐτὸν [illegible] μετὰ στρατοῦ Λυκίων, καὶ καταλαμβάνει Τίρυνθα, ταύτην αὐτῷ Κυ-
§. 4. κλώπων τειχισάντων. μερισάμενοι δὲ τὴν Ἀρ-
γείαν ἅπασαν κατῴκουν. καὶ Ἀκρίσιος μὲν Ἄρ-
C. 2. γους βασιλεύει, Προῖτος δὲ Τίρυνθος. καὶ γίνε-
§. 1. ται Ἀκρισίῳ μὲν ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Λακεδαίμονος
Δανάη, Προίτῳ δὲ ἐκ Σθενεβοίας Λυσίππη καὶ
§. 2. Ἰφινόη καὶ Ἰφιάνασσα. αὗται δὲ, ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνη-
σαν, ὡς μὲν Ἡσίοδός φησιν, ὅτι τὰς Διονύσου τε-
λετὰς οὐ κατεδέχοντο· ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει,
§. 3. διότι τὸ τῆς Ἥρας ξόανον ἐξηυτέλισαν. γενόμε-
ναι δὲ ἐμμανεῖς ἐπλανῶντο ἀνὰ τὴν Ἀργείαν
ἅπασαν, αὖθις δὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Πελο-
πόννησον διελθοῦσαι μετὰ ἀκοσμίας ἁπάσης, διὰ
τῆς ἐρημίας ἐτρόχαζον.

II. 2. 1. §. 4. [illegible] Acrisius Argis, Proetus Tirynthe regnat. 2. §. 1. Ex [illegible] Danae. §. 2. Proeti filiae insanientes.

P. 128. §. 4. interpolatio [illegible] autem eiectis, quae in medio sunt, satis esset, μερισάμενοι δὲ τὴν Ἀργείαν, [illegible] etc. In Vat. [illegible] μερισάμενοι δὲ τὴν [illegible] Ἀκρισίῳ μὲν [illegible] in medio desi- [illegible] Προῖτος δὲ Τίρυν- [illegible] teri, Τίρυνθον, [illegible] τε καὶ Ἰφι- [illegible] nomina versum veteris poetae constituisse puto. Fuit inter carmina quae Theocrito tribuebantur, vnum inscriptum Προιτίδες, ap. Suidam. Ἰφινόη in libb. Aegii erat, vt et in Pal. Iphianassam Pherecydes quoque ediderat ap. Schol. Odyss. o, 225. Apud Diodor. IV, 68. Ἰφιάνειρα, Megapenthis f., male pro eadem habita est. v. Wessel. et de nominibus Seruium ad

πους δὲ ὁ Ἀμυθάονος καὶ Εἰδομένης §. 4.
τος, μάντις ὤν, καὶ τὴν διὰ φαρμάκων
μῶν θεραπείαν πρῶτος εὑρηκὼς, ὑπι-
ραπεύσειν τὰς παρθένους, εἰ λάβοι τὸ
ς τῆς δυναστείας. οὐκ ἐπιτρέποντος §. 5.
υ θεραπεύειν ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις,
ον ἐμαίνοντο αἱ παρθένοι, καὶ προσέτι
των αἱ λοιπαὶ γυναῖκες. καὶ γὰρ αὗται
ς ἀπολιποῦσαι, τοὺς ἰδίους ἀπώλλυον
καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐφοίτων. προβαινού- §. 6.
πιπλεῖστον τῆς συμφορᾶς, τοὺς αἰτηθέν-
θοὺς ὁ Προῖτος ἐδίδου. ὁ δὲ ὑπέσχετο θε-
ιν, ὅταν ἕτερον τοσοῦτον τῆς γῆς ὁ ἀδελ-

Melampode sanatae: cui ducenda datur vna e filiabus roeti, altera Bianti.

, 8. cf. Perizon. ad n. V. H. III, 42. §. 4. ὼς πρῶτον Pal. — ὑπι- ται θεραπεύσειν ita cum e cod. Farnes. hic et scripsi, pro θεραπεύειν, ter in eadem pagina tsi facile relinqui Sane post *verba* locum habet et et futurum, etiam sollenne tamen futurum est: v. c. §. 3. δώσειν ὑπισχνεῖ- . 65. συνεργήσειν ἐπηγ-

γείλατο. sic et I, 9, 26. §. 5. I, 27, 4. II, 5, 5. §. 4. II, 5, 9. §. 7. et 9. III, 1, 2. §. 2. et alibi. Nullum est in contrarium exemplum praeterquam I, 9, 23. §. 4. ὑπισχνεῖται κυβερνᾶν. et II, 8, 6. §. 7. ὑπισχόμενος στρατεύειν. In seqq. εἰ λάβοι τὸ δὲ τὸ τρίτον Vat. Mox §. 5. ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις, et iterum §. 6. τοὺς αἰτηθέντας μισθοὺς, nescio an ad corruptelae exempla supra commemorata ἐπὶ βωμοῖς pro βωμῷ I

φὸς αὐτοῦ λάβῃ Βίας. Προῖτος δὲ εὐλαβηθεὶς, μὴ, βραδυνούσης τῆς θεραπείας, αἰτηθείη καὶ
§. 7. πλεῖον, θεραπεύειν συνεχώρησεν ἐπὶ τούτοις. Μελάμπους δὲ παραλαβὼν τοὺς δυνατωτάτους τῶν νεανιῶν, μετ' ἀλαλαγμοῦ καί τινος ἐνθέου χορείας ἐκ τῶν ὀρῶν αὐτὰς ἐς Σικυῶνα συνεδίωξε.
§. 8. κατὰ δὲ τὸν διωγμὸν, ἡ πρεσβυτάτη τῶν θυγατέρων Ἰφινόη μετήλλαξεν· ταῖς δὲ λοιπαῖς τυχούσαις καθαρμῶν σωφρονῆσαι συνέβη, καὶ ταύτας μὲν ἐξέδοτο Προῖτος Μελάμποδι καὶ Βίαντι παῖδα δὲ ὕστερον ἐγέννησε Μεγαπένθην.

Cap. III, 1. §. 1. Βελλεροφόντης δὲ ὁ Γλαύκου τοῦ Σισύφου, κτείνας ἀκουσίως ἀδελφὸν Δηλιάδην, ὡς δέ τινες φασὶ, Πειρῆνα, ἄλλοι δὲ, Ἀλκιμένην, πρὸς Προῖ-
§. 2. τον ἐλθὼν καθαίρεται. καὶ αὐτοῦ Σθενέβοια

II, 2, 2. §. 8. Proeti f. Megapenthes. 3, 1. Bellerophon ad Proetum Argos confugit;

II, 5, 11. p. 138. referendum ſit, pro ἐπὶ μισθῷ. τὸν μισθόν. συνεχώρησεν ἐπὶ τούτοις: *hac mercede.* vt ἐπὶ μέρει ſup. I, 9, 12. §. 8. §. 7. μετ' ἀλαλάγμοῦ Aegius correxit: in codd. μετ' ἀλαγμοῦ. et mox ἐκτικυῶνος Pal. ap. Com. et ἐκ σικυῶνος Reg. 3. pro ἐς Σικυῶνα. §. 8. καθαρμῶν, dedi ex codd. quod res poſtulabat, pro καθαρμοῦ.

ſ. 1. εἰς Ἄργος πρὸς Προῖτον legebatur: falſum hoc; nam Proetus Tirynthem tenebat: ſup. c. 2, 1. ſ. Apud Zenob. εἰς Τίρυνθα ἐξ Ἄργους. Schol. Il. ζ, 155. εἰς Ἄργος, e quo verba haec duo transtuliſſe videri debet Aegius; nam a libris abſunt; ſed ſunt in illo Scholio alia turbata. §. 2. καὶ αὐτοῦ γυνὴ Σθενέβοια, ἢ

ἔρωτα ἴσχει, καὶ προσπέμπει λόγους περὶ συνουσίας. τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου, λέγει πρὸς Προῖτον, ὅτι Βελλεροφόντης αὐτῇ περὶ φθορᾶς προσεπέμψατο λόγους. Προῖτος δὲ πιστεύσας, ἔδωκεν ἐπι- §. 3. στολὰς αὐτῷ πρὸς Ἰοβάτην κομίσειν, ἐν αἷς ἐνεγέγραπτο, Βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι. Ἰοβάτης §. 4. δὲ ἐπιγνοὺς ἐπέταξεν αὐτῷ Χίμαιραν κτεῖναι, νο-

II, 3, 1. §. 2. ab hoc vxoris fraude inducto in Lyciam missus ad Iobatem, §. 4. Chimaeram trucidat.

καὶ Ἄντεια, ἔρωτα ἴσχει. haec ediderat Aegius, interpolata ex Schol. Lycophr. l. c. vel ex Zenob. l. c. A codd. absunt γυνὴ et ἢ καὶ Ἄντεια, id quod iam f. 1. monuerat auctor: cum a Pal. quoque abessent, verba vncinis incluserat Commel. equidem eieci. — καὶ προσπέμπει λόγους περὶ συνουσίας. reposui, προςπέμπει, Zenobium sequutus, Fabro quoque optante, pro προπέμπει, quod sane et ipsum dici potest: vid. ad Charit. pag. 333. Misc. Obss. nov. T. III. p. 7. alienum tamen ab h. l. at mox est προσεπέμψατο λόγους: variauit adeo vsus vtrumque hoc eadem cum vi. §. 3. πρὸς Ἰοβάτην, adiectum erat in edd. superioribus τὸν πενθερὸν, quod a codd. abest. ἔδωκεν ἐπιστολὰς κομίσειν. κομίζειν Pal. κομίσαι Zenob. quod praeferam; minus bene idem mox ἀνεγέγραπτο. Noster vero non dubitauit γράμματα et *epistolia*, ἐπιστολὰς, iam illa aetate missa agnoscere, quod in Homero l. c. Il. ζ, 168. 9. obscurum est: de quo tamen disputatio ad h. l. haud spectat. Mox post ἀποκτεῖναι versus deest in ed. Rom. sed operarum vitio. — §. 4. ἐπιγνούς. Si accurate loquutus est scriptor, quod vix credo, potest ad notas referri, vt alias ad sigillum. Verum agnoscit quoque aliquis litteras ad

μίζων αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θηρίου διαφθαρήσεσθαι. ἦν γὰρ οὐ μόνον ἑνὶ, ἀλλὰ πολλοῖς οὐκ εὐάλωτον.
§. 5. εἶχε δὲ προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρὰν δὲ δράκοντος, τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην αἰγὸς, δι' ἧς πῦρ ἀνίει. καὶ τὴν χώραν διέφθειρε, καὶ τὰ βοσκήματα ἐλυμαίνετο· μία γὰρ φύσις τριῶν θηρίων εἶχε δύνα-
§. 6. μιν. Λέγεται δὲ καὶ, τὴν Χίμαιραν ταύτην τραφῆναι μὲν ὑπὸ Ἀμισωδάρου, καθάπερ εἴρηκε καὶ Ὅμηρος, γεννηθῆναι δὲ ἐκ Τυφῶνος καὶ
ſ. 2. Ἐχίδνης, καθὼς Ἡσίοδος ἱστορεῖ. Ἀναβιβάσας
§. 1. οὖν ἑαυτὸν ὁ Βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν Πήγασον, ὃν εἶχεν ἵππον ἐκ Μεδούσης πτηνὸν γεγεννημένον καὶ Ποσειδῶνος, ἀρθεὶς εἰς ὕψος, ἀπὸ τούτου κατ-
§. 2. ετόξευσε τὴν Χίμαιραν. Μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ἐπέταξεν αὐτῷ Σολύμοις μαχέσασθαι. ὡς δὲ ἐτελεύτησε καὶ τοῦτον, Ἀμαζόσιν ἐπέταξεν

II, 3, 2. §. 2. Solymos, Amazones, Lycios vincit.

ſe miſſas: ἐπιγινώσκει. Reddidit Zenob. ἀναγνοὺς et τὴν πυρίπνουν Χίμαιραν, forte ex ſup. I, 9, 3.* — Mox §. 6. δὲ καὶ abeſt ab Medic. malim et reliqua τὴν χίμαιραν ταύτην. tum Ἀμισαδάρου Pal. Vat. D. Reg. 3. apud Palaeph. 29. Ἀμισόδαρος. ſed in Homero Il. π, 328. eſt Ἀμισώδαρος. *Heſiodus* Θ. 319. coll. cum v. 297. 308.

ſ. 2. Verba repetit Zenob. l. c. vbi ἀναβὰς οὖν etc. ἐπὶ τὸν Πήγασον, ὃν εἶχεν. in codd. eſt τὰς πηγὰς, ὃν. vnde Aegius dedit ἐπὶ τὸν Πήγασον εἶχεν. interpoſitum ὃν ab Commel. Conſentit Zenob. l. c. §. 2. μαχέσασθαι. ita cum Galeo emendaui; Homericum ἐμαχέσσατο reſpiciens. Vulgo eſt μαχεσθῆναι, quod barbari epitoma-

ἀγωνίζεσθαι αὐτόν. ὡς δὲ καὶ ταύτας ἀπέκτεινε, τοὺς νεότητι Λυκίων διαφέρειν δοκοῦντας ἐπιλέξας, ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. ὡς δὲ καὶ §. 3. τούτους ἀπέκτεινε πάντας, θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ Ἰοβάτης, τά τε γράμματα ἔδειξε, καὶ παρ' αὐτῷ μένειν ἠξίωσε, δοὺς τὴν θυγατέρα Φιλονόην· καὶ θνήσκων τὴν βασιλείαν κατέλιπεν αὐτῷ.

Ἀκρισίῳ δὲ περὶ παίδων γενέσεως ἀῤῥένων Cap. χρηστηριαζομένῳ ὁ θεὸς ἔφη, γενέσθαι παῖδα ἐκ IV, 1. τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτείνῃ. δείσας οὖν §. 1.

II, 3, 2. §. 3. Iobatis filia et regno potitur. 4, 1. Acrisii filia Danae

toris esse censebat Faber. Dicerem et ipse notandam potius esse formam, quam mutandam, nisi me versari scirem in libello, in quo indoctus librarius litterarum compendia vbique perperam expressit. — ἀγωνίσασθαι Zenob. l. c. τοὺς νεότητι (iuvenili robore, viribus, validis), Λυκίων διαφέρειν δοκοῦντας: editum erat τούς τε ν. vbi vel delendum erat τε, quod nunc feci, vel cum Fabro scribendum τῇ, minus commode, vel cum Gale, τότε. firmari hoc posset ex Zenob. l. c. II, 87, τοὺς τότε ῥώμῃ νεότητος διαφέροντας. ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. puta, iussit, τοὺς λοχήσασθαι αὐτόν, non vero αὐτὸν ἀποκτεῖναι τοὺς λοχήσαντας. Etiam in Homero ζ, 187. Iobates ei redeunti insidias struit, e quibus ille, Lyciis insidiantibus, se expedit.

§. 1. Caput hoc speciminis loco editum Misc. Obss. nov. T. III. a van Swinden, praeclarae spei iuuene, cui vtinam tela, quam exorsus erat, morte ne excussa manibus esset! Maiores ille copias allaturus fuisset per lon-

Ἀκρίσιος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον κατασκευάσας
§. 2. χάλκεον, τὴν Δανάην ἐφρούρει. ταύτην μὲν, ὡς
1 ἔνιοι λέγουσιν, ἔφθειρε Προῖτος· ὅθεν αὐτοῖς καὶ
ἡ στάσις ἐκινήθη· ὡς δὲ ἔνιοι φασὶ, Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσὸν, καὶ διὰ τῆς ὀροφῆς εἰς τοὺς
§. 3. Δανάης εἰσρυεὶς κόλπους, συνῆλθεν. αἰσθόμενος δὲ Ἀκρίσιος ὕστερον, ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον Περσέα, μὴ πιστεύσας ὑπὸ Διὸς ἐφθάρθαι, τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν, ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος Σερίφῳ, Δίκτυς ἄρας ἀνέτρεφε τοῦτον.

II; 4. 1. a Iove in turri ahenea corrupta cum puero Perseo a patre ciſtae incluſa in Seriphum delata.

gum tempus paratas! Transferam ex eo quae conſilio meo reſpondere videbuntur. περὶ παίδων γενέσεως ἀῤῥένων, idem verborum ordo in Zenob. alioquin ἀῤῥένων a ſequiore manu adſutum credere liceret; ſed et Schol. Homer. l. c. περὶ γενέσεως ἀῤῥένων παίδων, et Schol. Apollon. χρωμένῳ δὲ αὐτῷ περὶ ἄρρενος παιδός. Coniux Acriſii Eurydice: ſup. II, 2, 1 f. ὁ θεὸς abeſt a Pal. et inde ductis, male. γενέσθαι. ſic et Zenob. et ſic alibi; ne γενήσεσθαι fuiſſe ſuſpiceris: conf. Swinden. p. 55. ὃς αὐτὸν ἀποκτείνῃ. Aegius ediderat ἀποκτενεῖ, ex Schol. Homer. l. c. Revocavi alterum e codd. et Zenob. §. 2. μὲν poſt ταύτην exciderat vitio ed. Par. nec eſt lectionis varietas. ὡς ἔνιοι λέγουσιν: Schol. Homer. addit: ὥς φησι Πίνδαρος καὶ ἕτεροί τινες. Aliter tamen Pindar. P. 12, 29. cf. Swinden. p. 58. ἡ στάσις. reſpicit ſup. c. 2, 1. εἰς τοὺς Δανάης εἰσρυεὶς κόλπους. Schol. Homer. εἰσδὺς εἰς τὸν Δανάης κόλπον. Eudocia

Βασιλεύων δὲ τῆς Σερίφου Πολυδέκτης, ἀδελ- §. 2.
φὸς Δίκτυος, Δανάης ἐρασθεὶς, καὶ, ἠνδρωμένου §. 1.
Περσέως, μὴ δυνάμενος αὐτῇ συνελθεῖν, συνεκά-
λει τοὺς φίλους, μεθ' ὧν καὶ Περσέα, λέγων,
ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνο-

II, 4, 2. A Polydecte Perseus ad Medusae caput afferendum missus.

p. 104. ἀχθεὶς διὰ τοῦ ὀρόφου. f. χυθεὶς. nec aliter Schol. Lycophr. 838. §. 3. ἐν Σερίφῳ νήσῳ Zenob. de suo auxit. ἀνέτρεφε. Sic Aegius ediderat, nec aliter libri ac Zenob. In Commelin. peccatum ἀνέτρεψε, vnde Fab. et Par. ed. ἀνέθρεψε.

§. 2. Πολυδεύκτης aberratum in libb. h. l. vt ibid. Dorv. Πολυδέκτος. — ἀδελφὸς ὁμομήτριος Δίκτυος, media vox abest a codd. et Zenob. suppleta ab Aegio ex Schol. Apollon. l. c. Seruare volebat vocem van Swind. p. 61. quoniam Pherecydis manum in eo Schol. superesse putabat; mihi illa valde interpolata esse videtur. καὶ, ἠνδρωμένου Περσέως, μὴ δυνάμενος σ. vir doctus coni. ἤδη ἠνδρωμένου. Equidem putabam locum interpunctione expediisse. λέγων, ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνομάου γάμους. non epulas collatitias, vt video viros doctos accipere; sed *munera collatitia, vnde ἕδνα conficeret*, quibus alios procos vinceret. Conuiuii notionem male intulere grammatici; nec eam Pherecydis esse arbitror ap. Schol. Apollon. nec eam agnoscit Pindar. P. 12, 25. Hac notione epularum semel illata obscuratus est locus adeo, vt commoda sententia elici non posset. Vt in illud commentum inciderent, mouit grammaticos vulgaris vocis ἔρανος notatio, tum vero quod conuiuii memoratio apud scriptores sit; hoc tamen serius, Perseo insulam Seriphum reduce facto. λέγων ἔρανον συ-

τοῖς ἐμπίπτουσιν ἐπὶ θανάτῳ ἐδυσφόρει. συνέβη οὖν καὶ αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ τῷ θανάτῳ,
§. 14. ᾧπερ ἄλλων τελευτησάντων ἐδυσφόρει. πρὶν δὲ

erat συνῳκησε. §. 13. πλέων τὴν θάλασσαν, vt θάλασσα πλεομένη. forte haec ex poeta adumbrata. τοῖς ἐμπίπτουσιν ἐπὶ θανάτῳ dictum vt μαστιγοῦσθαι ἐπὶ θανάτῳ, tanquam conditione propoſita; niſi iungere malis: δυσφορεῖν ἐπὶ θανάτῳ τοῖς ἐμπίπτουσι pro τῶν ἐμπιπτόντων. Emendationem protulit Kuhn. ad Pauſan. II, 25. p. 168. quam merito elegantem appellat doctiſſ. Huſchke Anat. crit. p. 240. ſcilicet ſi per ſe ſpectetur, ἐπυρσοφόρει pro ἐδυσφόρει, nam face in alto loco poſita nautas miſeros ad ſcopulos allexit. Enimvero, quid tum eſſet τοῖς ἐμπίπτουσιν ἐπὶ θανάτῳ? vertit Kuhn. *quoscunque in mari deprehenderat, oſtenſa face naufragos perire fecit.* Scilicet ſic putandum erit, eum non in promontorio Caphareo ſedentem proſpexiſſe nauigantes eosque face e promontorio edita in fraudem pellexiſſe; ſed nauigio in mari vagantem, (nam eſt πλέων τὴν θάλασσαν) ſi quos viderat, face elata in ſcopulos deduxiſſe. Quid vero tum faciemus ſequentibus: συνέβη οὖν αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ τῷ θανάτῳ, ᾧπερ ἄλλων τελευτησάντων ἐδυσφόρει? *ipſe eadem morte occubuit, quo alios interiiſſe aegre ferebat.* fac et h. l. legi ἐπυρσοφόρει: quis erit ſenſus: *eum periiſſe ea morte, qua aliis pereuntibus facem ſuſtulerat*, ita deberet eſſe ᾧπερ ἄλλοι ἐτελεύτησαν αὐτοῦ πυρσοφοροῦντος. vt et ipſe in ſcopulis deprehenſus alliſó nauigio periiſſe dicatur. Vt ergo Kuhnii emendationem, per ſe probabilem, retineas, credendum eſt, vltima ᾧπερ ἄλλων τελευτησάντων, ἐδυσφόρει eſſe gloſſema, e praua lectione ἐδυσφόρει natum: Verum diuerſae eſſe potuere poetarum narrationes: pro

τελευτῆσαι, ἔγημεν, ὡς μὲν οἱ Τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Κατρέως· ὡς δὲ ὁ τοὺς Νόστους γράψας, Φιλύραν· ὡς δὲ Κέρκωψ, Ἡσιόνην· καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην, Οἴακα, Ναυσιμέδοντα.

Λυγκεὺς δὲ, μετὰ Δαναὸν Ἄργους δυναστεύων, ἐξ Ὑπερμνήστρας τεκνοῖ παῖδα Ἄβαντα. Τούτου δὲ καὶ Ἀγλαΐας τῆς Μαντινέως δίδυμοι παῖδες ἐγένοντο Ἀκρίσιος καὶ Προῖτος. CAP. II, §. 1.

§. 2. Οὗτοι, καὶ κατὰ γαστρὸς μὲν ἔτι ὄντες, ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. ὡς δὲ ἀνετράφησαν, περὶ τῆς βασιλείας ἐπολέμουν, καὶ πολεμοῦντες εὗρον ἀσπίδας πρῶτοι. καὶ κρατήσας Ἀκρίσιος Προῖτον Ἄργους ἐξελαύνει. §. 3. Ὁ δὲ ἧκεν εἰς Λυκίαν πρὸς Ἰοβάτην· ὡς δέ τινες φασὶ, πρὸς Ἀμφιάνακτα· καὶ γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα, ὡς μὲν Ὅμηρος, Ἄντειαν, ὡς δὲ οἱ Τραγικοὶ, Σθενέβοιαν. κατά-

II, 2, 1. Lyncei Abas, Abantis Acrisius et Proetus §. 2. inter se bella gerentes. §. 3. Proetus a Iobate socero in regnum reducitur.

Tragicorum vsu et more. συνέβη οὖν καὶ αὐτῷ Vat. §. 14. Κλυμένην τὴν Κατρέως. ita reposui auctoritate ipsius Apollodori inf. III, 2, 2. vid. Burmanni Catal. Argon. in voc. *Nauplius*, et Meurs. in Creta III, 3. Male legebatur Ἀτρέως, vt emendarat Aegius; in codd. est κατρέως. Mox Φίλαραν Pal. Reg. 3. Κέρκοψ, vt sup. vid. not. p. 253. Pro νόστους Tett. Vat. νόμους v. Ind. auctt.

§. 1. Pro Λυγκεὺς Dorv. Γλυκεὺς. Ἀγλαΐας, ita Aeg. edidit; in libris fere est ἀγκαλλίας. Videtur latere Ἀγλαΐας, quae diserte editur a Schol. Eurip. Or. 965.

γει δὲ αὐτὸν ὁ κηδεστὴς μετὰ στρατοῦ Λυκίων, καὶ καταλαμβάνει Τίρυνθα, ταύτην αὐτῷ Κυ-
§. 4. κλώπων τειχισάντων. μερισάμενοι δὲ τὴν Ἀρ-
γείαν ἅπασαν κατῴκουν. καὶ Ἀκρίσιος μὲν Ἄρ-
c. 2. γους βασιλεύει, Προῖτος δὲ Τίρυνθος. καὶ γίνε-
§. 1. ται Ἀκρισίῳ μὲν ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Λακεδαίμονος Δανάη· Προίτῳ δὲ ἐκ Σθενεβοίας Λυσίππη καὶ
§. 2. Ἰφιάνασσα. αὗται δὲ, ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν· ὡς μὲν Ἡσίοδός φησιν, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο· ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει,
§. 3. διότι τὸ τῆς Ἥρας ξόανον ἐξηυτέλισαν. γενόμεναι δὲ ἐμμανεῖς, ἐπλανῶντο ἀνὰ τὴν Ἀργείαν ἅπασαν. αὖθις δὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Πελοπόννησον διελθοῦσαι μετὰ ἀκοσμίας ἁπάσης, διὰ τῆς ἐρημίας ἐτρόχαζον.

II, 2, 1. §. 4. Acrisius Argis, Proetus Tirynthe regnat. 2. §. 1. Ex Acrisio Danae. §. 2. Proeti filiae insanientes.

In seqq. §. 4. interpolatio irrepsit. Saltem eiectis, quae in medio sunt, satis esset, μερισάμενοι δὲ τὴν Ἀργείαν, Ἀκρίσιος μὲν etc. In Vat. legitur: μερισάμενοι δὲ τὴν ἀργείαν, γίνεται Ἀκρισίῳ μὲν etc. reliqua in medio desiderantur. Προῖτος δὲ Τίρυνθος. Pal. et ceteri, Τίρυνθον, Med. Τιρύνθου.

c. 2. Λυσίππη τε καὶ Ἰφινόη καὶ Ἰφιάνασσα nomina versum veteris poetae constituisse puto. Fuit inter carmina quae Theocrito tribuebantur, vnum inscriptum Προιτίδες, ap. Suidam. Ἰφιόνη in libb. Aegii erat, vt et in Pal. Iphianassam Pherecydes quoque ediderat ap. Schol. Odyss. o, 225. Apud Diodor. IV, 68. Ἰφιάνειρα, Megapenthis f., male pro eadem habita est. v. Wessel. et de nominibus Seruium ad

Μελάμπους δὲ ὁ Ἀμυθάονος καὶ Εἰδομένης §. 4.
τῆς Ἄβαντος, μάντις ὢν, καὶ τὴν διὰ φαρμάκων
καὶ καθαρμῶν θεραπείαν πρῶτος εὑρηκὼς, ὑπι-
σχνεῖται θεραπεύσειν τὰς παρθένους, εἰ λάβοι τὸ
τρίτον μέρος τῆς δυναστείας. οὐκ ἐπιτρέποντος §. 5.
δὲ Προίτου θεραπεύειν ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις,
ἔτι μᾶλλον ἐμαίνοντο αἱ παρθένοι, καὶ προσέτι
μετὰ τούτων αἱ λοιπαὶ γυναῖκες. καὶ γὰρ αὗται
τὰς οἰκίας ἀπολιποῦσαι, τοὺς ἰδίους ἀπώλλυον
παῖδας, καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐφοίτων. προβαινού- §. 6.
σης δὲ ἐπιπλεῖστον τῆς συμφορᾶς, τοὺς αἰτηθέν-
τας μισθοὺς ὁ Προῖτος ἐδίδου. ὁ δὲ ὑπέσχετο θε-
ραπεύσειν, ὅταν ἕτερον τοσοῦτον τῆς γῆς ὁ ἀδελ-

II, 2, 2. a Melampode sanatae: cui ducenda datur vna e filiabus Proeti, altera Bianti.

Ecl. VI, 8. cf. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 42. §. 4. εὑρηκὼς πρῶτος Pal. — ὑπισχνεῖται θεραπεύσειν ita cum Aegio e cod. Farnef. hic et infra fcripfi, pro θεραπεύειν, ne hoc ter in eadem pagina rediret, etfi facile relinqui poterat. Sane poft *verba pollicendi* locum habet et praefens, et futurum, etiam aoriftus; follenne tamen noftro futurum eft: v. c. I, 9, 23. §. 3. δώσειν ὑπισχνεῖται. p. 65. συνεργήσειν ἐπηγγείλατο. fic et I, 9, 26. §. 5. I, 27, 4. II, 5, 5. §. 4. II, 5, 9. §. 7. et 9. III, 1, 2. §. 2. et alibi. Nullum eft in contrarium exemplum praeterquam I, 9, 23. §. 4. ὑπισχνεῖται κυβερνᾶν. et II, 8, 6. §. 7. ὑπισχόμενος στρατεύειν. In feqq. εἰ λάβοι τὸ δὲ τὸ τρίτον Vat. Mox §. 5. ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις, et iterum §. 6. τοὺς αἰτηθέντας μισθοὺς, nefcio an ad corruptelae exempla fupra commemorata ἐπὶ βωμοῖς pro βωμῷ I, 9, 8.

φὸς αὐτοῦ λάβῃ Βίας. Προῖτος δὲ εὐλαβηθεὶς, μὴ, βραδυνούσης τῆς θεραπείας, αἰτηθείη καὶ
§. 7. πλεῖον, θεραπεύειν συνεχώρησεν ἐπὶ τούτοις. Μελάμπους δὲ παραλαβὼν τοὺς δυνατωτάτους τῶν νεανιῶν, μετ' ἀλαλαγμοῦ καί τινος ἐνθέου χορείας ἐκ τῶν ὀρῶν αὐτὰς ἐς Σικυῶνα συνεδίωξε.
§. 8. κατὰ δὲ τὸν διωγμὸν, ἡ πρεσβυτάτη τῶν θυγατέρων Ἰφινόη μετήλλαξεν· ταῖς δὲ λοιπαῖς τυχούσαις καθαρμῶν σωφρονῆσαι συνέβη, καὶ ταύτας μὲν ἐξέδοτο Προῖτος Μελάμποδι καὶ Βίαντι, παῖδα δὲ ὕστερον ἐγέννησε Μεγαπένθην.

CAP. III, 1. §. 1. Βελλεροφόντης δὲ ὁ Γλαύκου τοῦ Σισύφου, κτείνας ἀκουσίως ἀδελφὸν Δηλιάδην, ὡς δέ τινες φασὶ, Πειρῆνα, ἄλλοι δὲ, Ἀλκιμένην, πρὸς Προῖ-
§. 2. τον ἐλθὼν καθαίρεται. καὶ αὐτοῦ Σθενέβοια

II, 2, 2. §. 8. Proeti f. Megapenthes. 3. 1. Bellerophon ad Proetum Argos confugit;

II, 5, 11. p. 138. referendum sit, pro ἐπὶ μισθῷ. τὸν μισθόν. συνεχώρησεν ἐπὶ τούτοις: *hac mercede.* vt ἐπὶ μέρει sup. I, 9, 12. §. 8. §. 7. μετ' ἀλαλάγμοῦ Aegius correxit: in codd. μετ' ἀλαγμοῦ. et mox ἐκτικυῶνος Pal. ap. Com. et ἐκ σικυῶνος Reg. 3. pro ἐς Σικυῶνα. §. 8. καθαρμῶν, dedi ex codd. quod res postulabat, pro καθαρμοῦ.

f. 1. εἰς Ἄργος πρὸς Προῖτον legebatur: falsum hoc; nam Proetus Tirynthem tenebat: sup. c. 2, 1. f. Apud Zenob. εἰς Τίρυνθα ἐξ Ἄργους. Schol. Il. ζ, 155. εἰς Ἄργος, e quo verba haec duo transtulisse videri debet Aegius; nam a libris absunt; sed sunt in illo Scholio alia turbata. §. 2. καὶ αὐτοῦ γυνὴ Σθενέβοια, ἡ

ἔρωτα ἴσχει, καὶ προςπέμπει λόγους περὶ συνουσίας. τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου, λέγει πρὸς Προῖτον, ὅτι Βελλεροφόντης αὐτῇ περὶ φθορᾶς προσεπέμψατο λόγους. Προῖτος δὲ πιστεύσας, ἔδωκεν ἐπιστολὰς αὐτῷ πρὸς Ἰοβάτην κομίσειν, ἐν αἷς ἐνεγέγραπτο, Βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι. Ἰοβάτης §. 3.
δὲ ἐπιγνοὺς ἐπέταξεν αὐτῷ Χίμαιραν κτεῖναι, νο- §. 4.

II, 3, 1. §. 2. ab hoc vxoris fraude inducto in Lyciam missus ad Iobatem, §. 4. Chimaeram trucidat,

καὶ Ἄντεια, ἔρωτα ἴσχει. haec ediderat Aegius, interpolata ex Schol. Lycophr. l. c. vel ex Zenob. l. c. A codd. absunt γυνὴ et ἢ καὶ Ἄντεια, id quod iam s. 1. monuerat auctor: cum a Pal. quoque abessent, verba vncinis incluserat Commel. equidem eieci. — καὶ προςπέμπει λόγους περὶ συνουσίας. reposui, προςπέμπει, Zenobium sequutus, Fabro quoque optante, pro προπέμπει, quod sane et ipsum dici potest: vid. ad Charit. pag. 333. Misc. Obss. nov. T. III. p. 7. alienum tamen ab h. l. at mox est προσεπέμψατο λόγους: variauit adeo vsus vtrumque hoc eadem cum vi. §. 3. πρὸς Ἰοβάτην, adiectum erat in edd. superioribus τὸν πενθερὸν, quod a codd. abest. ἔδωκεν ἐπιστολὰς κομίσειν. κομίζειν Pal. κομίσαι Zenob. quod praeferam; minus bene idem mox ἀνεγέγραπτο. Noster vero non dubitauit γράμματα et epistolia, ἐπιστολὰς, iam illa aetate missa agnoscere, quod in Homero l. c. Il. ζ, 168. 9. obscurum est: de quo tamen disputatio ad h. l. haud spectat. Mox post ἀποκτεῖναι versus deest in ed. Rom. sed operarum vitio. — §. 4. ἐπιγνούς. Si accurate loquutus est scriptor, quod vix credo, potest ad notas referri, vt alias ad sigillum. Verum agnoscit quoque aliquis litteras ad

μίζων αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θηρίου διαφθαρήσεσθαι. ἦν γὰρ οὐ μόνον ἑνὶ, ἀλλὰ πολλοῖς οὐκ εὐάλωτον.
§. 5. εἶχε δὲ προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρὰν δὲ δράκοντος, τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην αἰγὸς, δι' ἧς πῦρ ἀνίει. καὶ τὴν χώραν διέφθειρε, καὶ τὰ βοσκήματα ἐλυμαίνετο· μία γὰρ φύσις τριῶν θηρίων εἶχε δυνά-
§. 6. μιν. Λέγεται δὲ καὶ, τὴν Χίμαιραν ταύτην τραφῆναι μὲν ὑπὸ Ἀμισωδάρου, καθάπερ εἴρηκε καὶ Ὅμηρος, γεννηθῆναι δὲ ἐκ Τυφῶνος καὶ
f. 2. Ἐχίδνης, καθὼς Ἡσίοδος ἱστορεῖ. Ἀναβιβάσας
§. 1. οὖν ἑαυτὸν ὁ Βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν Πήγασον, ὃν εἶχεν ἵππον ἐκ Μεδούσης πτηνὸν γεγεννημένον καὶ Ποσειδῶνος, ἀρθεὶς εἰς ὕψος, ἀπὸ τούτου κατ-
§. 2. ετόξευσε τὴν Χίμαιραν. Μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ἐπέταξεν αὐτῷ Σολύμοις μαχέσασθαι. ὡς δὲ ἐτελεύτησε καὶ τοῦτον, Ἀμαζόσιν ἐπέταξεν

H, 3, 2. §. 2. Solymos, Amazones, Lycios vincit.

ſe miſſas: ἐπιγινώσκει. Reddidit Zenob. ἀναγνοὺς et τὴν πυρίπνουν Χίμαιραν, forte ex ſup. I, 9, 3.* — Mox §. 6. δὲ καὶ abeſt ab Medic. malim et reliqua τὴν χίμαιραν ταύτην. tum Ἀμισαδάρου Pal. Vat. D. Reg. 3. apud Palaeph. 29. Ἀμισόδαρος. ſed in Homero Il. π, 328. eſt Ἀμισώδαρος. *Heſiodus* Θ. 319. coll. cum v. 297. 308.

f. 2. Verba repetit Zenob. l. c. vbi ἀναβὰς οὖν etc. ἐπὶ τὸν Πήγασον, ὃν εἶχεν. in codd. eſt τὰς πηγὰς, ὅν. vnde Aegius dedit ἐπὶ τὸν Πήγασον εἶχεν. interpoſitum ὃν ab Commel. Conſentit Zenob. l. c. §. 2. μαχέσασθαι. ita cum Galeo emendaui; Homericum ἐμαχέσσατο reſpiciens. Vulgo eſt μαχεσθῆναι, quod barbari epitoma-

ἀγωνίζεσθαι αὐτόν. ὡς δὲ καὶ ταύτας ἀπέκτεινε, τοὺς νεότητι Λυκίων διαφέρειν δοκοῦντας ἐπιλέξας, ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. ὡς δὲ καὶ §. 3. τούτους ἀπέκτεινε πάντας, θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ Ἰοβάτης, τά τε γράμματα ἔδειξε, καὶ παρ' αὐτῷ μένειν ἠξίωσε, δοὺς τὴν θυγατέρα Φιλονόην· καὶ θνήσκων τὴν βασιλείαν κατέλιπεν αὐτῷ.

Ἀκρισίῳ δὲ περὶ παίδων γενέσεως ἀῤῥένων CAP. χρηστηριαζομένῳ ὁ θεὸς ἔφη, γενέσθαι παῖδα ἐκ IV, 1. τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτείνῃ. δείσας οὖν §. 1.

II, 3, 2. §. 3. Iobatis filia et regno potitur. 4, 1. Acrisii filia Danae

toris esse censebat Faber. Dicerem et ipse notandam potius esse formam, quam mutandam, nisi me versari scirem in libello, in quo indoctus librarius litterarum compendia vbique perperam expressit. — ἀγωνίσασθαι Zenob. l. c. τοὺς νεότητι (iuvenili robore, viribus, validis), Λυκίων διαφέρειν δοκοῦντας: editum erat τούς τε ν. vbi vel delendum, erat τε, quod nunc feci, vel cum Fabro scribendum τῇ, minus commode, vel cum Gale, τότε. firmari hoc posset ex Zenob. l. c. II, 87, τοὺς τότε ῥώμῃ νεότητος διαφέροντας. ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. puta, iussit, τοὺς λοχήσασθαι αὐτόν, non vero αὐτὸν ἀποκτεῖναι τοὺς λοχήσαντας. Etiam in Homero ζ, 187. Iobates ei redeunti insidias struit, e quibus ille, Lyciis insidiantibus, se expedit.

§. 1. Caput hoc speciminis loco editum Misc. Obss. nov. T. III. a van Swinden, praeclarae spei iuuene, cui vtinam tela, quam exorsus erat, morte ne excussa manibus esset! Maiores ille copias allaturus fuisset per lon-

Ἀκρίσιος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον κατασκευάσας
§. 2. χάλκεον, τὴν Δανάην ἐφρούρει. ταύτην μὲν, ὡς ἔνιοι λέγουσιν, ἔφθειρε Προῖτος· ὅθεν αὐτοῖς καὶ ἡ στάσις ἐκινήθη· ὡς δὲ ἔνιοι φασὶ, Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσὸν, καὶ διὰ τῆς ὀροφῆς εἰς τοὺς
§. 3. Δανάης εἰσρυεὶς κόλπους, συνῆλθεν. αἰσθόμενος δὲ Ἀκρίσιος ὕστερον, ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον Περσέα, μὴ πιστεύσας ὑπὸ Διὸς ἐφθάρθαι, τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν, ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος Σερίφῳ, Δίκτυς ἄρας ἀνέτρεφε τοῦτον.

II; 4, 1. a Iove in turri ahenea corrupta cum puero Perseo a patre ciſtae incluſa in Seriphum delata.

gum tempus paratas! Transferam ex eo quae conſilio meo reſpondere videbuntur: περὶ παίδων γενέσεως ἀῤῥένων, idem verborum ordo in Zenob. alioquin ἀῤῥένων a ſequiore manu adſutum credere liceret; ſed et Schol. Homer. l. c. περὶ γενέσεως ἀῤῥένων παίδων, et Schol. Apollon. χρωμένῳ δὲ αὐτῷ περὶ ἄρρενος παιδός. Coniux Acriſii Eurydice: ſup. II, 2, 1 f. ὁ θεὸς abeſt a Pal. et inde ductis, male. γενέσθαι. ſic et Zenob. et ſic alibi; ne γενήσεσθαι fuiſſe ſuſpiceris: conf. Swinden. p. 55. ὃς αὐτὸν ἀποκτείνῃ. Aegius ediderat ἀποκτενεῖ, ex Schol. Homer. l. c. Revocavi alterum e codd. et Zenob. §. 2. μὲν poſt ταύτην exciderat vitio ed. Par. nec eſt lectionis varietas. ὡς ἔνιοι λέγουσιν: Schol. Homer. addit: ὥς φησι Πινδάρος καὶ ἕτεροί τινες. Aliter tamen Pindar. P. 12, 29. cf. Swinden. p. 58. ἡ στάσις. reſpicit ſup. c. 2, 1. εἰς τοὺς Δανάης εἰσρυεὶς κόλπους. Schol. Homer. εἰσδὺς εἰς τὸν Δανάης κόλπον. Eudocia

Βασιλεύων δὲ τῆς Σερίφου Πολυδέκτης, ἀδελ- §. 2.
φὸς Δίκτυος, Δανάης ἐρασθεὶς, καὶ, ἠνδρωμένου §. 1.
Περσέως, μὴ δυνάμενος αὐτῇ συνελθεῖν, συνεκά-
λει τοὺς φίλους, μεθ' ὧν καὶ Περσέα, λέγων,
ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνο-

II, 4, 2. A Polydecte Perseus ad Medusae caput afferendum missus.

p. 104. ἀχθεὶς διὰ τοῦ ὀρόφου. f. χυθεὶς. nec aliter Schol. Lycophr. 838. §. 3. ἐν Σερίφῳ νήσῳ Zenob. de suo auxit. ἀνέτρεφε. Sic Aegius ediderat, nec aliter libri ac Zenob. In Commelin. peccatum ἀνέτρεψε, vnde Fab. et Par. ed. ἀνέθρεψε.

f. 2. Πολυδεύκτης aberratum in libb. h. l. vt ibid. Dorv. Πολυδέκτος. — ἀδελφὸς ὁμομήτριος Δίκτυος, media vox abest a codd. et Zenob. suppleta ab Aegio ex Schol. Apollon. l. c. Servare volebat vocem van Swind. p. 61. quoniam Pherecydis manum in eo Schol. superesse putabat; mihi illa valde interpolata esse videtur. καὶ, ἠνδρωμένου Περσέως, μὴ δυνάμενος σ. vir doctus coni. ἤδη ἠνδρωμένου. Equidem putabam locum interpunctione expediisse. λέγων, ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνομάου γάμους. non epulas collatitias, vt video viros doctos accipere; sed *munera collatitia, vnde ἔδνα conficeret,* quibus alios procos vinceret. Conuiuii notionem male intulere grammatici; nec eam Pherecydis esse arbitror ap. Schol. Apollon. nec eam agnoscit Pindar. P. 12, 25. Hac notione epularum semel illata obscuratus est locus adeo, vt commoda sententia elici non posset. Vt in illud commentum inciderent, mouit grammaticos vulgaris vocis ἔρανος notatio, tum vero quod conuiuii memoratio apud scriptores sit; hoc tamen serius, Perseo insulam Seriphum reduce facto. λέγων ἔρανον συ-

§. 2. μάου γάμους. τοῦ δὲ Περσέως εἰπόντος, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνος οὐκ ἀντερεῖν, παρὰ μὲν τῶν λοιπῶν ᾔτησεν ἵππους· παρὰ δὲ τοῦ Περσέως οὐ λαβὼν τοὺς ἵππους, ἐπέταξε τῆς Γοργόνος κο-
§. 3. μίζειν τὴν κεφαλήν. Ὁ δὲ, Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς προκαθηγουμένων, ἐπὶ τὰς Φόρκου γίνεται θυγα-

II, 4. 2. §. 3. adit Graeas, ab iisque

νάγει Pal. λόγον ἐράνων Dorv. λόγων ἔρανον Reg. 3. ἐπὶ τοὺς τῆς Ἱπ. Reg. 1. 2. §. 2. τοῦ δὲ Περσέως εἰπόντος. post haec antea in edd. legebatur: ἐπὶ τίνι ὁ ἔρανος συγκεῖται; τοῦ δὲ φήσαντος, ἐπὶ ἵππῳ· Περσεὺς δὲ εἶπεν, et post verba ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνος, iterum: οὐκ ἀντερεῖ Πολυδέκτης παρὰ μὲν οὖν τῶν λοιπῶν. Erant haec profecta ab interpolatione Aegii, qui locum obscurissimum ex Apollonii Scholiis se ita declarasse gloriatur, vt vel anniculis pueris intelligi possit. Condonabimus ipsi sapientiam tam praecocem; nos dabimus ea, quae secundum codd. et Zenobium Apollodorea fuisse probabile sit. Perseus ait, se haud abnuere symbolam, etiamsi Gorgonis caput pro symbola afferendum sit; vt adeo ad officium Polydecti declarandum nulli nec rei nec operae se parcere velle significet. Inter ἀδύνατα illo tempore habitum putare licet Medusae necem. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, vel hac conditione proposita. Egit copiose de h. l. van Swind. p. 62. οὐκ ἀντερεῖν. expectabam μὴ ἀ. in codd. οὐκ ἀνταίρειν, in Aegii libb. ἀντέρειν, vnde is fecit ἀντερεῖ. Mox περὶ μὲν et περὶ δὲ male codd. οὖν intulerat post παρὰ μὲν Aegius. §. 3. ἐπὶ τὰς Φόρκου γίνεται θυγατέρας. παραγίνεται Zenob. idque malit Faber cum Munker. ad Hygin. p. 9. ed. Stav. ἐντῷ ab Aegio editum male repetierant edi-

τέρας Ἐνυὼ, Πεφρηδὼ καὶ Δεινώ· ἦσαν δὲ αὗται §. 4.
Κήτους τε καὶ Φόρκου, Γοργόνων ἀδελφαὶ, γραῖαι
ἐκ γενετῆς. ἕνα τε ὀφθαλμὸν αἱ τρεῖς καὶ ἕνα
ὀδόντα εἶχον, καὶ ταῦτα παρὰ μέρος ἤμειβον ἀλ-
λήλαις. ὧν κυριεύσας ὁ Περσεὺς, ὡς ἀπῄτουν, §. 5.
ἔφη δώσειν, ἂν ὑφηγήσωνται τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ

II, 4, 2. §. 5. ductus ad Nymphas,

tores, cum ipſe iam correxiſſet ἐνυὼ, idque libri offerant. Idem Πεμφρηδὼ intulerat, quia in libris eſt μεμφρηδὼ, Zenob. μεμφρήδην. Ex Heſiodo ſaltem dandum erat Πεφρηδὼ, ſed verum nomen ſuſpicor fuiſſe Πεφριδὼ, ἀπὸ τοῦ φρίσσειν, quam exhorreſcunt qui adſpiciunt. Pro Δεινὼ eſt Ἰαινὼ ap. Schol. Apollon. et ex eo apud Eudoc. p. 335. male. §. 4. ἦσαν δὲ aberat δὲ in ed. Rom. ſed habent codd. et Zenob. Intulit recte Commel. ex Pal. ſed mirum quod incluſit vncinis. Mox, tanquam aliena, delenda eſſe cenſeo verba Κήτους τε καὶ Φόρκου, nam hoc ſuperiore verſu iam dixerat: ἐπὶ τὰς Φόρκου θυγατέρας. Erant Γοργόνων ἀδελφαὶ, recte vel ſecundum Heſiod. Θ. 270. 4. ex Phorcye et Ceto. Mox ex more ſuo ἕνα δὲ ſcripſiſſe videtur noſter. ἤμειβον ἀλλήλαις. durum hoc; forte ἐν ἀλλήλαις. vel ἐπήμειβον, vt Il. ζ, 230. vel ἀντήμειβον. §. 5. ὧν κυριεύσας ſc. ἐν παραδόσει, vt ait Eratoſth. l. c. cum in eo eſſent vt altera alteri traderet oculum. ἔφη δώσειν dedimus, quod libri habent. Aegius ex Schol. Apollon. ſubſtituerat ἀποδώσειν: ſane et infra ἀποδοὺς; ſed δοῦναι pro ἀποδοῦναι et alibi: ſic ſup. I, 9, 25. §. 5. δώσειν pto ἀποδώσειν. ἂν ὑφηγήσωνται emendaui, cum vitioſe eſſet editum — ονται. Etiam Dorv. Reg. 3. Zenob. ſic. ἐπὶ τὰς Νύμφας. diuerſas adeo a Graeis, ſed ab aliis cum his confuſas. cf.

§. 6. τὰς Νύμφας φέρουσαν. αὗται δὲ αἱ Νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα, καὶ τὴν κίβισιν, ἥν φασὶν
§. 7. εἶναι πήραν.* εἶχον δὲ καὶ τὴν κυνῆν. Ὑφηγη-

* * *

*Πίνδαρος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι ἐπὶ τοῦ Περσέως·

Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρα δεινοῖο πελώρου
Γοργοῦς, ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε.

εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ ἐσθῆτα καὶ τὴν τροφήν.

II, 4, 2. §. 6. impetratis ab his talaribus, pera et galea.

van Swind. p. 80. Sic simpliciter αἱ Νύμφαι in anaglypho ap. Paufan. III, 17. §. 6. κίβισιν. v. Hefiod. Sc. H. 224. in libb. κύβισιν. Vat. Dorv. Reg. 3. κισισιν. de fcriptura fatis actum a Gal. ad h. l. et van Swinden. p. 81. Graevio ad Hefiod. l. c. Hefych. h. v. Valkenar. ad Ammon. p. 196. Agatharchides p. 5. fcenam ante oculos habens, in quam Perfeus inducebatur, perfonam appellat κυνῆν. πλὴν εἰ μὴ τραγικῶς ὁ Περσεὺς ἐστρατευται τὸ πρόσωπον περιθέμενος, καὶ τὴν ἅρπην λαβὼν, καὶ περὶ τῶν ἑξῆς ἐπιτρέψας ὑποκριτῇ καὶ χορῷ διαλέγεσθαι. — ἥν φασὶν εἶναι πήραν. fic e Med. fcripfi, pro vulg. φασί τινες, fed debebam totum hoc delere, ex interpolatione profectum cum fqq. omnibus inde a Πίνδαρος ad τὴν τροφήν. Itaque ea nunc emoui e contexto et fubtus appofui. Alienum eft a reliqua breuitate Apollodori et a confilio, vt verfus cum etymologiis interponat, nec funt ea verba in Schol. Lycophr. 838. nec, quod grauius eft, apud Zenob. vid. Swind. p. 81. Illa Πίνδαρος δὲ, nullum fenfum habent, fed fcriptum fuit: ἥν φασὶν

σαμένων δὲ τῶν Φορκίδων, ἀποδοὺς τὸν τεθόντα καὶ τὸν ὀφθαλμὸν αὐταῖς, καὶ παραγενόμενος πρὸς τὰς Νύμφας, καὶ τυχὼν ὧν ἐσπούδαζε, τὴν μὲν κίβισιν περιεβάλετο, τὰ δὲ πέδιλα τοῖς σφυροῖς προσήρμοσε, τὴν δὲ κυνῆν τῇ κεφαλῇ ἐπέθετο. ταύτην ἔχων, αὐτὸς μὲν οὓς ἤθελεν ἔβλε-

εἶναι πήραν Πίνδαρός τε καὶ Ἡσίοδος. Si Pindarus peram dixit κίβισιν, in deperditis hoc quaerendum erit. At Hesiodi versus sunt in Sc. Herc. 225. 4. praeclaro poetae loco: *occupabat totum tergum Medusae caput pera inclusum, tanta eius erat magnitudo.* Corruptelas in verss. habent codd. nostri: tam parum metri periti erant librarii: πᾶν δέτι Pal. πᾶν δέτε Dorv. Reg. 1. κάρα et Γοργοῦς abs. a Pal. et cett. codd. at totum hemistichium a Dorv. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ ἐσθῆτα καὶ τὴν τροφήν, etymologiam hanc illustrauit van Swind. l. c. ductam ἀπὸ τοῦ κίω. Nam fuit olim κέω. κείω. κεῖμαι. κίω. κῶ. Faber malit: ἢ βόσιν, τοῦτ' ἐστὶ τροφήν. vt originem vocis sic eum grammaticis declaret: ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι τὴν βόσιν. vnde κιβωτός. — εἶχον δὲ καὶ τὴν κυνῆν. inferuerat Aegius e Schol. Apollonii τὴν Ἄϊδος κυνῆν. cf. van Swind. p. 89. Rem declarat quoque anaglyphum ap. Pausan. III, 17. p. 251. vbi etiam simpliciter τὴν κυνῆν. εἶχον δὲ, recepit tacite Commelin. e Pal. cui accinunt reliqui codd. Aegius dederat εἶχε δὲ, quod retrahere volebat Faber, qui non meminerat, Nymphas seruasse galeam. Sunt eadem fere verba apud Agatharchidem pag. 9. τὰς δὲ Φορκίδας, τρεῖς μὲν οὔσας γραίας, ἑνὶ δὲ χρωμένας ὀφθαλμῷ διεξάγειν τὸν βίον, ἄλυτον παρ' ἀλλήλων κατὰ μέρος ἀμειβομένας πίστιν. dictum pro φυλακήν. §. 7. ὧν ἐσπούδαζε, sic e codd. re-

§. 8. πεν, ὑπὸ ἄλλων δὲ οὐχ ἑωρᾶτο. λαβὼν δὲ καὶ
παρὰ Ἑρμοῦ ἀδαμαντίνην ἅρπην, πετόμενος εἰς
τὸν Ὠκεανὸν ἧκε καὶ κατέλαβε τὰς Γοργόνας
§. 9. κοιμωμένας. ἦσαν δὲ αὗται Σθενὼ, Εὐρυάλη,
Μέδουσα. μόνη δὲ ἦν θνητὴ Μέδουσα· διὰ τοῦτο
§. 10. ἐπὶ τὴν ταύτης κεφαλὴν Περσεὺς ἐπέμφθη. εἶχον
δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας
φολίσι δρακόντων, ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν,
καὶ χεῖρας χαλκᾶς, καὶ πτέρυγας χρυσᾶς, δι' ὧν

II, 4, 2. §. 8. acceptoque a Mercurio falcato ense, §. 9. ita Gorgones opprimit.

finxi cum Swindenio; ἐσπούδασε ed. Rom. et cett. ὑπ' ἄλλων δὲ οὐχ ἑ. Zenob. lenius. §. 9. μόνη δὲ θνητὴ sine ἦν Vat. bene. ἐπὶ τὴν ταύτης κεφαλὴν ἐπέμφθη vt Iason ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος sup. I, 9, 16. §. 6. κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων. poeticam orationem redhibuit, pro περιεσπειραμένας δράκουσι. δρακοντοφολίδας κεφαλὰς dixit Schol. Lycophr. l. c. sup. de Gigantibus εἶχον δὲ τὰς βάσεις φολίδας δρακόντων. I, 6, 1. §. 2. de voce περισπειρᾶν. cf. Wessel. ad Diod. p. 291. Ex communi vsu esse deberet κεφαλὰς (σὺν) περιεσπειραμέναις φολίσι δρακόντων, nam dracones περισπειρῶνται ταῖς κεφαλαῖς, sic περισπειρᾶσθαι draco arbori dicitur, h. περιπλεχθῆναι (σὺν) ταῖς σπειραῖς, *per orbes suos*, vt supra noster loquebatur de Typhone I, 6, 3. §. 8. Sic et in verss. Eratosthenis (Heraclid. Alleg. Hom. p. 165). πάντη δὲ οἱ (οὐρανῷ) ζῶναι περιηγέες ἐσπείρηνται (vtrumque scil. mos tulit, et ἐσπείραμαι et ἐσπείρημαι). Mox §. 10. χρυσᾶς delendum arbitror; non habet vocem Schol. Lyc. 838. nec Schol. Aeschyl. Prom.

ἐπέτοντο. τοὺς δὲ ἰδόντας λίθους ἐποίουν. Ἐπι- §. 11.
στὰς οὖν αὐταῖς ὁ Περσεὺς κοιμωμέναις, κατευθυνούσης τὴν χεῖρα Ἀθηνᾶς, ἀπεστραμμένος, καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν, δι' ἧς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνος ἔβλεπεν, ἐκαρατόμησεν αὐτήν. Ἀποτ- §. 12.
μηθείσης δὲ τῆς κεφαλῆς, ἐκ τῆς Γοργόνος ἐξέθορε Πήγασος, πτηνὸς ἵππος, καὶ Χρυσάωρ ὁ Γηρυόνου πατήρ. τούτους δὲ ἐγέννησεν ἐκ Ποσειδῶνος. Ὁ μὲν οὖν Περσεὺς ἐνθέμενος εἰς τὴν ſ. 3.
κίβισιν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ὀπίσω πάλιν §. 1.
ἐχώρει· αἱ δὲ Γοργόνες ἐκ τῆς κοίτης ἀναστᾶσαι τὸν Περσέα ἐδίωκον, καὶ συνιδεῖν αὐτὸν οὐκ ἐδύναντο διὰ τὴν κυνῆν· ἀπεκρύπτετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Αἰθιοπίαν, ἧς ἐβασίλευε §. 2.
Κηφεύς, εὗρε τὴν τούτου θυγατέρα Ἀνδρομέδαν

II, 4, 2. §. 11. Medusae caput recisum, ex quo §. 12. Pegasus et Chrysaor prodeunt; 3. ipse fuga sororibus elapsus §. 2. Andromedam in Aethiopia videt ceto expositam ad rupem in maris littore, eamque

792. sed χεῖρας χαλκᾶς καὶ πτέρυγας. Prisco sermone aenea sunt, quae robur habent, seu ferrea, vt Stymphalides σιδηροπτέρυγες ex Timageto ap. Schol. Apollonii II, 1033. Zenob. simpliciter καὶ χεῖρας καὶ πτέρυγας memorat. τοὺς δὲ ὁδόντας λίθους Vat. aberrat. §. 11. κατευθυνούσης τὴν χεῖρα Ἀθηνᾶς. in edd. erat τὰς χεῖρας, omnibus libris aduersantibus. v. Swind. p. 96. §. 12. ἐξέθορε, retinuit vocem poeticam Hesiodi v. 281. vt et alii, etiam Sext. Empir. pag. 272.

ſ. 3. ὁ μὲν οὖν. excidit οὖν in ed. Par. — τὸν Περσέα ἐδίω-

§. 3. παρακειμένην βορὰν θαλασσίῳ κήτει. Κασσιέπεια γὰρ ἡ Κηφέως γυνὴ Νηρήϊσιν ἤρισε περὶ κάλλους, καὶ πασῶν εἶναι κρείσσων ηὔχησεν. ὅθεν αἱ Νηρηΐδες ἐμήνισαν. καὶ Ποσειδῶν, αὐταῖς συνοργισθεὶς, πλημμύραν τε ἐπὶ τὴν χώραν ἔπεμψε

§. 4. καὶ κῆτος. Ἄμμωνος δὲ χρήσαντος τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς συμφορᾶς, ἐὰν ἡ Κασσιεπείας θυγάτηρ Ἀνδρομέδα προτεθῇ τῷ κήτει βορὰ, τοῦτο ἀναγκασθεὶς ὁ Κηφεὺς ὑπὸ τῶν Αἰθιόπων ἔπραξε,

§. 5. καὶ προσέδησε τὴν θυγατέρα πέτρᾳ. ταύτην θεασάμενος ὁ Περσεὺς, καὶ ἐρασθεὶς, ἀναιρήσειν ὑπέσχετο Κηφεῖ τὸ κῆτος, εἰ μέλλει σωθεῖσαν αὐτὴν αὐτῷ δώσειν γυναῖκα. ἐπὶ τούτοις γενομένων ὅρκων, ὑποστὰς τὸ κῆτος ἔκτεινε, καὶ τὴν

§. 6. Ἀνδρομέδαν ἔλυσεν. Ἐπιβουλεύοντος δὲ αὐτῷ Φινέως, ὃς ἦν ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, ἐγγυώμενος πρῶτος τὴν Ἀνδρομέδαν, μαθὼν τὴν ἐπιβουλὴν,

II, 4, 3. §. 5. ſibi vxorem pactus liberat. §. 6. Phineum ſibi inſidias molitum in ſaxum vertit, caput

κον, καὶ σ. elegantius foret, θέλοντος, συνιδεῖν δὲ οὐκ ἠδύναντο, nec aliter Zenob. §. 3. Κασσιέπεια. Sic libri; editum erat Κασσιόπεια, quod et ab aliis ſcribitur: vid. not. Hygin. P. A. II, 10. p. 443. Stav. §. 5. ὑποστὰς τὸ κῆτος ἔκτεινε. forte ſuſpiceris ἐπιστὰς, vt paullo ante II, 4, 2. §. 11. ἐπιστὰς ὁ Περσεύς. et ſic ſaepe alii v. c. Diod. IV, 27. l. 61. Sed et ὑποστῆναι, idem p. 258. l. 43. et ſup. II, 1, 2. §. 4. Σάτυρον δὲ ὑποστὰς ἀπέκτεινε, vbi et ipſe haerebam an ἐπιστὰς legendum eſſet. §. 6. ἐγγυώμενος. Pal. cum ſua proſapia ἐγγενόμενος, nec aliter Farneſ.

τὴν Γοργόνα δείξας, μετὰ τῶν συνεπιβουλευόντων αὐτὸν ἐλίθωσε παραχρῆμα.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Σέριφον, καὶ καταλαβὼν §. 7. προσπεφευγυῖαν τοῖς βωμοῖς μετὰ τοῦ Δίκτυος τὴν μητέρα διὰ τὴν Πολυδέκτου βίαν, εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα, συγκαλέσαντος τοῦ Πολυδέκτου τοὺς φίλους, ἀπεστραμμένος τὴν κεφαλὴν Γοργόνος ἔδειξε. τῶν δὲ ἰδόντων, ὁποῖον ἕκαστος ἔτυχε σχῆμα ἔχων, ἀπελιθώθη. Καταστήσας δὲ τῆς §. 8. Σερίφου Δίκτυν βασιλέα, ἀπέδωκε τὰ μὲν πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν καὶ τὴν κυνῆν Ἑρμῇ· τὴν δὲ κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Ἀθηνᾷ. Ἑρμῆς μὲν

II, 4, 3. §. 7. Medusae Polydecti affert, §. 8. eumque in lapidem vertit. Ceteris Mercurio,

ap. Aegium, in quo et πρῶτον. §. 7. προσπεφευγυῖαν. emendaui cum Fabro et Galeo, addicente Schol. Lycophr. 838. p. 94. pro πρεπεφευγυῖαν. εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα. Nota loquendi ratio, *ingressus in regiam*, quam interpretatur ex h. l. Abresch. in Aeschyl. Animadv. I, 54. p. 235. Schol. Lycophr. l. c. ἐλθὼν περὶ (imo ἐπὶ) τὴν οἰκίαν τοῦ Πολυδέκτου. Zenob. tamen πρὸς βασίλεια ἀπεστραμμένους; sed ille hunc in modum emendandus: καὶ καταλαβὼν Πολυδέκτην συγκαλέσαντα τοὺς φίλους αὐτοῦ, πρὸς βασιλέα ἀπεστραμμένος (*ipse auerso ore*) τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἔδειξε. Sunt ea ex h. l. descripta, in quo nunc versamur. Alioqui sup. I, 9, 27. Medea εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Πελίου παρελθοῦσα. et inf. II, 7, 3. §. 3. τὰ Ἱπποκόωντος βασίλεια. In ἀπεστρεμμένος vitium consentiunt edd. et codd. hic et sup. pag. 97. Pro ἀνέθηκε puto scribendum esse ἐνέθη-

οὖν τὰ προειρημένα πάλιν ἀπέδωκε ταῖς Νύμφαις· Ἀθηνᾶ δὲ ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι τῆς Γοργόνος τὴν §. 9. κεφαλὴν ἀνέθηκε. Λέγεται δὲ καὶ ὑπ' ἐνίων, ὅτι καὶ δι' Ἀθηνᾶν ἡ Μέδουσα ἐκαρατομήθη. φασὶ δὲ, ὅτι καὶ περὶ κάλλους ἠθέλησεν ἡ Γοργὼ αὐτῇ συγκριθῆναι.

C. 4, Περσεὺς δὲ μετὰ Δανάης καὶ Ἀνδρομέδας §. 1. ἔσπευδεν εἰς Ἄργος, ἵνα Ἀκρίσιον θεάσηται. ὁ δὲ δεδοικὼς τὸν χρησμὸν, ἀπολιπὼν Ἄργος, εἰς τὴν §. 2. Πελασγιῶτιν ἐχώρησε γῆν. Τευταμίου δὲ τοῦ Λαρισσαίων βασιλέως ἐπὶ κατοιχομένῳ τῷ πατρὶ διατιθέντος γυμνικὸν ἀγῶνα, παρεγένετο καὶ ὁ Περσεὺς, ἀγωνίσασθαι θέλων. ἀγωνιζόμενος δὲ

II, 4, 3. §. 8. et ab hoc Nymphis redditis, Gorgonis caput in clipeo Minervae constitutum. 4. §. 1. Acrisium Perseus imprudens interimit.

κε. Schol. Lycophr. l. c. ἐνέπηξεν. §. 9. ὅτι καὶ δι' Ἀθηνᾶν. haud dubie δι' Ἀθηνᾶς, a Minerva, vt iam Faber emendabat: nec desiderare-mus καὶ, si abesset. Ex Euhemero hoc narrat Hygin. l. c. Hinc Minerva Γοργοφόνος, vt in Orph. H. 31, 8. Mox lenius foret: φασὶ δὲ καὶ, ὅτι π. κ. et Vat. ἠθέλησεν ἡ Γοργὼ ἀντισυγκριθῆναι. nec male hoc. Ad rem cf. Schol. Pindar. N. 10, 6.

C. 4. ἵνα Ἀκρίσιον. inserit τὸν Ἀ. Zenob. — §. 2. Τευταμίου, a Τευταμίας. in codd. Τευταμία. casus Doricus. At Teutamides Dionysio Halic. I, 28. est ex Hellanico: Amyntoris f. Τευταμίδης. nec aliter Schol. Lycophr. l. c. διατιθέντος emendaui cum Fabro, vt et Zenob. habet; male vulgo: διατεθέντος. est hoc inter propria: διατιθέναι ἀγῶνα. πένταθλον. atqui illo tempore nondum erat.

πένταθλον, τὸν δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρισίου πόδα βαλὼν, παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. αἰσθόμενος δὲ τὸν χρησμὸν τετελεσμένον, τὸν μὲν Ἀκρίσιον ἔξω τῆς πόλεως ἔθαψεν· αἰσχυνόμενος δὲ εἰς Ἄργος ἐπανελθεῖν ἐπὶ τὸν κλῆρον τοῦ δι' αὐτοῦ τετελευτηκότος, παραγενόμενος εἰς Τίρυνθα, πρὸς §. 3.

II, 4, 4. §. 3. Argis Megapenthi concessis, Perseus Tirynthem tenet cum Midea et Mycenis.

In Schol. Apollonii est: Perseus ἀποδύεται εἰς ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὸν δίσκον δισκεύει. τὸ δὲ πένταθλον οὔπω ἦν, ἀλλ' ἰδίᾳ ἕνα ἕκαστον τῶν ἄθλων ἤθλουν. (Pind. II. 1, 35.) Certe in Olympicis ludis non nisi Ol. XVIII. accessit: Pauf. V, 8. p. 344. Probabile inde fit vitium in h. l. latere, et aut πένταθλον esse extrudendum, aut aliqua deesse. At diuersa prorsus ratione mors Acrisii euenit ap. Hygin. f. 63. ex Aeschyli, nisi fallor, Polydecte: vbi ad Seriphum res et ludi referuntur, quo Acrisius accesserat, vt reperiret Perseum cum Danae. Ludi sunt in Polydectis honorem facti, ab eod. Hygino memorati f. 273. septimo loco. παραχρῆμα ἀπέκτεινεν, mira vero res, ex pede contuso aliquem illico mori. Apud Hygin. f. 63. discus in caput decidit; ita sane subita mors inferri potuit. Mitscherlich. in Ep. crit. p. 11. ἄκων substituere volebat, e Schol. Lycophr. Melius Kölerus coniiciebat κατὰ χρέος. Verum παραχρῆμα vocem aliunde venisse, nullus dubito; abest ea a Zenob. et a Schol. Lycophr. et Apollonii. Suspicor petitam esse inf. ex II, 5. 4. de Pholo, vbi sagitta venenata, manu elapsa, ἦλθεν ἐπὶ τὸν πόδα, καὶ παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. Ceterum in Aegii codd. pro ἀπέκτεινεν erat ἀπέθανεν. §. 3. εἰς Τίρυνθον etiam hic codd. ἠλλάξατο sc. τὴν βασιλείαν ἀρχήν. κλῆρον. cf.

τὸν Προίτου παῖδα Μεγαπένθην ἠλλάξατο, τούτῳ
§. 4. τε τὸ Ἄργος ἐνεχείρισε. καὶ Μεγαπένθης μὲν ἐβασίλευσεν Ἀργείων, Περσεὺς δὲ Τίρυνθος,
f. 5. προστειχίσας Μίδεαν καὶ Μυκήνας. Ἐγένοντο
§. 1. δὲ ἐξ Ἀνδρομέδας παῖδες αὐτῷ· πρὶν μὲν ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Πέρσης, ὃν παρὰ Κηφεῖ κατέλιπεν· ἀπὸ τούτου δὲ τοὺς Περσῶν βασιλέας
§. 2. λέγεται γενέσθαι· ἐν Μυκήναις δὲ Ἀλκαῖος, καὶ Σθένελος, καὶ Ἕλειος, Μήστωρ τε καὶ Ἠλεκτρύων, καὶ θυγάτηρ Γοργοφόνη, ἣν Περιήρης ἔγημεν.

II, 4, 5. Progenies Perfei.

Schol. Lycophr. l. c. Apud Eudoc. p. 106. est: πρὸς δὲ μέγα πένθος τὸν Προίτου, leg. πρὸς δὲ Μεγαπένθην. §. 4. Μήδειαν codd. fed correxit Aegius ex Steph. Byz. h. v. adde Paufan. l. c. Compara mox dicta ad II, 4, 6. §. 5.

f. 5. Πέρσης. Exciderat haec vox omnibus codd. Aegius fuppleuerat eam ex Herodoto, fed male fcripferat Πέρσην, vt iam monitum a Fabro et Galeo. Πέρσης etiam in Schol. Lycophr. l. c. 838. legitur; et fequitur etymon Xenophon Cyrop. I, 2. at Agatharchides id refellit de rubro mari pr. — §. 2. Ἕλειος. Legebatur Ἕλας. in codd. Ἕλλας. Schol. Lycophr. l. c. Ἕλλην. fed ibi codd. Ἕλειον habent, cum Eudoc. p. 106. et fic inf. f. 7. bis Ἕλειον vel Ἕλειον. Est quoque apud Paufan. III, 20. p. 261. minimus natu liberorum Perfei Ἕλιος, qui Helos (τὸ Ἕλος) condidit in Laconica: cf. Strab. VIII. p. 559. A. B. Ab Herodoto omiffus eft inter liberos Perfei ap. Schol. Apollon. I, 747. Mox Γοργοφόντη idem Schol. Lycophr. vt fup. II, 1, 5. §. 4.

Πάλιν ἐξ Ἀλκαίου καὶ Ἱππονόμης τῆς Μενοι-§. 3.
κέως Ἀμφιτρύων ἐγένετο, καὶ θυγάτηρ Ἀναξώ.

Ἐκ δὲ Μήστορος καὶ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος, §. 4.
Ἱπποθόη. ταύτην ἁρπάσας Ποσειδῶν, καὶ κομίσας ἐπὶ τὰς Ἐχινάδας νήσους, μίγνυται, καὶ γεννᾷ Τάφιον, ὃς ᾤκισε Τάφον, καὶ τοὺς λαοὺς Τηλεβόας ἐκάλεσεν, ὅτι τηλοῦ τῆς πατρίδος ἔβη.

Ἐκ Ταφίου δὲ παῖς Πτερέλαος ἐγένετο. τοῦ- §. 5.
τον ἀθάνατον ἐποίησε Ποσειδῶν, ἐν τῇ κεφαλῇ χρυσῆν ἐνθεὶς τρίχα. Πτερελάῳ δὲ ἐγένοντο, §. 6.
θυγάτηρ Κομαιθὼ, καὶ ἄῤῥενες παῖδες, Χρόμιος, Τύραννος, Ἀντίοχος, Χερσιδάμας, Μήστωρ, Εὐήρης.

Ἠλεκτρύων δὲ, γήμας τὴν Ἀλκαίου θυγα- §. 7.
τέρα Ἀναξὼ, ἐγέννησε θυγατέρα μὲν Ἀλκμή-

II, 4. 5. tum §. 3. Alcaei, §. 4. Meftoris, §. 5. Taphii, §. 6. Pterelai, §. 7. Electryonis,

erratum inter Danai filias. §. 3. πάλιν Ἱππονόμης fcribitur in libris; inferuit Ἀλκέως de fuo Aegius, et erat editum: πάλιν Ἀλκέως Ἱππονόμης, interponendum tamen καὶ defiderari omnes faffi funt; nifi quod Faber emendabat Ἀλκέως Ἱππονόμης τε. Fuit fane Ἀλκεὺς, quia Ἀλκείδης Hercules dictus eft. Scribitur tamen communi vfu Ἀλκαῖος v. c. Schol. Eurip. Hec. 886. Paufan. VIII, 14. et fic hoc ipfo loco paullo ante. Itaque eum Galeo refinxi: ἐξ Ἀλκαίου καὶ Ἱ. Conf. ad h. l. Schol. Platonis p. 75. §. 6. Verba θυγάτηρ Κομαιθὼ καὶ ἄῤῥενες abfunt a codd. fuppletae adeo ab Aegio e Schol. Lycophr. l. c. v. 932. Qui inter filios eft, Ἀντίοχος

νην, παῖδας δὲ Στρατοβάτην, Γοργοφόνον, Φιλονόμον, Κελαινέα, Ἀμφίμαχον, Λυσίνομον, Χειρόμαχον, Ἀνάκτορα, Ἀρχέλαον· μετὰ δὲ τούτους καὶ νόθον ἐκ Φρυγίας γυναικὸς Μιδέας Λικύμνιον.

§. 8. Σθενέλου δὲ καὶ Νικίππης τῆς Πέλοπος, Ἀλκυόνη καὶ Μέδουσα, ὕστερον δὲ καὶ Εὐρυσθεὺς

§. 9. ἐγένετο, ὃς καὶ Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν. ὅτε γὰρ Ἡρακλῆς ἔμελλε γεννᾶσθαι, Ζεὺς ἐν θεοῖς ἔφη, τὸν ἀπὸ Περσέως γεννηθησόμενον τότε βασιλεύειν Μυκηνῶν. Ἥρα δὲ διὰ τὸν ζῆλον Εἰλείθυιαν ἔπεισε, τὸν μὲν Ἀλκμήνης τόκον ἐπισχεῖν, Εὐρυσθέα δὲ τὸν Σθενέλου παρεσκεύασε γεννηθῆναι ἑπταμηνιαῖον ὄντα.

II, 4. 5. §. 8. Stheneli. §. 9. Eurystheus fata Herculis nascendo occupat.

apud Schol. Lycophr. l. c. est Ἄμπελος, vel Ἀμπύλος. §. 7. Edebatur θυγατέρας μὲν, sed iam monuit de vitio Meurs. Exercc. crit. I, 1. Στρατοβάτην non habent codices, sed Schol. Lycophr. l. c. vnde Aegius suppleuit. In eod. Γοργόφωνος male, tum Φιλώνυμος. at Φυλονόμον Reg. 3. — χειρίμαχον Dorv. Reg. 3. et haud dubie alii, idque verius. Μιδέας. male in codd. Μηδείας vel Μιδ..ας scriptum; emendatum ab Aegio. ἐλθόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας est ap. Pind. Odyss. 7, 53. vbi v. Schol. ad vs. 49. et de Licymnio inf. II, 8, 2. §. 9. ἔφη βασιλεύειν. praestaret βασιλεύσειν. vt mox s. 6. ὁ δὲ ἔφη στρατεύσειν. Iunge autem τὸν γεννηθησόμενον τότε, sic Diodor. IV, 9. τὸν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν γεννώμενον. τόκον ὑποσχεῖν Reg. 1. male, παρασκευάσαι Vat. doctius.

Ἠλεκτρύονος δὲ βασιλεύοντος Μυκηνῶν, μετὰ Ταφίων οἱ Πτερελάου παῖδες ἐλθόντες τὴν Μήστορος ἀρχὴν τῷ μητροπάτορι ἀπῄτουν, καὶ, μὴ προσέχοντος Ἠλεκτρύονος, ἀπήλαυνον τὰς βόας, ἀμυνομένων δὲ τῶν Ἠλεκτρύονος παίδων, ἐκ προ- §. 6. §. 1.

II, 4, 6. Electryonis armenta, occisis filiis, superstite vno Licymnio, a Pterelai filiis abacta.

§. 6. Legebatur: Ἠλεκτρύονος βασιλεύοντος Μυκηνῶν μετὰ Ταφίου, οἱ Π. quod historiis repugnat. Schol. Lycophr. l. c. 932. ἦλθον — Τάφιος καὶ οἱ Πτερελάου παῖδες. Erit ideo interpungendum, quod iam Galeus animaduertisse videtur, post Μυκηνῶν, μετὰ Ταφίου οἱ Πτερελάου παῖδες ἐλθόντες. Laborat tamen vel sic locus. Auum cum nepotibus venisse ad regnum repetendum parum probabile fit; Taphii quoque nulla posthaec memoria; contra vero τῶν Ταφίων hos itaque et hic reduxi; nisi forte consultius erat totum hoc eiicere; nam interpolationem loci arguit etiam hoc, quod sequitur, τῷ μητροπάτορι, quem enim hunc esse dicemus? Pterelai filiorum mater quae fuerit ignoratur. Sed Mestorem declarari putes. At is Taphio auus maternus erat, non eius nepotibus. Valde inproprie adeo μητροπάτωρ dictus esset. Apud Schol. Apollon. I, 748. Teleboae ἐλθόντες ἀπῄτουν Ἠλεκτρύωνα τὰ τῆς μάμμης ἑαυτῶν, τῆς μητρὸς Ἱπποθόης. Esto tamen; an vero Mestor proauus illo adhuc tempore vixit, vt ei regnum recuperatum irent? Manifestum adeo fit, τῷ μητροπάτορι esse e margine illatum. καὶ μὴ προσέχοντος. Ab Aegio emendatum, cum in libb. esset προσέχοντας, Pal. cum Vat. προσέχοντες. — ἐκ προκλήσεως. antea ἐκ προβλήσεως. sustuli manifestum vitium: quod iam Faber mo-

§. 2. κλήσεως ἀλλήλους ἀπέκτειναν. ἐσώθη δὲ τῶν Ἠλεκτρύονος παίδων Λικύμνιος ἔτι νέος ὑπάρχων· τῶν δὲ Πτερελάου, Εὐήρης, ὃς καὶ τὰς ναῦς ἐφύλασσε. τῶν δὲ Ταφίων οἱ διαφυγόντες ἀπέπλευσαν τὰς ἐλαθείσας βόας ἑλόντες, καὶ παρέθεντο τῷ βασιλεῖ τῶν Ἠλείων Πολυξένῳ. Ἀμφιτρύων δὲ παρὰ Πολυξένου λυτρωσάμενος αὐτὰς ἤγαγεν
§. 3. εἰς Μυκήνας· ὁ δὲ Ἠλεκτρύων τὸν τῶν παίδων θάνατον βουλόμενος ἐκδικῆσαι, παραδοὺς τὴν βασιλείαν Ἀμφιτρύωνι καὶ τὴν θυγατέρα Ἀλκμήνην, ἐξορκίσας, ἵνα μέχρι τῆς ἐπανόδου παρθένον αὐτὴν φυλάξῃ, στρατεύειν ἐπὶ Τηλεβόας διε-
§. 4. νοεῖτο. ἀπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ τὰς βόας, μιᾶς ἐκθορούσης, Ἀμφιτρύων ἐπ' αὐτὴν ἀφῆκεν, ὃ μετὰ χεῖρας εἶχε, ῥόπαλον, τὸ δὲ ἀποκρουσθὲν ἀπὸ τῶν κεράτων εἰς τὴν Ἠλεκτρύονος κεφαλὴν ἐλθὸν

II, 4, 6. §. 2. ab Amphitruone redemta, §. 3. ad filiorum necem vlciscendam profecturus pater Electryo morte occubat; §. 4. nam eum imprudens gener Amphitruo obtruncat,

nuerat; *ἐκ προκλήσεως* etiam Diodor. IV, 16. p. 262, 97. 18. p. 264, 83. et al. Apud Schol. Lycophr. l. c. *συμβαλόντων δὲ τῶν Ἠλεκτρυῶνος παίδων αὐτοῖς*. vnde Gal. male coni. *ἐκ συμβλήσεως*. §. 4. *ἀπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ* sc. armenta apud Polyxenum deposita. *αὐτῷ* vitium est ed. Par. cf. Schol. Lycophr. l. c. ex h. l. emendandum. *μιᾶς ἐκθορούσης*, puta, vnam euagatam esse extra agmen. inf. c. 5, 10. est *ἀποῤῥήγνυσι ταῦρος*. Mox post *ἀποκρουσθὲν* malim: *καὶ εἰς τὴν Ἠ. κεφαλὴν ἐλθόν*. aut potius del. *ἐλθόν*. est enim *ἀποκρουσθὲν εἰς κεφα-*

ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὅθεν λαβὼν ταύτην τὴν πρό- §. 5.
φασιν Σθένελος, παντὸς Ἄργους ἐξέβαλεν Ἀμφιτρύωνα, καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος αὐτὸς κατέσχε· τὴν δὲ Μίδεαν, μεταπεμψάμενος τοὺς Πέλοπος παῖδας Ἀτρέα καὶ Θυέστην, παρέθετο τούτοις.

Ἀμφιτρύων δὲ, σὺν Ἀλκμήνῃ καὶ Λικυμνίῳ §. 6.
παραγενόμενος ἐπὶ Θήβας, ὑπὸ Κρέοντος ἡγνίσθη, καὶ δίδωσι τὴν ἀδελφὴν Περιμήδην Λικυμνίῳ. λεγούσης δὲ Ἀλκμήνης, γαμηθήσεσθαι τῷ τῶν §. 7.
ἀδελφῶν αὐτῆς ἐκδικήσαντι τὸν θάνατον, ὑποσχόμενος ἐπὶ Τηλεβόας στρατεύειν Ἀμφιτρύων, καὶ

II, 4, 6. itaque §. 5. cum Alcmena et Licymnio exulat. Mycenas et Tirynthem Sthenelus tenet. §. 6. Amphitruo lustratur a Creonte. §. 7. Ab Alcmena instigatus ad fratrum caedem vlciscendam, vt Creontem socium belli haberet, Vulpem Teumessiam venatur,

λήν. §. 5. τὴν δὲ Μίδεαν. male mutatum in Μίδειαν. sup. II, 4, 4. f. et h. l. in ed. antec. Etsi Μίδεια est quoque in Steph. Byz. et in Pausania; at constat verius esse Μίδεα ex Strabonis iudicio lib. VIII. p. 57. B. Contra Μίδεια fuit Boeotiae apud Homer. Il. β, 507. Apud Theocrit. 13, 20. est Alcmena Μιδεᾶτις ἡρωΐνα. Obtinuit eam mox Licymnius, nam eius filius Oeonus Μιδέαθεν veniens est ap. Pind. Ol. 10, 78. §. 7. ὑποσχόμενος στρατεύειν. ita scriptum, non — σειν. addendum exemplum hoc sup. ad II, 2, 2. §. 4. paullo post tamen ἔφη στρατεύσειν. — καὶ παρεκάλει συλλαβέσθαι. hanc vocem restitui ex Vat. Vess. Dorv. Oxon. Reg. 3. nec aliter Pal. in Excerptis meis, etsi Commelin. συλ-

§. 8. παρεκάλει συλλαβέσθαι Κρέοντα, ὁ δὲ ἔφη, στρα-
τεύσειν, ἐὰν πρότερον ἐκεῖνος τὴν Καδμείαν τῆς
ἀλώπεκος ἀπαλλάξῃ· ἔφθειρε γὰρ τὴν Καδμείαν
ἀλώπηξ θηρίον. ὑποστάντος δὲ, ὅμως εἱμαρμένον
f. 7. ἦν, αὐτὴν μηδέ τινα καταλαβεῖν. ἀδικουμένης
§. 1. δὲ τῆς χώρας, ἕνα τῶν ἀστῶν παῖδα οἱ Θηβαῖοι
κατὰ μῆνα προετίθεσαν αὐτῇ, πολλοὺς ἁρπα-
§. 2. ξούσῃ, τοῦτο εἰ μὴ γένοιτο. ἀπαλλαγεὶς οὖν Ἀμ-
φιτρύων εἰς Ἀθήνας πρὸς Κέφαλον τὸν Δηϊονέως,
συνέπειθεν, ἐπὶ μέρει τῶν ἀπὸ Τηλεβοῶν λαφύ-
ρων, ἄγειν ἐπὶ τὴν θήραν τὸν κύνα, ὃν Πρόκρις
ἤγαγεν ἐκ Κρήτης παρὰ Μίνωος λαβοῦσα· ἦν δὲ
καὶ τούτῳ πεπρωμένον, πᾶν, ὅ τι ἂν διώκῃ, λαμ-
βάνειν. Διωκομένης οὖν ὑπὸ τοῦ κυνὸς τῆς ἀλώ-
§. 3. πεκος, Ζεὺς ἀμφοτέρους λίθους ἐποίησεν. Ἀμ-

II, 4, 7. §. 2. cane Cephali accepto;

λαμβάνεσθαι excitat. vulgo συμβάλλεσθαι. Laborat porro καὶ, quod delendum puto; nisi cum Dorv. et Reg. 3. scribas: στρατεύσει Ἀ καὶ παρεκάλει, minus bene. §. 8. Καδμείαν sic et libri. Edebatur male Καδμίαν. ὑποστάντος δὲ, sc. τινὸς, vel αὐτοῦ si quis eam vulpem adortus esset, cf. sup. II, 1, 2. §. 4. Quae sequitur durior est oratio et turbata forte. εἱμαρμένον ἦν αὐτῇ, Vat.

f. 7. πολλοὺς ἁρπαξούσῃ, *quae, nisi id factum esset, pro vno plures raptura fuisset.* Legebatur ἁρπαζούσῃ. alterum iam expressum in ed. Par. est vitio, sed felici, nec enim aliter legi potest, et correxere sic Palmer. Faber, nec aliud voluit Aegius. Dorv. ἁρπαξούσης. §. 2. Κέφαλον Δηϊονέως. Atqui sup. I, 9, 4. Δηΐονος erat. v. Not. p. 99. ἐπὶ μέρει iterum de conditione et pacto, vt I, 9,

Φιτρύων δὲ ἔχων ἐκ μὲν Θορικοῦ τῆς Ἀττικῆς Κέφαλον συμμαχοῦντα, ἐκ δὲ Φωκέων Πανοπέα, ἐκ δὲ Ἕλους τῆς Ἀργείας Ἕλειον τὸν Περσέως, ἐκ δὲ Θηβῶν Κρέοντα, τὰς τῶν Ταφίων νήσους ἐπόρθει. ἄχρι μὲν οὖν ἔζη Πτερέλαος, οὐκ ἐδύνατο τὴν Τάφον ἑλεῖν· ὡς δὲ ἡ Πτερελάου θυγάτηρ Κομαιθώ, ἐρασθεῖσα Ἀμφιτρύωνος, τὴν χρυσῆν τρίχα τοῦ πατρὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐξείλετο, Πτερελάου τελευτήσαντος, ἐχειρώσατο τὰς νήσους ἁπάσας. τὴν μὲν οὖν Κομαιθὼ κτείνας Ἀμφιτρύων, καὶ τὴν λείαν ἔχων, εἰς Θήβας ἔπλει, καὶ τὰς νήσους Ἐλείῳ καὶ Κεφάλῳ δίδωσι. κἀκεῖνοι πόλεις αὐτῶν ἐπωνύμους κτίσαντες κατῴκησαν. §. 4. §. 5.

II, 4, 7. §. 3. aduerſus Teleboas profectus, §. 4. Pterelai coma aurea, filiae Comaethus impia fraude, reciſa, §. 5. Echinades Eleo et Cephalo poſſidendas tradit, ipſe Thebas redit.

12. §. 8. ἀπὸ Τηλεβοῶν. consentiebant hic et p. ſeq. omnes in Τηλεβόων. ἦν δὲ καὶ τοῦτο κ. Vat.. Ζεὺς ἀμφοτέρους. ſecundum alios canis in aſtra relatus. vid. Eratoſth. c. 33. §. 3. ἐκ δὲ Ἕλους τῆς Ἀργείας Ἕλειον τὸν Περσέως: quem ſup. II, 4, 4, 5. §. 2. vidimus, editum erat hic Ἕλους. Ἕλειος, vitioſius etiam in ed. pr. At in codd. ἐκ δὲ Ἑλούσης τῆς Ἀ. Diuerſus ab hoc eſt Eleus, Ἠλεῖος, a quo Elei dicti ap. Schol. Il. λ, 687. et Pauſan. V, 1. pag. 376. De Pterelao ſupra vidimus ad II, 4, 5. §. 5. nunc eius filia Comaetho, quam quoque memorat Schol. Lycophr. 934. Mox §. 5. τὰς νήσους Ἐλείῳ καὶ Κεφάλῳ δίδωσι. vnde Cephallenia dicta. cf. Schol. Lycophr. l. c. 932. 934. et Schol. Homeri Ven.

I, 8. Πρὸ τοῦ δὲ Ἀμφιτρύωνα παραγενέσθαι εἰς
§. 1. Θήβας, Ζεὺς διὰ νυκτὸς ἐλθὼν, καὶ τὴν μίαν τριπλασιάσας νύκτα, ὅμοιος Ἀμφιτρύωνι γενόμενος, Ἀλκμήνῃ συνευνάσθη, καὶ τὰ γενόμενα παρὰ
§. 2. Τηλεβοῶν διηγήσατο. Ἀμφιτρύων δὲ παραγενόμενος, ὡς οὐχ ἑώρα φιλοφρονουμένην πρὸς αὐτὸν τὴν γυναῖκα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· εἰπούσης δὲ, ὅτι τῇ προτέρᾳ νυκτὶ παραγενόμενος αὐτῇ συγκεκοίμηται, μανθάνει παρὰ Τειρεσίου τὴν γενομένην τοῦ Διὸς συνουσίαν.
§. 3. Ἀλκμήνη δὲ δύο ἐγέννησε παῖδας, Διῒ μὲν Ἡρακλέα, μιᾷ νυκτὶ πρεσβύτερον, Ἀμφιτρύωνι
§. 4. δὲ Ἰφικλέα. τοῦ δὲ παιδὸς ὄντος ὀκταμηνιαίου, δύο δράκοντας ὑπερμεγέθεις Ἥρα ἐπὶ τὴν εὐνὴν ἔπεμψε, διαφθαρῆναι τὸ βρέφος θέλουσα. ἐπιβοωμένης δὲ Ἀλκμήνης Ἀμφιτρύωνι, Ἡρακλῆς διαναστὰς ἄγχων ἑκατέραις ταῖς χερσὶν αὐτοὺς
§. 5. διέφθειρε. Φερεκύδης δέ φησιν, Ἀμφιτρύωνα, βου-

II, 4, 8. Alcmena a Ioue compressa. §. 3. Nati ex ea Hercules et Iphicles. §. 4. Hercules puer necat duo serpentes.

ad Catalogi 138. (vs. 631) et ad δ, 618. Scriptum erat et hic Ἐλείῳ. Ἐλίῳ. Ἑλίῳ et in Vat. κατῴκισαν. Debuit vero vrbs in his insulis esse Ἔλεια.

I. 8. §. 2. πρὸς αὐτὸν τὴν γ. Dorv. §. 4. τοῦ δὲ παιδὸς ad Herculem retrahendum; parum suauiter. Praestaret τῶν δὲ παίδων ὄντων ὀκταμηνιαίων. Ἡρακλῆς διαναστὰς, immo ἀναστάς. vix enim accommodatum puero, quod Herculi leonem exanimaturo conueniret, vt diuaricatus staret. Sic peccatum sup. II, 1, 4. §. 10. κα-

λόμενον μαθεῖν, ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δράκοντας εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν, καὶ, τοῦ μὲν Ἰφικλέους φυγόντος, τοῦ δὲ Ἡρακλέους ὑποστάντος, μαθεῖν, ὡς Ἰφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.

Ἐδιδάχθη μὲν Ἡρακλῆς ἁρματηλατεῖν μὲν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος· παλαίειν δὲ ὑπὸ Αὐτολύκου· τοξεύειν δὲ ὑπὸ Εὐρύτου· ὁπλομαχεῖν δὲ ὑπὸ Κάστορος· κιθαρῳδεῖν δὲ ὑπὸ Λίνου. οὗτος δὲ ἦν ἀδελφὸς Ὀρφέως, ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ Θηβαῖος γενόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους τῇ κιθάρᾳ πληγεὶς ἀπέθανεν· ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτὸν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε. δίκην δὲ ἐπαγόντων τινῶν αὐτῷ φόνου, παρανέγνω νόμον Ῥαδαμάνθυος λέγοντος· ὃς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντα, ἀθῷον εἶναι· καὶ οὕτως ἀπελύθη. Δείσας δὲ Ἀμφιτρύων, μὴ πάλιν τι ποιήσῃ. τοιοῦτον,

(Margin: c. 9. §. 1. — §. 2. — §. 3.)

II, 4. 9. §. 1. Herculis institutio. Species corporis et statura.

κεῖνος περιαναστάς. tum ταῖς χερσὶν αὐτοῦ Vat. §. 5. τοῦ μὲν Ἰφικλέους. Inf. II, 7, 3. §. 5. est Ἴφικλος, vbi vide. At commune est Ἰφικλῆς pro Ἰφικλέης, vt Ἡρακλῆς pro Ἡρακλέης. cf. sup. ad I, 8, 3. §. 2.

c. 9. §. 2. Ῥαδαμάνθυος. male vulgo, — θους. saltem — θου scribi debebat. ἀδίκην Dorv. et ἄρξαντι edd. omnes: firmant ἄρξαντα codices P. Vess. Regg. καὶ οὕτως ἀπελύθη. ita rescripsi, re sic postulante. Voc. proprium reorum ἀπολύεσθαι. mox et codd. Pal. Oxon. ita habere vidi; emendauerat quoque Faber ad h. l. et Lennep. ad Phalar. p. 219. Ab Aegio editum ἀπηλάθη, in Dorv. Vat. Vess. Reg. 3. ἀπελάθη. in Vat. etiam οὕ-

ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὰ βουφόρβια. κἀκεῖ τρεφό-
μενος μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ πάντων διήνεγκεν.
§. 4. Ἦν δὲ καὶ θεωρηθεὶς φοβερὸς, ὅτι παῖς Διὸς ἦν.
τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα, πυρὸς δὲ
ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην. οὐκ ἠστόχει δὲ οὔτε
τοξεύων, οὔτε ἀκοντίζων.

§. 5. Ἐν δὲ τοῖς βουκολίοις ὑπάρχων ὀκτωκαιδεκαέ-
της, τὸν Κιθαιρώνειον ἀνεῖλε λέοντα. οὗτος ὁρ-
μώμενος ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος τὰς Ἀμφιτρύωνος
f. 10. ἔφθειρε βόας καὶ τὰς Θεστίου. βασιλεὺς δὲ ἦν
§. 1. οὗτος Θεσπιῶν. πρὸς ὃν ἀφίκετο Ἡρακλῆς, ἑλεῖν
βουλόμενος τὸν λέοντα. ὁ δὲ αὐτὸν ἐξένισε πεν-
τήκοντα ἡμέρας, καὶ ἐπὶ τὴν θήραν ἐξιόντι νυκτὸς
ἑκάστης μίαν συνεύναζε θυγατέρα. πεντήκοντα
δὲ αὐτῷ ἦσαν ἐκ Μεγαμήδης γεγεννημέναι τῆς

II, 4, 9. §. 5. Leonem in monte Cithaerone necat. 10. A Theſtio hoſpitio exceptus Theſtiadas L. grauidas facit. leonis ſpolia geſtat.

τος. §. 4. ὅτι παῖς Διὸς ἦν inepte aſſuta ſunt. Mox πυρὸς δὲ (vel δ' vt Pal.) ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην mallis αἴγλη. Sed ex poeta haec eſſe depromta probabile ſit; vt ſup. I, 6, 3. §. 4. Typhon πῦρ ἐδέρκετο τοῖς ὄμμασι; et veſtigia duorum choliamborum iam Gale deprehenderat: τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ εἶχε . . . σῶμα· — πυρὸς δ' ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν . . . αἴγλην. §. 5. Κιθαιρώνιον ſcribit Reg. 3.

f. 10. Θεσπιῶν recte edidit Aegius, in codd. eſt Θεστίων. in Pal. Θεστιῶν. — τῆς Ἀρναίου. In codd. eſt Ἀρχέου. Eſt tamen etiam apud Homer. Odyſſ. σ, 5. Ἀρναῖος Irus dictus. νυκτὸς ἑκάστης.

Ἀρναίου. ἐσπούδαζε γὰρ πάσας ἐξ Ἡρακλέους τεκνοποιήσασθαι. Ἡρακλῆς δὲ, μίαν νομίζων §. 2.
εἶναι τὴν ἀεὶ συνευναζομένην, συνῆλθε πάσαις. καὶ χειρωσάμενος τὸν λέοντα, τὴν μὲν δορὰν ἠμφιέσατο, τῷ χάσματι δὲ ἐχρήσατο κόρυθι.

Ἀνακάμπτοντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τῆς θήρας συνήν- f. 11.
τησαν κήρυκες παρὰ Ἐργίνου πεμφθέντες, ἵνα §. 1.
παρὰ Θηβαίων τὸν δασμὸν λάβωσιν. ἐτέλουν δὲ §. 2.
οἱ Θηβαῖοι τὸν δασμὸν Ἐργίνῳ δι' αἰτίαν τήνδε· Κλύμενον τὸν Μινυῶν βασιλέα λίθῳ βαλὼν Μενοικέως ἡνίοχος, ὄνομα Περιήρης, ἐν Ὀγχηστῷ, Ποσειδῶνος τεμένει, τιτρώσκει· ὁ δὲ κομισθεὶς εἰς Ὀρχομενὸν ἡμιθνὴς, ἐπισκήπτει τελευτῶν Ἐρ-

II, 4, 11. Thebas a tributo, Ergino Orchomeni Minyarum regi persoluendo, liberat.

Med. Vat. ἑκάστη. Dorv. ἑκάστη. §. 2. ἠμφιέσατο. Sic correxi adstipulante Pal. Mirum, in ἠμφιάσατο conspirare editos et scriptos: in Reg. 3. emendatum ἠμφιέσατο.

f. 11. §. 2. οἱ Θηβαῖοι. Vat. Θηβαὶ, et οἱ a Reg. 3. abest; nolim tamen statim resingere: ἐτέλουν δὲ Θῆβαι. τὸν Μινυῶν β. recte correxit Gale; male vulgo τῶν M. in Reg. 3. erat τὸν Μινύων. ἐν Ὀγχηστῷ, Ποσειδῶνος τεμένει. f. ἐν Ὀγχηστίου Π. τ. sic Pausan. IX, 37. loquitur; nec tamen damnandum alterum: Strabo IX. p. 632. C. (412) Ὀγχηστὸς - ἔχων Ποσειδῶνος ἱερόν. v. Hymn. in Apollon. 230 sq. et ad e. l. notata. Aegius in suis reppererat Ὀρχηστῷ. Contigere autem, quae hic narrantur, seu in certamine cursus seu in festo, vt Pausan. l. c. ait. ἡμιθνὴς non dubitaui emendare, succinentibus Pal. Med. Vef. Regiis pro vulg. ἡμιθανὴς, quod

νην, παῖδας δὲ Στρατοβάτην, Γοργοφόνον, Φιλόνομον, Κελαινέα, Ἀμφίμαχον, Λυσίνομον, Χειρόμαχον, Ἀνάκτορα, Ἀρχέλαον· μετὰ δὲ τούτους καὶ νόθον ἐκ Φρυγίας γυναικὸς Μιδέας Λικύμνιον.

§. 8. Σθενέλου δὲ καὶ Νικίππης τῆς Πέλοπος, Ἀλκυόνη καὶ Μέδουσα, ὕστερον δὲ καὶ Εὐρυσθεὺς §. 9. ἐγένετο, ὃς καὶ Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν. ὅτε γὰρ Ἡρακλῆς ἔμελλε γεννᾶσθαι, Ζεὺς ἐν θεοῖς ἔφη, τὸν ἀπὸ Περσέως γεννηθησόμενον τότε βασιλεύειν Μυκηνῶν. Ἥρα δὲ διὰ τὸν ζῆλον Εἰλείθυιαν ἔπεισε, τὸν μὲν Ἀλκμήνης τόκον ἐπισχεῖν, Εὐρυσθέα δὲ τὸν Σθενέλου παρεσκεύασε γεννηθῆναι ἑπταμηνιαῖον ὄντα.

II, 4, 5. §. 8. Stheneli, §. 9. Eurystheus fata Herculis nascendo occupat.

apud Schol. Lycophr. l. c. est Ἄμπελος, vel Ἀμπύλος. §. 7. Edebatur θυγατέρας μὲν, sed iam monuit de vitio Meurs. Exercc. crit. I, 1. Στρατοβάτην non habent codices, sed Schol. Lycophr. l. c. vnde Aegius suppleuit. In eod. Γοργόφωνος male, tum Φιλώνυμος. at Φυλονόμον Reg. 3. — χειρίμαχον Dorv. Reg. 3. et haud dubie alii, idque verius. Μιδέας. male in codd. Μηδείας vel Μιδ-ίας scriptum; emendatum ab Aegio. ἐλθόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας est ap. Pind. Odyss. 7, 53. vbi v. Schol. ad vs. 49. et de Licymnio inf. II, 8, 2. §. 9. ἔφη βασιλεύειν. praestaret βασιλεύσειν. vt mox s. 6. ὁ δὲ ἔφη στρατεύσειν. Iunge autem τὸν γεννηθησόμενον τότε, sic Diodor. IV, 9. τὸν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν γεννώμενον. τόκον ὑποσχεῖν Reg. 1. male, παρασκευάσαι Vat. doctius.

Ἠλεκτρύονος δὲ βασιλεύοντος Μυκηνῶν, μετὰ Ταφίων οἱ Πτερελάου παῖδες ἐλθόντες τὴν Μήστορος ἀρχὴν τῷ μητροπάτορι ἀπήτουν, καὶ, μὴ προσέχοντος Ἠλεκτρύονος, ἀπήλαυνον τὰς βόας· ἀμυνομένων δὲ τῶν Ἠλεκτρύονος παίδων, ἐκ προ- §. 6. §. 1.

II, 4, 6. Electryonis armenta, occisis filiis, superstite vno Licymnio, a Pterelai filiis abacta.

§. 6. Legebatur: Ἠλεκτρύονος βασιλεύοντος Μυκηνῶν μετὰ Ταφίου, οἱ Π. quod historiis repugnat. Schol. Lycophr. l. c. 932. ἦλθον — Τάφιος καὶ οἱ Πτερελάου παῖδες. Erit ideo interpungendum, quod iam Galeus animaduertisse videtur, post Μυκηνῶν, μετὰ Ταφίου οἱ Πτερελάου παῖδες ἐλθόντες. Laborat tamen vel sic locus. Auum cum nepotibus venisse ad regnum repetendum parum probabile sit; Taphii quoque nulla post haec memoria; contra vero τῶν Ταφίων hos itaque et hic reduxi; nisi forte consultius erat totum hoc eiicere; nam interpolationem loci arguit etiam hoc, quod sequitur, τῷ μητροπάτορι, quem enim hunc esse dicemus? Pterelai filiorum mater quae fuerit ignoratur. Sed Mestorem declarari putes. At is Taphio auus maternus erat, non eius nepotibus. Valde inproprie adeo μητροπάτωρ dictus esset. Apud Schol. Apollon. I, 748. Teleboae ἐλθόντες ἀπήτουν Ἠλεκτρύωνα τὰ τῆς μάμμης ἑαυτῶν, τῆς μητρὸς Ἱπποθόης. Esto tamen; an vero Mestor proauus illo adhuc tempore vixit, vt ei regnum recuperatum irent? Manifestum adeo fit, τῷ μητροπάτορι esse e margine illatum. καὶ μὴ προσέχοντος. Ab Aegio emendatum, cum in libb. esset προσέχοντας, Pal. cum Vat. προσέχοντες. — ἐκ προκλήσεως. antea ἐκ προβλήσεως. sustuli manifestum vitium: quod iam Faber mo-

§. 2. κλήσεως ἀλλήλους ἀπέκτειναν. ἐσώθη δὲ τῶν Ἠλεκτρύονος παίδων Λικύμνιος ἔτι νέος ὑπάρχων· τῶν δὲ Πτερελάου, Εὐήρης, ὃς καὶ τὰς ναῦς ἐφύλασσε. τῶν δὲ Ταφίων οἱ διαφυγόντες ἀπέπλευσαν τὰς ἐλαθείσας βόας ἑλόντες, καὶ παρέθεντο τῷ βασιλεῖ τῶν Ἠλείων Πολυξένῳ. Ἀμφιτρύων δὲ παρὰ Πολυξένου λυτρωσάμενος αὐτὰς ἤγαγεν
§. 3. εἰς Μυκήνας· ὁ δὲ Ἠλεκτρύων τὸν τῶν παίδων θάνατον βουλόμενος ἐκδικῆσαι, παραδοὺς τὴν βασιλείαν Ἀμφιτρύωνι καὶ τὴν θυγατέρα Ἀλκμήνην, ἐξορκίσας, ἵνα μέχρι τῆς ἐπανόδου παρθένον αὐτὴν φυλάξῃ, στρατεύειν ἐπὶ Τηλεβόας διε-
§. 4. νοεῖτο. ἀπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ τὰς βόας, μιᾶς ἐκθορούσης, Ἀμφιτρύων ἐπ' αὐτὴν ἀφῆκεν, ὃ μετὰ χεῖρας εἶχε, ῥόπαλον, τὸ δὲ ἀποκρουσθὲν ἀπὸ τῶν κεράτων εἰς τὴν Ἠλεκτρύονος κεφαλὴν ἐλθὸν

II, 4, 6. §. 2. ab Amphitruone redemta, §. 3. ad filiorum necem vlciscendam profecturus pater Electryo morte occubat; §. 4. nam eum imprudens gener Amphitruo obtruncat,

nuerat; ἐκ προκλήσεως etiam Diodor. IV, 16. p. 262, 97. 18. p. 264, 83. et al. Apud Schol. Lycophr. l. c. συμβαλόντων δὲ τῶν Ἠλεκτρυῶνος παίδων αὐτοῖς. vnde Gal. male coni. ἐκ συμβλήσεως. §. 4. ἀπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ sc. armenta apud Polyxenum deposita. αὐτῷ vitium est ed. Par. cf. Schol. Lycophr. l. c. ex h. l. emendandum. μιᾶς ἐκθορούσης, puta, vnam euagatam esse extra agmen. inf. c. 5, 10. est ἀποῤῥήγνυσι ταῦρος. Mox post ἀποκρουσθὲν malim: καὶ εἰς τὴν Ἠ. κεφαλὴν ἐλθόν. aut potius del. ἐλθόν. est enim ἀποκρουσθὲν εἰς κεφα-

ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὅθεν λαβὼν ταύτην τὴν πρό- §. 5.
φασιν Σθένελος, παντὸς Ἄργους ἐξέβαλεν Ἀμ-
φιτρύωνα, καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς
Τίρυνθος αὐτὸς κατέσχε· τὴν δὲ Μίδεαν, μετα-
πεμψάμενος τοὺς Πέλοπος παῖδας Ἀτρέα καὶ
Θυέστην, παρέθετο τούτοις.

Ἀμφιτρύων δὲ, σὺν Ἀλκμήνῃ καὶ Λικυμνίῳ §. 6.
παραγενόμενος ἐπὶ Θήβας, ὑπὸ Κρέοντος ἡγνίσθη,
καὶ δίδωσι τὴν ἀδελφὴν Περιμήδην Λικυμνίῳ.
λεγούσης δὲ Ἀλκμήνης, γαμηθήσεσθαι τῷ τῶν §. 7.
ἀδελφῶν αὐτῆς ἐκδικήσαντι τὸν θάνατον, ὑποσχό-
μενος ἐπὶ Τηλεβόας στρατεύειν Ἀμφιτρύων, καὶ

II, 4, 6. itaque §. 5. cum Alcmena et Licymnio exulat. Mycenas et Tirynthem Sthenelus tenet. §. 6. Amphitruo lustratur a Creonte. §. 7. Ab Alcmena instigatus ad fratrum caedem vlciscendam, vt Creontem socium belli haberet, Vulpem Teumessiam venatur.

λήν. §. 5. τὴν δὲ Μίδεαν. male mutatum in Μίδειαν. sup. II, 4, 4. f. et h. l. in ed. antec. Etsi Μίδεια est quoque in Steph. Byz. et in Pausania; at constat verius esse Μίδεα ex Strabonis iudicio lib. VIII. p. 57. B. Contra Μίδεια fuit Boeotiae apud Homer. Il. β, 507. Apud Theocrit. 13, 20. est Alcmena Μιδεᾶτις ἡρωίνα. Obtinuit eam mox Licymnius, nam eius filius Oeonus Μιδέαθεν veniens est ap. Pind. Ol. 10, 78. §. 7. ὑποσχόμενος στρατεύειν. ita scriptum, non — σειν. addendum exemplum hoc sup. ad II, 2, 2. §. 4. paullo post tamen ἔφη στρατεύσειν. — καὶ παρεκάλει συλλαβέσθαι. hanc vocem restitui ex Vat. Vef. Dorv. Oxon. Reg. 3. nec aliter Pal. in Excerptis meis, etsi Commelin. συλ-

§. 8. παρεκάλει συλλαβέσθαι Κρέοντα, ὁ δὲ ἔφη στρατεύσειν, ἐὰν πρότερον ἐκεῖνος τὴν Καδμείαν τῆς ἀλώπεκος ἀπαλλάξῃ· ἔφθειρε γὰρ τὴν Καδμείαν ἀλώπηξ θηρίον. ὑποστάντος δὲ, ὅμως εἱμαρμένον
f. 7. ἦν, αὐτὴν μηδέ τινα καταλαβεῖν. ἀδικουμένης
§. 1. δὲ τῆς χώρας, ἕνα τῶν ἀστῶν παῖδα οἱ Θηβαῖοι κατὰ μῆνα προετίθεσαν αὐτῇ, πολλοὺς ἁρπα-
§. 2. ξούσῃ, τοῦτο εἰ μὴ γένοιτο. ἀπαλλαγεὶς οὖν Ἀμφιτρύων εἰς Ἀθήνας πρὸς Κέφαλον τὸν Δηϊονέως, συνέπειθεν, ἐπὶ μέρει τῶν ἀπὸ Τηλεβοῶν λαφύρων, ἄγειν ἐπὶ τὴν θήραν τὸν κύνα, ὃν Πρόκρις ἤγαγεν ἐκ Κρήτης παρὰ Μίνωος λαβοῦσα· ἦν δὲ καὶ τούτῳ πεπρωμένον, πᾶν, ὅ τι ἂν διώκῃ, λαμβάνειν. Διωκομένης οὖν ὑπὸ τοῦ κυνὸς τῆς ἀλώ-
§. 3. πεκος, Ζεὺς ἀμφοτέρους λίθους ἐποίησεν. Ἀμ-

II, 4, 7. §. 2. cane Cephali accepto;

λαμβάνεσθαι excitat. vulgo: συμβάλλεσθαι. Laborat porro καὶ, quod delendum puto: nisi cum Dorv. et Reg. 3. scribas: στρατεύσει Ἀ καὶ παρεκάλει, minus bene. §. 8. Καδμείαν sic et libri. Edebatur male Καδμίαν. ὑποστάντος δὲ, sc. τινὸς, vel αὐτοῦ si quis eam vulpem adortus esset, cf. sup. II, 1, 2. §. 4. Quae sequitur durior est oratio et turbata forte. εἱμαρμένον ἦν αὐτῇ, Vat.

f. 7. πολλοὺς ἁρπαξούσῃ, *quae, nisi id factum esset, pro vno plures rapturа fuisset*. Legebatur ἁρπαζούσῃ. alterum iam expressum in ed. Par. est vitio, sed felici, nec enim aliter legi potest, et correxere sic Palmer. Faber, nec aliud voluit Aegius. Dorv. ἁρπαξούσης. §. 2. Κέφαλον Δηϊονέως. Atqui sup. I, 9, 4. Δηΐονος erat. v. Not. p. 99. ἐπὶ μέρει iterum de conditione et pacto, vt I, 9,

φιτρύων δὲ ἔχων ἐκ μὲν Θορικοῦ τῆς Ἀττικῆς Κέφαλον συμμαχοῦντα, ἐκ δὲ Φωκέων Πανοπέα, ἐκ δὲ Ἕλους τῆς Ἀργείας Ἕλειον τὸν Περσέως, ἐκ δὲ Θηβῶν Κρέοντα, τὰς τῶν Ταφίων νήσους ἐπόρθει. ἄχρι μὲν οὖν ἔζη Πτερέλαος, οὐκ ἐδύ- §. 4.
νατο τὴν Τάφον ἑλεῖν· ὡς δὲ ἡ Πτερελάου θυγάτηρ Κομαιθὼ, ἐρασθεῖσα Ἀμφιτρύωνος, τὴν χρυσῆν τρίχα τοῦ πατρὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐξείλετο, Πτερελάου τελευτήσαντος, ἐχειρώσατο τὰς νήσους ἁπάσας. τὴν μὲν οὖν Κομαιθὼ κτείνας §. 5.
Ἀμφιτρύων, καὶ τὴν λείαν ἔχων, εἰς Θήβας ἔπλει, καὶ τὰς νήσους Ἑλείῳ καὶ Κεφάλῳ δίδωσι. κἀκεῖνοι πόλεις αὐτῶν ἐπωνύμους κτίσαντες κατῴκησαν.

II, 4, 7. §. 3. aduerſus Teleboas profectus, §. 4. Pterelai coma aurea, filiae Comaethus impia fraude, recifa, §. 5. Echinades Eleo et Cephalo poſſidendas tradit, ipſe Thebas redit.

12. §. 8. ἀπὸ Τηλεβοῶν. conſentiebant hic et p. ſeq. omnes in Τηλεβόων. ἦν δὲ καὶ τοῦτο π. Vat.. Ζεὺς ἀμφοτέρους. ſecundum alios canis in aſtra relatus. vid. Eratoſth. c. 33. §. 3. ἐκ δὲ Ἕλους τῆς Ἀργείας Ἕλειον τὸν Περσέως: quem ſup. II, 4, 4, 5. §. 2. vidimus, editum erat hic Ἕλους. Ἕλειος, vitioſius etiam in ed. pr. At in codd. ἐκ δὲ Ἑλούσης τῆς Ἀ. Diuerſus ab hoc eſt Eleus, Ἠλεῖος, a quo Elei dicti ap. Schol. Il. λ, 687. et Pauſan. V, 1. pag. 376. De Pterelao ſupra vidimus ad II, 4, 5. §. 5. nunc eius filia Comaetho, quam quoque memorat Schol. Lycophr. 934. Mox §. 5. τὰς νήσους Ἑλείῳ καὶ Κεφάλῳ δίδωσι. vnde Cephallenia dicta. cf. Schol. Lycophr. l. c. 932. 954. et Schol. Homeri Ven.

ſ. 8. Πρὸ τοῦ δὲ Ἀμφιτρύωνα παραγενέσθαι εἰς
§. 1. Θήβας, Ζεὺς διὰ νυκτὸς ἐλθὼν, καὶ τὴν μίαν
τριπλασιάσας νύκτα, ὅμοιος Ἀμφιτρύωνι γενόμενος, Ἀλκμήνῃ συνευνάσθη, καὶ τὰ γενόμενα παρὰ
§. 2. Τηλεβοῶν διηγήσατο. Ἀμφιτρύων δὲ παραγενόμενος, ὡς οὐχ ἑώρα φιλοφρονουμένην πρὸς αὐτὸν τὴν γυναῖκα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· εἰπούσης δὲ, ὅτι τῇ προτέρᾳ νυκτὶ παραγενόμενος αὐτῇ συγκεκοίμηται, μανθάνει παρὰ Τειρεσίου τὴν γενομένην τοῦ Διὸς συνουσίαν.
§. 3. Ἀλκμήνη δὲ δύο ἐγέννησε παῖδας, Διῒ μὲν Ἡρακλέα, μιᾷ νυκτὶ πρεσβύτερον, Ἀμφιτρύωνι
§. 4. δὲ Ἰφικλέα. τοῦ δὲ παιδὸς ὄντος ὀκταμηνιαίου, δύο δράκοντας ὑπερμεγέθεις Ἥρα ἐπὶ τὴν εὐνὴν ἔπεμψε, διαφθαρῆναι τὸ βρέφος θέλουσα. ἐπιβοωμένης δὲ Ἀλκμήνης Ἀμφιτρύωνι, Ἡρακλῆς διαναστὰς ἄγχων ἑκατέραις ταῖς χερσὶν αὐτοὺς
§. 5. διέφθειρε. Φερεκύδης δέ φησιν, Ἀμφιτρύωνα, βου-

II, 4, 8. Alcmena a Ioue compressa. §. 3. Nati ex ea Hercules et Iphicles. §. 4. Hercules puer necat duo serpentes.

ad Catalogi 138. (vſ. 631) et ad *δ*, 618. Scriptum erat et hic Ἐλείῳ. Ἐλίῳ. Ἑλίῳ et in Vat. *κατῴκισαν*. Debuit vero vrbs in his inſulis eſſe Ἕλεια.

ſ. 8. §. 2. *πρὸς αὐτὸν τὴν γ.* Dorv. §. 4. *τοῦ δὲ παιδὸς* ad Herculem retrahendum; parum ſuauiter. Praeſtaret *τῶν δὲ παίδων ὄντων ὀκταμηνιαίων*. *Ἡρακλῆς διαναστὰς*, immo *ἀναστάς*. vix enim accommodatum puero, quod Herculi leonem exanimaturo conueniret, vt diuaricatus ſtaret. Sic peccatum ſup. II, 1, 4. §. 10. *κα-*

λόμενον μαθεῖν, ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δράκοντας εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν, καὶ, τοῦ μὲν Ἰφικλέους φυγόντος, τοῦ δὲ Ἡρακλέους ὑποστάντος, μαθεῖν, ὡς Ἰφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.

Ἐδιδάχθη μὲν Ἡρακλῆς ἁρματηλατεῖν μὲν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος· παλαίειν δὲ ὑπὸ Αὐτολύκου· τοξεύειν δὲ ὑπὸ Εὐρύτου· ὁπλομαχεῖν δὲ ὑπὸ Κάστορος· κιθαρῳδεῖν δὲ ὑπὸ Λίνου. οὗτος δὲ ἦν ἀδελφὸς Ὀρφέως, ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ Θηβαῖος γενόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους τῇ κιθάρᾳ πληγεὶς ἀπέθανεν. ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτὸν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε. δίκην δὲ ἐπαγόντων τινῶν αὐτῷ φόνου, παρανέγνω νόμον Ῥαδαμάνθυος λέγοντος· ὃς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντα, ἀθῷον εἶναι· καὶ οὕτως ἀπελύθη. Δείσας δὲ Ἀμφιτρύων, μὴ πάλιν τι ποιήσῃ τοιοῦτον,

(margin: c. 9. §. 1. — §. 2. — §. 3.)

II, 4, 9. §. 1. Herculis institutio. Species corporis et statura.

κεῖνος περιαναστάς. tum ταῖς χερσὶν αὐτοῦ Vat. §. 5. τοῦ μὲν Ἰφικλέους. Inf. II, 7, 3. §. 5. est Ἴφικλος, vbi vide. At commune est Ἰφικλῆς pro Ἰφικλέης, vt Ἡρακλῆς pro Ἡρακλέης. cf. sup. ad I, 8, 3. §. 2.

c. 9. §. 2. Ῥαδαμάνθυος. male vulgo, — θους. saltem — θου scribi debebat. ἀδίκην Dorv. et ἄρξαντι edd. omnes: firmant ἄρξαντα codices P. Vef. Regg. καὶ οὕτως ἀπελύθη. ita rescripsi, re sic postulante. Voc. proprium reorum ἀπολύεσθαι. mox et codd. Pal. Oxon. ita habere vidi; emendauerat quoque Faber ad h. l. et Lennep. ad Phalar. p. 219. Ab Aegio editum ἀπηλάθη, in Dorv. Vat. Vef. Reg. 3. ἀπελάθη. in Vat. etiam οὐ-

ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὰ βουφόρβια. κἀκεῖ τρεφόμενος μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ πάντων διήνεγκεν.

§. 4. Ἦν δὲ καὶ θεωρηθεὶς φοβερὸς, ὅτι παῖς Διὸς ἦν. τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα, πυρὸς δὲ ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην. οὐκ ἠστόχει δὲ οὔτε τοξεύων, οὔτε ἀκοντίζων.

§. 5. Ἐν δὲ τοῖς βουκολίοις ὑπάρχων ὀκτωκαιδεκαέτης, τὸν Κιθαιρώνειον ἀνεῖλε λέοντα. οὗτος ὁρμώμενος ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος τὰς Ἀμφιτρύωνος

f. 10. ἔφθειρε βόας καὶ τὰς Θεστίου. βασιλεὺς δὲ ἦν

§. 1. οὗτος Θεσπιῶν. πρὸς ὃν ἀφίκετο Ἡρακλῆς, ἑλεῖν βουλόμενος τὸν λέοντα. ὁ δὲ αὐτὸν ἐξένισε πεντήκοντα ἡμέρας, καὶ ἐπὶ τὴν θήραν ἐξιόντι νυκτὸς ἑκάστης μίαν συνεύναζε θυγατέρα. πεντήκοντα δὲ αὐτῷ ἦσαν ἐκ Μεγαμήδης γεγεννημέναι τῆς

II, 4, 9. §. 5. Leonem in monte Cithaerone necat. 10. A Thestio hospitio exceptus Thestiadas L. grauidas facit. leonis spolia gestat.

τος. §. 4. ὅτι παῖς Διὸς ἦν inepte assuta sunt. Mox πυρὸς δὲ (vel δ' vt Pal.) ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην malis αἴγλη. Sed ex poeta haec esse depromta probabile fit; vt sup. I, 6, 3. §. 4. Typhon πῦρ ἐδέρκετο τοῖς ὄμμασι; et vestigia duorum choliamborum iam Gale deprehenderat: τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ εἶχε ... σῶμα· — πυρὸς δ' ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν ... αἴγλην. §. 5. Κιθαιρώνιον scribit Reg. 3.

f. 10. Θεσπιῶν recte edidit Aegius, in codd. est Θεστίων. in Pal. Θεστιῶν. — τῆς Ἀρναίου. In codd. est Ἀρνέου. Est tamen etiam apud Homer. Odyss. σ, 5. Ἀρναῖος Irus dictus. νυκτὸς ἑκάστης.

Ἀρναίου. ἐσπούδαζε γὰρ πάσας ἐξ Ἡρακλέους τεκνοποιήσασθαι. Ἡρακλῆς δὲ, μίαν νομίζων §. 2. εἶναι τὴν ἀεὶ συνευναζομένην, συνῆλθε πάσαις. καὶ χειρωσάμενος τὸν λέοντα, τὴν μὲν δορὰν ἠμφιέσατο, τῷ χάσματι δὲ ἐχρήσατο κόρυθι.

Ἀνακάμπτοντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τῆς θήρας συνήντησαν κήρυκες παρὰ Ἐργίνου πεμφθέντες, ἵνα παρὰ Θηβαίων τὸν δασμὸν λάβωσιν. ἐτέλουν δὲ οἱ Θηβαῖοι τὸν δασμὸν Ἐργίνῳ δι' αἰτίαν τήνδε· Κλύμενον τὸν Μινυῶν βασιλέα λίθῳ βαλὼν Μενοικέως ἡνίοχος, ὄνομα Περιήρης, ἐν Ὀγχηστῷ, Ποσειδῶνος τεμένει, τιτρώσκει· ὁ δὲ κομισθεὶς εἰς Ὀρχομενὸν ἡμιθνὴς, ἐπισκήπτει τελευτῶν Ἐρ- ſ. 11. §. 1. §. 2.

II, 4, 11. Thebas a tributo, Ergino Orchomeni Minyarum regi perſoluendo, liberat.

Med. Vat. ἑκάστῃ. Dorv. ἑκάστη. §. 2. ἠμφιέσατο. Sic correxi adſtipulante Pal. Mitum, in ἠμφιάσατο conſpirare editos et ſcriptos: in Reg. 3. emendatum ἠμφιέσατο.

ſ. 11. §. 2. οἱ Θηβαῖοι. Vat. Θηβαί, et οἱ a Reg. 3. abeſt; nolim tamen ſtatim refingere: ἐτέλουν δὲ Θῆβαι. τὸν Μινυῶν β. recte correxit Gale; male vulgo τῶν M. in Reg. 3. erat τὸν Μινύων. ἐν Ὀγχηστῷ, Ποσειδῶνος τεμένει. f. ἐν Ὀγχηστίου Π. τ. ſic Pauſan. IX, 37. loquitur; nec tamen damnandum alterum: Strabo IX. p. 632. C. (412) Ὀγχηστὸς - ἔχων Ποσειδῶνος ἱερόν. v. Hymn. in Apollon. 230 ſq. et ad e. l. notata. Aegius in ſuis reperat Ὀρχηστῷ. Contingere autem, quae hic narrantur, ſeu in certamine curſus ſeu in feſto, vt Pauſan. l. c. ait. ἡμιθνὴς non dubitaui emendare, ſuccinentibus Pal. Med. Veſ. Regiis pro vulg. ἡμιθανὴς, quod

γίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι. τὸν θάνατον αὐτοῦ.
§. 3. Στρατευσάμενος δὲ Ἐργῖνος ἐπὶ Θήβας, κτείνας οὐκ ὀλίγους, ἐσπείσατο μεθ᾽ ὅρκων, ὅπως πέμπωσιν αὐτῷ Θηβαῖοι δασμὸν, ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη, κατὰ
§. 4. ἔτος ἑκατὸν βόας. ἐπὶ τοῦτον τὸν δασμὸν τοὺς κήρυκας εἰς Θήβας ἀπιόντας, συντυχὼν, Ἡρακλῆς ἐλωβήσατο· ἀποταμὼν γὰρ αὐτῶν τὰ ὦτα καὶ τὰς ῥῖνας, καὶ διὰ σχοινίων. τὰς χεῖρας δήσας ἐκ τῶν τραχήλων, ἔφη τοῦτον Ἐργίνῳ καὶ Μινύαις δασμὸν κομίζειν. ἐφ᾽ οἷς ἀγανακτῶν ἐστρά-
§. 5. τευσεν ἐπὶ Θήβας. Ἡρακλῆς δὲ, λαβὼν ὅπλα παρ᾽ Ἀθηνᾶς καὶ πολεμαρχῶν, Ἐργῖνον μὲν ἔκτεινε, τοὺς δὲ Μινύας ἐτρέψατο, καὶ τὸν δασμὸν διπλοῦν ἠνάγκασε Θηβαίοις φέρειν. συνέβη δὲ κατὰ μάχην Ἀμφιτρύωνα γενναίως μαχόμενον τελευ-
§. 6. τῆσαι. Λαμβάνει δὲ Ἡρακλῆς παρὰ Κρέοντος ἀριστεῖον τὴν πρεσβυτάτην θυγατέρα Μέγαραν·

II, 4. 11. §. 5. Erginum vincit, §. 6. Megaram a Creonte pro praemio datam vxorem ducit;

ſane analogiam haberet vt *δυσθανής*, *διοθανής* et alia, ſed illud ſollenne. *κατὰ ἔτος* videtur in controuerſiam adductum eſſe a grammaticis, an Atticum ſit v. Thomas Mag. p. 44. §. 4. *εἰς Θήβας τοὺς κήρυκας* ordo Vat. Reg. 3. et Pal. *συντυχὼν* male iungebatur cum *τοὺς κήρυκας*. ita debuerat *τοῖς κήρυξι*. Iterum abſolute ſic *συντυχοῦσα* inf. c. 5. 3. §. 3. — *ἀποτεμὼν*. hoc illud eſt quod proprie *ἀκρωτηριάζειν*. Mox *διὰ σχοινίων* ab inepto Graeculo appoſita ſuſpicor. *ἀγανακτῶν* excidit *ἐκεῖνος* vel *Ἐργῖνος*. §. 6. Nomen *Μέγαραν* omittit Reg. tert. forte

ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων. τὴν δὲ νεωτέραν θυγατέρα Κρέων Ἰφίκλῳ δίδωσιν, ἤδη παῖδα Ἰόλαον ἔχοντι ἐξ Αὐτομεδούσης τῆς Ἀλκάθου. Ἔγημε δὲ καὶ Ἀλκμήνην μετὰ τὸν Ἀμφιτρύωνος θάνατον Διὸς παῖς Ῥαδάμανθυς, κατῴκει δὲ ἐν Ὠκαλείᾳ τῆς Βοιωτίας πεφευγώς. §. 7. §. 8.

Προμαθὼν δὲ παρ' Εὐρύτου τὴν τοξικὴν Ἡρακλῆς, ἔλαβε παρὰ Ἑρμοῦ μὲν ξίφος, παρ' Ἀπόλλωνος δὲ τόξα, παρὰ Ἡφαίστου θώρακα χρυσοῦν, παρὰ δὲ Ἀθηνᾶς πέπλον· ῥόπαλον μὲν γὰρ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νεμέας. §. 9.

II, 4, 11. §. 7. prolem ex ea generat. Iphicli tria matrimonia 7. 8. §. 9. arma a diis accipit Hercules;

cum Pal. apud Diodorum Lucianum et al. Μεγάρα scribitur. δηίαδης., δηικόων Pal. §. 7. τὴν δὲ νεωτέραν. Mox Ἰφίκλῳ, qui paullo ante II, 4, 8. §. 3. erat Ἰφικλῆς sed iam ad I, 8, 3. et abest de hoc monitum. §. 8. μετὰ τὸν Ἀμφ. quod in ed. Par. est, κατὰ, vitium typogr. est. ἐν Ὠκαλείᾳ. Pal. cum aliis Ὠκαλέαις Reg. 3. Ὠκαλείαις. perperam. Steph. Byz. in h. v. Ocalea. ἡ καὶ Ὠκάλεια, ὡς Ἀπολλόδωρος. at ille geographicum opus respexit. Apud Homer. Il, β, 501. est Ὠκαλέη, nec non apud Strabon. IX. p. 629. C. (410.) vrbs erat Boeotiae media inter Haliartum et Alalcomenas. §. 9. παρ' Εὐρύτου legitur ex emend. Aegii: pro παρ' αὐτοῦ, quod libri habent. Eum iam sup. §. 9. commemorauerat Apollodorus. παρὰ δὲ Ἀθηνᾶς πέπλον. inter arma sane minus opportuna pepli mentio. Galeus emendabat πέλτον vel παλτὸν, hoc ex Fabro, vt sit tragula, hasta

c. 12. Μετὰ δὲ τὴν πρὸς Μινύας αὐτῷ μάχην, συν-
§. 1. έβη κατὰ ζῆλον Ἥρας μανῆναι, καὶ τούς τε ἰδίους παῖδας, οὓς ἐκ Μεγάρας εἶχεν, εἰς πῦρ ἐμβαλεῖν; καὶ τῶν Ἰφίκλου δύο· διὸ καταδικάσας ἑαυτοῦ φυγὴν, καθαίρεται μὲν ὑπὸ Θεστίου.
§. 2. Παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς, πυνθάνεται τοῦ θεοῦ, ποῦ κατοικήσει. ἡ δὲ Πυθία τότε πρῶτον Ἡρακλέα αὐτὸν προσηγόρευσε. τὸ δὲ πρῶτον Ἀλκείδης προσηγορεύετο. κατοικεῖν δὲ αὐτὸν εἶπεν ἐν Τίρυνθι, Εὐρυσθεῖ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα, καὶ τοὺς ἐπιτασσομένους ἄθλους δώδεκα ἐπιτελεῖν,

II, 4, 12. §. 1. insanit, a Thestio caede liberorum lustratur. §. 2. Ab Apolline Herculis nomine impertitus, dei iussu Tirynthem abit, et XII. labores ab Eurystheo imponi sibi patitur.

missilis; πέλτον iam Aegius coniecerat, pro πέλτη puto. Verum πέπλον etiam Diodor. IV, 14. habet, vnde peplum defendit Wessel. ad e. l. pertinentem scilicet ad pacis bona et vsum; nec absonum est munus a dea texturae inuento celebrata, sed deficiunt nos poetarum carmina, quibus haec tradita erant.

c. 12. In primis verbis intellig. l. τὴν αὐτῷ γενομένην μάχην, l. luxata oratio pro συνέβη αὐτῷ. ἐκ μεγαίρας vitiose Aegius. §. 2. τότε πρῶτον Ἡ. hic priore loco πρῶτον eiiciendum videtur; nisi hic πρότερον resingas, sequitur statim τὸ δὲ πρῶτον. antea legebatur: ὁ δὲ γὰρ πρῶτον, ex Commelini interpolatione, suasu tamen Aegii in App. nam in ed. pr. ille dederat: τὸ δὲ πρῶτον. atqui hoc libri firmant, Pal. Reg. 3. et al. Ἀλκείδης ita pro Ἀλκίδης rescripsi, e ratione grammatica et perpetuo vsu, accedente quoque Reg. 3. est enim ex

καὶ οὕτω, ἔφη, τῶν ἄθλων συντελεσθέντων, ἀθάνατον αὐτὸν ἔσεσθαι.

Τοῦτο ἀκούσας ὁ Ἡρακλῆς, εἰς Τίρυνθα ἦλθε, καὶ τὸ προσταττόμενον ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐτέλει. Πρῶτον μὲν οὖν ἐπέταξεν αὐτῷ, τοῦ Νεμέου λέοντος τὴν δορὰν κομίζειν. τοῦτο δὲ ζῶον ἦν ἄτρωτον, ἐκ Τυφῶνος γεγεννημένον. πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὸν λέοντα, εἰς Κλεωνὰς ἦλθε, καὶ ξενίζεται παρὰ ἀνδρὶ χερνήτῃ Μολόρχῳ. καὶ θύειν ἱερεῖον θέλοντι εἰς ἡμέραν ἔφη τηρεῖν τριακοστήν· καὶ, ἂν μὲν ἀπὸ τῆς θήρας σῶος ἐπανέλθῃ, Διὶ Σωτῆρι θύειν· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, τότε ὡς ἥρωι ἐναγίζειν. εἰς δὲ τὴν Νεμέαν ἀφικόμενος, καὶ τὸν

CAP. V, 1. §. 1. §. 2. §. 3.

II, 5, 1. I. Leonem Nemeum elidit. §. 2. Deuertit apud Molorchum Cleonis.

Ἀλκεὺς, qui idem Ἀλκαῖος, Herculis auus. Vat. mox οὕτως ante ἔφη praestat, et sic codd. Pal. cum rel. An altero loco post ἄθλους iterum δώδεκα adiectum sit ab ipso auctore dubito; etsi verum est fuisse XII. labores, qui mox memorantur vsque ad finem capitis quinti.

§. 1. τοῦ Νεμέου λέοντος. Faber et Gal. corrigunt Νεμεαίου. nil refert: Νέμεος, Νέμειος, Νεμεαῖος. §. 2. ἦλθεν εἰς Κλεωνὰς Pal. Vat. Reg. 3. Μόλορκον hic et mox libb. Post haec ᾧ malim vel τούτῳ δὲ θύειν i. θ. Pro ἱερεῖον scriptum erat ἱερεῖ. sed vitium iam Aegius animaduerterat. Suspicor quoque vocem Διὶ excidisse. Anonymus ap. Allat. p. 322. qui h. l. exscripsit, καί τινι χερνήτῃ περιτυχὼν θύειν Διὶ μέλλοντι, τὴν θυσίαν εἰς ἡμέραν ὑπερθέσθαι τριακοστὴν

λέοντα μαστεύσας ἐτόξευσε πρῶτον· ὡς δὲ ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινάμενος τὸ ῥόπαλον ἐδίωκε. §. 4. συμφυγόντος δὲ εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον αὐτοῦ, τὴν ἑτέραν ἀπῳκοδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ, καὶ περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ, κατέσχεν ἄγχων, ἕως ἔπνιξε καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας. §. 5. καταλαβὼν δὲ τὸν Μόλορχον ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν ἡμερῶν ὡς νεκρῷ μέλλοντα τὸ ἱερεῖον ἐνα-

H, 5, 1. §. 3. Sagitta et claua frustra petitum in antrum insequutus, altero eius ostio occluso leonem aggressus suffocat, exanimem humeris absportat; §. 5. ad Molorchum redit, inde Mycenas.

ἄξιοι. τῷ τέως ἥρωι Vat. male. §. 3. ὡς δὲ ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα. bene haec narrata sunt in Theocr. l. c. Id. 25. 229 sq. — ἀνατεινάμενος. Anonym. ἐκτεινάμενος. corrig. ἐντεινάμενος. §. 4. τὴν ἑτέραν ἀπῳκοδόμησεν εἴσοδον. excidit μὲν, post τὴν ἑτέραν tum vulgatum erat ἀνῳκοδόμησε, quod esset, *instaurauit*; rescripsi ἀπῳκοδόμησε *obstruxit*. Anonymus; ἀπέκλεισε. et Diodor. l. c. c. IV, 11. τὸ ἕτερον τῶν στομίων ἐμφράξας. Emendauit quoque in eundem modum Duker. in Thucyd. p. 217. etsi refragante Abresch. Dilucid. p. 355. De specu nihil memorat Theocritus cum aliis. Mox malim vel ἐπῆλθε τῷ θηρίῳ καὶ, vel ἐπεισῆλθε καὶ τῷ θηρίῳ περιθεὶς τὴν χ. Anonym. ἐπιὼν τῷ θηρίῳ, ἕως ἔπνιξεν. expectabam ἀπέπνιξεν (αὐτόν). ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας. sequitur mox ἦγεν εἰς Μυκήνας. ergo priore loco ἐκόμιζεν de conatu, *ingressus est iter, vt perferret leonem Mycenas*; nam in via Molorchum inuisit. Nisi cum Piers. Verisim. II, 7. p. 228. et Koen. ad Gregor. in Cor. p. 244. emendes εἰς Κλεωνὰς

γίζειν, Σωτῆρι θύσας Διΐ, ἦγεν εἰς Μυκήνας τὸν λέοντα. Εὐρυσθεὺς δὲ, καταλαβὼν αὐτοῦ τὴν ἀνδρίαν, ἀπείπατο λοιπὸν αὐτῷ εἰς τὴν πόλιν εἰσιέναι, δεικνύειν δὲ πρὸ τῶν πυλῶν ἐκέλευε τοὺς ἄθλους. Φασὶ δὲ, ὅτι δείσας καὶ πίθον αὐτῷ χαλκοῦν, εἰσκρυβῆναι, ὑπὸ γῆς κατεσκεύασε, καὶ πέμπων κήρυκα Κοπρέα, Πέλοπος τοῦ Ἠλείου, ἐπέταττε τοὺς ἄθλους. οὗτος δὲ Ἴφιτον κτείνας, φυγὼν εἰς Μυκήνας, καὶ τυχὼν παρ' Εὐρυσθέως καθαρσίων, ἐκεῖ κατῴκει. §. 6. §. 7.

Δεύτερον δὲ ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Λερναίαν ὕδραν κτεῖναι· αὕτη δὲ ἐν τῷ τῆς Λέρνης ἕλει ἐκτραφεῖσα, ἐξέβαινεν εἰς τὸ πεδίον, καὶ τὰ ſ. 2: §. 1.

II, 5. 1. vbi §. 6. vrbem ingredi vetitus ab Euryſtheo: metu percuſſo, et per Copreum interpretem cum eo agente. **2. II.** Hydram Lernaeam necat Hercules; monſtri ſpecies horrenda;

ex Anonymo: ἄγει πρὸς Κλεωνὰς πρῶτον. §. 5. τὸ ἱερεῖον ab interprete aliquo inſertum ſuſpicor, ante ἐναγίζειν, (v. paullo ante ad §. 2.) et poſt hanc vocem in Pal. erant: λέοντα αρι θύσας. paullo ante Med. ὡς νεκρὸν, vitio. §. 6. αὐτῷ pro αὐτῷ iam Aegius maluit. §. 7. εἰσκρυβῆναι. ed. pr. ἐκκρυβῆναι, vitium quod emendavit ipſe Aegius. in antiquiore codice vox obſcurius ſcripta fuit, nam Veſ. et Dorv. εἰσκρῦαι. Forte: quod Emperius quoque noſter coniiciebat, εἰς τὸ κρυβῆναι malis. Diodor. l. c. ἔκρυψεν ἑαυτὸν εἰς χαλκοῦν πίθον. Ita de Oenopione; ὑπὸ γῆν ἐκρύβη Schol. Arati p. 43. l. 2. ed. Oxon. cf. ſup. Not. pag. 52.

ſ. 2. Locum, qui ſequitur, exſcripſit Zenob. VI, 26.

§. 2. τε βοσκήματα καὶ τὴν χώραν διέφθειρεν. Εἶχε δὲ ἡ ὕδρα ὑπερμέγεθες σῶμα, κεφαλὰς ἔχον ἐννέα· τὰς μὲν ὀκτὼ θνητὰς, τὴν δὲ μέσην ἀθά-
§. 3. νατον. Ἐπιβὰς οὖν ἅρματος, ἡνιοχοῦντος Ἰολάου, παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην. καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησε, τὴν δὲ ὕδραν εὑρὼν ἔν τινι λόφῳ παρὰ τὰς πηγὰς τῆς Ἀμυμώνης, ὅπου ὁ φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, βαλὼν βέλεσι πεπυρωμένοις ἠνάγκασεν
§. 4. ἐξελθεῖν. ἐκβαίνουσαν δὲ αὐτὴν κρατήσας κατεῖχεν. ἡ δὲ θατέρῳ τῶν ποδῶν ἠνείχετο περι-

II, 5, 2. §. 2. profectus cum Iolao, hydram e ſpecu ad paludem exactam corripit, et capita claua percuſſa cum laedi haud videret, Cancro, qui hydrae opitulatum venerat, caeſo, et Iolao torres afferre iuſſo,

in eo mox §. 3. ἅρματα γὰρ ἐπιβὰς, verba autem ἔν τινι λόφῳ παρὰ τὰς πηγὰς τῆς Ἀμυμώνης abſunt, breuitatis tamen ſtudio, arbitror. Aegius ediderat ἔν τινι τόπῳ, adſcripſeratque: *placet et* χώρῳ. ſed ἐν λόφῳ, quod Commel. intulit, eſt in Pal. et cett. libb. Cogitandum autem de ſpecu in cliuo vel latere collis. παρὰ τὰς πηγάς. deb. παρὰ ταῖς πηγαῖς· βάλλων β. Dorv. Reg. 3. Zenob. Anonym. πεπηρωμένοις male codd. emendatum iam ab Aegio. Intelligenda autem ſpicula ſeu lignea igne aduſta, ſeu illigata titionibus ardentibus. §. 4. θατέρῳ τῶν ποδῶν. Legebatur θᾶττον τῶν ποδῶν. Faber turbatum aliquid ſentiens ſuſpicabatur ἐκ τῶν ποδῶν. Galeus θατέρῳ corrigebat, (in quod et van Goens Obſſ. p. 52. incidit) laudato Zenobio: ſed in eo nihil ad rem reperitur; at Anonymus θατέρῳ τοῖν ποδοῖν ἐμπλακεῖσα ἀνείχετο. Quaeras, cur alteri tantum pedi? malisque

πλακεῖσα. τῷ ῥοπάλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων, οὐδὲν ἀνύειν ἐδύνατο. μιᾶς γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς, δύο ἀνεφύοντο. ἐπεβοήθει δὲ καρκῖνος τῇ §. 5.
ὕδρᾳ ὑπερμεγέθης, δάκνων τὸν πόδα. διὸ τοῦτον ἀποκτείνας ἐπεκαλέσατο καὶ αὐτὸς βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, ὃς, μέρος τι καταπρήσας τῆς ἐγγὺς ὕλης, τοῖς δαλοῖς ἐπικαίων τὰς ἀνατολὰς τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν, ἐκώλυεν ἀνιέναι. κατὰ τοῦτον §. 6.
τὸν τρόπον τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγενό-

II, 5, 2. radices capitum igni enecat, vnum autem capitum immortale decuſſum terra occultat; bile hydrae ſagittas inungit.

adeo θᾶττον τοῖν ποδοῖν ἐνεί-χετο ἐμπλακεῖσα. Sed alter tantum pes, forte anterior, ſi ſtatum Herculis cogites, a poetis fuerat memoratus, vt mox de cancro, (niſi et hic fuit δάκνων τὸν ἕτερον πόδα) cf. Eratoſth. c. 11. qui Panyaſin fabulae auctorem laudat. ἠνείχετο pro vulgari ἐνείχετο, Pal. Vat. Reg. 3, Attica forma quam vocant, vt et ἠνέσχετο. ab ἐνέχω, inhaereo; at, ſi eſſet ab ἀνέχομαι, male ſcriberetur per η. cf. Moeris p. 176. τῷ ῥοπάλῳ. apud Eurip. Ione 192. ἅρπαις, et Quint. Cal. IV, 218. ἅρπῃ ὑπ' ἀγκυλοδόντι, et χαλκῷ apud Heſiod. Θ, 316. §. 5. Pro διὸ τοῦτον, eſt δὶς in Med. Dorv. Reg. 3. τῆς ἐκ γῆς ὕλης Vat. τὰς ἀνατολὰς τῶν α. κ. quia ἀνανατεῖλαι idem eſt ac φύειν, ἀναφύειν. Etiam Anonym. δαλῶτε τὰς ἀνατολὰς τῶν κεφαλῶν ἀμαυρῶν. Zenob. l. c. τοὺς τόπους et Diod. IV, 12. τὸν τόπον τῶν τετμημένων κεφαλῶν dixere, multo ieiunius. ἀναφυομένων bis poſitum, priore loco abeſſe debet. ἀνεφύοντο etiam ap. Svid. eſt in Ὕδραν τέμνειν. ap. Eudoc. eſt παρεφύοντο. tum ἐκώλυεν ἀνιέναι ſc. αὐτάς. Anonym. ἔστησε τῆς ἐκφύ-

μενος, τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας κατώρυξε, καὶ βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν, παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν διὰ Λέρνης εἰς Ἐλεοῦντα· τὸ δὲ σῶμα τῆς ὕδρας ἀνασχίσας, τῇ χολῇ τοὺς ὀϊστοὺς ἔβαψεν.

§. 7. Εὐρυσθεὺς δὲ ἔφη, μὴ δεῖν καταριθμῆσαι ἐν τοῖς δώδεκα τὸν ἆθλον· οὐ γὰρ μόνος, ἀλλὰ καὶ μετὰ Ἰολάου, τῆς ὕδρας περιεγένετο.

ſ. 3. §. 1. Τρίτον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ, τὴν Κερυνῖτιν ἔλαφον εἰς Μυκήνας ἔμπνουν ἐνεγκεῖν. ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ, χρυσόκερως, Ἀρτέμιδος ἱερά· διὸ καὶ βουλόμενος αὐτὴν Ἡρακλῆς μήτε ἀνελεῖν

§. 2. μήτε τρῶσαι, συνεδίωξεν ὅλον ἐνιαυτόν. ἐπεὶ δὲ κάμνον τὸ θηρίον τῇ διώξει συνέφυγεν εἰς ὄρος τὸ λεγόμενον Ἀρτεμίσιον, κἀκεῖθεν ἐπὶ ποταμὸν Λάδωνα· καὶ τοῦτον διαβαίνειν μέλλουσαν τοξεύσας

II, 5. 2. §. 7. Negat Euryſtheus laborem in legitimis habendum, quia ſocium operae habuerat Iolaum. 3. III. Ceruam Cerynitin diu inſequutus viuam capit in Arcadia.

σεως. §. 6. περιγενόμενος ex Pal. et Reg. 3. pro περιγινόμενος. ἀποκόψας. Pal. ἀποκρύψας, cum Anonymo. ἀνασχίσας. Anonym. ἀναῤῥήξας.

ſ. 3. *Cerua Cerynitis.* Κερυνῖτιν reſcripſi. Mons Κερύνεια cum vrbe in Arcadum et Achaeorum confiniis Pauſan. VII, 25. vbi et Κερυνίτης ποταμός. Apud Callim. in Dian. 109. πάγος Κερύνειος, vbi Dianae ſagittas ea cerua effugiſſe dicitur. Legebatur antea τὴν κεράστην, ex Aegii emendatione puto; nam in libb. eſt κερνήτην. Vitium non latuerat Munkerum ad Hygin. f. 33. §. 2. Mox τοῦτον δὲ διαβαίνειν μέλλοντα eſſet minus ieiunum. τοξεύ-

συνέλαβε, καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων διὰ τῆς
Ἀρκαδίας ἠπείγετο. μετὰ Ἀπόλλωνος δὲ Ἄρ- §. 3.
τεμις συντυχοῦσα ἀφῃρεῖτο, καὶ τὸ ἱερὸν ζῶον
αὐτῆς κτείναντα κατεμέμφετο. ὁ δὲ, ὑποτιμησά-
μενος τὴν ἀνάγκην, καὶ τὸν αἴτιον εἰπὼν Εὐ-
ρυσθέα γεγονέναι, πραΰνας τὴν ὀργὴν τῆς θεοῦ,
τὸ θηρίον ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκήνας.

Τέταρτον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάν- c. 4.
θιον κάπρον ζῶντα κομίζειν. τοῦτο δὲ τὸ θηρίον §. 1.
ἠδίκει τὴν Ψωφῖδα, ὁρμώμενον ἐξ ὄρους, ὃ καλοῦ-
σιν Ἐρύμανθον. διερχόμενος οὖν Φολόην ἐπιξε- §. 2.
νοῦται Κενταύρῳ Φόλῳ, Σιληνοῦ καὶ Νύμφης
Μελίας παιδί· οὗτος Ἡρακλεῖ μὲν ὀπτὰ παρεῖχε

II, 5, 3. §. 3. Ab Apolline et Diana obiurgatus, Mycenas adducit. 4. IV. Aprum Erymanthium venatum ingressus, §. 2. in Pholoe a Centauro Pholo hospitio exceptus.

σας συνέλαβε. ergo vulnus non letale fuit; nam viua afferenda erat Ceruа ad Eurystheum, et *ἔμπνουν τὸ θηρίον* mox attulit Hercules. Ne itaque scriptor sui oblitus esse videatur, *τοξεύσας* ab alia manu insertum dicere malim. Etiam Anonym. *φθάνει καὶ συλλαμβάνει.* Ita vero *κτείναντα* mox dices obstare: verum hoc erit, quod *occidere vellet*, vt de conatu *ἀφῃρεῖτο* quoque accipiendum. Quod autem apud Virgil. Aen. IV, 802. *Fixerit aeripedem ceruam licet* legitur, eodem modo erit interpretandum, non ad viuum resecandum. *ὑποτιμησάμενος τὴν ἀνάγκην.* tentabat vocem Galeus post Fabrum, legendo *προφασισάμενος* (quod Anonymus habet) vel *ὑποτεινάμενος.* Sed vsum vocis *ὑποτιμήσασθαι* pro *προφασίζεσθαι* satis tuitus est vir doctus ad Hesych.

§. 3. τὰ κρέα, αὐτὸς δὲ ὠμοῖς ἐχρῆτο· αἰτοῦντος δὲ οἶνον Ἡρακλέους, ἔφη δεδοικέναι τὸν κοινὸν τῶν Κενταύρων ἀνοῖξαι πίθον· θαῤῥεῖν δὲ παρακελευ-
§. 4. σάμενος Ἡρακλῆς, αὐτὸν ἤνοιξε, καὶ μετ' οὐ πολὺ διὰ τῆς ὀσμῆς αἰσθόμενοι, παρῆσαν οἱ Κένταυροι πέτραις ὡπλισμένοι καὶ ἐλάταις ἐπὶ τὸ τοῦ Φόλου σπήλαιον. τοὺς μὲν οὖν πρώτους τολμήσαντας εἴσω παρελθεῖν Ἄγχιον καὶ Ἄγριον Ἡρακλῆς ἐτρέψατο βαλὼν δαλοῖς· τοὺς δὲ λοι-
§. 5. ποὺς ἐτόξευσε διώκων ἄχρι τῆς Μαλέας. ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Χείρωνα συνέφυγον, ὅς, ἐξελαθεὶς ὑπὸ

II, 5, 4. §. 3. vino apposito Centauros accurrere videt, §. 4. eos caesis nonnullis fugat; §. 5. partem eorum versus Maleam persequitur, ad Chironem confugientium,

T. II. p. 1477. quam Hemsterhusii notam esse, monuit ad Longin. p. 146. Ruhnkenius, apud Aelian. de Nat. Anim. IV, 43. iunguntur: ἀπροφασίστως καὶ ἄνευ τινὸς ὑποτιμήσεως ἐθελοκακούσης καὶ σκήψεως.

f. 4. §. 5. Mox διὰ τῆς ὀσμῆς αἰσθόμενοι, erit supplendum αἰσθόμενοι τούτου, de ea re facti certiores διὰ τῆς ὀσμῆς. Fit tamen probabile διὰ esse adulterinum; nisi tota forte ῥῆσις est delenda, ex interpretamento nata; nam nimis docte διαδραμούσης lectum fuisse suspiceris ex Tz, Chil. V, 120. διαδραμούσης δὲ ὀδμῆς εὐθέως τῆς τοῦ οἴνου. — §. 4. Ἄγχιον καὶ Ἄγριον. ap. Diodor. l. c. inter Centauros Ἀγρεῖος καὶ Ἀμφίων memoratur, apud Tz. l. c. Ἄσβολος, qui et Sc. Herc. 185. Alia Centaurorum nomina, vt Ovidii Metamorph. taceam, v. ap. Diodor. l. c. Hesiod. l. c. βαλὼν, Dorv. Reg. 3. βάλλων. §. 5. ἄχρι τῆς Μαλέας. ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Χείρωνα συνέφυγον. in Pal. et ceteris Μελέας vitiose.

Λαπιθῶν ὄρους Πηλίου, παρὰ Μαλέαν κατῴκησε. τούτῳ περιπεπτωκότας τοὺς Κενταύρους τοξεύων ἵησι βέλος, τὸ δὲ ἐνεχθὲν Ἐλάτου διὰ τοῦ βραχίονος τῷ γόνατι Χείρωνος ἐμπήγνυται. ἀνιαθεὶς δὲ Ἡρακλῆς, προσδραμὼν τό τε βέλος ἐξείλκυσε, καὶ, δόντος Χείρωνος, φάρμακον ἐπέθηκεν. ἀνια- §. 6.

II, 5. 4. §. 5. Chironem incautus sagitta transfigit; §. 6. qui vulnere cruciatus

tum legendum ἐκεῖ, nam ad Maleam in antro habitabat Chiron: παρὰ Μαλέαν. ediderant Μελέαν Aeg. et Commel. at περὶ μάλεαν est in Pal. et Vat. παρὰ μάλεαν in Vef. eadem communius Μάλεια. in Hesych. Μαλία, vbi cf. not. et Steph. h. v. τὸ δὲ ἐνεχθὲν h. κατενεχθέν. corrupte vbique editum ϑνεγχθέν. nec ex codd. lectio emendatior notata, praeterquam ex Dorv. αἰλάτου Pal. Reg. 3. Porro legebatur τὰ γόνας τοῦ Χείρωνος ἐμπήγνυται. quod Aegius intulerat, non liquet an ex suis libris; nec vidi aliud ex codice alio memoratum; nec tamen exemplum vsus vocis γόνας extat. Poenituit me verecundiae, quod tantum tribueram vel editoribus, vel librariis, vt hoc in priore editione relinquerem. Sed varii erant emendationis modi, adeoque incerta res. γόνατον scripti habent; possis τοῖν γονάτοιν refingere vel τοῖς γόνασι vel τῷ γόνατι. Faber em. τῷ γόνατι, vel εἰς τὸ γόνυ. Scaliger ἐς τὸ γόνας, quod vix ab eo profectum arbitror; suspicor et ipsum ἐς τὸ γόνυ maluisse. Gale εἰς τὰ γόνατα. Tz. Chil. V. 127. καὶ τούτου πίπτει γόνατα et ipse corrupte, deb. saltem ἐμπίπτει γόνατι. βαλὼν περὶ τὸ γόνυ Schol. Lycophr. 670. maxime probabile fit τῷ γόνατι Χείρωνος ductu obscuro scriptum fuisse. Mox §. 6. quod iam Scaliger et Gale

τον ἔχων, τὸ ἕλκος εἰς τὸ σπήλαιον ἀλλάσσεται. κἀκεῖ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπείπερ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδόντος δὲ Διὶ Προμηθέως τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε. §. 7. Οἱ λοιποὶ δὲ τῶν Κενταύρων φεύγουσιν ἄλλος ἀλλαχῆ. καί τινες μὲν παρεγένοντο εἰς ὄρος Μαλέαν, Εὐρυτίων δὲ εἰς Φολόην, Νέσσος

II, 5, 4. §. 6. immortalitate Prometheo concessa mortem redimit.

viderunt, excidit δὲ, ἀνίατον δὲ ἔχων ὁ Χείρων τὸ ἕλκος. Med. Vat, τὸ βέλος aberrant. Dictum hinc Χειρώνιον ἕλκος, v, Zenob. VI, 46. Tum εἰς τὸ σπήλαιον ἀπαλλάσσεται scribendum; quod iam monitum a Scalig. Fab. Gal. sed praeterea aut emendandum ἐκεῖ pro κἀκεῖ, quod orationis nexum tollit, aut mutanda interpunctio, quod feci. ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέως. haec est librorum lectio, quam redhibui; antea editum erat ἀντιδόντος δὲ Διὸς Προμηθεῖ. vtraque lectio corrupta, emendatio tamen in promptu est, si compares inf. c. 5, 11. §. 12. vbi Hercules Prometheum liberauit, καὶ παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα. §. 7. Hic et in seqq. multae librorum corruptelae sunt, quas vix expedias, cum alia monumenta pugnae huius cum Centauris factae desint. Μαλέαν Aegium, nescio vnde, refinxisse arbitror; in libb. est μιθέην in Pal. Med. Reg. 3. μεθέην Vat. Reg. 1. 2, μισθέην Dorv. nullum montis nomen succurrit, quod scriptura vel sono conueniat. si Μαλέαν ex libro habuit Aegius, reuocandus videri possit mons ad Malienses, Μαλιεῖς, in finibus Thessaliae ad Sperchium et in confragosis Oetae locis habitantes ad sinum Maliacum (κόλπον Μαλιακὸν, quem λίμνην Μηλίδα dixit Sophocl. Trachin. 646. vrbem autem

δὲ ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑποδεξάμενος Ποσειδῶν εἰς Ἐλευσῖνα ὄρει κατεκάλυψεν.

II, 5. 4. §. 7. diffugiunt Centauri.

Μαλιέα, (a Μαλιεύς) Μαλίαν vel Μηλίαν. Schol. Sophocl. Trachin. 179. (Μηλία ἡ πόλις καλεῖται) ita vt legatur: εἰς ὄρος Μαλιέων vel Μαλιῶν. Non tamen alibi montes Malienses memorari memini; sed sunt Oetaei. In promtu est Ὁμόλην vel Ὅμολον substituere, notum Thessaliae montem, in hac ipsa Centaurorum clade commemoratum v. c. Euripidi Herc. fur. 371, in quem etiam Mitscherlich. l. c. incidit; sedem Centaurorum eam fuisse ex Aen. VII, 675. tenemus: *Ceu duo nubigenae quum vertice montis ab alto descendunt Centauri Homolen Othrymque niualem linquentes*. Sed quo minus confidam his emendationibus, vetat me, quod conuenit illa quidem interpolationi Aegii, non vero librorum corruptae lectioni μιθένην et similibus. εἰς Ἐλευσῖνα ὄρει κατεκάλυψεν. ὄρει codd. Pal. Dorv. Ox. dant: ὄρος editum erat, nescio an codicis fide. Vat. ὄρη. vnde Mitscherlich. noster in Epist. crit. p. 13. non infeliciter coniectasse videtur εἰς τὰ Λευκώσια ὄρη. fuga enim Centauri Sirenas insulas, ad Italiam, in quibus Leucosia, Straboni Leucasia, insula seu petra erat, peruenisse narrantur: cf. Schol. Lycophr. 670. 723. potuit tamen vel sic, cum *montes Leucosii* nusquam memorentur, locum habere εἰς Λευκωσίαν, ὄρει κατεκάλυψεν, monte adeo imposito, iniecto, vt Gigantibus, aut vt Caeneus terra obrutus fuerat, cum Centauri eum vrgerent: Apollon. 1, 59 sq. sin vero κατακαλύψαι de refugio aut latebris dici potest, ἐν ὄρει scribere praestat. Per Tyrrheniam dispersos eos fugisse et Sirenum cantu delinitos fame contabuisse Ptolem. Heph. p. 325. narrat.

§. 8. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Φολόην Ἡρακλῆς, καὶ Φόλον τελευτῶντα θεασάμενος μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν. ἑλκύσας τε ἐκ νεκροῦ τὸ βέλος, ἐθαύμαζεν, εἰ τοὺς τηλικούτους τὸ μικρὸν διέφθειρε· τὸ δὲ τῆς χειρὸς ὀλισθῆσαν ἦλθεν ἐπὶ τὸν πόδα, καὶ πα-
§. 9. ραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. Θάψας δὲ Φόλον Ἡρακλῆς, ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν παραγίνεται, καὶ, διώξας αὐτὸν ἔκ τινος λόχμης μετὰ κραυγῆς εἰς χιόνα πολλὴν, παρειμένον ἐμβροχίσας τε, ἐκόμισεν εἰς Μυκήνας.

II, 5, 4. §. 8. **Pholus ſagittam temere tractans veneno extinguitur.**

Ceterum Centaurorum res altius repetentem et ſagaciter plura contexentem v. Böttiger. *Vaſengemählde* 1. Band 3. Stück p. 100 ſq. Quae ſequuntur §. 8. *de Pholo*, valde turbata ſunt; Palmerii emendatio καὶ Φόλος τελευτῶντας θεασάμενος parum rem promouet. Parum abeſt, quin nonnulla aliunde inſerta eſſe putem, ſi v. c. Diodor. l. c. IV, 12 f. inſpicio. Forte leni medela Apollodori verbis ſuccurri poteſt: — θεασάμενος μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν, (ἑλκύσας γὰρ ἐκ νεκροῦ τὸ βέλος, ἐθαύμαζεν, εἰ τοὺς τηλικούτους τὸ μικρὸν διέφθειρε, τὸ δὲ τῆς χειρὸς ὀλισθῆσαν ἦλθεν ἐπὶ τὸν πόδα καὶ παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτὸν) θάψας τὸν Φόλον Ἡρακλῆς ἐπὶ τὴν τ. et abeſt τε poſt ἑλκύσας, a Pal. et Reg. 3. iidem mox τὶ μικρὸν, malim ſi eſſet εἰ τοὺς τηλικούτους οὕτω μικρὸν ὂν διέφθειρε. Tum ὀλισθῆσαν reſtitui ab ὀλισθεῖν, h. e. καταπεσεῖν: editum erat ὀλισθεῖσαν. Sed ὀλισθήσαν Pal. Vat. ὀλίσθησὰν Dorv. et ὀλισθῆσαν Reg. 3. vt iam Faber emendauerat. Mox ἐπὶ τὸν παῖδα Pal. Vat. Dorv. Regg. et ἦλθον iidem fere. καὶ παραχρῆμα α. α. eadem ſup. c. 4, 4. de Acriſio male ex h. l. tranſlata. αὐτὸν abeſt a

Πέμπτον μὲν ἐπέταξεν αὐτῷ ἆθλον, τῶν Αὐ- f. 5.
γέου βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ μόνον ἐκφορῆσαι §. 1.
τὴν ὄνθον. ἦν δὲ Αὐγέας βασιλεὺς Ἤλιδος, ὡς
μέν τινες εἶπον, παῖς Ἡλίου, ὡς δέ τινες, Ποσει-
δῶνος, ὡς δὲ ἔνιοι, Φόρβαντος· πολλὰς δὲ εἶχε
βοσκημάτων ποίμνας. τούτῳ προσελθὼν Ἡρακλῆς, §. 2.
οὐ δηλώσας τὴν Εὐρυσθέως ἐπιταγὴν, ἔφασκε
μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν ὄνθον ἐκφορήσειν, εἰ δώσει τὴν
δεκάτην αὐτῷ τῶν βοσκημάτων. Αὐγέας δὲ §. 3.

II, 5, 5. V. Augeae stabulum expurgat Hercules, §. 1. cum Augea pactus decimam gregum,

Reg. 3. — §. 9. Pro λόχμης editum erat λόγχμης, quod et codd. habent. Dorv. λόγχης. Post ἐμβροχίσας tollendum τε ex vitiosa interpunctione et iunctura verborum natum, quam mutaui, Anonymo succinente. Apud Tzetz. l. c. II, 276. ὡς πρὸς χιόνα περισσὴν διώξας ἐκ τῆς λόχμης βρόχοις δεσμήσας ἤγαγε ζῶντα πρὸς τὴν Μυκήνην.

f. 5. Αὐγέου. Αὐγέας. variat scriptura, editum erat Αὐγείου. Αὐγείας. sed haec poetica est forma, praetuli alteram ex codicibus Med. D. tum ex Pausan. V, 1. et al. et Schol. Il. l. c. — μόνον sc. τὸν Ἡρακλέα. μηδενὸς βοηθοῦντος addit Diodor. IV, 13. *vno autem die*, sc. post curata ea, quae paratu erant necessaria, vt mox, facto nouo fluminis alueo. ἦν δὲ ὁ A. Pal. Vat. Reg. 3. παῖς Ἡλίου vid. Apollon. I, 172. cum Scholio, quod exscripsit et corrupit Eudoc. p. 82. Theocr. l. c. v. 54. 118. Schol. Lycophr. 41. Ἡλίου παῖδα καὶ Ἰφιβόης (f. Ἰφινόης. pro qua Nausidamen, Amphidamantis filiam, memorat Hygin. f. 14. p. 47. Stav.) vere tamen Ἠλείου, *Elei*, filium fuisse, asserit

ἀπιστῶν ὑπισχνεῖται. μαρτυρούμενος δὲ Ἡρακλῆς τὸν Αὐγέου παῖδα Φυλέα, τῆς τε αὐλῆς τὸ θεμέλιον διεῖλε, καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν καὶ τὸν Πηνειὸν σύνεγγυς ῥέοντας παροχετεύσας ἐπήγαγεν,
§. 4. ἔκρουν δι' ἄλλης ἐξόδου ποιήσας. μαθὼν δὲ Αὐγέας, ὅτι κατ' ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως τοῦτο ἐπιτε-

II, 5, 5. §. 3. collectis Penei et Alphei riuis eluit aulam; §. 4. Augeas pacto haud stat,

Pausan. l. c. cf. Etymol. M. in Ἦλις p. 426, 22. vbi cf. Sylburg. §. 3. τῆς τε αὐλῆς τὸ θεμέλιον διεῖλε. Medic. Oxon. cum Anonymo τὸν θ. Schol. Lycophr. 651. τὸ περιτείχισμα ἔσκαψε erit adeo septum seu murus; nam de aula ante aedes cogitandum, non de stabulo parietibus inclusо. καὶ τὸν Πηνειὸν. editum erat antea πηλειὸν, corrupte inde a Commel. nam ed. pr. veram lectionem exhibet, vna cum codd. Anonymo, Tz. Chil. II, 182. et Schol. Lycophr. 65. Vitium quoque edd. emendarant Faber, Oudend. ad Thom. M. p. 438. Intpp. in Theocr. 25, 15. vbi Μηνίου non tam Πηνειοῦ, quam Πηνεοῦ refingendum puto, vt in Pindaro est Ἀλφεοῦ pro Ἀλφειοῦ. cf. Wessel. ad Diodor. IV, 13. qui Pausaniae Minyeium fl. etiam in Peneum mutat. — ῥέοντας reposui e Pal. D. Vet. Reg. 3. et Anonymo pro vulgari ῥέοντα. Apud Quint. Cal. VI, est ῥόον Ἀλφειοῦ ἐπαγίνεεν. ἔκρουν δι' ἄλλης ἐξόδου ποιήσας. legebatur ἐκρεῖν quod vtique ferri posset; sed alterum dant codd. Pal. Vat. Reg. 3. cum Anonymo: et probarunt idem Faber et Gale. Diodor. l. c. IV, 22. λέγεται τὸν ἔκρουν ἐγχῶσαι. vsus autem est Hercules ea in re Menedemi alicuius consilio: si modo Ptolem. Hephaest. lib. V. (p. 328. Gal.) hoc ex antiquiore habuit. §. 4. ὅτι - ἐπιτετέλεσται. ita ex Pal.

τέλεσται, τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου, προσέτι δὲ ἠρνεῖτο καὶ μισθὸν ὑποσχέσθαι δώσειν, καὶ κρίνεσθαι περὶ τούτου ἕτοιμος ἔλεγεν εἶναι. καθεζομένων δὲ τῶν δικαστῶν, κληθεὶς ὁ Φυλεὺς ὑπὸ Ἡρακλέους τοῦ πατρὸς κατεμαρτύρησεν, εἰπὼν, ὁμολογῆσαι μισθὸν δώσειν αὐτῷ. ὀργισθεὶς δὲ Αὐγέας, πρὶν τὴν ψῆφον ἐνεχθῆναι, τόν τε Φυλέα καὶ τὸν Ἡρακλέα βαδίζειν ἐξ Ἤλιδος ἐκέλευσε. §. 5.
Φυλεὺς μὲν οὖν εἰς Δουλίχιον ἦλθε, κἀκεῖ κατῴκει· Ἡρακλῆς δὲ εἰς Ὤλενον πρὸς Δεξαμενὸν ἧκε, κἀκεῖ κατῴκει, καὶ κατέλαβε τοῦτον μέλλοντα δι' ἀνάγκην μνηστεύειν Εὐρυτίωνι Κενταύρῳ Μνησιμάχην τὴν θυγατέρα· ὑφ' οὗ παρακληθεὶς βοηθεῖν, ἐλθόντα ἐπὶ τὴν νύμφην Εὐρυ- §. 6.

II, 5, 5. §. 5. et filium Phyleum contra se testantem terra eiicit.
§. 6. Abit. ille Dulichium, Hercules Olenum ad Dexamenum; cuius filiam ab Eurytionis coniugio liberat.

Vat. Vef. Reg. 3. ficque Faber et Gal. voluerunt: pro vulgari ὅτι - ἐπιτετελέσθαι. quod alioqui defendi poffet obferuatione aliorum exemplorum, in quibus fimili modo poft ὅτι ftructura exciderunt fcriptores, v. Weffel. ad Diodor. p. 272, 22. Per errorem tamen librariorum faepius factum arbitror, vt modo φασὶ modo ὅτι temere infereretur, vt fup. I, 8, 3: §. 2. et al. Anonym. ὡς δὲ μῦθοι, κατ' ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως διηνύσθαι τὸν ἆθλον. Idem mox ὑποσχῆσθαι. Paullo poft vbique fcribebatur ἐνεγχθῆναι, vno Vat. excepto. — §. 6. ἐς Δολίχιον male codd. Pal. et cet. προσδεξάμενον libri exhibent; fed correxit iam in ed. pr. Aegius. Idem vitium in Ano-

§. 7. τίωνα ἀπέκτεινεν. Εὐρυσθεὺς δὲ οὐδὲ τοῦτον ἐν τοῖς δώδεκα προσεδέξατο ἆθλον, λέγων, ἐπὶ μισθῷ πεπραχέναι.

ſ. 6. Ἕκτον ἐπέταξεν ἆθλον αὐτῷ τὰς Στυμφα-
§. 1. λίδας ὄρνιθας ἐκδιῶξαι. ἦν δὲ ἐν Στυμφάλῳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας Στυμφαλὶς λεγομένη λίμνη, πολλῇ συνηρεφὴς ὕλῃ. εἰς ταύτην ὄρνεις συνέφυγον ἄπλετοι, τὴν ἀπὸ τῶν λύκων ἁρπαγὴν δε-
§. 2. δοικυῖαι. ἀμηχανοῦντος οὖν Ἡρακλέους, πῶς ἐκ τῆς ὕλης τὰς ὄρνιθας ἐκβάλῃ, χάλκεα κρόταλα δίδωσιν αὐτῷ Ἀθηνᾶ παρὰ Ἡφαίστου λαβοῦσα.
§. 3. ταῦτα κρούων ἐπί τινος ὄρους τῇ λίμνῃ παρακει-

II, 5, 5. §. 7. Laborem Euryſtheus inter legitimos haud habet. 6. VI. Stymphalides paludem inſidentes fugat, §. 2. e latebris fugatas ſagittis conficit.

nymo, de XII. laboribus et olim in Diodor. IV, 33.

ſ. 6. §. 1. ὄρνεις σ. ἄπλετοι. Apud Diodor. IV, 13. ὀρνίθων πλῆθος ἀμύθητον, etſi idem ἄπλετον πῦρ dixit alio loco IV, 21. ἄπλετον μέγεθος noſter ſup. I, 6, 3. pr. Legebatur tamen ὄρνεις σ. πλωΐδες, quod Aegius intulerat ex Apollon. II, 1054. vbi tamen veriorem lectionem πλωάδας eſſe poſt Erneſtium docuit Brunk. ad Sophocl. Philoctet. 1093. ex Etymol. M. (quod auctius e ms. eſt ap. Ruhnk. Epiſt. crit. p. 211), vt ſint dictae quaſi a natando, quia aquatiles erant. Tollere iterum Aegianam lectionem iuſſerat iam Weſſel. ad Diodor. l. c. Mallem eundem monuiſſe de ſequ. τὴν ἀπὸ τῶν λύκων ἁρπαγὴν δεδοικυῖαι non enim aſſequi licet, quomodo aues a lupis infeſtari potuerint, ſi vel maxime paluſtria loca eas inhabitaſſe dixeris. Accolis quidem ea loca propter

μένου τὰς ὄρνιθας ἐφόβει· αἱ δὲ τὸν δοῦπον οὐχ ὑπομένουσαι, μετὰ δέους ἀνίπταντο, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἡρακλῆς ἐτόξευσεν αὐτάς.

Ἕβδομον ἐπέταξεν ἆθλον τὸν Κρῆτα ἀγαγεῖν ταῦρον. τοῦτον Ἀκουσίλαος μὲν εἶναί φησι τὸν διαπορθμεύσαντα Εὐρώπην Διΐ. τινὲς δὲ τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀναδοθέντα ἐκ θαλάσσης, ὅτε καταθύσειν Ποσειδῶνι Μίνως εἶπε τὸ φανὲν ἐκ τῆς θαλάσσης. καί φασι, θεασάμενον αὐτὸν τοῦ ταύρου τὸ κάλλος, τοῦτον μὲν εἰς τὰ βουκόλια f. 7. §. 1. §. 2.

II, 5, 7. VII. Taurum Cretenfem

lupos inacceffa effe potuere, at quomodo alitibus? §. 3. ἐπί τινος ὄρους, quod res poftulabat, refinxi, cum Anonymus fuccineret: pro vulg. ὑπὸ Apollon. l. c. 1058. δοῦπει ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος. refinxi quoque παρακειμένου pro περικειμένου, mox eumdem Anonymum ita legiffe vidi. ἀνίπταντο. Anonym. ἀφίπταντο, quod praefert Galeus. At illud doctius; *euolarunt*, non *auolarunt*, nam transfixae fuere fagittis Herculis. Apud Apollon. et alios tantum *fugantur*, vt diximus; αἱ δὲ φέβοντο τηλοῦ.

f. 7. φησὶ repofui pro vitiofo φασί, vt iam Fab. monuerat, et erat in Medic. §. 2. ὅτι καταθύσειν. haud dubie ὅτε, et nunc video codd. Med. Vat. D. accedere. Verba ὅτι καταθύσειν vsque ad θαλάσσης abfunt ab ed. pr. fed librariorum incuria, nam Aegius in emendandis fupplet. Contra in fqq. aliquid excidiffe fufpicabatur Gale, quod fuppleri poffit ex inf. loco IV, 1, 3. ex Anon. et Zenob. IV, 6. enimvero pleniora quidem ibi invenias, fed breuitatem Apollodorus pro confilii ratione recte fequitur. Malim ta-

M

ἀποπέμψαι; θῦσαι δὲ ἄλλον Ποσειδῶνι· ἐφ' οἷς
§. 3. ὀργισθέντα τὸν θεὸν ἀγριῶσαι τὸν ταῦρον. ἐπὶ τοῦτον παραγενόμενος εἰς Κρήτην Ἡρακλῆς, ἐπειδὴ λαβεῖν ἠξίου, Μίνως εἶπεν αὐτῷ, λαμβάνειν διαγωνισαμένῳ. καὶ λαβὼν πρὸς Εὐρυσθέα διακο-
§. 4. μίσας ἔδειξε, καὶ τὸ λοιπὸν εἴασεν ἄνετον· ὁ δὲ πλανηθεὶς Σπάρτην τε καὶ Ἀρκαδίαν ἅπασαν,

II, 5, 7. §. 3. Minois permiſſu, domat, ad Euryſtheum e Creta Mycenas affert, liberum dimittit; ita taurus vsque ad Marathonem obuia quaeque vaſtat.

men Φασὶ δὲ θεασάμενον. §. 3. ἐπειδὴ λαβεῖν ἀξιοῦντι (ſtellula appoſita iam in ed. Rom.) Μίνως εἶπεν αὐτῷ legebatur antea corrupte; nec aliter mſſ. Sed ἠξίου ſcriptum fuiſſe, obuia res eſt, quam viderunt quoque Faber et Gale. *Cum Hercules vt capere liceret taurum peteret, Minos permiſit ipſi vt caperet taurum, ſi perdomaret.* Alioqui potuiſſet locus etiam ſic refingi: *Hercules*, ἐπειδὴ λαβεῖν ἀξιοῦντι Μίνως εἶπεν αὐτῷ λαμβάνειν διαγωνισαμένῳ, λαβὼν πρὸς Εὐρυσθέα διακομίσας ἔδειξε. Breuius Anonymus: Μίνως δὲ λαμβάνειν ἠξίου τὸν διαγωνισάμενον. Apud Diodor. IV, 13. eſt Μίνω συνεργὸν λαβὼν Hercules, vnde poſſis ſuſpicari h. l. συλλαμβάνειν fuiſſe ſcriptum. Verum diuerſi potuere eſſe fabulandi modi. καὶ τὸ λοιπὸν, immo δὲ vel ὁ δὲ ſc. *Euryſtheus*, et ſic Anonymus, ὁ δὲ ἄνετον εἴασε Tz. II, 298. ὅνπερ ταῦρον Εὐρυσθεὺς ἀπόλυτον ἀφῆκεν. ſequitur tamen ſtatim aliud ὁ δὲ, itaque mihi temperaui, ne quid mouerem. Apud Virgil. tamen Aen. VIII, 294. *In Creſia mactas Prodigia* legitur. §. 4. ὁ δὲ πλανηθεὶς Σπάρτην τε καὶ Ἀρκαδίαν ἅπασαν, καὶ διαβὰς τὸν Ἰσθμὸν, εἰς M. male laxa oratio. Supplendum erit ἀνὰ Σπάρτην, et ſup. II, 2, 2.

καὶ διαβὰς τὸν Ἰσθμὸν εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς ἀφικόμενος, τοὺς ἐγχωρίους διελυμαίνετο.

Ὄγδοον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ Θρᾳκὸς ἵππους εἰς Μυκήνας κομίζειν. ἦν δὲ οὗτος Ἄρεος καὶ Κυρήνης, βασιλεὺς Βιστόνων ἔθνους Θρᾳκίου καὶ μαχιμωτάτου· εἶχε δὲ ἀνθρωποφάγους ἵππους. Πλεύσας οὖν μετὰ τῶν ἑκουσίως συνεπομένων, βιασάμενος τοὺς ἐπὶ ταῖς φάτναις τῶν ἵππων ὑπάρχοντας, ἤγαγεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν. τῶν δὲ Βιστόνων σὺν ὅπλοις ἐπιβοηθούντων, τὰς μὲν ἵππους παρέδωκεν Ἀβδήρῳ φυλάσσειν· οὗτος δὲ ἦν Ἑρμοῦ παῖς, Λοκρὸς ἐξ Ὀποῦντος, Ἡρακλέους ἐρώμενος, ὃν αἱ ἵπποι διέφθειραν ἐπισπασάμεναι. Πρὸς δὲ τοὺς Βίστονας διαγωνισάμενος, καὶ Διομήδην ἀποκτείνας, τοὺς λοιποὺς ἠνάγκαζε φεύγειν, καὶ κτίσας πόλιν

c. 8. §. 1. §. 2. §. 3. §. 4.

II, 5. 8. VIII. Diomedis Thracis equos abducit, §. 3. Bistones propugnantes cum Diomede caedit, dum interea Abderus custos additus ab equis discerpitur; §. 4. Abderam vrbem condit Hercules; ab Eurystheo dimissi in Olympo monte equi a feris dilaniantur.

de Proetidibus: ἐπλανῶντο ἀνὰ τὴν Ἀργείαν. Sed Sparta hic parum commode memoratur, cum regio commemoranda esset; Faber pro Laconica dictam putabat; tamen vel sic a Mycenis viam versus Isthmum per Argolidem ducere crederes. Scilicet verba sunt inepti interpolatoris; quibus omissis detergetur loco squalor suus, et sententia procedit leniter satis: ὁ δὲ πλανηθεὶς καὶ διαβὰς τὸν Ἰσθμὸν, εἰς Μαραθῶνα. Hinc Cretensis

Ἄβδηρον παρὰ τὸν τάφον τοῦ διαφθαρέντος Ἀβδήρου, τὰς ἵππους κομίσας Εὐρυσθεῖ ἔδωκε· μεθέντος δὲ αὐτὰς Εὐρυσθέως, εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος Ὄλυμπον ἐλθοῦσαι πρὸς τῶν θηρίων ἀπώλοντο.

c. 9. Ἔννατον ἆθλον Ἡρακλεῖ ἐπέταξε, ζωστῆρα
§. 1. κομίζειν τὸν Ἱππολύτης. αὕτη δὲ ἐβασίλευεν Ἀμαζόνων, αἳ κατῴκουν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν, ἔθνος μέγα τὰ κατὰ πόλεμον· ἤσκουν γὰρ ἀνδρίαν. καὶ εἴποτε μιγεῖσαι γεννήσειαν, τὰ θήλεα ἔτρεφον, καὶ τοὺς μὲν δεξιοὺς μαστοὺς ἐξέθλιβον, ἵνα μὴ κωλύωνται ἀκοντίζειν, τοὺς
§. 2. δὲ ἀριστεροὺς εἴων, ἵνα τρέφοιεν. Εἶχε δὲ Ἱππολύτη τὸν Ἄρεος ζωστῆρα, σύμβολον τοῦ πρωτεύειν ἁπασῶν. ἐπὶ τοῦτον τὸν ζωστῆρα Ἡρακλῆς ἐπέμπετο, λαβεῖν αὐτὸν ἐπιθυμούσης τῆς Εὐρυσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης.

§. 3. Παραλαβὼν οὖν ἐθελοντὰς συμμάχους, ἐν μιᾷ νηὶ ἔπλει, καὶ προσίσχει νήσῳ Πάρῳ, ἣν κατῴκουν οἱ Μίνωος υἱοὶ Εὐρυμέδων, Χρύσης, Νηφα-

II, 5, 9. IX. Hippolyten balteo ſpoliat. §. 2. Reginae Amazonum erat balteus inſigne; Hercules ad eum apportandum miſſus vna naue §. 3. ad inſulam Paron appellit, Minois filios necat,

ille factus eſt *Marathonius* taurus, de quo vid. inf. III, 15, 7. add. Pauſan. l. c.

c. 8. §. 4. τὰς ἵππους κ. ſcripſi cum Pal. Eodem genere vtebatur antea. εἰς Ὄλυμπον ἐλθοῦσαι. Anonym. ἀπελθοῦσαι.

c. 9. εἴων post ἀριστεροὺς excidit Vat. §. 3. ἣν κατῴκουν. ſcriptum erat καὶ, ignoratione compendii. Faber

λίων; Φιλόλαος: ἀπὸ πάντων τῶν ἐν νηῒ δύο συνέβη τελευτῆσαι ὑπὸ τῶν Μίνωος υἱῶν. ὑπὲρ §. 4. ὧν ἀγανακτῶν Ἡρακλῆς, τούτους μὲν παραχρῆμα ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ λοιποὺς κατακλείσας ἐπολιόρκει, ἕως ἐπιπρεσβευσάμενοι παρεκάλουν ἀντὶ τῶν ἀναιρεθέντων δύο λαβεῖν, οὓς ἂν αὐτὸς θελήσειν. ὁ δὲ λύσας τὴν πολιορκίαν, καὶ τοὺς §. 5. Μίνωος υἱοὺς ἀνελόμενος Ἀλκαῖον καὶ Σθένελον, ἧκεν εἰς Μυσίαν πρὸς Λύκον τὸν Δασκύλου, καὶ §. 6. ξενισθεὶς ὑπὸ *** τοῦ Βεβρύκων βασιλέως συμ-

II, 5. 9. §. 5. in Mysia Lyco aduersus Bebryces opem fert, ei, Mygdone caeso, terram donat, qua Heraclea condita. tandem

coni. ἐν νῆ. sustuli quoque καὶ quod ante Χρύσης erat, auctoritate Oxon. forte et aliorum, accedente. In sqq. luxata est oratio, nec tamen sine codd. medela expectanda. Possis supplere: ὑπὸ τούτων, τῶν ἐν νηῒ δύο συνέβη τελευτῆσαι. ὑπὲρ ὧν ἀ. cum peccatum esset a librario, vt scriberet ὑπὸ πάντων, turbatum est in reliquis, et insertum forte ex margine ὑπὸ τῶν Μίνωος υἱῶν. Potest esse, qui legere mallet: ἀπαντώντων δὲ αὐτῶν, τῶν ἐν ν. vel ἀποβάντων δὲ, seu ἐκβάντων, τῶν ἐν νηῒ δύο σ. Sufficit, cum escendissent Herculis socii, Minoidae duo ex iis necauerunt. τοὺς δὲ λοιποὺς, videntur intelligendi reliqui Parii. §. 5. ἀνελόμενος. sensus esse debet, *cum elegisset*, ἐξελόμενος. ἑλόμενος. nam inf. §. 13. Thasum iis in habitandam assignat. Paullo ante pro οὓς ἂν, quod in ed. Par. est ὃς ἂν vitium est typogr. — Λύκον τὸν Δασκύλου. Sic Apollon. l. c. 778. in Aegil. libb. δασλύκου. apud Tz. II, 313. III, 809. Δηϊπύλου. §. 6. Mox editum erat καὶ ξενισθεὶς ὑπὸ Ἀμύκου τοῦ

βαλόντων, βοηθῶν Λύκῳ πολλοὺς ἀπέκτεινε, μεθ' ὧν καὶ τὸν βασιλέα Μύγδονα ἀδελφὸν *Ἀμύκου, καὶ τὴν Βεβρύκων πόλιν ἀποτεμόμενος, γῆν ἔδωκε Λύκῳ· ὁ δὲ πᾶσαν ἐκείνην ἐκάλεσεν Ἡράκλειαν.

§. 7. Καταπλεύσαντος δὲ εἰς τὸν ἐν Θεμισκύρᾳ λιμένα, παραγενομένης ὡς αὐτὸν Ἱππολύτης, καὶ

II, 5. 9. §. 7. Themiscyram ingressus, primo cum Hippolyte de balteo reddendo agit.

Βεβρύκων βασιλέως. absurde, nam ab Amyci ingenio hospitii illa humanitas multum aberat. Incluserat vncinis voc. Ἀμύκου Commelinus, et exulat illud a libb. omnibus. Itaque equidem eieci et stellulas apposui. Simplicissima ratio restituendi Apollodori lectionem esset: καὶ ξενισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Βεβρύκων βασιλέως εἰς βαλόντος εἰς τὴν γῆν, βοηθῶν Λ. sed intercidit versus vnus et alter. βοηθῶν λύκων Dorv. perperam. In codd. est Μυγόνα, nec aliter Tz. v. 314. vt adeo vetus sit vitium; (etsi idem Chil. III, 810. Μυγδόνα habet) at emendavit Μύγδονα Aegius ex Schol. Apollon. seu potius Μυγδόνα, vt scribitur ibi et apud Strabon. et al. etiam Μυγδόνες. καὶ τὴν Βεβρύκων πόλιν ἀποτεμόμενος, γῆν ἔδωκε Λύκῳ. qui verba sic constituerunt, crediderunt, ἀποτέμνεσθαι esse *vrbem excidere*; at hoc esset τέμνειν. Contra ἀποτέμνεσθαι est *adimere*, vel ademtum, detractum, agrum aliis *assignare*. Docet quoque narratio apud Apollon. l. c. 788. et 796. vbi ipsa voc. Δὴν ἀποτεμνόμενος γαίης ἄλις, agrum Bebrycibus ademtum datum esse Lyco; eundem postea iterum Lyco ereptum repetiit Amycus v. 794. Legendum adeo haud duble in nostro: καὶ τὴν Βεβρύκων πολλὴν ἀποτεμόμενος γῆν ἔδωκε Λύκῳ. *magnam*

τίνος ἤκοι χάριν, πυθομένης, καὶ δώσειν τὸν ζωστῆρα ὑπισχνουμένης, Ἥρα μιᾷ τῶν Ἀμαζόνων εἰκασθεῖσα τὸ πλῆθος ἐπεφοίτα, λέγουσα τὴν βασιλίδα ἁρπάζουσιν οἱ προσελθόντες ξένοι. αἱ δὲ μεθ' ὅπλων ἐπὶ τὴν ναῦν κατέθεον σὺν ἵπποις. ὡς δὲ εἶδεν αὐτὰς καθωπλισμένας Ἡρακλῆς, νομίσας ἐκ δόλου τοῦτο γενέσθαι, τὴν μὲν Ἱππολύτην κτείνας, τὸν ζωστῆρα ἀφαιρεῖται· πρὸς δὲ τὰς λοιπὰς ἀγωνισάμενος ἀποπλεῖ, καὶ προσίσχει Τροίᾳ. §. 8.

Συνεβεβήκει δὲ τότε κατὰ μῆνιν Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος ἀτυχεῖν τὴν πόλιν. Ἀπόλλων γὰρ καὶ Ποσειδῶν, τὴν Λαομέδοντος ὕβριν πει- §. 9.

H. 5. 9. mox Iunonis fraude concursu Amazonum facto, §. 8. eas vincit, reginam necat, cum balteo discedit. §. 9. Hesionen, propter Laomedontis patris perfidiam.

agri partem Bebrycibus ademtam dedit Lyco. §. 7. Sequentia in compendium redacta a Zenob. V, 33. p. 127. 8. καταπλεύσας Pal. D. Med. Vat. Reg. 3. εἰς τὸν ἐν Θεμισκύρᾳ λιμένα refinxi, cum vulgo esset εἰς τὸν Θεμισκύραν λιμένα. Galeus emendabat Θεμισκύρας, quod defendi potest, cum et Schol. Lycophr. 1327. ita scribat. Sed in libb. Aegii erat τὸν ἐν μισκύρα· sic et Reg. 3. et nisi fallor Dorv. quoque habuit. Nam Pal. τὴν εἰμισκύρα. Vat. et Med. τὸν ἐν μισώρᾳ. Mox erat καὶ ante παραγενομένης, quod expunxi cum Oxon. Vat. Reg. 3. ὡς αὐτὸν suppeditabat Dorv. Ox. Reg. 3. pro εἰς α. De pugna plura sunt ap. Diodor. IV, 16. καὶ δώσειν τὸν ζωστῆρα ὑπισχνουμένης verba e trinis codicibus addidisse se ait Aegius; in aliis adeo deerant. ἐκ δόλου ex Aegii emend. legimus: codd. corrupte ἐκ δήλου. §. 9. ὕβριν πειράσαι·

ῥᾶσαι θέλοντες, εἰκασθέντες ἀνθρώποις, ὑπέσχοντο ἐπὶ μισθῷ τειχιεῖν τὸ Πέργαμον. τοῖς δὲ
§. 10. τειχίσασι τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου. διὰ τοῦτο Ἀπόλλων μὲν λοιμὸν ἔπεμψε. Ποσειδῶν δὲ κῆτος ἀναφερόμενον ὑπὸ πλημμυρίδος, ὃ τοὺς ἐν τῷ
§. 11. πεδίῳ συνήρπαζεν ἀνθρώπους. χρησμῶν δὲ λεγόντων, ἀπαλλαγὴν ἔσεσθαι τῶν συμφορῶν, ἐὰν προθῇ Λαομέδων Ἡσιόνην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ βορὰν κήτει· ὁ δὲ προὔθηκε ταῖς πλησίον τῆς
§. 12. θαλάσσης πέτραις προσαρτήσας. ταύτην ἰδὼν ἐκκειμένην Ἡρακλῆς, ὑπέσχετο σώσειν αὐτὴν, εἰ τὰς ἵππους παρὰ Λαομέδοντος λήψεται, ἃς ὁ Ζεὺς ποινὴν τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς ἔδωκε. δώσειν δὲ Λαομέδοντος εἰπόντος, κτείνας τὸ κῆτος Ἡσιόνην ἔσωσε. μὴ βουλομένου δὲ τὸν μισθὸν ἀποδοῦναι, πολεμήσειν Τροίαν ἀπειλήσας ἀνήχθη, καὶ προσίσχει Αἴνῳ.

§. 13. Ἔνθα ξενίζεται ὑπὸ Πόλτυος. ἀποπλέων δὲ, ἐπὶ ἠϊόνος τῆς Αἰνίας Σαρπηδόνα, Ποσειδῶνος μὲν

II, 5, 9. §. 10. immiſſo a Neptuno ceto §. 11. vt deuoraretur expoſitam, §. 12. pactus ſibi a Laomedonte equos, liberat; nec pacto ſtat Laomedon. §. 13. Ad vrbem Aenum Thraciae appulſa naue a Poltye excipitur; Sarpedonem, eius fratrem, occidit.

Vat. πειρᾶσθαι. ὑπέσχοντο repoſui cum Pal. Med. Vat. Veſ. Male expreſſum erat ὑπέσχετο. §. 10. ἀναφερόμενον ὑπὸ πλ. ſeu cum aeſtu maris inundata littorum planitie prodibat in interiora terrae bellua, ſeu quod exaeſtuare mare fecerat Neptunus: fere vt ſup. in Andromedae fato II, 4, 3. §. 4. ὁ δὲ προὔθηκε. f. ὅγε. §. 11.

υἱὸν, ἀδελφὸν δὲ Πόλτυος, ὑβριστὴν ὄντα, τοξεύσας ἀπέκτεινε. Καὶ παραγενόμενος εἰς Θάσον, καὶ χειρωσάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας Θρᾶκας, ἔδωκε τοῖς Ἀνδρόγεω παισὶ κατοικεῖν. Ἐκ Θάσου δὲ §. 14.
ὁρμηθεὶς ἐπὶ Τορώνην, Πολύγονον καὶ Τηλέγονον, τοὺς Πρωτέως τοῦ Ποσειδῶνος υἱοὺς, παλαίειν προκαλουμένους, κατὰ τὴν πάλην ἀπέκτεινε. Κομίσας δὲ τὸν ζωστῆρα εἰς Μυκήνας, ἔδωκεν §. 15.
Εὐρυσθεῖ.

Δέκατον δὲ ἐτάγη ἆθλον, τὰς Γηρυόνου βοῦς ſ. 10.
ἐξ Ἐρυθείας κομίζειν. Ἐρύθεια δὲ ἦν Ὠκεανοῦ §. 1.
πλησίον κειμένη νῆσος, ἣ νῦν Γάδειρα καλεῖται. ταύτην κατῴκει Γηρυόνης, Χρυσάορος καὶ Καλ- §. 2.
λιῤῥόης τῆς Ὠκεανοῦ, τριῶν ἔχων ἀνδρῶν συμφυὲς σῶμα, συνηγμένον εἰς ἓν κατὰ τὴν γαστέρα, ἐσχισμένον τε εἰς τρεῖς ἀπὸ λαγόνων τε καὶ

II, 5, 9. §. 13. Thasum Androgei filiis tradit, §. 14. Protei filios necat, §. 15. balteum Eurystheo tradit. 10. X. Geryonis armenta ex Erythia abigit, quae

προσθῇ male erat editum. §. 12. *ἃς Ζεὺς* sine *ὁ* Reg. 3. *καὶ προσίσχει.* f. *προσίσχεν.* §. 13. *ἐπὶ ἠϊόνος τῆς Αἰνίας.* Male Dorv. Vef. Reg. 3. *Αἰνείας.* Steph. Byz. in *Αἶνος.* *τὸ ἐθνικὸν Αἴνιος, ὡς Τήνιος. οὕτω γὰρ γράφεται ἐν τοῖς Πίναξι.* *Androgei filiis,* Alcaeo et Sthenelo in insula Paro captis ſ. 9. pag. 129. §. 14. *ὁρμηθεὶς*, sic ratio fert, cf. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 657, nec aliter M. V. D. *ὁρμησθεὶς* erat in ed. Rom. *ὁρμισθεὶς.* rel.

ſ. 10. *ἐτάγη.* f. *ἐπετάγη.* et sic mox ſ. 12. *Γηρύων, Γηρυονεὺς*, et *Γηρυόνης* Schol. Hesiod. p. 310. *a.* cf. Ver-

§. 3. μηρῶν. εἶχε δὲ Φοινικᾶς βόας, ὧν ἦν βουκόλος Εὐρυτίων· φύλαξ δὲ Ὄρθρος ὁ κύων δικέφαλος ἐξ Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος γεγεννημένος.

§. 4. Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας, διὰ τῆς Εὐρώπης, ἄγρια πολλὰ παρελθὼν, Λιβύην ἐπέβαινε· καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν, ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὅρων Εὐρώπης καὶ
§. 5. Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας. θερμαινόμενος

II, 5, 10. §. 3. Eurytion seruat, cum cane Orthro, §. 4. iter per Libyam ad Tartessum;

heyck ad Ant. Lib. p. 27. §. 2. ἐσχισμένον τε malim δὲ, male edd. ἐσχισμένον. inferius erat vnum corpus, sed inde a femoribus et ilibus, quoad superiora erat triplex, adeoque tria pectora erant et tria capita, cum sex brachiis et sex pedibus; vt expresse Stesichorus in Schol. Hesiod. p. 256. b. *Heinf.* quem exscripsit Eudoc. p. 214. ergo et inferiora inde ab aluo iterum triplicia erant. τρισώματος est Eurip. Herc. fur. 423. — §. 3. Φοινικᾶς scripsi ex Φοινικέας. vulgo Φοινικὰς, Anonym. Φονικᾶς, etsi veteres Grammaticos, et ipsum Etymol. M., in hac voce argutatos esse nouerim, quasi a φόνος duci posset. §. 4. Ταρτησὸν scribunt et hic codd. Pal. Vat. Reg. 3. vix doctam rationem sequuti, qua veteres non geminabant litteras nisi pronuntiando. Mox ἀντιστοίχους δύο στήλας, (quo ipsa res facile ducit, nam fuere ἀντικείμεναι στῆλαι, et in quod iam Faber incidit, vnde Galeus alios sic legere ait, non enim codd. innuere voluisse videtur) firmat Scholion ad Timaeum Platonis ab optimo viro Ruhnkenio suppeditatum: ἵστησι μὲν σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὅρων Εὐρώπης καὶ

δὲ ὑπὸ Ἡλίου κατὰ τὴν πορείαν, τὸ τόξον ἐπὶ τὸν θεὸν ἐνέτεινεν. ὁ δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ θαυμάσας, χρύσεον ἔδωκε δέπας, ἐν ᾧ τὸν Ὠκεανὸν διεπέρασε. καὶ παραγενόμενος εἰς Ἐρύθειαν, ἐν ὄρει Ἄβαντι αὐλίζεται. αἰσθόμενος δὲ ὁ κύων ἐπ' αὐτὸν ὥρμα· ὁ δὲ καὶ τοῦτον τῷ ῥοπάλῳ παίει, καὶ τὸν βουκόλον Εὐρυτίωνα τῷ κυνὶ βοηθοῦντα ἀπέκτεινε. Μενοίτιος δὲ ἐκεῖ τὰς Ἅδου βόας βόσκων, Γηρυόνῃ τὸ γεγονὸς ἀπήγγειλεν. ὁ δὲ καταλαβὼν Ἡρακλέα παρὰ ποταμὸν Ἀνθεμοῦντα, τὰς βόας ἀπάγοντα, συστησάμενος μάχην, καὶ τοξευθεὶς ἀπέθανεν. Ἡρακλῆς ἐν- §. 6. §. 7. §. 8.

II, 5, 10. §. 5. in insulam traiicit cymbio. §. 6. Eurytionem necat. §. 7. a Menoetio re nuntiata, Geryon accurrens sagitta ab Hercule traiicitur, qui

Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας, quae ad verbum descripta sunt ex h. l. Vulgo legitur ἀντιστοίχων vt ad ὅρων referatur. E Pal. notatum ἀντιστοίχω. possit hoc pro duali haberi, dictumque adeo esse ἀντιστοίχω δύο στήλας, vt illud Aeliani: ἀδελφὼ οὗτοι Ῥοδίω, sed obscurior ductus τοῦ ν fefellit oculos. Mox vitiose est exaratum ὅρων, pro ὅρων, qui *fines*, *termini*, sunt, nam ab ὅρος esset ὀρῶν, quod sane et ipsum ferri posset h. l.

§. 5. ἐνέτεινε. Vat. ἔτεινε. τὸν Ὠκεανὸν, nisi ab interpolatore venit, int. de freto inter Iberiam et Erythiam. ἐν ὄρει Ἄβαντι in codd. Ἄρβαντι intulerat Aegius. — §. 7. Μενοίτης nomen scribitur in Pal. Ox. Dorv. Vat. Reg. 3. sic et inf. l. c. ita vt potior haec lectio habenda sit. Mox interpunge καὶ τοξευθεὶς, ἀ. alioqui καὶ esset exterendum. §. 8. Statim post Ἡρακλῆς excidit δὲ,

θέμενος τὰς βόας εἰς τὸ δέπας, καὶ διαπλεύσας εἰς Ταρτησσὸν, Ἡλίῳ πάλιν ἀπέδωκε τὸ δέπας.

§. 9. Διελθὼν δὲ Ἀβδηρίαν εἰς Λιγύην ἦλθεν, ἐν ᾗ τὰς βόας ἀφηροῦντο Ἀλεβίων τε καὶ Δέρκυνος οἱ Ποσειδῶνος υἱοὶ, οὓς κτείνας διὰ Τυῤῥηνίας ᾔει·

II, 5. 10. §. 8. cum armentis Tartessum redit, §. 9. iter per Ibêriam, per Ligures, per Italiam,

οὖν, ἐνθέμενος. διαπλεύσας εἰς Ταρτησσὸν, obiectam Gadibus terram, vndique Baetis ostiis cinctam, in insulae modum. §. 9. Ἀβδηρίαν. in codd. erat Αὐδηρίαν e more librariorum, at in edd. Ἄβδηραν. In promtu est cum Galeo emendare Ἰβηρίαν. Palmer. coni. Ἀβίλαν seu Ἀβύλαν. Fuit tamen *Abdera* Hispaniae ad mare in Bastulis Poenis inter Malaccam et Carthaginem nouam, paullo quidem longius a Gadibus, vid. Strab. III. p. 236. A. ait tamen Stephanus Artemidorum eam πρὸς τοῖς Γαδείροις collocare. Potuit itaque ab antiquo poeta hoc nomen in Heraclia poni. Nec tamen ab indoctis librariis alienum est, τὴν Ἰβηρίαν eo modo corrumpere; et legitur in Tz. Chil. II, 340. ex h. l. δι' Ἰβηρίας δὲ τὰς βοῦς ἐλαύνων πρὸς Λιβύην. εἰς Λιγύην. Vulgo legitur εἰς Λιβύην, quod alienum esse quis non videat, cum in Italiam processerit Hercules. *Libyca ora* Rhodâni ap. Plin. III, 4. nemo huc vocet, nam sunt ea *Libica*, a Libe, vento Africo. *Ligures* hic latere nullus dubito. Pertinuit primis temporibus nomen eorum vsque ad Iberum. Λιγύην emendauit Cluver. in Ital. p. 317. Vossius ad Melam p. 750. et Gale Λιγυστίνην vel, quod Diodor. IV, 19. extr. in hac ipsa fabula habet, Λιγυστικήν, quod quidem cum Λιβυστικῇ alibi quoque confunditur: Lycophr. 648. 1312. vbi vid.

Ἀπὸ Ῥηγίου δὲ εἰς ἀποῤῥήγνυσι ταῦρος, καὶ ταχέως εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπεσὼν, καὶ διανηξάμενος εἰς Σικελίαν (καὶ τὴν πλησίον χώραν διελθὼν, τὴν ἀπ' ἐκείνου κληθεῖσαν Ἰταλίαν· Τυῤῥηνοὶ γὰρ Ἰταλὸν τὸν ταῦρον ἐκάλεσαν)· ἦλθεν εἰς πεδίον Ἔρυκος, ὃς ἐβασίλευεν Ἐλύ- §. 10.

II, 5. 10. §. 10. Siciliam.

Schol. At nimis recedit hoc a lectione librorum; alterius vero auctoritatem non inuenio. Arbitror equidem εἰς Λίγυας ſcribendum eſſe; ſed retinet me, quod Λιγύην priſcus auctor habere potuit. διὰ Τυῤῥηνίας ᾔει. male edd. εἴη. §. 10. Quae ſequuntur, contaminata ſunt partim omiſſione partim interpolatione, cum eſſet, qui alteram fabulam inferret de nomine Italiae impoſito ab eo *vitulo* ſeu boue, qui profugerat: nam cum reliqua de boue agant, atque etiam ἦλθεν εἰς πεδίον Ἔρυκος ad eam referenda ſint, temere interpoſita ſunt illa de Hercule: καὶ τὴν πλησίον χώραν διελθὼν (*Hercules*) τὴν ἀπ' ἐκείνου (τοῦ ταύρου) κληθεῖσαν Ἰταλίαν· Τυῤῥηνοὶ γὰρ ἰταλὸν τὸν ταῦρον ἐκάλεσαν. quae haud dubie eiicienda ſunt, vt oratio ſic procedat: Ἀπὸ Ῥηγίου δὲ εἰς — διανηξάμενος εἰς Σικελίαν, ἦλθεν εἰς πεδίον E. etſi vel ſit ſuppletum malim: εἰς Σικελίαν ἀφίκετο καὶ ἦλθεν. Sin illa in medio poſita ab ipſo auctore profecta contendas, ſaltem valde corrupta habenda ſunt. διανηξάμενος ſubſtitui e codd: quod et Hellanicus habuiſſe videtur apud Dionyſ. l. c. Aegius dederat: διαπλευσάμενον, quod Commelin. mutauit in διαπλευσάμενος. voculam proximam εἰς non habent iidem codd. in quibus adeo iuncta ſunt καὶ διανηξάμενος, Σικελίαν καὶ τὴν πλησίον χώραν διελθὼν, quae ſunt inepta. Ἔρυκος ὃς ἐβασίλευεν Ἐλύ-

§. 11. μων. Ἔρυξ δὲ ἦν Ποσειδῶνος παῖς, ὃς τὸν ταῦρον ταῖς ἰδίαις συγκατέμιξεν ἀγέλαις. παραθέμενος οὖν τὰς βόας Ἡρακλῆς Ἡφαίστῳ, ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ζήτησιν ἠπείγετο· εὑρὼν δὲ ἐν ταῖς τοῦ Ἔρυκος ἀγέλαις, ἀπαιτεῖ, καὶ λέγοντος, οὐ δώσειν, εἰ μὴ παλαίσας αὐτοῦ περιγένηται, τρὶς περιγενόμενος κατὰ τὴν πάλην, ἀπέκτεινε, καὶ τὸν ταῦρον λαβὼν, μετὰ τῶν ἄλλων ἐπὶ τὸν Ἰόνιον ἤλαυνε πόντον.

§. 12. Ὡς δὲ ἦλθεν ἐπὶ τοὺς μυχοὺς τοῦ πόντου, ταῖς βουσὶν οἶστρον ἐνέβαλεν ἡ Ἥρα, καὶ σχίζονται κατὰ τὰς Θράκης ὑπωρείας· ὁ δὲ διώξας, τὰς μὲν συλλαβὼν ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἦγεν· αἱ δὲ ἀπολειφθεῖσαι τὸ λοιπὸν ἦσαν ἄγριαι.

II, 5. 10. §. 11. vbi Erycem lucta sternit, §. 12. et per Thraciam facit;

μων. hoc praebent codd. vt adeo haud assequar, vnde Aegius intulerit: Ἐρυκίνων. §. 11. Verba ἀπαιτεῖ καὶ absunt codd. Pal. D. Med. Reg. 3. item Vat. in quo exciderant verba παραθέμενος ad λέγοντος, sed vitio ex ἀγέλαις bis posito orto. Ἰόνιον vt in ipsis poetis v. c. Apollon. IV, 307. πόντοιο Ἰονίοιο. Ἰόνιος κόλπος. Perieg. 94. constanter et hic scribitur, etsi ratio postulabat Ἰώνιον: sed satis de hoc Markl. ad Max. Tyr. Diss. 39, 5. §. 12. Iam in verbis ἐνέβαλεν Ἥρα Vat. σχίζονται h. l. *dispergunlur*. ἤγαγεν pro ἦγεν Pal. D. O. Reg. 3. iungenda autem sunt; συλλαβὼν ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον, partem boum consternatorum insequutus ad Hellespontum consequutus est, cum mare fugam eorum sisteret.

μόλις δὲ τῶν βοῶν συνελθουσῶν, Στρυμόνα μέμ- §. 13.
ψάμενος τὸν ποταμὸν, πάλαι τὸ ῥεῖθρον πλωτὸν ὂν, ἐμπλήσας πέτραις, ἄπλωτον ἐποίησε; καὶ τὰς βόας Εὐρυσθεῖ κομίσας δέδωκε. ὁ δὲ αὐτὰς κατέθυσεν Ἥρᾳ.

Τελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων ἐνὶ μηνὶ καὶ ſ. 11.
ἔτεσιν ὀκτὼ, μὴ προσδεξάμενος Εὐρυσθεὺς τόν τε §. 1.
τῶν τοῦ Αὐγέου βοσκημάτων, καὶ τὸν τῆς ὕδρας,

II, 5, 10. §. 13. Strymone vadoſo facto boues ad Eurystheum adducit. 11. Duobus laboribus Herculis reiectis, pro iis duo alios imponit Eurystheus.

ſecumque abduxit vlterius. §. 13. Mox βοῶν συνελθουσῶν, in promtu eſſet συνελαθεισῶν, *coactis*, compulſis; ſed nec alterum damnandum. *Strymonem* Hercules ita traiecit, vt eum vadoſum faceret, ſaxis iniectis, quibus pro ponte vteretur. Pro μεμψάμενος Canterus Nov. Lect. IV, 13, Galeo probante, legebat ἀμειψάμενος *traiiciens*. Quod non admitto; nam habuit Hercules quod incuſaret fluvium, cum vadum, quo traiicere poſſet, nusquam eſſet; iraſcens itaque fluvium vltus eſt alueo obſtructo; fuit ſcilicet locus in Strymone vadoſus, cuius cauſſas ab Herculis facto petierunt homines. Legebatur: πάλαι τὸ ῥεῖθρον πλωτὸν, ὃν ἐμπλήσας π. vitium incurrit in oculos, cum medela, quae nec fugit Commelin. et Galeum. Lenior quoque eſſet oratio: τὸ ῥεῖθρον, πάλαι πλωτὸν ὂν, ε. Fecit autem flumen ἄπλωτον, vt nauibus deſcendi nequiret, dum ipſe iniectis ſaxis vadoſum reddidit. δέδωκε malim ἔδωκε.

ſ. 11. In Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. eſt ἐν μ. et margo Vat. μησί, παρ' Ἑσπερίων

ἑνδέκατον ἐπέταξεν ἆθλον παρ' Ἑσπερίδων χρύσεα μῆλα κομίζειν.

§. 2. Ταῦτα δὲ ἦν, οὐχ, ὥς τινες εἶπον, ἐν Λιβύῃ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος ἐν Ὑπερβορέοις· ἃ Διῒ γήμαντι Ἥρα ἐδωρήσατο. ἐφύλασσε δὲ αὐτὰ δράκων ἀθάνατος, Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, κεφαλὰς

II, 5, 11. §. 2. XI. Hesperidum poma apportanda ex Hyperboreis. In itinere

male Dorv. Reg. 3. et edd. Rom. Commel. — κομίζειν. κομίσων Pal. Reg. 3. Oxon. κομίζων Dorv. Vat. κομίζει ed. Par. sphalma. §. 2. ἃ Διῒ γήμαντι Ἥρα ἐδωρήσατο. Ita constanter libri. E. Eratosth. c. 3. tamen, vbi Pherecydes laudatur, quem noster sequitur, manifestum fit, excidisse Γῆν, nam Terra poma Iunoni pro nuptiali munere attulit: Φερεκύδης γάρ φησιν, ὅτε ἐγαμεῖτο ἡ Ἥρα ὑπὸ Διός, φερόντων αὐτῇ τῶν θεῶν δῶρα, τὴν Γῆν ἐλθεῖν φέρουσαν τὰ χρύσεα μῆλα. Nec fabula ceteroquin obscura: v. Schol. Apollon. IV, 1396. Facile itaque in mentem veniat Γῆν restituere, et restituta quoque est a Valkenario ad Eurip. Phoen. p. 734. et Koppiers Obss. philol. p. 102. ἃ Διῒ Γῆ γήμαντι Ἥραν ἐδωρήσατο. parum tamen emendatio haec, si intentiore animo excutias, satisfacit; nam, ne collocationem verborum ingratam et insolentem nunc memorem, non Ioui munera illa facta, sed Iunoni, a qua poma apud Atlantem fuere deposita; (v. Eratosth. eod. l. Athen. III. p. 83. C. Schol. Apollon. e. l.) nec aliter mos antiquitatis ferebat; sic et Harmoniae et Thetidi dona facta, non Cadmo et Peleo. Vitium potius in γήμαντι latere puto et verba excidisse plura, v. c. in hunc aut similem modum: ἃ γαμηθείσῃ Διῒ Ἥρᾳ Γῆ ἐδωρήσατο.

ἔχων ἑκατόν· ἐχρῆτο δὲ φωναῖς παντοίαις καὶ ποικίλαις. μετὰ τούτου δὲ Ἑσπερίδες ἐφύλαττον, Αἴγλη, Ἐρύθεια, Ἑστία, Ἀρέθουσα.

Πορευόμενος οὖν ἐπὶ ποταμὸν Ἐχέδωρον ἧκε. §. 3.
Κύκνος δὲ, Ἄρεος καὶ Πυρήνης, εἰς μονομαχίαν αὐτὸν προὐκαλεῖτο. Ἄρεος δὲ τοῦτον ἐκδικοῦντος, καὶ συνιστάντος μονομαχίαν, βληθεὶς κεραυνὸς μέσος ἀμφοτέρων διαλύει τὴν μάχην. Βαδίζων §. 4.
δὲ δι' Ἰλλυρίων, καὶ σπεύδων ἐπὶ ποταμὸν Ἠριδανὸν, ἧκε πρὸς Νύμφας Διὸς καὶ Θέμιδος. αὗται μηνύουσιν αὐτῷ Νηρέα. συλλαβὼν δὲ αὐτὸν κοιμώμενον καὶ παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφὰς,

II, 5, 11. §. 3. cum Cycno, tum cum Marte pugnat, §. 4. Nereum apud Eridanum adit et ex eo viae rationem discit.

verba ipsa tamen praestare nolo. Ἐρύθεια scripsi ex Pal. Reg. 3. pro Ἐρυθία. Pro Ἑστία legit Ἑσπερία Gal. et Mitscherl. Apud Apollon. IV, 1427, sunt Ἑσπέρη, Ἐρυθηΐς, Αἴγλη. apud Lutat ad Stat. Theb. II, 281. *Aegle, Arethusa, Hesperie.* Pro Ἀρέθουσα tamen est Ἐρέθουσα in Pal. Dorv. Vers. Reg. 3. Antea edebatur Ἀρεθοῦσα. §. 3. Ἄρεος δὲ τοῦτον ἐκδικοῦντος. Pal. et Reg. 3. τοῦτο Ἐ. idem et Ἄρεως. Sane ἐκδικεῖν est *vlcisci*, vt inf. c. 7, 3. τὸν δὲ τούτου θάνατον ἐκδικῶν, et sup. II, 4, 11. §. 2. ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον. συνίστησι μονομαχίαν; vulgarius est συστήσασθαι τὴν μάχην. Mox μέσος e codd. Pal. Med. Dorv. Reg. 3. (inf. c. 6, 3. ὁ Ζεὺς ἵησι μέσον αὐτῶν κεραυνόν.) pro vulgato μέσον. ab hoc et Vat. aberat δὲ post βαδίζων. §. 4. Pro σπεύδων, est φεύγων in Med. Vat. Dorv. et trinis Regg. Excidit forte articulus, et leg. τὸν Νηρέα. Schol. Apollonii: ὑπέθεντο ἀποροῦντι μα-

ἔδησε· καὶ οὐκ ἔλυσε, πρὶν ἢ μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ποῦ τυγχάνοιεν τὰ μῆλα, καὶ αἱ Ἑσπερίδες. §. 6. μαθὼν δὲ, Λιβύην διεξῄει. ταύτης ἐβασίλευε παῖς Ποσειδῶνος Ἀνταῖος, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνῄρει. τούτῳ δὲ παλαίειν ἀναγκαζόμενος Ἡρακλῆς, ἀράμενος ἅμμασι μετέωρον κλάσας ἀπέκτεινε. ψαύοντα γὰρ γῆς, ἰσχυρότατον συνέβη γίνεσθαι. διὸ καὶ Γῆς τινὲς ἔφασαν τοῦτον εἶναι παῖδα.

II, 5, 11. §. 6. Profectus per Libyam Antaeum ad luctam aduenas prouocantem strangulat;

θεῖν παρὰ Νηρέως, ποῦ ἂν εἴη τὰ χρυσᾶ μῆλα. ἐναλλάσσαντα Dorv. putes forte ἐναλλάξαντα, sed ita fert stupor istius librarii. Paullo ante deletum malim καὶ, non enim potuit eum dormientem et simul formas mutantem comprehendere; sed συλλαβὼν αὐτὸν κοιμώμενον, παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφὰς ἔδησε. §. 6. τούτῳ δὲ παλαίειν. melius tolles δὲ, quod et abest Pal. Vat. ἀράμενος ἅμμασι μετέωρον κλάσας. Legebatur ἀ. ἄγκασι μ. θλίψας. Accipiebatur istud quasi ἀγκὰς scriptum esset, *vlnis*. Commel. et Faber etiam sic emendabant. At in codd. est ὄμμασι; vnde facile erat coniectu ἅμμασι, quod et Galeo in mentem venit, cum illud vocabulum luctae proprium sit, de nodo et amplexu brachiis implexis. *Conseruere manus et multo brachia nexu* apud Lucan. IV, 617. in hac ipsa Antaei lucta. Illustrauit rem Scalig. ad Euseb. Chron. 768. sed is ἄγκασι defendit, quasi pressis fuerit Antaeus ilibus elisus. Sunt tamen ἅμματα etiam apud Syncell. p. 163. Par. Multo magis id firmat locus communicatus mecum a Ruhnkenio e Schol. Platon. ad lib. VII. de LL. τοῦτον οὖν ἀράμενος

Μετὰ Λιβύην δὲ Αἴγυπτον ἐξῄει. ταύτης §. 7.
ἐβασίλευε Βούσιρις Ποσειδῶνος παῖς καὶ Λυσιανάσσης τῆς Ἐπάφου. οὗτος τοὺς ξένους ἔθυεν ἐπὶ βωμῷ Διὸς, κατά τι λόγιον. ἐννέα γὰρ ἔτη ἀφορία τὴν Αἴγυπτον κατέλαβε. Φράσιος δὲ ἐλθὼν §. 8.
ἐκ Κύπρου, μάντις τὴν ἐπιστήμην, ἔφη τὴν ἀφορίαν παύσεσθαι, ἐὰν ξένον ἄνδρα τῷ Διῒ σφάξωσι κατ' ἔτος. Βούσιρις δὲ ἐκεῖνον πρῶτον σφάξας τὸν μάντιν, τοὺς κατιόντας ξένους ἔσφαζε. συλ- §. 9.

II, 5, 11. §. 7. Busiridem aduenas mactantem necat,

τὸν Ἀνταῖον, μετέωρον ἅμμασιν Ἡρακλῆς κλάσας, ἀπέκτεινε. ψαύοντα γὰρ τῆς γῆς ἰσχυρὸν συνέβαινε γίγνεσθαι. Auctoritatem addit idem locus alteri lectioni κλάσας, quae codicum est, pro altera θλίψας, ab interpretatione profecta; probandum etiam τῆς γῆς. Sed ἰσχυρὸν non minus corruptum quam ἰσχυρότατον. videtur legendum ἰσχυρότερον, quod iam Gal. et Fab. coniecerunt. §. 7. ἐξῄει leg. διεξῄει, quod iam Gal. et Fab. emendarunt. Λυσσιανάσσης Pal. Vat. Reg. 3. male. Gale coniectabat Λιβύας ex II, 1, 4. §. 1. perperam. (Laudare tamen poterat pro se Syncell. Chronogr. p. 152. Par.: Βούσιρις, Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης τῆς Ἐπάφου παῖς, τῶν κατὰ τὸν Νεῖλον τόπων ἐτυράννει, καὶ τοὺς παροδεύοντας κατέθυε ξένους. quem locum latine versum vides in Hieronymi Chron. Sed profectum hoc a confuso illo antiquiore Busiride cum posteriore.) Verum nomen seruat quoque Tz. Chil. II, 368. Φράσιος ex Pal. et ceteris redditum pro Θράσιος. ἔφη παύσεσθαι. Pal. D. O. V. R, 3. παύσασθαι, et hoc bene. Sed alterum nostro scriptori sollenne. vid. Not. sup. ad c. 2, 2. §. 4. ἔσφαζε. Dorv.

ληφθεὶς οὖν καὶ Ἡρακλῆς, τοῖς βωμοῖς προσεφέρετο· τὰ δὲ δεσμὰ διαῤῥήξας, τόντε Βούσιριν, καὶ τὸν ἐκείνου παῖδα Ἀμφιδάμαντα ἀπέκτεινε, καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην.

§. 10. Διεξιὼν δὲ Ἀσίας, Θερμυδραῖς, Ῥοδίων λιμένι, προσίσχει. καὶ βοηλάτου τινὸς λύσας τὸν ἕτερον τῶν ταύρων ἀπὸ τῆς ἁμάξης, εὐωχεῖτο θύσας. ὁ δὲ βοηλάτης βοηθεῖν ἑαυτῷ μὴ δυνάμενος, στὰς ἐπί τινος ὄρους κατηρᾶτο. διὸ καὶ νῦν, ἐπειδὰν θύωσιν Ἡρακλεῖ, μετὰ καταρῶν τοῦτο πράττουσι.

II, 5, 11. §. 10. in Rhodo bouem aratoris deuorat, diris deuotus.

et Reg. 3. ἔσφαξε, quod Gale malebat. §. 9. τοῖς βωμοῖς προσεφέρετο. plurali iterum vsus, vt sup. I, 9, 8. §. 3. τῶν βωμῶν. nisi vitium subest. Nam et paullo ante, hac ipsa pagina, et alio loco I, 9, 1. §. 4. est τῷ βωμῷ, et hoc in loco πρὸς τῷ βωμῷ est in Schol. Apollon. l. c. Est tamen omnino oratio parum venusta in h. l. Ἀμφιδάμαντα. Schol. Apollonii l. c. Ἰφιδάμαντα: vnde Eudoc. p. 216. sed corrupte. καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην. verba desunt codd., inserta adeo ab Aegio ex Apollon. Schol. l. c. §. 10. Διεξιὼν δὲ, quae hic sequuntur, vsque ad τοῦτο πράττουσι, haud dubie alieno loco inculcata sunt, siue a librario, siue ex margine. Nam iter Herculis ex Aegypto in Arabiam factum. Nec illa in Rhodum profectio est apud Schol. Apollonii, nec in Tz. Chil. II, 369. apud quem tamen ea in reditu memoratur Herculis ab Hyperboreis: ὑπὸ στροφαῖς (leg. ὑποστραφεὶς) Θερμύδρῳ δὲ προσσχὼν λιμένι Ῥόδου etc. In Ἀσίας vitium est, vt aut legendum sit τὴν Ἀσίαν aut omissum aliquid. Ῥοδίων legitur, puto, ex Aegii emendatione, in libb.

Παριὼν δὲ Ἀραβίαν, Ἠμαθίωνα κτείνει παῖδα Τιθωνοῦ. καὶ διὰ τῆς Λιβύης πορευθεὶς ἐπὶ τὴν ἔξω θάλασσαν, καταπλεῖ· οὗ τὸ δέπας καταλαμβάνει. καὶ περαιωθεὶς ἐπὶ τὴν ἤπειρον τὴν ἀντικρὺ, κατετόξευσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου τὸν ἐσθίοντα τὸ τοῦ Προμηθέως ἧπαρ αἰετὸν, ὄντα Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος· ὃς καὶ τὸν Προμηθέα διέλυσε, δεσμὸν ἑλόμενος τὸν τῆς ἐλαίας, καὶ παρέσχε τῷ Διῒ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα. §. 11. §. 12.

Ὡς δὲ ἧκεν εἰς Ὑπερβορέους, πρὸς Ἄτλαντα, ὑποθέντος Προμηθέως τῷ Ἡρακλεῖ, αὐτὸν ἐπὶ τὰ μῆλα μὴ πορεύεσθαι, διαδεξάμενον δὲ Ἄτλαντος τὸν πόλον, ἀποστέλλειν ἐκεῖνον, πεισθεὶς δὲ διε- §. 13.

II, 5, 11. §. 11. Emathione occiso, §. 12. alligatum Caucaso Prometheum soluit vinculis, §. 13. Atlantis

est λωδίων, probabilius Λινδίων, vt et Gale coniecit, ex Conon. c. 11. add. Tzetz. Chil. II, 40. 590. et Zenob. IV, 95. ἐν Λίνδῳ. §. 11. Παριὼν δὲ Ἀραβίαν: (Sic Dorv. Vat. Legebatur Ἀῤῥαβίαν. quod in poeta locum haberet.) §. 12. ἐπὶ τοῦ Καυκάσου. Pal. D. Vat. Reg. 3. Καυκασίου. κατατοξεύειν voc. proprium hac in re: v. ad Lucian. T. I. p. 263. Mox ὃς delendum, quippe ex vltima τοῦ Τυφῶνος natum. δεσμὸν ἑλόμενος τὸν τῆς ἐλαίας. infeliciter post Aegium Commelin. tentat δεσμὸν ἀργυλέον. Sed vid. Obss. ad h. l. Galeus verba constituit: Χείρωνα ἀθάνατον ὄντα, θνήσκειν ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα. Satis erat interpungere vt fecimus, et iungere: Χείρωνα ἀθάνατον, θνήσκειν α. α. θ. §. 13. ὑποθέντος Προμηθέως. in codd. vbique εἰπόντος, pro, iubente, vi-

§.14. δέξατο. Ἄτλας δὲ, δρεψάμενος παρ' Ἑσπερίδων τρία μῆλα, ἧκε πρὸς Ἡρακλέα. καὶ μὴ βουλόμενος τὸν πόλον ἔχειν, * * καὶ σπεῖραν ἐπὶ τῆς
§.15. κεφαλῆς θέλειν ποιήσασθαι. τοῦτο ἀκούσας Ἄτλας, ἐπὶ γῆς καταθεὶς τὰ μῆλα, τὸν πόλον διεδέξατο. καὶ οὕτως ἀνελόμενος αὐτὰ, Ἡρακλῆς
§.16. ἀπηλλάττετο. ἔνιοι δὲ φασὶν, οὐ παρὰ Ἄτλαντος αὐτὰ λαβεῖν, ἀλλὰ αὐτὸν δρέψασθαι τὰ
§.17. μῆλα, κτείναντα τὸν φρουροῦντα ὄφιν. κομίσας δὲ τὰ μῆλα Εὐρυσθεῖ ἔδωκεν· ὁ δὲ λαβὼν, Ἡρακλεῖ ἐδωρήσατο. παρ' οὗ λαβοῦσα Ἀθηνᾶ, πάλιν αὐτὰ ἀπεκόμισεν· ὅσιον γὰρ οὐκ ἦν αὐτὰ τεθῆναί που.

f. 12. Δωδέκατον ἆθλον ἐπετάγη, Κέρβερον ἐξ Ἅδου
§. 1. κομίζειν. εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς μὲν κυνῶν κεφαλὰς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ νώτου παν-

II, 5. 11. fraudem vltus, cum pomis §. 17. redit. 12. XII: Cerberum ex inferis adducit.

detur adeo alterum Aegius adoptasse ex Schol. Apollonii. ἀποστέλλειν ex codd. Dorv. Vat. Reg. 3. dedit; pro vulg. ἀποστελεῖν. post πεισθεὶς haud dubie δὲ eiiciendum. In feqq. §. 14. interpofui notam lacunae, iam a Galeo obferuatae, de qua v. Obff. Eudocia confirmat σπεῖραν f. σπεῖραν pro πήραν, eft enim σπεῖρα pulvillus feu culcita fubiecta oneri impofito: cf. Cafaub. ad Athen. p. 621. l. 3. (contra τὰ σπεῖρα a τὸ σπεῖρον) θέλειν ante ποιήσασθαι libri dabant, pro vulgari θέλων. Mox §. 16. κτείναντι edit. Rom. fed vitio, vt et vitium edit. Par. eft, quod §. 17. οὐκ poft ὅσιον γὰρ excidit:

τοίων εἶχεν ὄφεων κεφαλάς. Μέλλων οὖν ἐπὶ §. 2. τοῦτον ἀπιέναι, ἦλθε πρὸς Εὔμολπον εἰς Ἐλευσῖνα, βουλόμενος μυηθῆναι. ἦν δὲ οὐκ ἐξὸν ξένοις τότε μυεῖσθαι. ἐπειδήπερ θετὸς Πυλίου παῖς γενόμενος ἐμυεῖτο. μὴ δυνάμενος δὲ ἰδεῖν τὰ μυστή- §. 3.

II, 5, 12. §. 2. Ad eos descensurus initia consequitur Eleusine,

τεθῆναί που. Vat, τεθεῖναι, saltem τεθεῖσθαι. Anonymus: μετατεθῆναί που.

f. 12. §. 2. πρὸς Εὔμολπον εἰς Ἐλευσῖνα. antea πρὸς Ἐ. altero loco εἰς reposui ex Schol. Homer. Etsi et Anonym. παραγίνεται πρὸς τὴν Ἐλευσῖνα. Illis: ἐπειδήπερ θετὸς Πυλίου παῖς γενόμενος ἐμυεῖτο vitium adhuc insidet, etsi sublatum alterum, quod antea erat: ἐπειδήπερ Θέσπιος Π. π. siue vt cum codd. habet ed. pr. Θέστιος. natum hoc ex θετὸς, vt iam Aegius monuit, et post eum Faber, Gal. et Hemsterh. ad Plutum l. c. p. 367. Schol. Homer. l. c. ἦν δὲ οὐκ ἐξὸν ξένοις τότε μυεῖσθαι. δι' ὃ γίνεται Πυλίου θετὸς υἱὸς, καὶ παραγενόμενος ἐμυεῖτο. Quod adhuc insidet vitium, latet primo in ἐπειδήπερ, ortum ex seqq. verss. ἐπείπερ. Dixeris legendum forte: ἔπειτα. nam δι' ὃ longius recedit. At restat vel sic alterum vitium in ἐμυεῖτο. non enim hoc nunc factum est, sed paullo post, cum a caede esset lustratus: nam sequitur: μὴ δυνάμενος ἰδεῖν τὰ μυστήρια· (quomodo hoc si ἐμυεῖτο?) — ὑπὸ Εὐμόλπου τότε ἐμυήθη. Dicat aliquis alterum de minoribus, alterum de mysteriis maioribus esse intelligendum; in quem sensum illud: ἰδεῖν τὰ μυστήρια Gale accipit, vt sit ἐπόπτην εἶναι, ἐποπτεύειν: Ita vero parum commode eodem verbo diuersis temporibus vsus est: ἐμυεῖτο — ἐμυήθη. Mihi totus locus interpolatus, et saltem ista ἦν δὲ — ad ἐμυεῖτο ab aliena manu iam antiquitus inserta

ρια, ἐπείπερ οὐκ ἦν ἡγνισμένος τὸν Κενταύρου φόνον, ἁγνισθεὶς, ὑπὸ Εὐμόλπου τότε ἐμυήθη. καὶ παραγενόμενος ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς Ἅδου καταβάσεως τὸ στόμιόν ἐστι, διὰ τούτου κατῄει.

§. 4. Ὁπηνίκα δὲ εἶδον αὐτὸν αἱ ψυχαὶ, χωρὶς Μελεάγρου καὶ Μεδούσης τῆς Γοργόνος, ἔφυγον. ἐπὶ δὲ τὴν Γοργόνα τὸ ξίφος, ὡς ζῶσαν, ἕλκει, καὶ παρὰ Ἑρμοῦ μανθάνει, ὅτι κενὸν εἴδωλόν ἐστι.

§. 5. Πλησίον δὲ τῶν Ἅδου πυλῶν γενόμενος, Θησέα εὗρε, καὶ Πειρίθουν τὸν Περσεφόνης μνηστευόμενον γάμον, καὶ διὰ τοῦτο δεθέντα. θεασάμενοι

II, 5, 12. §. 3. Apud Taenarum descensum facit. §. 4. Vmbrae eum conspectum fugiunt, excepto Meleagro et Gorgone; hanc ense petit; §. 5. Theseum et Pirithoum reperit vinctos;

esse videntur. Mox §. 3. ἐπείπερ οὐκ ἦν ἡγισμένος τὸν Κενταύρου φόνον, pro his Schol. Homer. οὐχ ἡγνίσθη τοῦ τῶν Κενταύρων φόνου, vtique melius, saltem τῶν Κενταύρων tenendum: ἢ. τὸν τῶν Κενταύρων φόνον. Cur autem horum potissimum caede pollutum crediderint Herculem, qui tot alias caedes commiserat, non apparat. ἁγνισθεὶς, ὑπὸ Εὐμόλπου τότε ἐμυήθη. ita interpunxi: non: ἁγνισθεὶς ὑπὸ E. propter τότε. et Anonymus: μυηθεὶς ὑπ' Εὐμόλπου. nec aliter Tz. v. 394. l. c. — οὗ τῆς Ἅδου καταβάσεως τὸ στόμιόν ἐστι. Schol. Homer. l. c. ὁ τῆς Ἀ. κ. ἐστὶ στόμιον. forte τῆς εἰς Ἅδου κ. κατῄει. reposui ex eod. Schol. pro incommodo ἀπῄει. In Tzetza est καταχθεὶς. §. 4. Pro κενὸν εἴδωλον vitiose codd. etiam hic κοινὸν, καινόν. Mox §. 5. γάμου Dorv. δεθέντα. imo δεθέντας, nam vterque fuit vinctus: vid.

δὲ Ἡρακλέα, τὰς χεῖρας ὤρεγον, ὡς ἀναστησόμενοι διὰ τῆς ἐκείνου βίας. ὁ δὲ Θησέα μὲν, λαβόμενος τῆς χειρὸς, ἤγειρε· Πειρίθουν δὲ ἀναστῆσαι βουλόμενος, τῆς γῆς κινουμένης, ἀφῆκεν. §. 6.
ἀπεκύλισε δὲ καὶ τὸν Ἀσκαλάφου πέτρον. βουλόμενος δὲ αἷμα ταῖς ψυχαῖς παρασχέσθαι, μίαν τῶν Ἅδου βοῶν ἀπέσφαξεν. ὁ δὲ νέμων αὐτὰς Μενοίτιος ὁ Κευθωνύμου προκαλεσάμενος εἰς πάλην Ἡρακλέα, ληφθεὶς μέσον, καὶ τὰς πλευρὰς κατεάξας, ὑπὸ Περσεφόνης παρῃτήθη. §. 7.

II, 5, 12, §. 6. Theſeum liberat, alterum relinquere cogitur; §. 7. ab Aſcalapho ſaxum amouet; boue ex armentis Plutonis mactato, cum Menoete paſtore congreſſus,

Diodor. IV, 63. — ἀναστησάμενοι Vat. male. §. 6. ἤγειρε h. e. ἀνέστησε de ſede. §. 7. *Menoetius.* Μενοίτης etiam hic Dorv. Vat. Reg. 3. vt ſup. ſ. 16. §. 7. Obſſ. p. 163. et forte rectius. Μενοίτιον tamen etiam Tzetza legit v. 397. et Κευθωνύμου. at Pal. σκυθωνίμου cum Reg. 3. προκαλεσάμενος male erat προσκ. quod iam Faber emendare iuſſit. Sed et ſeqq. ſunt contaminata: ληφθεὶς μέσον, quaſi κατὰ τὸ μέσον, putes μέσος, quod iam Fabro et Galeo viſum; κατεάξας de Menoetio non bene dictum, cum deſideretur vox paſſiui ſignificatus, κατεαγὼς, nam κατεαγέναι ictibus et plagis, voc. luctae et pugilatus: vt notum illud: κατεαγὼς τὰ ὦτα. porro non κατεάξας, ſed κατάξας erat dicendum, etſi ex libb. N. F. laudatur κατεάξει futurum. — παρῃτήθη. proprie mors Menoetii: quam deprecata eſt Proſerpina. Omnia haec non minus vitioſe exſcripta ſunt a Schol. Homer. l. c. Il. ϑ, 368. nec Tzetza aliter legiſſe videtur quam

§. 8. Αἰτοῦντος δὲ αὐτοῦ Πλούτωνα τὸν Κέρβερον, ἐπέταξεν ὁ Πλούτων ἄγειν χωρὶς ὧν εἶχεν ὅπλων κρατοῦντα. ὁ δὲ, εὑρὼν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέροντος, τῷ τε θώρακι συμπεφραγμένος, καὶ τῇ λεοντῇ συσκεπασθεὶς, καὶ περιβαλὼν τῇ κεφαλῇ τὰς χεῖρας, οὐκ ἀνῆκε, καίπερ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν δράκοντος. κρατῶν ἐκ τοῦ τραχήλου, καὶ ἄγχων, τὸ θηρίον
§. 9. ἔπεισε. Συλλαβὼν οὖν αὐτὸν, ἧκε διὰ Τροιζῆνος ποιησάμενος τὴν ἀνάβασιν. Ἀσκάλαφον μὲν οὖν Δημήτηρ ἐποίησεν ὦτον. Ἡρακλῆς δὲ Εὐρυσθεῖ δείξας τὸν Κέρβερον πάλιν ἐκόμισεν εἰς Ἅδου.

II, 5, 12. §. 8. victor, Cerberum ex inferis extrahit; §. 9. et Eurystheo exhibitum iterum ad inferos remittit.

nunc sunt v. 398. — §. 8. Ante περιβαλὼν deleo καὶ, at paullo post κρατῶν ἐκ τραχήλου, deficit δὲ, quod et Schol. Homer. l. c. habet, vt sit κρατῶν δὲ ἐκ τοῦ τρ. Tzetza v. 403. ἐκ τοῦ τραχήλου κατασχών. pro ἀνῆκε Pal. ἀφῆκε. mox ἔπεισε, quod et Schol. Homer. habet, erit: *permouit, coegit vt se victum daret* et Herculem sequeretur; melius Gale coni. ἔπιεσε, *arcte adductis brachiis strinxit.* §. 9. ἧκε διὰ Τροιζῆνος. post ἧκε antea insertum erat πρὸς Εὐρυσθέα, inepte, vt suspicor ab ipso Aegio; nam a Pal. D. M. Regg. abest. Tum συλλαβὼν οὖν αὐτὸν, potest ferri; potuit vero nec minus esse αὐτὸ sc. τὸ θηρίον, quod proximum erat. *Ascalaphum*, de quo paullo ante vidimus, nunc *Ceres* ἐποίησεν ὦτον. hoc iam Aegius reposuisse se fatetur pro ὄνον, ex Metam. Ovid. V, 540. vbi bubo fit Ascalaphus; ap. Liber. Ant. 24. mutatur in lacertam. In codd. est ὄνον, Pal. ὄνον,

Μετὰ δὲ τοὺς ἄθλους Ἡρακλῆς ἀφικόμενος εἰς Θήβας, Μέγαραν μὲν ἔδωκεν Ἰολάῳ. αὐτὸς δὲ γῆμαι θέλων, ἐπυνθάνετο Εὔρυτον Οἰχαλίας δυνάστην ἆθλον προτεθῆναι τὸν Ἰόλης τῆς θυγατρὸς γάμον τῷ νικήσαντι τοξικῇ αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας αὐτῷ ὑπάρχοντας. CAP. VI, 1. §. 1.

§. 2. ἀφικόμενος οὖν εἰς Οἰχαλίαν, καὶ τῇ τοξικῇ κρείττων αὐτῶν γενόμενος, οὐκ ἔτυχε τοῦ γάμου· Ἰφίτου μὲν τοῦ πρεσβυτέρου τῶν παίδων λέγοντος διδόναι τῷ Ἡρακλεῖ τὴν Ἰόλην, Εὐρύτου δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ἀπαγορευόντων καὶ δεδοικέναι λεγόντων, μὴ τεκνοποιησάμενος τὰ γενησόμενα πάλιν ἀποκτείνῃ.

II, 6, 1. Megara dimissa, Ioles nuptias ambit;

ſed ὦτος, auis noctuae ſimilis, ὠτὸς apud Heſych. vbi v. Intpp. Add. Verheyk. ad Antonin. Lib. c. 24. extr. Ceterum totum hoc de Aſcalapho alienum ab h. l. eſt, et haud dubie in margine adſcriptum. μὲν ante οὖν aberat Pal. et Reg. 3.

ſ. 1. προτεθῆναι τὸν Ἰ. immo προθεῖναι, vel προτιθέναι, vt et Faber emendat, aut potius προτεθεικέναι, quo alludit Vat. προτεθεῖναι. At Dorv. προθαῖναι. Nomen Εὔρυτον deerat Reg. 3. excidit quoque ed. Par. νικήσαντι τοξικὴν Pal. Dorv. Vat. Reg. 3. τοὺς πέντε παῖδας legiſſe videri poteſt Tzetza Chil. II, 412. ſed et aliunde petere potuit. §. 2. τὰ γενησόμενα, cum Pal. pro vulg. γεννησόμενα. Faber emendabat γεννηθησόμενα vel γεννηθέντα. Ceterum h. l., etſi memoria non ſatis fida, reſpicere videtur Schol. Sophocl. Trachin. 268. Herculem Eurytus ἐπεῤῥόθησεν, (pro ἐκκηγόρησεν, ὕβριζεν) ἢ εἰς τὴν παιδοκτονίαν τῶν ἀπὸ τῆς Μεγάρας τέκνων, ἢ ὅτι πολλαῖς πρώην ὡμίλησε

f. 2. Μετ' οὐ πολὺ δὲ κλαπεισῶν ἐξ Εὐβοίας ὑπὸ
§. 1. Αὐτολύκου βοῶν, Εὔρυτος μὲν ἐνόμιζεν ὑφ'
Ἡρακλέους γεγονέναι τοῦτο. Ἴφιτος δὲ ἀπιστῶν
ἀφικνεῖται πρὸς Ἡρακλέα, καὶ συντυχὼν ἥκοντι
ἐκ Φερῶν αὐτῷ, σεσωκότι τὴν ἀποθανοῦσαν Ἄλ-
κηστιν Ἀδμήτῳ, παρακαλεῖ συζητῆσαι τὰς βόας.
§. 2. Ἡρακλῆς δὲ ὑπισχνεῖται καὶ ξενίζει μὲν αὐτόν·
μανεὶς δὲ αὖθις ἀπὸ τῶν Τιρυνθίων ἔῤῥιψεν
§. 3. αὐτὸν τειχῶν. καθαρθῆναι δὲ θέλων τὸν φόνον,
ἀφικνεῖται πρὸς Νηλέα. Πυλίων ἦν οὗτος δυ-
§. 4. νάστης. ἀπωσαμένου δὲ Νηλέως αὐτὸν διὰ τὴν
πρὸς Εὔρυτον φιλίαν, εἰς Ἀμύκλας παραγενό-
μενος, ὑπὸ Δηϊφόβου τοῦ Ἱππολύτου καθαίρεται.
§. 5. καταςχεθεὶς δεινῇ νόσῳ διὰ τὸν Ἰφίτου φόνον,
εἰς Δελφοὺς παραγενόμενος, ἀπαλλαγὴν ἐπυν-
§. 6. θάνετο τῆς νόσου. μὴ χρησμῳδούσης δὲ αὐτῷ τῆς
Πυθίας, τόν τε ναὸν συλᾶν ἤθελε, καὶ τὸν τρί-

II, 6, 2. Boues furto abductas conquirentem Iphitum interimit furens. §. 2. Herculem expiari cupientem §. 3. non admittit Neleus, §. 4. expiat Deiphobus. §. 5. Delphos profectus insaniae medelam petens, sorte negata, tripodem aufert;

γυναιξὶν, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος.

ſ. 2. ἐκ Φερῶν. De his cf. ſup. I, 9, 15. Pal. Vat. Reg. 3. ἐκφορῶν. παρακαλεῖ. Pal. περικαλεῖ. Tzetza: ἐξήτει αὐτὰς Ἡρακλῆ. §. 3. καθαρθῆναι. Diodor. l. c. παρεκάλεσεν αὐτὸν καθᾶραι τὸν φόνον, quod ex h. l. defendit Weſſel. Poſt κατασχεθεὶς §. 5. excidit οὖν vel ex more δὲ, et νόσος eſt μανία. Tum Pal. καταλλαγεῖν ἐπυνθάνετο. Bis adeo Delphos adiit Hercules, ſup. II, 4, 2.

πόδα βαστάσας, κατασκευάζει μαντεῖον ἴδιον. μαχομένου δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος, ὁ Ζεὺς ἵησι §. 7. μέσον αὐτῶν κεραυνόν. καὶ τοῦτον διαλυθέντων τὸν τρόπον, λαμβάνει χρησμὸν Ἡρακλῆς, ὃς ἔλεγεν ἀπαλλαγὴν αὐτῷ τῆς νόσου ἔσεσθαι πραθέντι καὶ τρία ἔτη λατρεύσαντι, καὶ δόντι ποινὴν τοῦ φόνου τὴν τιμὴν Εὐρύτῳ.

Τοῦ δὲ χρησμοῦ δοθέντος, Ἑρμῆς Ἡρακλέα ſ. 3. πιπράσκει· καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Ὀμφάλη Ἰαρδάνου, §. 1. βασιλεύουσα Λυδῶν, ᾗ τὴν ἡγεμονίαν τελευτῶν ὁ γήμας Τμῶλος κατέλιπε. τὴν μὲν οὖν τιμὴν κομισθεῖσαν Εὔρυτος οὐ προσεδέξατο. Ἡρακλῆς §. 2. δὲ Ὀμφάλῃ δουλεύων, τοὺς μὲν παρὰ τὴν Ἔφεσον Κέρκωπας συλλαβὼν ἔδησε. Συλέα δὲ ἐν §. 3. Αὐλίδι τοὺς παριόντας ξένους σκάπτειν ἀναγκά-

II, 6, 2. §. 7. Apollo obſiſtit; Iouis interuentu, ſors ei datur.
3. §. 1. A Mercurio venditur. §. 2. Omphalae ſeruiens Cercopas vincit, §. 3. Syleum occidit,

§. 2. et hic. §. 6. Mox haud dubie leg. κατασκευάζειν ſc. ἤθελε. §. 7. ἵησι μέσον αὐτῶν κεραυνόν. ſup. II, 5, 11. §. 3. βληθεὶς κεραυνὸς μέσος ἀμφοτέρων. alioqui εἰς μέσον malis. παραθέντι Pal. Reg. 3. — λατρεύσαντι ex codd. repoſui, pro vulgari δουλεύσαντι: eſt altera vox propria, vt ſup. c. 4, 12 extr.

ſ. 3. Ἰορδάνου Dorv. Vat. Reg. 3. ſollenni vitio. §. 2. τοὺς μὲν παρὰ τὴν E. Vat. Dorv. Reg. 3. περὶ τὴν E. κέρκωπας habebant Aegii libri: κέρκοπες Reg. 3. et al. συλλαβὼν ἔδησεν et ad Omphalen adduxit, vt Diodor. l. c. §. 3. ἐν Αὐλίδι corruptum eſſe non dubito; etſi Weſſel. ad Diodor. l. c. locum ἐν

ζοντα, σὺν ταῖς ῥίζαις τὰς ἀμπέλους σκάψας, §. 4. μετὰ τῆς θυγατρὸς Ξενοδίκης ἀπέκτεινε. καὶ προσσχὼν νήσῳ Δολίχῃ, τὸ Ἰκάρου σῶμα ἰδὼν τοῖς αἰγιαλοῖς προσφερόμενον, ἔθαψε, καὶ τὴν νῆσον ἀντὶ Δολίχης Ἰκαρίαν ἐκάλεσεν. ἀντὶ τούτου Δαίδαλος ἐν Πίσῃ εἰκόνα παραπλησίαν κατεσκεύασεν Ἡρακλεῖ· ἣν νυκτὸς ἀγνοήσας Ἡρα-

II, 6, 3. §. 4. ab Icaro sepulto Dolichen Icariam appellat; a Daedalo factum simulacrum suum, ignarus rei, percutit;

Αὐλίδι vel ἐν Αὐλαῖς esse potuisse contendit. Galeus ex Tzetza v. 431. τὸν Λύδιον, Pierson in Verisimil. ἐν Λυδίᾳ emendat, neutrum probabiliter. Hariolari licet ἐν αὐλῶνι, in *campo* vel *conualle*, aut ἐν ἀμπελῶνι, quod et in Diodoro est, quodque Tzetza habet v. 437. nostrum exscribens. Sine grauiore tamen auctoritate nihil admittam. σὺν ταῖς ῥίζαις τὰς ἀμπέλους σκάψας, erit adeo: *fodiendo excidens*. Alias dicitur quis σκάπτειν γῆν, ἀμπελῶνα forte et τὴν ἄμπελον. suspicor tamen leg. κόψας, ἐκκόψας. etsi vel sic narratio manet obscura: videtur Hercules ipsis vitibus effossis ad iram prouocasse Syleum eumque sic ligone percussum interemisse, τῷ σκαφείῳ ap. Diodor. l. c. Ξενοδόκης Vat. §. 4. ἀντὶ Δολίχης Ἰκαρίαν. est ἡ Ἴκαρος, de qua vid. Steph. Byz. h. v. vbi aduersante canone grammaticorum, Δολιχὴ scribitur. De Icari corpore sepulto cf. Pausan. IX, 11. p. 732. ἐν Πίσῃ ex emendatione legitur Galei et Hemsterh. ad Hesych. in πλήξαντα καὶ πληγέντα, e quo, et ex Eustath. ad Il. λ, 882, 38, firmatur, quod hic legitur. Vulgatum erat ἐν πίσσῃ, *in piee*, aut vt vertunt, *e picea*, defendit quoque miro acumine rem parum probabilem d'Hancarville *Recherches* Tom. II. p. 292. Celebrata res pro-

κλῆς, λίθῳ βαλὼν, ὡς ἔμπνουν ἔπληξε. Καθ' §. 5.
ὃν δὲ χρόνον ἐλάτρευε παρ' Ὀμφάλῃ, λέγεται
τὸν ἐπὶ Κόλχους πλοῦν γενέσθαι, καὶ τὴν τοῦ
Καλυδωνίου κάπρου θήραν, καὶ Θησέα παραγε-
νόμενον ἐκ Τροιζῆνος εἰς τὸν Ἰσθμὸν καθᾶραι.

Μετὰ δὲ τὴν λατρείαν ἀπαλλαγεὶς τῆς νόσου c. 4.
ἐπὶ Ἴλιον ἔπλει, πεντηκοντόροις ὀκτωκαίδεκα, §. 1.
συναθροίσας στρατὸν ἀνδρῶν ἀρίστων ἑκουσίως
θελόντων στρατεύεσθαι. καταπλεύσας δὲ εἰς
Ἴλιον, τὴν μὲν τῶν νεῶν φυλακὴν Οἰκλεῖ κατ-
έλιπεν· αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἀριστέων
ὥρμα ἐπὶ τὴν πόλιν. παραγενόμενος δὲ ἐπὶ τὰς §. 2.
ναῦς σὺν τῷ πλήθει Λαομέδων, Οἰκλέα μὲν
ἀπέκτεινε μαχόμενον· ἀπελαθεὶς δὲ, ὑπὸ τῶν
μετὰ Ἡρακλέους, ἐπολιορκεῖτο. τῆς δὲ πολιορκίας §. 3.

II, 6, 3. §. 5. interea Argonautarum fit expeditio in Colchos, cum aliis. 4. Troiam expugnat. §. 1. Oicles ad naues relictus, occiditur.

verbio per lusum: Herculem lapide petiisse se ipsum. Fabula videtur fuisse hunc in modum narrata a prisco poeta: ad grati animi significationem propter Icarum filium humatum Daedalus Herculis simulacrum effinxerat: quod conspicatus Hercules rei ignarus saxo terrae afflixit. §. 5. λέγεται τὸν ἐπὶ Κ. πλοῦν. ab Herodoro sic traditum: iam sup. I, 9, 19. §. 5. εἰς τὸν Ἰσθμὸν καταρᾶραι, legebatur καθᾶραι, Dorv. καθάρει. Vat. καθάραι. sed καταρᾶραι iam a Cantero emend. Nov. Lect. III, 13. *profectum esse*, vt Sinin e medio tolleret: cf. inf. III, 16, 2. εἰς male abest a Pal. Med.

ἐνεστώσης, ῥήξας τὸ τεῖχος, Τελαμὼν πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν· καὶ μετὰ τοῦτον Ἡρακλῆς. ὡς δὲ ἐθεάσατο Τελαμῶνα πρῶτον εἰσεληλυθότα, σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐπ' αὐτὸν ᾔει, μηδένα θέλων ἑαυτοῦ κρείττονα νομίζεσθαι.
§. 4. συνιδὼν τοῦτο Τελαμὼν, πλησίον λίθους κειμένους συνήθροιζε. τοῦ δὲ ἐρομένου, τί πράττοι, βωμὸν, εἶπεν, Ἡρακλέους κατασκευάζειν Καλλινίκου.
§. 5. ὁ δὲ, ἐπαινέσας, ὡς εἷλε τὴν πόλιν, κατατοξεύσας Λαομέδοντα καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, χωρὶς Ποδάρκου, Τελαμῶνι ἀριστεῖον Ἡσιόνην
§. 6. τὴν Λαομέδοντος θυγατέρα δίδωσι. καὶ ταύτῃ συγχωρεῖ τῶν αἰχμαλώτων ὃν ἤθελεν ἄγεσθαι. τῆς δὲ αἱρουμένης τὸν ἀδελφὸν Ποδάρκην, ἔφη δεῖν πρῶτον αὐτὸν δοῦλον γενέσθαι, καὶ τότε, τί ποτε δοῦσαν ἀντ' αὐτοῦ, λαβεῖν αὐτόν. ἡ δὲ,

II, 6, 4. §. 3. Telamon primus vrbem captam irrumpens, Herculem maligne sibi inuidentem videns, §. 4. aram Herculi Callinico parat, §. 5. Telamoni Hercules Hesionem tradit et §. 6. Priamum fratrem huic condonat.

c. 4. §. 3. Pro ῥήξας quod et Schol. Lycophr. 34. ex h. l. agnoscit, malit ἐρείψας Lennep. ad Phalar. p. 20. quod aliis locis felicius ille intulerat. §. 4. post συνιδὼν excidit δὲ quod noster haud facile negligit. τί πρέττοις Pal. D. M. τί πρέττοις Vat. Reg. 3. Post θυγατέρα δίδωσι legebatur: ἐξ ἧς ὕστερον Τελαμὼν τὸν Τεῦκρον γεννᾷ desunt ea omnibus libris; et inserta sunt interpolatione Aegli ex Schol. Lycophr. 34. §. 6. τί ποτε δοῦσαν ἀντ' αὐτοῦ. *soluentem pro ipso, dantem quodcunque tandem illud esset*, ita rescripsi, etsi malim ὅ τι ποτὲ δ. sed illud

πιπρασκομένου, τὴν καλύπτραν ἀφελομένη τῆς κεφαλῆς ἀντέδωκεν· ὅθεν Ποδάρκης Πρίαμος ἐκλήθη.

Πλέοντος δὲ ἀπὸ Τροίας Ἡρακλέους, Ἥρα χαλεποὺς ἔπεμψε χειμῶνας· ἐφ' οἷς ἀγανακτήσας Ζεὺς, ἐκρέμασεν αὐτὴν ἐξ Ὀλύμπου. προσέπλει δὲ Ἡρακλῆς τῇ Κῷ· καὶ νομίσαντες αὐτὸν οἱ Κῷοι λῃστρικὸν ἄγειν στόλον, βάλλοντες λίθοις προσπλεῖν ἐκώλυον. ὁ δὲ βιασάμενος, τὴν νύκτα, εἷλε, καὶ τὸν βασιλέα Εὐρύπυλον, Ἀστυ- CAP. VII. f. 1. §. 1. §. 2.

II, 7, 1. A Troia redeunti Herculi tempestatem immittit Iuno et a Ioue punitur; §. 2. ad Con insulam reiectus Hercules, pro praedone habitus, Eurypylo caeso, ipse vulneratus, Con expugnat.

codd. auctoritate stabat; interpolauerat Aegius τί δή ποτε, etsi codd. eius dabant: τίποτε δοῦσαν ἀντ' αὐτῶν. Pal. D. M. Reg. 3. τίποτε δοῦσ' ἀντ' αὐτῶν. Vat. τίποτε δοῦσ' ἀντ' αὐτοῦ. Mox χρυσῆν, et ipsum abest a codd. intrusum ab Aegio ex eod. Schol. Lycophr. v. 337. et 335. at deest vox in Schol. 34. et ipse Lycophron: ὁ πρὸς καλύπτρης τῆς ὁμαίμονος τάλας ὠνητός. ad eum prouocat Eustath. ad Il. α. p. 27, 20. quem exscripsit Eudoc. p. 345.

f. 1. ἔπεμψε χειμῶνας. sollenne forte ἐπέπεμψε χειμῶνα. τὴν νύκτα. haec est librorum lectio, quam e Tzetzae Chiliad. (locum non reperio) se mutasse in νῆσον Aegius fatetur. Sane desiderabam τὴν πόλιν. non enim insulas expugnabat Hercules, sed vrbes. Mitscherlich. coniiciebat αὐτήν. Cum nihil satisfaceret, reliqui νύκτα, h. διά, κατὰ νύκτα, noctu. Schol. Il. ξ, 255. (e Pherecyde quem adscriptum habet Schol. Ven.) §. 2. βιασάμενος δὲ, καὶ ὡς

παλαίας παῖδα καὶ Ποσειδῶνος, ἔκτεινε. ἐτρώθη δὲ κατὰ τὴν μάχην Ἡρακλῆς ὑπὸ Χαλκώδοντος, καὶ, Διὸς ἐξαρπάσαντος αὐτὸν, οὐδὲν ἔπαθε.

§. 3. Πορθήσας δὲ Κῶ, ἧκε δι' Ἀθηνᾶν εἰς Φλέγραν, καὶ μετὰ θεῶν κατεπολέμησε Γίγαντας.

C. 2. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπ' Αὐγέαν ἐστρατεύετο,
§. 1. συναθροίσας Ἀρκαδικὸν στρατὸν, καὶ παραλαβὼν ἐθελοντὰς τῶν ἀστῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀρι-
§. 2. στέων. Αὐγέας δὲ τὸν ἀφ' Ἡρακλέους πόλεμον ἀκούων, κατέστησεν Ἠλείων στρατηγοὺς Εὔρυτον καὶ Κτέατον συμφυεῖς, οἳ δυνάμει τοὺς τότε ἀνθρώπους ὑπερέβαλλον. παῖδες δὲ ἦσαν Μολιόνης καὶ Ἄκτορος, ἐλέγοντο δὲ Ποσειδῶνος· Ἄκτωρ

II, 7, 1. §. 3. Apud Phlegran Gigantes debellat. 2. Augeam aggreditur: qui §. 2. Eurytum et Cteatum Molionidas, Actoris filios, copiis praeficit.

λῃστὴς ἐπιβὰς, ἀνεῖλε τόν τε Εὐρύπυλον καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ. καὶ Διὸς, immo ἀλλὰ Διὸς, vel Διὸς δέ. Obſcure quoque narrata res; videtur ereptus eſſe e diſcrimine Hercules vulnere iam accepto. §. 3. δι' Ἀθηνᾶν vix ſanum hoc: ſaltem deb. δι' Ἀθηνᾶς vt ſupra I, 6, 1. vbi Iupiter Ἡρακλέα σύμμαχον δι' Ἀθηνᾶς ἐπεκαλέσατο. Faber coni. δι' Αἰγαίου.

C. 2. Αὐγείαν, Αὐγείας, et hic vulgo. Ἀρκαδικὸν στρατόν. quia ab Euryſtheo Tirynthe excedere coactus Pheneum Arcadiae conceſſerat: Diodor. l. c. Pauſan. VIII, 14. ἐθελοντὰς ſcripſi, vt ſupra p. 128. pro ἐθέλοντας. quod ſequitur τῶν ἀστῶν vitio natum ſuſpicor ex ἀριστέων, et propterea in pr. ed. vncinis incluſeram. Scribendum tamen l. τῶν ἀπὸ τῆς Ἑ. ἀ.

δὲ ἀδελφὸς ἦν Αὐγέου. συνέβη δὲ Ἡρακλεῖ, §. 3.
κατὰ τὴν στρατείαν νοσῆσαι. διὰ τοῦτο καὶ σπονδὰς πρὸς τοὺς Μολιονίδας ἐποιήσατο. οἱ δὲ, ὕστερον ἐπιγνόντες αὐτὸν νοσοῦντα, ἐπιτίθενται τῷ στρατεύματι, καὶ κτείνουσι πολλούς. τότε μὲν §. 4.
οὖν ἀνεχώρησεν Ἡρακλῆς· αὖθις δὲ, τῆς τρίτης Ἰσθμιάδος τελουμένης, Ἠλείων τοὺς Μολιονίδας πεμψάντων συνθύτας, ἐν Κλεωναῖς ἐνεδρεύσας, τούτους Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε, καὶ στρατευσάμενος ἐπὶ τὴν Ἦλιν εἷλε τὴν πόλιν. καὶ §. 5.
κτείνας μετὰ τῶν παίδων Αὐγέαν, κατήγαγε Φυλέα, καὶ τούτῳ τὴν βασιλείαν ἔδωκεν. Ἔθηκε §. 6.
δὲ καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα· Πέλοπός τε βωμὸν ἱδρύσατο, καὶ θεῶν δώδεκα βωμοὺς ἑξῆς ἐδείματο.

Μετὰ δὲ τῆς Ἤλιδος ἅλωσιν, ἐστράτευσεν ſ. 3.
ἐπὶ Πύλον, καὶ τὴν πόλιν ἑλὼν, Περικλύμενον §. 1.

II, 7, 2. §. 3. Ex morbo laborans Hercules inducias facit; illi insidiis factis eum opprimunt. §. 4. Ipse recedit; postea autem Molionidas ad Isthmia profectos ipse vicissim ex insidiis necat; §. 5. Elide capta Augeam interimit. §. 6. Olympia instituit, Pelopi aram et XII. deorum aras exstruit. 3. Pylo capta Neleum cum Periclymeno ceterisque filiis necat,

l. ἀπὸ τῶν τῆς Ἐ. ά. Ἠλίων Pal. Reg. 3. §. 3. κατὰ τὴν στρ. reposui, assentiente D. et Reg. 3. pro μετὰ τὴν σ. νοσεῖν. non apparet, an tunc quoque insanierit: vt νοσεῖν supra c. 6, 2. §. 4. Edebatur τότε μὲν οὖν οὐκ ἀνεχώρησεν. res ipsa arguit οὐκ esse vitium ex οὖν natum; §. 6. Ὀλυμπικὸν Reg. 3. δώδεκα βωμοὺς ἑξῆς. forte βωμοὺς ἕξ, vid. Obss.

ſ. 3. Μετὰ δὲ τῆς Ἤλιδος

κτείνει τὸν ἀλκιμώτατον τῶν Νηλέως παίδων, ὃς μεταβάλλων τὰς μορφὰς ἐμάχετο. τὸν δὲ Νηλέα καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, χωρὶς Νέστορος, ἀπέκτεινε. οὗτος δὲ νέος ὢν παρὰ Γερηνίοις ἐτρέφετο. Κατὰ δὲ τὴν μάχην καὶ Ἅδην ἔτρωσε Πυλίοις βοηθοῦντα.

§. 2. Ἑλὼν δὲ τὴν Πύλον, ἐστράτευεν ἐπὶ Λακεδαίμονα, μετελθεῖν τοὺς Ἱπποκόωντος παῖδας θέλων. ὠργίζετο μὲν γὰρ αὐτοῖς, καὶ διότι Νηλεῖ συνεμάχησαν, μᾶλλον δὲ ὠργίσθη, ὅτι τὸν Λι-
§. 3. κυμνίου παῖδα ἀπέκτειναν. θεωμένου γὰρ αὐτοῦ τὰ Ἱπποκόωντος βασίλεια, ἐκδραμὼν κύων τῶν Μολοττικῶν, ἐπ' αὐτὸν ἐφέρετο· ὁ δὲ, βαλὼν λίθον, ἐπέτυχε τοῦ κυνός. ἐκτροχάσαντες δὲ οἱ Ἱπποκοωντίδαι, καὶ τύπτοντες αὐτὸν τοῖς σκυτάλοις, ἀπέκτειναν. τὸν δὲ τούτου θάνατον ἐκδικῶν, στρατείαν ἐπὶ Λακεδαιμονίαν συνήθροιζε.

II, 7, 3. Nestore seruato. Ea in pugna contra Plutonem fletit.
§. 2. Aduersus Lacedaemonem profectus, Hippocoontidas vlturus, qui Neleo auxiliati erant et 2. Licymnii filium occiderant.

ἅλωσιν. leg. μετὰ δὲ τὴν Ἥ. περὶ Γερηνίοις Pal. D. §. 2. τὸν Λικυμνίου παῖδα, excidit nomen Οἰωνὸν, v. Obff. §. 3. κύων τῶν Μολοττικῶν. ita legitur ex emendatione Aegii, pro μολπικῶν, quod in libb. eſt. τοῖς σκυτάλοις. ap. Pauſan. l. c. ῥοπάλοις. στρατείαν. immo στρατιὰν, στράτευμα, στρατόν. Idem lapſus mox ſ. 7. p. 159. Melius paullo poſt locum habet τὴν στρατείαν ἠρνεῖτο. De obuia hac permutatione cf. Brunck. ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 592. At

καὶ παραγενόμενος εἰς Ἀρκαδίαν, ἠξίου καὶ Κηφέα μετὰ τῶν παίδων, ὧν εἶχεν, εἴκοσι, συμμαχεῖν. δεδιὼς δὲ Κηφεὺς, μὴ, καταλιπόντος αὐτοῦ Τέγεαν, Ἀργεῖοι ἐπιστρατεύσωνται, τὴν στρατείαν ἠρνεῖτο. Ἡρακλῆς δὲ παρ' Ἀθηνᾶς λαβὼν ἐν ὑδρίᾳ χαλκοῦν βόστρυχον Γοργόνος, Στερόπῃ τῇ Κηφέως θυγατρὶ δίδωσιν, εἰπών· ἐὰν ἐπίῃ στρατὸς, τρὶς ἀνασχούσης ἐκ τῶν τειχῶν τὸν βόστρυχον καὶ μὴ προϊδούσης, τροπὴν τῶν πολεμίων ἔσεσθαι. τούτου γενομένου, Κηφεὺς μετὰ τῶν παίδων ἐστράτευε. καὶ κατὰ τὴν μάχην αὐτός τε καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ τελευτῶσι· καὶ πρὸς τούτοις

§. 4. (beside "καὶ παραγενόμενος … Κηφέα"); §. 5. (beside "τούτου γενομένου … παίδων")

II, 7, 3. §. 4. Cepheo ex Tegea auxilia ferente, filiae eius Steropae cincinno Medusae dato ad absterrendos hostes, si interea adorirentur Tegeam, ita Lacedaemonem aggressus, §. 5. Cepheo et Iphiclo amissis, expugnat.

ἐπὶ Λακεδαιμονίαν, quidni Λακεδαίμονα? §. 4. καὶ ante Κηφέα abest Pal. Med. Vat. Dorv. Reg. 5. ἐπιστρατεύσονται male iidem codd. λαβὼν ἐν ὑδρίᾳ χαλκοῦν βόστρυχον Γοργόνος. vix sana haec, crinis quidem ille non ignotus: seruabatur Tegeae in templo Minervae Poliatidis Pausan. VIII, 47. f. sed non ille aereus fuit. χαλκοὺς est in D. χαλκοῦς in Pal. V. Regg. βόστρυχον e codd. reposui, pro edito βόστρυχα· Res postulat, vt ἐν ὑδρίᾳ χαλκῇ legatur. Στερόπῃ. immo Ἀερόπῃ, Pausan. l. c. e qua filius Aeropus dictus: Pausan. VIII, 4. f. ἐκ ante τῶν τειχῶν abest Pal. Dorv. Vat. Regg. τὸ βόστρυχον Vat. καὶ μὴ προϊδούσης sc. εἰς τὸν βόστρυχον. nisi fuit προσιδούσης. Ἴφικλος. qui supra Ἰφικλῆς II, 4, 8. §. 6. At vid. Not. ad I, 8, 3. §. 2. Wessel. ad Dio-

Ἴφικλος ὁ τοῦ Ἡρακλέους ἀδελφός. Ἡρακλῆς δὲ κτείνας τὸν Ἱπποκόωντα, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, χειρωσάμενος τὴν πόλιν, Τυνδάρεω καταγαγὼν, τὴν βασιλείαν παρέδωκε τούτῳ.

ſ. 4. §. 1. Παριὼν δὲ Τέγεαν Ἡρακλῆς, τὴν Αὔγην Ἀλεοῦ θυγατέρα οὖσαν ἀγνοῶν ἔφθειρεν. ἡ δὲ, τεκοῦσα κρύφα τὸ βρέφος, κατέθετο ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς. λοιμῷ δὲ τῆς χώρας φθειρομένης, Ἀλεὸς εἰσελθὼν καὶ ἐρευνήσας εἰς τὸ τέμενος, τὰς τῆς θυγατρὸς ὠδῖνας εὗρε. τὸ μὲν

II, 7, 3. §. 5. Hippocoontem cum filiis necat, et vrbem Tyndareo tradit. 4. Auge ab Hercule compreſſa

dor. p. 279, 13. et eſt ſane *Iphicles* communius. §. 5. Ἡρακλῆς δὲ κτείνας. quae ſequuntur, laborabant vitioſa interpunctione, quam ſuſtuli, et ſcriptura Τυνδαρέῳ. immo leg. Τυνδάρεω. quod et Reg. 3. offert. Sane inf. III, 10, 5. eſt Τυνδάρεων. vtrumque recte. vid. ad Pauſan. II, 18. p. 151.

ſ. 4. τεκοῦσα τὸ κρύφα βρέφος ed. Rom. ſed emendauit Commelin. κατέθετο. nam erat ipſa ſacerdos Minervae; profanatis igitur ſacris dea irata peſtem immiſit: Si tamen Apollodorus eundem auctorem ſequutus eſt, quem altero loco, λιμὸς erit leg. *fames ex agrorum ſterilitate.* εἰςελθὼν καὶ ἐρευνήσας εἰς τὸ τέμενος. aut luxata haec ſunt, et reſtituenda: εἰςελθὼν εἰς τὸ τέμενος καὶ ἐρευνήσας, aut καὶ ἐρευνήσας a mala manu inſertum; niſi auctor orationem parum expoliuit. Sane Abreſch. ad Aeſchyl. Animaduerſſ. p. 610. plura exempla congeſſit, quibus ſaltem conſtat, tam inſcitae orationis exempla occurrere plura: an ſcriptores talia ſibi permiſerint, dubito. τὰς

οὖν βρέφος εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος ἐξέθετο. καὶ §. 2. τοῦτο μὲν κατὰ θεῶν τινα πρόνοιαν ἐσώθη. θηλὴν μὲν γὰρ ἀρτιτόκος ἔλαφος ὑπέσχεν αὐτῷ· ποιμένες δὲ ἀνελόμενοι τὸ βρέφος, Τήλεφον ἐκάλεσαν αὐτόν. Αὔγην δὲ ἔδωκε. Ναυπλίῳ τῷ Πο- §. 3. σειδῶνος ὑπερόριον ἀπεμπωλῆσαι. ὁ δὲ Τεύθραντι τῷ Τευθρανίας ἔδωκεν αὐτὴν δυνάστῃ· κἀκεῖνος γυναῖκα ἐποιήσατο.

Ἡρακλῆς δὲ παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, §. 5. τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο. §. 1. καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς Ἀχελῷον, ἀπεικασθέντα ταύρῳ, περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων. καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν

II, 7, 4. edit Telephum, quem suus, Aleus, re comperta, in Parthenium montem exponit; mox a pastoribus seruatum; Augen peregre ablegat vendendam; ea nubit Teuthranti, Mysiae regi. 5. Hercules Acheloo victo, Deianiram ducit;

τῆς θ. ὠδῖνας εὗρε. paullo insolentius hoc dictum, vt poetam expressisse putandus sit scriptor; *partum filiae deprehendit*, ἔγνω. §. 2. Τήλεφον ἐκάλεσαν αὐτὸν, Dorv. Reg. 3. αὐτό. videtur nomen ductum ab ἔλαφος et θήλη, ea quidem aetate, qua inter θ et τ nondum habebatur discrimen. §. 3. τῷ Τευθρανίᾳ ed. pr. Sed emendatum a Commelin. e Palat. Τευθρανείας Reg. 3.

§. 5. παραγενόμενος δὲ Ἡρακλῆς Pal. Reg. 3. ἐμνηστεύσατο: sic et Schol. Soph. et Eudoc. p. 209. ἐμνηστεύετο Pal. V. M. Dorv. Reg. 1, 2. ἀπεικασθέντα Schol. Soph. et Eudoc. agnoscunt; εἰκασμένον Mentel. ap. Aegium Pal. Vat. Med. tres Regii, nec male. τὸ ἕτερον τῶν κε-

γαμεῖ· τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δοὺς
§. 2. ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια
δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου.
τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης λέγει, δύναμιν ἔχει τοιαύ-
την, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὔξαιτό τις,
παρέχειν ἄφθονον.

c. 6. Στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων
§. 1. ἐπὶ Θεσπρωτούς. καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυραν, ἧς
ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ

II, 7, 5. reddito cornu euulſo, ab Achelōo cornu Amaltheae accipit. 6. Tlepolemum ſuſcipit ex Aſtyoche Phylantis f.;

φάτων. Sic et Eudoc. cum Schol. Il. φ, 194. θάτερον Zenob. II, 48. cum Diodor. l. c. At τὸ ἀριστερὸν τῶν κ. Schol. Sophocl. et Eudoc. p. 212. conuenit Ovid. Met. IX, 82. contra δεξιὸν habet Schol. Lycophr. 50. λαμβάνει. pro ἀναλαμβάνει. *recuperat* vel ἀπολαμβάνει, *recipit* cornu ſuum Achelous; §. 2. Αἱμονίου. nomen hoc Aegius dediſſe videtur ex Schol. Sophocl. At Ἀρμενίου, codd. Reg. Vat. Dorv. Reg. 3. ἁρμένου Pal. ἁρμονίου Reg. 1. et ſic Schol. Lycophr. l. c. vbi tamen codd. αἱμονίου. hoc et Eudoc. l. c. δύναμιν ἔχει. potius εἶχε. et hoc Schol. Sophocl. ὅπερ ἂν ε. Schol. Sophocl. ἄφθονον. ſic codd. ἄπονον Eudoc. l. c. et ſic ed. Rom. inuito tamen Aegio, qui e cod. Farneſio alterum probabat, cum idem Schol. Sophocl. haberet; ſed in hoc Turneb. edidit ἄφθονόν τε καὶ ἄπονον, vt alterum ex gloſſemate eſſe appareat.

c. 6. ἐπὶ Θεσπρωτὸν Pal. Ἐφύραν Reg. 3. et ſic alibi: vid. ad Pauſan. p. 917. Φύλας. Sic Schol. Sophocl. Eudoc. et inf. c. 7. extr. Φύλαντος. At Pal. Dorv. Vat. Reg. 3. cum codd. Aegii

συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. Διατε- §. 2.
λῶν δὲ παρ' αὐτοῖς, πέμψας πρὸς Θέσπιον, ἑπτὰ μὲν κατέχειν ἔλεγε παῖδας, τρεῖς δὲ εἰς Θήβας ἀποστέλλειν, τοὺς δὲ λοιποὺς τεσσαράκοντα πέμπειν εἰς Σαρδὼ τὴν νῆσον ἐπ' ἀποικίαν.

Γενομένων δὲ τούτων, εὐωχούμενος παρὰ Οἰνεῖ, §. 3.
καὶ κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν Ἀρχιτέλους παῖδα Εὔνομον κατὰ χειρῶν διδόντα· συγγενὴς δὲ Οἰ-

II, 7, 6. Thespiadas in Sardiniam mittit. §. 3. Apud Oeneum inter epulas ministrantem Eunomum pugno interimit;

φύλας corrupte. Τριπτολέμου perperam legunt. Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. §. 2. Ante πέμψας erat καὶ, quod tollere sensus iubebat, succinentibus Pal. Vat. Reg. 3. Θέσπιον. etiam hic Θέστιον ed. pr. tum codd. Pal. Dorv. Regii. cf. Obss. ad II, 4, 10. et inf. III, 10, 5. τεσσαράκοντα rescripsi, vt res postulabat, cum Diodor. l. c. et codd. Pal. Vat. Met. Regg. Monuit Kuhn. ad Pausan. VII, 2. p. 554. §. 3. παρ' Οἰγεῖ̈ην Pal. Reg. 3. Dorv. hi duo quidem in marg. παρ' Οἰνεῖ, ὃν καὶ, quod et e Vat. notatum; sed καὶ ab indocto homine insertum, sensum turbat; abest quoque a Schol. Sophocl. et Eudoc. παίσας iidem agnoscunt, sed in codd. Apollodori est πλήξας, hoc et Schol. Lycophr. habet. Εὔνομον. Vat. Dorv. Reg. 3. Ἀ. παῖδας. ἔννομον κατὰ χ. διδόντι σ. κατὰ χειρῶν διδόντα. sc. ὕδωρ. sollenni ellipsi; idque de lotione sub coenae exordia; nam post coenam ἀπονίψασθαι vox propria est, si fides habenda Schol. Aristoph. ad Vesp. 1211. Notaverunt Atticistae κατὰ χειρὸς dici, non κατὰ χειρῶν, inani tamen, vt tot alia, subtilitate id tradi, observatum est ad Thom. Mag.

§. 4. νέως οὗτος. ἀλλ' ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς, ἀκουσίως γεγενημένου τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ, κατὰ τὸν νόμον, τὴν φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε, καὶ διέγνω πρὸς Κήυκα εἰς
§. 5. Τραχῖνα ἀπιέναι. Ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον ἧκεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος τοὺς παριόντας διεπόρθμευε μισθοῦ,

II, 7, 6. §. 4. exulatum abit Trachinem. §. 5. Euenum fl. transiens Nessum Centaurum in transuectione

et Hesych. κατὰ χεῖρας. Male Aegius vult h. l. esse idem ac οἰνοχοεῖν, quia ap. Pausan. II, 13. res ita traditur, vt puer in propinando seu praebendo displicuerit. Verum diuersis omnino modis narratio facta. Schol. Apollon. I, 1212. (et hinc Eudoc. p. 211.) ὅτι αὐτῷ (Herculi) τὰ ποδόνιπτρα ὕδατα ἀγνοῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπέχεεν. Similiter fere Suidas in κονδυλίσας. Apud Diodor. simpliciter: puerum ἁμαρτεῖν ἐν τῷ διακονεῖν. Proxime cum nostro conuenit Hellanico apud Athen. l. c. τὸν δὲ τῷ χερνίβῳ ῥάναντα παῖδα, δόντα κατὰ χειρὸς Ἡρακλεῖ ὕδωρ. Schol. ad Lycophr. 50. corrupit rem miro modo: κατὰ χειρῶν αὐτὸν φιλικῶς πλήξαντα. Mox §. 4. ἀκουσίου γεγ. Schol. Sophcl. et Eudoc. sed iidem melius γενομένου. τὴν φυγὴν, vid. sup. II, 4, 12. §. 1. καὶ δὴ ἔγνω ed. Rom. et Eudoc. §. 5. ἐν ᾧ pro ἐφ' ᾧ καθεζόμενος: tamen sic vbique legitur, etiam in Zenob. vbi εἰς Τραχῖνα ἧκε leg. ἦγε. Νέσος P. D. et Eudoc. etiam in seq. τοὺς παριόντας. sic et Schol. Sophocl. et Eudoc. At codd. cum Zenob. τοὺς παραπλέοντας; sequitur διεπόρθμευε. μισθὸν δὲ λέγων παρὰ θεῶν. sic legebatur sine sensu commodo; quae enim merces *imposito vecturae munere* persolui posset? Nec aliter in Schol. et Eudoc. nisi quod

λέγων παρὰ θεῶν τὴν πορθμείαν εἰληφέναι διὰ δικαιοσύνην. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη· Δηϊάνειραν δὲ, μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψε Νέσσῳ διακομίζειν. ὁ δὲ διαπορθμεύων αὐτὴν ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραγούσης αἰσθόμενος ὁ Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ μέλλων τελευτᾷν, προσκαλεσάμενος εἶπεν, εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς §. 6. §. 7.

II, 7, 6. §. 6. Deianirae iniurium sagitta transfigit; §. 7. quae a moriente philtrum accipit.

δὲ abest. At legendum est μισθοῦ, h. e. ἀντὶ μισθοῦ, hanc enim ipsi mercedem iustitiae a diis concessam, *vt naulum pro vectura ferret.* Firmat hoc idem Diodor. Nessum μισθοῦ διαβιβάζοντα τὸν ποταμόν. §. 6. διέβη. forte et hoc Aegius ex Sophocl. Schol. adoptavit, nam in codd. Pal. Dorv. Vat. Reg. 3. est διῄει. hoc et Zenob. Sequentia hunc in modum edita erant: Δηιανείρας δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς ἐπέτρεψεν ἔσω διακομίζειν. primam vocem, corruptam quoque in Zenob., emendaui Schol. Sophocl. adstipulante, et ex eo Eudocia. ἐπέτρεψε Νέσσῳ, quod ipsa res subministrat, habet Schol. (vulgatum tamen vitium in Eudoc. est) et Zenob. et sic tacite verterat Aegius. ἐπέστρεψεν εἴσω Vat. corrupte; sententia est: *Deianiram Hercules, cum ab eo merces traiectus exacta et condicta esset, Nesso tradidit transmittendam.* μισθοῦ πόρευε Soph. Trach. 568. ἀνακραζούσης Schol. Sophocl. ex ed. Turnebi; sed ed. Ald. Iunt. ἀνακραγούσης, etiam Eudoc. et Zenob. et defendit hoc aduersus Galeum Pierson. ad Moer. p. 65. ὁ ante Ἡρακλῆς abest Vat. ἐτόξευεν. Schol. Sophocl. ed. Turn. sed dissentiente ed. Ald. Eudoc. Zenob. et Dio-

Ἡρακλέα ἔχειν, τόν τε γόνον, ὃν ἀφῆκε κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα, συμμίξαι. ἡ δὲ ποιήσασα τοῦτο, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ.

§. 7. Διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν,
§. 1. ἀπορῶν τροφῆς, ἀπαντήσαντος Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας, εὐωχή-
§. 2. σατο. Ὡς δὲ ἧκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήυκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπολέμησεν.
§. 3. Αὖθις δὲ ἐκεῖθεν ὁρμηθεὶς, Αἰγιμίῳ βασιλεῖ Δωριέων συνεμάχησε. Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων ἐπολέμουν αὐτῷ, Κορώνου στρατηγοῦντος. ὁ δὲ, πολιορκούμενος, ἐπεκαλέσατο τὸν Ἡρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρα-

II, 7, 7. Dryopum terras transiens Thiodamantis bouem deuorat; §. 2. ad Trachinem profectus et hospitio a Ceyce exceptus Dryopibus bellum parat. §. 3. Ab Aegimio Doriensium rege ad auxilium ferendum vocatus Coronum Lapithas ducentem necat, et Aegimio regnum restituit.

dor. §. 7. προςκαλεσάμενος. excidit Δηϊάνειραν. quod et Zenob. habet. παρ' αὐτῇ erat ante Commel. in ed. pr.

§. 7. ὑπαντήσαντος αὐτῷ. Schol. Sophocl. in ed. Ald. Turn. Post λύσας editum erat καὶ σφάξας καὶ ἑψήσας, quibus melius caremus auctoritate Med. Dorv. Ox. Regg. Schol. Sophocl. τὸν ἕτερον τῶν ταύρων σφάξας (sic Turn. at Ald. Iunt. λύσας καὶ σφάξας) εὐωχήσατο. Schol. Apollon. θύσας εὐωχήσατο. Eudoc. l. c. p. 209. ἔσφαξε καὶ ἐθοινήθη. §. 2. Mox ὡς δὲ ἦλθεν Pal. O. D. Vat. §. 3. Κορωνὸν et Κορωνοῦ scribit Pal. vt ap. Diodor. vbi de eo Wesselingii nota p. 282, 77. ἐπὶ μέρει, v. sup.

κλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν παρέδωκεν ἐλευθέραν αὐτῷ.

Ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαογόραν, μετὰ τῶν τέκνων, βασιλέα Δρυόπων, ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν ὄντα, καὶ Λαπιθῶν σύμμαχον. §. 4.
Παριόντα δὲ Ἴτωνα εἰς μονομαχίαν προεκαλέσατο αὐτὸν Κύκνος Ἄρεος καὶ Πελοπίας. συστὰς δὲ καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. §. 5.
Ὡς δὲ εἰς Ὀρμένιον ἧκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἴα διέρχεσθαι. κωλυόμενος δὲ παριέναι, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. §. 6.

II, 7, 7. §. 4. Laogoram, Dryopum regem, interimit; nec non in itinere ad Itonum prouocantem se Martis filium Cycnum; §. 6. et Amyntorem Ormenii regem.

Not. p. 166. μετὰ τῶν ἄλλων, an Λαπιθῶν? §. 4. Λαογόραν sic et Tz. Chil. II, 467. Λαγόραν Pal. D. Ox. Vef. Reg. 3. Ἀλλαγόραν Schol. Sophocl. et Eudoc. βασιλείας vitiose M. Vat. Reg. 3. §. 5. Ἴτωνα restituit Aegius e codd. Farnes. in aliis erat ἰῶν, in Pal. Vat. Reg. 3. ἴων. Sed verum nomen habet quoque Schol. Sophocl. et ex eo Eudoc. προεκαλέσατο e Pal. et aliis codd. receptum; προκαλεῖται Aegius interpolarat, puto ex Schol. Sophocl. etsi et ibi Ald, Iunt. προυκαλεῖτο. §. 6. Ὀρμένιον cum Wessel. ad Diodor. l. c. IV, 37. refinxi sine mora; cum Ὀρχομενὸν legeretur; vetus iam vitium, cum et Schol. Sophocl. et Eudociae insideat. post οὐκ εἴα insertum erat μεθ' ὅπλων, e Schol. Sophocl. ab Aegio infartum, a codd. hoc abest Pal. Regg. haud dubie et ab aliis. In Schol. Sophocl. melior erat ordo verborum: Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς μεθ' ὅπλων οὐκ εἴασε διέρχεσθαι. quem turbauit Eudocia. iidem mox παρελθεῖν.

§. 7. Ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, στρατείαν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὔρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. συμμαχούντων δὲ αὐτῷ Ἀρκάδων καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχῖνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὔρυτον,
§. 8. αἱρεῖ τὴν πόλιν. καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἵππασόν τε τὸν Κήϋκος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλανα τοὺς Λικυμνίου παῖδας, καὶ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦγεν
§. 9. Ἰόλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας, ἐπ' ἀκρωτηρίῳ Διὸς Κηναίου βωμὸν
§. 10. ἱδρύσατο. Μέλλων δὲ ἱερουργεῖν, εἰς Τραχῖνα ἔπεμψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα. παρὰ

II, 7, 7. §. 7. Trachine profectus §. 9. Oechalia expugnata et Eurytο rege caeſo Iolen captam abducit; in promontorio Euboeae Cenaeo Iovi ſacrum parans,

§. 7. στρατείαν pro στρατιὰν, vt ſup. ſ. 3. *Eurytum* vlciſcitur, cuius fraude Ioles filiae nuptiis exciderat, ſup. c. 6, 1. venditus quoque in ſeruitutem ob caeſum eius filium Iphitum ibid. ſ. 2. et Sophocl. Trachin. 256 ſqq. συνήθροιζεν Pal. Vat. Med. Reg. 3. τιμωρήσθαι P. Reg. 3. Μηλιέων. in Pal. Dorv. Vat. Reg. 3. eſt Μηνιέων, ed. Rom. Μινυείων. Ἐπικνημιδίων pro Ἐπικνημίδων correxi. §. 8. στρατευομένων Pal. D. R. 3. iidem Μέλανα. §. 9. προσορμισθεὶς, male et hic προσορμηθεὶς Pal. Dorv. Reg. 3. ἐπ' ἀκρωτήριον Pal. D. Med. Reg. 3. ſed hoc non magis vitioſum quam vulgatum; delendum eſt ἐπὶ, quod et a Schol. Sophocl. abeſt. vt ſit: προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ, Δ. Male Med. κυναίῳ παῖς Εὐβοίας. §. 10. εἰς Τραχῖνα (Λίχαν) ἔπεμψε. pro Licha legebatur

δὲ τούτου τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα ταῖς ἀληθείαις φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ἐνδὺς

II, 7, 7. §. 10. accepta a Deianira veste, Nessi sanguine peruncta, §. 11. indutus veneno contabescit.

τὸν Κήυκα. pessime. Galeus emendabat: πρὸς Κήυκα Λίχαν mittit. Wessel. ad Diodor. l. c. pag. 283, 20, τὸν Κήυκα in Λίχαν mutat. Sane τὸν Λίχαν expresse Schol. Sophocl. et Tz. Chil. II, 473. memorant. Vnde tamen dicemus Ceycem Lichae locum occupasse? Videri potest Apollodorus nullum nomen posuisse, vt nec in Zenob. est; (etsi hoc valde ieiune fieret: ἔπεμψε τὸν λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα) aut nomen illud excidisse; suppleuit illud alter Λίχαν, indocte alter τὸν Κήυκα ex εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήυκα sup. 7. pr. Nisi fuit κήρυκα. Sane ipse Sophocles v. 191. πρόσπολος θροεῖ Λίχας ὁ κήρυξ ταῦτα. – Mox pro παρὰ δὲ τούτου est περὶ in Pal. Dorv. Vat., pro τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δ. πυθομένη est τοὺς... πυνθανομένους in Pal. Dorv. Reg. 3. (τὴν exciderat ed. Par.) πυνθανομένη Vat. τοὺς περὶ etiam e Med. notatum. μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ. interfertum erat ab Aegio πάλιν, quod Commelin. vncinis inclusit, μὴ (πάλιν) ἐκείνην μᾶλλον, et variis modis tentauit; at eiiciendum id erat; abest quoque a Pal. et reliquis, etiam a Zenob. et Schol. Sophocl. In ed. Par. pessime omissum ἐκείνην. Sophocl. l. c. 585. Nessus de philtro ad Deianiram, ὥστε μή τιν' εἰςιδὼν στέρξῃ γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον. ταῖς ἀληθείαις sic et Zenob. at Schol. Sophocl. τῇ ἀληθείᾳ. Frequentatur vtrumque. τούτῳ, quod res postulabat, restitui e Vat. Schol. Sophocl. pro τούτου,

§. 11. δὲ Ἡρακλῆς ἔθυεν. ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τὸν χρῶτα ἔσηπε· τὸν μὲν Λίχαν τοῖν ποδοῖν ἀράμενος, κατηκόντισεν, τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι·
§. 12. συναπεσπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτῷ. τοιαύτῃ δὲ

quod et Zenob. habet. τὸν χιτῶνα ἔχρισε. . τῷ φίλτρῳ etiam Diodor. l. c. ἐνδυσάμενος Zenob. ἐνδὺς ipse Sophocl. 772. cum Diodor. l. c. §. 11. ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τὸν χρῶτα ἔσηπε. Zenob. τοῦ χρωτὸς καθήπτετο. Diod. τῆς τοῦ σηπτικοῦ φαρμάκου δυνάμεως ἐνεργούσης. de hac vid. sup. ad II, 7, 6. §. 7. τοῖν ποδοῖν. in codd. et Schol. Sophocl. τῶν ποδῶν. At hic ex ed. Ald. Iunt. etiam alterum exhibet. Legebatur κατηκόντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας (vir doct. Nodell malebat κατεποντισεν) et praeterea εἰς τὴν Εὐβοϊκὴν θάλασσαν. Sane quidem Ovid. Met. IX, 217. *Corripit Alcides, et terque quaterque rotatum Mittit in* Euboicas *tormento fortius* undas. Portentose haec auxit more suo Seneca Herc. Oet. 817 - 822. Etiam Hygin. f. 36. *rotatum in mare iaculatus est.* et in fragm. Aeschyli e Glauco apud Strabon. X. p. 687. A., fretum dicitur τύμβος ἀθλίου Λίχα. Absunt tamen verba illa εἰς τὴν Εὐβοικὴν θάλασσαν, a codd. Pal. Dorv. Vat. Med. Regg. multo magis delenda verba ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, etsi haec in scriptis leguntur; nam res in Euboea gesta, ex aduerso Locris: Strabon. VIII. p. 651. C. an fuit ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας? In Schol. Lycophr. 50. est ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Λίχαν ῥίψας καὶ ἀνελών, (vbi male ex anteced. repetitur ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ, quae etiam absunt ab Eudoc. p. 210). At apud Sophoclem petrae tantum alliditur Lichas v. 793. ῥιπτεῖ (Hercules Lichan) πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν. συναπεσπῶντό τε Pal. Oxon. σ. δὲ καὶ αἱ em. Gale ex Zenob. et Schol. Sophoclem.

συμφορᾷ κατασχεθεὶς, εἰς Τραχῖνα ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Δηϊάνειρα δὲ αἰσθομένη τὸ γεγονὸς, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὕλλῳ, §. 13.
ὃς ἐκ Δηϊανείρας ἦν αὐτῷ παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος εἰς Οἴτην ὄρος, (ἔστι δὲ τοῦτο Τραχινίων) ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευσεν, ἐπιβάντος, ὑφάπτειν. μηδενὸς δὲ τοῦτο §. 14.
πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας, παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφῆψε. τούτῳ καὶ τὰ τόξα ἐδωρήσατο Ἡρακλῆς. Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται §. 15.
νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι. Ἐκεῖθεν δὲ τυχὼν ἀθανασίας, καὶ διαλλαγεὶς Ἥρᾳ, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ἥβην ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Ἀλεξιάρης καὶ Ἀνίκητος ἐγένοντο.

II, 7, 7. §. 12. re comperta Deianira ſe ſuſpendit. §. 13. Ipſe Iole Hyllo filio commendata, rogo in Oeta facto, §. 14. flamma a Poeante ſubiecta, ſe comburit, §. 15. in Olympum receptus, Hebe coniuge accepta, Alexiarem et Anicetum liberos ex ea ſuſcipit.

§. 13. *εἰς Οἴτην ὄρος.* recte, at ſeqq. *ἐστὶ δὲ τοῦτο Τραχινίων,* nimis diſerta videntur pro Apollodoro. *ἐκέλευσεν, ἐπιβάντος* ſc. *αὐτοῦ.* Pal. *ἐπένευσεν.* , Vat. Med. Dorv. Reg. 3. *ἐκέλευεν.* Schol. Sophocl. *ἐκέλευσεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν.* haud dubie magis ſcite. Zenob. *ἧς ἐπιβὰς ὑφάπτειν ἐκέλευσε.* Diodor. *παρεκάλει τὸν ἀεὶ προσιόντα ὑφάψαι τὴν πυράν.* §. 14. *μηδενὸς δὲ τοῦτο.* hoc reſcripſi pro *τούτου*, adſtipulante Vat. Schol. Sophocl. Zenob. vt iam Commel. corrigebat. §. 15. *νέφος ὑποστὰν* eſt *nubes ſubiens*, *ὑποδύουσα καὶ δεχομένη αὐτόν.* *διαλλαγεὶς*

ſ. 8. Ἦσαν δὲ παῖδες αὐτῷ, ἐκ μὲν τῶν Θεσπίου
§. 1. θυγατέρων, Πρόκριδος μὲν, Ἀντιλέων καὶ Ἱππεύς· ἡ πρεσβυτάτη γὰρ διδύμους ἐγέννησε. Πανόπης δὲ Θρεψίππας· Λύσης, Εὐμείδης. * Κρέων·
§. 2. Ἐπιλάϊδος, Ἀστυάναξ· Κέρθης δὲ, Ἰόβης· Εὐρυβίας, Πολύλαος· Πατροῦς, Ἀρχέμαχος· Μελίνης, Λαομέδων· Κλυτίππης, Εὐρύκαπυς· Εὐρύπυλος,

II, 7, 8. Progenies Herculis,

"Ηραν male legebatur; correctionem "Ηρα firmat Schol. Sophocl.

ſ. 8. Θεσπίου. animo in grauioribus occupato non fui ſatis conſtans in hoc nomine; reliqui illud alibi intactum, cum alibi Θέστιος exhibitum eſſet; et habent hoc idem h. l. Pal. Dorv. Reg. 3. mutaſſe ſe id contra codices fatetur Aegius: verum tamen eſſe neceſſe eſt Theſpii nomen, ſi quidem Theſpiades dictae ſunt filiae. vid. Obſſ. ſup. ad II, 4, 10. et ad II, 7, 6. §. 2. Paria in ſqq. male erant disiuncta, quare ordinaui. Θρεψίππας Pal. Ox. Reg. 3. dedere, antea erat Θριψίππας. praeſtaret vel ſic Θρέψιππος; vt Fab. et Gal. quoque emendabant. Εὐμίδης Dorv. Ox. Reg. 3. Gale coni. Εὐμήδης. Excidit hinc nomen eius, quam Creon matrem habuit. Ἐπιλάϊδος Aegius correxit, non apparet vnde, recepitque Commelinus; in codd. ἐπίλαος. Inde erat Κράθης editum; at codd. Κέρθης vel Κίρθης et in Pal. var. lect. Κέρτης. §. 2. Εὐρύβιος Pal. Dorv. Reg. 3. Aegius correxerat Ἰόβης δὲ Εὐρυβίας, vnde Commel. edidit: Κράθης δὲ, Ἰόβης δὲ Εὐρυβίας ſine ſenſu. Πατροῦς a Πατρώ· corr. Aegius pro eo quod ſcriptum erat, Πάτρους. Κλυτίππης correxit Commel. Κλυθίππης Aegius pro κλυτίππος. in codd. κλύτοππος.

Εὐβώτης· Ἀγλαΐης, Ἀντιάδης. Ὀνήσιππος, Χρυ- §. 3.
σηΐδος· Ὀρείης, Λαομένης. Τέλης, Λυσιδίκης·
Ἐντελίδης, Μενιππίδης· Ἀνθίππης, Ἱππόδρομος·
Τελευταγόρας, Εὐρύκης· Πύλος, Ἵππωτος. Εὐ- §. 4.
βοίας, Ὄλυμπος· Νίκης, Νικόδρομος· Ἀργέλης,
Κλεόλαος· Ἐξόλης, Ἐρύθρας· Ξανθίδος, Ὁμό-
λιππος· Στρατονίκης, Ἄτρομος· Κελευστάνωρ,
Ἶφις· Λαοθόης, Ἄντιδος· Ἀντιώπης, Ἀλόπιος·
Ἀστυβίης, Κλααμήτιδος· Φυληΐδος, Τίγασις· Αἰ- §. 5.
σχρηΐδος, Λευκώνης· Ἀνθείας * Εὐρυπύλης, Ἀρ-

II, 7, 8. primo ex Thespiadibus,

Εὐρύκαπυς dedi ex Dorv. Εὐρύκαππυς Pal. Reg. 3. vulgo Εὐρυκάπης. Εὐβότης Vat. Ἀγλαΐης ex ed. Rom. Dorv. Ovid. Reg. 3. pro Ἀγελαΐης. §. 3. Ὀνησίππος editum ab Aegio: Ὀνήσιππος Vat. Ὀνησίππης Med. Vef. Ὀνησίπυς Pal. Ὀνησίππυς Reg. 3. Λαομένης f. Λαομένης. λυσιδίκη στευτελίδης ed. Rom. fed Aegius correxit. Ἱππόδρομος eadem, vnde Aeg. corr. Ἱπποδρόμης, quod recepit Commel. Εὐρύκης Πύλος ex emend. Aegii pro Εὐρυκάπυλος. Ἵππωτος vix fanum. Faber cum Gal. coni. Ἱππόθοος. Sed forte latet: Πύλης Ἱππότας, vel Πύλος Ἱππότης. Mox §. 4. erat Ὀλυμπούσης, nec aliter codd. at correxit iam Aegius Ὄλυμπος Νίκης. Gale coni. Ὄλυνθος ex Stephan. Byz. h. v. Ἐξόλης ex emend. Aegii pro ἔξολος. ἐξόλος. ἴξολος. Στρατονίκης corr. idem pro Στρατόνικος. male Commel. intulit ἀτρόμης. Ἶφις leg. Ἴφιδος. Ἄντιδος f. Ἄντιφος. Ἀντιώπης leg. Ἀντιόπης. §. 5. Ἀστυβίης Κλαχμήτιδος. haec non minus corrupta. κάλης μήτιδος em. Aegius, receptum a Commel. Gale e Stephan. Byz. coniicit: Ἀκέλλης Μάλιδος faltem fcribam: Ἀστυ-

χέδικος· Δυνάστης, Ἔρατος· Ἀσωπίδης, Μέντωρ· Ἠώνης, Ἀμήστριος· Τιφύσης, Λυγκεὺς· Ἁλοκράτης, Ὀλυμπούσης. Ἑλικωνίδος, Φαλίας· Ἡσυχείης,
§. 6. Οἰστρέβλης· Τερψικράτης, Εὐρύωψ· Ἐλευχείας, Βουλεὺς· Ἀντίμαχος, Νικίππης· Πάτροκλος, Πυρίππης· Νῆφος, Πραξιθέας·
§. 7. Λυσίππης, Ἐράσιππος· Λυκοῦργος * Λύκιος, Τοξικράτης· Βουκόλις, Μάρσης· Λεύκιππος, Εὐρυτέλης· Ἱπποκράτης, Ἱππόζυγος. Οὗτοι μὲν ἐκ τῶν Θεσπίου θυγατέρων.

βίας Καλαμήτιδος. In feqq. iterum nomen fponfi excidit. Aegius corr. Εὐρύπυλος Ἀρχεδίκης. in Vat. Med. Reg. 3. ἀρχοδίκου. Pro Ἔρατος ex Aegii emend. Commelinus Ἐρατοῦς. Ἀσωπίδης leg. Ἀσωπίδος. Ἠώνης f. Ἠϊόνης, Ἀμύστριος Reg. 3. Τιφυσῆς ed. Rom. cum codd. et Λιγκαῖος Pal. λυγκαῖος ceteri. §. 6. Ἡσυχείης dedi pro Ἡσιχείης, nam Oxon. Ἡσυχίης. Οἰστρέφλης Vat. Εὐρυόπης ed. pr. cum codd. at Aeg. corr. Εὐρύοψ. quod recepit Commel. Ἐλευχείας f. Ἐλαχείας. Ἀντίμαχος codd. et ed. pr. at Commel. Ἀντιμάχης ex Aegii corruptela. Πυρίππης ex eiusdem emend. pro Πύριππος. Νηφὸς inde a Commelius. §. 7. Λυσίππης Ἐράσιππος revocaui e codd. In ed. pr. erat Λύσιππος Ἐράσιππος, quod ab Aeg. emend. Λύσιππος Ἐρασίππης recepit Commel. Ex duobus Λυκοῦργος vel Λύκιος alterum eiiciendum. Τοξίκρατος et μάρσας codd. fed correxit Aeg. Λεύκιππος reftitui ex ed. pr. et codd. λευκίππης intulerat Commel. ex Aegii correctione. Θεστίου etiam h. l. Reg. 3. Vix dignum erat honefta opera, haerere in his nominibus; fed quid facerem, fi editoris nomen deferere nolebam? Defiderari duo filias ex L. obferuat Galeus; apud Paufaniam effe XLIX. Scilicet locus eft lib.

Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων, Δηϊανείρας μὲν τῆς Οἰνέως, §. 8.
Ὕλλος, Κτήσιππος, Γληνὸς, Ὀνείτης. Ἐκ Με- §. 9.
γάρας δὲ τῆς Κρέοντος, Θηρίμαχος, Δηϊκόων, Κρεον-
τιάδης, Δηΐων. Ἐξ Ὀμφάλης δὲ, Ἀγέλαος· §. 10.
ὅθεν καὶ τὸ Κροίσου γένος· Χαλκιόπης τῆς Εὐρυ- §. 11.
πύλου, Θετταλός· Ἐπικάστης τῆς Αὐγέου, Θεστά-
λος· Παρθενόπης τῆς Στυμφάλου, Εὐήρης· Αὔγης §. 12.
τῆς Ἀλεοῦ, Τήλεφος· Ἀστυόχης τῆς Φύλαντος,
Τληπόλεμος· Ἀστυδαμείας τῆς Ἀμύντορος, Κτή-
σιππος· Αὐτονόης τῆς Πειρέως, Παλαίμων.

Μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεοὺς, οἱ Cap. VIII.
παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα, πρὸς Κήυκα f. 1.
παρεγένοντο. ὡς δὲ, ἐκείνους ἐκδιδόναι λέγον- §. 1.

II, 7, 8. tum ex Deianira, Megara, Omphale, Chalciope, Epicaste, Parthenope, Auge, Astyoche, Astydamia, et Autonoe.
8, 1. Heraclidae ab Eurystheo a Ceyce repetiti, ne tradantur.

IX, 27. f. vbi itidem natos ex iis edidere LII. numero. §. 8. τῆς ante Οἰνέως deest in Pal. et V. Reg. 3. Pro Γληνὸς Ὀνείτης, edebatur Γλυκισονείτης. Sed alterum suppeditat Schol. Sophocl. 54. vt id restituendum esse iam monuere viri docti, Gal. ad h. l. Hemsterh. ad Lucian. D. D. 13, 2. T. I. p. 237. (qui scribit Γλῆνος; nescio quo auctore) Wessel. ad Diodor. T. I. p. 282. van Stav. Misc. Obss. Vol. X. T. 3. p. 390. §. 9. Δηιόκοων Pal. in eodem et Dorv. aberant Δηΐων ἐξ Ὀμφάλης. In Vat. Med. deest Δηΐων. At habet auctorem nomen Diniam in Schol. Pindari I, 4, 104. qui loc. class. Mox pro Κροίσου in Pal. Dorv. Reg. 3. est Κρησίου. §. 11. Εὐρυπύλης codd. h. l. male. Αὐγέου suppeditabant codd. pro Αἰγείου,

τος Εὐρυσθέως, καὶ πόλεμον ἀπειλοῦντος, ἐδεδοίκεσαν, Τραχῖνα καταλιπόντες, διὰ τῆς Ἑλ-
§. 2. λάδος ἔφυγον. διωκόμενοι δὲ, ἦλθον εἰς Ἀθήνας, καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν,
§. 3. ἠξίουν βοηθεῖσθαι. Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ ἐκδιδόντες αὐτοὺς, πρὸς τὸν Εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέστησαν. καὶ τοὺς μὲν παῖδας αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέδοντα, Εὐρύβιον, Μέντορα, Περιμήδην, ἀπέκτει-
§. 4. ναν· αὐτὸν δὲ Εὐρυσθέα φεύγοντα ἐφ' ἅρματος, καὶ πέτρας ἤδη παριππεύοντα Σκειρωνίδας, κτείνει διώξας Ὕλλος. καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, Ἀλκμήνῃ δίδωσιν· ἡ δὲ, κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ.

Γ. 2. Ἀπολομένου δὲ Εὐρυσθέως ἐπὶ Πελοπόννησον
§. 1. ἦλθον οἱ Ἡρακλεῖδαι, καὶ πάσας εἷλον τὰς πό-

II, 8. 1. Trachine excedunt; tandem §. 2. fupplices facti Athenienfibus. §. 3. His Euryftheus bellum infert et cum liberis occiditur. 2. §. 1. 2. Heraclidae Peloponnefum iam occupatam iterum relinquunt.

quod Aegius intulit. Variare Αὐγέας, Αὐγείας, vidimus fup. c. 7, 2.

Γ. 1. Μεταστάντος εἰς θεοὺς, additur alias ἐξ ἀνθρώπων. cf. Weffel. ad Diodor. p. 284. λέγοντος pro *iubente*, vt toties alibi. §. 4. πέτρας Σκειρωνίδας. editum erat Σκειρονίδας ex emend. Aegii, nam in codd. eft χειρονίδας. (Contra Σκίρων venit in locum τοῦ χείρων apud Paufan. p. 179. extr.) Sequutus ductum hunc fcripfi Σκειρωνίδας. hancque fcripturam firmat Etymol. M. Σκείρων ἄνεμος, ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν καταπνέων. et iisdem fere verbis Hefych. h. v. vbi v. Intpp. inprimis Strabon. IX. p. 600. (391.) et al. loc.

λεις. ἐπὶ ἐνιαυτοῦ δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ καθόδῳ γε- §. 2.
νομένῃ φθορὰ πᾶσαν Πελοπόννησον κατέσχε. καὶ
ταύτην γενέσθαι χρησμὸς διὰ τοὺς Ἡρακλείδας
ἐδήλου· πρὸ γὰρ τοῦ δέοντος αὐτοὺς κατελθεῖν.
ὅθεν ἀπολιπόντες Πελοπόννησον, ἦλθον εἰς Μα-
ραθῶνα, κἀκεῖ κατῴκουν. Τληπόλεμος οὖν, κτεί- §. 3.
νας οὐχ ἑκὼν Λικύμνιον, (τῇ βακτηρίᾳ γὰρ
αὐτοῦ θεραπεύοντα πλήσσοντος ὑπέδραμε) πρὶν

II, 8, 2. §. 3. Tlepolemus Licymnio caeso exul Rhodum adit

Etsi occurrit etiam Σκιρωνίδες, vt ap. Steph. Byz. in Σκίρον scribitur, vbi cf. Holsten. et apud Pausan. lib. I, cap. extr.

f. 2. §. 2. In his verbis ἐπὶ abest a Pal. Vat. Med. Dorv. Regg. eoque, si hos codices audias, expungendum: at iidem γενομένης φθορᾶς, vnde non facile te expedias. Oudend. ad Sueton. p. 398. lectionem tanquam sanam defendit ex more scriptorum mutandi casum, vt adeo γενομένης φθορᾶς πᾶσαν Πελοπόννησον κατέσχε sit pro γενομένη φθορά. hoc modo si agemus, nulla est librariorum striboligo, nullus assutus panniculus, quem non egregie tueri liceat. Simplicissimum est corrigere: ἐνιαυτὸν δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ καθόδῳ γενομένοις, φθορὰ πᾶσαν Πελοπόννησον κατέσχε. *annuo spatio consumto in reditu perficiendo.* φθορὰ h. l. absolute positum, cum adiiciendum fuisset ἀνδρῶν. σωμάτων. ἦλθον εἰς Μαραθῶνα: in marg. Oxon. ἀνεχώρησαν. §. 3. In verbis Apollodori salebrae sunt: statim Τληπόλεμος οὖν videtur fuisse δὲ, pro θεραπεύοντα scribendum θεράποντα, vt iam Faber corrigebat, tum πλήσσοντος ὑπέδραμε libri suggerebant pro πλήσσων ἥμαρτε, quod ex Schol. Homer. l. c. intulisse Aegium video. Ve-

ἐξελθεῖν αὐτὸν ἐκ Πελοποννήσου. φεύγων οὖν μετ' οὐκ ὀλίγων, ἧκεν εἰς Ῥόδον, κἀκεῖ κατῴκει.

§. 4. Ὕλλος δὲ, τὴν μὲν Ἰόλην κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἐντολὴν ἔγημε· τὴν δὲ κάθοδον ἐζήτει τοῖς Ἡρακλείδαις κατεργάσασθαι. διὸ παραγενόμενος εἰς Δελφοὺς, ἐπυνθάνετο, πῶς ἂν κατέλθοιεν. ὁ δὲ θεὸς ἔφησε, περιμείναντας τὸν τρίτον καρπὸν κατέρχεσθαι. §. 5. νομίσας δὲ Ὕλλος τρίτον καρπὸν λέγεσθαι τὴν τριετίαν, τοσοῦτον περιμείνας χρόνον σὺν τῷ στρατῷ κατῄει * τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ Πελοπόννησον, Τισαμενοῦ τοῦ

II, 8, 2. Hyllus, Iole ducta, forte Delphis accepta, anno tertio profectionem in Peloponnesum tentat. Victi Heraclidae a Tisameno Orestis f. iterum recedunt.

rum *cum Tlepolemus seruum percutere baculo vellet, interueniens Licymnius vulnus recepit.* Desidero tamen vel sic orationis nitorem, multo magis in seqq. quorsum enim: πρὶν ἐξελθεῖν αὐτὸν ἐκ Πελοποννήσου additum? Forte ab Apollodori manu totum illud haud profectum. Saltem αὐτοὺς legendum; sc. Heraclidas. Nam Tlepolemus exul discessit adhuc tum, cum Heraclidae in Peloponneso erant; hoc etiam Diodor. l. c. diserte arguit. οὖν vero post φεύγων tollendum, vt oratio sic procedat: Τληπόλεμος δὲ, κτείνας οὐχ ἑκὼν Λικύμνιον, — πρὶν ἐξελθεῖν αὐτοὺς ἐκ Πελοποννήσου, φεύγων μετ' οὐκ ὀλίγων, ἧκεν εἰς Ῥόδον, κἀκεῖ κατῴκει. §. 4. Post Ἰόλην legebatur τὴν Εὐρύτου, quod sublatum a me secundum codd. κατὰ τοῦ πατρὸς, omisso τὴν, iidem, quibus non obtempero. §. 5. τοσοῦτον περιμείνας χρόνον etc. Locus turbatus: de quo vid. Obss. τοῦ Ἡρακλέους e Pal. Vat.

Ὀρέστου βασιλεύοντος Πελοποννησίων. καὶ γενομένης πάλιν μάχης, νικῶσι Πελοποννήσιοι, καὶ Ἀριστόμαχος θνήσκει.

Ἐπεὶ δὲ ἠνδρώθησαν οἱ Κλεολάου παῖδες, §. 6. ἐχρῶντο περὶ καθόδου. τοῦ θεοῦ δὲ εἰπόντος, ὅ, τι καὶ τὸ πρότερον, Τήμενος ᾐτιᾶτο λέγων, τούτῳ πεισθέντα ἀτυχῆσαι. ὁ δὲ θεὸς ἀνεῖπε, τῶν §. 7. ἀτυχημάτων αὐτοὺς αἰτίους εἶναι· τοὺς γὰρ χρησμοὺς οὐ συμβάλλειν· λέγειν γὰρ οὐ γῆς, ἀλλὰ

II, 8, 2. Mox §. 6. Aristomachi liberi (Temenus, Cresphontes, Aristodemus), §. 7. denuo deo consulto, tertia hinc aetate iterum

Reg. 3. reposui; mutatum ab editoribus in τοὺς, quod vitium loci non animaduerterunt. Τισαμενοῦ τοῦ Ὀρέστου, sequebatur in edd. υἱοῦ, quod codices ignorant. §. 6. οἱ Κλεολάου. corruptum nomen pro Κλεοδαίου, et insertum alieno loco, cum sint h. l. οἱ Ἀριστομάχου παῖδες intelligendi. vid. Obss. Τίμενος male codd. τούτῳ πεισθέντα. Commelin. Faber et Gal. emendant πεισθέντας, probante Dorvill. ad Charit. p. 347. non assentior; supple τὸν πατέρα. Etiam Euseb. l. c. καὶ ὃς, (vt bene emendat Vales. Emend. I, 3.) κα-

κεῖνός σοι, ἔφη, πεισθεὶς ἀπέθανε. §. 7. ὁ δὲ θεὸς ἀντεῖπε. legebatur, quasi cum respectu expostulationis Temeni. Attamen Vat. Med. Dorv. cum libb. Aegii ἀνεῖπε, quod nunc praefero cum Verheyk. ad Anton. Lib. p. 10. est enim sollenne de dei responso. Sic inf. III, 15, 8. §. 5. et alibi quoque a librariis corruptum occurrere memini. Apud Pausan. V, 3. p. 380. extr. melior interpretatio Oxylo tribuitur. καρπὸν τρίτον. Dorv. τριτίον an voluit τριταῖον? tres generationes Apollo innuere voluit. —

γενεᾶς καρπὸν τρίτον, καὶ στενυγρὰν τὴν εὐρυγαστέρα, δεξιὰν κατὰ τὸν Ἰσθμὸν ἔχοντι τὴν

καὶ στενυγρὰν τὴν εὐρυγαστέρα. Legebatur antea: καὶ * στένυγρον τὴν ε. hoc reposuerat Aegius ex Hesychio, in quo στενυτρὸν corrigit στένυγρον, ad quem loc. vid. Intpp. In codd. erat στένυστραυ. nec aliter in nostris libris: nisi quod στενύστραν τὸν τὴν Dorv. et tres Regg. at Vat. στενύγραν τὸν τὴν ε. Apud Euseb. l. c. Vat. 20. P. E. ex Oenomao est στενύγρην. Scribitur στένυγρος et στενυγρός. Scilicet disputatum est iam inter veteres de etymo, aliis ab ὑγρὸς ducentibus, vt στένυγρον sit, quod coarctat humorem; aliis vt ex στενὸς fiat noua terminatione στενυγρὸς, eodem ac στενὸς sensu; sic Galenus maluit: vid. Foes. et Eustach. ad Erotian. voc. στενυγρῶσαι. Itaque antiqui scriptum maluere στενύγρὸς vid. apud Villoif. Prolegom. ad Iliad. p. II. et LV. Ex Galeno (v. Comment. II. in lib. VI. Hippocrat. de morbis epidem. p. 457. ed. Basil.) Simonidis στενυγρὴ ἀτραπὸς memoratur; Ita etiam στενυγρὰν, suppleri potest ὁδὸν. in ipso tamen responso Apollonis paullo ante memorato erat δι' ὁδοῖο στενύγρων, seu potius στενυγρῶν. ita sunt τὰ στενυγρὰ, nisi forte δι' ὁδοῖο στενυγρῆς fuit, quod verum arbitror. Hanc viam illi male de Isthmo acceperunt. In Eusebio Apollo respondet altera vice interrogatus: οὐ κατὰ γῆν λέγω στενύγρην, (imo στενυγρὴν, h. e. λέγω τὴν στενυγρὰν οὐ κατὰ γῆν οὖσαν) ἀλλὰ κατὰ τὴν εὐρυγάστορα, quam interpretatur θάλασσαν. Sane εὐρυγάστορα verius, quam nostrum εὐρυγαστέρα. dictum εὐρυγάστωρ pro εὐρεῖα, vti alias de de vase capaci. Sed et sequentia in Apollodoro laborant: δεξιὰν κατὰ τὸν Ἰσθμὸν ἔχοντι τὴν θάλασσαν. Simson. ad a. 2901. emendat: στενυγρὰν, τὴν εὐρυγάστορα δεξιὰν κατὰ τὸν Ἰσθμὸν

ϑάλασσαν. ταῦτα Τήμενος ἀκούσας, ἡτοίμαζε τὸν στρατὸν, καὶ ναῦς ἐπήξατο τῆς Λοκρίδος ἔνϑα νῦν ἀπ' ἐκείνου ὁ τόπος Ναύπακτος λέγεται. §. 8.

II, 8, 2. §. 8. Peloponnesum adoriri parant; nauibus ad Naupactum paratis;

ἥκοντι τὴν ϑάλασσαν, *Stenygram vero, profundum mare, quod venienti* (in Peloponnesum) *per isthmum a dextris est*, parum commode; nec magis Gale; multo minus Kuhn. ad Pausan. p. 381. Saltem deberet: εὐρυγάστορα, δεξιὰν (τῷ) κατὰ τὸν Ἰσϑμὸν ἥκοντι ϑάλασσαν. In codd. est ἔχοντα, et ipse Aegius non aliter videtur legisse. Equidem, si non totum hoc, quod suspicor, saltem vocem istam ab interpretamento profectam esse censeo. στενυγρὰν ὁδὸν h. στενὴν, ait deus esse non Isthmi angustias, sed latiorem illam, τὴν εὐρυγάστορα, (h. εὐρεῖαν), δεξιὰν κατὰ τὸν Ἰσϑμὸν τὴν ϑάλασσαν mare quod in Peloponnesum ingredienti a dextra est. cf. Schol. Thucyd. I, 12. p. 11. l. 58. Et videmus reditum ab hac parte esse effectum classe a Naupacto profecta. §. 8. καὶ ναῦς ἐπήξατο τῆς Λοκρίδος ἔνϑα. Legebatur ἐν τῷ Αἰτωλίας τόπῳ, ex interpolatione partim Aegii, qui fatetur ipse se scripsisse Αἰτωλίας pro τῆς Λοκρίδος, quod codd. habent, etiam nostri; Naupactum enim non Locridis sed Aetoliae esse. Porro in codd. erat ἐπάσσατο, in nostris Pal. Dorv. Vat. Reg. 3. ἐπάσσετο τῆς Λ. τόπῳ. emendauit ἐπήξατο idem Aegius et recte. Veram lectionem video notatam ex Reg. 1. 2. eamque vnicam bonam lectionem quam ex iis notatam memini, ἐπήξατο τῆς Λοκρίδος ἔνϑα, quam adeo recepi. τόπῳ in κόλπῳ mutare volebat Faber; sed est delenda vox. In paruo hoc libello quot factae sunt interpola-

§. 9. Ἐκεῖ δὲ ὄντος τοῦ στρατεύματος, Ἀριστόδημος κεραυνωθεὶς ἀπέθανε, παῖδας καταλιπὼν ἐξ Ἀργείας τῆς Αὐτεσίωνος διδύμους, Εὐρυσθένη καὶ
c. 3. Προκλέα. Συνέβη δὲ καὶ τὸν στρατὸν ἐν Ναυ-
§. 1. πάκτῳ συμφορᾷ περιπεσεῖν. ἐφάνη γὰρ αὐτοῖς μάντις χρησμοὺς λέγων καὶ ἐνθεάζων, ὃν ἐνόμισαν μάγον εἶναι, ἐπὶ λύμῃ τοῦ στρατοῦ πρὸς Πελοποννησίων ἀπεσταλμένον. τοῦτον βαλὼν ἀκον-
§. 2. τίῳ Ἱππότης, ὁ Φύλαντος τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλέους, τυχὼν ἀπέκτεινεν. οὕτως δὲ γενομένου τούτου, τὸ μὲν ναυτικὸν, διαφθαρεισῶν τῶν νεῶν, ἀπώλετο· τὸ δὲ πεζὸν ἠτύχησε λιμῷ, καὶ διελύθη
§. 3. τὸ στράτευμα. Χρωμένου δὲ περὶ τῆς συμφορᾶς Τημένου, καὶ τοῦ θεοῦ διὰ τοῦ μάντεως γενέσθαι ταῦτα λέγοντος, καὶ κελεύοντος φυγαδεῦσαι δέκα

II. 8. 2. §. 9. interea Aristodemo mortuo duo filii Eurysthenes et Procles succedunt. 3. §. 1. Carno vate §. 2. ab Hippote caeso, disiecta classe et multitudine fame consumta, successu res caret. §. 3. Apollinis iussu, Hippotes exulatum abit.

tiones! Ius eae faciunt dubitandi quoque de aliis locis. c. 3. ἐνθουσιάζων Vat. et sic Tettianus apud Aeg. qui praeferebat ἐνθεάζων e Farnes. ἐνόμιζον Vat. Med. et Tett. apud Aegium. §. 2. Ἱππότην male Dorv. Vat. Med. Reg. 3. iidem male ὁ Φύτλαντος, Pal. φυλάττοντος. Peius etiam ab Euseb. V, 20. Ἱππότην (deb. et ibi Ἱππότης) Φολάνδρου τὸν Αἰτωλόν. (iam emendatum a Vales. Emend. I, 3. et ab aliis) Nostrum emendauit Aegius e Pausan. (I, 5. p. 13.) §. 3. διὰ τοῦ μάντεως sic codd. pro quo ex Aegii emendatione legebatur διὰ τὸν μάντιν. Sequebantur post καὶ φυγαδεῦσαι δέκα ἔτη τὸν ἀνε-

ἔτη τὸν ἀνελόντα, καὶ χρήσασθαι ἡγεμόνι τῷ τριοφθάλμῳ· τὸν μὲν Ἱππότην ἐφυγάδευσαν, τὸν δὲ τριόφθαλμον ἐζήτουν. καὶ περιτυγχάνουσιν §. 4. Ὀξύλῳ τῷ Ἀνδραίμονος, ἐφ' ἵππου καθημένῳ, μονοφθάλμῳ· τὸν γὰρ ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἐκκέκοπτο τόξῳ· ἐπὶ φόνῳ γὰρ οὗτος φυγὼν εἰς Ἦλιν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Αἰτωλίαν, ἐνιαυτοῦ δὲ διελθόντος, ἐπανήρχετο. συμβαλόντες οὖν τὸν §. 5. χρησμὸν, τοῦτον ἡγεμόνα ποιοῦνται. καὶ συμβαλόντες τοῖς πολεμίοις, καὶ τῷ πεζῷ καὶ τῷ ναυτικῷ προτεροῦσι στρατῷ, καὶ Τισαμενὸν κτείνουσι τὸν Ὀρέστου. Θνήσκουσι δὲ συμμαχοῦντες αὐτοῖς οἱ Αἰγιμίου παῖδες, Πάμφυλος καὶ Δύμας.

II, 8, 3. §. 4. Oxylus dux assumitur. Ita §. 5. Tisameno victo Peloponnesum occupant. Pamphylus et Dymas, Aegimii filii, cadunt in pugna.

λόντα, in edd. verba: καὶ διὰ τοῦτο δύο ἔτι. in codd. ἔτη. At totum hoc quod iam Faber et Gale monuere, eiiciendum est, quippe ex praua iteratione verborum ex superiore versu ortum: itaque eieci. §. 4. ἐφ' ἵππου καθημένου vitiose Dorv. Vat. ἐκκέκοπτο cum Pal. et Dorv. pro vulgari ἐκέκοπτο rescripsi suffragante Galeo; omisso augmento, ex more, quem illustrat Pierson. ad Moerid. p. 154. Apud Pausan. melius mulus vnoculus est; sic et apud Svid. in τριόφθαλμος et apud alios. δὲ post ἐνιαυτοῦ delendum, nec minus καὶ post Ἦλιν. Cum libb. scripsi ἐπανήρχετο, pro ἐπανείρχετο. Mox §. 5. συμβαλόντες οὖν τὸν χρησμὸν, cum mox idem voc. sensu diuerso, congredi pugna, repetatur, puto συλλαβόντες hic fuisse. Πάμφιλος Dorv. male, vt apud Schol. et ipsum Comicum Plut. 385.

f. 4. Ἐπειδὴ ἐκράτησαν Πελοποννήσου, τρεῖς ἱδρύ-
§. 1. σαντο βωμοὺς πατρῴου Διός, καὶ ἐπὶ τούτων ἔθυ-
σαν, καὶ ἐκληροῦντο τὰς πόλεις. πρώτη μὲν οὖν
λῆξις, Ἄργος· δευτέρα Λακεδαίμων. τρίτη δὲ
Μεσσήνη. κομισάντων δὲ ὑδρίαν ὕδατος, ἔδοξε
§. 2. ψῆφον βαλεῖν ἕκαστος. Τήμενος οὖν, καὶ οἱ
Ἀριστοδήμου παῖδες, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης,
ἔβαλον λίθους. Κρεσφόντης δὲ, βουλόμενος Μεσ-
σήνην λαχεῖν, γῆς ἐνέβαλε βῶλον. ταύτης δὲ
διαλυθείσης, ἔδει τοὺς δύο κλήρους ἀναφανῆναι.
§. 3. ἑλκυσθείσης δὲ πρώτης μὲν τῆς Τημένου, δευ-
τέρας δὲ τῆς τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, Μεσ-
f. 5. σήνην ἔλαβε Κρεσφόντης. Ἐπὶ δὲ τοῖς βωμοῖς,

II, 8, 4. §. 1. 2. Sortitione facta, §. 3. Temenus Argos, Aristodemi filii, Eurysthenes et Procles, Spartam, §. 5. Cresphontes Messenen obtinent.

f. 4. Legendum statim §. 1. ἐπειδὴ δὲ ἐ. tum Μεσήνη Pal. Dorv. et hic, vt supra I, 7, 9. ὑδρίαν ὕδατος, ne hoc ex interpretamento profectum putes, intellige πλήρη ὕδατος, vel ἀνάπλεων, propter seqq. ἔδοξε ψῆφον βαλεῖν ἕκαστος, haud dubie ἕκαστον. *placuit, vt; conuentum est.* βάλλειν Vat. §. 2. Πρόκλης erat, pro eo, quod semper est Προκλῆς, nisi quod apud Aelianum Προκλέας, dorice. v. Kuhn. ad Pausan. III, 1. p. 206. ἀναφανῆσαι. non lectio est, sed vitium ed. Par. §. 3. πρώτου μὲν corrupte in codd. item Τιμένου. in πρώτης μὲν τῆς intelligi λήξεως. μοίρας. ψήφου. itaque seqq. interpolata esse in confesso est: δευτέρας δὲ τῆς κλήρου τῶν Α. π. vt antea editum erat; in Pal. erat: δεύτερος δὲ τῆς τῶν κλήρους. Dorv. Vat. etiam τῆς τῶν κλήρους. et Reg. 3.

οἷς ἔθυσαν, εὗρον σημεῖα κείμενα. οἱ μὲν λαχόντες Ἄργος, ἐπὶ τὸν ἴδιον, φρῦνον· οἱ δὲ Λακεδαίμονα λαχόντες, δράκοντα· οἱ δὲ Μεσσήνην, ἀλώπεκα. περὶ δὲ τῶν σημείων ἔλεγον οἱ μάντεις, τοῖς μὲν τὸν φρῦνον καταλαβοῦσιν, ἐπὶ τῆς πόλεως μένειν ἄμεινον· μὴ γὰρ ἔχειν ἀλκὴν πορευόμενον τὸ θηρίον. τοὺς δὲ δράκοντα καταλαβόντας, δεινοὺς ἐπιόντας ἔλεγον ἔσεσθαι· τοὺς δὲ τὴν ἀλώπεκα, δολίους. §. 1. §. 2.

Τήμενος μὲν οὖν, παραπεμπόμενος τοὺς παῖδας Ἀγέλαον καὶ Εὐρύπυλον καὶ Καλλίαν, τῇ θυγατρὶ προσανεῖχεν Ὑρνηθοῖ, καὶ τῷ ταύτης ἀνδρὶ Δηϊφόντῃ· ὅθεν οἱ παῖδες πείθουσι Τιτᾶνας ἐπὶ §. 3. §. 4.

II, 8, 5. Earum ciuitatum inſignia, caſu oblata in aris, Argorum rubeta, Lacedaemonis ſerpens, Meſſenes vulpes. §. 3. Temenus, poſthabitis liberis, genero cum filia nimium ſtudens,

δ. δὲ τῶν κλήρους. Galeus legit δευτέρας δὲ λίθου τῆς κλήρου, ſatis importune. Scilicet eiiciendum erat gloſſema κλήρου. indoctus homo non videbat τὴν ψῆφον eſſe ſubintelligendam, non τὸν κλῆρον. Ante Μεσσήνην Vat. καὶ male infercit.

§. 5. οἷς ἔθυσαν omiſſo ἐφ'. ἐπὶ τὸν ἴδιον, iterum prauum interpretamentum e margine, quod forte ſpectabat ad εὗρον ſc. ἐπὶ τῷ ἰδίῳ βωμῷ ἕκαστος. §. 2. καταλαβοῦσιν ex emendatione legitur; in libb. καταβαλοῦσι. §. 3. παραπεμπόμενος. vſitatum eſt hoc ſenſu vt, *ſpernere, poſthabere*, ſit, παραπέμπειν, ap. Polyb. Diodor. et al. nunc etiam παραπέμψασθαι hoc ſenſu dictum. — προσανεῖχεν. male Reg. 3. προσανεῖχον. ſollenne eſt προσεῖχεν, vt ſit *ſtudebat, ſtudio nimio in eam ferebatur.* τῶν παίδων ἀρεσκόμενος τῇ Ὑρνηθοῖ μάλιστα, ait Pauſan. II, 19. Ὑρνηθοῖ. recte vid. Pauſan. et al. at ὑρνηθῇ Pal. Reg. 3. ὑρνητῇ

μισθῷ τὸν πατέρα αὐτῶν φονεῦσαι. Γενομένου δὲ τοῦ φόνου, τὴν βασιλείαν ὁ στρατὸς ἔχειν
§. 5. ἐδικαίωσεν Ὑρνηθοῖ καὶ Δηϊφόντῃ. Κρεσφόντης δὲ οὐ πολὺν Μεσσήνης βασιλεύσας χρόνον, μετὰ
§. 6. δύο παίδων φονευθεὶς ἀπέθανε. Πολυφόντης δὲ ἐβασίλευσεν, αὐτῶν τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπάρχων· καὶ τὴν τοῦ φονευθέντος γυναῖκα ἄκουσαν Με-
§. 7. ρόπην ἔλαβεν. ἀνῃρέθη δὲ καὶ οὗτος. τρίτον γὰρ ἔχουσα παῖδα Μερόπη καλούμενον Αἴπυτον, ἔδωκε τῷ ἑαυτῆς πατρὶ τρέφειν. οὗτος ἀνδρωθεὶς καὶ κρύφα κατελθὼν, ἔκτεινε Πολυφόντην καὶ τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀπέλαβεν.

II, 8. 5. §. 4. immissis sicariis occiditur; ita liberi regno excidunt, quod Deiphonti traditur. §. 5. Cresphontes, Messeniorum rex, cum binis filiis occiditur a Polyphonte, qui, vxore eius Merope ducta, §. 6. regnum occupat; §. 7. at tertius filius, Aepytus, fuga elapsus, adulta aetate redux, eo caeso regnum recuperat.

et mox ὑρνηθῇ Dorv. §. 4. πείθουσι. Τιτᾶνας mira corruptela, in promtu est corrigere cum Fabro πείθουσί τινας. nisi latet: Τιτανίους, ex Titanis, Sicyonii agri oppido. Nam fuit ἡ Τιτάνη et τὰ Τίτανα. At quis sine alia auctoritate talia praestet! ἐδικαίωσεν Ὑρνηθοῖ καὶ Δηϊφόντῃ. expectabam Ὑρνηθῷ καὶ Δηϊφόντην. dixit adeo Apollodorus δικαιοῦν pro δίκαιον νομίζειν τινὶ εἶναι. §. 5. Interpunxi post ἐβασίλευσεν, vt seqq. sint: αὐτῶν τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπάρχων, *cum et ipse esset ex Heraclidis.* Galeus legebat: ἐβασίλευσεν αὐτῶν, τῶν. vel cum Fabro: ἐκ τῶν vel αὐτὸς τῶν. §. 7. Αἴπυτον. sic restitui, pro Αἴγυπτον. Reg. 3. Αἴγυπτον. nihil exploratius in historiis: v. Pausan. l. c. IV, 3. hinc et Aepytidae dicti reges Messeniorum.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ γ'.

Ἐπεὶ δὲ τὸ Ἰνάχειον διερχόμενοι γένος, τοὺς Cap. I, 1. §. 1.
ἀπὸ Βήλου μέχρι τῶν Ἡρακλειδῶν δεδηλώκαμεν,
ἐχομένως λέγωμεν καὶ τὰ περὶ Ἀγήνορος. Ὡς §. 2.
γὰρ ἡμῖν λέλεκται, δύο Λιβύη ἐγέννησε παῖδας
ἐκ Ποσειδῶνος, Βῆλον καὶ Ἀγήνορα. Βῆλος μὲν §. 3.
οὖν βασιλεύων Αἰγυπτίων τοὺς προειρημένους ἐγέννησεν. Ἀγήνωρ δὲ παραγενόμενος εἰς τὴν Εὐρώπην, γαμεῖ Τηλεφάσσαν καὶ τεκνοῖ θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον καὶ Φοίνικα καὶ Κίλικα. Τινὲς δὲ Εὐρώπην οὐκ Ἀγήνορος ἀλλὰ Φοίνικος λέγουσι. Ταύτης Ζεὺς ἐρασθεὶς, §. 4.

III, 1, 1. §. 1. Alter ex Inachi stirpe, Agenor, Beli frater, §. 3. Telephassa ducta, Europam procreat, tum Cadmum, Phoenicem et Cilicem.

§. 1. λέγωμεν sic et Pal. λέγομεν tamen Vat. Dorv. Reg. 3. vid. ibid. statim καὶ interserui ex Pal. Vat. Reg. 3. §. 3. παραγενόμενος εἰς Εὐρώπην. immo εἰς Φοινίκην, nisi totum hoc eiiciendum. Vidit hoc quoque Emperius noster. Τηλεφάσσαν, putabam potius esse Τηλέφασσαν scribendum; enimvero est ex Τηλεφάεσσα v. Moschum 2, 40. 42. vbi ea calathum a Libya accepisse narratur. etiam hoc nomen per vnum σ efferunt Dorv. Reg. 3. —

πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων ταῦρος, ὃς χειροήθης γενόμενος, ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ
§. 5. τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. ἡ δὲ, ἐκεῖ συνευνασθέντος αὐτῇ Διὸς, ἐγέννησε Μίνωα, Σαρπηδόνα, Ῥαδάμανθυν. καθ' Ὅμηρον δὲ Σαρπη-

III, 1, 1. §. 4. Europae raptus, et ex Iove progenies: Minos, Sarpedon, Rhadamanthus.

§. 4. Ταύτης Ζεὺς ἐρασθεὶς, πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων ταῦρος, ὃς χειροήθης γενόμενος ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. Misere haec corrupta; πίπτει ταῦρος non tam suauiter dicta sunt ac apud Auctor. Eleg. in obit. Maecen. 88. *dominator Olympi dicitur in nitidum procubuisse bouem.* Aegius pro πίπτει coni. τρέχει. (saltem deb. νήχεται) vitium latere suspicabatur Faber. Gale primum κλέπτει coniicit, quia Pal. πέπτει habet, mox nihil mutandum putat, quia et apud Lucian. sit ἐνήχετο ἐμπεσὼν, assimulans valde absimilia: v. D. D. Mar. 2. nec ἔμπεσε πόντῳ apud Homer. satis bene comparari potest; quo sensu supra I, 9, 21. §. 7. Harpyia εἰς ποταμὸν ἐμπίπτει, et sic taurus εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπεσὼν sup. II, 5, 10. §. 10. Omnes vitium tantum in illa voce quaerunt; (quam, si mutanda esset, in ἱππεύει abire iuberem) ac si reliqua non aeque contaminata essent; quid enim Ῥόδου ἀποπλέων? vbi hoc auditum? an Iupiter Phoenicen aditurus Rhodo soluit? debebat: ἐκ Σιδῶνος. ἐκ Φοινίκης, vt v. c. Eratosth. 14. Facile assentientes, puto, habebo lectores, si verba πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων delenda esse dixero: priora verba ex socordia librarii orta sunt ex seqq. ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ τῆς θαλάσσης oculo fugiente huc retractis. Reliqua idem inuenustus homo adiecit, qui

δὼν ἐκ Διὸς καὶ Λαοδαμείας τῆς Βελλεροφόντου. Ἀφανοῦς δὲ Εὐρώπης γενομένης, ὁ πατὴρ αὐτῆς §. 6. Ἀγήνωρ ἐπὶ ζήτησιν ἐξέπεμψε τοὺς παῖδας, εἰπὼν μὴ πρότερον ἀναστρέφειν πρὶν ἂν ἐξεύρωσιν Εὐρώπην. Συνεξῆλθε δὲ ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆς §. 7. Τηλεφάσσα ἡ μήτηρ, καὶ Θάσος ὁ Ποσειδῶνος· ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶ, Κίλικος. Ὡς δὲ πᾶσαν §. 8. ποιούμενοι ζήτησιν εὑρεῖν ἦσαν Εὐρώπην ἀδύνατοι, τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν ἀπογνόντες, ἄλλος ἀλλαχοῦ κατῴκισαν, Φοίνιξ μὲν Φοινίκην, Κίλιξ δὲ, Φοινίκης πλησίον, καὶ πᾶσαν τὴν ὑφ' ἑαυτοῦ κειμένην χώραν, ποταμῷ σύνεγγυς Πυράμῳ, Κιλι-

III, 1, 1. Miſſi a patre ad eam quaerendam fratres; quibus Telephaſſa mater et Thaſus comites ſe addiderunt. §. 8. Nusquam inuenta ſorore fratres diuerſas terras inſident,

paullo ante Agenorem in Europam adducebat. Mox ὅς post ταῦρος non minus ex interpolatione venit, et locus ita purgandus: ταύτης Ζεὺς ἐρασθεὶς, ταῦρος χειροήθης γενόμενος ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. §. 5. καθ' Ὅμηρον δὲ, καθ' ἡμέραν δὲ, Vat. Med. Il. ζ, 198. 9. Mox §. 7. ſuſpicor fuiſſe: συνεξῆλθε δὲ ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῇ ἡ Τηλεφάσσα (ἡ μήτηρ). — Κίλικος cum Galeo reſcripſi, pro Κίλιξ, quod inde ab Aegio legebatur. Κιλίκιος tamen codd. omnes. §. 8. ἀδύνατοι. Pal. ἀδύνατον. Ad Φοινίκην ex ſeqq. retrahe ἐκάλεσεν, mox vero καὶ ante πᾶσαν dele, nam iungenda ſunt: Φοίνιξ μὲν Φοινίκην, Κίλιξ δὲ πᾶσαν τὴν ὑφ' ἑαυτοῦ χώραν — Κιλικίαν ἐκάλεσε. nam verba Φοινίκης πλησίον ex interpretamento nata cenſeo, vtpote et otioſa et a breuitatis ſtudio aliena. In ſeqq. κατῴκισαν Pal. Reg. 3. Θά-

κίαν ἐκάλεσε· Κάδμος δὲ καὶ Τηλέφασσα ἐν Θράκῃ κατῴκησαν. ὁμοίως δὲ καὶ Θάσος ἐν Θράκῃ κτίσας πόλιν, Θάσον, κατῴκησεν.

Γ. 2. §. 1. Εὐρώπην δὲ γήμας Ἀστερίων ὁ Κρητῶν δυνάστης, τοὺς ἐκ ταύτης παῖδας ἔτρεφεν. §. 2. οἱ δὲ, ὡς ἐτελειώθησαν, πρὸς ἀλλήλους ἐστασίασαν· ἴσχουσι γὰρ ἔρωτα παιδὸς, ὃς ἐκαλεῖτο Μίλητος· Ἀπόλλωνος δὲ ἦν, καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου. τοῦ δὲ παιδὸς πρὸς Σαρπηδόνα μᾶλλον οἰκείως §. 3. ἔχοντος, πολεμήσας Μίνως ἐπροτέρησεν. οἱ δὲ φεύγουσι, καὶ Μίλητος μὲν, Καρίᾳ προσσχὼν, ἐκεῖ πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔκτισε Μίλητον· Σαρπηδὼν δὲ, συμμαχήσας Κίλικι, πρὸς Λυκίους ἔχοντι πόλεμον, ἐπὶ μέρει τῆς χώρας, Λυκίας ἐβασίλευσε. §. 4. καὶ αὐτῷ δίδωσι Ζεὺς ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ζῆν. ἔνιοι δὲ αὐτὸν ἐρασθῆναι λέγουσιν Ἀτυμνίου, τοῦ Διὸς §. 5. καὶ Κασσιεπείας, καὶ διὰ τοῦτον στασιάσαι. Ῥα-

III, 1, 1. Cadmus cum matre in Thracia, Thasus in insula Thaso. 2. Asterion Europam ducit, natos ex ea liberos educat. Minos, dissidio propter Miletum puerum orto, fratres fugat. §. 3. Miletus condit Miletum vrbem. Sarpedon in Lycia regnat; Atymnium amat.

σας ἐν Θράκῃ κτίσας πόλιν. quis tandem haec fando audiuit? Thasum vrbem Thraciae? an ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Θράκῃ κτίσας πόλιν? vt ap. Stephan. Byz. Θάσσος, νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα.

Γ. 2. §. 2. Ἀρείας. Vat. Med. Dorv. Ἀρέας. Apud Etymol. M. est Ἀρίας. §. 3. πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔκτισε sc. ὀνομασθεῖσαν, quam ellipsin et alibi occurrere memini. ἐπὶ μέρει τῆς χώρας, scripsi et interpunxi pro corrupto ἐπὶ

Ῥαδάμανθυς δὲ, τοῖς νησιώταις νομοθετῶν; αὖθις φυγὼν εἰς Βοιωτίαν, Ἀλκμήνην γαμεῖ. καὶ μεταλλάξας, ἐν ᾅδου μετὰ Μίνωος δικάζει. Μίνως §. 6. δὲ, Κρήτην κατοικῶν, ἔγραψε νόμους. καὶ γήμας Πασιφάην τὴν Ἡλίου καὶ Περσηΐδος, ὡς Ἀσκληπιάδης φησὶ, Κρήτην τὴν Ἀστερίου θυγατέρα, παῖδας μὲν ἐτέκνωσε, Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρόγεων· θυγατέρας δὲ Ἀκάλλην, Ξενοδίκην, Ἀριάδνην, Φαίδραν. Ἐκ Παρείας δὲ Νύμφης Εὐρυμέδοντα, Νηφαλίωνα, Χρύσην, Φιλόλαον· ἐκ δὲ Δεξιθέας, Εὐξάνθιον.

Ἀστερίωνος δὲ ἄπαιδος ἀποθανόντος, Μίνως C. 3. βασιλεύειν θέλων Κρήτης ἐκωλύετο. φήσας δὲ §. 1. παρὰ θεῶν τὴν βασιλείαν εἰληφέναι, χάριν τοῦ πιστευθῆναι, ἔφη, εἴτι ἂν εὔξηται, γενέσθαι.

III. 1, 2. §. 5. Rhadamanthus legibus insulanis latis Boeotiam adit, Alcmenam ducit vxorem, et in inferis cum Minoe iudex sedet. §. 6. Minos leges fert Creteusibus, et Pasiphaen ducit. Eius liberi. 3. Regnum Minos, fide per portentum facta, tauro a Neptuno mari emisso, suscipit;

μέρη. nam conditio proposita erat, pars regni: vid. sup. ad I, 9, 13. §. 8. — §. 4. Κασσιεπείας reposui, quod verum nomen etiam Dorvill. habet, pro Κασσιοπείας. §. 6. Κατρέα sic refinxi, quod vel inuitis codd. faciendum erat; etsi accedebant Pal. Dorv. et Vess. cf. c. 2, 1. Diodor. IV, 60. et ibi Wesseling. Pausan. VIII, 53. p. 707. Vulgo corrupte Καστρέα, etiam aliis in locis seqq. Δευκαλλίωνα D. Reg. 3. Ἀκάλλην dedi e Pal. D. Reg. 3. pro Ἐκάλλην Vat. Med. Ἀκάλλην. c. 3. §. 1. Ἀστερίωνος retraxi ex ed. Rom. Ἀστερίου reposuerat Commelin. assentienti-

§. 2. καὶ Ποσειδῶνι θύων, ηὔξατο ταῦρον ἀναφανῆναι ἐκ τῶν βυθῶν, ὑποσχόμενος καταθύσειν τὸν φανέντα. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀνέντος αὐτῷ διαπρεπῆ, τὴν βασιλείαν παρέλαβε. τὸν δὲ ταῦρον εἰς τὰ βουκόλια πέμψας, ἔθυσεν ἕτερον.
§. 3. Θαλασσοκρατήσας δὲ πρῶτος πασῶν τῶν νήσων
f. 4. σχεδὸν ὑπῆρξεν. Ὀργισθεὶς δὲ αὐτῷ Ποσειδῶν,
§. 1. ὅτι μὴ κατέθυσε τὸν ταῦρον, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε, Πασιφάην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ
§. 2. παρεσκεύασεν. Ἡ δὲ, ἐρασθεῖσα τοῦ ταύρου, συνεργὸν λαμβάνει Δαίδαλον, ὃς ἦν ἀρχιτέκτων, πεφευγὼς ἐξ Ἀθηνῶν ἐπὶ φόνῳ. Οὗτος ξυλίνην βοῦν ἐπὶ τροχῶν κατασκευάσας, καὶ ταύτην λαβὼν καὶ κοιλάνας ἔσωθεν, ἐκδείρας τε βοῦν, τὴν δορὰν περιέῤῥαψε, καὶ θεὶς ἐν ᾧπερ εἴθιστο ὁ ταῦρος λειμῶνι βόσκεσθαι, τὴν Πασιφάην ἐνεβίβασεν. ἐλθὼν δὲ ὁ ταῦρος, ὡς ἀληθινῇ βοῒ
§. 3. συνῆλθεν. ἡ δὲ Ἀστέριον ἐγέννησε τὸν κληθέντα Μινώταυρον. οὗτος εἶχε ταύρου πρόσωπον, τὰ δὲ λοιπὰ ἀνδρός· Μίνως δὲ ἐν τῷ λαβυρίνθῳ

III, 1, 3. §. 2. voto haud soluto 4. dei iram in se concitat; is taurum in furorem coniicit, et amorem eius vxori inicit. Pasiphae, per Daedali artem, votis potitur, §. 3. Minotaurum edit, quem Minos labyrintho includit.

bus tamen Pal. V. Med. tum *βασιλεύων* Pal. Dorv. iidem *περὶ θεῶν*. At mox *εἴτι ἂν* omnes, non *ὅ,ιτι ἂν* s. *τὸν φανέντα*. apud Zenob. l. c. est *ὃ ἂν εἴη*. et §. 2. pro *ἀνέντος*, *ἀναδόντος*, vt paullo ante *ἀναδοθῆναι*.

f. 4. §. 2. *λαβὼν* emendaverat Aegius pro *βαλὼν*, et

κατά τινας χρησμοὺς κατακλείσας αὐτὸν ἐφύλαττεν. Ἦν δὲ ὁ λαβύρινθος, ὃν Δαίδαλος κα- §. 4. τεσκεύασεν, οἴκημα καμπαῖς πολυπλόκοις πλανῶν τὴν ἔξοδον. Τὰ μὲν οὖν περὶ Μινωταύρου καὶ §. 5. Ἀνδρόγεω καὶ Φαίδρας καὶ Ἀριάδνης ἐν τοῖς περὶ Θησέως ὕστερον ἐροῦμεν.

Κατρέως δὲ τοῦ Μίνωος Ἀερόπη καὶ Κλυ- CAP. II, 1. §. 1. μένη καὶ Ἀπημοσύνη, καὶ Ἀλθημένης υἱὸς, γίνονται. Χρωμένῳ δὲ Κατρεῖ περὶ καταστροφῆς §. 2. τοῦ βίου, ὁ θεὸς ἔφη, ὑπὸ ἑνὸς τῶν παίδων τεθνήξεσθαι. Κατρεὺς μὲν οὖν ἀπεκρύβετο τοὺς §. 3. χρησμούς, Ἀλθημένης δὲ ἀκούσας, καὶ δείσας μὴ φονεὺς γένηται τοῦ πατρὸς, ἄρας ἐκ Κρήτης μετὰ τῆς ἀδελφῆς Ἀπημοσύνης, προσίσχει τινὶ

III, 2, 1. §. 1. Catrei liberi. §. 2. Althaemenes ne patrem occideret, fugit in Rhodum, vbi in monte Atabyro Iovi aram exstruit;

καὶ ante κοιλάνας omittit Vat. Vess. Reg. 3. hic idem cum Pal. κοιλάνας; et ἀλθινῇ Bol. s. 1. Κατρέως, vt iam sup. s. 2. extr. cum Pal. Vat. Regg. Alia varietas in nomine Ἀλθημένης. ita hic editur inde ab Aegio; et sic Stephan. Byz. in Κρητηνία. At apud Diodor. l. c. Strab. X. p. 735. A. et al. Conon. c. 47. Eustath. ad Il. β, p. 313, 36. (etsi in his de altero Althaemene Heraclida agitur) vbique Ἀλθαιμένης legitur, eoque alludere videri potest corrupta scriptura Ἀλθεμαίνης, in Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. υἱὸς rescripsi pro υἱοὶ, Reg. 3. et Oxon. adstipulantibus. υἱὸς γίνεται Reg. 1. 2. υἱοὺς D. §. 2. Pro Κατρεῖ iterum vitiose Κρητεῖ et mox Κρητεὺς, in Dorv. Reg. 3. Κρατεῖ, Pal. κατεῖ, solus Vat. recte κατρεῖ, vt

τόπῳ τῆς Ῥόδου, καὶ κατασχὼν Κρητηνίαν ὠνόμασεν.
§. 4. Ἀναβὰς δὲ ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος, ἐθεάσατο τὰς πέριξ νήσους· κατιδὼν δὲ καὶ Κρήτην, καὶ τῶν πατρῴων ὑπομνησθεὶς θεῶν, ἱδρύσατο βωμὸν Ἀταβυρίου Διός.
§. 5. Μετ' οὐ πολὺ δὲ, τῆς ἀδελφῆς αὐτόχειρ ἐγένετο. Ἑρμῆς γὰρ αὐτῆς ἐρασθεὶς, ὡς φεύγουσαν αὐτὴν καταλαβεῖν οὐκ ἠδύνατο, (περιῆν γὰρ αὐτοῦ τῷ τάχει τῶν ποδῶν) κατὰ τῆς ὁδοῦ βύρσας ὑπέστρωσε νεοδάρτας· ἐφ' ἃς ὀλισθήσασα, ἡνίκα ἀπὸ
§. 6.

III, 2, 1. §. 5. sororem Apemosynem necat e Mercurio grauidam.

mox Vat. Reg. 3. κατρεὺς, at Pal. καρτεύς. §. 3. προςίσχει. Par. ed. προσήκει, vitio operarum, non lectionis variatione. Κρητηνίαν. sic diserte Stephan. Byz. h. v. editum erat κρητήνιαν. in Vat. erat κερατίνιαν. in Pal. Dorv. Reg. 3. κρατίνιαν. Diodor. V, 59. in eadem re Camirum vrbem memorat: ad eam igitur tractus is terrae fuit. Aliud χωρίον Κρητιναῖον ad Ephesum. Parthen. Erot. c. 5. extr. memorat. §. 4. ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος. Ad Diodor. l. c. viri docti corrigunt Ἀταβύρου. Sed haud dubie vtrumque recte τὸ Ἀτάβυρον et τὸ Ἀταβύριον ὄρος, vt alia similiter; sic quoque fluuiorum nomina Ἀχελῷος et Ἀχελώιος. nec bene repugnat Dawes Misc. Crit. p. 176. Quod in Apollodor. legitur, Aegio debetur; nam in codd. Ἀταβέριον, mox quoque Ἀταβαρίου. Vat. solus τὸ Ἀταβέρον. — §. 5. ὑπέστρωσε restitui, quod ipsa res monebat, cum codd. Regg. et Dorv. νεοδάρτας legitur vbique; non νεοδάρτους, (quod tamen vel sic verius esse censeo) vt nec mox ἐφ' αἷς, quod quaerebam, pro ἐφ' ἅς. §. 6. ἡνί-

τῆς Κρήτης ἐπανήει, φθείρεται, καὶ τῷ ἀδελφῷ μηνύει τὸ γεγονός. Ὁ δὲ, σκῆψιν νομίσας εἶναι τὸν θεὸν, λὰξ ἐνθορὼν ἀπέκτεινεν. Ἀερόπην δὲ καὶ Κλυμένην Κατρεὺς Ναυπλίῳ δίδωσιν εἰς ἀλλοδαπὰς ἠπείρους ἀπεμπωλῆσαι. τούτων Ἀερόπην μὲν ἔγημε Πλεισθένης, καὶ παῖδας Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον ἔτεκε. Κλυμένην δὲ γαμεῖ Ναύπλιος, καὶ τέκνων πατὴρ γίνεται Οἴακος καὶ Παλαμήδους. ſ. 2. §. 1. §. 2.

Κατρεὺς δὲ ὕστερον γήρᾳ κατεχόμενος, ἐπόθει τὴν βασιλείαν Ἀλθημένει τῷ παιδὶ παραδοῦναι, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθεν εἰς Ῥόδον. ἀποβὰς δὲ τῆς νεὼς σὺν τοῖς ἥρωσι κατά τινα τῆς νήσου τόπον ἔρημον, ἠλαύνετο ὑπὸ τῶν βουκόλων, λῃστὰς §. 3. §. 4.

III, 2, 2. §. 1. Aeropen et Clymenen pater Catreus Nauplio tradit vendendas in diſſitas terras; §. 2. Aerope ex Pliſthene Agamemnonem et Menelaum edit; Clymenen Nauplius ipſe ducit, et ex ea Oeacum cum Palamede ſuſcipit. §. 3. Catreus ab Althaemone filio, quem e Rhodo arceſſere voluerat, ignaro occiditur.

κα ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανήει alienum a narrationis ordine, niſi verum eſt, quod ex ſuperioribus §. 3. Emperius coniiciebat: ἀπὸ τῆς Κρητηνίας. cum illa ex Cratenia domum redibat.

ſ. 2. Κρατεὺς etiam h. l. libri, et edd. Κρητεύς. Clymene ἡ Κατρέως etiam apud Schol. Lycophr. 384. occurrit. ἀπαμπῶσαι Pal. §. 3. Κατρεὺς nunc expreſſe Vat. Reg. 3. alii Κρητεύς. et mox κατρέα Reg. 3. καρτέα Pal. Dorv. §. 4. σὺν τοῖς ἥρωσι. ſapit hoc poetam veterem; ſunt alioqui σύμμαχοι, vel συνακολουθήσαντες, συμπλέοντες, ἑταῖροι, et ſic porro.

§. 5. ἐμβεβληκέναι δοκούντων. καὶ μὴ δυναμένων ἀκοῦσαι λέγοντος αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν διὰ τὴν κραυγὴν τῶν κυνῶν, ἀλλὰ βαλλόντων κἀκεῖνον, παραγενόμενος Ἀλθημένης, ἀκοντίσας ἀπέκτεινεν ἀγνοῶν Κατρέα. Μαθὼν δὲ ὕστερον τὸ γεγονὸς, εὐξάμενος, ὑπὸ χάσματος ἐκρύβη.

Cap. III, 1. §. 1. Δευκαλίωνι δὲ ἐγένοντο Ἰδομενεύς τε καὶ Κρήτη καὶ νόθος ὁ Μόλος.

§. 2. Γλαῦκος δὲ, ἔτι νήπιος ὑπάρχων, μῦν διώκων εἰς μέλιτος πίθον πεσὼν ἀπέθανεν. Ἀφανοῦς δὲ ὄντος αὐτοῦ, Μίνως πολλὴν ζήτησιν ποιησάμενος,
§. 3. περὶ τῆς εὑρήσεως ἐμαντεύετο. Κούρητες

III, 3. 1. §. 1. Deucalionis liberi. §. 2. Glaucus a Polyido in vitam reuocatus. Ille enim puer ludens in dolium melle plenum inciderat;

ἠλαύνετο, abigebatur quo minus appelleret; arcebatur.

§. 1. καὶ νόθος ὁ Μόλος. Erat καὶ νόθος καὶ Μῶλος. vid. Obſſ. §. 2. μῦν διώκων ſic idem Schol. μυῖα alii ap. Aegium. μυᾶ Pal. μυᾶς Vat. μυίας Med. μιᾶ Reg. 3. adeo indocti librarii ne hanc quidem vocem notam habebant; et fuere tamen Graeci homines. Commel. malebat μυῖαν muſcam propter mel; at ab hoc nec mus alienus. τὸν μῦν. erat lectio vulgaris; ſed ſuſtuli importunum τὸν cum Pal. Med. Reg. 3. εἰς μέλιτος πίθον, vt ὑδρίαν ὕδατος II, 3, 4. Schol. Lycophr. εἰς πίθον μέλιτος γέμοντα. vt ap. Palaeph. c. 27. ἐπὶ τῷ μέλιτι praeclare emendat ἐν πίθῳ μέλιτος Valkenarius. Tum ζήτησιν ποιούμενος Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. Ceterum tenendum, melle Cretam abundaſſe et *mel Creticum* admodum nobile fuiſſe:

δὲ εἶπον αὐτῷ, τριχρώματον ἐν ταῖς ἀγέλαις ἔχειν βοῦν, τὸν δὲ τὴν ταύτης θέαν ἄριστα εἰκάσαι δυνηθέντα, καὶ ζῶντα τὸν παῖδα ἀποδώσειν. Συγκληθέντων δὲ τῶν μάντεων, Πολύϊδος, ὁ Κοιρανοῦ, τὴν χρόαν τῆς βοὸς εἴκασε βάτου καρπῷ· καὶ, ζητεῖν τὸν παῖδα ἀναγκασθεὶς, διά τινος μαντείας ἀνεῦρε. §. 4. λέγοντος δὲ Μίνωος, ὅτι δεῖ καὶ ζῶντα ἀπολαβεῖν αὐτὸν, ἀπεκλείσθη σὺν τῷ νεκρῷ. ἐν ἀμηχανίᾳ δὲ πολλῇ τυγχάνων, εἶδε δράκοντα ἐπὶ τὸν νεκρὸν ἰόντα· τοῦτον βαλὼν λίθῳ ἀπέκτεινε, δείσας μὴ ἂν αὐτὸς τελευτήσῃ, εἰ τούτῳ συμπάθοι. ἔρχεται δὲ ἕτερος §. 5. §. 6.

III, 3, 1. corpore pueri haud reperto, consulti Curetes monstrarunt, quomodo exquirendus esset ille, qui id, quod vellet Minos, effecturus esset; §. 4. fuit is Polyidus vates; §. 5. idem, inuento corpore, vitam restituere iussus,

vid. Meurs. Creta II, 7 et 8. §. 3. τὴν ταύτης θέαν. adspectum. speciem. Oxon. χρόαν vt mox sequetur. εἰκάσαι. est *coniectando assequi*, συμβαλεῖν, cuinam alii rei assimulari possit. καὶ ζῶντα abest Reg. 2. male; nam est; *eum quoque viuum puerum redhibiturum esse.* §. 4. Πολύιδος. Sic nomen scribitur, quod Πολύειδος est ap. Homer. Il. ν. 666, et metri lege; etsi et ibi codd. et Schol. Pindar. Ol. 13, 105. per ι laudant; sane hoc idem Sophocles sequutus erat, v. ap. Valkenar. Diatribe p. 200. Vat. πολυΐδιος. Πολύειδος est quoque apud Pausan. Palaeph. Tz. et al. §. 5. ὅτι δεῖ (se) καὶ ζῶντα ἀπολαβεῖν αὐτὸν sc. τὸν παῖδα, παρὰ τοῦ μάντεως. ἔν τινι οἰκήματι ἀπεκλείσθη σὺν αὐτῷ. sic legebatur; verba priora aberant a codd. inserta haud dubie ab Aegio ex Schol. Lycophr.

δράκων, καὶ θεασάμενος νεκρὸν τὸν πρῶτον, ἄπεισιν, εἶτα ὑποστρέφει πόαν κομίζων, καὶ ταύτην ἐπιτίθησιν ἐπὶ πᾶν τὸ τοῦ ἑτέρου σῶμα· ἐπιτε-
§. 7. θείσης δὲ τῆς πόας, ἀνέστη. θεασάμενος δὲ Πολύιδος καὶ θαυμάσας, τὴν αὐτὴν πόαν προσενεγκὼν τῷ τοῦ Γλαύκου σώματι, ἀνέστησεν.
c. 2. Ἀπολαβὼν δὲ Μίνως τὸν παῖδα, οὐδ' οὕτως εἰς
§. 1. Ἄργος ἀπιέναι τὸν Πολύιδον εἴα, πρὶν ἢ τὴν μαντείαν διδάξαι τὸν Γλαῦκον· ἀναγκασθεὶς δὲ ὁ
§. 2. Πολύϊδος διδάσκει. καὶ ἐπεὶ δὴ ἀπέπλει, κελεύει τὸν Γλαῦκον εἰς τὸ στόμα ἐπιπτύσαι, καὶ τοῦτο
§. 3. ποιήσας Γλαῦκος τὴν μαντείαν ἐπελάθετο. Τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν τῆς Εὐρώπης ἀπογόνων μέχρι τοῦδέ μοι λελέχθω.

III. 3. 1. cum mortuo includitur; a serpente alium occisum, allata herba, ad vitam reuocante, parem herbae vsum in puero discit. 2. §. 1. Minois iussu Glaucum artem vaticinandi docet; §. 2. mox per fraudem iterum eam eripit.

l. c. v. 811. Etiam Hygin. f. 136. *in monumento. si* τούτῳ συμπάθοι. erat τοῦτο, saltem συμπαθεῖν τινι dicendum, hoc itaque, quod et Emperius vidit, restitui: *si ei parceret.* συμπάθῃ est in Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. Parum tamen vel sic diserte res est exposita. §. 6. ἀνίστη vitium est ed. Par. non lectio. At dubitari potest, fueritne ἀνέστησε. sed ἀνέστη esse potest ὁ ἕτερος.

§. 2. καὶ ἐπειδὴ ἀπέπλει scribendum; vel ἐπεὶ δὲ ἀ. εἰς τὸ στόμα. apud Schol. Lycophr. v. 811. εἰς τὸ ἑαυτοῦ στόμα ἐμπτύσαι, hoc ipsum Apollodoro malim restituere pro ἐπιπτύσαι. Idem pro μαντείαν habet τέχνην τῆς μαντικῆς ἐπελάθετο.

Κάδμος δὲ, ἀποθανοῦσαν θάψας Τηλεφάσσαν, ὑπὸ Θρακῶν ξενισθεὶς, ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς Εὐρώπης πυνθανόμενος. ὁ δὲ θεὸς εἶπε, περὶ μὲν Εὐρώπης μὴ πολυπραγμονεῖν, χρῆσθαι δὲ καθοδηγῷ βοῒ, καὶ πόλιν κτίζειν ἔνθα ἂν αὐτὴ πέσῃ καμοῦσα. τοιοῦτον λαβὼν χρησμὸν, διὰ Φωκέων ἐπορεύετο. εἶτα βοῒ συντυχὼν ἐν τοῖς Πελάγοντος βουκολίοις, ταύτῃ κατόπισθεν εἵπετο. ἡ δὲ, διεξιοῦσα Βοιωτίαν, ἐκλίθη, πόλις ἔνθα νῦν εἰσὶ Θῆβαι. Βουλόμενος δὲ Ἀθηνᾷ καταθῦσαι τὴν βοῦν, πέμπει τινὰ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ

CAP. IV, 1. §. 1. §. 2. §. 3.

III. 4. 1. §. 1. Cadmus ex oraculo Delphis accepto, §. 2. boue duce in Boeotiam venit; §. 3. ad bouem mactandum aquatum missi ad fontem, a dracone necantur;

§. 1. εἰς Δελφοὺς ἦλθε Vat. καθοδηγῷ etiam Schol. Homer. l. c. ἡγεμόνα κελεύθου dixit Apollo in verbis responsi. προηγήτειραν ὁδοῦ Apollon. III, 1181. Apud Aeschyli Schol. S. ad Theb. 492. est simpliciter: τῷ εὑρεθέντι ἀκολουθεῖν. Recepta hinc in mythos plura responsa, quibus iubebatur aliquis, qui deum consuluerat, templo egressus sequi eum qui primus occurreret. Exempla sunt in Ione; et in Pluto. §. 2. διὰ Φωκέων. in oraculo: διά τε Φλεγυῶν καὶ Φωκίδος. In eodem Πελάγοντος nomen expressum; erat is Amphidamantis f. Eundem Pausan. IX, 12. pr. memorat. In Schol. Homer. Πελάγονος est. Emtum bouem a pastoribus Hygin. f. 178. narrat. διεξιοῦσα βοιωτία, ἐ. Vat. ἐκλήθη Dorv. κλίνειν γόνυ est in oraculo Schol. Homer. ὀκλήσασα ἀνεκλίθη: sic et Tzetza Chil. X, 460. Mox idem Schol. leniore verborum cursu: ἔνθα νῦν ἡ πόλις εἰσὶ Θῆβαι. alias ma-

ληψόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρήνης ὕδωρ· Φρου-
ρῶν δὲ τὴν κρήνην δράκων, ὃν ἐξ Ἄρεος εἶπόν
τινὲς γεγονέναι, τοὺς πλείονας τῶν πεμφθέντων
§. 4. διέφθειρεν. Ἀγανακτήσας δὲ Κάδμος, κτείνει
τὸν δράκοντα· καὶ, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης, τοὺς
ὀδόντας αὐτοῦ σπείρει. τούτων δὲ σπαρέντων, ἀνέ-
τειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν
§. 5. Σπαρτούς. οὗτοι δὲ ἀπέκτειναν ἀλλήλους, οἱ
μὲν, εἰς ἔριν ἀκούσιον ἐλθόντες, οἱ δὲ, ἀλλήλους
§. 6. ἀγνοοῦντες. Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Κάδμος,
ἰδὼν ἐκ γῆς ἀναφυομένους ἄνδρας ἐνόπλους, ἐπ᾽
αὐτοὺς ἔβαλε λίθους· οἱ δὲ, ὑπ᾽ ἀλλήλων νομί-
§. 7. ζοντες βάλλεσθαι, εἰς μάχην κατέστησαν. Πε-
ριεσώθησαν δὲ πέντε· Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος,

III, 4, 1. §. 4. quem ille occidit, et Minervae consilio dentes in agro serit; ex quibus nati Sparti; §. 5. qui mutua caede, §. 6. iactis quoque a Cadmo lapidibus irritati, occumbunt. §. 7. Septem e Spartis superstites.

lis voc. πόλις abesse. §. 3. πέμπει τινὰ, atqui mox πλείονας memorat τῶν πεμφθέντων. Melius adeo Schol. Homer. τινὰς - ληψομένους χέρνιβα. idque Gale quoque maluit. Tzetza Chil. X, 405. duo nominat Deileontem et Seriphum; sic et Schol. Lycophr. 1206. §. 4. ἀνέτειλεν Pal. §. 5. οἱ δὲ ἀπέκτειναν ἀγνοοῦντες omissis mediis Vat. Malim extritum voc. ἀλλήλους, aut legi: εἰς ἔ. ἀ. ἐλθόντες ἀλλήλοις; οἱ δὲ ἀγνοοῦντες, ignari. §. 6. ἐκ γῆς ἀναφυομένους ἄνδρας. sup. I, 9, 23. §. 9. erat ἀναδύεσθαι. forte hinc reponere malis ἀναδυομένους. sed vtrumque bene se habet. Apud Lucian. de Salt. 41 est. ἀνάδοσις τῶν Σπαρτῶν. corrigas forte ἀνάδυσις. sed nil

Ὑπερήνωρ, Πέλωρ. Κάδμος δὲ, ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν, [...]. ἀΐδιον ἐνιαυτὸν ἐθήτευσεν Ἄρει. ἦν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς §. 1. τότε ὀκτὼ ἔτη.

III, 4, 2. §. 1. Cadmus caedis reus exulat;

interest: eod. loco 50. Ἐχινάδων ἀνάδοσις occurrit.

§. 2. Κάδμος καὶ, Vat. pro δὲ, cum toties inuetse καὶ pro δὲ scriptum vidissemus. at ἀΐδιον ἐνιαυτὸν quis alius dixit? et ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν quemnam? In priore illo Gale ad annum magnum prouocat; at ille non octo annorum fuit. Foeda insidet corruptela. Fuit ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν υἱὸν, vel παῖδα, ἐνιαυτὸν ἐθήτευσεν Ἄρει. ex alterutro natum ἀΐδιον. a Marte satus erat draco; vt paullo ante videramus §. 3. In Schol. Homer. Ὀργισθέντος δὲ τοῦ Ἄρεος καὶ μέλλοντος Κάδμον ἀναιρεῖν, ἐκώλυσεν ὁ Ζεὺς, καὶ Ἁρμονίαν αὐτῷ συνῴκισε τὴν Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης. (Iupiter placauit Martem, atque eius filiae nuptias conciliauit Cadmo) πρότερον δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν, ἀντὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ δράκοντος, ἐνιαυτὸν θητεῦσαι. Apud Suid. in Κάδμος est: ἐθήτευσεν Ἄρει ὀκτὼ ἔτη. Potuit hoc a docto auctore primum esse nouatum cum respectu ad octaeteridem Boeotiam, cum dieteride et tetraeteride, propter Olympiades, vt cum iis conueniret annus Boeotius, inventam: de qua egit Pontedera Antiqq. Gr. et Lat. Epist. 2c. p. 210 sqq. Videtur serius hoc inde natum esse, vt, cum in aliis fabulis vnus annus exilii esset, octo annos pro vno anno olim habitos esse dicerent mythographi; vti annus seruitutis Herculis apud Omphalen II, 6, 1. §. 7. per tres annos declaratus est vnde Herodorus annum trium annorum confecerat; ap. Schol. Sophocl. Trach. 257. ὁ Ἡρόδοτος (haud dubie Ἡρόδωρος) τρία ἔτη λέγει τὸν ἐνιαυτόν.

§. 2. Μετὰ δὲ τὴν θητείαν Ἀθηνᾶ αὐτῷ βασιλείαν κατεσκεύασε. Ζεὺς ἔδωκεν αὐτῷ γυναῖκα Ἁρμονίαν, Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος θυγατέρα. καὶ πάντες θεοὶ, καταλιπόντες τὸν οὐρανὸν, ἐν τῇ
§. 3. Καδμείᾳ τὸν γάμον εὐωχούμενοι ἀνύμνησαν. Ἔδωκε δὲ αὐτῇ Κάδμος πέπλον, καὶ τὸν Ἡφαιστότευκτον ὅρμον, ὃν ὑπὸ Ἡφαίστου λέγουσί τινες δοθῆναι Κάδμῳ, Φερεκύδης δὲ ὑπὸ Εὐρώπης· ὃν παρὰ Διὸς
§. 4. αὐτὴν λαβεῖν. Γίνονται δὲ Κάδμῳ θυγατέρες μὲν Αὐτονόη, Ἰνὼ, Σεμέλη, Ἀγαυὴ, παῖς δὲ Πολύδωρος. Ἰνὼ μὲν οὖν Ἀθάμας ἔγημεν· Αὐτονόην δὲ Ἀρισταῖος· Ἀγαυὴν, Ἐχίων.

c. 3. Σεμέλης δὲ Ζεὺς ἐρασθεὶς, Ἥρας κρύφα
§. 1. συνευνάζεται. ἡ δὲ, ἐξαπατηθεῖσα ὑπὸ Ἥρας, κατανεύσαντος αὐτῇ Διὸς πᾶν τὸ αἰτηθὲν ποιή-

III. 4. 2. §. 2. inde redux regnum accipit. Eius et Harmoniae nuptiae, deorum consessus; §. 3. Cadmi dona nuptialia; et §. 4. progenies. 3. §. 1. Semele a Ioue amata, Iunonis fraude ad exitiosas preces adducta,

an vero ab ipso Apollodoro illa sint: ἦν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς τότε ὀκτὼ ἐτῶν, dubitare licet. — §. 2. βασιλείαν reddidi, quod Commel. et Gal. monebant, pro vitioso βασιλεῖ. Mox restituendum praeterea Ζεὺς δὲ s. ἀνύμνησαν. Codd. P. M. D. et tres Regii καθύμνησαν. §. 4. Ἐχίων codd. male.

c. 3. Ἥρας κρύφα. Iunonem ex seqq. insertam esse non dubito; deficit etiam in Schol. Il. ξ, 323. vbi hic locus exscribitur; in fine autem additur: narrationem extare apud Euripidem in Bacchis, scilicet v. 89 sqq. vbi v. 288. subiicitur etiam interpretatio fabulae inferti femori pueri. Alioqui κρύφα

τεῖν, αἰτεῖται τοιοῦτον αὐτὸν ἐλθεῖν, οἷος ἦλθε μνηστευόμενος Ἥραν. Ζεὺς δὲ, μὴ δυνάμενος §. 2. ἀνανεῦσαι, παραγίνεται εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς ἐφ' ἅρματος, ἀστραπαῖς ὁμοῦ καὶ βρονταῖς, καὶ κεραυνὸν ἵησιν. Σεμέλης δὲ διὰ τὸν φόβον ἐκλι- §. 3. πούσης, ἑξαμηνιαῖον βρέφος ἐξαμβλωθὲν ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάσας, ἐνέῤῥαψε τῷ μηρῷ. Ἀποθανού- §. 4. σης δὲ Σεμέλης, αἱ λοιπαὶ Κάδμου θυγατέρες διήνεγκαν λόγον, συνευνῆσθαι θνητῷ τινι Σεμέλην, καὶ καταψεύσασθαι Διὸς, καὶ διὰ τοῦτο ἐκεραυνώθη. κατὰ δὲ τὸν χρόνον τὸν καθήκοντα, Διό- §. 5. νυσον γεννᾷ Ζεὺς λύσας τὰ ῥάμματα, καὶ δίδωσιν Ἑρμῇ. ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην.

Ἀγανακτήσασα δὲ Ἥρα, μανίαν αὐτοῖς ἐνέ- §. 6. βαλε. καὶ Ἀθάμας μὲν, τὸν πρεσβύτερον παῖδα

III, 4, 3. §. 2. conflagrat. Bacchus infans a Iove flamma ereptus et femori insutus, §. 5. partu maturo editus a Mercurio ad Ino et Athamantem nutriendus defertur. §. 6. Iuno iis irata furorem immittit;

Ἥρας dictum esset, vt κρύφα Πηλέως p. 259. κρύφα θεῶν p. 266. et 268. et in ipso Eurip. Bacch. 98. Iupiter femori inserit puerum κρυπτὸν ἀφ' Ἥρας. αἰτεῖται τοιοῦτον. ne putes ex altera voce primae vltimam adhaesisse; nam αἰτεῖσθαι non infrequens ap. Thucyd. et al. et I, 9, 21. §. 1. II, 1, 3. §. 3. et inf. III, 7, 6. §. 1. apud nostrum p. 72. 79. 219. μνηστευόμενος Ἥραν mox iterum III, 4, 4. §. 2. ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην. perperam, ἥρας. Dorv. §. 4. καὶ διὰ τοῦτο ἐκεραυνώθη. aut ab alia manu haec venere, aut legendum, quod obuium est, κεραυνω-

Λέαρχον ὡς ἔλαφον θηρεύσας ἀπέκτεινεν· Ἰνὼ δὲ, τὸν Μελικέρτην εἰς πεπυρωμένον λέβητα ῥίψασα, εἶτα βαστάσασα, μετὰ νεκροῦ τοῦ παι-
§. 7. δὸς ἥλατο κατὰ βυθῶν. καὶ Λευκοθέα μὲν αὐτὴ καλεῖται, Παλαίμων δὲ, ὁ παῖς· οὕτως ὀνομασθέντες ὑπὸ τῶν πλεόντων· τοῖς χειμαζομένοις
§. 8. γὰρ βοηθοῦσιν. Ἐτέθη δὲ ἐπὶ Μελικέρτῃ ἀγὼν τῶν Ἰσθμίων, Σισύφου θέντος.

§. 9. Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας, τὸν Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς

III, 4, 3. §. 6. Athamas Learchum f. Ino Melicertam interimit, et cum eius corpore in mare se immittit; §. 7. inde ipsa dea marina facta, Leucothea, puer Palaemon. §. 8. Instituta Isthmia. §. 9. Bacchum puerum in ceruum mutatum Iunoni subducit Iupiter;

θῆναι. Similis Penthei calumnia in Eurip. Bacchis 244 sq. §. 6. *εἰς πεπυρωμένον λεβητα,* Vat. *ὡς* Schol. Lycophr. l. c. *εἰς ζέοντα λέβητα.* Schol. Pindari Arg. Isthm. *εἰς λέβητα ὕδατος ζεστοῦ.* *εἶτα βαστάσασα.* *abs-portans eum secum,* apud Schol. Lycophr. l. c. est: *σωφρονήσασα δέ.* *ἥλατο* correxit Faber; editum et scriptum erat *ἥλλατο* vel *ἥλλατο·* Saltem *ἥλλετο* erat scribendum, cum Schol. Pindar. l. c. forte ex h. l. *κατὰ βυθῶν.* etiam hunc pluralem ignorationi scripturae in compendium contractae deberi arbitror pro *κατὰ βυθοῦ*, vel *βυθόν.* vt *ἐπὶ βωμῶν, ἐπὶ μισθοῖς.* sup. I, 9, 8. §. 3. et V. L. §. 7. *τοῖς χειμαζομένοις γὰρ βοηθοῦσιν.* videtur hic deesse aliquid, aut superesse; in nominibus enim nihil deprehenditur, quod ad auxilium ferendum spectet; nisi dicere voluit simpliciter, noua nomina indita esse a nauigantibus, cum pro diis marinis

πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσῃ τῆς Ἀσίας κατοικούσας, ἃς ὕστερον Ζεὺς καταστερίσας ὠνόμασεν Ὑάδας.

Αὐτονόης δὲ καὶ Ἀρισταίου παῖς Ἀκταίων C. 4.
ἐγένετο, ὃς τραφεὶς παρὰ Χείρωνι κυνηγὸς ἐδι- §. 1.
δάχθη, καὶ ὕστερον κατεβρώθη ἐν τῷ Κιθαι-
ρῶνι ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν. καὶ τοῦτον ἐτελεύ- §. 2.
τησε τὸν τρόπον, ὡς μὲν οὖν Ἀκουσίλαος λέγει,
μηνίσαντος τοῦ Διὸς, ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην·
ὡς δὲ οἱ πλείονες, ὅτι τὴν Ἄρτεμιν λουομένην §. 3.
εἶδε. καὶ φασὶ τὴν θεὸν παραχρῆμα αὐτοῦ τὴν
μορφὴν εἰς ἔλαφον ἀλλάξαι, καὶ τοῖς ἑπομένοις
αὐτῷ πεντήκοντα κυσὶν ἐμβαλεῖν λύσσαν, ὑφ' ὧν
κατὰ ἄγνοιαν ἐβρώθη. ἀπολομένου δὲ Ἀκταίονος, §. 4.

III, 4, 3. §. 9. a Mercurio ad ſe allatum Nymphae Nyſeides educant. 4. §. 1. Actaeon, a Chirone venationem edoctus in ceruum mutatus a canibus diſcerpitur; ſeu §. 2. ira Iovis, quod Semelen ambierat, ſeu §. 3. quod Dianam ſe lauantem conſpexerat;

haberi coepiſſent. ὀνομασθέντος erat in Pal. V. D. Reg. 3. §. 9. τὸν Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε, h. ἔλαθεν, ἠπάτησε, ſeu *iram* ſeu *animum*. In Reg. 3. a m. pr. erat τῶν θυμῶν. ἐν Νύσσῃ ſic ſane libri et edd. ſollenni more librariorum ſerioris aetatis, qui geminare amant litteras; ſed debebat reponi Νύσῃ vt ſup. fuit editum I, 6, 3. §. 9. cf. Weſſel. ad Diodor. p. 19. 96. Ern. ad Homer. Hymn. p. 99.

ſ. 4. κυνηγὸς ἐδιδάχθη. vir doctus in marg. ed. Fabri tentabat κυνήγιον. parum feliciter; alterum exemplis adſtruxit Hemſterh. ad Plutum p. 5. §. 2. ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην. repoſui pro vitioſo

οἱ κύνες ἐπιζητοῦντες τὸν δεσπότην, κατωρύοντο, καὶ ζήτησιν ποιούμενοι, παρεγένοντο ἐπὶ τὸ τοῦ Χείρωνος ἄντρον· ὃς εἴδωλον κατεσκεύασεν Ἀκταίονος, ὃ καὶ τὴν λύπην αὐτῶν ἔπαυσε. *

* * *

§. 5. * Τὰ ὀνόματα τῶν Ἀκταίονος κυνῶν, ἐξ ὧν οὗτοι ***
Δὴ νῦν καλὸν σῶμα περισταδὸν, ἠΰτε θῆρες,
Τοῦδε δάσαντο κύνες κρατεροί. πέλας Ἄρκυια πρώτη.

III. 4. 4. §. 4. canes dominum desiderantes Chiron placat spectro heri obiecto. §. 5. 6. Canum nomina.

ὅτε. male quoque ed. Rom. Σεμέλη. § 4. ἀπολομένου. legebatur ἀπολουμένου, quod esset, *iamiam periturus*; at nunc perierat. Pal. D. V. Reg. 3. ἀπολλυμένου. et Ἀκταίονος ed. Rom. cum mss. et sic Ἀκταίουκ Callim. L. P. 109. quod sequutus est Ovidius. A Commelino illatum Ἀκταίωνος. Vtrumque recte: vid. ad Polluc. Tom. I. p. 495. ad Pausan. p. 787. et ad Diodor. p. 324. T. I. ἐπὶ τὸ τοῦ Χείρωνος ἄντρον. interposui τὸ cum Pal. forte et aliis, Vat. R. 2. τὴν λύπην ἔπαυσε recepi e Pal. Dorv. Reg. 3. pro ἐπαύσατο, monente quoque Oudend. ad Thomam M. p. 230. §. 5. Ad h. l. vid. Obss. ἐξ ὧν οὗτοι, absunt verba R. 2. idque bene; corrupta sunt in libb. ἐκ τῶν οὕτω δὴ νῦν, nisi quod οὗτοι in Reg. 3. Aegius e librorum corruptelis aegre se sensum elicere potuisse praefatur: videtur itaque plura de suo constituisse. Scaligeri correctiones habet Toll. ad Palaeph. p. 161. Tentauit nonnulla Mitscherlich. noster Epist. Crit. p. 25. ἠΰτε θῆρες· ἠΰτε θηρὸς emendat Scaliger; in idem incidit Mitscherlich. sed sibi temperat, quia apud Homerum sunt κύνες θήρεσσιν ἐοικότες Od. [illegible] 21. Scili-

— μετὰ ταύτην, ἄλκιμα τέκνα·
Λυγκεὺς καὶ βάνος πόδας ἀνετὸς, ἠδ' Ἀμάρυνθος.
Καὶ τοὺς ὀνομαστὶ διήνεγκεν, ὡς κατέλεξε. §. 6.
Καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν Διὸς ἐννεσίῃσι.

cet nunc feratum modo canes in eum irruunt. Certe cerui notionem in θὴρ latere, vbi canes opponuntur, non dubito. Sic et θῆρες et κύνες oppositi ap. Nonn. Dionyf. l. c. in eadem fabula; vt v. 440. 1. (quo verſu leg. εἴρεο Νύμφας Νηϊάδας. δεδάασιν ἐμαὶ δρύες·) Mox legebatur: τοῦτον ἐδάσαντος κύνες κρατεροί. Pal. apud Commel. τοῦ δ' αὖ τὸ, at τοῦ δάσαντο Veſ. et Regg. τοῦ δάσαντος Vat. κύνες κρατεροῦ Pal. et omnes codd. τοῦτον ἐδάσσαντο κρατεροὶ κύνες adſcriptum video in ora ed. Fabri. Scaliger em. τοῦδε δάσαντο. πέλας Ἄρκυα πρώτη. Aegius πέλας ἄρκυα Πρώτη, quaſi eſſe poſſet: prope retia Prote. Ἅρπυια Scaliger, parum ſollicitus de metro, etſi nomen canis erat apud Aeſchyl. l. c. Ovid. et in Hygin. l. c. Ἀργια coni. Mitſcherl. In libb. eſt ἄρκυα. an fuit verſus initium: πέλας ** Ἀργέννη πρώτη, μετὰ δ' αὐτὴν ἄλκιμα τέκνα, Λ. A Scaligero ſuppleri video: Λεῖπ' Ἀργή, Πτερέλα μετὰ vel Λεῖπ' Ἄγρη, Καναχῆς μετὰ ταύτην ἄλκιμα τέκνα. καὶ βάνος πόδας ἀνετός. bene Scalig. βαιὸς πόδας Αἴνετος, paruis pedibus. Mitſcherl. Λ. καὶ Βάλιος. ſed ἀνετὸς ſanum eſſe nequit. Galeus hariolatur: Λυγκεὺς ἰχνοβάτης πόδας αἴνετος ἠδὲ Μελάμπους. Scaliger ἠδὲ Δρομαῖος. καὶ τοὺς ὀνομαστὶ διήνεγκεν. pro vulgato erat in codd. καὶ οὓς et ὡς καταλέξῃ. quod Aegius mutauit, puto, ſed ne ſic ſane ſunt. Si poetae verba ſunt, ſatis quidem ieiuna, leg. partim cum Scaligero: καὶ τούτους ὀνομαστὶ διηνεκέως κατέλεξε. §. 6. καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν, hoc dedit Aegius; in

Πρῶτοι γὰρ μέλαν αἷμα πίον σφετέροιο ἄνακτος
Σπαρτός τ' ὢν Ἀργός τε, Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος.
(Τοῦ δ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον, αἷμα δ' ἔλαψαν)
Τοὺς δὲ μέτ' ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθεν ἐμμεμαῶτες.
(Ἀργαλέων ὀδυνῶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισιν.)

* * *

codd. est καὶ τότ' vel sine καὶ, vt Vat. Reg. 3. Ἀκταῖον κτεῖνε Pal. D. Vess. Reg. 3. κτεῖναι Vat. Med. Inserendum saltem γ' cum Mitscherl. καὶ τότε γ' A. sed potuit hoc ab eo appositum esse, qui omissis mediis reliqua in margine adscripserat: καὶ τότε. (scil. *subiungit poeta*). Pro ἐννεσίῃσι, *iussu, numine Iouis*, est in codd. αἰνεσίῃσι eadem aberratione, quae in Apollonio occurrit. Pro πρῶτοι in libb. est πρῶτος. αἷμα πίον recepi pro ἀπὸ, cum viderem etiam Scaligerum sic emendasse; inciderat in idem Mitscherl. Σπαρτὸς δ' ὢν 'A. in codd. est παρτός τ' ὦ, vel δὲ ὢν. Scalig. Σπαρτός τ' οὖν. malim γοῦν. nisi fuit Σπαρτός τ' Οὐραργός τε. *cauda albicante.* Βορῆς ex Βορέας. edebatur βόρης. posset videri ductum a βορὰ vnde ὁ βορός. cf. Munker. ad Hygin. l. c. Quae sequuntur, ex pluribus auctoribus et locis congesta sunt, nam eandem sententiam bis vel ter reddunt. τοῦ δ' Ἀκταίωνος Aegio deberi videtur; codd. οὗ δ' ἀκταίου. Med. ἀκταίον. Scaliger: τοί δ' Ἀκταίωνος. αἷμα τ' ἔλαψαν. ita cum Ruhnkenio ad Callim. fragm. 247. rescripsi, pro ἔδαψαν, quod alienum erat: *lambendo* non *vorando* opus fuit. Versum ab alio, quam reliqua, auctore profectum esse vidit Mitscherl. l. c. — ἐπέσσυθεν refinxi, quod res ferebat, pro vitioso ἐπέσσυθον. et iam Scaligerum sic correxisse video. Vltimus versus est ab indocto librario in alienum locum illatus, spectauit haud dubie ad Bacchum in seqq. qui vinum inuenit *solatium*

Διόνυσος δὲ εὑρετὴς ἀμπέλου γενόμενος, Ἥρας μανίαν αὐτῷ ἐμβαλούσης, περιπλανᾶται Αἴγυπτόν τε καὶ Συρίαν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον Πρωτεὺς αὐτὸν ὑποδέχεται βασιλεὺς Αἰγυπτίων. αὖθις δὲ εἰς Κύβελα τῆς Φρυγίας ἀφικνεῖται· κἀκεῖ καθαρθεὶς ὑπὸ Ῥέας, καὶ τὰς τελετὰς ἐκμαθὼν, καὶ λαβὼν παρ' ἐκείνης τὴν στολὴν, ἐπὶ Ἰνδοὺς διὰ τῆς Θρᾴκης ἠπείγετο. Λυκοῦργος δὲ, παῖς Δρύαντος, Ἠδωνῶν βασιλεύων, οἳ Στρυμόνα ποταμὸν παροικοῦσι, πρῶτος

CAP. V, 1. §. 1. §. 2. §. 3. §. 4.

III, 5, 1. §. 1. Errores Bacchi infania a Iunone iniecta: §. 2. accedit Proteum in Aegypto; §. 3. tum ad Rheam in monte Cybelo, a qua menti fanae reftitutus, initiatus, Thraciam adit; vbi §. 4. a Lycurgo male exceptus

curarum futurum hominibus. Odorati funt idem Faber, Gale et Mitfcherlich.

f. 1. Διόνυσος δὲ, abeft haec vox a Pal., Reg. 3. male. ἐμβαλλούσης ed. Rom. ἐμβαλούσης Pal. e quo Commel. recepit, V. Reg. 3. cum al. Αἴγυπτόν τε καὶ Συρίαν ex margine irrepfiffe fufpicor, excidiffe vero poft αὖθις δὲ διὰ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τὴν Συρίαν, nifi breuitatis ftudio haec, vt alia, praetermifit nofter. §. 3. εἰς Κύβελα. Sic et Schol. Homer. Legebatur εἰς Κύβαλα, quod indocto librario debetur. τὰ Κύβελα vel Κύβελλα Phrygiae mons, mox forte et vrbs, vid. Hemfterh. ad Lucian. T. I. p. 90. Heinf. ad Virgil. Aen. III, 111. τὴν στολὴν, malit τὸν στόλον Arnaldus de diis paredris p. 163 vbi de Cybeles et Bacchi confortio agit. ἐπὶ Ἰνδοὺς alieno loco peffime infertum eft. ἀνὰ πᾶσαν ἐφέρετο τὴν γῆν ait Schol. Homer. §. 4. βασιλεύσας ed. Par. fed. incuria operarum. οἳ Στρυμόνα ποταμὸν παροικοῦσι ed. Rom. ordinem verborum

§. 5. ὑβρίσας ἐξέβαλεν αὐτόν. καὶ Διόνυσος μὲν εἰς θάλασσαν πρὸς Θέτιν τὴν Νηρέως κατέφυγε· Βάκχαι δὲ ἐγένοντο αἰχμάλωτοι καὶ τὸ συνεπό-
§. 6. μενον Σατύρων πλῆθος αὐτῷ. αὖθις δὲ αἱ Βάκχαι ἐλύθησαν ἐξαίφνης· Λυκούργῳ δὲ μανίαν ἐποίησε Διόνυσος. ὁ δὲ, μεμηνὼς, Δρύαντα τὸν παῖδα, ἀμπέλου νομίζων κλῆμα κόπτειν, πελέκει πλήξας, ἀπέκτεινε, καὶ ἀκρωτηριάσας αὐτὸν,
§. 7. ἐσωφρόνησε. τῆς δὲ γῆς ἀκάρπου μενούσης, ἔχρησεν ὁ θεὸς, καρποφορήσειν αὐτὴν, ἂν θανατωθῇ Λυκοῦργος. Ἠδωνοὶ δὲ ἀκούσαντες, εἰς τὸ Παγ-

III, 5, 1. §. 5. ad Thetidem fuga se recipit; Bacchae et Satyri vinculis habiti; §. 6. illae quidem liberantur; Lycurgus autem furore correptus filium securi caedit; §. 7. agrorum sterilitate ingruente ex sorte accepta Lycurgum morte multant Edones.

mutauit Commel. e Pal. cum Vat. πρῶτος alienum et ieiunum. §. 5. αὐτῷ post πλῆθος eiiciam. §. 6. Λυκούργῳ δὲ, ex D. et Reg. 3. erat notatum, et sic ed. Rom. γὰρ ex correctione Aegii receperat Commel. mox erat forte μανίαν ἐνεποίησε, etsi alterum, satis quidem ieiunum, defendi potest. Legebatur καὶ ἀκρωτηριάσας ἑαυτὸν, ἐσωφρόνησε. non satis aduerteram, vitio haec laborare; notaueram tamen αὐτὸν ex Pal. Vat. Reg. 3. et ἐσωφρόνισε Dorv. Reg. 3. si ἑαυτὸν seruabam, scribendum erat ἑαυτὸν ἐσωφρόνισε: *se ad mentem sanam recepit;* sin ἐσωφρόνησε: necesse est iungere: ἀκρωτηριάσας mutilans αὐτόν, puerum: *resipuit.* Et hoc haud dubie verius; nam mox demum ad supplicium rapitur. §. 7. τὸ Παγγαῖον notus mons, inprimis metallis diues, cui Philippi ad-

γαῖον αὐτὸν ἀπαγαγόντες ὄρος, ἔδησαν· κἀκεῖ κατὰ Διονύσου βούλησιν ὑπὸ ἵππων διαφθαρεὶς ἀπέθανε.

Διελθὼν δὲ Θρᾴκην, καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἅπασαν, στήλας ἐκεῖ στήσας, ἧκεν εἰς Θήβας· καὶ τὰς γυναῖκας ἠνάγκασε καταλιπούσας τὰς οἰκίας βακχεύειν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι. Πενθεὺς δὲ, γεννηθεὶς ἐξ Ἀγαυῆς Ἐχίονι, παρὰ Κάδμου εἰληφὼς τὴν βασιλείαν, διεκώλυε ταῦτα γίνεσθαι· καὶ παραγενόμενος εἰς Κιθαιρῶνα τῶν Βακχῶν κατάσκοπος, ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἀγαυῆς κατὰ μανίαν ἐμελείσθη. ἐνόμισε γὰρ αὐτὸν θηρίον εἶναι. Δείξας δὲ Θηβαίοις ὅτι θεός ἐστιν, ἧκεν εἰς Ἄργος· κἀκεῖ πάλιν οὐ τιμώντων αὐτὸν, ἐξέμηνε τὰς γυναῖκας. αἱ δὲ, ἐν τοῖς ὄρεσι τοὺς ἐπιμαστιδίους ἔχουσαι παῖδας, τὰς σάρκας αὐτῶν ἐσιτοῦντο. Βουλόμενος δὲ ἀπὸ τῆς Ἰκαρίας εἰς Νάξον διακομισθῆναι, Τυῤῥηνῶν λῃστρικὴν ἐμισθώσατο τριήρη. οἱ δὲ, αὐτὸν ἐνθέμενοι, Νάξον μὲν παρέ-

(margin: ſ. 2. §. 1. — §. 2. — §. 3. — ſ. 3. §. 1.)

III, 5, 2. §. 1. Bacchus Thraciam peruagatus venit Thebas; §. 2. furore mulieres Bacchico diſcurſitantes Pentheus ſpeculatus e Cithaerone a matre dilaniatur. §. 3. Bacchus ab Argiuis neglectus inſaniam Argiuis mulieribus iniicit. 3. §. 1. Eum in Naxum traiicientem cum in Aſiam abducere vellent Tyrrheni praedones, in mare deſiliunt in delphines mutati.

iacebant; erat tamen hic in codd. et edd. παγκαῖον. μετὰ Διονύσου βούλησιν. Pal. Vat.

ſ. 2. καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἅπασαν, στήλας ἐκεῖ στήσας, iterum a male manu illata ex margine. ex Thracia iter Thebas breuius habetur. in Pal. omiſſum Ἰνδικὴν, at paullo ante τὴν Θρᾴκην. ἠνάγ-

πλεον, ἠπείγοντο δὲ εἰς Ἀσίαν ἀπεμπωλήσοντες.
§. 2. ὁ δὲ τὸν μὲν ἱστὸν καὶ τὰς κώπας ἐποίησεν ὄφεις, τὸ δὲ σκάφος ἔπλησε κισσοῦ καὶ βοῆς αὐλῶν· οἱ δὲ, ἐμμανεῖς γενόμενοι, κατὰ τῆς θαλάττης
§. 3. ἔφυγον καὶ ἐγένοντο δελφῖνες. ὡς δὲ, μαθόντες αὐτὸν θεὸν, ἄνθρωποι ἐτίμων· ὁ δὲ, ἀναγαγὼν ἐξ ᾅδου τὴν μητέρα, καὶ προσαγορεύσας Θυώνην, μετ' αὐτῆς εἰς οὐρανὸν ἀνῆλθεν.

ſ. 4. §. 1. Ὁ δὲ Κάδμος μετὰ Ἁρμονίας Θήβας ἐκλιπὼν, πρὸς Ἐγχέλεας παραγίνεται. τούτοις δὲ ὑπὸ Ἰλλυριῶν πολεμουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν, Ἰλλυριῶν κρατήσειν, ἐὰν ἡγεμόνα Κάδμον καὶ Ἁρμονίαν ἔχωσιν. οἱ δὲ, πεισθέντες, ποιοῦνται κατὰ Ἰλλυριῶν ἡγεμόνας τούτους, καὶ κρατοῦσι. καὶ βασιλεύει Κάδμος Ἰλλυριῶν, καὶ παῖς Ἰλλύριος
§. 2. αὐτῷ γίνεται. αὖθις δὲ μετὰ Ἁρμονίας εἰς δράκοντα μεταβαλὼν, εἰς Ἠλύσιον πεδίον ὑπὸ Διὸς ἐξεπέμφθησαν.

III, 5, 3. §. 3. **Bacchus Semelen in coelum educit.** 4. **Cadmus ab Enchelenſibus euocatus, Illyriis victis regnum conſtituit; cum coniuge in ſerpentem mutatus in Elyſio degit.**

καζε Vat. §. 2. περὶ Κάδμου Pal. ἐμελίσθη Vat.

ſ. 3. τριήρην Vat. ἀπεμπολήσοντες. Pal. Dorv. §. 2. ἱστὸν ex Aegii emend. legimus; in codd. erat ἰσθμὸν, quod et e Pal. Dorv. notatum video. §. 3. ὡς δὲ, μ. vitioſum hoc forte ὧδε μαθόντες - ἐτίμων· ὁ δὲ ἀ.

ſ. 4. μεταβαλὼν, ſc. τὴν μορφὴν, v. ſup. I, 9, 9. §. 2. ſubiicitur §. 2. μεταβαλὼν - ἐξεπέμφθησαν. poteſt excu-

Πολύδωρος δὲ, Θηβῶν βασιλεὺς γενόμενος, ſ. 5.
Νυκτηΐδα γαμεῖ, Νυκτέως τοῦ Χθονίου θυγα- §. 1.
τέρα, καὶ γεννᾷ Λάβδακον. οὗτος ἀπώλετο μετὰ
Πενθέα, ἐκείνῳ φρονῶν παραπλήσια. Καταλι- §. 2.
πόντος δὲ Λαβδάκου παῖδα ἐνιαυσιαῖον Λάϊον, τὴν
ἀρχὴν ἀφείλετο Λύκος, ἕως οὗτος ἦν παῖς, ἀδελ-
φὸς ὢν Νυκτέως. ἀμφότεροι δὲ ἀπὸ Εὐβοίας φυ- §. 3.
γόντες, ἐπεὶ Φλεγύαν ἀπέκτειναν τὸν Ἄρεος καὶ
Χρύσης τῆς Βοιωτίδος, Ὑρίαν κατῴκουν, καὶ, διὰ
τὴν πρὸς Πενθέα οἰκειότητα, ἐγεγόνεισαν πολῖται.
αἱρεθεὶς οὖν Λύκος πολέμαρχος ὑπὸ Θηβαίων, §. 4.
ἐπετίθετο τῇ δυναστείᾳ, καὶ βασιλεύσας ἔτη
εἴκοσι, φονευθεὶς ὑπὸ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος θνή-
σκει δι' αἰτίαν τήνδε· Ἀντιόπη θυγάτηρ ἦν §. 5.
Νυκτέως· ταύτῃ Ζεὺς συνῆλθεν. ἡ δὲ, ὡς ἔγκυος
ἐγένετο, τοῦ πατρὸς ἀπειλοῦντος, εἰς Σικυῶνα

III, 5, 5. §. 1. Polydorus Thebis regnat, tum Labdacus, §. 2. cuius filium Laium regno priuat patruus Lycus Nyctei frater, §. 3. qui exules Thebas venerant: Lycus XX annos regnat. §. 5. Eum Antiopes matris iniurias vlti filii Zethus et Amphion trucidant. Scilicet Antiope, a Ioue compreſſa, patris Nyctei minas metuens, Sicyonem ad Epopeum fugit;

ſari haec ſtribligo; ſed librario, puto, debetur; erat ἐξεπέμφθη.

ſ. 5. Νυκτέος Pal. τοῦ ante χθονίου aberat Pal. D. Vat. Reg. 3. iidem mox λαύδακου, ex more. §. 2. ἕως οὗτος ἦν παῖς. vix genuinum, ſed ex margine illatum, voluit homo ſenſum eſſe; *interea dum ille puer erat, h. e. durante eius puerili aetate.* §. 3. ἀπὸ Εὐβοίας eſt tollendum. v. Obſſ. Ὑρίαν repo-

ἀποδιδράσκει πρὸς Ἐπωπέα καὶ τούτῳ γαμεῖται.
§. 6. Νυκτεὺς δὲ ἀθυμήσας ἑαυτὸν φονεύει, δοὺς ἐντολὴν Λύκῳ παρὰ Ἐπωπέως καὶ παρὰ Ἀντιόπης
§. 7. λαβεῖν δίκας. Ὁ δὲ, στρατευσάμενος Σικυῶνα χειροῦται· καὶ τὸν μὲν Ἐπωπέα κτείνει, τὴν δὲ
§. 8. Ἀντιόπην ἤγαγεν αἰχμάλωτον. ἡ δὲ, ἀγομένη δύο γεννᾷ παῖδας ἐν Ἐλευθεραῖς τῆς Βοιωτίας, οὓς ἐκκειμένους εὑρὼν βουκόλος ἀνατρέφει, καὶ τὸν μὲν καλεῖ Ζῆθον, τὸν δὲ Ἀμφίονα. Ζῆθος μὲν οὖν ἐπεμελεῖτο βουφορβίων, Ἀμφίων δὲ κιθαρῳδίαν ἤσκει, δόντος αὐτῷ λύραν Ἑρμοῦ.
§. 9. Ἀντιόπην δὲ ᾐκίζετο Λύκος καθείρξας, καὶ ἡ τούτου γυνὴ Δίρκη· λαθοῦσα δέ ποτε, τῶν δεσμῶν αὐτομάτως λυθέντων, ἧκεν ἐπὶ τῶν παίδων ἔπαυ-
§. 10. λιν, δεχθῆναι πρὸς αὐτῶν θέλουσα. οἱ δὲ, ἀναγνωρισάμενοι τὴν μητέρα, τὸν μὲν Λύκον κτείνουσι· τὴν δὲ Δίρκην δήσαντες ἐκ ταύρου θανοῦ-

III, 5. 5. § 6. Nyctei iuſſu Lycus §. 7. Antiopen repetit. §. 8. natos Zethum et Amphionem expoſitos bubulcus enutrit. §. 9. Antiope a Lyco et Dirce vinculis habita aufugit in ſiluas et in filios adultos incidit, §. 10. qui agnitae matris iniurias caede Lyci et Dirces ſupplicio vindicant.

ſitum pro Συρίαν v. Obſſ. ἐπὶ Φλεγύαν Vat. Χρύσης in codd. Δωτίδος v. Obſſ. τὸν Ἄρεος υἱὸν Vat. §. 6. Pro παρὰ E. καὶ παρὰ A. erat vitioſe editum ſcriptumque περὶ. conſentit in correctionem Scaliger. Male etiam erat in Codd. ſcriptum §. 8. ἐν ἐλευθέρῳ, emendatum iam ab Aegio. Eleutherae erant in confiniis Boeotiae et Atticae, poſtea Atticae attributae: vid. Pauſan. I, 38. p. 93. βουφοραίων pro βουφορβίων itidem praue codd.

σαν ῥίπτουσιν εἰς κρήνην τὴν ἀπ' ἐκείνης καλουμένην Δίρκην. παραλαβόντες δὲ τὴν δυναστείαν, §. 11.
τὴν μὲν πόλιν ἐτείχισαν, ἐπακολουθησάντων τῇ Ἀμφίονος λύρᾳ τῶν λίθων· Λάϊον δὲ ἐξέβαλον.
ὁ δὲ, ἐν Πελοποννήσῳ διατελῶν, ἐπιξενοῦται §. 12.
Πέλοπι, καὶ τούτου παῖδα Χρύσιππον, ἁρματοδραμεῖν διδάσκων, ἐρασθεὶς ἀναρπάζει.

Γαμεῖ δὲ Ζῆθος μὲν Θήβην, ἀφ' ἧς ἡ πόλις f. 6.
Θῆβαι· Ἀμφίων δὲ Νιόβην τὴν Ταντάλου, ἣ §. 1.
γεννᾷ παῖδας μὲν ἑπτὰ, Σίπυλον, Μίνυτον, Ἰσμηνον, Δαμασίχθονα, Ἀγήνορα, Φαίδιμον, Τάνταλον· θυγατέρας δὲ τὰς ἴσας, Ἐθοδαΐαν, ἤ, ὥς τινες, Νέαιραν, Κλεοδόξην, Ἀστυόχην, Φθίαν,

III, 5. 5. §. 11. Ab Amphione Thebae conditae. §. 12. Laius fugit ad Pelopem, eius filium Chrysippum rapit. 6. §. 1. Zethus ducit Theben, Amphion Nioben, Tantali filiam:

§. 10. τὴν δὲ Δίρκην θριξὶ δήσαντες. vocem mediam sustuli consensu codicum; etiam §. 11. ἐτείχησαν, quod male editum erat, pro ἐτείχισαν, hoc et Pal. D. Reg. 3. agnoscunt.

f. 6. Μινυτον. Tzetza legerat Εὐπίνυτον. idem nomen apud Hygin. f. 11. idque reponere iubet Munker. ad e. l. Ἰσμηνὸν, Pal. Vat. Reg. 3. Ἰσμήν. Ἀγήνορα. ap. Schol. Eurip. et Hygin. l. c. Archenor est. Ἐθοδαΐαν, Pal. Ox. vulgo ἐθοδαΐαν. Νέαιραν scripsi ex P. O. Reg. 1. et Tzetza; et est eadem ap. Quint. Smyrn. I, 290. accedunt D. V. R. 2. 3. in quibus καίραν. Vulgatum erat Θῆραν. Etiam Hygin. *Theram* agnoscit; in quo et Astynome pro *Astyoche*. Κλεοδόξην refinxi pro Κλεοδόξαν. Φθίαν. in codd. est φθέαν. apud Tzetz. est φαέθαν. Παλοπίαν Schol. Eurip. et Tz.

§. 2. Πελοπίαν, Ἀστυκράτειαν, Ὠγυγίαν. Ἡσίοδος δὲ δέκα μὲν υἱοὺς, δέκα δὲ θυγατέρας· Ἡρόδωρος δὲ δύο μὲν ἄῤῥενας, τρεῖς δὲ θηλείας· Ὅμηρος δὲ ἓξ μὲν υἱοὺς, ἓξ δὲ θυγατέρας φησὶ γενέσθαι.
§. 3. Εὔτεκνος δὲ οὖσα Νιόβη, τῆς Λητοῦς εὐτεκνωτέρα εἶπεν ὑπάρχειν. Λητὼ δὲ ἀγανακτήσασα, τήν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα κατ' αὐτῶν
§. 4. παρώξυνε. καὶ τὰς μὲν θηλείας ἐπὶ τῆς οἰκίας κατετόξευσεν Ἄρτεμις· τοὺς δὲ ἄῤῥενας κοινῇ πάντας ἐν Κιθαιρῶνι Ἀπόλλων κυνηγετοῦντας
§. 5. ἀπέκτεινεν. ἐσώθη δὲ τῶν μὲν ἀῤῥένων Ἀμφίων· τῶν δὲ θηλειῶν Χλῶρις ἡ πρεσβυτέρα, ᾗ Νηλεὺς

III, 5, 6. ea felix partu liberorum numeroſo, §. 3. ſuperbia Latonam laceſſit; §. 4. a cuius liberis, Apolline et Diana, illa liberorum ſtirpe orbatur; §. 5. ſoli ſuperſtites Amphion et Chloris.

redhibent; in codd. eſt πελόπιν. *Ogygiam* cum *Aſtycratia* vindicat ex Hellanico Schol. Eurip. Male ἐγύγην Tzetza. §. 2. In Vat. erat ς δὲ θυγατέρας. Ἡρόδωρος reſcripſi pro Ἡρόδοτος, iam Aegio et Fabro praeeuntibus; idem factum ſup. I, 9, 19. Valkenar. inſuper ad Eurip. Phoen. p. 628. Ἡρόδωρος Δ μὲν ἄῤῥενας, vt eundem numerum ediderit cum Hellanico. Ὅμηρος δὲ, loco laud. Il. ω, 602 ſq. §. 3. εὐτεκνωτέραν. haud dubie leg. εὐτεκνωτέρα εἶπεν ὑπάρχειν. et repoſui e Pal. Veſ. Reg. 3. εὐτεκνοτέρα Vat. Med. at ω metrum apud Euripid. vindicat. cf. Weſſel. ad Diodor. l. c. τὸν Ἀπόλλω ſcripti et editi, nam quod Pal. Ἀπόλλωνα habere dicitur, in Commelini edit. vt multae aliae var. lect. perperam adſcriptum eſt. §. 5. Χλῶρις. at ſup. I, 9, 9. §. 1. ſcriptum

συνῴκησε. κατὰ δὲ Τελέσιλλαν ἐσώθησαν Ἀμύκλα καὶ Μελίβοια· ἐτοξεύθη δὲ ὑπ' αὐτῶν καὶ Ἀμφίων. Αὐτὴ δὲ Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα §. 6.
πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἧκεν εἰς Σίπυλον· κἀκεῖ Διῒ εὐξαμένη, τὴν μορφὴν εἰς λίθον μετέβαλε· καὶ κεῖται δάκρυα νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν τοῦ λίθου.

Μετὰ δὲ τὴν Ἀμφίονος τελευτὴν, Λάϊος τὴν C. 7.
βασιλείαν παρέλαβε· καὶ γήμας θυγατέρα Με- §. 1.

III, 5, 6. §. 6. Niobe ad Tantalum patrem profecta in Sipylo Phrygiae in ſaxum mutatur. 7. §. 1. Ex Laio, qui Amphioni ſucceſſerat,

erat Χλῶρις, ad ſubtilitatem grammaticam propius, ſed occurrit alterum etiam apud Homer. Pauſan. et al. v. c. Diodor. IV, 68. extr. Repoſitum h. l. erat ab Aegio; nam ſcripti omnes χωρὶς, ſolus Vat. χάρις. ἣ Νηλεὺς συνῴκησε, vir doctus, cuius manum in ed. Fabri video, corrigit: ἣ Νηλεῖ συνῴκησε. Etiam de hoc ipſo Pauſan. X, 29. p. 870. Χλῶριν Νηλεῖ συνοικῆσαι ſed vtrumque vſus loqu. fert. Τελέσιλλαν bene habemus ex Aegii emendatione. De ea vid. Ind. auct. In codd. eſt Τελεσίαν. Ἀμύκλα καὶ Μελίβοια. In codd. eſt Ἀμύκλας, quod Gale probat; parum caute. nam Ἀμύκλα cum Chloride ſervata, vt Argiui ferebant, apud Pauſan. II, 21. p. 160. Quod vero eſt ὑπ' αὐτῶν poſt ἐτοξεύθη, pannus eſt temere aſſutus. §. 6. αὐτὴ δὲ, abeſt δὲ a Pal. et Reg. 3. minus bene. εἰς Σίπυλον. Vat. εἰς πύλον. νύκτωρ Vat. νύκτων. ſtatim quod ſequitur τοῦ λίθου, ſubſtitui poſſit κατά, ſed haud dubie eiiciendum eſt; vidit hoc Mitſcherlich. noſter p. 31. Epiſt. crit. idemque ſagaciter ſenarii veſtigia deprehendit: κεῖται δὲ νύκτωρ δάκρυα καὶ μεθ' ἡμέραν.

νοικέως, ἣν ἔνιοι μὲν Ἰοκάστην, ἔνιοι δὲ Ἐπικά-
§. 2. στην λέγουσι· χρήσαντος τοῦ θεοῦ μὴ γεννᾷν, τὸν γεννηθέντα γὰρ πατροκτόνον ἔσεσθαι· ὁ δὲ, οἰνωθεὶς, συνῆλθε τῇ γυναικί. καὶ τὸ γεννηθὲν ἐκθεῖναι δίδωσι νομεῖ, περόναις διατρήσας τὰ
§. 3. σφυρά. ἀλλ' οὗτος μὲν ἐξέθηκεν εἰς Κιθαιρῶνα. Πολύβου δὲ βουκόλοι τοῦ Κορινθίων βασιλέως τὸ βρέφος εὑρόντες, πρὸς τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Περίβοιαν ἤνεγκαν. ἡ δὲ ἀνελοῦσα ὑποβάλλεται, καὶ θεραπεύσασα τὰ σφυρὰ, Οἰδίπουν καλεῖ, τοῦτο θεμένη τὸ ὄνομα διὰ τὸ τοὺς πόδας ἀνοι-
§. 4. δῆσαι. Τελειωθεὶς δὲ ὁ παῖς, καὶ διαφέρων τῶν ἡλίκων ἐν ῥώμῃ, διὰ φθόνον ὠνειδίζετο ὑπόβλητος.

III, 5, 7. et Iocasta Oedipus natus et §. 3. expositus in Cithaerone, repertus Corinthum delatus, a Peribcea nutritus, §. 4. de patre oraculo consulto,

f. 7. Μετὰ δὲ. κατὰ in ed. Par. vitium operarum est, non varia lectio. καὶ γήμας, nectenda haec cum eo, quod sequitur ὁ δὲ οἰνωθεὶς συνῆλθε. suauior esset oratio eiecto καὶ, vt sit: Laius τὴν βασιλείαν παρέλαβε, γήμας θυγατέρα Μενοικέως. mox vero χρήσαντος δὲ τοῦ θ. §. 2. τὸν γεννηθέντα γὰρ, Diodor. l. c. τὸν γεννηθέντα παῖδα. τὸν γεννήσαντα Vat. Oraculum hoc satis notum, v. Argum. Phoeniss. et Arg. S. ad Theb. et ipsas Phoeniss. 17. vnde versus repetit Zenob. l. c. τὸ γεννηθὲν, bene recepit Commel. quod Aegius e libris suis laudabat; ediderat tamen τὸν γεννηθέντα, vt paullo ante, quod et seruant Pal. Vat. §. 3. Πολύβου δὲ βουκόλου Dorv. τοῦ Κορινθίου βασ. Pal. et τοῦτο δὲ θεμένη Vat. §. 4. διαφέρων τῶν ἡλίκων ἐν ῥώμῃ. delendum ἐν, si com-

ὁ δὲ, πυνθανόμενος παρὰ τῆς Περιβοίας, μαθεῖν §. 5.
οὐκ ἐδύνατο· ἀφικόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς περὶ τῶν
ἰδίων ἐπυνθάνετο γονέων. ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτῷ, §. 6.
εἰς τὴν πατρίδα μὴ πορεύεσθαι· τὸν μὲν γὰρ πα-
τέρα φονεύσειν, τῇ δὲ μητρὶ μιγήσεσθαι. τοῦτο
ἀκούσας, καὶ νομίζων ἐξ ὧν ἐλέγετο γεγεννῆσθαι,
Κόρινθον μὲν ἀπέλιπεν. ἐφ' ἅρματος δὲ διὰ τῆς §. 7.
Φωκίδος φερόμενος, συντυγχάνει κατά τινα στε-
νὴν ὁδὸν ἐφ' ἅρματος ὀχουμένῳ Λαΐῳ καὶ Πολυ-
φόντῃ· κῆρυξ δὲ οὗτος ἦν Λαΐου· καὶ κελεύσαντος
ἐκχωρεῖν, καὶ δι' ἀπείθειαν καὶ ἀναβολὴν κτεί-
ναντος τῶν ἵππων τὸν ἕτερον, ἀγανακτήσας Οἰδί-
πους καὶ Πολυφόντην καὶ Λάϊον ἀπέκτεινε, καὶ
παρεγένετο εἰς Θήβας. Λάϊον μὲν οὖν θάπτει c. 8.
βασιλεὺς Πλαταιέων Δαμασίστρατος. τὴν δὲ βα- §. 1.
σιλείαν Κρέων ὁ Μενοικέως παραλαμβάνει.

III, 5. 7. §. 6. responsum accipit, ne in patriam redeat; Corintho fugiens, in via §. 7. patrem obuium factum ignarus occidit. 8. §. 1. Laio in regno succedit Creon

munem loquendi morem sequutus est; Zenob. tamen ἐπὶ ῥώμῃ. mox διὰ φόνον ed. Rom. Dorv. tum vulgo ὠνειδίζεται corrupte, pro ὠνειδίζετο, quod ipsi libri suppeditant: et Zenob. κατὰ φθόνον ὠνειδίζετο ὑπόβλητος εἶναι. vid. Sophocl. Oed. T. 794. Ἀνὴρ γὰρ etc. §. 5. παρὰ τῆς Περιβοίας correxi pro περὶ, et mox §. 6. ἐξ ὧν ἐλέγετο pro ἔλεγε. est enim: νομίζων γεγενῆσθαι ἐξ ὧν ἐνομίζετο γεγεννῆσθαι vere se parentes habere pastorem et Periboeam. §. 7. Λαΐου, καὶ f. Λ. οὗ.

c. 8. μὲν abest Reg. 2. Κρέων ὁ M. inserui ὁ ex Vat.

§. 2. Τούτου δὲ βασιλεύοντος οὐ μικρὰ συμφορὰ κατέσχε Θήβας. ἔπεμψε γὰρ Ἥρα Σφίγγα, ἣ §. 3. μητρὸς μὲν Ἐχίδνης ἦν, πατρὸς δὲ Τυφῶνος· εἶχε δὲ πρόσωπον μὲν γυναικὸς, στῆθος δὲ καὶ βάσιν §. 4. καὶ οὐρὰν λέοντος καὶ πτέρυγας ὄρνιθος. μαθοῦσα δὲ αἴνιγμα παρὰ Μουσῶν, ἐπὶ τὸ Φίκειον ὄρος ἐκαθέζετο, καὶ τοῦτο προὔτεινε Θηβαίοις. ἦν δὲ τὸ αἴνιγμα· τί ἐστιν, ὃ μίαν ἔχον φωνὴν, τετράπουν καὶ δίπουν καὶ τρίπουν γίνεται; §. 5. χρησμοῦ δὲ Θηβαίοις ὑπάρχοντος, τηνικαῦτα ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς Σφιγγὸς, ἡνίκα ἂν τὸ αἴνιγμα λύσωσι, καὶ συνιόντες εἰς αὐτὸ πολλάκις, ἐζήτει

III, 5, 8. §. 2. Sphinge in monte Phicio Thebanum agrum infestante, §. 4. aenigmate proposito,

Reg. 1. 2. Πλατυμέων vitiose omnes codd. Mox §. 3. ἦ, πρὸς δὲ Τυφῶνος erat in ed. pr. At em. Aegius πατρός. §. 4. μαθοῦσα δὲ αἴνιγμα. scripti et impressi αἰνίγματα. debet saltem αἴνιγμα τι, vt apud Palaeph. 7. est (ex quo emendanda Eudoc. p. 380). ἐπὶ τὸ Φίκειον ὄρος. Pal. D. Reg. 3. Φίκιον. vtrumque bene. προὔτεινε, quod aliis est προβάλλειν, προτιθέναι, vt Diodor. l. c. et Zenob. II, 68. προὔφαινε coniiciebat Koelerus noster. — τί ἐστιν, ὅ, μίαν ἔχον φωνὴν - γίνεται reposui ex vestigiis Pal. D. V. Vef. ὁμίαν. ὃ μίαν diserte Reg. 1. 2. vulgo: τί ἐστι τὸ μίαν. §. 5. καὶ συνιόντες εἰς αὐτὸ πολλάκις ἐζήτει. possunt haec grammatices fidiculis adhibitis sic satis constitui; quare nihil mutandum censebat Koen. ad Gregor p. 34. sed stribligo ab Apollodoro vix profecta; tollendum καὶ et leg. συνιόντες ἐζήτουν. subinde congregati, conuentu factos, inquisiuerunt. Aegius coniiciebat συνιόντας, Commel. Fab. et

τί τὸ λεγόμενόν ἐστιν. ἐπ' ἂν δὲ μὴ εὕρισκον, ἁρπάσασα ἕνα, κατεβίβρωσκε. πολλῶν δὲ ἀπολλυμένων, καὶ τὸ τελευταῖον Αἵμονος τοῦ Κρέοντος, κηρύσσει Κρέων τῷ τὸ αἴνιγμα λύσοντι καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν Λαΐου δώσειν γυναῖκα. Οἰδίπους δὲ ἀκούσας ἔλυσεν, εἰπὼν τὸ αἴνιγμα, τὸ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς λεγόμενον, ἄνθρωπον εἶναι· γεννᾶσθαι γὰρ τετράπουν βρέφος τοῖς τέτταρσιν ὀχούμενον κώλοις· τελειούμενον δὲ τὸν ἄνθρωπον δίπουν· γηρῶντα δὲ τρίτην προσλαμβάνειν βάσιν τὸ βάκτρον. Ἡ μὲν οὖν Σφὶγξ ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἑαυτὴν ἔρριψεν· Οἰδίπους δὲ καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβε καὶ τὴν μητέρα ἔγημεν ἀγνοῶν· καὶ παῖδας ἐτέκνωσεν ἐξ αὐτῆς Πολυνείκη καὶ Ἐτεοκλέα, θυγατέρας δὲ Ἰσμήνην καὶ Ἀντιγόνην. εἰσὶ δὲ, οἳ γεννηθῆναι τὰ τέκνα φασὶν ἐξ Εὐρυ-

(margin: §. 6. beside "ἀπολλυμένων"; §. 7. beside "Οἰδίπους δὲ ἀκούσας"; §. 8. beside "Ἡ μὲν οὖν Σφὶγξ")

III, 5, 8. §. 6. Creontis praeconio audito §. 7. Sphingis aenigma foluit Oedipus, et §. 8. regno accepto Iocaftam matrem ducit; ex ea liberos fufcipit Polynicem et Eteoclem, Ismenen et Antigonen.

Gale ἐκ συνιόντων, vel, omiffo ἐκ, συνιόντων. ἐπ' ἂν non magis fanum: fequente indicatiuo εὕρισκον. leg. ἐπεὶ, ἐπειδή. ἁρπάσασα cum Fabro et Galeo refcripfi pro corrupto ἁρπάσας, et §. 6. πολλῶν pro vitiofo πολλάκις. laudat Gale inf. ἤδη δὲ πολλῶν ἀπολλυμένων. c. 9, 2. §. 6.

§. 7. γεννᾶσθαι adoptaui ex Pal. Vat. Vef. Reg. 3, pro γεννᾶται, quod legebatur. §. 8. ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, etiam hoc a mala manu infertum arbitror, non in Cadmea mons Phicius erat, fed longe hinc aberat verfus Onchestum v. Paufan. IX, 26. accedebat Sphinx fubinde ad

§. 9. γανείας τῆς Ὑπέρφαντος. Φανέντων δὲ ὕστερον
§. 1. τῶν λανθανόντων, Ἰοκάστη μὲν ἐξ ἀγχόνης ἑαυτὴν ἀνήρτησεν· Οἰδίπους δὲ τὰς ὄψεις τυφλώσας ἐκ Θηβῶν ἠλαύνετο, ἀρὰς τοῖς παισὶ θέμενος, οἳ, τῆς πόλεως αὐτὸν ἐκβαλλόμενον θεωροῦντες, οὐκ ἐπή-
§. 2. μυναν. Παραγενόμενος δὲ σὺν Ἀντιγόνῃ τῆς Ἀττικῆς εἰς Κολωνὸν, ἔνθα τὸ τῶν Εὐμενίδων ἐστὶ τέμενος, καθίζει ἱκέτης, προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀπέθανεν.

Cap. VI, 1. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασι-
§. 1. λείας συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δο-
§. 2. κεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν. τινὲς μὲν οὖν λέγουσι, πρῶτον ἄρξαντος Πολυνείκους, παρα-

III, 5, 9. §. 1. Comperto incesto Iocasta suspendio se necat: Oedipus se excaecat, et exulat; diris filios deuouet. §. 2. Antigone filia duce ad Colonum Atticae supplex Theseo factus recipitur et moritur. 6, 1. §. 1. Eteocles et Polynices regnum partiti per annuum tempus §. 2. promissis haud stantes, de regno digladiantur.

muros Cadmeae praedam sibi petitura: Phoeniss. 815. 816. τὰ τέκνα: adiectum erat ταῦτα, quod codd. ignorant. ἐξ Εὐρυγανείας τῆς Ὑπέρφαντος· erat editum εὐρυγενείας, nec aliter libri; sed Εὐρυγάνεια Ὑπέρφαντος ap. Pausan. est p. 722. e quo emendata lectio ab Aegio; nam in libris est τῆς Τεύθραντος vel Τεύτραντος, interposito quoque αὐτῶν ante τῆς T. In Schol. Poeniss. 53. est Περίφαντος. v. ibi Valken. et Intpp. Hygin. f. 67. nr. 9.

§. 1. Ἐτεοκλέα δὲ καὶ Πολυνείκη ... συντίθεται vitiose Pal. (etsi Commel. laudat hinc συντιθέντας) D. R. 3. hic etiam πρὸς ante ἀλλή-

δοῦναι μετ' ἐνιαυτὸν τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ· τινὲς δὲ, πρῶτον Ἐτεοκλέους ἄρξαντος, μὴ βούλεσθαι παραδοῦναι τὴν βασιλείαν. Φυγαδευθεὶς §. 3. οὖν Πολυνείκης ἐκ Θηβῶν ἧκεν εἰς Ἄργος, τόντε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον ἔχων. ἐβασίλευε δὲ Ἄρ- §. 4. γους Ἄδραστος ὁ Ταλαοῦ· καὶ τοῖς τούτου βασιλείοις νύκτωρ προσπελάζει, καὶ συνάπτει μάχην Τυδεῖ τῷ Οἰνέως φεύγοντι Καλυδῶνα. γενομένης §. 5. δὲ ἐξαίφνης βοῆς, ἐπιφανεὶς Ἄδραστος διέλυσεν αὐτοὺς· καὶ μάντεως τινὸς ὑπομνησθεὶς λέγοντος αὐτῷ, κάπρῳ καὶ λέοντι συζεῦξαι τὰς θυγατέρας, ἀμφοτέρους εἵλετο νυμφίους· εἶχον γὰρ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὁ μὲν κάπρου προτομὴν, ὁ δὲ λέοντος. γαμεῖ δὲ Δηϊπύλην μὲν Τυδεὺς, Ἀργείην δὲ Πο- §. 6. λυνείκης· καὶ αὐτοὺς Ἄδραστος ἀμφοτέρους εἰς τὰς πατρίδας ὑπέσχετο κατάξειν. καὶ πρῶτον §. 7. ἐπὶ Θήβας ἔσπευδε στρατεύεσθαι, καὶ τοὺς ἀριστέας συνήθροιζεν.

III, 6, 1. §. 3. Polynices Thebis eiectus, §. 4. ad Adrastum fugit, quo tempore Tydeus eodem se confert; §. 5. ab Adrasto excepti §. 6. matrimonio iunguntur eius filiabus, Deipylae Tydeus, Argiae Polynices; promisso accepto, de vtroque in patriam reducendo; §. 7. primo expeditio ad Thebas paratur.

λους omittit. §. 2. πρῶτον, ἄρξαντος Πολυνείκους παραδοῦναι, dura oratio, quam emolliuit Zenob. l. c. Ἐτεοκλέα ἄρξαντα emendabat Faber; sed sine auctoritate.

§. 4. Φεύγοντι Καλυδῶνα. melius Zenob. §. 6. Διπύλην Dorv. Reg. 3. Ἀργείην. minus bene sup. I, 9, 13. §. 2. erat Ἀργία. vbi vid. Var. Lect.

f. 9. γανείας τῆς Ὑπέρφαντος. Φανέντων δὲ ὕστερον
§. 1. τῶν λανθανόντων, Ἰοκάστη μὲν ἐξ ἀγχόνης ἑαυτὴν ἀνήρτησεν· Οἰδίπους δὲ τὰς ὄψεις τυφλώσας ἐκ Θηβῶν ἠλαύνετο, ἀρὰς τοῖς παισὶ θέμενος, οἳ, τῆς πόλεως αὐτὸν ἐκβαλλόμενον θεωροῦντες, οὐκ ἐπή-
§. 2. μυναν. Παραγενόμενος δὲ σὺν Ἀντιγόνῃ τῆς Ἀττικῆς εἰς Κολωνὸν, ἔνθα τὸ τῶν Εὐμενίδων ἐστὶ τέμενος, καθίζει ἱκέτης, προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀπέθανεν.

CAP. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασι-
VI, 1. λείας συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δο-
§. 1.
§. 2. κεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν. τινὲς μὲν οὖν λέγουσι, πρῶτον ἄρξαντος Πολυνείκους, παρα-

III, 5, 9. §. 1. Comperto incesto Iocasta suspendio se necat: Oedipus se excaecat, et exulat; diris filios deuouet. §. 2. Antigone filia duce ad Colonum Atticae supplex Theseo factus recipitur et moritur. 6, 1. §. 1. Eteocles et Polynices regnum partiti per annuum tempus §. 2. promissis haud stantes, de regno digladiantur.

muros Cadmeae praedam sibi petitura: Phoeniss. 815. 816. τὰ τέκνα: adiectum erat ταῦτα, quod codd. ignorant. ἐξ Εὐρυγανείας τῆς Ὑπέρφαντος· erat editum εὐρυγενείας, nec aliter libri: sed Εὐρυγάνεια Ὑπέρφαντος ap. Pausan. est p. 722. e quo emendata lectio ab Aegio; nam in libris est τῆς Τευθραντος vel Τεύτραντος, interposito quoque αὐτῶν ante τῆς Τ. In Schol. Poeniss. 53. est Περίφαντος. v. ibi Valken. et Intpp. Hygin. f. 67. nr. 9.

f. 1. Ἐτεοκλέα δὲ καὶ Πολυνείκη ... συντίθεται vitiose Pal. (etsi Commel. laudat hinc συντιθέντας) D. R. 3. hic etiam πρὸς ante ἀλλή-

δοῦναι μετ' ἐνιαυτὸν τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ· τινὲς δὲ, πρῶτον Ἐτεοκλέους ἄρξαντος, μὴ βούλεσθαι παραδοῦναι τὴν βασιλείαν. Φυγαδευθεὶς §. 3. οὖν Πολυνείκης ἐκ Θηβῶν ἧκεν εἰς Ἄργος, τόντε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον ἔχων. ἐβασίλευε δὲ Ἄρ- §. 4. γους Ἄδραστος ὁ Ταλαοῦ· καὶ τοῖς τούτου βασιλείοις νύκτωρ προσπελάζει, καὶ συνάπτει μάχην Τυδεῖ τῷ Οἰνέως φεύγοντι Καλυδῶνα. γενομένης §. 5. δὲ ἐξαίφνης βοῆς, ἐπιφανεὶς Ἄδραστος διέλυσεν αὐτούς· καὶ μάντεως τινὸς ὑπομνησθεὶς λέγοντος αὐτῷ, κάπρῳ καὶ λέοντι συζεῦξαι τὰς θυγατέρας, ἀμφοτέρους εἵλετο νυμφίους· εἶχον γὰρ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὁ μὲν κάπρου προτομὴν, ὁ δὲ λέοντος. γαμεῖ δὲ Δηϊπύλην μὲν Τυδεὺς, Ἀργείην δὲ Πο- §. 6. λυνείκης· καὶ αὐτοὺς Ἄδραστος ἀμφοτέρους εἰς τὰς πατρίδας ὑπέσχετο κατάξειν. καὶ πρῶτον §. 7. ἐπὶ Θήβας ἔσπευδε στρατεύεσθαι, καὶ τοὺς ἀριστέας συνήθροιζεν.

III, 6, 1. §. 3. Polynices Thebis eiectus, §. 4. ad Adraftum fugit, quo tempore Tydeus eodem fe confert; §. 5. ab Adrafto excepti, §. 6. matrimonio iunguntur eius filiabus, Deipylae Tydeus, Argiae Polynices; promiffo accepto, de vtroque in patriam reducendo; §. 7. primo expeditio ad Thebas paratur.

λους omittit. §. 2. πρῶτον. ἄρξαντος Πολυνείκους παραδοῦναι, dura oratio, quam emolliuit Zenob. l. c. Ἐτεοκλέα ἄρξαντα emendabat Faber; fed fine auctoritate.

§. 4. φεύγοντι Καλυδῶνα. melius Zenob. §. 6. Δηιπύλην Dorv. Reg. 3. Ἀργείην. minus bene fup. I, 9, 13. §. 2. erat Ἀργία. vbi vid. Var. Lect.

f. 2. §. 1. Ἀμφιάραος δὲ ὁ Οἰκλέους, μάντις ὤν, καὶ προειδὼς, ὅτι δεῖ πάντας τοὺς στρατευσαμένους χωρὶς Ἀδράστου τελευτῆσαι, αὐτός τε ὤκνει στρατεύεσθαι, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀπέτρεπε. §. 2. Πολυνείκης δὲ ἀφικόμενος πρὸς Ἶφιν τὸν Ἀλέκτορος, ἠξίου μαθεῖν, πῶς ἂν Ἀμφιάραος ἀναγκασθείη στρατεύεσθαι· ὁ δὲ εἶπεν· εἰ λάβοι τὸν ὅρμον Ἐριφύλη. §. 3. Ἀμφιάραος μὲν οὖν ἀπεῖπεν Ἐριφύλῃ παρὰ Πολυνείκους δῶρα λαμβάνειν. Πολυνείκης δὲ δοὺς αὐτῇ τὸν ὅρμον, ἠξίου τὸν Ἀμφιάραον πεῖσαι στρατεύειν· ἦν γὰρ ἐπὶ ταύτης. §. 4. γενομένης γὰρ αὐτῆς

III, 6, 2. §. 1. Amphiaraus recuſans belli ſocietatem, §. 2. per corruptam a Polynice vxorem Eriphylen, ne renueret, adducitur,

f. 2. Pro Οἰκλέους, in libb. plerumque, etiam h. l., eſt Ἰοκλέους, vt ſup. V. L. p. 55. cf. ad Hygin. f. 70. *τοὺς στρατευσαμένους* expectas forte *στρατευσομένους*. ſed iſte mos loquendi paſſim a multis obſeruatus. §. 3. *ἠξίου τὸν Ἀμφιάραον πεῖσαι στρατεύειν.* fuit puto *πεῖσαι συστρατεύειν*. Ceterum permutantur in h. l. formae *στρατεύεσθαι*, et mox *στρατεύειν*, nulla idonea de cauſſa. *ἦν γὰρ ἐπὶ ταύτης.* an alibi occurrat ἐπὶ cum ſecundo caſu in hoc ſignificatu, ignoro. Commune eſt *ἐπὶ ταύτῃ*, *erat in eius poteſtate, arbitrio, poſitum.* §. 4. *γενομένης γὰρ αὐτῆς.* vltima vox corrupta: debuit eſſe *ὀργῆς*, quod Gale coniicit, vel *μάχης*, (vt inf. III, 15, 4. §. 5. *καὶ τὴν προτοῦ μάχην διαλυσάμενος*) *ἔριδος*, *ἀμφισβητήσεως*. Emperius coniiciebat *αἰτίας*. docet ipſa res, et cf. Schol. Pindar. N. 9, 30. Schol. Odyſſ. λ, 326. e quo Eudoc. p. 22. 161.) Diodor. IV, 65. Viderant vitium

πρὸς Ἄδραστον, διαλυσάμενος, ὤμοσε, περὶ ὧν Ἄδραστος διαφέρηται, διακρίνειν Ἐριφύλην συγχωρῆσαι. ὅτε οὖν ἐπὶ Θήβας ἔδει στρατεύειν, Ἀδράστου μὲν παρακαλοῦντος, Ἀμφιαράου δὲ ἀποτρέποντος, Ἐριφύλη τὸν ὅρμον λαβοῦσα, ἔπεισε τὸν Ἄδρασ‍τον στρατεύειν. §. 5. Ἀμφιάραος δὲ ἀνάγκην ἔχων στρατεύεσθαι, τοῖς παισὶν ἐντολὰς ἔδωκε τελειωθεῖσι τήν τε μητέρα κτείνειν, καὶ ἐπὶ Θήβας στρατεύειν. §. 6.

Ἄδραστος δὲ συναθροίσας, σὺν ἡγεμόσιν ἑπτὰ πολεμεῖν ἔσπευδε Θήβας. Οἱ δὲ ἡγεμόνες ἦσαν f. 3. §. 1. §. 2.

III, 6, 2. §. 4. secundum iusiurandum antea factum, se vxori obsequuturum esse; §. 6. liberis mandato dato, vt patris mortem matris caede vlcisceréntur. 3. §. 1. septem duces ad Thebas profecti.

Aegius et Commelinus; sed minus feliciter subueniunt, ille quidem explendo: γενόμενος γὰρ αὐτὸς πρὸς Ἀμφιάραον, καὶ διενεχθεὶς ὑπέρ τινων, διαλυσάμενος — hic vero: γνώμης γὰρ αὐτὸς πρὸς Ἄδραστον διαλλαττόμενος, quod nec satis assequor. διαλυσάμενος. hic est διαλυσόμενος, quod paullo ante desiderabas, in Vat. D. Reg. 3. post διαφέρηται desideratur αὐτῷ, aut pro Ἄδραστος scribendum cum Emperio Ἀδράστῳ. mox Ἐριφύλῃ συγχωρῆσαι Vat. Post ἔπεισε §. 5. pessime intrusum τὸν Ἄδραστον. In Vat. est τῷ Ἀδράστῳ. Commel. Fab. et Gale emendabant τὸν ἄνδρα, nec male, nisi omnino tollere malis.

f. 3. συναθροίσας. seu excidit στρατὸν, seu, vt suppleretur, omissum. Argutatur Gale, qui tentat συνθήσας, συνθοινήσας, vel συνωμόσας. πολεμεῖν ἔσπευδε Θήβας. Faber legit εἰς vel

οἵδε· Ἄδραστος Ταλαοῦ, Ἀμφιάραος Οἰκλέους, Καπανεὺς Ἱππονόου, Ἱππομέδων Ἀριστομάχου· οἱ δὲ λέγουσι, Ταλαοῦ. οὗτοι μὲν ἐξ Ἄργους.
§. 3. Πολυνείκης Οἰδίποδος ἐκ Θηβῶν· Τυδεὺς Οἰνέως,
§. 4. Αἰτωλός· Παρθενοπαῖος Μειλανίωνος, Ἀρκάς. τινὲς δὲ Τυδέα μὲν καὶ Πολυνείκην οὐ καταριθμοῦσι· συγκαταλέγουσι δὲ τοῖς ἑπτὰ Ἐτέοκλον Ἴφιος, καὶ Μηκιστέα.

c. 4. Παραγενόμενοι δὲ εἰς Νεμέαν, ἧς ἐβασίλευε
§. 1. Λυκοῦργος, ἐζήτουν ὕδωρ. καὶ αὐτοῖς ἡγήσατο τῆς ἐπὶ κρήνην ὁδοῦ Ὑψιπύλη, ἥτις νήπιον παῖδα ὄντα Ὀφέλτην ἀπολιποῦσα, ὃν ἔτρεφεν, Εὐρυδίκης

III, 6, 3. §. 2. diuersimode memorati. 4. §. 1. Ad Nemeam circumspicientes fontem in Hypsipylen incidunt a Lemniis mulieribus in seruitutem venditam;

ἐπὶ Θήβας, idque vtique ex perpetuo Apollodori vsu, suppleri tamen poterat ἔσπευδε (εἰς) Θήβας, πολεμεῖν. At iungit πολεμεῖν Θήβας, et πολεμεῖν τινα dici, aduersus Fabrum docet Oudendorp. ad Thomam M. p. 703. occurrit quoque mox c. 7, 2. §. 4. οἱ δὲ Θήβας ἐπολέμουν. etsi Chishull antiqq. Asiat. p. 86. hellenisticum hoc esse aiebat. §. 3. Μελανίωνος Med. R. 3. cum Pal. vulgari errore; de quo vid. Valken. ad Schol. Phoeniss. p. 625. Ἐτέοκλον Ἴφιος καὶ Μηκιστέα. Male legebatur Ἐ. Ἴφιον καὶ Μ. de correctione iam Gale monuit, et Kuhn. ad Pausan. X, 10. vbi Delphis signa ducum καὶ οἱ ἀπόγονοι Προίτου, Καπανεὺς Ἱππονόου καὶ Ἐτέοκλος ὁ Ἴφιος.

c. 4. Ὑψιπύλη adiectum erat ἡ Λημνία, quod a libris abest, insertum ab Aegio forte ex Argum. Nemeor. Pindari. Oratio, quae sequitur, luxata erat; vt me-

ὄντα καὶ Λυκούργου. αἰσθόμεναι γὰρ αἱ Λήμνιαι §. 2. ὕστερον Θόαντα σεσωσμένον, ἐκεῖνον μὲν ἔκτειναν, τὴν δὲ Ὑψιπύλην ἀπεμπώλησαν· διὸ πραθεῖσα ἐλάτρευε παρὰ Λυκούργῳ. δεικνυούσης δὲ τὴν κρή- §. 3. νην, ὁ παῖς ἀπολειφθεὶς ὑπὸ δράκοντος διαφθεί- ρεται. τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ §. 4. Ἀδράστου κτείνουσι, τὸν δὲ παῖδα θάπτουσιν. Ἀμφιάραος δὲ εἶπεν, ἐκείνοις τὸ σημεῖον τὰ μέλ- λοντα προμαντεύεσθαι. τὸν δὲ παῖδα, Ἀρχέμο- ρον ἐκάλεσαν. οἱ δὲ ἔθεσαν ἐπ' αὐτῷ τὸν τῶν §. 5. Νεμέων ἀγῶνα. καὶ ἵππῳ μὲν ἐνίκησεν Ἄδραστος· σταδίῳ δὲ Ἐτέοκλος. πυγμῇ Τυδεύς· ἅρματι καὶ δίσκῳ Ἀμφιάραος· ἀκοντίῳ Λαόδοκος· πάλῃ Πο- λυνείκης· τόξῳ Παρθενοπαῖος.

III, 6, 4. illa §. 3. puero Ophelte in gramine depoſito fontem monſtrat, redux eum a ſerpente necatum videt; §. 4. ſerpente caeſo, puero ſepulto; bono omine confirmati Argiui puero, Archemoro dicto, ludos funebres habent; §. 5. victores in iis renuntiati.

dearis, eiiciendum voc. ἥτις, male inſertum: medelam iam viderant Commel. Fab. Gale. §. 2. ἀπεμπόλησαν Pal. D. — διὸ πραθεῖσα. hoc, quod Pal. ſuppeditabat, miteris non dudum receptum, pro vulgari vitioſo τραφεῖσα, quod, niſi Palatini auctoritas eſſet, mutari poterat in τρέφουσα vel τροφεύουσα, vt in Pindari Arg. Nem. habetur. παρὰ Λυκούργῳ, male Pal. §. 4. ἐπιφανέντες οἱ. *ſuperuenientes.* vid. ad Antonin. Lib. p. 250. ἐκείνοις τὸ σημεῖον τὰ μέλλοντα προμαντεύεσθαι. poſt τὸ σημεῖον interpoſitum legebatur τοῦτο τὸ, ſuſtulerat τὸ Faber, relicto τοῦτο. pro hoc erat τῷ in codd. At in Mediceo

f. 5. Ὡς δὲ ἦλθον εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, πέμπουσι
§. 1. Τυδέα προεροῦντα Ἐτεοκλεῖ, τὴν βασιλείαν παραχωρεῖν Πολυνείκει, καθὰ συνέθεντο, μὴ προςέχοντος δὲ Ἐτεοκλέους, διάπειραν τῶν Θηβαίων Τυδεὺς ποιούμενος, καθ' ἕνα προκαλούμενος, πάν-
§. 2. των περιεγένετο, οἱ δὲ, πεντήκοντα ἄνδρας ὁπλίσαντες, ἀπιόντα ἐνήδρευσαν αὐτόν. πάντας δὲ αὐτοὺς χωρὶς Μαίονος ἀπέκτεινε. κἄπειτα ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἦλθεν.

f. 6. Ἀργεῖοι δὲ καθοπλισθέντες προςήεσαν τοῖς
§. 1. τείχεσι. καὶ, πυλῶν ἑπτὰ οὐσῶν, Ἄδραστος μὲν παρὰ τὰς Ὁμολωΐδας πύλας ἔστη· Καπανεὺς δὲ παρὰ τὰς Ὠγυγίας· Ἀμφιάραος δὲ παρὰ τὰς Προιτίδας· Ἱππομέδων δὲ παρὰ τὰς Ὀγκαΐδας·

III, 6. 5. §. 1. Tydeus ad res repetendas Thebas missus, ad certamen prouocantes se superat, mox §. 2. insidiis se petentes occidit. 6. §. 1. Duces Argiuorum ad VII. portas Thebarum distriburi.

vtrumque, vt suspicari licet, aberat; itaque expunxi, quod vel sine omni auctoritate faciendum erat. §. 5. Ἐτέοκτος Pal.

f. 5. καθὰ συνέθεντο malui scribere cum Pal. Dorv. Reg. 3. pro συνέθετο. προκαλούμενος prouocat ipse scil. ἀεθλεύειν, vt ex Homero supplere licet v. 389. §. 2. ἀπιόντα ἐνήδρευσαν αὐτόν. ita emendaui, grammatica ratione sic postulante, pro ἀπιόντι ἐ. αὐτόν. Accedere Mediceum mox vidi. χωρὶς Μαίονος. Pal. cum ceteris Μαίωνος. Maeonis nomen ab Homero ad posteritatem propagatum. ibid. v. 394. 398. Add. Statium libb. II, 692 sqq. A Maeone sepultum Tydeum tradit Pausan. IX, 18. ἐπὶ τὸ στρ.

Πολυνείκης δὲ παρὰ τὰς Ὑψίστας· Παρθενοπαῖος δὲ παρὰ τὰς Ἠλέκτρας· Τυδεὺς δὲ παρὰ τὰς Κρηνίδας. Καθώπλισε δὲ καὶ Ἐτεοκλῆς Θη- §. 2. βαίους, καὶ καταστήσας ἡγεμόνας ἴσους ἴσοις ἔταξε, καὶ, πῶς ἂν περιγένοιντο τῶν πολεμίων, ἐμαντεύετο.

Ἦν δὲ παρὰ Θηβαίοις μάντις Τειρεσίας Εὐήρους §. 7. καὶ Χαρικλοῦς νύμφης, ἀπὸ γένους Οὐδαίου τοῦ §. 1. Σπαρτοῦ, γενόμενος τυφλὸς τὰς ὁράσεις. οὗ περὶ §. 2. τῆς πηρώσεως καὶ μαντικῆς λέγονται λόγοι διάφοροι.

III, 6, 6. §. 2. Eteocles et ipse Thebanos armat et duces suos ducibus opponit, de summa rerum vatem consulit. 7. §. 1. De Tiresia; §. 2. Fuit visu orbatus; caussae rei memorantur variae:

ἦλθεν, sc. Tydeus, quod nemo dubitet: legebatur tamen ἦλθον.

§. 6. παρὰ τὰς Ὀ. restitui ex Pal. D. Reg. 3. pro vulgari ἐπὶ, vt concineret sequentibus; etsi et mox Dorv. ἐπὶ τὰς ὑψίστας, compendio scripturae male accepto. Ὁμολωΐδας et Ὁμολοΐδας, vtrumque bene scribitur: v. ad Pausan. p. 728. Ὀγκαΐδας. in Pal. Dorv. V. Ox. Reg. 3. Ὀχνηΐδας. Sed Ὀγκαίας agnoscit Steph. Byz. ex Euphorione, et Schol. Aeschyli S. ad Th. 169. 493. vbi ipse Aeschylus πύλας Ὄγκας Ἀθάνας habet. Ἠλέκτραι, aliis Ἠλεκτρίδες, vt ap. Hellanic. in Fragment. p. 99. et Κρηνίδες sunt Κρηναῖαι apud Eurip. 1130. vbi vid. Valken. — §. 2. ἴσους ἴσοις ἔταξε, sunt ipsa Euripidis verba Phoen. 757. add. Sophocl. Antig. 146. media vox vncinis inclusa est ab Commel. quia aberat Pal: abest quoque a Reg. 2. at a Reg. 3. ἴσους. nota est illa Graeci sermonis elegantia. περιγένοιντο, Pal. D. Reg. 3. pro vulgari περιγένοιτο.

§. 7. Χαρικλέους Pal. V. D. male; est enim a Χαρικλώ.

ἄλλοι μὲν γὰρ αὐτὸν ὑπὸ θεῶν φασὶ τυφλωθῆναι, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις, ἃ κρύπτειν ἤθελον, ἐμήνυε· §. 3. Φερεκύδης δὲ, ὑπὸ Ἀθηνᾶς αὐτὸν τυφλωθῆναι. οὖσαν γὰρ τὴν Χαρικλὼ προσφιλῆ τῇ Ἀθηνᾷ... γυμνὴν ἐπὶ πάντα ἰδεῖν· τὴν δὲ, ταῖς χερσὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καταλαβομένην, πηρὸν ποιῆσαι·

III, 6, 7. §. 2. quod futuros rerum exitus euulgauit hominibus; §. 3. vel quod Mineruam nudam conspexerat;

— §. 3. οὖσαν γὰρ τὴν Χαρικλὼ, quae sequuntur, haud dubie scabra et mutila sunt, itaque notam defectus interposui. Nam si vel maxime οὖσαν τὴν Χ. absolute dictum accipias, deficit tamen subiectum in reliquis, cum sensus esse debeat: contigisse, vt, cum Minerva vna cum Chariclo, Tiresiae matre, in fonte lauaretur, Tiresias venando ad eundem locum veniret, aestus leuandi caussa, nudamque deam videret. Lenissima medela forte esset: οὖσαν γὰρ τῇ Χαρικλοῖ προσφιλῆ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν γυμνὴν ἰδεῖν. Quod interponitur ἐπὶ πάντα ieiunum est; Vat. ἐπὶ πάντων. emendare licet ἐπιστάντα, vt iam Gale coniecit, vel ἐπιβάντα. ταῖς χερσὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καταλαβομένην. vix sana haec, nam, vt graeca sint, debet esse τῶν ὀφθαλμῶν καταλαβέσθαι, *attingere oculos.* At nec καταλαβούσης idoneum esset. Spanhem. ad Callimach. L. P. 82. καταβαλλομένην conicit, male haec accommodans ad poetae verba: ὄμματα νὺξ ἔβαλεν. *nox eius oculos oppressit.* Probabilius erat refingere: τὴν δὲ ταῖς χερσὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὕδωρ καταβαλοῦσαν πηρὸν ποιῆσαι. Sed illatum esse patet e margine τοὺς ὀφθαλμοὺς, quos ideo in ed. pr. secluseram, vt sit: ταῖς χερσὶν αὐτοῦ καταλαβομένην τυφλὸν ποιῆσαι. *manu sua tactum eum excaecauit.* Gravius

Χαρικλοῦς δὲ δεομένης ἀποκαταστῆσαι πάλιν τὰς §. 4. ὁράσεις, μὴ δυναμένην τοῦτο ποιῆσαι, τὰς ἀκοὰς διακαθάρασαν πᾶσαν ὀρνίθων φωνὴν ποιῆσαι συνιέναι, καὶ σκῆπτρον αὐτῷ δωρήσασθαι κυάνεον, ὃ φέρων, ὁμοίως τοῖς βλέπουσιν ἐβάδιζεν. Ἡσίοδος §. 5. δέ φησιν, ὅτι θεασάμενος περὶ Κυλλήνην ὄφεις συνουσιάζοντας, καὶ τούτους τρώσας, ἐγένετο ἐξ ἀνδρὸς γυνή· πάλιν δὲ τοὺς αὐτοὺς ὄφεις παρατηρήσας συνουσιάζοντας, ἐγένετο ἀνήρ. διόπερ §. 6.

III, 6, 7. §. 4. data pro visu vis vaticinandi, et scipio qui gressum regeret; §. 5. vel, quod serpentes coeuntes conspexerat, et

est, quod apud Callimach. est v. 82. *dicto deae* id factum: Ἃ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλε. §. 4. τὰς ἀκοὰς διακαθάρασαν, ita correxi, cum Fabri et Galei assensu, prauam lectionem διακαθάρας ἅπασαν. vidimus hoc idem iam in Melampode sup. I, 9, 11. §. 3. p. 72. vbi Obs. p. 64. 65. Nouum autem h. l. quod Minerva vaticinandi facultatem mortali impertit, non Apollo. συνιέναι. Pal. et Dorv. συνεῖναι (sed alterum Pal. in marg.) perpetua variatione: de qua v. Dorvill. ad Charit. p. 467. σκῆπτρον ... κυάνεον. scipionem, σκῆπτρον, etiam Callimachus memorat v. 127. μέγα βάκτρον. sed quod κυάνεον, *caeruleo* seu nigricante colore, illud esse dixit, mirum, nec mihi aliunde notum. Aegius latere suspicatur, κράνιον. voluit κράνειον, *corneum*, non male hoc. §. 5. ἐξ ἀνδρῶν Pal. D. mox idem Pal. περιτηρήσας, perpetuo errore in compendio hoc litterarum. Omissum autem, quod maximum hac in re; καὶ πλήξας αὐτούς, v. Ovid. Met. III, 327 sq. cf. Phlegon l. c. Antonin. Lib. l. c. in quo nec minus corrupta lectio

Ἥρα καὶ Ζεὺς ἀμφισβητοῦντες, πότερον τὰς γυναῖκας ἢ τοὺς ἄνδρας ἥδεσθαι μᾶλλον ἐν ταῖς συνουσίαις συμβαίνοι, τοῦτον ἀνέκρινον. ὁ δὲ ἔφη, δεκαεννέα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν, τὰς μὲν ἐννέα, ἄνδρας ἥδεσθαι, τὰς δὲ δέκα, γυναῖ-
§. 7. κας. ὅθεν Ἥρα μὲν αὐτὸν ἐτύφλωσε, Ζεὺς δὲ μαντικὴν αὐτῷ ἔδωκε. *

ἐγένετο δὲ καὶ πολυχρόνιος.

* * *

* Τὸ ὑπὸ Τειρεσίου λεχθὲν πρὸς Δία καὶ Ἥραν·

Οἴην μὲν μοίρην δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνήρ.
Τὰς δὲ δέκ' ἐμπίμπλησι γυνὴ τέρπουσα νόημα.

* * *

III, 6, 7. §. 6. a Iove propositam quaestionem ita soluerat, vt Iunonis in se exasperatae vltricem iram concitaret.

est. §. 6. ἀμφισβητοῦντι Pal. coniicit Commel. fuisse ἀμφισβητοῦντε, non male; nisi de stupore huius librarii nimium constaret. δέκα ἐννέα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν. legebatur παρὰ, sed verum ipsi codd. subiiciebant P.D.R. 1. 2. At Vat. ἐν ταῖς συνουσίαις. De ceteris v. Obss. Tum deb. ἀνέκρινάν. §. 7. Sequuntur verba: τὸ ὑπὸ Τειρεσίου cum binis versibus qui totus locus seu dolo seu incuria e margine est illatus. Fraudem iam percepere Faber et Gale: ille epitomatorem sapere locum putabat. Sunt versus ex Melampodia, vt Schol. Lycophr. 682. 683. diserte tradit; eam Hesiodo tribui solitam iam supra vidimus Obss. p. 64. conf. Pausan. IX, 31. οἴην μὲν, recepit Commel. cum Pal. Vat. et al. at ed. Rom. ἴην, nec aliter Schol. Lycophr. l. c. metro violato.

Οὗτος οὖν Θηβαίοις μαντευόμενος εἶπε νικήσειν, §. 8.
ἐὰν Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος Ἄρει σφάγιον αὑτὸν
ἐπιδιδῷ. τοῦτο ἀκούσας Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος, ἑαυ-
τὸν πρὸ τῶν πυλῶν ἔσφαξε. Μάχης δὲ γενομέ- §. 9.
νης, οἱ Καδμεῖοι μέχρι τῶν τειχῶν συνεδιώχθησαν.
καὶ Καπανεὺς ἁρπάσας κλίμακα, ἐπὶ τὰ τείχη
δι' αὐτῆς ἀνῄει· καὶ Ζεὺς αὐτὸν κεραυνοῖ. τούτου ſ. 8.
δὲ γενομένου, τρόπαιον τῶν Ἀργείων γίνεται. ὡς §. 1.

III, 6, 7. §. 8. Eius monito Menoeceus ſe pro Thebis immolat; §. 9. pugna facta Thebani primo fugantur, ſed Capaneo fulmine icto Argiui fugiunt.

Τὰς δὲ δέκ' ἐμπίμπλησι. Similiter τὰς δὲ δέκ' ἐμπίπλησι Schol. Lycophr. l. c. Schol. Odyſſ. κ, 494. quem ſenſum hi homines habuerint, indigni qui vel vnam voluptatis huius partem perciperent, non aſſequor; manifeſtum ſit legendum eſſe Ἐννέα δ' ἐμπ. nam e decem partibus vna detracta ſuperſunt nouem. Recte quoque Phlegon διότι μοιρῶν δέκα, τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα. In fine verſus codd. habent νοήματα. Haeſit et Munker. Hygin. f. 86. n. 6. in h. l. ſed tricas facit, nil expedit. §. 8. μαντευόμενος. ſane μαντεύεται vates, recte, ſed et μαντεύονται qui conſulunt, vt ſup. ſ. 6. extr. Eteocles ἐμαντεύετο. cum autem h. l. adiectum ſit εἶπε, ſuſpicor fuiſſe μαντευομένοις εἶπε *conſulentibus reſpondit*, vt alibi ſaepe: et inf. c. 7, 2. μαντευομένοις αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐθέσπισε. πρὸ τῶν πυλῶν. ſic Veſ. Dorv. et emendarat Faber. vulgo πρὸς τ. δι' αὐτῆς. Pal. δι' αὐτοῦ. καὶ Ζεύς, forte, ὁ δὲ Ζεύς.

ſ. 8. §. 1. τρόπαιον τῶν Ἀργείων γίνεται. Contaminata haec eſſe neceſſe eſt. Nam ab Argiuis tropaeum erectum non eſt; ſed illi in fugam verſi. Nihil ſuppeditant co-

δὲ ἀπώλλυντο πολλοὶ, δόξαν ἑκατέροις τοῖς στρατεύμασιν, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασιλείας μονομαχοῦσι, καὶ κτείνουσιν ἀλλήλους. §. 2. Καρτερᾶς δὲ πάλιν γενομένης μάχης, οἱ Ἀστακοῦ παῖδες ἠρίστευσαν. Ἴσμαρος μὲν γὰρ Ἱππομέδοντα ἀπέκτεινε· Λεάδης δὲ, Ἐτέοκλον· Ἀμφίδικος δὲ Παρθενοπαῖον. ὡς δὲ Εὐριπίδης φησὶ, Παρθενοπαῖον ὁ Ποσειδῶνος παῖς Περικλύμενος

III, 6, 8. §. 1. Eteocles et Polynices soli pugnant et se mutuo interimunt. §. 2. Hinc pugna renouatur; Astaci filii virtute conspicui; praecipue Melanippus;

dices, non tamen τρόπαιον pro τροπὴ dictum vsquam memini; restituendum itaque arbitror τροπὴ τῶν Ἀργείων γίνεται. Dixeris scribendum esse τρόπαιον κατὰ τῶν Ἀργείων γίνεται. In Phoeniss. 1481. Thebani Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας, quod vellem viri docti illustratum dedissent: estne Διὸς τρόπαιον βρέτας, pro Διὸς τροπαίου? an fuit eius signum pro tropaeo? Sophocl. Antig. 147. duces Argiui ἔλιπον, Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη. Est tamen nimis tenue de tropaeo dictum γίνεται pro τρόπαιον οἱ Θηβαῖοι ἵστανται. Nunc verba, quae sequuntur: ὡς δὲ ἀπώλλυντο πολλοὶ ita sunt reddenda: cum autem multi cecidissent: vtraque acies decreuit, vt ipsi fratres inter se de summa belli decernerent; inde pugna Eteoclis et Polynicis, tam copiose descripta et ornata in Phoeniss. 1365 sq. §. 2. Iterum tamen etiam nunc noua pugna facta: haec vtique ad Ismenum: ad cuius ripas fugere Amphiaraum mox videbimus. Sed et Pindar. N. 9, 53. Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὀχθαῖσι sq. οἱ Ἀστακοῦ παῖδες. Male codd. Ἀστυάγους. Ἐτεοκλέα male Med. Pro Ἀμφίδικος est, quod iam Gale et alii mo-

ἀπέκτεινε. Μελάνιππος δὲ ὁ λοιπὸς τῶν παίδων Τυδέα τιτρώσκει. ἡμιμιθνῆτος δὲ αὐτοῦ κειμένου, παρὰ Διὸς αἰτησαμένη Ἀθηνᾶ φάρμακον ἤνεγκε, δι' οὗ ποιεῖν ἔμελλεν ἀθάνατον αὐτόν. Ἀμφιάραος δὲ αἰσθόμενος τοῦτο, μισῶν Τυδέα, ὅτι παρὰ τὴν ἐκείνου γνώμην εἰς Θήβας ἔπεισε τοὺς Ἀργείους στρατεύεσθαι, τὴν Μελανίππου κεφαλὴν ἀποτεμὼν ἔδωκεν αὐτῷ· (τιτρωσκόμενος δὲ Τυδεὺς ἔκτεινεν αὐτόν). ὁ δὲ διελὼν, τὸν ἐγκέφαλον ἐξεῤῥόφησεν αὐτόν. ὡς δὲ εἶδεν Ἀθηνᾶ, μυσαχθεῖσα, §. 3. §. 4. §. 5.

III 6, 8. §. 3. Is Tydeum vulnerat: cui Minerva immortalitatem a Iove impetrat; §. 4. at cum in acceptum ab Amphiarao Melanippi caput recisum immaniter saeuiisset, §. 5. Minerva inhumanitatem auersata munus, quod destinauerat, retractat.

nuere, Ἀσφόδικος Pausan. IX, 18. extr. §. 3. *Melanippus ὁ λοιπὸς τῶν παίδων.* inserunt Ἀστυάγους codd. ἡμιθνῆτος correxi assentientibus Pal. Dorv. Regg. pro vitioso ἡμιθνήτου. §. 4. τιτρωσκόμενος δὲ Τυδεὺς ἔκτεινεν αὐτόν. haec parenthesi inclusa, ne sensum turbent, vereor ne aliena manu inculcata sint. nam importuna sunt. etsi vere ita factum, vt Tydeus vulneratum se sentiens telum in Melanippum vibraret, vid. Statius VIII, 725 sq. Gale post Aegium emendabat ἔτισεν αὐτήν, *illud poena affecit* (saltem, caput contumeliose foedauit) sed hoc multo magis alienum. Barth. ad Statium VIII, 718. τιτρωσκόμενος γὰρ, pro δὲ, satis esse putabat. §. 5. ὁ δὲ διελὼν τὸν ἐγκέφαλον, ἐξεῤῥόφησεν (ἐξερόφησε Dorv. Regg. 3.) αὐτόν. ita vulgo legitur et interpungitur: at *cerebrum* vix *diuisum* esse putem, sed *caput*, *cranium*, mutanda adeo interpunctio: ὁ δὲ διελὼν, (sc.

§. 6. τὴν εὐεργεσίαν ἐπέσχε τε καὶ ἐφθόνησεν. Ἀμφιαράῳ δὲ φεύγοντι παρὰ ποταμὸν Ἰσμηνὸν, πρὶν ὑπὸ Περικλυμένου τὰ νῶτα τρωθῇ, Ζεὺς κεραυνὸν βαλὼν τὴν γῆν διέστησεν. ὁ δὲ σὺν τῷ ἅρματι καὶ τῷ ἡνιόχῳ Βάτωνι, ὡς δὲ ἔνιοι, Ἐλαττωνῷ, ἐκρύφθη, καὶ Ζεὺς ἀθάνατον αὐτὸν ἐποίη-

III, 6, 8. §. 6. Amphiaraus, ne in fuga vulnus tergo exciperet, hiatu terrae facto ad inferos descendit.

τὴν κεφαλὴν) τὸν ἐγκέφαλον ἐξεῤῥόφησεν αὐτός. aut enim αὐτός legendum, aut αὐτὸν expungendum, id quod malim aut verba transponenda: ὡς δὲ εἶδεν αὐτὸν Ἀθηνᾶ. vel vt Iacobs αὐτὸν δὲ ὡς εἶδεν Ἀ. ἐπέσχε τε καὶ ἐφθόνησεν. illud ἀπέσχε τε quod in priorem editionem nescio quomodo me inuito admissum erat, nunc induxi; non enim deterius est vulgatum ἐπέσχε *inhibuit*; nam erat in eo, vt efflagitatum a Ioue φάρμακον ἀθανασίας afferret; nunc munus retraxit, eumque auersata refugit: conf. Statium l. c. 759 sqq. apud Schol. Pindari l. c. est τὴν ἀθανασίαν παρήγαγε, h. παρεῖλε. Faber et Gale emendabant ἀπέσχετο καὶ ἐ. quod ne Graecum quidem est: saltem ἀπέσχε τε καὶ ἐ. *auertit*. Pal. ἐπέσχετο καὶ ἐ. Schol. Pindar. N. 11, 43. διὸ καὶ ἀπεστράφη ἡ Ἀθηνᾶ τότε κομίζουσα αὐτῷ τὴν ἀθανασίαν. Eadem voce vtitur Schol. Il. ε, 126. vbi porro narrat, immortalitatem hinc Tydei precibus concessam Diomedis quod idem tradit Schol. Pindari N. 10, 12. §. 6. Pro Ἰσμηνὸν, mira deprauatione Pal. Ἰωδηνὸν, Vat. Ἰδυνὸν, Dorv. Ἰδηνόν. Pal. quoque περὶ Περικλυμένον. ὡς δὲ ἔνιοι, Ἐλαττωνῷ. videndum erit, qui alii ita tradiderint; alioqui pro corrupta habebo lectione: Pal. ἐλαττόνων Med. et Vat. ἐλάττω. Dorv. R. 3. ἐλάττωνον. ἐκρύφη Pal. sed aut ἐκρύβη, aut ἐκρύφθη

σεν. Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων. §. 7.
τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ εἰκασθεῖσα Ἐριννύϊ κατὰ τὴν συνουσίαν.

Κρέων δὲ, τὴν Θηβαίων βασιλείαν παραλα- CAP. VII. ſ. 1.
βὼν, τοὺς τῶν Ἀργείων νεκροὺς ἔῤῥιψεν ἀτάφους,
καὶ κηρύξας μηδένα θάπτειν, φύλακας κατέστη- §. 1.
σεν. Ἀντιγόνη δὲ, μία τῶν Οἰδίποδος θυγατέ- §. 2.
ρων, κρύφα τὸ Πολυνείκους σῶμα κλέψασα ἔθαψε· καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴν τῷ τάφῳ ζῶσαν ἐνεκρύψατο. Ἄδραστος δὲ εἰς Ἀθήνας §. 3.
ἀφικόμενος, ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν κατέφυγε, καὶ ἱκετηρίαν θεὶς, ἠξίου θάπτειν τοὺς νεκρούς. Οἱ §. 4.
δὲ Ἀθηναῖοι μετὰ Θησέως στρατεύσαντες, αἱροῦσι Θήβας· καὶ τοὺς νεκροὺς τοῖς οἰκείοις διδόασι θάψαι.

III, 6, 8. §. 7. Adraſtus fugit, ab Arione equo abreptus. 7. 1. §. 1. Creon regno Thebarum occupato, corpora caeſorum Argiuorum humare vetat. §. 2. Antigones pietas in Polynicen fratrem, quem illa humat; ipſa a Creonte viua humo defoditur. §. 3. Adraſto ſupplice facto Theſeus inhumanitatem Creontis vlciſcitur.

dicendum. ἀθάνατον αὐτὸν ἐποίησεν Pal. ἐποίει. §. 7. Verſus veſtigia in verbis: Ἄδραστον δὲ μόνον. v. Obſſ. Ceterum in Homero Ἀρείων eſt. vid. Schol. Il. ψ, 347. Ἀρίων in Pauſan, et Heſych. inuenerat quoque Ἀρίονα ſcriptum in Homeri exemplaribus Euſtath.

ſ. 1. §. 2. καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴν τῷ τάφῳ ζῶσαν ἐνεκρύψατο. ſcabra oratio. Si φωραθεῖσα abſolute dictum eſt, debebat ſaltem ſequi ἐνέκρυψε. In ed. Par. eſt αὐτὴν, lapſu verius, quam conſilio. Sed illa non ſponte, ſed a *Creonte coacta*, defoſſa eſt, in Pal.

§. 5. Τῆς δὲ Καπανέως καιομένης πυρᾶς, Εὐάδνη ἡ Καπανέως μὲν γυνὴ, θυγάτηρ δὲ Ἴφιος, ἑαυτὴν βαλοῦσα συγκατεκαίετο.

ſ. 2. Μετὰ δὲ ἔτη δέκα, οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες,
§. 1. κληθέντες Ἐπίγονοι, στρατεύειν ἐπὶ Θήβας προῃροῦντο, τὸν τῶν πατέρων θάνατον τιμωρήσασθαι
§. 2. βουλόμενοι. καὶ μαντευομένοις αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐθέ-
§. 3. σπισε νίκην Ἀλκμαίωνος ἡγουμένου. ὁ μὲν οὖν Ἀλκμαίων ἡγεῖσθαι τῆς στρατείας οὐ βουλόμενος, πρὶν τίσασθαι τὴν μητέρα, ὅμως στρατεύεται.

III, 7, 1, §. 5. Capaneo cremato Euadne ſe in rogum immittit.
2, §. 1. Epigonorum expeditio ad Thebas; §. 2. forte accepta Alcmaeon dux poſcitur; §. 3. ab Eriphyle matre, popli dono corrupta, inuitus ad belli ſocietatem pertrahitur;

ἐνεκρύφα. fuit puto καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρέοντος αὐτὴ τῷ τάφῳ ζῶσα ἐνεκρύφθη. §. 5. Ευαιάνη omnes codd. ἑαυτὴν βαλοῦσα. quis non flagitet ἐμβαλοῦσα. tamen et Zenob. l. c. βαλοῦσα.

ſ. 2. οἱ τῶν ἀπολομένων. Pal. D. ἀπολλομένων. §. 2. Ἀλκμαίωνος ἡγουμένου. Pal. V. M. D. Reg. 3. Ἀλκμαίων ἡγούμενος. nec puto aliter in ſuis habuit Aegius. ſuſpicari liceret hoc tanquam lemma in margine appoſitum fuiſſe Ἀλκμαίων ἡγούμενος: nam intra ſex ſeptemue lineas eadem res ter repetitur: et videri a deo hoc tantum reſponſum fuiſſe, fore eos victores: ὁ θεὸς ἐθέσπισε νίκην. Diodorus tamen, etſi in aliis recedit a noſtro, nec minus diſerte IV, 66. λαβὸν δὲ χρησμὸν παρ' Ἀπόλλωνος, πολεμεῖν.. στρατηγὸν ἔχοντας Ἀλκμαίωνα τὸν Ἀμφιαράου. §. 3. ὅμως στρατεύεται. Barthius legebat οὐδαμῶς. ſed iam Galeus improbauit. Illa, πρὶν τίσασθαι τὴν μητέρα, loco parum op-

λαβοῦσα γὰρ Ἐριφύλη παρὰ Θερσάνδρου τοῦ Πολυνείκους τὸν πέπλον, συνέπεισε καὶ τοὺς παῖδας στρατεύεσθαι. οἱ δὲ ἡγεμόνα Ἀλκμαίωνα ἑλόμενοι, Θήβας ἐπολέμουν. §. 4. Ἦσαν δὲ οἱ στρατευόμενοι οἵδε· Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος Ἀμφιαράου, §. 5. Αἰγιαλεὺς Ἀδράστου· Διομήδης Τυδέως· Πρόμαχος Παρθενοπαίου· Σθένελος Καπανέως· Θέρσανδρος Πολυνείκους· Εὐρύαλος Μηκιστέως. Οὗτοι πρῶτον μὲν πορθοῦσι τὰς πέριξ κώμας, ἔπειτα, τῶν C. 3. §. 1. Θηβαίων ἐπελθόντων Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους ἡγουμένου, γενναίως μάχονται. καὶ Λαοδάμας μὲν Αἰγιαλέα κτείνει· Λαοδάμαντα δὲ §. 2. Ἀλκμαίων. καὶ μετὰ τὸν τούτου θάνατον, Θηβαῖοι συμφεύγουσιν εἰς τὰ τείχη. Τειρεσίου δὲ §. 3.

III. 7. 2. §. 5. Epigonorum nomina. 3. §. 1. Laodamante Thebanos ducente fit pugna; §. 2. Aegialeo ipsoque Laodamante caesis fugati Thebani intra moenia se recipiunt;

portuno interposita, melius tollantur. τὸν πέπλον. legebatur antea: τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον. quae omnia absunt Dorv. at verba τὸν ὅρμον καὶ exulant Pal. Med. Ox. R. 3. recte, quod etiam Gale monuit; nam monile illa iam antea acceperat a Polynice, sup. c. 6, 2. nunc a Thersandro peplum, vt, quemadmodum patrem in superiore bello, ita nunc filium ad arma capienda adduceret. Accedit Diodor. l. c. §. 4. Θήβας ἐπολέμουν. perperam Faber: Θήβαις vid. sup. c. 6, 3. p. 610. Ἀλκμαίων Ἀμφιαράου καὶ Ἀμφίλοχος ingratus erat olim ordo, quem mutaui suffragantibus codd. P. M. R. 3. Εὐρύπυλος Μηκιστέως legebatur; manifestum vitium est in prima voce. Εὐρύαλος iam sup. I, 9, 13. §. 2.

εἰπόντος αὐτοῖς πρὸς μὲν Ἀργείους κήρυκα περὶ διαλύσεως ἀποστέλλειν, αὐτοὺς δὲ φεύγειν, πρὸς μὲν τοὺς πολεμίους κήρυκα πέμπουσιν, αὐτοὶ δὲ, ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπήνας τέκνα καὶ γυναῖ-
§. 4. κας, ἐκ τῆς πόλεως ἔφευγον. νύκτωρ δὲ ἐπὶ τὴν λεγομένην Τιλφοῦσσαν κρήνην παραγενομένων αὐτῶν, Τειρεσίας, ἀπὸ ταύτης πιὼν, αὐτοῦ τὸν βίον κατέστρεψε. Θηβαῖοι δὲ ἐπὶ πολὺ διελθόντες,
f. 4. πόλιν Ἑστιαίαν κτίσαντες κατῴκησαν. Ἀργεῖοι
§. 1. δὲ ὕστερον τὸν δρασμὸν τῶν Θηβαίων μαθόντες, εἰσίασιν εἰς τὴν πόλιν, καὶ συναθροίζουσι τὴν

III, 7, 3. §. 3. Tiresiae monitu vrbe discedunt; §. 4. ad fontem Tilphussam Tiresias moritur, Thebani vrbem Hestiaeam condunt. 4. §. 1. Euertuntur ab Argiuis Thebae:

Mecistei filius memoratus fuit. v. Obss. add. Pausan. p. 156. 183.

f. 3. §. 4. Τιλφοῦσσαν resinxi, pro Τιλφουσίαν, vt legebatur ex Aegii castigatione, quod vtique relinquere poteram; in codd. est Τραφουσίαν. Sane quidem Τράφεια, vrbs Boeotiae, a Steph. Byz. memoratur; sed de Tiresiae morte ad fontem Tilphussam res est satis explorata. Scribitur Τιλφοῦσσα (ex Τιλφόεσσα) et Τιλφῶσσα, de scriptura, quae valde fluctuat, cf. Scheff. ad Pausan. p. 776. et Wessel. ad Diodor. l. c. IV, 66. In Hymno Homer. in Apoll. 244. Δελφοῦσσα emendanda haud dubie et Ruhnken. Ep. crit. p. 17. Aegius Strabonem se sequi professus Τιλφουσίαν scripserat, sed in illo lib. IX. p. 630 B. est Τιλφῶσσα. Τιλφοῦσσα adoptaui, quoniam Vatic. pro var. lect. id offerebat. παραγενομένων αὐτῶν. Pal. περιγ. αὐτοῦ τὸν βίον non *suam*, sed *ibi*.

λείαν, καὶ καθαιροῦσι τὰ τείχη. τῆς δὲ λείας §. 2.
μέρος εἰς Δελφοὺς πέμπουσιν Ἀπόλλωνι καὶ τὴν
Τειρεσίου θυγατέρα Μαντώ. ηὔξαντο γὰρ αὐτῷ, Θήβας
ἑλόντες τὸ κάλλιστον τῶν λαφύρων ἀναθήσειν.

Μετὰ δὲ τὴν Θηβαίων ἅλωσιν αἰσθόμενος f. 5.
Ἀλκμαίων καὶ ἐπ' αὐτὸν δῶρα εἰληφυῖαν Ἐριφύ- §. 1.
λην τὴν μητέρα, μᾶλλον ἠγανάκτησε· καὶ, χρήσαντος
Ἀπόλλωνος αὐτῷ, τὴν μητέρα ἀπέκτεινεν.
ἔνιοι μὲν μᾶλλον λέγουσι σὺν Ἀμφιλόχῳ τῷ §. 2.
ἀδελφῷ κτεῖναι τὴν Ἐριφύλην, ἔνιοι δὲ ὅτι μόνος.
Ἀλκμαίωνα δὲ μετῆλθεν Ἐριννὺς τοῦ μητρῴου §. 3.
φόνου. καὶ μεμηνὼς, πρῶτον μὲν εἰς Ἀρκαδίαν πρὸς
Οἰκλέα παραγίνεται, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ψωφῖδα
πρὸς Φυγέα. καθαρθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, Ἀρσινόην §. 4.

III, 7, 4. §. 2. cum manubiis, Tiresiae filia, Manto, Delphos mittitur. 5. §. 1. 2. Alcmaeon matre Eriphyle interemta insanit: §. 3. ad Oiclem, tum Psophidem ad Phegeum confugit, et impetrata ab hoc expiatione §. 4. filiam Arsinoen ducit.

f. 5. Μετὰ δὲ τὴν Θηβαίων ἅλωσιν. recepi τὴν, assentientibus codd. Val. V. M. D. R. 3. scribendum quoque Θηβῶν. ipsi Thebani effugerant. Mox Pal. καὶ ἐπ' αὐτοῦ. quod ferri potest. V. R. 3. ἐπ' αὐτῷ. Aegius in suis repererat ἐπ' αὐτῶν et correxit ἐπ' αὐτόν. χρήσαντος Ἀπόλλωνος αὐτῷ. Apollo iusserat matrem vlcisci, quod saepe apud poetas memoratur. Mox §. 2. μᾶλλον post ἔνιοι μὲν otiosum, repetitum esse suspicor ex antec. versu. Animaduertit idem Emperius. — §. 3. Ἐρινὺς Pal. et al. ex more. παραγενόμενος Pal. εἰς Ψωφῖδα, ita scribendum, non Ψωφίδα, quod iam monitum a Bentleio. §. 4. καθαρθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ. Pal. M. D. R. 3. ὑπ' αὐτῷ.

γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα· καὶ τόντε ὅρμον καὶ
§. 5. τὸν πέπλον ἔδωκε ταύτῃ. Γενομένης δὲ ὕστερον τῆς γῆς δι' αὐτὸν ἀφόρου, χρήσαντος αὐτῷ τοῦ θεοῦ πρὸς Ἀχελῷον ἀπιέναι, καὶ παρ' ἐκεῖνον πόλιν διαλαμβάνειν, τὸ μὲν πρῶτον πρὸς Οἰνέα παραγίνεται εἰς Καλυδῶνα καὶ ξενίζεται παρ' αὐτοῦ. ἔπειτα ἀφικόμενος εἰς Θεσπρωτοὺς, τῆς
§. 6. χώρας ἀπελαύνεται. τελευταῖον δὲ ἐπὶ τὰς Ἀχε-

III. 7. 5. §. 4. cui peplum et monile pro munere dat nuptiali. §. 5. Iterum forte Delphis accepta ad Acheloum abire iussus, Calydonem venit ad Oeneum, inde ad Thesprotos, ab his ad Acheloum,

Vat. ὑπ' αὐτῶν. male. §. 5. χρήσαντος αὐτῷ τοῦ θεοῦ. vulgatum erat αὐτοῦ, quod vitio laborare Emperius quoque viderat. παρ' ἐκεῖνον. Commel. coni. παρ' ἐκείνου, *ab ipso:* sed illud est: *iuxta, apud fluuium.* πόλιν διαλαμβάνειν insolenter dictum. Faber et Gal. *vrbem condere, munire,* interpretantur; erit saltem, locum vrbi condendae *designare.* Pal. V. M. R. 3. πάλιν διαλαμβάνειν. etiam Aegii libri sic legebant; legitur ergo πόλιν, ex eius correctione. An fuit πάλιν νοῦν ἀπολαμβάνειν? nam oraculum ita se habebat: vt ab insania liberetur, esse ei adeundam terram, quae tum, cum scelus committeret, nondum solem sensisset: Pausan. l. c. p. 646. med. VIII. 24. Thucyd. II. 102. Apollinem — ὑπειπόντα οὐκ εἶναι λύσιν τῶν δειμάτων, πρὶν ἂν εὑρὼν ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατοικίσηται, ἥτις, ὅτε ἔκτεινε τὴν μητέρα, μήτε ὑπὸ ἡλίου ἑωρᾶτο μήτε γῆ ἦν. Nisi oraculi verba diuersis modis tradita fuere, Apollodorus parum diligenter illud expressisse dicendus est. καὶ ξενίζεται παρ' αὐτοῦ. Pal. D. Reg. 3. παρ' αὐτῶν, f. pro αὐτῷ. iidem mox ὑπ' αὐτῶν.

λώου πηγὰς παραγενόμενος, καθαίρεταί τε ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐκείνου θυγατέρα Καλλιῤῥόην λαμβάνει, καὶ ὃν Ἀχελῶος προσέχωσε τόπον κτίσας κατῴκησε.

Καλλιῤῥόης δὲ ὕστερον τόν τε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον ἐπιθυμούσης λαβεῖν, καὶ λεγούσης οὐ συνοικήσειν αὐτῷ, εἰ μὴ λάβοι ταῦτα· διὸ παραγενόμενος εἰς Ψωφῖδα Ἀλκμαίων, Φηγεῖ λέγει τεθεσπίσθαι τῆς μανίας ἀπαλλαγὴν ἑαυτοῦ, ὅταν τὸν ὅρμον εἰς Δελφοὺς κομίσας ἀναθῇ καὶ τὸν πέπλον. ὁ δὲ, πιστεύσας, δίδωσι. μηνύσαντος δὲ θεράποντος, ὅτι Καλλιῤῥόη ταῦτα λαβὼν ἐκόμιζεν, ἐνεδρευθεὶς ὑπὸ τῶν Φηγέως παίδων, ἐπιτάξαντος τοῦ Φηγέως, ἀναιρεῖται. Ἀρσινόην δὲ §. 7. §. 8. §. 9.

III, 7, 5. a quo lustratus Callirrhoen filiam coniugem accipit, et in aggesto solo consident. §. 7. Coniuge efflagitante, monila et peplum repetiturus, Psophidem redit; §. 8. at, noua eius matrimonio comperto, Phegei filii, Arsinoës fratres, munera iterum eripiunt eumque occidunt. §. 9. Arsinoe,

§. 6. καθαίρεταί τε ὑπ' αὐτοῦ. ergo lustratur *a deo fluuio?* §. 7. διὸ παραγενόμενος. Pal. Dorv. παραγενομένου. male inculcatum διὸ, itaque eliminandum mox scribe iterum Ψωφῖδα. τεθεσπίσθαι.. ἑαυτοῦ. immo ἑαυτῷ. τὸν ὅρμον ὅταν Pal. V. ὅταν omnino excidit Reg. 3. et ὅταν τὸν ὁ εἰς Δ. absunt Dorv.

§. 8. ὑπὸ τῶν τοῦ Φηγέως παίδων. in super. edd. nomina adiecta erant, Τημένου καὶ Ἀξίονος. sed haec e Pausan. l. c. VIII, 24. p. 646 extr. inseruerat Aegius, quod iam animaduertit Gale. Nam a codd. illa absunt; et sequuntur mox alia nomina *Pronous* et *Agenor*. Videntur ergo poetae in his va-

μεμφομένην οἱ τοῦ Φηγέως παῖδες ἐμβιβάσαντες εἰς λάρνακα κομίζουσιν εἰς Τεγέαν, καὶ διδόασιν Ἀγαπήνορι, καταψευσάμενοι τὸν Ἀλκμαίωνος
f. 6. αὐτῆς φόνον. Καλλιῤῥόη δὲ τὴν Ἀλκμαίωνος
§. 1. ἀπώλειαν μαθοῦσα, πλησιάζοντος αὐτῇ τοῦ Διὸς, αἰτεῖται τοὺς γεγεννημένους παῖδας ἐξ Ἀλκμαίωνος αὐτῇ γενέσθαι τελείους, ἵνα τὸν τοῦ πατρὸς τίσωνται φόνον. γενόμενοι δὲ ἐξαίφνης οἱ παῖδες τέλειοι, ἐπὶ τὴν ἐκδικίαν τοῦ πατρὸς ἐξῄεσαν.
§. 2. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ καιρὸν, οἵτε Φηγέως παῖδες Πρόνοος καὶ Ἀγήνωρ, εἰς Δελφοὺς κομίζοντες ἀναθεῖναι τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον, καταλύουσι πρὸς Ἀγαπήνορα, καὶ οἱ τοῦ Ἀλκμαίωνος παῖδες,
§. 3. Ἀμφότερός τε καὶ Ἀκαρνάν· καὶ ἀνελόντες τοὺς τοῦ πατρὸς φονέας, παραγενόμενοί τε εἰς Ψωφῖδα καὶ παρελθόντες εἰς τὰ βασίλεια, τόν τε Φηγέα

III. 7. 5. viri amantiſſima, fratribus irata, ab iis Tegeam ad Agapenorem abducitur. 6. §. 1. At Callirrhoe a Iove amata precibus impetrat, vt duo filii Alcmaeonis, Acarnan et Amphoterus, repente adultam aetatem nacti, patris necem vltum eant, deuertunt ad Agapenorem Tegeam, quo eodem tempore Arſinoes duo filii venerant, Pronous et Agenor, quos occidunt, Pſophidem pergunt et Phegeum cum vxore necant;

riaſſe. §. 9. In fine ordo eſſet concinnior καταψευσάμενοι αὐτῆς τὸν τοῦ Α. φ.

f. 6. §. 1. Ordo verborum minus gratus pro τοὺς γεγεννημένους αὐτῇ ἐξ Ἀλκμαίωνος παῖδας. niſi cum Iacobs refingas αὐτῇ in αὐτίκα. Animaduerſſ. p. 37. §. 2. οἵτε Φηγέως παῖδες ed. Rom. ὄντε et ἀναθῆναι, vitioſe. Sed Commel. recte οἵ τε cum Pal. V. M. Iungenda autem: οἵτε τοῦ Φ. παῖδες —

καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κτείνουσι. διωχθέντες δὲ ἄχρι Τεγέας, ἐπιβοηθησάντων Τεγεατῶν καί τινων Ἀργείων, ἐσώθησαν, εἰς φυγὴν τῶν Ψωφιδίων τραπέντων. Δηλώσαντες δὲ τῇ μητρὶ ταῦτα, τόν τε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον ἐλθόντες εἰς Δελφοὺς ἀνέθεντο κατὰ πρόσταξιν Ἀχελώου. πορευθέντες δὲ εἰς τὴν Ἤπειρον, συναθροίζουσιν οἰκήτορας, καὶ κτίζουσιν Ἀκαρνανίαν. C. 7. §. 1.

Εὐριπίδης δέ φησιν, Ἀλκμαίωνα, κατὰ τὸν τῆς μανίας χρόνον, ἐκ Μαντοῦς Τειρεσίου παῖδας δύο γεννῆσαι, Ἀμφίλοχον καὶ θυγατέρα Τισιφόνην· κομίσαντα δὲ εἰς Κόρινθον τὰ βρέφη δοῦναι τρέφειν Κορινθίων βασιλεῖ Κρέοντι. καὶ τὴν μὲν Τισιφόνην, διενεγκοῦσαν εὐμορφίᾳ, ὑπὸ τῆς Κρέοντος γυναικὸς ἀπεμπωληθῆναι, δεδοικυίας, μὴ Κρέων αὐτὴν γαμετὴν ποιήσηται· τὸν δὲ Ἀλκμαίωνα ἀγοράσαντα ταύτην ἔχειν, οὐκ εἰδότα τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, θεράπαιναν· παραγενόμενον δὲ §. 2. §. 3. §. 4.

III, 7, 7. §. 1. reportatum ad matrem monile et peplum, Acheloi iussu, Delphis dedicant, ipsi in Acarnaniam coloniam deducunt. §. 2. Ab Euripide Alcmaeon narratur, Manto Tiresiae filia ducta, Amphilochum et Tisiphonen genuisse, et Creonti Corinthio educandos dedisse;

καὶ οἱ τοῦ Ἀλκμαίωνος παῖδες. Mox §. 3. debet scribi οὗτοι δὲ ἀναλόντες, etiam tollendum τε post παραγενόμενοι.

C. 7. §. 2. κομισάντων Vat. Verba δοῦναι τρέφειν Κορινθίων deerant ed. pr. et accessere e Pal. consentientibus Vat. et rel. §. 3. εὐμορφίαν Vat. εὐμορφία, τὸν δὲ ὑπὸ Med. ἀπεμπωληθῆναι Reg. 3.

εἰς Κόρινθον ἐπὶ τὴν τῶν τέκνων ἀπαίτησιν, καὶ τὸν υἱὸν κομίσασθαι. καὶ Ἀμφίλοχος, κατὰ χρησμοὺς Ἀπόλλωνος, Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος ᾤκησεν.

CAP. VIII. §. 1. §. 1. Ἐπανάγωμεν δὲ νῦν πάλιν ἐπὶ τὸν Πελασγόν· ὃν Ἀκουσίλαος μὲν Διὸς λέγει καὶ Νιόβης, καθάπερ ὑπέθεμεν, Ἡσίοδος δὲ αὐτόχθονα. §. 2. Τούτου καὶ τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς Μελιβοίας, ἢ, καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, νύμφης Κυλλήνης, παῖς Λυκάων ἐγένετο· ὃς βασιλεύων Ἀρκάδων, ἐκ πολλῶν §. 3. γυναικῶν πεντήκοντα παῖδας ἐγέννησε· Μαίναλον, Θεσπρωτὸν, Ἕλικα, Νύκτιμον, Πευκέτιον, Καύκωνα, Μηκιστέα, Ὁπλέα, Μακαρέα, Μά-

III, 7, 7, §. 4. eosque repetitum a Creonte aliquando Corinthum venisse, Amphilochus Argos Amphilochicum condit, 8, 1, §. 1. Sequuntur fabulae Arcadicae, Pelasgi stirps, §. 2. Ex Pelasgo natus Lycaon, §. 3. Eius progenies

f. 1. Ἐπανάγωμεν. ἐπανάγωμ codd. sic mox ὑπεθέμην esset legendum, sed ortum vitium ex scripturae compendio. Nam et sup. II, pr. λέγωμεν. et III, pr. — καθάπερ ὑπέθεμεν factum id lib. II, 1, 1, §. 7. vix tamen illud vocabulum in hac re proprium; προεξέθεμεν expectabam, saltem ὑπεθέμεθα, constitueramus. §. 3. *Maenali* nomen satis notum, ap. Pausan. et Schol. Lycophr. l. c. Steph. Byz. h. v. vbi v. Not. *Thesprotus*. Steph. in Ἔφυρα, vbi leg. τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Λυκάονος, τοῦ Πελασγοῦ τοῦ γηγενοῦς. Ἕλικα f. Ἑλίκαν, sic apud Steph. Byz. in Ἑλίκη, — ἀπὸ Ἑλίκα τοῦ Λυκάονος, vt Berkel. ibi e codd. et Eustath. legit, flexione dorica ab Ἑλίκας. Μηκιστέα. f. Μακιστέα. nam erat vrbs Μάκιστος vrbs Triphyliae Cauconibus habita-

κεδνον, Ὄρον, Πόλιχον, Ἀκόντην, Εὐαίμονα, Ἀγκύορα, Ἀρχεβάτην, Καρτέρωνα, Αἰγαίωνα, Πάλλαντα, Εὔμονα, Κάνηθον, Πρόθοον, Λίνον, Κορέθοντα, Μαίναλον, Τηλεβόαν, Φύσιον, Φάσσον, Φθίον, Λύκιον, Ἀλίφηρον, Γενέτορα, Βουκολίωνα, Σωκλέα, Φινέα, Εὐμήτην, Ἁρπαλέα, Πορθέα, Πλάτωνα, Αἵμονα, Κύναιθον, Λέοντα, Ἁρπά-

tα, vid. Steph. h. v. etsi is alium Macistum, Phrixi fratrem, memorat. Ὁπλέα. f. Ὁπλέαν. Arcadicum nomen fuit puto Ὁπλέας, vix Ὁπλεύς. Verum omnino non videtur in his nominibus Arcadica pronuntiatio esse seruata: occurrunt plura in ευς, quae et Stephanus agnoscit: vt Μακαρεὺς in Μακαρέαι, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος. Mox in Ὄρον potest latere Οἴνωτρόν. Ὀρεσθέα substituit Salmas. de Hellenist. p. 319. Ἀκόντην. ap. Steph. in Ἀκόντιον est Ἀκόντιος. In seqq. plura nomina sunt corrupta; sed nolo vnius horulae beneficio, quod contigit, male vti. Καρτέρωνα, Commel. e Pal. nam in ed. pr. καρτερῶνα. Πάλλαντα. sic Pausan. et al. Πάλαντα Pal. D. et al. — Εὔμονα. Gale Εὐαίμονα huc reuocat, qui iam supra fuit. Nec Αἵμων huc vocari potest, qui postea sequitur. Κάνητον Vat. Μαίναλον male iterum inculcant. Κορέθεντα R. 3. Mox in Dorv. deficiunt nomina inde a Τηλεβόαν vsque ad Γενέτορα. Φθίον. Sic ex Pal. Commel. Apud Schol. Lycophr. est Φθεῖος vel Φθίος. Natal. Com. Φθῖνος, et sic etiam ed. pr. Λύκιον. ap. Pausan. l. c. Λυκέα. ibid. Ἀλίφειρος praefert Scheffer p. 608. recte; nec aliter Steph. h. v. at in Pausan. VIII, 26. p. 652. est Ἀλίφηρος. Αἵμονα. sic et Schol. Lycophr. Αἵμων est apud Pausan. VIII, 44. p. 690. et vrbs Arcadiae Αἱμονιαί. Alius

λυκον, Ἡραιέα, Τιτάναν, Μαντίνουν, Κλείτορα,
§. 4. Στύμφαλον, Ὀρχόμενον. Οὗτοι πάντας ἀνθρώπους ὑπερέβαλον ὑπερηφανείᾳ καὶ ἀσεβείᾳ. Ζεὺς δὲ αὐτῶν βουλόμενος τὴν ἀσέβειαν πειράσαι, εἰκα-
§. 5. σθεὶς ἀνδρὶ χερνήτῃ παραγίνεται. οἱ δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξενίᾳ καλέσαντες, σφάξαντες ἕνα τῶν ἐπιχωρίων παῖδα, τοῖς ἱεροῖς τὰ τούτου σπλάγχνα συναναμίξαντες, παρέθεσαν, συμβουλεύσαντος τοῦ

III, 8, 1. §. 4. propter impietatem a Iove deleta; cui, §. 5. hospitio excepto, humanas carnes Lycaon apposuerat,

Αἵμων, a quo Thessalia Haemonia dicta: v. Steph. Byz. in h. v. cum verss. Rhiani supra laudd. Κύναιθον. hunc agnoscit Stephanus in Κύναιθα. Ἡραιεύς etiam Pausan. p. 603 et 652. male Pal. et reliqui ἡῤῥέα vel ἠῤῥέα. Τιτάναν Commelin. e Pal. et sic Reg. 3. τιτάνυν Vat. τιτάνα Vess. Dorv. Μαντίνουν. apud Pausan. est Μαντινεύς. Στύμφηλον ed. pr. vt scribitur apud Pausan. p. 605. Ὀρχόμενον. Ὀρχομενὸν idem Pausan. agnoscit. Sequebatur post hunc Νύκτιμον τὸν νεώτερον, quod abest a codd. eiiciendumque censebat Gale: etsi tunc numero quinquagenario vnum nomen deficit. Sed intulisse videtur Aegius ex sequ. pag. — §. 4. ὑπερηφανίᾳ D. Reg. 3. vtrumque recte. ὑπερέβαλλον ed. Par. §. 5. τοῖς ἱεροῖς. Abresch. ad N. T. p. 587. malit τοῖς ἱερείοις. Sed vtrumque frequentatum: cf. sup. ad I, 9, 11 extr. τὰ τούτου σπλάγχνα συναναμίξαντες. fere sic Schol. Lycophr. l. c. et Hygin. *carnem humanam cum cetera carne commiscuerunt, idque in epulo ei apposuerunt* παρέθεσαν. dedi e codd. Editum erat παρέθηκαν. Dorv. παρέθησαν. addebatur in edd. τῇ τραπέζῃ, quod e Schol. Lycophr. l. c. adoptauit Aegius; nam a codd. exulat;

πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ Μαινάλου. Ζεὺς δὲ τὴν μὲν §. 6.
τράπεζαν ἀνέτρεψεν, ἔνθα νῦν Τραπεζοῦς καλεῖται ὁ τόπος· Λυκάονα δὲ καὶ τούτου παῖδας ἐκεραύνωσε, χωρὶς τοῦ νεωτάτου Νυκτίμου· ἀνασχοῦσα γὰρ ἡ Γῆ τὰς χεῖρας, καὶ τῆς δεξιᾶς τοῦ Διὸς ἐφαψαμένη, τὴν ὀργὴν κατέπαυσε.

Νυκτίμου δὲ τὴν βασιλείαν παραλαβόντος, ὁ ſ. 2.
ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς ἐγένετο. τοῦτον §. 1.
ἔνιοι φασὶ διὰ τὴν τῶν Λυκάονος παίδων δυσσέβειαν γεγενῆσθαι. Εὔμηλος δὲ καί τινες ἕτεροι §. 2.
λέγουσι Λυκάονι καὶ θυγατέρα Καλλιστὼ γενέσθαι. Ἡσίοδος μὲν γὰρ αὐτὴν μίαν εἶναι τῶν Νυμφῶν λέγει· Ἄσιος δὲ Νυκτέως, Φερεκύδης δὲ Κητέως. αὕτη σύνθηρος Ἀρτέμιδος οὖσα, τὴν §. 3.
αὐτὴν ἐκείνῃ στολὴν φοροῦσα, ὤμοσεν αὐτοῦ μεῖναι παρθένον. Ζεὺς δὲ, ἐρασθεὶς, ἀκούσῃ συνευ- §. 4.
νάζεται, εἰκασθεὶς, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, Ἀρτέ-

III. 8. 1. §. 6. fulmine cum liberis percuſſus; vno Nyctimo ſuperſtite. 2. §. 1. Nyctimo regnante diluuium Deucalioneum. §. 2. Calliſto §. 3. cum Diana venationi vacans, §. 4. a Ioue compreſſa,

itidem mox §. 6. ex eodem inſeruerat poſt Ζεὺς δὲ, μυσαχθεὶς, quam vocem codd. ignorant, ſed eam habet Eratoſth. c. 8.

ſ. 2. In verbis, τούτων ἔνιοι §. 1. Dorv. tum φασὶ abeſt Pal. Vat. Med. Dorv. Reg. 3. et eius loco mox εἶπον poſt δυσσέβειαν. Mox §. 2. τὴν αὐτὴν ἐκείνην legebatur, praue, vt iam Commelin. monuerat. αὐτοῦ poſt ὤμοσεν §. 3. vitio nata vox, in pr. edit. eiectam malim. αὐτῇ ed. Pariſ. ſed operarum

§. 5. μιδι' ὡς δὲ ἔνιοι, Ἀπόλλωνι. βουλόμενος δὲ Ἥραν λαθεῖν, εἰς ἄρκτον μετεμόρφωσεν αὐτήν. Ἥρα δὲ ἔπεισεν Ἄρτεμιν, ὡς ἄγριον θηρίον κατατοξεῦ-
§. 6. σαι. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες, ὡς Ἄρτεμις αὐτὴν κατετόξευσεν, ὅτι τὴν παρθενίαν οὐκ ἐφύλαξεν.
§. 7. ἀπολομένης δὲ Καλλιστοῦς Ζεὺς τὸ βρέφος ἁρπάσας, ἐν Ἀρκαδίᾳ δίδωσιν ἀνατρέφειν Μαίᾳ, προσαγορεύσας Ἀρκάδα· τὴν δὲ Καλλιστὼ καταστερίσας ἐκάλεσεν Ἄρκτον.

Cap. IX, 1. §. 1. Ἀρκάδος δὲ καὶ Λεανείρας τῆς Ἀμύκλου, ἢ Μεγανείρας τῆς Κρόκωνος, ὡς δὲ Εὔμηλος λέγει, νύμφης Χρυσοπελείας, ἐγένοντο παῖδες Ἔλατος

III, 8, 2. §. 5. in vrfam mutata §. 6. fagitta Dianae confixa, in fidera relata; §. 7. ex ea natus Arcas. 9, 1. Arcadis pofteritas; §. 1. filii Elatus et Aphidas,

errore. Faber coni. ὡσί. Scribendum ὄμοσε μεῖναι παρθένος. §. 5. Pro Ἥρα vitium typogr. ed. Par. ἡ δὲ, non varia lectio. ὡς Ἀ. α. κατατοξεῦσαι Pal. Dorv. at a Medic. aberant verba inde ab εἰσὶ δὲ, incuria tamen fcriptoris, non lectionis varietate, puto.

ſ. 1. Λεανείρας. idem nomen eft apud Schol. Eurip. Or. l. c. 1646. (1678.) ex Pherecyde; At Gale e mff. Λεαινείρας laudat, quod idem h. l. e Pal. et Vat. notatum. Μεγανείρας. confentiunt in hoc omnes: cum alias variet Μετάνειρα. vt fup. I, 5, 1. §. 4. cf. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 57. τῆς Κρόκωνος. male legebatur τοῦ Κρ. Mox editum erat Χρυσωπελίας, contra codd. in quibus Χρυσοπελείας vel Χρυσοπελίας. Χρυσοπέλειαν Lycophr. Schol. 480. agnofcit, etfi et ibi vulgg. habebant ante Potterum Προσοπέλεια, etiam Eumelus ibi laudatur. Praeter

καὶ Ἀφείδας. οὗτοι τὴν γῆν ἐμερίσαντο, τὸ δὲ §. 2.
πᾶν κράτος εἶχεν Ἔλατος, ὃς ἐκ Λαοδίκης τῆς
Κινύρου Στύμφαλον καὶ Περέα τεκνοῖ, Ἀφείδας
δὲ Ἄλεον καὶ Σθενέβοιαν, ἣν γαμεῖ Προῖτος.

Ἀλέου δὲ καὶ Νεαίρας τῆς Περέως, θυγάτηρ §. 3.
μὲν Αὔγη, υἱοὶ δὲ Κηφεὺς καὶ Λυκοῦργος. αὐτὴ §. 4.
μὲν οὖν ὑφ' Ἡρακλέους φθαρεῖσα, κατέκρυψε τὸ
βρέφος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς, ἧς εἶχε τὴν
ἱερωσύνην. ἀκάρπου δὲ τῆς γῆς μενούσης, καὶ μη-
νυόντων τῶν χρησμῶν εἶναί τι ἐν τῷ τεμένει τῆς
Ἀθηνᾶς δυσσέβημα, φωραθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς,
παρεδόθη Ναυπλίῳ ἐπὶ θανάτῳ· παρ' οὗ Τεύθρας
ὁ Μυσῶν δυνάστης παραλαβὼν αὐτὴν ἔφθειρε.
Τὸ δὲ βρέφος ἐκτεθὲν ἐν ὄρει Παρθενίῳ, θηλὴν §. 5.
ὑποσχούσης ἐλάφου, Τήλεφος ἐκλήθη. καὶ τρα-
φεὶς ὑπὸ τῶν Κορύθου βουκόλων, καὶ ζητήσας

III, 9, 1. §. 2. Elati, Stymphalus et Pereus, Aphidantis Aleus et Stheneboea, Alei §. 3. Cepheus et Lycurgus et filia Auge. §. 4. Auge ab Hercule compressa partum in templo Minervae frustra occultat, a patre per Nauplium ad Teuthrantem in Mysiam abducta; puer §. 5. abiectus in Parthenio monte, a cerua nutritus, Telephus, adultus,

has Arcadis vxores quartum nomen Pausan. habet VIII, 4 pr. Nympham Dryadem, Erato. §. 2. male in libb. ἔλαστος et ἀμφείδας. Schol. Eurip. Or. laud. etiam corrupte Ἐλάτην, Ἀρείσαντα, (pro Ἀφείδαντα) Ἀζᾶνα, ex Pherecyde. τῆς Κινήρου R. 3. Pro Περέα, codd. Πειρέα et mox Πειρέως. at alterum firmat Pausan. l. c. pag. 605. §. 5. Κορύθου lego e Diodor. IV, 33. et quia Tegeatarum demus est Corythenses apud Pausan. Alius Corythus Pa-

§. 6. τοὺς γονέας, ἧκεν εἰς Δελφούς. καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ θεοῦ, παραγενόμενος εἰς Μυσίαν, θετὸς παῖς Τεύθραντος γίνεται, καὶ τελευτῶντος αὐτοῦ διάδοχος τῆς δυναστείας γίνεται.

ſ. 2. Λυκούργου δὲ καὶ Κλεοφίλης, ἢ Εὐρυνόμης, §. 1. Ἀγκαῖος καὶ Ἔποχος καὶ Ἀμφιδάμας καὶ Ἴασος. §. 2. Ἀμφιδάμαντος δὲ Μειλανίων καὶ θυγάτηρ Ἀντιμάχη, ἣν Εὐρυσθεὺς ἔγημεν. Ἰάσου δὲ καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου Ἀταλάντη ἐγένετο. ταύτης

III, 9. 1. §. 6. oraculo monitus in Myſia matrem exquirit, Teuthranti heres regni ſuccedit. 2. §. 1. Lycurgi ſoboles. Iaſi Atalanta §. 2. a patre expoſita, ab vrſa nutrita,

ridis et Oenones f. ap. Schol. Lycophr. 57. vulgo legebatur Κορίθου. Pal. Κόρινθον. Vat. Reg. 3. Κόρινθος. §. 6. καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ θεοῦ. παραγίνεται εἰς Μυσίαν, θετὸς παῖς Τεύθραντος γίνεται καὶ τελευτῶντος αὐτοῦ διάδοχος τῆς δυναστείας γίνεται. Ieiuna oratio, et haud dubie interpolata. De prima parte ſatis conſtat: nam Aegius παραγίνεται poſuit, cum in libb. reperiret παραγένομεν. in Pal. Dorv. Vat. M. Reg. 3. erat παραγενομένου. refinxi παραγενόμενος. niſi θετὸς παῖς et γίνεται καὶ ab interpolatrice manu ſunt, fuiſſe videtur: παραγενόμενος εἰς Μυσίαν, θετὸς παῖς Τεύθραντος καὶ τελευτῶντος αὐτοῦ, διάδοχος τῆς δυναστείας γίνεται. pro θετὸς in Pal. erat θεός, in ceteris θεῶν παῖς. Reliqua de Telepho locum habuere in Troicis; in prima eſcenſione claſſis Achiuorum in carmine Cyprio. Proclus p. 25. cf. Schol. A ad Il. α, 59.

ſ. 2. Ἴασος pro eo legebatur Ἰδαῖος praue, quod ſeqq. docent. Κλεοφύλης Pal. Ox. Κλιοφίλης καὶ Ἐ. Dorv. §. 2. Μελανίων Pal. Reg. 3. perpe-

ὁ πατὴρ, ἀῤῥένων παίδων ἐπιθυμῶν, ἐξέθηκεν αὐτήν· ἄρκτος δὲ φοιτῶσα πολλάκις θηλὴν ἐδίδου, §. 3.
μέχρις οὗ εὑρόντες κυνηγοὶ παρ' ἑαυτοῖς ἀνέτρεφον. Τελεία δὲ Ἀταλάντη γενομένη, παρθένον ἑαυτὴν ἐφύλαττε, καὶ θηρεύουσα ἐν ἐρημίᾳ καθωπλισμένη διετέλει. βιάζεσθαι δὲ αὐτὴν ἐπιχειροῦντες Κένταυροι Ῥοῖκος καὶ Ὑλαῖος, κατατοξευθέντες ὑπ' αὐτῆς ἀπέθανον. Παρεγένετο δὲ μετὰ τῶν §. 4.
ἄλλων ἀριστέων καὶ ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον. καὶ ἐν τῷ ἐπὶ Πελίᾳ τεθέντι ἀγῶνι ἐπάλαισε Πηλεῖ, καὶ ἐνίκησεν. Ἀνευροῦσα δὲ ὕστερον τοὺς §. 5.
γονέας, ὡς ὁ πατὴρ γαμεῖν αὐτὴν ἔπειθεν, ἀπιοῦσα εἰς σταδιαῖον τόπον, καὶ πήξασα μέσον σκόλοπα τρίπηχυν, ἐντεῦθεν τῶν μνηστευομένων τοὺς δρόμους προϊοῦσα, ἐτρόχαζε καθωπλισμένη καὶ κα-

III, 9, 2. §. 3. venatui dedita, Rhoeeum et Hylaeum se tentantes prosternit, §. 4. apri Calydonii venationi interest, et ludis Peliae funebribus; §. 5. a patre agnita et viro nubere iussa se cursu certantibus praemium exponit,

tuo errore. ἐξέθηκεν αὐτῇ Pal. Vat. Dorv. forte inserta vox cum semel erratum esset ταύτης cum esset ταύτην ὁ πατὴρ ἐξέθηκεν. §. 3. εὑρόντες κυνηγὸν indocte Pal. Dorv. Vat. Λύκος Pal. Regg. D. Ὑλλαῖος iidem codd. §. 4. τεθέντι ἀγῶνι male legebatur τιθέντι. §. 5. ὡς ὁ πατὴρ γαμεῖν αὐτὴν ἔπεισεν. singulare exemplum τοῦ γαμεῖν de femina pro γαμεῖσθαι, notatum iam ab Oudend. ad Thom. M. p. 192. τοὺς δρόμους. in Med. τοὺς δάμους. προϊοῦσα. haud dubie corrigendum προϊεῖσα, *procedere inde cursum iubens:* constituit illa, vt cursus initium inde fieret. Hygin. l. c. *termino constituto, vt ille in-*

ταληφθέντι μὲν, αὐτῷ θάνατος ὠφείλετο· μὴ
§. 6. καταληφθέντι δὲ, γάμος. ἤδη δὲ πολλῶν ἀπολλυμένων, Μειλανίων αὐτῆς ἐρασθεὶς ἧκεν ἐπὶ τὸν δρόμον, χρύσεα μῆλα κομίζων παρ' Ἀφροδίτης, καὶ διωκόμενος ταῦτα ἔρριπτεν. ἡ δὲ, ἀναιρουμένη
§. 7. τὰ ῥιπτούμενα, τὸν δρόμον ἐνικήθη. ἔγημεν οὖν αὐτὴν Μειλανίων. καί ποτε λέγεται μὴ θηρεύοντας αὐτοὺς εἰσελθεῖν εἰς τὸ τέμενος Διὸς, κἀκεῖ
§. 8. συνουσιάζοντας, εἰς λέοντας ἀλλαγῆναι. Ἡσίοδος δὲ καί τινες ἕτεροι τὴν Ἀταλάντην οὐκ Ἰάσου, ἀλλὰ Σχοινέως εἶπον· Εὐριπίδης δὲ Μαινάλου· καὶ τὸν γήμαντα αὐτὴν οὐ Μειλανίωνα, ἀλλὰ
§. 9. Ἱππομένην. ἐγέννησε δὲ ἐκ Μειλανίωνος Ἀταλάντη, ἢ Ἄρεος, Παρθενοπαῖον, ὃς ἐπὶ Θήβας ἐστρατεύσατο.

III, 9, 2. §. 6. a Milanione superata vxor ducitur, §. 7. vterque in Iovis sacello in leonem mutantur. §. 8. Alii melius de altera Atalanta, Schoenei filia, haec narrant. §. 9. Ex ea natus Parthenopaeus.

ermis fugeret, haec eum telo insequeretur: quem intra finem termini consequuta fuisset, interficeret (hoc est, καταληφθέντι θάνατος ὠφείλετο) *eiusque caput in stadio figeret* (in illo ipso palo, σκόλοπι, quem pro carceribus terrae impegerat). καταληφθέντι. nam, vt vidimus, ipsa insequitur, et καταλαμβάνει. αὐτῷ sublatum velim. §. 6. Μελανίων Pal. D. Med. vt sup. III, 6, 3. §. 3. cf. ad Palaeph. 14. διωκόμενος. monet Abresch. Animadv. ad Aeschyl. p. 81. esse: *cursu contendens*. nil refert; ille tamen praecedebat. τὰ ῥιπτούμενα. ferendum hoc, etsi ἐῤῥίπτεν antegressum. §. 7. μὴ ante θηρεύοντας importu-

Ἄτλαντος δὲ καὶ τῆς Ὠκεανοῦ Πληϊόνης ἐγένοντο θυγατέρες ἑπτὰ ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκαδίας, αἱ Πληϊάδες προσαγορευθεῖσαι, Ἀλκυόνη, Μερόπη, Κελαινώ, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταϋγέτη, Μαῖα. CAP. X, 1. §. 1.

Τούτων Στερόπην μὲν, Οἰνόμαος ἔγημε· Σίσυφος Μερόπην. §. 2. Δυσὶ δὲ ἐμίχθη Ποσειδῶν· πρώτῃ μὲν Κελαινοῖ, ἐξ ἧς Λύκος ἐγένετο, ὃν Ποσειδῶν ἐν μακάρων ᾤκισε νήσοις. δευτέρᾳ δὲ Ἀλκυόνῃ· ᾗ θυγατέρα μὲν ἐτέκνωσεν Αἴθουσαν, τὴν Ἀπόλλωνι Ἐλευθῆρα τεκοῦσαν, καλλίστην, υἱοὺς δὲ Ὑριέα καὶ Ὑπερήνορα. §. 3. Ὑριέως μὲν οὖν καὶ Κλο- §. 4.

III, 10, 1. §. 1. Atlantis et Pleiones VII filiae. §. 2. Sterope nupta Oenomao, Merope Sisypho. §. 3. Neptunus ex Celaeno Lycum, ex Alcyone Aethusam, Hyrieum et Hyperenorem genuit

na vox: bene Canter. coni. συνθηρεύοντας. Nov. Lect. III, 13. §. 8. εἰς πλέοντας Aegii lib. c. Dorv. §. 9. Antea legebatur, ἢ ὡς ἄλλοι λέγουσιν, Ἄργος. media verba ignorant codd.

c. 1. §. 3. Pro ᾤκισε, male edebatur, vt et in codd. est, ᾤκησε. *Alcyone*. Med. ἀκυόνη. Pausan. IX, 20. τοῦτον δ' (*Eleuthera*) Ἀπόλλωνός τε καὶ Αἰθούσσης εἶναι τοῦ (leg. τῆς) Ποσειδῶνος. Eadem fere Schol. Hesiod. p. 235. ᾗ θυγατέρα μὲν ἐτέκνωσεν Αἴθουσαν. de insolentiore vsu τοῦ τεκνοῦν de matre, iam monitum sup. ad I, 1, 1. §. 2. Var. Lect. nec tamen ab Apollodoro esse arbitror; consentanea erat oratio ceteris: ἐξ ἧς θυγατέρα μὲν ἐτέκνωσε sc. Neptunus. §. 3. καλλίστην eiiciendum; in margine forte appositum, et alieno loco insartum. Ὑριέα emendaui, erat Ὑρέα, forte

νίης νύμφης Νυκτεὺς καὶ Λύκος· Νυκτέως δὲ καὶ Πολυξοῦς, Ἀντιόπη· Ἀντιόπης δὲ καὶ Διὸς, Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. Ταῖς δὲ λοιπαῖς Ἀτλαντίσι Ζεὺς συνουσιάζει.

Γ. 2. §. 1. Μαῖα μὲν οὖν ἡ πρεσβυτάτη Διῒ συνελθοῦσα, ἐν ἄντρῳ τῆς Κυλλήνης Ἑρμῆν τίκτει. §. 2. οὗτος ἐν πρώτοις ἐπὶ τοῦ λίκνου κείμενος, ἐκδὺς, εἰς Πιερίαν παραγίνεται, καὶ κλέπτει βόας ἃς ἔνεμεν
§. 3. Ἀπόλλων. ἵνα δὲ μὴ φωραθείη ὑπὸ τῶν ἰχνῶν, ὑποδήματα τοῖς ποσὶ περιέθηκε, καὶ κομίσας εἰς Πύλον, τὰς μὲν λοιπὰς εἰς σπήλαιον ἀπέκρυψε, δύο δὲ καταθύσας, τὰς μὲν βύρσας πέτραις καθήλωσε, τῶν δὲ κρεῶν τὰ μὲν κατηνάλωσεν ἑψή-
§. 4. σας, τὰ δὲ κατέκαυσε. καὶ ταχέως εἰς Κυλλήνην ᾤχετο. καὶ εὑρίσκει πρὸ τοῦ ἄντρου νεμομένην χελώνην. ταύτην ἐκκαθάρας, εἰς τὸ κῦτος χορδὰς

III, 10, 1. §. 4. Hyriei progenies. 2. §. 1. Ex Maia et Iove Mercurius natus, qui fraudibus puer §. 2. Apollinem aggresſus, boues eius abigit, §. 3. binis mactatis, §. 4. neruos ex iis ſuper inuentae teſtudinis cauo intendit, lyramque cum plectro inuenit;

et hoc ex correctione Aegii. nam in codd. ὑβρέα eſt et mox ὑβρέως. At Ὑριέα ſatis firmat Schol. Il. σ, 488. Eratoſth. 23. Ἀλκυόνην, ἐξ ἧς Ὑριεύς. cf. ad Hygin. 157, not. 5. 7. et 195.

Γ. 2. §. 2. ἐν πρώτοις. vix puto pro *primis vitae initiis* ita loquendi morem fuiſſe. corrupta ſunt, forte fuit ἐν σπαργάνοις. et ſequitur ἐκδύς. §. 3. ἵνα μὴ φωραθείη ὑπὸ τῶν ἰχνῶν. notandus vſus τοῦ ὑπὸ pro διά. §. 4. πρὸς τοῦ ἄντρου D. Reg. 3. ἐκτείνας pro ἐντείνας vitium eſt ed. Par. Mox erat vul-

ἐντείνας ἐξ ὧν ἔθυσε βοῶν, καὶ ἐργασάμενος λύραν εὗρε καὶ πλῆκτρον. Ἀπόλλων δὲ τὰς βόας ζητῶν, εἰς Πύλον ἀφικνεῖται. καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἀνέκρινεν. οἱ δὲ ἰδεῖν μὲν παῖδα ἐλαύνοντα ἔφασκον· οὐκ ἔχειν δὲ εἰπεῖν ποῖ ποτε ἠλάθησαν, διὰ τὸ μὴ εὑρεῖν ἴχνος δύνασθαι. μαθὼν δὲ ἐκ τῆς μαντικῆς τὸν κεκλοφότα, πρὸς Μαῖαν εἰς Κυλλήνην παραγίνεται. καὶ τὸν Ἑρμῆν ᾐτιᾶτο. ἡ δὲ ἐπέδειξεν αὐτὸν ἐν τοῖς σπαργάνοις. Ἀπόλλων δὲ αὐτὸν πρὸς Δία κομίσας, τὰς βόας ἀπῄτει. Διὸς δὲ κελεύοντος ἀποδοῦναι, ἠρνεῖτο. μὴ πείθων δὲ, ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα εἰς Πύλον καὶ τὰς βόας ἀποδίδωσιν. ἀκούσας δὲ τῆς λύρας ὁ

§. 5. (beside line 2) §. 6. (beside line 6) §. 7. (beside line 9)

III, 10, 2. §. 5. Apollo furto deprehenso, Mercurium in cunis latitantem extractum ad Iouem ducit, §. 7. a Ioue reddere boues iussus lyra data ab Apolline boues redimit;

gatum: ἐργασάμενος λύραν ἐποίησε, καὶ πρῶτος κρέα ὤπτησε, καὶ λύραν εὗρε κ. π. quae ex margine in contextum venisse iam Gale monuit: absunt quoque verba a Pal. et Vat. forte et aliis. §. 5. ποίποτε Vat. D. Reg. 3. ποῖόν ποτε ed. pr. at ποῖποτε e Pal. Commel. ἐκ τῆς μαντικῆς. hoc idem Schol. Il. o, 256. παραγίνεται. debebat propter reliqua παρεγένετο. §. 7. πρὸς Δία κομίσας. ita iam recte distinctum in ed. pr. et recte versum; editum tamen προςδιακομίσας in edd. seqq. etsi Fabro et Galeo improbante. Διὸς καὶ κελεύοντος. Pal. litterarum compendium non assequente librario. Post ἀκούσας δὲ τῆς λύρας ὁ Ἀπόλλων antea legebatur: (αἰτήσας ταύτην, ἔλαβεν, Ἑρμοῦ ἐκείνην διδόντος, ὁ Ἀπόλλων) ἀντιδίδωσι. Verba absunt a codd. Pal. Dorv. Regg. nec sunt in ed.

§. 8. Ἀπόλλων ἀντιδίδωσι τὰς βόας. Ἑρμῆς δὲ ταύτας νέμων, σύριγγα πάλιν πηξάμενος ἐσύριζεν. Ἀπόλλων δὲ καὶ ταύτην βουλόμενος λαβεῖν, τὴν χρυ-
§. 9. σῆν ῥάβδον ἐδίδου, ἣν ἐκέκτητο βουκολῶν. ὁ δὲ καὶ ταύτην λαβεῖν ἀντὶ τῆς σύριγγος ἤθελε, καὶ τὴν μαντικὴν ἐπελθεῖν· καὶ δοὺς διδάσκεται τὴν
§. 10. διὰ τῶν ψήφων μαντικήν. Ζεὺς δὲ αὐτὸν κήρυκα ἑαυτοῦ καὶ θεῶν ὑποχθονίων τίθησι.

f. 3. Ταϋγέτη δὲ ἐκ Διὸς, Λακεδαίμονα· ἀφ' οὗ καὶ
§. 1. Λακεδαίμων ἡ χώρα καλεῖται. Λακεδαίμονος δὲ
§. 2. καὶ Σπάρτης τῆς Εὐρώτα, ὃς ἦν ἀπὸ Λέλεγος

III, 10, 2. mox §. 8. inuenta fistula ab Apolline auream virgam obtinet, et §. 9. artem per calculos vaticinandi docetur; §. 10. nuntius deorum constituitur. 3. Taygetes progenies ex Iove. §. 1. Lacedaemon; §. 2. ex hoc et Sparta Amyclas,

Rom. recepit tamen ea, etsi abesse posse censebat, Commelin. Scilicet Aegius in Notis ex vet. cod. addenda esse monuerat. Et est sane probabilior ratio, excidisse verba fugientibus librarii oculos iis, quae inter bis positum Ἀπόλλων interposita erant; sed tum vltima sic constituenda: ἔλαβεν, Ἑρμοῦ διδόντος, ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἀντιδίδωσι τὰς βόας. Corrupta et manca est quoque in eadem fabula oratio Eratosth. 24. pr. κατεσκευάσθη lyra ἐκ τῆς χελώνης, καὶ * τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν. forte excidit: καὶ ἐκ τῶν χορδῶν τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν. Mox leg. ibid. κατέλαβε δὲ αὐτὴν Ἀπόλλων. §. 8. σύριγγα. Pal. Dorv. Reg. 3. σύριγμα. §. 9. Dorv. διὰ τὸν ψῆφον.

f. 3. ταῦτά γε pro ταυγέτη indoctus librarius Dorv. ἐκ Διὸς sc. τίκτει ex f. 2. pr. Ante Λακεδαίμονα edd. καὶ, quod eieci, ignoratum quoque scriptis. §. 2. Σπάρ-

αὐτόχθονος καὶ νύμφης Νηΐδος Κλεοχαρείας, Ἀμύκλας καὶ Εὐρυδίκη, ἣν ἔγημεν Ἀκρίσιος. Ἀμύκλα δὲ καὶ Διομήδης τῆς Λαπίθου Κυνόρτης, καὶ Ὑάκινθος. τοῦτον εἶναι Ἀπόλλωνος ἐρώμενον λέγουσιν· ὃν δίσκῳ βαλὼν, ἄκων ἀπέκτεινε. §. 3. Κυνόρτου δὲ Περιήρης, ὃς γαμεῖ Γοργοφόνην τὴν Περσέως, καθάπερ Στησίχορός φησι, καὶ τίκτει Τυνδάρεων, Ἰκάριον, Ἀφαρέα, Λεύκιππον. §. 4. Ἀφαρέως μὲν οὖν καὶ Ἀρήνης, τῆς Οἰβάλου, Λυγκεύς τε καὶ Ἴδας καὶ Πεῖσος. κατὰ πολλοὺς δὲ, Ἴδας ἐκ Ποσειδῶνος λέγεται. Λυγκεὺς δὲ ὀξυδερκίᾳ διήνεγκεν, ὡς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν θεωρεῖν. §. 5. Λευκίππου §. 6.

III, 10, 3. §. 3. ex eo Cynortas et Hyacinthus, ab Apolline amatus et disci iactu occisus. §. 4. Cynortae proles Perieres, huius Tyndareus, Icarius, Aphareus, Leucippus. §. 5. Apharei Lynceus, Idas, Pisus.

της τῆς Εὐρώτα. in codd. εὐρώτας (εὐρώσας D. εὐρώπης M. R. 1.) τῆς σπάρτης. Νύμφης Νηΐδος, vt I, 7, 6. Εὐρυδίκη vid. II, 2, 1. extr. In codd. Pal. D. Reg. 3. male εὐρυδίκης. §. 3. Ἀμύκλα, dorico casu. Ἀμύκλας est vitium ed. Par. non var. lect. Λαπίθου. Excidit τοῦ ante Ἀπόλλωνος. Dorv. et Reg. 3. τοῦ Ἀπόλλω. forte τὸν τοῦ Ἀ. Locum exscripsit Tzetza Chil. I, 242 sqq. §. 4. Κυνόρτου δὲ Περιήρης. interponitur in edd. παῖς, quod abest a codd. addiderat puto Aegius e Schol. Lycophr. 511. vbi fere hic locus exscriptus. καὶ τίκτει sc. αὕτη. sed forte fuit Σ. φησίν, ἣ τίκτει. §. 5. τῆς Οἰβάλου. male Οἰβάδου P. cum al. idem vitium erat in Luciano D. D. 14, 1. Mox editum erat: ὀξυδερκίᾳ δὲ Λυγκεὺς ἤνεγκεν, sine sensu, restituimus alium ordinem verbo-

δὲ καὶ Φιλοδίκης τῆς Ἰνάχου, θυγατέρες ἐγένοντο Ἱλάειρα καὶ Φοίβη. ταύτας ἁρπάσαντες, ἔγημαν Διόσκουροι. πρὸς δὲ ταύταις, Ἀρσινόην ἐγέννησε. ταύτῃ μίγνυται Ἀπόλλων· ἡ δὲ Ἀσκληπιὸν γεννᾷ. §. 7. τινὲς δὲ Ἀσκληπιὸν οὐκ ἐξ Ἀρσινόης τῆς Λευκίππου λέγουσιν, ἀλλ' ἐκ Κορωνίδος τῆς Φλεγύου ἐν Θεσσαλίᾳ. καὶ φασὶν ἐρασθῆναι ταύτης Ἀπόλ-

III, 10, 3. §. 6. Leucippi filiae, a Dioſcuris raptae; tertia Arſinoe Aeſculapium ex Apolline partu edit; §. 7. ſecundum alios Coronis;

rum et διήνεγκε, *excelluit*, e codd. conſenſu. §. 6. καὶ Φιλοδίκης τῆς Ἰνάχου abſunt a codd. aſſuta, ſuſpicor, ab Aegio ex Schol. Lycophr. l. d. Inachi tamen aeuum nimis remotum. ἔγημαν Διόσκουροι. interſerendum οἱ Δ. Pal. V. D. R. 3. ἔγημε Διόσκουρος. tantus horum hominum fuit ſtupor. Pro Φλεγύου „ Φλένου et in marg. Φολέου Pal. hoc idem D. M. Veſ. Vat. (niſi quod e Dorv. notatum eſt. Φολίου, e Vat. Φωλέου) vt omnes ex vno fluxiſſe dubitandum prorſus non ſit. Mox editum erat: καὶ φασὶν ἐρασθῆναι ταύτης Ἀπόλλων. τὴν δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν. Ἀπόλλων etiam in codd. Ἀπόλλω Pal. Ox. (quod ſane et ipſum bene ſe habet cf. Gregor. de Dial. p. 71) et praeterea ταύτῃ Pal. et Reg. 3. τὴν δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν erat; abeſt tamen τὴν δὲ a Pal. V. D. Reg. 3. et ab Aegii libris, nam is tollere iubet; quo ipſo patet, aliunde (et ſane ſtatim idem repetitur) hoc eſſe illatum, omninoque turbatum aliquid in h. l. Suſtuli ergo τὴν δέ. Alioqui τὴν δὲ εὐθέως συνελθεῖν defendi poſſet cum Koenio ad Corinth. l. c. exemplis aliis, cum non minus de femina, quam de mare dicatur, vt ſup. I, 3, 3. Clio συνελθοῦσα ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ παῖδα. et

λωνα, καὶ εὐθέως συνελθεῖν· τὴν δὲ, παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην ἑλομένην Ἴσχυι τῷ Ἐλάτου υἱῷ συνοικεῖν. Ἀπόλλων δὲ τὸν μὲν ἀπαγγείλαντα κόρακα καταρᾶται, ὃς τέως λευκὸν ἐόντα ἐποίησε μέλανα. αὐτὴν δὲ ἀπέκτεινε. καιομένης §. 8. §. 9. §. 10.

III, 10, 3. §. 8. quam Apollo, Ischyn sibi praelatum videns, necat; coruo delatore in nigrum colorem verso;

III, 12, 5. de Cassandra ἡ δὲ μαθοῦσα οὐ συνῆλθεν. item I, 4, 1. Λητὼ δὲ συνελθοῦσα Διί. perperam itaque Gale emendare volebat τῇ δὲ καὶ, quia communi vsu ἀνὴρ συνέρχεται γυναικί. In seqq. §. 8. non minus turbatum. Legebatur τοῦ δὲ παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην ἑλομένην, Ἴσχυι τῷ Ἐλάτου υἱῷ συνοικεῖν. Pro τοῦ δὲ, quod haud dubie vitio laborat, et pro quo Faber ἔπειτα, Gale μετὰ τοῦτο δὲ, coniiciebant, nunc τὴν δὲ locum habet, quod et Aegius cum Commel. viderat. Tum ἑλομένου vel ἑλομένου scripti, vitio nato ex proximo. συνοικεῖ Pal. quod sequitur, Ἴσχυι (ita enim nunc scribendum esse video, ex grammaticorum canone, vt distinguantur accentu mutato nomina propria ab appellatiuis) τῷ Ἐλάτου υἱῷ, ab Aegio interpolatum esse suspicor; nam in codd. est Ἴσχυϊ (τῷ addunt Regii) Κλεινέως ἀδελφῷ, haud dubie e glossemate in margine, eoque deprauato, nam Καινεύς, Caeneus, fuit Elati filius, itaque Ischyis frater; a fratre tamen declarari a nostro vix aliquis solet. Itaque haec omnia vncinis incluseram, tanquam adulterina. Sententia enim ita expedienda verbis suis est: τὴν δὲ, παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην, Ἴσχυι συνοικεῖν. Aliter sentit vir doctiss. ad Anton. Lib. p. 135. §. 9. ὃς τέως λευκὸν ἐόντα ἐποίησε μέλανα. corrigere ὃν τέως in promtu est; aut cum Emperio καὶ τέως, sed

δὲ αὐτῆς ἁρπάσας τὸ βρέφος ἐκ τῆς πυρᾶς, πρὸς Χείρωνα τὸν Κένταυρον ἤνεγκε· παρ' ᾧ καὶ τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν κυνηγετικὴν τρεφόμενος ἐδιδάχθη. καὶ γενόμενος χειρουργικὸς, καὶ τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολὺ, οὐ μόνον ἐκώλυέ τινας ἀποθνήσκειν,
§. 11. ἀλλ' ἀνήγειρε καὶ τοὺς ἀποθανόντας. παρὰ γὰρ Ἀθηνᾶς λαβὼν τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνος ῥυὲν αἷμα, τὸ μὲν ἐκ τῶν ἀριστερῶν ῥυὲν, πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο· τὸ δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, πρὸς σωτηρίαν. καὶ διὰ τούτου τοὺς τεθνηκότας
§. 12. ἀνήγειρεν. εὗρον δέ τινας λεγομένους ἀναστῆναι

III, 10, 3. §. 10. puerum rogo ereptum Chironi educandum tradit; a quo eruditus artem medicam, §. 11. 12. cum mortuos in vitam restitueret, a Iove

reliqui; quia totam ῥῆσιν insititiam esse censeo, in Reg. 3. est ὡς et in mag. ὅς. Mox vt sibi constet oratio, malim κατηρᾶτο. — ἐγκύουσαν insertum erat post αὐτὴν δὲ, prauo exemplo, in ed. Commel. cum Aegius suppleret ἔγκυον οὖσαν. a codd. vtrumque abest. — §. 10. παρ' ᾧ καὶ, scil. τρεφόμενος, nil refert, sic an παρ' οὗ scribas *apud quem* et *a quo*, et τρεφόμενος sc. Aesculapius, recte, etsi praecedit βρέφος. §. 11. τῆς Γοργόνος: male edebatur Γοργόνης. τὸ μὲν ῥυὲν et mox τὸ δὲ ῥυὲν ad λαβὼν erit referendum: ne iungas cum ἐχρῆτο, minus grata tamen et scabra haec oratio, non Apollodoro sed librariis deberi videtur; natiua est in Zenob. I, 18. qui hunc locum ante oculos habuit: τῷ μὲν γὰρ ἐκ τῶν ἀριστερῶν φλεβῶν ῥυέντι πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο, τῷ δ' ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς σωτηρίαν. ὅθεν καί τινας τεθνεῶτας ἀναστῆσαι μυθολογεῖται. §. 12.

ὑπ' αὐτοῦ Καπανέα καὶ Λυκοῦργον. ὡς δὲ Στησίχορός φησιν, Ἐριφύλην· Ἱππόλυτον, ὡς ὁ τὰ Ναυπακτικὰ συγγράψας λέγει· Τυνδάρεων, ὥς φησι Πανύασις· Ὑμέναιον, ὡς οἱ Ὀρφικοὶ λέγουσι. Γλαῦκον τὸν Μίνωος, ὡς Μνησαγόρας λέγει. Ζεὺς δὲ φοβηθεὶς, μὴ λαβόντες ἄνθρωποι θερα- ſ. 4.
πείαν, παρ' αὐτῶν βοηθῶσιν ἀλλήλοις, ἐκεραύ- §. 1.
νωσεν αὐτόν. καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς Ἀπόλλων, §. 2.
κτείνει Κύκλωπας, τοὺς τὸν κεραυνὸν Διῒ κατασκευάσαντας. Ζεὺς δὲ ἐμέλλησε ῥίπτειν αὐτὸν §. 3.
εἰς Τάρταρον· δεηθείσης δὲ Λητοῦς, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἐνιαυτὸν ἀνδρὶ θητεῦσαι. ὁ δὲ παραγενό- §. 4.
μενος εἰς Φερὰς πρὸς Ἄδμητον τὸν Φέρητος, τούτῳ λατρεύων ἐποίμαινε. καὶ τὰς θηλείας βόας πάσας διδυματόκους ἐποίησεν.

III, 10, 4. §. 1. fulmine vita priuatur. §. 2. Cyclopibus ab Apolline ob id ira incenſo interemtis, a Iove in ſeruitutem Admeto traditur Apollo.

εὗρον δέ τινας λεγομένους etc. Sequentia, vereor vt ab ipſo Apollodoro ſint profecta: olent Grammatici ſedulitatem, et fuerunt forte in margine appoſita. vid. de iis Obſſ. ad h. l. *Τυνδάρεω* Dorv. de quo v. V. L. ad II, 7, 3. §. 5. p. 214. *Μνησαγόρας* ita e Pal. Veſ. D. Regg. pro *Μνησιγόρας* vitioſum tamen et illud. Verum nomen *Meleſagoras* et *Ameleſagoras*. De eo v. Ind. Auctt.

ſ. 4. *παρ' αὐτῶν βοηθῶσιν ἀλλήλοις*. Vix ſana haec. v. de iis Obſſ. §. 3. *ἐμέλλησε*. male edebatur *ἐμέλησε*, cum verum Pal. Vat. Reg. 3. ipſi exhibeant. *Ζεὺς δὲ ἐμέλει ῥίπτειν* etiam peccatur in Zenob. l. c. §. 4. *τούτῳ λατρεύων ἐποίμαινε*. ed. pr. et

§. 5. Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου· Κυνόρτου δὲ Περιήρην· τοῦ δὲ, Οἴβαλον. Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας, Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκαρίωνα.

Γ. 5. §. 1. Ἱπποκόωντος μὲν οὖν ἐγένοντο παῖδες Δορυκλεὺς, Σκαῖος, Ἐναρσφόρος, Εὐτύχης, Βουκόλος, Λύκων, Τέβρος, Ἱππόθοος, Εὔρυτος, Ἱπποκορυστὴς, Ἀλκίνους, Ἄλκων. τούτους Ἱπποκόων ἔχων παῖδας, Ἰκαρίωνα καὶ Τυνδάρεων ἐξέβαλε

§. 2. Λακεδαίμονος. οἱ δὲ φεύγουσι πρὸς Θέστιον, καὶ

III, 10, 4. §. 5. Alius ſtirpis a Periere ductae ordo. 5. §. 1. Hippocoon eiusque progenies; §. 2. ab iis Icarion et

τούτου D. emendatum e Pal. a Commel. πάσας incluſit vncinis Commel. neſcio qua de cauſſa: legitur in codd. et in ipſo Zenob. l. c. §. 5. Poſt Βατείας nomina excideraut R. 2. vitio, non conſilio. Alia Batia Teucri f. infra. c. 12, 1. Ἰκαρίωνα, qui erat paullo ante Ἰκάριος, nota varietate nominum huius formae.

Γ. 5. Nomina quatuor ap. Pauſan. ſunt III, 15. Ἀλκίμος, Ἐναρχιφόρος, Δορκεὺς, Σεβρὸς, et inſuper alio loco c. 14. p. 241. Εὐμήδης. Iam Δορυκλεὺς eſt forte Δορκεὺς Pauſan. Σκαιὸν Herodotus agnoſcit, v. ſup. Obſſ. p. 188. ad II, 7, 3. §. 2. Ἐναρσφόρος, erat Ἐμάρσφορος, quod emendarunt iam Faber et Gale. Ἐνασφόρος eſt ap. Plutarch. Theſ. p. 14. F. Ἐναραιφόρος ap. Pauſan. Praeferam Ἐναραφόρος· Εὐτείχης eſt in Pal. Dorv. Vat. Reg. 3. iidem Λύκαν, et P. in noſtris ſchedis λύκχνον. Τέβρος apud Pauſan. Σεβρός. — ἐξέβαλε, erat ἐξέβαλεν. et hinc in codd. ἐξέβαλον. illud ν vel centies alieno loco inculcant

συμμαχοῦσιν αὐτῷ πρὸς τοὺς ὁμόρους πόλεμον ἔχοντι. καὶ γαμεῖ Τυνδάρεως Θεστίου θυγατέρα Λήδαν. αὖθις δὲ, ὅτε Ἡρακλῆς Ἱπποκόωντα καὶ §. 3. τοὺς τούτου παῖδας ἀπέκτεινε, κατέρχονται. καὶ παραλαμβάνει Τυνδάρεως τὴν βασιλείαν.

Ἰκαρίου μὲν οὖν καὶ Περιβοίας νύμφης Νηΐδος ſ. 6. Θόας, Δαμάσιππος, Ἰμεύσιμος, Ἀλήτης, Περίλεως, §. 1. καὶ θυγάτηρ Πηνελόπη, ἣν ἔγημεν Ὀδυσσεύς.

Τυνδάρεω καὶ Λήδας, Τιμάνδρα, ἣν Ἔχεμος §. 2. ἔγημε· καὶ Κλυταιμνήστρα, ἣν ἔγημεν Ἀγαμέμνων· ἔτι τε Φιλονόη, ἣν Ἄρτεμις ἀθάνατον ἐποίησε. Διὸς δὲ Λήδᾳ συνελθόντος ὁμοιωθέντος ſ. 7. κύκνῳ, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα Τυνδάρεω, ἐκ §. 1.

III, 10, 5. Tyndareus Lacedaemone eiecti ad Thestium fugiunt, cuius filiam Ledam Tyndareus ducit; idem caeso ab Hercule Hippocoonte cum filiis Spartam reductus. 6. §. 1. Icarii progenies et §. 2. Tyndarei et Ledae: in hac Helena, Pollux et Castor: 7. §. 1. secundum alios Helena ex Iove olore.

libri Apollodori. Non minus indocte mox §. 2. Pal. Dorv. συμμαχοῦσιν αὐτοῦ. post Θεστίου insertum ab Aegio erat τοῦ Αἰτωλοῦ, quod libri ignorant. §. 3. κατέρχονται, ergo vterque? Sed puto verius: κατέρχεται καὶ παραλαμβάνει.

ſ. 6. Ante Θόας inserta erant verba υἱοὶ ἄῤῥενες πέντε, quae a libris absunt, adsumta ab Aegio puto e Schol. Lycophr. 511. Post Τυνδάρεω inserendum δὲ, vt sit Τυνδάρεω δὲ καὶ Λ. §. 2. Φυλονόη Pal. Reg. 3. quod verius.

ſ. 7. Τυνδάρεω. legebatur male Τυνδάρεως. ante Διὸς abest ἐκ Dorv. Vat. Reg. 3. Τυνδάρεως υἱὸς μὲν Med.

Διὸς μὲν ἐγεννήθη Πολυδεύκης καὶ Ἑλένη· Τυν-
§. 2. δάρεω δὲ Κάστωρ. λέγουσι δὲ ἔνιοι Νεμέσεως
Ἑλένην εἶναι καὶ Διός. ταύτην γὰρ, τὴν Διὸς
φεύγουσαν συνουσίαν, εἰς χῆνα τὴν μορφὴν μετα-
βαλεῖν· ὁμοιωθέντα δὲ καὶ Δία τῷ κύκνῳ, συνελ-
§. 3. θεῖν· τὴν δὲ ὠὸν ἐκ τῆς συνουσίας ἀποτεκεῖν.
τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ἄλσεσιν εὑρόντα τινὰ ποιμένα,
Λήδᾳ κομίσαντα δοῦναι. τὴν δὲ, καταθεμένην εἰς
λάρνακα, φυλάσσειν, καὶ χρόνῳ καθήκοντι γεν-
νηθεῖσαν Ἑλένην, ὡς ἐξ αὐτῆς θυγατέρα, τρέφειν.

§. 4. Γενομένην δὲ αὐτὴν κάλλει διαπρεπῆ Θησεὺς
ἁρπάσας, εἰς Ἀθήνας ἐκόμισε. Πολυδεύκης δὲ καὶ
Κάστωρ εἰς Ἀθήνας ἐπιστρατεύσαντες, ἐν Ἅδου
Θησέως ὄντος, αἱροῦσι τὴν πόλιν, καὶ τὴν Ἑλένην
λαμβάνουσι, καὶ τὴν Θησέως μητέρα Αἴθραν
c. 8. ἄγουσιν αἰχμάλωτον. Παρεγένοντο δὲ εἰς Σπάρ-
§. 1. την ἐπὶ τὸν Ἑλένης γάμον οἱ βασιλεύοντες Ἑλ-

III, 10, 7. §. 2. et Nemesi ansere nata, §. 3. ouo a Leda seruato. §. 4. Helena a Theseo rapta, a fratribus Castore et Polluce Athenis captis reducitur cum Aethra Thesei matre abducta. 8. §. 1. Proci Helenae.

ἐγεννήθησαν edit. Commel. nullo auctore. Mox deb. ἐκ Τυνδάρεω δὲ Κ. Post Κάστωρ excidit καὶ Κλυταιμνήστρα, quod et Gale obseruauit. §. 2. Νεμέσεος Dorv. Reg. 3. εἰς χῆνα vt in Ciri v. 489. est *Amyclaeus anser*. Mox τῷ ante κύκνῳ melius abesset. §. 4. εἰς Ἀθήνας ἐκόμισε et iterum εἰς Ἀθήνας ἐπιστρατεύσαντες. altero loco εἰς Ἀθήνας esse male repetitum facile suspicari licet; verum et priore loco in promtu est emendare εἰς

λάδος. Ἦσαν δὲ οἱ μνηστευόμενοι οἵδε· Ὀδυσσεὺς §. 2. Λαέρτου, Διομήδης Τυδέως, Ἀντίλοχος Νέστορος, Ἀγαπήνωρ Ἀγκαίου, Σθένελος Καπανέως, Ἀμφίμαχος Κτεάτου, Θάλπιος Εὐρύτου, Μέγης Φυλέως, Ἀμφίλοχος Ἀμφιαράου, Μενεσθεὺς Πετεῶ, Σχέδιος Ἐπιστρόφου, Πολύξενος Ἀγασθένους, Πηνέλεως Λήϊτου, Αἴας Ὀϊλέως, Ἀσκάλαφος καὶ

Ἀφίδνας. et in id iam incidit vir doctus Misc. Obss. Vol. X. T. III. p. 382.

ſ. 8. §. 2. Ἀμφίμαχος Κτεάτου. pro eo erat Ἀμφίλοχος. ſed is mox memoratur, Amphiarai f. itidem ex Epigonis. reſcripſi Ἀμφίμαχος. Edebatur Πετέω, pro quo reponi debebat Πετεῶ, non Πετεῶ. etſi ita tradit Schol. Il. ϑ, 327. Nomen eſt Πετεὼς, vnde ducitur Πετεῶ, et Πετεῶο, quod et Aelian. IV, 5. n. 13. retinuit. De forma vid. Sylburg. ad Etymol. p. 666, 42. etſi et ibi Πετεῶ exaratum, aliter tamen Euſtath. habet, ad quem prouocat. Σχέδιος Ἐπιστρόφου. peſſime, ſi Il. β, 517. memineris: Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο. vnde patet leg. Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος Ἰφίτου. Vidit etiam Palmer. Πηνέλεως Λήϊτου. Pal. Reg. 3. Λήϊτοῦ. Statim ex Il. β, 494. ſuccurrere poteſt: Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον. Corruptus itaque Apollodorus et in hoc, et leg. Πηνέλεως Ἱππαλκίμου, καὶ Λήϊτος Ἀλεκτρυόνος. nam ſic ipſe Homer. Il. ρ, 601. 3. cf. ſup. Obſſ. p. 74. 75. ad I, 9, 16. §. 8. (p. 83). Probabilius tamen aut in margine nomen Πηνέλεως adſcriptum fuiſſe, nam is inter procos eſt apud Hyginum indeque Leiti nomen ex Homero ab indocto homine allitum, aut in contexto ſolum Πηνέλεως Ἱππαλκίμου fuiſſe, et hoc probabilius. Ad Il. β, 494. Βοιωτῶν μὲν Schol. B. et Lipſ.

Ἰάλμενος Ἄρεος, Ἐλεφήνωρ Χαλκώδοντος, Εὔμηλος Ἀδμήτου, Πολυποίτης Πειρίθου, Λεοντεὺς Κορώνου, Ποδαλείριος καὶ Μαχάων Ἀσκληπιοῦ, Φιλοκτήτης Ποίαντος, Εὐρύπυλος Εὐαίμονος, Πρωτεσίλαος Ἰφίκλου, Μενέλαος Ἀτρέως, Αἴας καὶ Τεῦκρος Τελαμῶνος, Πάτροκλος Μενοιτίου.

ſ. 9. §. 1. Τούτων ὁρῶν τὸ πλῆθος Τυνδάρεως, ἐδεδοίκει, μὴ, κριθέντος ἑνὸς, στασιάσωσιν οἱ λοιποί. §. 2. ὑποσχομένου δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, ἐὰν συλλάβηται πρὸς τὸν Πηνελόπης αὐτῷ γάμον, ὑποθήσεσθαι τρόπον τινὰ, δι' οὗ μηδεμία γενήσεται στάσις· ὡς ὑπέσχετο αὐτῷ συλλήψεσθαι ὁ Τυνδάρεως, πάντας εἶπεν ἐξορκίσαι τοὺς μνηστῆρας βοηθήσειν, ἐὰν ὁ προκριθεὶς νυμφίος ὑπὸ ἄλλου τινὸς ἀδικῆται περὶ

III, 10, 9. Iis §. 2. confilio Ulyffis Penelopen fibi pacti, iureiurando a Tyndareo obftrictis,

add. Euftath. Ἄρνης τῆς Αἰόλου καὶ Ποσειδῶνος Βοιωτός· ἀφ' οὗ ἡ Βοιωτία. οὗ Ἐτεωνός. οὗ Ἀρήϊλυκος, Ἀλεκτρυὼν, Ἵππαλκμος, (Ἱππάλκιμος) Ἀλεγήνωρ. Ἀρηϊλύκου Ἀρκεσίλαος καὶ Προθοήνωρ. (in Homero) Ἀλεκτρυόνος Λήϊτος. Ἱππάλκμου Πηνέλεως. Ἀλεγήνορος Κλόνιος. Ita ille locus conftituendus. Ἐλεφήνωρ Χαλκωδοντος. Ex Il. β, 540. fatis patet Χαλκώδοντος fuiffe reponendum, pro χαλκώδοντος quod Aegius ediderat, et codd. habent. Pro Κορώνου edebatur κορωνοῦ.

ſ. 9. κριθέντος ἑνὸς, haud dubie προκριθέντος, vt paullo poft. Sic iam Faber et Gale. §. 2. ὑποθήσεσθαι. fic Pal. Vat. D. et pars libb. Aegii. quare recepi pro ὑποθέσθαι. Mox δὲ excidit: ὡς δὲ ὑπέσχετο. τοὺς μνήστορας Vat. ὑπ' ἄλλου τινός. fic Med. reliqui ὑπὸ ἀ. at vulgo ἀπὸ ἄλλου τ.

τὸν γάμον. ἀκούσας δὲ τοῦτο Τυνδάρεως τοὺς μνηστῆρας ἐξορκίζει· καὶ Μενέλαον μὲν αὐτὸς αἱρεῖται νυμφίον, Ὀδυσσεῖ δὲ παρὰ Ἰκαρίου μνηστεύεται Πηνελόπην. §. 3.

Μενέλαος μὲν οὖν ἐξ Ἑλένης Ἑρμιόνην ἐγέννησε, καὶ κατά τινας Νικόστρατον· ἐκ δούλης Πιερίδος, γένος Αἰτωλίδος, ἤ, καθάπερ Ἀκουσίλαός φησι, Τηριδάης, Μεγαπένθη· ἐκ Κνωσσίας δὲ νύμφης, κατὰ Εὔμηλον, Ξενόδαμον. CAP. XI, 1.

Τῶν δὲ ἐκ Λήδας γενομένων παίδων, Κάστωρ μὲν ἤσκει τὰ κατὰ πόλεμον, Πολυδεύκης δὲ πυγμήν· καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν ἐκλήθησαν ἀμφότεροι Διόσκουροι. βουλόμενοι δὲ γῆμαι τὰς Λευκίππου θυγατέρας, ἐκ Μεσσήνης ἁρπάσαντες, ἔγη- f. 2. §. 1. §. 2.

III, 10, 9. §. 3. elocatur filia Menelao. 11, 1. Menelai progenies. 2. §. 1. Dioscuri §. 2. Leucippi filias raptas vxores habent Phoeben et Ilairam.

f. 1. Laborabant in nostro sequentia interpunctione: nam iungebant Νικόστρατον ἐκ Δούλης etc. Verum de his separatim in Obss. agendum est. ἐκ Δούλης inde ab Aegio scribebatur, cum Schol. et Eustath. ad l. c. Od. δ, 12. quia Homerus alias hac voce non vtitur, sed δμωὴν dicit. Πιερὶς ergo pro nomine erit accipiendum; collocatio tamen verborum vix hoc admittit, quippe quae eo ducit vt sit: Πιερίδος γένος. igitur turbatum aliquid hic esse manifestum fit: forte erat ἢ Αἰτωλίδος, aut hoc e marg. irrepsit. Τηριδάης, hoc et Schol. Homer. l. c. agnoscit, in codd. P. V. O. D. R. 3. est Τηρηΐδος. Iidem Μεγαπένθης, et ξενοδαμῶν. P. ξενωδώμων.

f. 2. §. 2. Μεσήνης P. D. V.

μαν. καὶ γίνεται μὲν Πολυδεύκους καὶ Φοίβης, Μνησίλεως· Κάστορος δὲ καὶ Ἱλαείρας, Ἀνώγων.

§. 3. Ἐλάσαντες δὲ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας λείαν μετὰ τῶν Ἀφαρέως παίδων Ἴδα καὶ Λυγκέως, ἐπιτρέπουσιν Ἴδᾳ διελεῖν· ὁ δὲ, τεμὼν βοῦν εἰς μέρη τέσσαρα, τοῦ πρώτου καταφαγόντος εἶπε τῆς λείας τὸ ἥμισυ ἔσεσθαι, καὶ τοῦ δευτέρου τὸ λοιπόν. καὶ φθάσας κατηνάλωσε τὸ μέρος τὸ ἴδιον πρῶτον Ἴδας, καὶ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ· καὶ μετ' ἐκείνου τὴν λείαν εἰς

§. 4. Μεσσήνην ἤλασε. στρατεύσαντες δὲ ἐπὶ Μεσσήνην οἱ Διόσκουροι, τήν τε λείαν ἐκείνην καὶ πολ-

III, 11, 2. §. 3. Cum Ida et Lynceo, Apharei filiis, praedam ex Arcadia agunt; fraude in praedae diuisione ab iis facta, §. 4. ex Messenia praedam agentes, Castor ab Ida,

etiam h. l. et in sqq. Μνησίλεως. in D. V. R. 2. Μησίλεως. etiam sic Schol. Lycophr. 511. ex h. l. vbi tamen additur: ἢ Μνησίνοος καὶ Ἀσίνεος, hoc forte ex praua lectione; vt et alter Ἀνώγων, ἢ Ἄναξις καὶ Αὐλόθος. In codd. est quoque Ἰλαίρας. perpetua varietate; etiam in Latinis scriptoribus v. ad Propert. I, 2, 16. §. 3. ἐκ τῆς Ἀρκαδίας λείαν. legebatur βουλείαν, mira vox haud dubie ex non intellecta compendiosa scriptura βοῶν λείαν nata. Pal. in marg. ἴσως βοῶν λείαν. atque hoc idem habent Dorv. Vess. Reg. 3. forte et ceteri, et ex Aegii libb. pars. Schol. Lycophr. l. c. vbi ex nostro sua mutuatur, habet: ἐλάσαντες βοῦς ἀρκαδικάς. Mox ἐπιτρέπουσιν Ἴδᾳ διελθεῖν praue edebatur. At διελεῖν ex Pal. laudat Commel., apud Schol. l. c. est μερίζειν. τοῦ πρώτου καταφαγόντος. τοῦ πρῶτος κ. Pal. D. Reg. 3. at Schol. Lycophr. τοῦ πρώτως κ. hoc ferri potest, idem:

λὴν ἄλλην συνελαύνουσι. καὶ τὸν Ἴδαν ὑπὸ δρυῒ ἐλόχων, καὶ τὸν Λυγκέα. Λυγκεὺς δὲ ἰδὼν Κάστορα ἐμήνυσεν Ἴδᾳ. κἀκεῖνος αὐτὸν κτείνει. Πολυδεύκης δὲ ἐδίωξεν αὐτοὺς, καὶ τὸν μὲν Λυγ- §. 5.
κέα κτείνει τὸ δόρυ προέμενος· τὸν δὲ Ἴδαν διώκων, βληθεὶς ὑπ' ἐκείνου πέτρᾳ κατὰ τῆς κεφαλῆς, πίπτει σκοτωθείς. καὶ Ζεὺς Ἴδαν κεραυ- §. 6.
νοῖ, Πολυδεύκην δὲ εἰς οὐρανὸν ἀνάγει. μὴ δεχομένου δὲ Πολυδεύκους τὴν ἀθανασίαν, ὄντος νεκροῦ Κάστορος, Ζεὺς ἀμφοτέροις, παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς, ἔδωκε. μεταστάν- §. 7.
των δὲ εἰς θεοὺς τῶν Διοσκούρων, Τυνδάρεως μεταπεμψάμενος Μενέλαον εἰς Σπάρτην, τούτῳ τὴν βασιλείαν παρέδωκεν.

Ἠλέκτρας δὲ τῆς Ἄτλαντος καὶ Διὸς, Ἰασίων Cap.
καὶ Δάρδανος ἐγένοντο. Ἰασίων μὲν οὖν, ἐρασθεὶς XII.
Δήμητρος, καὶ θέλων καταισχῦναι τὴν θεὸν, κε- §. 1. 2.

III, 11, 2. §. 5. Lynceus a Polluce, Pollux ab Ida, Idas a Iove fulmine, fternuntur. §. 6. Pollux immortalitatem recufat, nifi cum fratre communicatam. §. 7. Tyndareus regnum tradit Menelao. 12, 1. §. 1. Electrae, Atlantis filiae, (vid. cap. 10, 1.) progenies ex Iove:

καὶ τὰς βόας ἤλασαν εἰς Μεσσήνην et mox §. 4. καὶ τὴν ἀγέλην ἐκείνην: nusquam λείαν memorat. ὑπὸ δρυΐ, verba abfunt a codd. P. V. M. D. Regg. Schol. Lycophr. interponit Κάστωρ δὲ καὶ Πολυδεύκης ἐκρύβησαν στελέχει δρυός. fed omnino ille Pindarum fimul cum noftro ante oculos habuit. Mox κἀκεῖνος αὐτὸν κτείνει τὸ δόρυ προέμενος omiffis mediis Vat. Med. §. 6. ἀμφοτέρους poft Ζεὺς ed. Par. fed e vitio.

f. 1. §. 1. Ἰασίων male P.

§. 3. ραυνοῦται. Δάρδανος δὲ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ λυπούμενος, Σαμοθράκην ἀπολιπὼν, εἰς
§. 4. τὴν ἀντίπερα ἤπειρον ἦλθε. ταύτης δὲ ἐβασίλευε Τεῦκρος ποταμοῦ Σκαμάνδρου καὶ Νύμφης Ἰδαίας· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὴν χώραν νεμόμενοι Τεῦκροι
§. 5. προσηγορεύοντο. ὑποδεχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ λαβὼν μέρος τῆς γῆς, καὶ τὴν ἐκείνου θυγατέρα Βάτειαν, Δάρδανον ἔκτισε πόλιν,

III, 12, 1. Iasion, qui Cererem tentat; et Dardanus: is Samothrace relicta in Troadem traiicit, a Teucro exceptus, Batia eius filia ducta, Dardanum condit.

D. V. Ἰασίμων. §. 3. εἰς τὴν ἀντίπερα ἤπειρον. Pal. ἀντίπερι. R. 3. ἀντίπαρα. male. ἀντίπερα. est idem quod πέραν, ἀντικρύ. vid. Hesych. h. v. Eandem vocem in hac narratione habet Conon l. c. c. 21. et Schol. Lycophr. l. c. 29. vbi Potter. mutauit in ἀντίπεραν. ἀντιπέραν alii, sicque in Diodor. V, 82. 83. excusum. §. 4. Τεῦκροι. Gale laudat Schol. Il. θ. scilicet Scholion v. 284. respiciens, puto, vbi Τεῦκρον — Τευκροὶ γὰρ οἱ Τρῶες, ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν Τεύκρου. Sic et Schol. Lycophr. 1302. vt nunc editum; at et olim Τεῦκροι ibi legebatur et Τεύκρων editur in versu Callimachi Del. 231. vt et alibi passim, v. c. in Strab. Diodor. et in ipso Conone c. 21. qui omnino cum nostro conuenit. Τευκρῶν in Herodoto est V, 122. et in Steph. Byz. in Ἀβαντίς et in Τευκροί. tam parum est in his nominibus propriis, quod accentibus fidere liceat. In Homero vox non occurrit; nec Tragicis multum frequentatur; vtilior Romanis poetis. Βατείαν. vt et in Diodor. l. c. scribitur; immo Βάτειαν, a quo operae aberrarunt.

τελευτήσαντος δὲ Τεύκρου, τὴν χώραν ἅπασαν Δαρδανίαν ἐκάλεσε. Γενομένων δὲ αὐτῷ παίδων Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου, Ἶλος μὲν οὖν ἄπαις ἀπέθανεν· Ἐριχθόνιος δὲ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν, γήμας Ἀστυόχην τὴν Σιμόεντος, τεκνοῖ Τρῶα. Οὗτος παραλαβὼν τὴν βασιλείαν, τὴν μὲν χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ Τροίαν ἐκάλεσε. καὶ γήμας Καλλιῤῥόην τὴν Σκαμάνδρου, γεννᾷ θυγατέρα μὲν Κλεοπάτραν, παῖδας δὲ, Ἶλον καὶ Ἀσσάρακον καὶ Γανυμήδην. τοῦτον μὲν οὖν διὰ κάλλος ἀναρπάσας Ζεὺς δι' ἀετοῦ, θεῶν οἰνοχόον ἐν οὐρανῷ κατέστησεν. Ἀσσαράκου δὲ καὶ Ἱερομνήμης τῆς Σιμόεντος, Κάπυς· τοῦ δὲ, καὶ Θέμιδος τῆς Ἴλου, Ἀγχίσης· ᾧ δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν Ἀφροδίτη συνελθοῦσα, Αἰνείαν ἐγέννησε καὶ Λύρον, ὃς ἄπαις ἀπέθανε.

f. 2.
§. 1.
§. 2.
§. 3.
§. 4.

III, 12, 2. §. 1. Dardani filii Ilus I. et Erichthonius. Huius f. Tros: §. 2. a quo dicta Troia. Ex Callirrhoe suscipit Cleopatram, Ilum II. Ganymedem §. 3. a Ioue raptum, et Assaracum: Ex hoc §. 4. Capys, Anchisae pater, auus Aeneae.

f. 2. §. 1. τελευτήσαντος δὲ Τεύκρου recte. Pal. D. Τεῦκρος. Vat. Τεύκρους. Male districta olim erant membra, interpunctione plena post ἔκτισε πόλιν et noua sectione facta. Ἴλου. codd. Ἴλλου et mox Ἶλλος, (vt Ἴλλου ap. Diodor. l. c.) et ante παίδων αὐτῶν vulgo editum; sed αὐτῷ res postulat, et offerunt Vat. Med. — §. 2. καὶ γήμας K. forte fuit; γήμας δὲ K. tum τοῦ ante Σκαμάνδρου, vitium est ed. Par. cf. ad haec Conon. c. 12. §. 4. καὶ Ἱερομνήμης. sustuli stellulam nescio qua de caussa appositam iam in ed. pr. Θέμιδος τῆς Ἴλου. male lege-

c. 3. §. 1. Ἶλος δὲ εἰς Φρυγίαν ἀφικόμενος, καὶ καταλαβὼν ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτόθι τεθειμένον ἀγῶνα,
§. 2. νικᾷ πάλην· καὶ λαβὼν ἆθλον πεντήκοντα κούρους καὶ κόρας τὰς ἴσας, δόντος αὐτῷ τοῦ βασιλέως κατὰ χρησμὸν καὶ βοῦν ποικίλην, καὶ φράσαντος, ἐν ᾧπερ ἂν αὐτὴ κλιθῇ τόπῳ, πόλιν
§. 3. κτίζειν, εἵπετο τῇ βοΐ. ἡ δὲ ἀφικομένη ἐπὶ τὸν λεγόμενον τῆς Φρυγίας Ἄτης λόφον, κλίνεται· ἔνθα πόλιν κτίσας Ἶλος, ταύτην μὲν Ἴλιον ἐκά-
§. 4. λεσε. τῷ δὲ Διῒ σημεῖον εὐξάμενος αὐτῷ τι φανῆναι, μεθ᾽ ἡμέραν τὸ διϊπετὲς Παλλάδιον πρὸ
§. 5. τῆς σκηνῆς κείμενον ἐθεάσατο. ἦν δὲ τῷ μεγέθει τρίπηχυ· τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκός, καὶ τῇ μὲν δεξιᾷ δόρυ διηρμένον ἔχον, τῇ δὲ ἑτέρᾳ ἠλακάτην καὶ ἄτρακτον.

§. 6. Ἱστορία δὲ ἡ περὶ τοῦ Παλλαδίου τοιήδε φέρεται. φασὶ γεννηθεῖσαν τὴν Ἀθηνᾶν παρὰ Τρί-

III, 12, 3. §. 1. At Ilus condit Ilium §. 3. in Ates colle; §. 4. ostento facto per Palladium de caelo delapsum; §. 5. eius species. §. 6. Narratio de Palladio, simulacro puellae Palladis,

batur τοῦ Ἴ. correxit Emper. Pal. Dorv. Θέμιστος. Reg. 3. Θεμίστης.

c. 3. §. 1. νικᾷ πάλιν pro πάλην vitium est ed. Par. non lectio. §. 2. πόλιν κτίζει Med. §. 3. ἐπὶ τὸν λεγόμενον τῆς Φρυγίας Ἄτης λόφον. male ἀκτῆς Schol. Lycophr. l. c. etsi in aliis disertior. §. 5. δόρυ διηρμένον. Legebatur διηρτημένον, quod sensu caret; conversum tamen *elatam hastam*. atqui hoc est διαίρειν, διηρμένος. Simile vitium in Eunapio obuium fit Vit. Soph. p. 46. μέγα φρονῶν καὶ

τωνι τρέφεσθαι, ᾧ θυγάτηρ ἦν Παλλάς· ἀμφο- §. 7. τέρας δὲ, ἀσκούσας τὰ κατὰ πόλεμον, εἰς φιλονεικίαν ποτὲ προελθεῖν· μελλούσης δὲ πλήττειν τῆς Παλλάδος, τὸν Δία, φοβηθέντα, τὴν αἰγίδα προτεῖναι. τὴν δὲ εὐλαβηθεῖσαν ἀναβλέψαι, καὶ οὕτως ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τρωθεῖσαν πεσεῖν. Ἀθηνᾶν §. 8. δὲ, περίλυπον ἐπ' αὐτῇ γενομένην, ξόανον ἐκείνης

III, 12, 3. §. 7. a Minerva occisae, §. 8. aegide ornato et apud Iovem collocato;

γνώμῃ διηρημένος. immo διηρμένος *elatus animo.* §. 6. In Pal. tanquam lemma videtur interpositum: ἱστορία περὶ τοῦ Παλλαδίου. Vnde illa petita sint, non dicam; habent tamen singulare argumentum, sed in nostro libello parum diserte nec valde eleganter expositum. Ἱστορία (δὲ ἡ) in Commel. ed. expressum, nec idonea reddita caussa. τοιάδε em. cum Fabro. Mihi valde probabile fit, Palatini lectionem, in quo hoc lemma erat in margine, docere, ab Apollodoro nihil aliud profectum esse, quam post καὶ ἄτρωτον. Φασὶ δὲ γεννηθεῖσαν etc. §. 7. τὴν αἰγίδα. προτεῖναι. legebatur προσθῆναι. monuerat iam Faber legendum esse, προθεῖναι vel προτεῖναι. Schol. Lycophr. l. laud. ἀνέτεινε τὴν αἰγίδα. Iupiter, filiae Minervae timens, aegide obiecta obtutum Palladis auertit: interea Minerva vulnus infert. ἀναβλέψαι πρὸς τὴν αἰγίδα editum erat: ignorantur haec a codd. vt probabile fiat, Aegium etiam haec adoptasse e Schol. Lycophr. l. c. §. 8. περίλυπον ἐπ' αὐτῇ. Dorv. ἐπ' αὐτήν. Quae sequuntur, obscure sunt narrata, et a me in priore editione minus bene accepta, dum in honorem et memoriam Palladis Athenen aegidem, quae ei mortis caussa fuerat, *suo ipsius pectori*

ὅμοιον κατασκευάσασαν, καὶ περιθεῖναι τοῖς στέρνοις ἣν ἔδεισεν αἰγίδα, καὶ τιμᾶν ἱδρυσαμένην
§. 9. παρὰ τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ Ἠλέκτρας κατὰ τὴν φθορὰν τούτῳ προσφυγούσης, διαῤῥίψαι μετ' Ἄτης
§. 10. καὶ τὸ Παλλάδιον εἰς τὴν Ἰλιάδα χώραν. Ἶλον δὲ τούτου ναὸν κατασκευάσαντα τιμᾶν. καὶ περὶ μὲν Παλλαδίου ταῦτα λέγεται.

§. 11. Ἶλος δὲ γήμας Εὐρυδίκην τὴν Ἀδράστου, Λαομέδοντα ἐγέννησεν· ὃς γαμεῖ Στρυμὼ τὴν Σκαμάνδρου· κατὰ δέ τινας, Πλακίαν τὴν Ἀτρέως,

III, 12, 3. sed §. 9. in terram proiecto, cum ab Electra vitiata pollutum esset: §. 10. ab Ilo in templo illud repositum. §. 11. Ili II. f. Laomedon.

impofuisse, credideram; quo facta aliena commentus eram quae nunc deleui. κατασκευάσασαν Pal. Lenius esset κατασκευάσαι, καὶ, quod et Scaliger correxit; vel delendum καί. περιθεῖναι. legebatur περιθῆναι, vt mox f. 5. in nonnullis est ἐκθῆναι τὸ βρέφος, et vt passim alibi in hoc θεῖναι librarii peccarunt: veram lectionem habent codd. Vat. Reg. 3. D. O. ἣν ἔδεισεν suspecta sunt Galeo; subint. sc. ἡ Παλλάς. §. 9. διαῤῥίψαι μετ' Ἄτης. Vat. διαῤῥίψας. Scaliger coni. διαρπάσαι ignoratione fabulae. §. 10. Ἶλον δὲ τούτου ναὸν κατασκευάσαντα τιμᾶν. expectes τούτῳ. sed emend. ταῦτο, v. x., τιμᾶν. Pal. R. 3. post ναὸν inferciunt καί. — §. 11. Στρυμὼ, edebatur Στρυμῶ. Pal. μιμώ, Med. τρυμώ, quod conuenit cum eo, quod ex Hellanico laudatur. Στρυμὼ scriptum in D. V. — Πλακίαν τὴν Ἀτρέως. ed. pr. et Commel. Πλακίας. quod emendauit Faber. Placia nomen ductum esse potuit a monte Placo, vel Placio cui adiacebat Thebe: Il. ζ,

κατ' ἐνίους δὲ, Λευκίππου· καὶ τεκνοῖ παῖδας μὲν Τιθωνὸν, Λάμπωνα, Κλύτιον, Ἱκετάονα, Ποδάρκην· θυγατέρας δὲ, Ἡσιόνην, καὶ Κίλλαν καὶ Ἀστυόχην· ἐκ δὲ νύμφης Καλύβης Βουκολίωνα.

Τιθωνὸν μὲν οὖν Ἠὼς ἁρπάσασα δι' ἔρωτα, ſ. 4. εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει· κἀκεῖ συνελθοῦσα γεννᾷ παῖδας Ἠμαθίωνα καὶ Μέμνονα.

Μετὰ δὲ τὸ αἱρεθῆναι Ἴλιον ὑπὸ Ἡρακλέους, ſ. 5. ὡς μικρὸν πρόσθεν ἡμῖν λέλεκται, ἐβασίλευσε §. 1. Ποδάρκης ὁ κληθεὶς Πρίαμος· καὶ γαμεῖ πρώτην §. 2. Ἀρίσβην τὴν Μέροπος· ἐξ ἧς αὐτῷ παῖς Αἴσακος

III, 12, 3. §. 11. Huius progenies; 4. Tithonus, vnus e natis, Memnonem ex Aurora ſuſcipit. 5. §. 1. Priami liberi: §. 2. ex Arisba Aeſacus;

396. χ, 479. vnde et Thebe Placiaſ dicta, vt Dicaearchus apud Schol. l. pr. Nomen patris Atrei vix ſanum; an de filia Catrei cogitandum ſup. c. 2, 1. enumeratis accenſenda? κατ' ἐνίους δὲ Λευκίππου. ita Placia Leucippi filia. At in Schol. Lycophr. 18. (et in Vita Lycophr.) Priamus Leucippes filius eſt, vt ideo coniicere liceat, etiam h. l. Λευκίππην legendum eſſe, vt tertia Laomedontis vxor memoretur, Leucippe. Sic iam opinatus eſt Meziriac. ad Ovid. Tom. I. p. 355. Apud Hygin. f. 250. eſt Laomedon Ili filius ex Leucippe. Λάμπωνα. Dorv. Λάμπονα f. Λάμπον. Nam Λάμπος Homero eſt γ, 247.

ſ. 5. §. 1. μετὰ δὲ τὸ αἱρ. Med. μικρὸν πρόσθεν. ſatis longe tamen hinc; lib. II, 6, 4. p. 207 ſq. vbi p. 208 extr. de *Podarce* et nouo nomine *Priami*. μικρῷ Pal. D. O. R. 3. καὶ γαμεῖ, f. ὃς γ. tum Vat. πρῶτον Ἀ. §. 2. αἴσοπος Pal. αἴσοκος Reg. 3. Ἀστερόπην. in Pal. D. R. 1. 2.

γίνεται, ὃς ἔγημεν Ἀστερόπην τὴν Κεβρῆνος θυγατέρα, ἣν πενθῶν ἀποθανοῦσαν ἀπωρνεώθη.
§. 3. Πρίαμος δὲ Ἀρίσβην ἐκδοὺς Ὑρτάκῳ, δευτέραν ἔγημεν Ἑκάβην τὴν Δύμαντος, ἢ ὥς τινες φασὶ, Κισσέως· ἢ ὡς ἕτεροι λέγουσιν, Σαγγαρίου ποταμοῦ καὶ Μετώπης.
§. 4. γεννᾶται δὲ αὐτῇ πρῶτος μὲν Ἕκτωρ· δευτέρου δὲ γεννᾶσθαι μέλλοντος βρέφους, ἔδοξεν Ἑκάβη καθ᾽ ὕπαρ δαλὸν τεκεῖν διάπυρον· τοῦτον δὲ πᾶσαν ἐπινέμεσθαι τὴν πόλιν καὶ καίειν.
§. 5. Μαθὼν δὲ Πρίαμος παρ᾽ Ἑκάβης τὸν ὄνειρον, Αἴσακον τὸν υἱὸν μετεπέμψατο· ἦν γὰρ ὀνειροκρίτης παρὰ τοῦ μητροπάτορος Μέροπος διδαχθείς.
§. 6. οὗτος εἰπὼν, τῆς πατρίδος γενέσθαι τὸν παῖδα

III, 12, 5. §. 4. ex Hecuba Hector, maior natu; tum Paris seu Alexander; §. 5. somnio Hecubae, §. 6. quod Aesacus interpretatur, monitus Priamus

ἀστερόπην. Gale e Tzetza laudat Μερόπην. In Ovidio l. c. v. 769. nunc legitur *Hesperien Cebrenida*; sed prioris vocis lectio valde dubia est, alterius magis certa. Est fluuius Cebren. Iam h. l. Κεβρῆνος restituit e Pal. Commelin. sic et ceteri codd. legunt. In ed. pr. erat Κεβριόνου, ex interpolatione Aegii puto, facta ad Stephani locum in Κεβρηνία. χώρα τῆς Τρωάδος, ἀπὸ Κεβριόνου τοῦ Πριάμου. Est vtique Κεβριόνης inter filios Priami, ex Homero satis notus; cf. Il. π, 738. nec minus tamen alterum recte se habet: cf. inf. f. 6. vid. Strabo XIII. p. 891. 2. §. 3. Codd. ἀσαγγάριος et ἀσαχγγάριος. §. 5. μετεπέμψατο. Dorv. et Regii κατεπέμψατο. §. 6. γενέσθαι. Faber cm. γενήσεσθαι. sed vsum ferre quoque alterum, iam aliquoties vidi-

ἀπώλειαν, ἐκθεῖναι τὸ βρέφος ἐκέλευσε. Πρίαμος §. 7.
δὲ, ὡς ἐγεννήθη τὸ βρέφος, δίδωσιν ἐκθεῖναι οἰκέτῃ
κομίσοντι εἰς Ἴδην. ὁ δὲ οἰκέτης Ἀγέλαος ὠνομάζετο· τὸ δὲ ἐκτεθὲν ὑπὸ τούτου βρέφος, πένθ' ἡμέρας ὑπὸ ἄρκτου ἐτράφη. ὁ δὲ σωζόμενον εὑρὼν, §. 8.
ἀναιρεῖται· καὶ κομίσας, ἐπὶ τῶν χωρίων ὡς ἴδιον παῖδα ἔτρεφεν, ὀνομάσας Πάριν. Γενόμενος δὲ νεα- §. 9.
νίσκος, καὶ πολλῶν διαφέρων κάλλει τε καὶ ῥώμῃ, αὖθις Ἀλέξανδρος προσωνομάσθη, λῃστὰς ἀμυνόμενος, καὶ τοῖς ποιμνίοις ἀλεξήσας, ὅπερ ἐστὶ βοηθήσας. καὶ μετ' οὐ πολὺ τοὺς γονέας ἀνεῦρε.

III, 12, 5. §. 7. puerum exponi iubet. §. 8. Is seruatus §. 9. agnoscitur a parentibus.

mus, idem requirit *τούτου εἰπόντος*, nam *ἐκέλευσεν* ad Priamum spectare. Enimvero *iubet* aliquid fieri *ipse vates*. §. 7. *ἐκθεῖναι*. Vat. *ἐλθεῖν* ex compendio scripturae, quod et e Dorv. suspicor notatum *ἐκθῆν* supra notato *ει*. *οἰκέτι* Med. *οὐκ ἔτι* mss. Aegii. *ἐκέλευε* Reg. 3. *κομίσαντι* D. Vat. cum mss. Aegii. *Ἀγέλαος* Pal. *ἠγέλαος*. post *ὠνομάζετο* additum vulgo erat *ἢ Ἀρχέλαος*. quae absunt a Pal. et reliquis. Corrigendus hinc in Schol. Ven. ad Il. γ, 325. Πορφύριος φησὶν ἱστορεῖν τὸν γράψαντα τὰ τραγῳδούμενα (Asclepiadem puta) ὅτι ὁ θρέψας τὸν Πάριν νομεὺς Ἀρχιάλας ἐκαλεῖτο. haud dubie fuit Ἀρχέλαος. Interposuit illa Aegius e Schol. Lycophr. 138. (vnde Eudoc. p. 34) qui nostrum ante oculos habuit. *ὑπὸ ἄρτου ἐτράφη*. Pal. D. §. 8. *ἐπὶ τῶν χωρίων*, in agro, vt I, 9, 12. §. 6. *ὀνομάσας Πάριν*, sc. *ἀπὸ τοῦ παριέναι τὸν μόρον*, de qua etymologia, vt et de altera nominis Alexandri, vid. Schol. Il. γ, 325.

§.10. Μετὰ τοῦτον ἐγέννησεν Ἑκάβη θυγατέρας μὲν Κρέουσαν, Λαοδίκην, Πολυξένην, Κασσάν-
§.11. δραν· ᾗ συνελθεῖν βουλόμενος Ἀπόλλων, τὴν μαντικὴν ὑπέσχετο διδάξειν. ἡ δὲ μαθοῦσα οὐ συνῆλθεν. ὅθεν Ἀπόλλων ἀφείλετο τῆς μαντικῆς
§.12. αὐτοῦ τὸ πείθειν. Αὖθις δὲ παῖδας ἐγέννησε Δηΐφοβον, Ἕλενον, Πάμμονα, Πολίτην, Ἄντιφον, Ἱππόνοον, Πολύδωρον, Τρωΐλον. τοῦτον ἐξ Ἀπόλλωνος λέγεται γεγεννηκέναι.

§.13. Ἐκ δὲ ἄλλων γυναικῶν Πριάμῳ παῖδες γίνονται, Μελάνιππος, Γοργυθίων, Φιλαίμων, Ἱππόθοος, Γλαῦκος, Ἀγάθων, Χερσιδάμας, Εὐαγόρας, Ἱπποδάμας, Μήστωρ, Ἄτας, Δόρυκλος, Λυκάων, Δρύοψ, Βίας, Χρόμιος, Ἀστύγονος, Τελέστας, Εὔανδρος, Κεβριόνης, Μήλιος, Ἀρχέμα-

III, 12, 5. Priami filiae: in his Cassandra vates; tum §. 12. filii ex Hecuba. §. 13. Ex aliis mulieribus Priami filii et filiae.

μ, 93. ὅπερ ἐστὶ βοηθήσας. dubito an hoc ab Apollodori manu profectum sit. vid. Etymol. hac v. §. 10. Κασάνδραν scribit D. §. 11. αὐτοῦ post μαντικῆς alienum: expungendum illud, quod iam Faber monuit. aut leg. ἀφείλετο τῆς μαντικῆς αὐτὴν τὸ πείθειν aut τὴν μαντικὴν αὐτῆς τὸ πείθειν. §. 13. Ἱπποδάμες Reg. 3. sed Χερσιδάμας Il. λ, 423. Ἄτας nomen vix sanum R. 3. Ἄτης. Altes, Ἄλτης, nomen est Homericum, pater is erat Laothoes, e qua Lycaon natus Priamo cum Polydoro Il. Φ, 35. 85. 91. Δρύοψ scripsi, pro Δρύωψ. cf. Anton. Lib. 32. Βίας, e correctione Aegii ex Hygino: in libb. erat Βίβας. Ἀστύγονος. Gale em. Ἀστύνοος, est sane hoc inter no-

χος, Λαοδόκος, Μήλιος, Ἀρχέμαχος, Λαοδόκος, Ἐχέφρων, Ἰδομενεὺς, Ὑπερίων, Ἀσκάνιος, Δημοκόων, Ἄῤῥητος, Δηϊόπτης, Κλόνιος, Ἐχέμων, Ὑπείροχος, Αἰγεωνεὺς, Λυσίθοος, Πολυμέδων. θυγατέρες δὲ, Μέδουσα, Μηδεσικάστη, Λυσιμάχη, Ἀριστοδήμη.

Ἕκτωρ μὲν οὖν Ἀνδρομάχην τὴν Ἠετίωνος γαμεῖ. Ἀλέξανδρος δὲ Οἰνώνην τὴν Κεβρῆνος τοῦ ποταμοῦ θυγατέρα. αὕτη παρὰ Ῥέας τὴν μαντικὴν μαθοῦσα, προὔλεγεν Ἀλεξάνδρῳ μὴ πλεῖν ἐπὶ Ἑλένην· μὴ πείθουσα δὲ, εἶπεν, ἐὰν §. 6. §. 1. §. 2.

III, 12, 6. §. 1. Hector Andromachen, §. 2. Paris Oenonen coniugio habent; haec Paridem monet ne ad Helenam nauiget, tum, si vulneratus fuerit, vt a se medelam petat;

mina Homerica Il. ε, 144. Ἄῤῥητος forte Ἀρηΐος vt Mercer. ad Dictyn. IV, 7. coniicit, vbi Areius; est tamen quoque Ἄρητος inter Homerica nomina, et iungitur is cum Chromio p. 494. Δηϊόπτης. e corr. Aegii, in libb. δηϊόπτιον. f. Δηϊοπίτης. quod Homericum nomen est. Ἐχέμων. ita omnes codd. Pal. Ἐχέμμων. apud Homer. est Ἐχήμων Il. ε, 160. etsi et ibi var. lect. Ὑπείροχος sic poetae, vulgo Ὑπέροχος. Αἰγεωνεὺς, quod sequitur, vix sanum. f. Αἰγωνεύς. ita fuit Maliensium vrbs Αἰγώνεια ap. Stephan. et Lycophr. 903. Λύσιδρος. πολυμέδωρ Reg. 3. sed vix digna similia narratu.

§. 6. Κεβρῆνος. τοῦ ποταμοῦ. v. sup. c. 12, 5. §. 2. cf. Parthen. 4. Κεβρῆνος ἢ Οἰνέως vel Οἰνιέως est in Schol. Lycophr. l. c. Latere nomen apud Clem. Alex. Strom. I. p. 399 extr. (334.) in Οἰνώνη καὶ Βρῆνος ἐν Ἰλίῳ iam obseruatum est a viris doctis. Sed de his iam Mezir. p. 403. 4. §. 2. προέλεγεν Pal. Dorv. μέ-

τρωθῇ, παραγενέσθαι πρὸς αὐτήν· μόνην γὰρ θεραπεῦσαι δύνασθαι. τὸν δὲ Ἑλένην ἐκ Σπάρτης
§. 3. ἁρπάσαι. πολεμουμένης δὲ Τροίας, τοξευθέντα ὑπὸ Φιλοκτήτου τόξοις Ἡρακλείοις, πρὸς Οἰνώνην ἐπανελθεῖν εἰς Ἴδην. ἡ δὲ, μνησικακοῦσα, θερα-
§. 4. πεῦσαι οὐκ ἔφη. Ἀλέξανδρος μὲν οὖν εἰς Τροίαν κομιζόμενος ἐτελεύτα· Οἰνώνη δὲ, μετανοήσασα, τὰ πρὸς θεραπείαν φάρμακα ἔφερε καὶ καταλαβοῦσα αὐτὸν νεκρὸν ἑαυτὴν ἀνήρτησεν.

III, 12, 6. §. 3. vulnere accepto, frustra ab ea auxilio petito, moritur; §. 4. tum Oenone prae maerore se suspendit.

νην γὰρ, Pal. Vat. μόνη. D. μόνη. §. 3. τοξευθέντα. Aegius ait alibi esse τετρωμένον. Scilicet Scholia Lycophr. 61. respicit, e quibus eum multa interpolasse in confesso est. εἰς Ἴδην. abest εἰς ed. Par. sed sphalmate. §. 4. μετανοήσασα. apud Parthen. c. 4. δεησόμενον, ὅπως — τῶν παροιχομένων λήθην ποιήσηται, ἅτε δὴ κατὰ θεῶν βούλησιν τε ἀφικόμενον (depravata sunt; τε tollendum; alterum saltem ἅτε δὴ - ἐξικομένων) post ἔφερε in editione Par. erat ἡ γὰρ Οἰνώνη ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν ᾔσκει. verba in ed. pr. posita erant post ἀνήρτησεν, nec aliter in Commelin. (et ex ea Fab.) nisi quod vncinis inclusa, ac si a Pal. abessent; nil tamen monitum a Commelino. Laborant viri docti in μουσικήν. expeditum erat, eam ad ἐπῳδὰς referre, et hoc Faber facit. Anna Fabri a Dictyn IV, 21. φυσικὴν legit, μαγικὴν Meziriac. ad Ovid. Epp. p. 413. μαντικὴν Spanhem. ad Iuliani Caesares (*Remarques* 144. p. 25), et Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 236. Poterant supersedere hac molestia viri docti; manifestum fit verba e margine esse illata; et, si auctoritatem quaeris, dari potest:

Ὁ δὲ Ἀσωπὸς ποταμὸς, Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος· §. 5.
ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, Πηροῦς καὶ Ποσειδῶνος· ὡς δέ τινες, Διὸς καὶ Εὐρυνόμης. οὗτος Μετώπην γημάμενος· Λάδωνος δὲ τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ αὕτη· δύο μὲν παῖδας ἐγέννησεν, Ἰσμηνὸν καὶ Πελάγοντα, εἴκοσι δὲ θυγατέρας· ὧν μὲν μίαν Αἴ- §. 6.
γιναν ἥρπασε Ζεύς. ταύτην Ἀσωπὸς ζητῶν, ἧκεν εἰς Κόρινθον, καὶ μανθάνει παρὰ Σισύφου τὸν ἡρπακότα εἶναι Δία. Ζεὺς δὲ Ἀσωπὸν μὲν κεραυνώσας διώκοντα, πάλιν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα ἀπέπεμψε ῥεῖθρα. διὰ τοῦτο, μέχρι καὶ νῦν, ἐκ τῶν τούτου ῥείθρων ἄνθρακες φέρονται.

Αἴγιναν δὲ εἰσκομίσας εἰς τὴν τότε Οἰνώνην §. 7.
λεγομένην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν, μίγνυται, καὶ τεκνοῖ παῖδα ἐξ αὐτῆς Αἰακόν. Τούτῳ Ζεὺς ὄντι μόνῳ ἐν τῇ νήσῳ τοὺς

III, 12. 6, §. 5. Sequitur noua stirps: Asopi f. Aegina, §. 6. a Ioue rapta; Asopo per Sisyphi indicium prodita re; eaque §. 7. in insulam Oenonen, ab ea Aeginam appellatam, deducta, parit Aeacum.

absunt a Codd. Pal. M. D. O. Regg. Similis parenthesis est apud Conon l. c. καὶ γὰρ ἦν Oenone ἐπίπνους τῆς μαντείας, καὶ τομῆς φαρμάκων ἐπιστήμων. ἐκ θεοῦ κατεχομένην dixit Parthen. 4. §. 5. ὁ δὲ Ἀ. ποταμοῦ ὢν Vat. τοῦ ante ποταμοῦ abest Vef. Antea interpungebatur post θυγάτηρ, vnde Commelin. emendare volebat θυγατέρα. §. 6. Post Αἴγιναν editum erat ἥτις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο, quod a scriptis exulat, illatum, vt video, ab Aegio e Schol. Lycophr. ad v. 175. p. 25. §. 7. τεκνοῖ recepi

§. 8. μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. Γαμεῖ δὲ Αἰακὸς Ἐνδηΐδα, τὴν Χείρωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο, Πηλεύς τε καὶ Τελαμών. Φερεκύδης δέ φησι Τελαμῶνα φίλον, οὐκ ἀδελφὸν Πηλέως εἶναι, ἀλλὰ Ἀκταίου παῖδα καὶ Γλαύκης τῆς

III, 12, 6. §. 8. Ex hoc nati Peleus et Telamon,

e codd. P. D. V. R. 5. pro vulg. γεννᾷ. §. 8. Ἐνδηΐδα τὴν Χείρωνος. reposuit hoc Aegius libris omnibus inuitis, in quibus σκείρωνος, quod praeferendum censet Gale et Simson. p. 220 extr. in R. 3. κείρωνος. Apud Pausan. II, 29. p. 179. est Σκίρωνος, et ex Plutarcho in Thes. p. 5. A. vbi Megarensium fabulas exponit, apparet, iam antiquitus haec duo nomina fuisse confusa. Aegius sequutus est Schol. Pindari (Nem. 5, 12.) add. Schol. Il. π, 14. tuetur eius factum Meziriac. ad Ovid. Epp. p. 144. 5. *Endeidis* nomen corruptum passim occurrit, v. ad Hygin. f. 14. p. 43, 16. Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ sunt ap. Pindar. N. 5, 21. ἐξ ἧς αὐτοῦ Dorv. Ἀκταίου cum stellula apposita iam in ed. Aegiana legebatur. Gale coniectabat Ἄκτορος vel Ἄκτωνος (hoc male, nam depravata lectio est) ex Schol. Lycophr. Est locus ad v. 175. qui nihil ad rem facit. Faber coni. Ἀγκαίου sine auctoritate. Vix dubito, quin Ἄκτορος restituendum sit; vixit ille in Aegina, et duxit Aeginam Asopi f. post editum ex Ioue Aeacum, et ipse ex ea Menoetium genuit, qui in patriam Opuntem Locrorum redux Patroclum suscepit: v. Schol. Il. σ, 10. vnde Pindar. Ol. 9, 104. υἷα δ' Ἄκτορος — Αἰγίνας τε. Conf. van Stav. ad Hygin. p. 42. n. 5. Menoetius et Aeacus adeo fratres vterini. Κυχρέως, ita emendatius scripsi cum Galeo pro eo quod legebatur, Κρηθέως. Pal. Vat. κυθρέως, D. κρυ-

Κυχρέως. Μίγνυται δὲ αὖθις Αἰακὸς Ψαμάθῃ τῇ Νηρέως εἰς Φύκην ἠλλαγμένῃ διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι συνελθεῖν, καὶ τεκνοῖ παῖδα Φῶκον. §. 9.

III, 12, 6. §. 9. tum, Psamathe ducta, genitus Phocus.

θρέως. apud Diodor. l. c. IV, 72. est Glauce Cenchrei filia. Aegius ait, legi hic κυχρέως et κυτέως. vnde ipse Cretheum petierit, non addit. Vera lectio haud dubie Κυχρέως. §. 9. Legebatur antea εἰς * πηγὴν ἠλλαγμένη διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι ἀνελθεῖν. Vltimae vocis vitium in oculos incurrebat; monitum quoque iam a Fabro et Galeo. εἰς πηγὴν vnde Aegius acceperit, nil monet; codd. nostri εἰς Φύλην legunt, etiam P. D. ἀλλαγμένην, Vat. ἠλλαγμένην. Ex Oxon. Gale laudat Φύκην. Verheyck. ad Anton. Lib. p. 254. sensu hoc non destitui ait, si εἰς Φυκὴν legatur: esse hoc piscis genus apud Aristotelem: sanum tamen esse locum, εἰς πηγὴν eam esse mutatam, vt sic cum ea congrederetur Aeacus, quocum antea concumbere noluerat; (ita διὰ τὸ βούλεσθαι, omisso μὴ, legendum erit, quod, sed male, excidit ed. Par.). Meo qualicumque iudicio de lectione Φύκην prorsus dubitandum non est, cum eo lectio omnium codd. ferat, Aegii autem auctoritas suspecta sit; similis fraus Thetidis, quae inter alias formas in sepiam se mutauit; qua specie oppressa dicitur (Schol. Lycophr. 175 extr. 177. p. 26. b). Est piscis marini genus *phuca* Φυκὶς; *mole* nunc Gallis dictum: est de phycide caput apud Rondelet. de Piscib. lib. VI, 10. Communis forma sane est Φυκὶς, quae et in Epigrammate occurrit Apolloni-dae Smyrnaei Anthol. p. 415. Brunkii Analect. Tom. II. p. 133. sed variasse videtur nomen; apud Athen. III. p. 107. C. in Alexidis Co-

§. 10. Ἦν δὲ εὐσεβέστατος ἁπάντων Αἰακός· διὸ καὶ, τὴν Ἑλλάδα κατεχούσης ἀφορίας διὰ Πέλοπα, ὅτι Στυμφάλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀρκάδων πολεμῶν, τὴν Ἀρκαδίαν ἑλεῖν μὴ δυνάμενος, προσποιησάμενος φιλίαν, ἔκτεινεν αὐτὸν καὶ διέσπειρε μελείσας, χρησμοὶ θεῶν ἔλεγον, ἀπαλλαγήσεσθαι τῶν ἐνεστώτων κακῶν τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν Αἰακὸς
§. 11. ὑπὲρ αὐτῆς εὐχὰς ποιήσηται. ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ, τῆς ἀκαρπίας ἡ Ἑλλὰς ἀπαλλάττεται. τιμᾶται δὲ καὶ παρὰ Πλούτωνι τελευτήσας Αἰακὸς, καὶ τὰς κλεῖς τοῦ Ἅδου φυλάττει.

§. 12. Διαφέροντος δὲ ἐν τοῖς ἀγῶσι Φώκου, τοὺς ἀδελφοὺς Πηλέα καὶ Τελαμῶνα ἐπιβουλεῦσαι· καὶ

III, 12, 6. §. 10. Aeaci pietas, deprecatio pro Hellade, §. 11. honos apud inferos ei habitus, vt aditum Orci feruet. §. 12. Phoci caedes

mici verfibus diferte eft φύκη, cum fuperiore verfu φυκίδες anteceffiffent: Καρίδα, φύκην, κωβιὸν, πέρκην, σπάρον. Ariftot. H. A. VI, 13. ὁ ἄῤῥην φύκης. In hunc igitur pifcem mutaffe fe Pfamathe putanda eft. Nifi haec forent, equidem, nominis Phoci, quod puero ex ea nato inditum, refpectu, fufpicarer eam fe mutaffe in phocam, εἰς φώκην. §. 10. στυφάλῳ P. D. τὴν Ἀρκαδίαν ἑλεῖν. ac fi de vrbe ageretur. In ferioribus frequens hoc. Pelops fane τ. πλείστους τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον οἰκούντων προσηγάγετο vt Diodor. IV, 73 extr. μὴ δυνάμενον R. 3. μελίσσας P. cum V. M. D. R. 3. etfi hic a m. pr. μελίσας. v. fup. Not. p. 208. ad I, 9, 24. §. 1. p. 97. de Medea. Praua interpunctione poft μελείσας totus locus antea erat turbatus: quem

λαχὼν κλήρῳ Τελαμὼν συγγυμναζόμενον αὐτὸν, βαλὼν δίσκῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς, κτείνει· καὶ κομίσας μετὰ Πηλέως κρύπτει κατά τινος ὕλης. Φωραθέντος δὲ τοῦ φόνου, φυγάδες ἀπὸ Αἰγίνης ὑπὸ Αἰακοῦ ἐλαύνονται.

Καὶ Τελαμὼν μὲν εἰς Σαλαμῖνα παραγίνεται πρὸς Κυχρέα τὸν Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος τῆς c. 7. §. 1.

III, 12, 6. §. 12. per Telamonem et Peleum fratres; eorumque exilium. 7. §. 1. Telamon ad Cychreum fugit, eique in regno Salaminis succedit;

restituit Emperius. §. 12. Διαφέροντος δὲ — Φώκου. editum erat inde ab Aegio διαφέροντας δὲ — Φώκῳ. hoc in ed. Par. casu potius quam consilio, vt Oudendorp. ad Thom. M. p. 46. putabat, mutatum in διαφέροντι Φώκῳ. non male, etsi non tam pro tertio casu absoluto haberem, quam potius cum ἐπιβουλεῦσαι iungerem; sed, quod scripsimus, quodque iam Faber malebat, habent mss. Pal. V. Ves. D. R. 3. et haud dubie reliqui, compendio scripturae obscuriore; *praestabat* fratres certandi arte et sollertia, διέφερε τῶν ἀδελφῶν. (at *dissidere* a fratribus esset, διαφέρεσθαι τοῖς ἀδελφοῖς.) ἐπιβουλεῦσαι sc. φασὶ, nisi hoc excidit, vt alibi.

c. 7. §. 1. Κυχρέα quem iam vidimus c. 6. §. 8. Pal. κυγχρέα et, si Commelino fides, κεγχρέα. Dorv. κυγχρέα. Ves. et R. 3. κεγχρέα. hoc et apud Diodor. legitur IV, 72. vbi v. Wessel. n. 54. Apud Schol. Lycophr. variat scriptura: ad v. 110. vbi ex Euphorione narrat, est Κυχρέα, add. 451. (vnde sua Eudocia p. 263) ad idem ad v. 175. habet Κεγχρεύς, vbi tamen videri potest nostrum ante oculos habuisse. Variarunt igitur in nomine iam veteres. Verba Ποσειδῶνος καὶ absunt a codd. P.

Ἀσωποῦ. κτείνας δὲ ὄφιν οὗτος ἀδικοῦντα τὴν νῆσον, ἧς αὐτὸς ἐβασίλευε, καὶ τελευτῶν ἄπαις,
§. 2. τὴν βασιλείαν παραδίδωσι Τελαμῶνι. ὁ δὲ γαμεῖ Περίβοιαν τὴν Ἀλκάθου τοῦ Πέλοπος. καὶ ποιησαμένου εὐχὰς Ἡρακλέους, ἵνα αὐτῷ παῖς ἄῤῥην γένηται, φανέντος δὲ μετὰ τὰς εὐχὰς ἀετοῦ, τὸν
§. 3. γεννηθέντα ἐκάλεσεν Αἴαντα. καὶ στρατευσάμενος ἐπὶ Τροίαν σὺν Ἡρακλεῖ, λαμβάνει γέρας Ἡσιόνην τὴν Λαομέδοντος θυγατέρα, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Τεῦκρος.

Cap. XII. §. 1. Πηλεὺς δὲ εἰς Φθίαν φυγὼν πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἄκτορος, ὑπ' αὐτοῦ καθαίρεται· καὶ λαμ-
§. 1. βάνει παρ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην, καὶ
§. 2. τῆς χώρας τὴν τρίτην μοῖραν. καὶ γίνεται θυγάτηρ αὐτῷ Πολυδώρα, ἣν ἔγημε Βῶρος ὁ Περιή-

III, 12, 7. §. 2. ex Periboea fuscipit Aiacem, §. 3. cum Herculo ad Troiam profectus Hefionen ex manubiis accipit. 13, 1. §. 1. Peleus Phthian fugit, ab Eurytione lustratus, Antigone ducta, §. 2. e qua Polydorum fuscipit,

D. R. 3. vix bene, at in Medic. τὸν Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος, ita vero τοῦ Ἀσωποῦ non erat relinquendum: tum demum poterant haec ab Aegio fuppleta videri ex Schol. Lycophr. 175. At poft Ἀσωποῦ fuftuli υἱὸν, quod codd. ignorant. ἧς αὐτὸς ἐβασίλευε. leg. ἀδικοῦντα τὴν νῆσον, αὐτῆς ἐβασίλευε. haerebat vir doctus in eo quod ὄφις ἀδικεῖν dicitur; fed ἀδικεῖν fimpl. βλάπτειν, φθείρειν, κακοῦν, etiam alibi. §. 2. Ἀλκάθου Aegius videtur emendaffe, recte, nam in codd. omnino eft Ἀλκάνδρου. — §. 3. Male Faber ὃς pro καὶ ante στρατευσάμενος reponit. ἐξ ἧς αὐτοῦ Pal. D.

ρους. ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδω- ſ. 2. νίου κάπρου μετ' Εὐρυτίωνος ἐλθὼν, προέμενος ἐπὶ §. 1. τὸν σῦν ἀκόντιον, Εὐρυτίωνος τυγχάνει, καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων.

Πάλιν μὲν οὖν ἐκ Φθίας φυγὼν εἰς Ἰωλκὸν, §. 2. πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται, καὶ ὑπ' αὐτοῦ καθαίρεται. ἀγωνίζεται δὲ καὶ τὸν ἐπὶ Πελίᾳ ἀγῶνα, ſ. 3. πρὸς Ἀταλάντην διαπαλαίσας. καὶ Ἀστυδάμεια, §. 1. Ἀκάστου γυνὴ, Πηλέως ἐρασθεῖσα, περὶ συνουσίας προσέπεμψεν αὐτῷ λόγους. μὴ δυναμένη δὲ §. 2. §. 3. πεῖσαι, πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ πέμψασα, ἔφη μέλλειν Πηλέα γαμεῖν Στερόπην τὴν Ἀκάστου θυγατέρα· καὶ τοῦτο ἐκείνη ἀκούσασα, ἀγχόνην ἀνάπτει· Πηλέως δὲ πρὸς Ἄκαστον καταψεύδεται, λέγουσα, ὑπ' αὐτοῦ περὶ συνουσίας πεπειρᾶσθαι. Ἄκαστος ἀκούσας, κτεῖναι μὲν ὃν ἐκάθηρεν οὐκ ἠβουλήθη· ἄγει δὲ αὐτὸν ἐπὶ θήραν §. 4. §. 5.

III, 13. 2. §. 1. focerum imprudens occidit. §. 2. Iterum exul Iolcum adit et Peliae ludis funebribus intereſt; ab Acaſto luſtratus. 3. §. 1. Ab eius vxore fruſtra ſollicitatus, ſtupri falſo crimine accuſatus, §. 4. a marito in venatione inermis relinquitur;

ſ. 1. §. 2. γίνεται θυγάτηρ αὐτῷ. αὐτοῦ P. D. V. R. 3. *Polydora.* Πολυδώρα iidem, vnde reſtitui pro Πολυδώρη. cf. quae de hac fluctuatione formae Ionicae docte obſeruat Verheyk. ad Anton. Lib. p. 301.

ſ. 3. §. 1. τὸν ἐπὶ Πελία ἀγῶνα. Pal. D. R. 3. μελία. §. 5. Ante Ἄκαστος ἀκούσας excidit ὁ vel ὃ. quod vidit Emper. ἄγει δὲ αὐτὸν ἐπὶ θήραν. editum erat ἐπὶ θήρας. Faber em. ἐπὶ θήρας. ſed Schol. Ariſtoph. l. c. ἄγει

§. 6. εἰς τὸ Πήλιον. ἔνθεν ἁμίλλης περὶ θήρας γενομένης, Πηλεὺς μὲν οὖν, ὧν ἐχειροῦτο θηρίων, τὰς γλώσσας τούτων ἐκτέμνων εἰς πήραν ἐτίθει· οἱ δὲ μετὰ Ἀκάστου ταῦτα χειρούμενοι κατεγέλων
§. 7. ὡς μηδὲν τεθηρευκότος τοῦ Πηλέως. ὁ δὲ τὰς γλώσσας παρασχόμενος, ὅσας εἶχεν, ἐκείνοις, το-
§. 8. σαῦτα ἔφη τεθηρευκέναι. ἀποκοιμηθέντος αὐτοῦ ἐν τῷ Πηλίῳ, ἀπολιπὼν Ἄκαστος, καὶ τὴν μάχαιραν ἐν τῇ τῶν βοῶν κόπρῳ κρύψας, ἐπανέρχεται. ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ ζητῶν τὴν μάχαιραν, ὑπὸ τῶν Κενταύρων καταληφθεὶς ἔμελλεν ἀπόλ-

III, 13, 5. §. 8. in Centauros incidens,

δὲ αὐτὸν εἰς θήραν εἰς τὸ Πήλιον. Et fic paullo ante §. 2. ἐπὶ τὴν θήραν. item I, 8, 2. §. 7. — §. 6. ἁμίλλης περὶ θήρας γενομένης. iam ſic M. D. R. 3. περὶ θήραν. Πηλεὺς μὲν οὖν ὧν. natum οὖν ex ſequente delendum puto; mox τούτων defendi poteſt; nec tamen admodum placet. εἰς πήραν ἐτίθει dedit hoc emendatrix manus Aegii, in libb. erat εἰς πιῶαν. librarios graeci ſermonis imperitos aut incogitantiae mirae reos vides. εἰς πίω ἀνετίθει P. V. M. D. R. 3. exhibent. §. 7. οἱ δὲ μετὰ Ἀκάστου, ταῦτα (τὰ θηρία) χειρούμενοι. feras ſcil. Peleus, reſectis linguis, abiecerat. τεθηρευκότος. In Pal. V. Veſ. D. R. 3. τεθηρακότος, et ipſum recte; idem Aegius videtur in ſuis reperiſſe; ſed θηρεύω iam aliquoties noſter frequentavit: vt ſup. c. 4, 3. et poſt iidem libri τεθηρευκέναι retinent. Mox §. 8. reſtituendum e Schol. Ariſtoph. l. c. ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπών etc. ſaltem δὲ eſt inſerendum. καταληφθεὶς, hic idem Schol. male καταλειφθεὶς, at me-

λυσθαι. σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος. οὗτος καὶ τὴν §. 9.
μάχαιραν αὐτοῦ ἐκζητήσας δίδωσι.

Γαμεῖ δὲ * ὁ Πηλεὺς Πολυδώραν * τὴν Περιή- ſ. 4.
ρους, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Μενέσθιος ἐπίκλην, ὁ

III, 13, 3. §. 9. a Chirone ſeruatus. 4. Meneſthius ex Polydora et Boro natus.

lius mox: ὃς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ. §. 9. Poſt ἐκζητήσας edebatur καὶ ἐξευρὼν, quod a codd. abeſt. Foedatus etiam erat in editis locus praua interpunctione: σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος οὗτος. καὶ τὴν μ. tentabant verba variis modis Faber et Gale.

ſ. 4. Locus antea ſic editus erat: Γαμεῖ δὲ, ὡς λέλεκται, Πηλεὺς Ἀντιγόνην τὴν Εὐρυτίωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Πολυδώρη, ἣν ἔγημε Σπερχεῖος ὁ ποταμὸς ἐπίκλην Βῶρος ὁ Περιήρους υἱὸς, ἐξ ἧς Μενέσθιον τεκνοῖ. Mirabar haec partim otioſa, partim Homero Il. π, 173 ſqq. repugnantia, vbi Polydora Pelei filia Meneſthium vere ex Spercheo, ad vulgarem vero famam ex Boro, Perieris filio, pepererat. Sed Aegius ipſe profitetur, ſe hunc locum in libris contaminatiſſimum ex Homero concinnaſſe: ita vero eum Homeri verba parum aſſequutum eſſe neceſſe eſt. Equidem redhibui librorum lectionem quamuis corruptam, ſed ſtellulis diſtinctam. Niſi locus ex margine illatus eſt, et aliena quidem ſede, nam ad c. 13. ſ. 1. ſpectat, ſaltem in hunc modum eſt refingendus: Γαμεῖ δὲ Πολυδώραν τὴν Πηλέως Βῶρος ὁ Περιήρους, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Μενέσθιος ἐπίκλην, ὁ Σπερχειοῦ τοῦ ποταμοῦ. *Ducit Polydoram Pelei filiam Borus Perieris, e qua ipſi naſcitur Meneſthius nomine filius, vere Sperchei fluuii proles.* Nunc dabo variam lectionem quam quidem enotatam in manibus habeo. In

f. 5. Σπερχειοῦ τοῦ ποταμοῦ. Αὖθις δὲ Πηλεὺς γαμεῖ
§. 1. Θέτιν τὴν Νηρέως, περὶ ἧς τοῦ γάμου Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἤρισαν. Θέμιδος δὲ θεσπιῳδούσης ἔσεσθαι τὸν ἐκ ταύτης γεννηθέντα κρείττονα τοῦ πατρὸς,
§. 2. ἀπέσχοντο. ἔνιοι δὲ φασὶ, Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν, εἰρηκέναι Προμηθέα, τὸν ἐκ

III. 13. 5. §. 1. Certantes de Thetidis nuptiis Iupiter et Neptunus §. 2. responso Themidis seu Pomethei deterriti;

prioribus, quae in Graecis apposui, consentiunt omnes scripti; nisi quod in Reg. 3. Πηλεὺς omissum video. in sqq. habent αὐτοῦ (Reg. 1. 2. αὐτῷ) tum μὲν ἔθιος, (V. M. Reg. 3. μενέσθιος. Reg. 1. 2. μένεσθος) tandem, σπερχειοῦ sine τοῦ Vat. Med. Ceterum occurrit *Polydora Danai* filia, e qua Spercheus fl. Dryopem sustulit. ap. Schol. Apollon. I, 1213. et Anton. Lib. 32.

f. 5. Πηλεὺς abest a codd. minus bene nunc, nisi alia antecesserunt. Sequentia, Apollodori nomine laudato, habuit ante oculos Schol. Lycophr. 178. etsi alia attexuit ex aliis. Θέμιδος δὲ θεσπιῳδούσης. Legebatur Θέτιδος (vnus Vat. τέθιος) vitio manifestissimo: vid. Pindar. l. c. v. 68. Apollon. IV, 800. Commelinus quidem non adeo opus esse putabat mutatione, nam Thetidem ex Prometheo resciscere potuisse; At Faber, cum Galeo, et Meziriacus iure requirunt Θέμιδος. hic quidem videndus p. 219. vbi ceteras de Achille fabulas persequitur. Θέμιδος etiam Schol. Lycophr. l. c. Mox malim cum Commelin. ἔσεσθαι τὸν ἐξ αὐτῆς γ. et sic iterum in sqq. pro τὸν ἐκ ταύτης. Pro ἀπέσχοντο *continuerc se*, recesserunt, a consilio nuptiarum cum Thetide, constans vitium insidebat ἀποσχόντα. monitum tamen de eo. Faber em. ἀποσχέσθαι. in aliis apud Aegium erat ἀπέχειν.

ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν. τινὲς δὲ λέγουσι, μὴ βουληθῆναι Θέτιν Διῒ συν- §. 3. ελθεῖν ὑπὸ Ἥρας τραφεῖσαν, Δία δὲ ὀργισθέντα, θνητῷ ἐθέλειν αὐτὴν συνοικῆσαι. Χείρωνος μὲν §. 4. οὖν ὑποθεμένου Πηλεῖ, συλλαβεῖν κατέχειν αὐτὴν μεταμορφουμένην, ἐπιτηρήσας συναρπάζει. γινομένην δὲ ὁτὲ μὲν πῦρ, ὁτὲ δὲ ὕδωρ, ὁτὲ δὲ θηρίον, οὐ πρότερον ἀνῆκε πρὶν ἢ τὴν ἀρχαίαν μορφὴν εἶδεν ἀπολαβοῦσαν. γαμεῖ δὲ ἐν τῷ Πηλίῳ· κἀ- §. 5. κεῖ θεοὶ τὸν γάμον εὐωχούμενοι καθύμνησαν. καὶ δίδωσι Χείρων Πηλεῖ δόρυ μείλινον, Ποσειδῶν δὲ ἵππους Βάλιον τε καὶ Ξάνθον. ἀθάνατοι δὲ ἦσαν οὗτοι.

III, 13, 5. §. 4. Pelei et Thetidis nuptiae; §. 5. munera nuptialia a diis allata.

quod posui, id iam Gale vidit. §. 2. δυναστεύσειν. ex edit. Par. irrepsit: vulgaris lectio est δυναστεύειν. vtramque structuram frequentari a scriptoribus, futurum tamen nostro auctori esse sollennius, monitum sup. ad II, 2, 2. §. 6. — §. 3. θνητῷ ἐθέλειν αὐτὴν συνοικῆσαι. voluisse, imperasse, vt illa mortali nuberet. sane συνοικίσαι et facile in mentem venit, et est suauius; emendarunt sic viri docti passim, vt in Misc. Obss. Vol. X. Tom. III. p. 347. Antea legebatur ἐθελῆσαι (deb. ἐθελῆσαι). At ἐθέλειν αὐτῇ Pal. D. Reg. 3. θέλειν αὐτῇ Vat. ita vero refingendum θνητόν. §. 4. καὶ κατέχειν, καὶ κατ' εὐχὴν Pal. Reg. 3. καὶ κατευχεῖ Dorv. ex compendio litterarum. — γινομένην. f. γενομένην. vt bene Emperius coni. §. 5. ἐν τῷ πηλείῳ Vat. μήλινον Reg. 3. Post Ξάνθον in vulg. ed. erant interposita: Ἥφαιστος δὲ μάχαιραν καὶ οἱ λοι-

ſ. 6. Ὡς δὲ ἐγέννησε Θέτις ἐκ Πηλέως βρέφος,
§. 1. ἀθάνατον θέλουσα ποιῆσαι τοῦτο, κρύφα Πηλέως εἰς τὸ πῦρ ἐγκρύβουσα τῆς νυκτὸς, ἔφθειρεν ὃ ἦν αὐτῷ θνητὸν πατρῷον· μεθ᾽ ἡμέραν δὲ ἔχριεν
§. 2. ἀμβροσίᾳ. Πηλεὺς δὲ ἐπιτηρήσας, καὶ ἀσπαίροντα τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἐβόησε· καὶ Θέτις, κωλυθεῖσα τὴν προαίρεσιν τελειῶσαι, νήπιον τὸν
§. 3. παῖδα ἀπολιποῦσα, πρὸς Νηρεΐδας ᾤχετο. κομίζει δὲ τὸν παῖδα πρὸς Χείρωνα Πηλεύς. ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸν ἔτρεφε σπλάγχνοις λεόντων καὶ συῶν ἀγρίων
§. 4. καὶ ἄρκτων μυελοῖς· καὶ ὠνόμασεν Ἀχιλλέα· πρότερον μὲν ἦν ὄνομα αὐτῷ Λιγύρων· ὅτι τὰ χείλη μαστοῖς οὐ προσήνεγκε.

ſ. 7. Πηλεὺς δὲ μετὰ ταῦτα σὺν Ἰάσονι καὶ Διοσκούροις ἐπόρθησεν Ἰωλκόν· καὶ Ἀστυδάμειαν τὴν Ἀκάστου γυναῖκα φονεύει, καὶ διελὼν τὰ μέλη, διήγαγε δι᾽ αὐτῆς τὸν στρατὸν εἰς τὴν πόλιν.

III, 13, 6. §. 1. Thetis Achillem natum immortalem reddere frustra conata aufugit. §. 3. Achilles educatur a Chirone. 7. Peleus Iolcum expugnat, vxorem Acasti vlciscitur.

ποὶ ἕτεροι. quae prorſus aliena ſunt, cum ſequatur: ἀθάνατοι δὲ ἦσαν οὗτοι ſc. οἱ ἵπποι, vt ſatis notum ex Homero. enſis autem Vulcanius dudum ante Peleo fuerat datus: ſup. ſ. 3. ſed Aegius intulerat hoc ex Schol. Lycophr. 178. inuitis libris omnibus.

ſ. 6. εἰς τὸ πῦρ ἐγκρύβουσα. male codd. ἐγκρύβουσα. ſup. I, 5, 2. καταλαβοῦσα εἰς πῦρ ἐγκεκρυμμένον. §. 2. σπαίροντα Pal. et rel. §. 4. μὲν poſt πρότερον acceſſit, e Pal. in Commel.

ſ. 7. Ante μέλη interpoſui τὰ, malim tamen omnino locum refingere: καὶ διελὼν

Ὡς δὲ ἐγένετο ἐνναετὴς Ἀχιλλεὺς, Κάλχαντος λέγοντος οὐ δύνασθαι χωρὶς αὐτοῦ Τροίαν αἱρεθῆναι, Θέτις προειδυῖα, ὅτι δεῖ στρατευόμενον αὐτὸν ἀπολέσθαι, κρύψασα ἐσθῆτι γυναικείᾳ, ὡς παρθένον παρέθετο... κἀκεῖ τρεφόμενος, τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηϊδαμείᾳ μίγνυται· καὶ γίνεται παῖς Πύῤῥος αὐτῷ ὁ κληθεὶς Νεοπτόλεμος αὖθις. Ὀδυσσεὺς δὲ μηνυθέντα παρὰ Λυκομήδους ζητῶν Ἀχιλλέα, σάλπιγγι χρησάμενος, εὗρε· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον εἰς Τροίαν ἦλθε. ſ. 8. §. 1. §. 2. §. 3.

Συνείπετο δὲ αὐτῷ Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος. οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐτυφλώθη, καταψευσαμένης φθο- §. 4.

III, 13, 8. §. 1. Achilles apud Lycomedem seruatus, tandem inde §. 2. protractus ad Troiam oppugnandam proficiscitur; filio Neoptolemo apud Deidamiam matrem in insula Scyro relicto.

τὰ μέλη αὐτῆς, διήγαγε τὸν στρατόν. Fab. et Gal. emendabant διήγαγε δι᾽ αὐτῶν.

ſ. 8. παρέθετο. Faber em. παρακατέθετο. verum et alterum frequentatur, vt in hac ipsa re apud Schol. Il. τ, 338. cf. Lennep. ad Phalar. p. 179. Post illud verbum exciderunt, puto: εἰς Σκῦρον, παρὰ Λυκομήδει, facile ex eodem Scholio supplenda. Operosius Gale de suo: εἰς τὸν Λυκομήδους παρθενῶνα ἐν τῇ Σκύρῳ. Lennep. vero l. l. tentat, κρύψασα ἐσθῆτι, Λυκομήδει ὡς παρθένον παρέθετο. Mox §. 2. καὶ γίνεται παῖς Πύῤῥος αὐτοῦ. haud dubie em. αὐτῷ et nunc video idem ex Vat. notatum: erit igitur reponendum. — σάλπιγγι. diserte Hygin. f. 96. §. 3. παρὰ Λυκομήδου Pal. Dorv. f. praestat cum Emperio legere παρὰ Λυκομήδει. si enim res ita gesta fuit, vt a Lycomede

ϱὰν Φθίας τῆς τοῦ πατϱὸς παλλακίδος. Πηλεὺς δὲ αὐτὸν πϱὸς Χείϱωνα κομίσας, ὑπ' ἐκείνου θεϱαπευθέντα τὰς ὄψεις, βασιλέα κατέστησε Δολόπων.

§. 5. Συνείπετο δὲ καὶ Πάτϱοκλος ὁ Μενοιτίου καὶ Σθενέλης τῆς Ἀκάστου, ἢ Πεϱιάπιδος τῆς Φέϱητος, ἢ, καθάπεϱ φησὶ Φιλοκϱάτης, Πολυμήλης τῆς Πηλέως. §. 6. οὗτος ἐν Ὀποῦντι διενεχθεὶς ἐν παιδιᾷ πεϱὶ ἀστϱαγάλων παίζων παῖδα Κλυσώνυμον τὸν Ἀμφιδάμαντος ἀπέκτεινε. καὶ φυγὼν

III, 13, 8. §. 4. Phoenix a patre excaecatus et a Chirone visu recuperato, tum §. 5. Patroclus, qui caede Clysonymi patrata fugerat, Achilli comites dati.

παρὰ Λυκομήδους proderetur Achilles, quidni et edocuisset ille Vlyssem reliqua? §. 4. καταψευσαμένης φθορὰν Φθίας, hanc e codd. apposui. Κλυτίας intulerat Aegius scil. ex Schol. Il. ι, 449. vel ex Schol. Lycophr. 421. (cf. Mezir. ad Ovid. Epp. T. I. p. 253), sed et reliqua erant turbata; legebatur φθορᾷ. tum Pal. Reg. 3. καταψευσάμενος. Atqui hunc loquendi morem καταψεύδεσθαί τινός τι, et de ipso stupro, cuius aliquem arguit mulier, iam supra vidimus hoc libro c. 7, 5. c. 13, 3. et inf. 15, 3. vt, quid hic homines tenere potuerit, non assequaris. Valkenar. in Diatr. p. 268. post καταψευσαμένης insertum esse malit αὐτοῦ. — §. 5. Πολυμήλης τῆς Πηλέως, male erat Πολυμήλου τοῦ Π. editum et scriptum. §. 6. Post ἐν Ὀποῦντι interpositum erat τῆς Λοκρίδος, quod codd. ignorant; insertum ab Aegio, forte ex Schol. Il. μ, pr. tum διενεχθεὶς vitiose edebatur. in Schol. l. c. est ὀργισθείς. rem attigit ipse Homerus Il. ψ, 85 sq. In his: ἐν παιδιᾷ περὶ ἀστραγάλων παίζων latet vitium aliud.

μετὰ τοῦ πατρὸς, παρὰ Πηλεῖ κατῴκει καὶ Ἀχιλλέως ἐρώμενος γίνεται.

* * *

Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος, τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος, καὶ τὴν γῆν, πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν, ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν. Ἐπὶ τούτου, φασὶν, ἔδοξε τοῖς θεοῖς πόλεις καταλαβέσθαι, ἐν αἷς CAP. XIV. ſ. 1. §. 1. §. 2.

III, 14, 1. §. 1. Mythi Attici. Cecrops. §. 2. Contentio de tutela Athenarum inter Neptunum et Athenen.

In Schol. Il. μ, pr. qui cum h. l. conuenit, (etſi ſua ex Hellanico petiit, eſt περὶ ἀστραγάλων ὀργισθεὶς, ſuſpicor et hic nihil aliud fuiſſe quam διενεχθεὶς περὶ ἀστραγάλων, hinc nata in margine interpretamenta, aliud ἐν παιδιᾷ, aliud παίζων. Apollon. III, 117. in ſimili re dixit ἀμφὶ ἀστραγάλοισιν ἐψιόωντο. h. ἔπαιζον: ſed tum non eſt *de talis* ludere, ſed ludo occupatum eſſe in talis, talorum luſu.) Ipſe Homer. l. c. Il. ψ, 88. ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. Κλυσώνυμον. In Pal. Med. Dorv. Reg. 3. κλυτώνυμον. Varie omnino hoc nomen legitur: Κλησώνυμος, Κλειτώνυμος, Κλεισώνυμος, Κλεώνυμος, vid. Barneſ. ad Schol. Il. l. c. μ, pr. Ante ἀπέκτεινε editum erat ἄκων, ab Aegio adiectum puto, ex eod. Schol. nam a codd. abeſt; tandem καὶ φυγὼν vsque ad γίνεται exciderant Dorv. Cf. Schol. Il. π, 14. ex Philoſtephano Cyrenaeo.

ſ. 1. Κέκροψ. vt Πέλοψ. Δόλοψ. Δρύοψ. male libb. aliquot Κέκρωψ. τὴν γῆν, πρότερον λεγομένην Ἀκτήν. ſcribitur Ἄκτην et Ἀκτὴν, hoc Pal. et al. illud poteſt ad diſtinguendum a proprio nomen appellatiuum ſpectare. §. 2. καταβάλλεσθαι, (ſ. po-

§. 3. ἔμελλον ἔχειν τιμὰς ἰδίας ἕκαστος. ἧκεν οὖν πρῶτος Ποσειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, καὶ πλήξας τῇ τριαίνῃ, κατὰ μέσην τὴν ἀκρόπολιν ἀνέφηνε θά-
§. 4. λασσαν, ἣν νῦν Ἐρεχθηΐδα καλοῦσι. μετὰ δε τοῦτον ἧκεν Ἀθηνᾶ· καὶ ποιησαμένη τῆς καταλήψεως Κέκροπα μάρτυρα, ἐφύτευσεν ἐλαίαν, ἣ
§. 5. νῦν ἐν τῷ Πανδροσίῳ δείκνυται. γενομένης δὲ ἔριδος ἀμφοῖν περὶ τῆς χώρας, Ἀθηνᾶν καὶ Ποσειδῶνα διαλύσας Ζεὺς, κριτὰς ἔδωκεν· οὐχ, ὡς εἶπον τινὲς, Κέκροπα καὶ Κραναὸν, οὐδὲ Ἐρεχθέα·
§. 6. θεοὺς δὲ τοὺς δώδεκα. καὶ τούτων δικαζόντων ἡ χώρα τῆς Ἀθηνᾶς ἐκρίθη, Κέκροπος μαρτυρήσαν-

III, 14, 1. §. 3. Occupat honorem Neptunus mari edito in arce, at §. 4. Minerva sata olea; §. 5. dati iudices.

tius κατὰβχλέσθαι). vt sit, *vrbes condere*, vt καταβάλλειν θεμέλια dicitur. Enimvero καταλαβέσθαι est *occupare*, et mox *occupatio* κατάληψις: §. 4. τῆς καταλήψεως. vt ante καταλαβέσθαι. Pal. D. Reg. 3. καταλύσεως. Vat. κέκροπι. Mox §. 5. Ἀθηνᾶν καὶ Ποσειδῶνα ante διαλύσας glossema redolet. οὐχ. ὡς εἶπον τινὲς, Κέκροπα. pungit Callimachum; nam is ita tradiderat; vt docet Schol. ad Iliad. ρ, 33. Κρανχὸν, P. et alii male Δαναὸν, Oxon. Δάτιον, et alterum nomen Ἐρεχθέα vitiose edebatur Ἐριχθέα, vt alibi inf. c. 15, 1. etiam in Latinis scriptoribus, in Cicer. codd. Tusc. Qu. I, 48. Fin. V, 21. in Hygin. et al. In codd. Ἐρεσίχθονα. Dorv. Ἐσίχθονα. et pronior in illud sum; vt ap. Apollodor. οὐδὲ Ἐρυσίχθονα scriptum putem, Cecropis filium; nam Erechtheus non nisi multis annis post vixit, inf. c. 15, 1. Malim etiam pro καὶ Κραναὸν, ἢ Κρ. §. 6. μαρτυρήσαντος, ὅτι πρῶτον. legeba-

τος, ὅτι πρῶτον τὴν ἐλαίαν ἐφύτευσεν. Ἀθηνᾶ μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσεν Ἀθήνας· Ποσειδῶν δὲ, θυμῷ ὀργισθεὶς, τὸ Θριάσιον πεδίον §. 7. ἐπέκλυσε καὶ τὴν Ἀττικὴν ὕφαλον ἐποίησε.

Κέκροψ δὲ γήμας τὴν Ἀκταίου κόρην Ἄγραυ- C. 2. λον, παῖδα μὲν ἔσχεν Ἐρυσίχθονα, ὃς ἄτεκνος §. 1. μετήλλαξε· θυγατέρας δὲ Ἄγραυλον, Ἕρσην, Πάνδροσον. Ἀγραύλου μὲν οὖν καὶ Ἄρεος Ἀλ- §. 2. κίππη γίνεται. ταύτην βιαζόμενος Ἁλιῤῥόθιος, ὁ Ποσειδῶνος καὶ νύμφης Εὐρύτης, ὑπὸ Ἄρεος φωραθεὶς κτείνεται. Ποσειδῶν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ §. 3. κρίνεται, δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν, Ἄρει καὶ ἀπολύεται.

III, 14, 1. §. 6. assignant vrbem deae; et Athenae ab ea nomen accepere. 2. §. 1. Cecropis ex Agraulo progenies. §. 2. Ex Agraulo filia Mars Alcippen parit; cui Halirrhothius Neptuni f. vim infert; a Marte caesus. A Neptuno Mars in Areopago in iudicium vocatus.

tur ὅτι. alterum, quod res postulat, §. 7. offert quoque Pal. τὸ Θριάσιον πεδίον ἐπέκλυσε. abest πεδίον a Pal. D. et al. additum ab Aegio, ex Stephano et Thucydide; poterit ideo excludi. ἐπέκλυσε diserte Reg. 1. ἐπεκάλυσε Dorv. Vulgo leg. inde ab Aegio ἐπεκάλυψε. alii ap. Aegium ἐπέκλυσε, et ἐκάλυψε. R. 3. ἐπεκάλυε. Quod restitui, ipsa res suppeditat, ἐπικλύζειν de eluuie aquarum.

C. 2. §. 1. παῖδα refinxi pro παῖδας. Ἀγραύλην legitur in Pal. Reg. 3. et mox Ἀγραύλης, hoc etiam in Med. Vat. Variant codd. in Ἕρσην et Ἕρσην. hoc et in Pausania legitur. §. 2. Ἀλκίππη, Pal. M. Reg. 3. Ἄλκιππος. male. Quod in nostro sequitur,

f. 3. §. 1. Ἕρσης δὲ καὶ Ἑρμοῦ Κέφαλος, οὗ ἐρασθεῖσα Ἠὼς ἥρπασε· καὶ μιγεῖσα ἐν Συρίᾳ παῖδα ἐγέν- §. 2. νησε Τιθωνόν· οὗ παῖς ἐγένετο Φαέθων. τούτου §. 3. δὲ Ἀστύνοος· τοῦ δὲ, Σάνδακος· ὃς ἐκ Συρίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν, πόλιν ἔκτισε Κελένδεριν, καὶ, γήμας Φαρνάκην τὴν Μεγεσσάρου, Κινύραν τὸν

III, 14, 3. §. 1. Cephalus ex Aurora Tithonum suscipit:

§. 3. laborat mendo: Ποσειδῶν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν Ἄρει, in vltima voce adstipulantur codd. Pal. V. Vef. D. O. Reg. 3. vulgata erat ἄρη. Sollennia sunt κρίνειν τινὰ, in iudicium vocare, et κρίνειν δίκην τινί. etiam κρίνεσθαι πρός τινα. Flagitat ita ratio, vt sit aut Ποσειδῶν κρίνει — Ἄρη. aut κρίνεται πρὸς Ἄρη, aut κρίνει (τὴν δίκην) τῷ Ἄρει. Gale iungit κρίνεται Ἄρει, disceptat cum Marte; non minus tamen dicitur, δικάζειν τινί. manet etiam hiulca oratio in fine, vbi saltem leg. καὶ οὗτος ἀπολύεται. Longius recedit Scaliger ad Chron. Euseb. p. 31. Ποσειδῶνος δὲ ἀγάγοντος, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται, δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν, Ἄρης καὶ ἀπολύεται. plena tamen et absoluta sic exit oratio. cf. Pausan. I, 28. p. 68.

f. 3. §. 2. Σάνδακος dant Codd. P. O. V. R. 3. vulgo: Σάνδοκος. §. 3. Retinui Κελένδεριν. quod Strabo XIV. p. 986., et alii tuentur. cf. Gronov. ad Melam I, 13. p. 992. Κελλένδριν D. R. 3. *Celenderis* vel *Celendris* adhuc Taciti aetate munitum admodum erat castellum: Ann. II, 80. γήμας Φαρνάκην τὴν Μεγεσσάρου. editum erat Θανάκην stellula apposita ab Aegio, nescio qua de caussa. Pal. Θανάκην. restituendam esse Φαρνάκην vidit iam Munk. ad Anton. Lib. 34. pr. et Meurs. in Cypro II, 9. ex Hesych. Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης. vbi

Συρίων βασιλέα ἐγέννησε. Κινύρας οὗτος ἐν Κύ- §. 4.
πρῳ, παραγενόμενος σὺν λαῷ, ἔκτισε Πάφον. γή-
μας δὲ ἐκεῖ Μεθάρμην, κόρην Πυγμαλίωνος Κυ-
πρίων βασιλέως, Ὀξύπορον ἐγέννησε, καὶ Ἄδωνιν.
πρὸς δὲ τούτοις θυγατέρας Ὀρσεδίκην, Λαογόρην
καὶ Βραισίαν. αὗται δὲ διὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἀλ- §. 5.
λοτρίοις ἀνδράσι συνευναζόμεναι, τὸν βίον ἐν Αἰ-
γύπτῳ μετήλλαξαν. Ἄδωνις δὲ ἔτι παῖς ὢν, [c]. 4.
Ἀρτέμιδος χόλῳ πληγεὶς ἐν θήραις ὑπὸ συὸς ἀπέ- §. 1.
θανεν. Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν Φοίνικος καὶ Ἀλφεσι- §. 2.
βοίας λέγει. Πανύασις δέ φησι Θείαντος βασι-
λέως Ἀσσυρίων, ὃς ἔσχε θυγατέρα Σμύρναν.
αὕτη κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης, οὐ γὰρ αὐτὴν ἐτίμα, §. 3.
ἴσχει τοῦ πατρὸς ἔρωτα· καὶ συνεργὸν λαβοῦσα
τὴν τροφὸν, ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ νύκτας δώδεκα

III, 14, 3. a quo §. 4. ortundus Cinyras. Eius ftirps: in qua 4. §. 1. Adonis, fecundum alios §. 3. e Myrrha,

v. Not. In Suida autem eft Φαρνάκη in Σαρδανάπάλους δύο p. 287. etfi Kuft. mutauit in Φαρνάκους, Κινύραν miror abeffe ab omnibus libris: quo tamen carere oratio nequit. τὸν Συρίων βασιλέα. ita D. V. Regg. Συρέων Pal. vulgatum erat Ἀσσυρίων, follenni permutatione: v. Oudendorp. ad Sueton. p. 38. equidem et hoc et illud delendum cenfeo, infertum e margine loco alieno; nam ad Sandacum fpectare illud debuit.

f. 4. §. 1. ἐν θήραις. immo ἐν θήρᾳ. mirum, quod femper in hac voce labuntur librarii, vt fup. c. 13, 3. §. 6. fic et apud Eratofth. 33. περὶ τὰς θήρας editur. — §. 2. Σμύρναν. de fcriptura vid. doctiff. Verheyck ad An-

§. 4. συνευνάσθη. ὁ δὲ ὡς ᾔσθετο, σπασάμενος ξίφος, ἐδίωκεν αὐτήν· ἡ δὲ, περικαταλαμβανομένη, θεοῖς ηὔξατο ἀφανὴς γενέσθαι. θεοὶ δὲ κατοικτείραντες αὐτὴν εἰς δένδρον μετήλλαξαν, ὃ καλοῦσι σμύρναν.
§. 5. δεκαμηνιαίῳ δὲ ὕστερον χρόνῳ, τοῦ δένδρου ῥαγέντος, γεννηθῆναι τὸν λεγόμενον Ἄδωνιν· ὃν Ἀφροδίτη διὰ κάλλος ἔτι νήπιον, κρύφα θεῶν, εἰς λάρ-

III, 14, 4. §. 6. in myrrham fruticem mutata, natus. Amat eum Venus, et apud Proserpinam seruandum abscondit; at illa amore pueri capta, non reddit;

tonin. Lib. p. 299. σμίρναν Pal. §. 4. ἡ δὲ περικαταλαμβανομένη. legebatur παρακαταλαμβανομένη sine sensu. Alterum iam Commel. et Gale reponi voluerant. προκαταλαμβανομένη coni. Faber. προκατάληπτος in simili re legebatur inf. c. 14, 8. extr. §. 7. sed a me in περικατάληπτος mutatum; περικαταλαμβάνεσθαι magis accommodatum etiam h. l. et in Vat. Pal. reperio περὶ καταλαμβανομένη. In Diodoro II, 50. p. 162. lin. 77. ἐὰν δὲ περικατάληπτον ᾖ de camelopardo. In Schol. Il. σ, 486. Pleiades Orionem fugientes, αἱ δὲ περικατάληπτοι γενόμεναι. Schol. Apollon. IV, 228. Iphin περικατάληπτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ Αἰήτου περιστάντος αὐτὸν βρόχῳ. Alioqui malim simpliciter ἡ δὲ καταλαμβανομένη. *deprehensa;* Zenob. III, 14. de Pandionis filiabus: αἱ δὲ καταλαμβανόμεναι ηὔξαντο ἀφανεῖς γενέσθαι, vt h. l. ηὔξατο ἀφανὴς γενέσθαι, sic scripsi ratione grammatica iubente; accedentibus codd. P. Vef. D. O. pro vulgari ἀφανῆ, sollenni lapsu, de quo monitum a Dorvill. ad Charit. p. 452. ὃ καλοῦσι σμύρναν. Pal. ὃ καλοῦσιν μύρναν Dorv. Reg. 3. ὃ καλοῦσι μύρναν. Vat. ὃ καλοῦσι σμύρνας. §. 5. διὰ κάλλος legebatur διὰ κάλλους, sed iam emendauit

νακα, κρύψασα, Περσεφόνῃ παρίστατο. ἐκείνη δὲ, ὡς ἐθεάσατο, οὐκ ἀπεδίδου. κρίσεως δὲ ἐπὶ Διὸς §. 6. γενομένης, εἰς μοίρας διῃρέθη ὁ ἐνιαυτός· καὶ μίαν μὲν παρ' ἑαυτῷ μένειν τὸν Ἄδωνιν, μίαν δὲ παρὰ Περσεφόνῃ προσέταξε, τὴν δὲ ἑτέραν παρὰ Ἀφροδίτῃ. ὁ δὲ Ἄδωνις ταύτῃ προσένειμε καὶ τὴν ἰδίαν §. 7. μοῖραν. ὕστερον δὲ θηρεύων Ἄδωνις ὑπὸ συὸς πληγεὶς ἀπέθανε.

Κέκροπος δὲ ἀποθανόντος, Κραναὸς αὐτόχθων ſ. 5. ὤν, ἐφ' οὗ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος λέγεται κατα- §. 1.

III, 14, 4. §. 6. iudicio a Iove conſtituto, per partes anni cum alterutra habitat. 5. In Attica Cecropi ſuccedit Cranaus; ſub quo diluuium Deucalionis fuit;

Faber probante Dorvill. ad Carit. p. 452. et ſic mſ. Dorv. cum Reg. 3. Ipſe Anton. Lib. c. 34. καὶ αὐτὸν Ἀφροδίτη πλεῖστον ἠγάπησε διὰ τὸ κάλλος. κρύφα θεῶν haud dubie e margine irrepſit: quorſum enim κρύφα θεῶν. κρύψασα? παρίστατο tanquam depoſitum. οὐκ ἀπεδίδου. cf. Hymn. Orph. 55, 10. 11. — §. 6. κρίσεως ἐπὶ Διὸς γενομένης. vel vt ille praeſideret, vel vt in eius poteſtate haberetur eique permitteretur. εἰς μοίρας. erat εἰς τρεῖς μ. ſed vocem illam ignorant codd. mox παρ' ἑαυτοῦ P. V. D. minus recte. περὶ Περσεφόνῃ Pal.

ſ. 5. *Cranaus* ſuccedit Cecropi. Κραναὸς * αὐτόχθων edebatur inde ab Aegio; ſcilicet putatur deeſſe ἐβασίλευε. Poſſunt quidem, eiecto οὗτος, iungi Κραναὸς — γήμας — ἐγέννησε. αὐτόχθων ὤν. altera vocula auxi, cum ſimpliciter αὐτόχθων eſſet, etſi parum refert: ſed erat in codd. D. Veſ. αὐτοχθώνων et in Regg. αὐτοχθώνων. (Oudendorpii obſeruationem ap. Gronov. ad Melam p. 992.

§. 2. κλυσμὸν γενέσθαι. οὗτος γήμας ἐκ Λακεδαίμονος Πεδιάδα τὴν Μήνυτος, ἐγέννησε Κραναὴν, καὶ Κραναίχμην, καὶ Ἀτθίδα· ἧς ἀποθανούσης ἔτι παρθένου, τὴν χώραν Κραναὸς Ἀτθίδα προσηγόρευσε.

ſ. 6. Κραναὸν δὲ ἐκβαλὼν Ἀμφικτύων ἐβασίλευσε.

§. 1. τοῦτον ἔνιοι μὲν Δευκαλίωνος, ἔνιοι δὲ αὐτόχθονα λέγουσι.

§. 2. Βασιλεύσαντα δὲ αὐτὸν ἔτη δώδεκα Ἐριχθόνιος ἐκβάλλει. τοῦτον οἱ μὲν Ἡφαίστου καὶ τῆς Κραναοῦ θυγατρὸς Ἀτθίδος εἶναι λέγουσιν· οἱ δὲ,

§. 3. Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς, οὕτως· Ἀθηνᾶ παρεγένετο πρὸς Ἥφαιστον, ὅπλα κατασκευάσαι θέ-

III, 14, 6. §. 1. eique Amphictyon; huic §. 2. Erichthonius; dictus ex Vulcano et Minerva natus arma fabricanda ab eo petente;

non assequor.) §. 2. γήμας ἐκ Λακεδαίμονος Πεδιάδα τὴν Μήνυτος. non aliunde nota haec, et vix satis sana. Μήνυτος e codd. dedi pro Μήνητος.

ſ. 6. §. 1. ἔνιοι δὲ αὐτόχθονα λέγουσι. sic restitui, quod res iubebat facere et Piers. ad Moerid. p. 112. cum Galeo e cod. Oxon. nec dubito in Pal. et aliis etiam sic legi, sed obscuro forte compendio scripturae; vulgo αὐτόχθονος legebatur. §. 2. ἔτη δώδεκα. legebatur ἐπὶ δώδεκα, ἔτη. vltima vox abest a Pal. D. Regg. recte; nam latet illa in ἐπὶ, quod in ἔτη mutaui, monente quoque Pierson. ad Moerid. p. 112. — Ἡφαίστου καὶ τῆς Κραναοῦ θυγατρὸς Ἀτθίδος. legebatur vitiose Ἡφαίστης τῆς Κραναῆς θ. A. ex litterarum compendioso ductu non intellecto. Monuere tamen de emendatione Faber et Gale, qui etiam Tzetzam in Chil. laudat; est locus Chil. V, 670.

λουσα. ὁ δὲ, ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ Ἀφροδίτης, εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθε τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ διώκειν αὐτὴν ἤρξατο· ἡ δὲ ἔφευγεν. ὡς δὲ ἐγγὺς αὐτῆς §. 4. ἐγένετο, πολλῇ ἀνάγκῃ, ἦν γὰρ χωλὸς, ἐπειρᾶτο συνελθεῖν. ἡ δὲ, ὡς σώφρων καὶ παρθένος οὖσα, οὐκ ἠνέσχετο. ὁ δὲ ἀπεσπέρμηνεν εἰς τὸ σκέλος τῆς θεᾶς. ἐκείνη δὲ μυσαχθεῖσα, ἐρίῳ ἀπομάξασα §. 5. τὸν γόνον εἰς γῆν ἔῤῥιψε. Φευγούσης δὲ αὐτῆς, καὶ τῆς γονῆς εἰς γῆν πεσούσης, Ἐριχθόνιος γίνεται. τοῦτον Ἀθηνᾶ κρύφα τῶν ἄλλων θεῶν ἔτρεφεν, §. 6. ἀθάνατον θέλουσα ποιῆσαι· καὶ καταθεῖσα αὐτὸν εἰς κίστην, Πανδρόσῳ τῇ Κέκροπος παρακατέθετο, ἀπειποῦσα τὴν κίστην ἀνοίγειν. αἱ δὲ ἀδελφαὶ §. 7. τῆς Πανδρόσου ἀνοίγουσιν ὑπὸ περιεργίας, καὶ θεῶνται τῷ βρέφει παρεσπειραμένον δράκοντα·

III, 14, 6. §. 6. a dea Pandroſo Cecropis f. ſeruandus datus Erichthonius,

§. 3. ἐγκαταλελεγμένος P. V. Veſ. D. Reg. 3. Sane amor, cupido, dicitur καταλαβεῖν τινα. §. 4. ὡς δὲ ἐγγὺς, abeſt δὲ a Pal. πολλῇ ἀνάγκῃ ad ſeqq. retrahit Gale, ita vero ridicula exorietur ſententia, ſi claudicatio pro cauſſa habenda; immo vero referendum ad antec. nam curſum claudus pes inhibere ſolet. §. 5. τον γόνον. ſic et codd. male edebatur τὸ γ. In fragmenti marmoris Veliterni Borgiani ab Heeren edito legitur ex Apollodoro: — Ἡφαιστον. και, μη προς δεξαμενης (ſcil. Αθηνας) το λεχος, γονης επι την γην πεσουσης, γενναται Εριχθονιος. §. 6. παρακατέθετο. Pal. ἐπικατέθετο, mox δὲ inter αἱ ἀδελφαὶ ipſi codd. ſuppeditabant. §. 7. παρεσπειρα-

§. 8. καὶ, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ὑπ' αὐτοῦ διεφθάρησαν τοῦ δράκοντος. ὡς δὲ ἔνιοι, δι' ὀργὴν Ἀθηνᾶς ἐμμανεῖς γενόμεναι, κατὰ τῆς ἀκροπόλεως αὐτὰς
§. 9. ἔῤῥιψαν. Ἐν δὲ τῷ τεμένει τραφεὶς Ἐριχθόνιος ὑπ' αὐτῆς Ἀθηνᾶς, ἐκβαλὼν Ἀμφικτύονα, ἐβασίλευσεν Ἀθηνῶν· καὶ τὸ ἐν ἀκροπόλει ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς ἱδρύσατο, καὶ τῶν Παναθηναίων τὴν
§. 10. ἑορτὴν συνεστήσατο· καὶ Πασιθέαν Νηΐδα νύμφην ἔγημεν, ἐξ ἧς παῖς Πανδίων ἐγεννήθη.

ſ. 7. Ἐριχθονίου δὲ ἀποθανόντος καὶ ταφέντος ἐν
§. 1. τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς, Πανδίων ἐβασίλευσεν·

III, 14, 6. tum §. 9. in templo deae enutritus, rex factus eius ſignum in arce conſecrat et Panathenaea inſtituit; idem Minervae templo ſepelitur. 7. §. 1. Succedit Pandion I.

μένον δράκοντα. prorſus quod Ovid. v. 561. *adporrectumque draconem;* alioqui coniectarem περιεσπειραμένον. — §. 8. ὑπ' αὐτοῦ διεφθάρησαν, vulgg. ἀπ' α. ſed verum ipſi codd. P. V. R. 3. offerunt: item αὐτὰς ἔῤῥιψαν pro αὐτάς. ſimilibus fere verbis narrat haec Pauſan. I, 18 pr. §. 9. Πασιθέαν Νηΐδα. nomen vix ſanum; legendum Πραξιθέαν. v. Obſſ. §. 10. Sane Pal. πραξιθέαν ſed. σ ſuper ξ appicta: hinc codd. V. M. O. Reg. 3. D. πρασιθέαν. Tzetza Chil. I, 174. Φρασιθέαν, at idem Chil. V, 521. πραξιθέαν ſcribit. Haec eadem varietas etiam apud alios ſcriptores, a quibus nomen memoratur, occurrit. ἐξ ἧς αὐτῆς παῖς Pal. D. V. R. 3. αὐτῇ Med. ſaltem αὐτῷ ſcribendum.

ſ. 7. καὶ ταφέντος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς. legebatur ἐν τῷ α τῷ τεμένει qua lectione nihil facile videas inſulſius. Emendant Meurſ. Regg. Athen. II, 9. Gale ad n. I. et iam olim Scaliger ἐν

ἐφ' οὗ Δημήτηρ καὶ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικὴν §. 2. ἦλθον. ἀλλὰ Δήμητρα μὲν Κελεὸς εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ὑπεδέξατο· Διόνυσον δὲ Ἰκάριος, καὶ λαμ- §. 3. βάνει παρ' αὐτοῦ κλῆμα ἀμπέλου. καὶ τὰ περὶ τὴν οἰνοποιΐαν μανθάνων, καὶ τὰς τοῦ θεοῦ δωρήσασθαι θέλων χάριτας ἀνθρώποις, ἀφικνεῖται πρός τινας ποιμένας, οἳ γευσάμενοι τοῦ ποτοῦ, καὶ χωρὶς ὕδατος δι' ἡδονὴν ἀφειδῶς ἑλκύσαντες, πεφαρμάχθαι νομίζοντες, ἀπέκτειναν αὐτόν. μεθ'

III, 14, 7. Sub quo §. 2. Ceres et Bacchus in Atticam veniunt. Icarius beneficium vini a Baccho acceptum et cum rusticis communicatum morte luit;

τῷ αὐτῷ τεμένει, sc. quo nutritus fuerat; sed et ieiunum hoc, et lapsus caussa parum probabilis. Faber conj. ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς τεμένει Mihi videtur error inde natus, quod librarius volebat ἀθηνᾶς nomen alieno loco pingere, sed littera prima exarata se cohibuit; sequens librarius aut incuria aut animi stupore litteram illam redhibuit. §. 2. ἐφ' οὗ etiam hic ἀφ' Pal. M. D. R. 3. εἰς τὴν Ἐλευσῖνα excusari potest; sed valde verisimile, margini fuisse allitum ad illud: εἰς τὴν Ἀττικήν. §. 3. δι' ἡδονὴν ἀφειδῶς. Ordo ex Pal. V. D. emendatus; erat ἀφειδῶς δι' ἡδονήν. erat porro ἐκλύσαντες, quod relinqui potuisse mireris: ἑλκύσαντες notatum quoque e libb. est, Pal. V. Ox. R. 3. verba μεθ' ἡμέραν δὲ νοήσαντες ἔθαψαν αὐτόν, accessere in ed. Commel. nec monitum vnde: ex Pal. scilicet; et habent cett. codices. Faber cum Galeo em. νήφοντες. propius ad Scholion Homeric. l. c. Valken. pag. 64. praefert νήψαντες. potest alius conicere μετανοήσαντες, *cum poeniteret*

§. 4. ἡμέραν δὲ νοήσαντες, ἔθαψαν αὐτόν. Ἠριγόνῃ δὲ τῇ θυγατρὶ, τὸν πατέρα μαστευούσῃ, κύων συνήθης ὄνομα Μαίρα, ἣ τῷ Ἰκαρίῳ συνείπετο, τὸν νεκρὸν ἐμήνυσε· κἀκείνη κατοδυρομένη τὸν πατέρα, ἑαυτὴν ἀνήρτησε.

f. 8. §. 1. Πανδίων δὲ γήμας Ζευξίππην τῆς μητρὸς τὴν ἀδελφὴν, θυγατέρας μὲν ἐτέκνωσε Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν· παῖδας δὲ διδύμους Ἐρεχθέα καὶ
§. 2. Βούτην. πολέμου δὲ ἐξαναστάντος πρὸς Λάβδακον περὶ γῆς ὅρων, ἐπεκαλέσατο βοηθὸν ἐκ Θράκης Τηρέα τὸν Ἄρεος· καὶ τὸν πόλεμον σὺν αὐτῷ κατορθώσας, ἔδωκε Τηρεῖ πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ
§. 3. θυγατέρα Πρόκνην. ὁ δὲ, ἐκ ταύτης γεννήσας παῖδα Ἴτυν, καὶ Φιλομήλας ἐρασθεὶς, ἔφθειρε

III, 14, 7. §. 4. Maerae canis odoratu, inuento patris corpore, se suspendit Erigone filia. 8. §. 1. Pandionis ex Zeuxippe liberi: Erechtheus et Butes, Procne et Philomela. §. 2. Bello cum Labdaco orto Tereus socius arcessitus Procnen coniugio accipit, §. 3. mox Philomelae vim infert, excisa lingua.

facti. At nulla mutatione opus; νοήσαντες, cum sopore discusso *viderent quae perpetrauerant.* Ita fere sup. I, 9, 18. p. 58. de Argonautis noctu cum Cyzico congressis: μεθ' ἡμέραν δὲ, ὡς ἔγνωσαν.

f. 8. §. 2. λαύδακον D. M. Reg. 3. vt ibid. τὸν Ἄρεος Pal. Ἄρεως ed. Rom. Comm. §. 3. καὶ Φιλομήλας. edebatur Φιλομήλης. erat tamen prius in codd. Pal. V. D. Reg. 3. Conon. l. c. al. Est Φιλομήλα, y. c. ap. Demosth. Pausan. Forte ad eundem modum formatum erat Πολυμήλα sup. III, 13, 8. §. 5. sed in nominibus his, quae tan-

καὶ ταύτην, εἰπὼν τεθνᾶναι Πρόκνην, κρύπτων ἐπὶ τῶν χωρίων. αὖθις δὲ γήμας Φιλομήλαν, §. 4.
συνηυνάζετο, καὶ τὴν γλῶσσαν ἐξέτεμεν αὐτῆς. ἡ δὲ ὑφήνασα ἐν πέπλῳ γράμματα καὶ διὰ τούτων ἐμήνυσε Πρόκνῃ τὰς ἰδίας συμφοράς. ἡ δὲ, §. 5.
ἀναζητήσασα τὴν ἀδελφὴν, κτείνει τὸν παῖδα Ἴτυν, καθεψήσασα, Τηρεῖ δεῖπνον ἀγνοοῦντι προτίθησι· καὶ μετὰ τῆς ἀδελφῆς διὰ ταχέως ἔφυγε. Τηρεὺς δὲ αἰσθόμενος, ἁρπάσας πέλεκυν, ἐδίωκεν. §. 6.
αἱ δὲ, ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος γινόμεναι περικα-

III, 14, 8. §. 5. **Procne et Philomela Tereum §. 6. filio in epulis appofito vltae.**

tum ex poetis nota funt, Ionica faepe ratio obtinet. ὁ δὲ ἐκ ταύτης. in feqq. oratio fcabra; multo magis deprauata in ed. Rom. et Commel. Faber emendat καὶ κρύπτων. Equidem in verbis ἔφθειρε καὶ ταύτην agnofcebam manum interpolatoris: nunc tamen peruideo tranfpofitione loco fuccurri poffe. Tolerabili faltem modo decurrit narratio hoc modo: ὁ δὲ, ἐκ ταύτης γεννήσας παῖδα Ἴτυν, καὶ Φιλομήλας ἐρασθεὶς ἔφθειρε καὶ ταύτην. εἰπὼν γὰρ τεθνᾶναι Πρόκνην, αὖθις δὲ γήμας Φιλομήλαν συνευνάζετο, καὶ, κρύπτων ἐπὶ τῶν χωρίων, (in agro: vt fup. I, 9, 11. §. 3. et aliquoties) τὴν γλῶσσαν ἐξέτεμεν αὐτῆς. abduxerat enim Philomelam a patre loco defunctae fororis ducendam. §. 4. συνευνάζετο Vat. ὑφήνασα . . ἐμήνυσε iungenda funt, et expungendum καὶ temere illatum. Πρόκνην male poft ἐμήνυσε Pal. Dorv. Vat. §. 5. Poft Ἴτυν deeft καὶ. δεῖπνον ἀ. προτίθησι. ex communi vfu cum Fabro leg. παρατίθησι. quod et Zenob. III, 14. habet, qui in nonnullis Apol-

§. 7. τάληπτοι, θεοῖς εὔχονται ἀπορνεωθῆναι. καὶ Πρόκνη μὲν γίνεται ἀηδών· Φιλομήλα δὲ, χελιδών. ἀπορνεοῦται δὲ καὶ Τηρεὺς, καὶ γίνεται ἔποψ.

Cap. XV. f. 1. §. 1. Πανδίονος δὲ ἀποθανόντος, οἱ παῖδες τὰ πατρῷα ἐμερίσαντο. καὶ τὴν βασιλείαν Ἐρεχθεὺς λαμβάνει. τὴν δὲ ἱερωσύνην τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ §. 2. Ποσειδῶνος τοῦ Ἐριχθονίου Βούτης. γήμας δὲ Ἐρεχθεὺς Πραξιθέαν τὴν Φρασίμου καὶ Διογενείας τῆς Κηφισοῦ, ἔσχε παῖδας Κέκροπα, Πάνδωρον, Μητίονα· θυγατέρας δὲ, Πρόκριν, Κρέουσαν, Χθονίαν, Ὠρείθυιαν, ἣν ἥρπασε Βορέας.

III, 14, 8. §. 7. In aues cum eo mutantur. 15, 1. §. 1. Erechtheus patri in regno, Butes in sacerdotio Athenes et Neptuni Erechthei succedit. §. 2. Erechthei et Praxitheae liberi.

lodorum expressit. §. 6. πελέκην et ἔδακεν Vat. ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος quem locum in hac narrationis parte habeant, non dicam. περικατάληπτοι. reposui secundum ea, quae paullo ante f. 4. §. 4. sunt obseruata, cum Pal. D. Reg. 3. et Vat. exhiberent, Ves. παρακατάληπτος. quod et in marg. Vat. vulgo προκατάληπτοι. omnia profecta ex compendiosa scriptura; in quam vtinam homines ne incidissent! quanta sic molestae eruditionis parte careremus! Zenob. l. c. simpliciter καταλαβόμεναι. leg. καταλαμβανόμεναι. §. 7. ἀπορνεοῦται, ex grammatica ratione et codd. pro vulg. ἀπορνεοῦται.

f. 1. §. 2. Πρασιθέαν Vat. vt sup. c. 14, 6. p. 169. Not. p. 837. κυφισοῦ Vat. κυφίσου Dorv. κεφίσου Pal. Reg. 3. *Orithyiae* nomen plerumque corrupte scriptum; editum erat ὠρειθεῖαν. ὠρείθειαν Pal. ὠρειθείαν Dorv. Vat. Reg. 3.

Χθονίαν μὲν οὖν ἔγημε Βούτης· Κρέουσαν δὲ Ξοῦθος. Πρόκριν δὲ Κέφαλος ὁ Δηιόνος. ἡ δὲ, λαβοῦσα χρυσοῦν στέφανον, Πτελέοντι συνευνάζεται· καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κεφάλου, πρὸς Μίνωα φεύγει. ὁ δὲ αὐτῆς ἐρᾷ, καὶ πείθει συνελθεῖν. εἰ δέ γε συνέλθοι γυνὴ Μίνωι, ἀδύνατον ἦν αὐτὴν σωθῆναι· Πασιφάη γὰρ, ἐπειδὴ πολλαῖς Μίνως συνηυνάζετο γυναιξὶν, ἐφαρμάκευσεν αὐτὸν, καὶ, ὁπότε ἄλλῃ συνηυνάζετο, εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει θηρία, καὶ οὕτως ἀπώλλυντο. ἔχοντος οὖν αὐτοῦ

§. 3.
§. 4.
§. 5.
§. 6.

III, 15, 1. Filiae §. 3. Chthonia, §. 4. Procris, Cephalo nupta, §. 6. ad Minoem fuga facta,

§. 1. ὁ Δηϊόνος. editum erat Δηιονέως. quod etiam Tzetza Chil. I, 541. habet, hunc locum exscribens; sed illud Pal. Dorv. Vat. Met. Reg. 3. nisi quod ὁ omittunt. De varietate hac vid. V. L. ad I, 7, 3. §. 4. p. 45. §. 4. Πτελέοντι. Vat. τελέοντι. Med. παντελέοντι R. 3. πτελεόντι. nomen aliunde non notum. Nisi Teleontem Atheniensem huc voces, cuius filius Butes (diuersus ab eo, quem in Apollod. paullo ante vidimus) inter Argonautas erat sup. I, 9, 16. Apollon. I, 95. et al. apud Burman. Catal. Argon. in *Butes*. Apud Strabon. X. p. 694. (452.) poetae Menandro antiquiores narrarunt, Leucadia petra desiluisse primum Cephalum ἐρασθέντα Πτερέλα, τοῦ Δηϊονέως. corruptum nomen. mss. παρόλα quod recte Xylander emendat Πτερέλα, vid. sup. II, 4, 7. §. 4. — §. 5. εἰ δέ γε συνέλθοι Pal. συνέλθεις, συνευνάζετο Vat. et Ed. pr. et Comm. emendabam ἀπώλλοντο. Pal. paullo durius omissum est αἱ γυναῖκες. εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει. immo ἀφίει. vt ἀφιέναι βέλος. et sic γόνον ἀφιέναι Aristoteles et Aelian.

κύνα ταχὺν, ἀκόντιόν τε ἰθυβόλον, ἐπὶ τούτοις Πρόκρις, δοῦσα τὴν Κιρκαίαν πιεῖν ῥίζαν, πρὸς τὸ
§. 7. μηδὲν βλάψαι, συνευνάζεται. δείσασα δὲ αὖθις τὴν Μίνωος γυναῖκα, ἧκεν εἰς Ἀθήνας· καὶ διαλλαγεῖσα Κεφάλῳ, μετὰ τούτου παραγίνεται ἐπὶ
§. 8. θήραν· ἦν γὰρ θηρευτική. διώκουσαν γὰρ αὐτὴν

III, 15, 1. §. 6. quem a morbo liberat, accepto cane et iaculo.

§. 6. ἔχοντος οὖν αὐτοῦ. Edebatur: ἔχοντος οὖν κεφάλου αὐτοῦ. inſcite, nam αὐτοῦ ad Minoem referendum erat. Sed Aegium habemus reum confitentem, ſe locum interpolaſſe ex Hygino, quem male vtique cum noſtro comparauit; igitur, idque iam Commelin. facere iuſſerat, eieci Κεφάλου, quod codd. ignorant. — τε poſt ἀκόντιον male e Pal. et rel. mſſ. excidit ἰθύβολον ſcribit Pal. Sequentia foedata erant interpunctione, quam ſuſtuli, et vitioſa lectione, pro qua veram e libb. reſtitui: e Dorvilliano dederat pleraque, vt nunc video, Verheyck. ad Liberal. 41. ἐπὶ τούτοις etiam h. l. de conditione, cf. V. L. ad I, 9, 12. §. 8. p. 76. Porro edebatur ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα τὴν Κιρκαίαν πίει ῥίζαν — καὶ συνευνάζεται ex Aegii interpolatione. τὸν ἄνδρα codd. ignorant, vt et καὶ ante συνευνάζεται. — ἰδοῦσα nihil eſt: ἴδουσα habent codd. ipſa res ſuppeditat δοῦσα, itaque indulſi mihi hoc loco, vt a codd. recederem; πιεῖν Pal. Vat. Reg. 3. πίειν Dorv. debetur ergo Aegio barbarum illud πίει. πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι ſc. τὸν Μίνωα αὐτὴν, ne putes requiri βλάπτεσθαι. — §. 7. ἧκεν εἰς Ἀθήνας. magis definite Liberalis l. c. εἰς Θορικὸν τῆς Ἀττικῆς, vt erat ſup. p. 107. Hinc emendandum Scholion Odyſſ. λ, 321. ἐν τῷ Θορικέων κατῴκει. ἐπὶ θήραν Pal. Dorv. Reg. 3. pro vulg. εἰς θήραν. de quo

ἐν τῇ λόχμῃ ἀγνοήσας Κέφαλος ἀκοντίζει, καὶ τυχὼν ἀποκτείνει Πρόκριν. καὶ κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ φυγὴν ἀΐδιον καταδικάζεται.

Ὠρείθυιαν δὲ, παίζουσαν ἐπὶ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ ſ. 2. ἁρπάσας Βορέας συνῆλθεν· ἡ δὲ γεννᾷ θυγατέρας §. 1. μὲν Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην· υἱοὺς δὲ Ζήτην καὶ Κάλαϊν πτερωτούς. οἳ, πλέοντες σὺν Ἰάσονι, καὶ §. 2. τὰς Ἁρπυίας διώκοντες, ἀπέθανον. ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, περὶ Τῆνον ὑφ' Ἡρακλέους ἀπώ-

III, 15, 1. §. 8. in Atticam reuersa, a marito imprudente interimitur. Is in Areopagum vocatus absoluitur. 2. Orithyia a Borea rapta: eius liberi Zetes et Calais.

dictum sup. ad III, 13, 1. §. 5. — §. 8. γὰρ post διώκουσαν emendandum cum Aegio et Fabro οὖν vel δὲ, tum codd. Pal. Dorv. Vat. Med. Regg. διωκούσης γὰρ αὐτῆς. casus absolute positi; mox λόγχῃ male scribunt codd. λογχμῇ Oxon. Apud Ovid. et Hygin. illa latet in virgultis, vt obseruet amantem; possis hinc suspicari δοκεύουσαν fuisse; et in hunc fere modum Pherecydes rem narrauerat, e quo repetit Schol. Odyss. λ, 320. (quem exscripsit Eudoc. p. 346). Sed fabula diuersis modis narrari potuit; potuit et generali vocabulo vti Apollodorus, διώκειν sc. θῆρας, venari. τυχὼν, dant ipsi codd. et sic emendabat Aegius; edebatur tamen τυχόν. φυγὴν ἀΐδιον etiam cum codd. scripsi Pal. Vat. Reg. 3. D. O. pro φυγεῖν ἀ. ἀειφυγίαν dixit Tz. Chil. I, 552. hunc locum ante oculos sibi ponens.

ſ. 2. παίζουσαν ἐπ' Ἰλισσοῦ. Ἰλισοῦ Pal. Dorv. Vat. prior vox mendosa. vid. Obss. Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην. ab Pal. Reg. 2. 3. male καὶ abest. §. 2. παρὰ Τῆνον habent Vat. Reg. 3.

f. 3. λοντο. Κλεοπάτραν δὲ ἔγημε Φινεύς. ᾧ γίνονται
§. 1. παῖδες ἐξ αὐτῆς Πλήξιππος καὶ Πανδίων. ἔχων
§. 2. δὲ τούτους ἐκ Κλεοπάτρας παῖδας, Ἰδαίαν ἐγάμει τὴν Δαρδάνου. κἀκείνη τῶν προγόνων πρὸς Φινέα
§. 3. φθορὰν καταψεύδεται· καὶ πιστεύσας Φινεὺς, ἀμφοτέρους τυφλοῖ. παραπλέοντες δὲ οἱ Ἀργοναῦται σὺν Βορέᾳ κολάζονται αὐτόν.

f. 4. Χιόνη δὲ Ποσειδῶνι μίγνυται. ἡ δὲ κρύφα τοῦ
§. 1. πατρὸς Εὔμολπον τεκοῦσα, ἵνα μὴ γένηται κατα-

III, 15, 3. Cleopatra Phineo nupta: is duo ex ea filios, calumniis Idaeae nouercae circumuentus, excaecauit. 4. §. 1. Chione a Neptuno compressa Eumolpum parit.

f. 3. παῖδες αὐτοῦ Πλ. Pal. Vat. Reg. 3. E. abest quoque ἐξ a Med. hoc igitur exciderat archetypo, et αὐτῆς erat per compendium scriptum, forte et ipsum ἐξ. §. 2. Legebatur ἐγάμησεν. Dorv. ἔγαμε, f. pro ἔγημε. sed ἐγάμει Vat. Med. ἐπέγημε voc. proprium, ap. Schol. Sophocl. Antig. 992. §. 3. σὺν Βορέᾳ. sic codd. Vat. et σὺν Βορέα Pal. Dorv. Reg. 3. Legebatur σὺν Βορεάδαις. suspicor hoc ab Aegio nouatum esse; etsi voc. apud Diodor. l. c. IV, 44. est, vbi cum Hercule Boreadae vlciscuntur Phineum; de Hercule idem tradiderat Dionysius apud Schol. Apollon. II, 207. Ab Apollodoro potuit scriptum videri σὺν τοῖς Βορέα vel Βορέου. Verum ὑπὸ Βορέου καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν excaecatum a nonnullis Phineum tradi iam Apollodorus ipse supra l. c. p. 88. professus erat; et sic alios ferre, monet Diodor. IV, 44.

f. 4. ἵνα μὴ γένηται καταφανὲς, malis καταφανής, et sic Pal. Reg. 3. quod adeo recipi poterit; ita paullo post: ἐπιβουλεύων — καταφανὴς γίνεται. εἰς τὸν βυθὸν,

φανὲς, εἰς τὸν βυθὸν ῥίπτει τὸ παιδίον. Ποσειδῶν §. 2. δὲ ἀνελόμενος, εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει καὶ δίδωσι Βενθεσικύμῃ τρέφειν αὐτοῦ θυγατρὶ καὶ Ἀμφιτρίτης. ὡς δὲ ἐτελειώθη ἔνδον ἐν Βενθεσικύμης, §. 3. ὁ ἀνὴρ τὴν ἑτέραν αὐτῷ τῶν θυγατέρων δίδωσιν. ὁ δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς γαμηθείσης ἐπεχείρησε §. 4. βιάζεσθαι καὶ διὰ τοῦτο φυγαδευθεὶς, μετὰ Ἰσμάρου τοῦ παιδὸς πρὸς Τεγύριον ἧκε, Θρᾳκῶν βασιλέα ὃς αὐτοῦ τῷ παιδὶ τὴν θυγατέρα συνῴκισεν. ἐπιβουλεύων δὲ ὕστερον Τεγυρίῳ κατα- §. 5. φανὴς γίνεται, καὶ πρὸς Ἐλευσινίους φεύγει, καὶ φιλίαν ποιεῖται πρὸς αὐτούς. αὖθις δὲ Ἰσμάρου §. 6.

III, 15, 4. §. 2. Is in Aethiopia nutritus in domo Benthesicymes, ex Neptuno et Amphitrite natae, in affinitatem adscitus, mox §. 4. ob flagitium inde pulsus cum filio Ismaro ad Tegyrium venit Thracem, §. 5. gener factus, socero insidiatus, ad Eleusinios fugit,

in mare. §. 2. δίδωσι Βενθεσικύμῃ τρέφειν αὐτοῦ θυγατρὶ καὶ Ἀμφιτρίτης. Erat Ἀμφιτρίτῃ, imperite; quod et Faber vidit. Potest tamen totum insertum videri ex praua scriptura: in Pal. est δίδωσι Βενθεσικύμῃ τρέφειν αὐτοῦ θυγατρίτῃ. Corrupta legebantur etiam seqq. in superior; edd. sic: ὡς δὲ ἐτελειώθη, * ἔνδον ὁ Βενθεσικύμης ἀνὴρ, τὴν ἑτέραν αὐτοῦ τῶν θυγατέρων δίδωσιν. In Pal. erat ἔνδον ἐν βένθεσι κύμης ἀνὴρ τὴν-ἑ. sic et R. 3. sed sine ἐν. e quibus veram lectionem eruisse mihi videor: ἐν Βενθεσικύμης sc. οἴκῳ. (extruso ἔνδον) vbi puer apud Benthesicymen adoleuerat, eius maritus ipsi elocat alteram e filiabus. §. 4. ἐπεχείριζε Vat. πρὸς Τεγύριον. Dorv. γεγύριον Ox. τενύριον. Vel. γεφύριον. Med. τερύριον. Tegyra, Boeotiae vrbs, fidem facit nomine suo, potuisse et Tegyrium viri nomen esse. — συνῴκισε. emendaui vulgare συνῴκησε. §. 5. καὶ φιλίαν ποιεῖται πρὸς αὐ-

τελευτήσαντος, μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Τεγυρίου παραγίνεται, καὶ τὴν προτοῦ μάχην διαλυσάμενος, τὴν
§. 7. βασιλείαν παρέλαβε. καὶ πολέμου ἐνστάντος πρὸς Ἀθηναίους τοῖς Ἐλευσινίοις, ἐπικληθεὶς ὑπὸ Ἐλευσινίων, μετὰ πολλῆς συνεμάχει Θρακῶν δυ-
§. 8. νάμεως. Ἐρεχθεῖ δὲ ὑπὲρ Ἀθηναίων νίκης χρωμένῳ, ἔχρησεν ὁ θεὸς κατορθώσειν τὸν πόλεμον,
§. 9. ἐὰν μίαν τῶν θυγατέρων σφάξῃ. καὶ σφάξαντος αὐτοῦ τὴν νεωτάτην, καὶ αἱ λοιπαὶ ἑαυτὰς κατέσφαξαν· ἐπεποίηντο γὰρ, ὡς ἔφασάν τινες,
§. 10. συνωμοσίαν ἀλλήλαις συναπολέσθαι. γενομένης δὲ μετὰ σφαγὴν τῆς μάχης, Ἐρεχθεὺς μὲν ἀνεῖλεν Εὔμολπον.
C. 5. Ποσειδῶνος δὲ καὶ τὸν Ἐρεχθέα καὶ τὴν οἰ-
§. 1. κίαν αὐτοῦ καταλύσαντος, Κέκροψ ὁ πρεσβύτατος

III, 15, 4. §. 6. iterum a Tegyrio accitus in regno ſuccedit. §. 7. Eumolpus, Eleuſiniis aduerſus Athenas auxilium fert; §. 8. ſorte accepta Erechthei filiae ſe pro patria deuouent, §. 10. Eumolpus victus ab Erechtheo occiditur. Erechthei filia pro patria ſe mactat. 5. §. 1. Erechtheo ſuccedit Cecrops II.

νοὺς, Pal. αὐτὸν, male. §. 6. καὶ τὴν προτοῦ μάχην διαλυσάμενος. legebatur τὴν πρὸς τούτου μάχην. debebat ſaltem πρὸς τοῦτον eſſe. Faber em. πρὸς τούτους, quod non capio: τὴν πρὸ τοῦ codd. P. V. M. D. πρὸς αὐτοῦ et in marg. πρὸ τοῦ R. 3. vnde facile erat verum reperire. — §. 7. καὶ πολέμου ἐνστάντος (f. πολέμου δὲ ἐνσταντος) πρὸς Ἀθηναίους τοῖς Ἐλευσινίοις. Male leg. καὶ Ἐλευσινίους. nam bellum gerebatur inter Athenienſes et Eleuſinios. §. 9. deb. σφάξαντος δέ. — ἀλλήλοις P. D.

C. 5. καὶ τὸν Ἐρεχθέα, καὶ, priore loco erit: nec minus. melius tamen ſublatum erit καί. Μητιάδουσαν τὴν Εὐπαλάμου παῖδα. In Reg. 3. μιτιάδουσαν. ſed nomen ductum a μῆτις. occurrit quo-

τῶν Ἐρεχθέως παίδων ἐβασίλευσεν. ὅς, γήμας §. 2.
Μητιάδουσαν τὴν Εὐπαλάμου παῖδα, ἐτέκνωσε
Πανδίονα.

Οὗτος μετὰ Κέκροπα βασιλεύων, ὑπὸ τῶν §. 3.
Μητίονος υἱῶν κατὰ στάσιν ἐξεβλήθη. καὶ παραγενόμενος εἰς Μέγαρα πρὸς Πύλαν, τὴν ἐκείνου θυγατέρα Πελίαν γαμεῖ. αὖθις καὶ τῆς πόλεως §. 4.
βασιλεὺς ὑπ' αὐτῆς καθίσταται. κτείνας γὰρ Πύλας τὸν τοῦ πατρὸς ἀδελφὸν Βίαντα, τὴν βασιλείαν δίδωσι Πανδίονι, αὐτὸς δὲ εἰς Πελοπόννησον σὺν λαῷ παραγενόμενος, κτίζει πόλιν Πύλον.

Πανδίονι δὲ ἐν Μεγάροις ὄντι παῖδες ἐγένοντο, §. 5.
Αἰγεὺς, Πάλλας, Νῖσος, Λύκος. ἔνιοι δὲ Αἰγέα

III, 15, 5. §. 3. huic Pandion II. is vrbe eiectus, Megaris, Pylae regis filia ducta, regnat. §. 4. Pylas in Peloponnesum discedit et Pylum condit. §. 5. Pandionis progenies: Aegeus, Pallas, Nisus, Lycus.

que apud Tzetz. Chil. I, 178. V, 675. §. 3. *μετὰ Κέκροπα* emendaui pro *μετὰ Κέκροπος*, quod esset *cum Cerope*. saltem *μετὰ Κέκροπος τελευτὴν* dicendum erat. *Μητίωνος* vel *Μετίωνος* scriptum in codd. et edd. Sic et in Pausan. et al. Debuerat tamen reponi *Μητίονος*, vt constaret sibi scriptura hic et sup. c. 15. 1. §. 2. et inf. f. 8. §. 10. Ab hac forma ducti sunt *Μητιονίδαι*. — Filiam Pylae in nostro *Πελίαν*, veriore nomine fuisse *Πύλιαν* credendum est cum Fabro. Aegius stellulam apposuerat; sed is lepido errore *πελίαν iam dudum nubilem* acceperat, quasi *pallidam*. Mox §. 4. e more nostri fuit *αὖθις δὲ καὶ τ.* At *ὑπ' αὐτῆς* haud dubie in *ὑπ' αὐτοῦ* mutandum; nam a Pyla regnum accepit; nisi omnino tollendum tanquam glossema, quod verisimilius. §. 5. *Νῖσος* et *Νίσος*, vtrumque frequentatur; male cod. *Νίσης*. mox *Αἰγέα Σκυρίου εἶναι*. Scyrii nomen suspectum haberi potest, v. Obss.

Σκυρίου εἶναι λέγουσιν· ὑποβληθῆναι δὲ ὑπὸ Παν-
ſ. 6. δίονος. μετὰ δὲ τὴν Πανδίονος τελευτὴν, οἱ παῖ-
§. 1. δες αὐτοῦ στρατεύσαντες ἐπ' Ἀθήνας, ἐξέβαλον
τοὺς Μητιονίδας, καὶ τὴν ἀρχὴν τετραχῆ διεῖλον·
§. 2. εἶχε δὲ τὸ πᾶν κράτος Αἰγεύς. γαμεῖ δὲ πρῶτον
μὲν Μήταν τὴν Ὅπλητος· δευτέραν δὲ Χαλκιό-
§. 3. πην τὴν Ῥηξήνορος. ὡς δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς
αὐτῷ, δεδοικὼς τοὺς ἀδελφοὺς, εἰς Πυθίαν ἦλθε,
§. 4. καὶ περὶ παίδων γονῆς ἐμαντεύετο. ὁ δὲ θεὸς
ἔχρησεν αὐτῷ·

III, 15, 6. §. 1. Hi Pandionidae, Metionidis expulſis, Athenas recuperant: §. 2. rerum ſumma Aegeo mandata. §. 3. Aegeus, Delphos profeptus de progenie maſcula ſciſcitaturus; §. 4. reſponſo accepto,

ſ. 6. §. 2. Μήταν τὴν Ὅπλῆτος. ſic et Schol. Lycophr. v. 494. E Dorv. notatum μὴ τᾶν τὴν ὁ πλῆτος. nec puto aliorum codd. melius ſe habere lectionem. Μελίτην τὴν Ὅπλητος memorat Schol. Eurip. Med. 673. τὴν Ὅπλητος θυγατέρα etiam Athen. XIII. p. 556. F. vnde ſua repetiit Euſtath. δευτέραν δὲ (poſt πρῶτον. ferri tamen poteſt). Χαλκιόπην τὴν Ῥηξήνορος. Ap. Schol. Eurip. l. c. Χαλκιόπην τὴν Χαλκώδοντος. et apud Athen. μεθ' ἣν τῶν Χαλκώδοντος μίαν. At noſtrum: τὴν Ῥηξήνορος agnoſcit Schol. Lycophr. l. c. qui h. l. exſcripſit; niſi quod additum, a Tzetza puto, ὡς δ' ἀλλαχοῦ εὗρον, μίαν ἔσχε γυναῖκα τὴν Αὐτόχθην, τὴν Περσέως. pro hac tamen e cod. Graev. notatum Χαλκιόπην. §. 3. εἰς Πυθίαν ἦλθε. ἔρχεσθαι de adeundo deo voc. ſollenne, de quo nemo dubitet, v. Koen. ad Gregor. p. 19. ſed pro altero expectabam εἰς Πυθώ. vid. ſup. ad I, 4, 1. §. 5. Nec aliter Schol. Lycophr. l. c. alias, εἰς Δελφοὺς, vt III, 5, 7. — §. 4. ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν αὐτῷ. mira incuria propagatum erat per edd. ſphalma editionis pr. ὁ δ' ὁ θεός, quod Faber emen-

Ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα ποδάονα, φέρτατε λαῶν,
Μὴ λύσῃς, πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι.
Ἀπορῶν δὲ τὸν χρησμὸν, ἀνῄει πάλιν εἰς Ἀθήνας. f. 7.
καὶ Τροιζῆνα διοδεύων, ἐπιξενοῦται Πιτθεῖ τῷ §. 1.

III, 15. 7. §. 1. in reditu Troezenem deuertens,

dabat, ὠδ' ὁ θεός. fed in ὁ δὲ θεὸς codd. confentiunt. τὸν προὔχοντα ποδάονα. vereor vt haec Aegius ex Schol. Lycophr. laudd. 494. interpolauerit. E libb. notatum video vbique πόδα μέγα, vt iungatur μέγα φέρτατε λαῶν. Nec aliter oraculum recitant Plutarch. Thef. p. 2. Schol. Eurip. Med. 679. Poteft fane hoc defendi tanquam genuinum, cuius interpretamentum fit ποδάονα. poteft vero etiam contendi, πόδα ex Euripide effe natum, quem metri lex vetabat altero vocabulo vti: ἔχρησε . . . ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα. Altera ex parte ποδάονα nemo alius nouit, fed ποδεὼν eft: Etymol. M. ποδεῶνες, οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἀσκοῦ προὔχοντες. et Pollux VII, 196. ποδεὼν ἀσκοῦ. etfi analogiam forma habet vocis in aliis fimilibus, Ionice et Attice, formatis. Laudatur Leopard. Emend. VII, 13. qui vocabula illuftrat. Muretus hoc fequutus emendabat: τὸν προὔχοντ' ἀσκοῦ ποδεῶν', ὦ φίλτατε λαῶν. melius fane; fed difficile eft, a vetere auctoritate recedere. μὴ λύσῃς. λῦσαι apud Schol. Eurip. fed forte ex ipfo Tragico fic inflexum. Vt autem in hoc incideret deus, vt ποδεῶνα feu, πόδα, petiolum, qui in extremo vtre vinculo iniecto propendet, pro parte virili nominaret, tenendum eft, ἀσκὸν eodem modo vt θύλακον pro corpore dici folitum. cf. Euftath. p. 1303, 38. vt adeo ὁ προὔχων ποδεὼν non male diceretur. cf. Schol. Eurip. l. c. ποδεῶνα. ἀσκοῦ λύειν vox propria: apud Herodot. II, 121, 4. ἐς ἄκρον Ἀθηναίων. fic et Schol. Lycophr. At apud Plutarch. eft πρὶν δῆμον Ἀ. ἀφικέσθαι (vt leg. pro εἰς - ἀφικέσθαι) Schol.

§. 2. Πέλοπος· ὃς τὸν χρησμὸν συνεὶς, μεθύσας αὐτὸν
τῇ θυγατρὶ συγκατέκλινεν Αἴθρᾳ. τῇ δὲ αὐτῇ
§. 3. νυκτὶ καὶ Ποσειδῶν ἐπλησίασεν αὐτῇ. Αἰγεὺς δὲ
ἐντειλάμενος Αἴθρᾳ, ἐὰν ἄῤῥενα γεννήσῃ, τρέφειν
καὶ, τίνος ἔσται, μὴ λέγειν, ἀπέλιπε δὲ ὑπό τινι
πέτρᾳ μάχαιραν καὶ πέδιλα, εἰπὼν, ὅταν ὁ παῖς
δύνηται τὴν πέτραν ἀποκυλίσας ἀνελέσθαι ταῦτα,
τότε μετ' αὐτῶν αὐτὸν ἀποπέμπειν.
§. 4. Αὐτὸς δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας, καὶ τὸν τῶν Πα-
ναθηναίων ἀγῶνα ἐπετέλει, ἐν ᾧ ὁ Μίνωος παῖς
§. 5. Ἀνδρόγεως ἐνίκησε πάντας. τοῦτον Αἰγεὺς ἐπὶ
Μαραθώνιον ἔπεμψε ταῦρον, ὑφ' οὗ διεφθάρη.

III, 15. 7. §. 2. ex Aethra Pitthei filia Thefeum generat; §. 3. occultatis fub petra enfe et foleis, quas §. 4. adultus γνωρισμάτων loco ad fe afferret puer, Athenas venit. Panathenaea inftituit; §. 5. Androgeo Minois f. interemto,

Eurip. πρὶν γοῦνον Ἀ. ἀφικέσθαι, hoc, puto, verius.

f. 7. §. 1. Ἀπορῶν δὲ, hoc δὲ male exciderat Pal. Reg. 3. Apud Schol. Lycophr. eft ἀπορῶν δὲ διὰ τὸν χρησμόν. vtrumque bene. §. 3. καὶ τίνος ἔσται, μὴ λέγειν. Faber malit ἐστί. mox autem δὲ haud dubie tollendum, vt fententiae iunctura conftet. ἀπέλειπε Dorv. ὑπό τινα πέτραν Pal. Vat. Reg. 1. 2. quod recipi poteft; eodem fpectat Dorv. ὑπό τινα πέτρα. Plutarch. p. 2. C. ἀπέλιπε ξίφος καὶ πέδιλα, κρύψας ὑπὸ πέτραν μεγάλην. Et Schol. Lycophr. ὑπὸ κοίλην πέτραν (fic leg.) ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα. Nec tamen alterum male fe habet: v. Callimach. fragm. 66, de hac ipfa re; et Diodor. IV, 59. τὰ ὑπό τινι πέτρᾳ τεθειμένα. Mox δύναται Pal. male poft ὅταν. §. 5. Τοῦτον Αἰγεὺς ἐπὶ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον ἔπεμψε. quis nomen hoc poft fuperiora ita corrumpi potuiffe credat, vt legatur vbique: τοῦτον ὁ Ζεύς? vidit verum acute Pierfon. Verifim. p. 251. Aliud foedum

ἔνιοι δὲ αὐτὸν λέγουσι πορευόμενον εἰς Θήβας ἐπὶ §. 6.
τὸν Λαΐου ἀγῶνα πρὸς τῶν ἀγωνιστῶν ἐνεδρευθέντα διὰ φθόνον ἀπολέσθαι.

Μίνως δὲ, ἐπελθόντος αὐτοῦ θανάτου, θύων §. 7.
ἐν Πάρῳ ταῖς Χάρισι, τὸν μὲν στέφανον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἔῤῥιψε, καὶ τὸν αὐλὸν κατέσχε, καὶ τὴν θυσίαν οὐδὲν ἧττον ἐπετέλεσεν. ὅθεν ἔτι καὶ δεῦρο χωρὶς αὐλῶν καὶ στεφάνων ἐν Πάρῳ θύουσι ταῖς Χάρισι. μετ' οὐ πολὺ δὲ, θαλασσοκρατῶν, ἐπο- c. 8.
λέμησε στόλῳ τὰς Ἀθήνας, καὶ Μέγαρα εἷλε, §. 1.
Νίσου βασιλεύοντος τοῦ Πανδίονος. καὶ Μεγαρέα τὸν Ἱππομένους ἐξ Ὀγχηστοῦ Νίσῳ βοηθὸν

III, 15, 7. Minos §. 7. accepto inter sacra nuntio, Atticam classe infestat; 8. §. 1. Megaris captis,

vitium insidebat in seqq. §. 6. πορευόμενον εἰς Ἀθήνας. quod ipsa res facile detegit; sustulit iam Meurs. l. c. de Regg. Ath. III, 2. et emendauit εἰς Θήβας. v. Diodor. IV, 60. qui omnino h. l. illustrat. §. 7. ἐπελθόντος αὐτῷ θανάτου. Legebatur αὐτοῦ. sine sensu, etsi versum est: *audita filii morte.* Saltem αὐτῷ cum Scaligero legendum; sed αὐτῷ intelligendum tum erit τῷ παιδὶ, *eo tempore quo filium inopina mors oppressit.* At sententia postulat: *tum, cum ei afferebatur nuntius de filii morte;* id esset: ἐπελθόντος αὐτῷ τοῦ ἀγγέλου περὶ τοῦ θανάτου. Sed leg. ἐπαγγελθέντος αὐτῷ τοῦ θανάτου. Mox τὸν αὐλὸν κατέσχε, vt alibi quoque pro ἐπέσχε vsitato. deb. τὴν δὲ θυσίαν. οὐδὲν ἧψον Dorv. idem ἐπετέλεσαν. Mox alio ordine verborum Vat. θύουσιν ἐν πάρῳ.

c. 8. §. 1. ἐπολέμησε στόλῳ τὰς Ἀθήνας. Faber em. Ἀθήναις. perperam, vt iam vidimus III, 6, 3. §. 1. p. 279 extr. σὺν στόλῳ aut legendum aut supplendum. Male codd. τῶν Πανδίονος. ἐξ Ὀγχηστοῦ. Dorv. Reg. 3. ἐξ

§. 2. ἐλθόντα ἀπέκτεινεν. ἀπέθανε δὲ καὶ Νῖσος διὰ θυγατρὸς προδοσίαν. ἔχοντι γὰρ αὐτῷ πορφυρέαν ἐν μέσῃ τῇ κεφαλῇ τρίχα, ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτᾷ. ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ Σκύλλα, ἐρασθεῖσα
§. 3. Μίνωος, ἐξεῖλε τὴν τρίχα. Μίνως δὲ Μεγάρων κρατήσας, καὶ τὴν κόρην τῆς πρύμνης τῶν ποδῶν ἐκδήσας, ὑποβρύχιον ἐποίησε.

§. 4. Χρονιζομένου δὲ τοῦ πολέμου, μὴ δυνάμενος ἑλεῖν Ἀθήνας, εὔχεται Διΐ, παρ' Ἀθηναίων λα-

III, 15. 8. §. 2. Scyllae impietatem in patrem vltus, §. 4. Athenas obsidet;

Ὀχετοῦ: sicque ed. pr. sed correxit iam Aegius in Add. §. 2. ἔχοντι γὰρ αὐτῷ τρίχα sunt tertii casus absolute positi; id quod nullam moram facere debet. Sed vel sic aliquid turbatum esse videtur: otiose saltem subiecta sunt illa: ἡ δὲ θυγάτηρ vsque ad ἐξεῖλε τὴν τρίχα. quae, vt minus ignaua sit oratio, parenthesi certe includenda sunt. Emper. coni. fuisse ἔχοντι γὰρ αὐτῷ — τρίχα, μοῖρα ἦν (l. χρεὼν ἦν) ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτᾷν. πορφυρέαν τρίχα. sic et Virgil. Ovid. et alii: in his Lucian. Saltat. 41. aureum cincinnum alii, vt Schol. Eurip. laud. confusa forte simili fabula comae aureae Pterelai a Comaetho filia recisae, sup. II, 4, 7. §. 4. et 4, 5. §. 5. Obss. p. 128. ἐξεῖλε τὴν τρίχα. supra ibid. erat ἐξείλετο, vtrumque bene. §. 3. Μίνως δὲ M. legebatur μόνον in ed. Rom. Commel. et sic codd. μόνος ed. Par. casu puto, etsi sic Aegius emendabat. Sed in oculos incurrebat esse leg. Μίνως δὲ, quod vidit Faber, tum Gale; hoc reposui, sed operae illud vitium intulere Μίνωος. corrige Μίνως. ἐκδήσας. male Pal. Reg. 3. ἐνδύσας. §. 4. λοιμοῦ τε καὶ λιμοῦ erat antiquus verborum ordo; mutatus secundum codd. etsi nil refert; sed sunt verba ex ipso oraculo apud Euseb.

βεῖν δίκας. γενομένου δὲ τῇ πόλει λιμοῦ τε καὶ §. 5. λοιμοῦ, τὸ μὲν πρῶτον, κατὰ λόγιον Ἀθηναῖοι παλαιὸν τὰς Ὑακίνθου κόρας, Ἀνθηΐδα, Αἰγληΐδα, Ἠυθηνίδα, Λυταίαν, Ὀρθαίαν, ἐπὶ τὸν Γεραίστου τοῦ Κύκλωπος τάφον κατέσφαξαν. τούτων §. 6. δὲ ὁ πατὴρ Ὑάκινθος ἐλθὼν ἐκ Λακεδαίμονος Ἀθήνας κατῴκει. ὡς δὲ οὐδὲν ὄφελος ἦν τοῦτο, ἐχρῶντο περὶ ἀπαλλαγῆς. ὁ δὲ θεὸς ἀνεῖπεν αὐτοῖς, Μίνωϊ διδόναι δίκας ἃς ἂν αὐτὸς αἱρεῖται. πέμ- §. 7. ψαντες οὖν πρὸς Μίνωα, ἐπέτρεπον αἰτεῖν δίκας. Μίνως δὲ ἐκέλευσεν αὐτοῖς κούρους ἑπτὰ, καὶ §. 8.

III, 15, 8. §. 5. peste et fame orta, Hyacinthides se pro patria deuouent; §. 6. Minos ex responso Apollinis, ab Atheniensibus poenas, quas velit, exigendi potestatem accipit; §. 7. mitti iubet quotannis obsides.

P. E. V. 19. ex Oenomao. Plutarch. p. 6. C. ἀφορία τε γὰρ καὶ νόσος ἐπέσκηψε πολλὴ, καὶ ἀνέδυσαν οἱ ποταμοί. §. 5. κατὰ λόγιον Ἀθηναῖοι παλαιὸν — κατέσφαξαν. codd. tamen Pal. Dorv. Reg. 3. Ἀθηναίοις. Nomina valde corrupta; pro Αἰγληΐδα, Pal. Reg. 3. ἀγλυηΐδα. Dorv. Vat. αἰγλυηΐδα. Ἠυθηνίδα deprauatio est primi nominis Ἀνθηΐδα et eliminanda erat: vt iam Gale monuit. Post Λυταίαν inserui Ὀρθαίαν e codd. Pal. V. M. D. R. 3. in Λυταίαν latere Λουσίαν suspicatur Meurs. Lect. Att. IV, 18. ex Steph. Byz. in Λουσία. ἐπὶ τὸν Γεραίστου τοῦ Κύκλωπος τάφον. Dorv. Reg. 3. γερέστου. Vat. γεράστου. Pal. γερέκινθος ἐλθὼν ἐκ Λ. versu vno librarii incuria omisso. §. 6. ὁ δὲ θεὸς ἀνεῖπεν αὐτοῖς. Legebatur ἀπεῖπεν. Faber et Gale em. ἀνεῖλεν. sed verum viderunt Koen. ad Gregor. p. 235. et Verheyk. ad Liberal. p. 10. Nam illud sollenne; cf. V. L. ad II, 8, 2. §. 7. p. 233. vbi pro ἀντεῖπε admisi hoc ipsum ἀνεῖπε. nam codicum diuturniore vsu edoctus non lectionem,

κόρας τὰς ἴσας, χωρὶς ὅπλων πέμπειν τῷ Μινωταύρῳ βοράν.

§. 9. Ἦν δὲ οὗτος ἐν Λαβυρίνθῳ καθειργμένος· ἐν ᾧ τὸν εἰσελθόντα ἀδύνατον ἦν ἐξιέναι· πολυπλόκοις γὰρ καμπαῖς τὴν ἀγνοουμένην ἔξοδον ἀπέ-
§. 10. κλειε. κατεσκευάκει δὲ αὐτὸν Δαίδαλος, ὁ Εὐπαλάμου παῖς τοῦ Μητίονος καὶ Ἀλκίππης. οὗτος ἦν ἀρχιτέκτων ἄριστος, καὶ πρῶτος ἀγαλμάτων
ſ. 9. εὑρετής. οὗτος ἐξ Ἀθηνῶν ἔφυγεν, ἀπὸ τῆς ἀκρο-
§. 1. πόλεως βαλὼν τὸν τῆς ἀδελφῆς Πέρδικος υἱὸν

III, 15. 8. §. 9. Miſſi ad Minotaurum pueri puellaeque includuntur Labyrintho, §. 10. quem Daedalus fecerat,

ſed librarii peccatum, alterum eſſe vidi. §. 8. ἐκέλευσεν αὐτοῖς ιδ' κούρους ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς ἴσας — πέμπειν. Sigla numeri haud dubie ex margine in codd. venit, abolenda, quod Gale quoque monebat. §. 9. ἐν ᾧ τὸν εἰςελθόντα — ἐξιέναι oratio ruſtica et iners, ſaltem deb. εἰς ὅν. ita mox ἀπέκλεισε quisnam? ergo ipſe Labyrinthus? forte fuit ἀπέκλεισεν, ὃς κατεσκευάκει αὐτὸν, Δαίδαλος. Ferri poterat ſupra I, 9, 22. pr. vbi Symplegades τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον. et III, 1, 4. §. 2. p. 246. de ipſo hoc Labyrintho: οἴκημα καμπαῖς πολυπλόκοις πλανῶν τὴν ἔξοδον. Ante oculos locus hic fuit Tzetzae Chil. XI. ſ. 379. v. 551 ſqq. ὁ Εὐπαλάμου παῖς. ſic res ipſa fert; legebatur tamen παιδός. Verum habet Pal. Dorv. V. M. Veſ. Regg. cf. ſup. ſ. 5. §. 3. vbi et de eo quod ſequitur τοῦ Μητίωνος καὶ Ἀλκίππης. pro quo requirebatur Μητίονος. Med. Ἄλκιππος. Pro *Alcippe* Iphinoen ediderat Pherecydes ap. Schol. Sophocl. Oed. Col. 485. περὶ οὗ (Δαιδάλου) Φερεκύδης φησὶν. οὕτως· Μητίονι δὲ (ita leg. pro Μητίνῳ) τῷ Ἐρεχθέως καὶ Ἰφινόῃ γίγνεται Δαίδαλος· ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνῃσι. niſi ſ. καὶ Ἰφινόης. ſ. 9. §. 1. τὸν τῆς ἀδελφῆς

Τάλω, μαθητὴν ὄντα, δείσας μὴ διὰ τὴν εὐφυΐαν αὐτὸν ὑπερβάλῃ· σιαγόνα γὰρ ὄφεως εὑρὼν, ξύλον λεπτὸν ἔπρισε. Φωραθέντος δὲ τοῦ νεκροῦ, κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, καταδικασθεὶς, πρὸς Μίνωα ἔφυγε. κἀκεῖ, Πασιφάης ἐρασθείσης τοῦ Ποσειδῶνος ταύρου, συνήργησε τεχνησάμενος ξυλίνην βοῦν καὶ τὸν Λαβύρινθον κατεσκεύασεν, εἰς ὃν §. 2. §. 3.

III, 15, 9. §. 1. paullo post Athenis profugus, caede Tali perpetrata.

Πέρδικος υἱὸν Τάλω. edebatur Τάλῳ vitiose; in codd. ἀτάλω est. Τάλαον corrigebat Aegius, vel Τάλων. Apud Pausan. I, 21. p. 49. Κάλων legitur; et iterum sic Κάλως c. 26. p. 62. Sed nomen Τάλως est: (de quo iam sup. actum p. 89. ad I, 9, 26. §. 4. vbi et monitum, diversos esse Talos) vnde Τάλων et Τάλω, vtrumque recte. Τάλων habet Schol. Eurip. Or. 1648. Monet Faber esse τὸν, non τὴν Πέρδικα, ideoque malit h. l. Περδίκας. voluit Περδίκης, puto: etsi et Tzetza Chil. I, 493. παῖδα Περδίκας ἀδελφῆς, καλούμενον Ἀττάλω. Sed deprauationem redolent haec omnia: mihi suspicio satis grauis esse videtur, Πέρδικος ex margine esse illatum, cum nomen nepotis ex sorore et Talon et Perdicem tradi aliquis obseruasset; alioqui putem fuisse τὸν τῆς ἀδελφῆς καὶ Τάλω υἱὸν Πέρδικα. Feminae huius, e qua is natus, Polycasten nomen edit Fulgentius, sed fidem desideres. μὴ - ὑπερβάλῃ. e codd. pro vulg. ὑπερβάλλῃ. ἔπρισε. ἔτρισε Vat. Mox §. 2. excidit καὶ ante καταδικασθείς. Tzetza ex h. l. Chil. I, 498. addit: καὶ φεύγει πρὸς τὸν Μίνωα· οὗπερ Ναυκράτῃ δούλῃ μιγεὶς Ἰκάριον γεννᾷ. κἀκεῖ, Πασιφάης. Quae sequuntur, sunt mera repetitio eorum quae partim sup. III, 1. 4. §. 2. partim iam ante §. 8. erant narrata, meoque ideo iudicio ab alia manu interiecta. Contra Gale suspicatur folium excidisse, in quo de Icaro et Daedalo esset actum,

κατὰ ἔτος Ἀθηναῖοι κούρους ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς ἴσας, τῷ Μινωταύρῳ βορὰν, ἔπεμπον.

Cap. XVI. §. 1. Θησεὺς δὲ, γεννηθεὶς ἐξ Αἴθρας Αἰγεῖ παῖς, ὡς ἐγενήθη τέλειος, ἀπωσάμενος τὴν πέτραν, τὰ
§. 1. πέδιλα καὶ τὴν μάχαιραν ἀναιρεῖται· καὶ πεζὸς
§. 2. ἠπείγετο, εἰς τὰς Ἀθήνας. Φρουρουμένης δὲ ὑπὸ
§. 3. ἀνδρῶν κακούργων τῆς ὁδοῦ, ἡμέρωσε. πρῶτον μὲν οὖν Περιφήτην τὸν Ἡφαίστου καὶ Ἀντικλείας, ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης, ἣν ἐφόρει, Κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο, ἔκτεινεν ἐν Ἐπιδαύρῳ. πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων οὗτος ἐφόρει κορύνην σιδηρᾶν, δι' ἧς τοὺς παριόντας ἔκτεινε. ταύτην ἀφελόμενος Θησεὺς ἐφόρει.

III, 16. 1. §. 1. Theseus adultus, detectis γνωρίσμασι, Troezene iter Athenas faciens, §. 3. Periphetem

idque ex Tzetza (an Chil. I. c. 19? sed ea potius cum Schol. Il. β, 145. conueniunt) vel ex Zenobio (IV, 91. p. 110. 111.) posse supplerì putabat. συνήργησε suppl. αὐτῇ. Legebatur συνήρπασε sine sensu. Emendarunt Commelin. συνήργασε, (deb. συνειργάσατο) Canter. συνήντησε. Faber συνέπηξε (συνεπήξατο) Gale συνείργησε. sed συνήργησε verum, ἀπὸ τοῦ συνεργεῖν. Et hoc habet Diodor. in hac ipsa re IV, 77. quo ex loco forte hausit is, qui haec interpolauit; et Tzetza ex h. l. Chil. I, 500. οὓς κατασχὼν ὁ Μίνως, ὡς τῇ μοιχείᾳ γυναικὸς αὐτοῦ συνεργηκότας ἔμελλε πάντας ἀνελεῖν. Supra III, 1, 4. erat ἡ δὲ συνεργὸν λαμβάνει Δαίδαλον. I, 9, 23. p. 65. Medea συνεργήσειν αὐτῷ . . . ἐπηγγείλατο. I, 5, 1. Διὸς συνεργοῦντος, Mox §. 3. καὶ κούρας Dorv.

c. 1. §. 1. πεζὸς ἠπείγετο sic Pal. Vat. recte; et ed. Par. casu; in edd. erat ἐπείγετο. §. 3. ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης, ἣν ἐφόρει, Κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο. vereor, ne haec ex margine illata sint. Mox idem fere dictum occurrit. ἐν Ἐπιδαύρῳ, pro ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ vt ap. Plutarchum est.

Δεύτερον δὲ κτείνει Σίνιν τὸν Πολυπήμονος c. 2. καὶ Συλέας τῆς Κορίνθου. οὗτος Πιτυοκάμπτης §. 1. ἐπεκαλεῖτο. οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν, §. 2. ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀνέ-

III, 16, 2. §. 1. interimit, et Sinin,

c. 2. §. 1. σίννιν Pal. R. 3. D. V. et inf. D. γίννην. Scriptura haud dubia est Σίνις vel Σίννις. §. 2. Πιτυοκάμπτης ἐπεκαλεῖτο. hoc ex codd. pro ἐκαλεῖτο nomen autem illud illustratum nota Hemsterhusii ad fin. Promethei Lucianei. Sequentia obscura, ex interpolatione et corruptela arbitror: Sinis coegit viatores πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι. puta dictum pro ἀνέχεσθαι κάμπτειν, recipere in se et sustinere facere; οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν, ita *eos iussit pinus inflectere; quod cum facere non possent*, ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναῤῥιπτούμενοι *periere:* scilicet viribus non vlterius suppetentibus remittentibus se arboribus; haec perquam insulsa. Saltem ex Hygino interpretatio erat petenda f. 30. Theseus Pityocampten, *qui iter gradientes cogebat, vt* secum *arborem pinum ad terram flecterent; quam qui* (h. e. si quis) cum eo prenderat, *ille eam viribus missam faciebat; ita ad terram grauiter allidebatur et peribat.* Itaque locus sic refingendus est: ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας, πίτυς κάμπτων, ἀνέχεσθαι (sc. αὐτῶν. sustinere eas vt erant inflexae; vt solet casum sic omittere; ita paullo ante φρουρουμένης τῆς ὁδοῦ, ἡμέρωσεν. sc. αὐτήν.) *ipse cum inflexisset arbores*, vt erat vastis corporis viribus, (Ovid. Met. VII, 400. Sinis *magnis male viribus vsus, qui poterat curuare trabes.*) illigatos *eos iussit sustinere earum impetum.* Sic Schol. Pindari arg. Isthm. ὃς δένδρα κάμπτων, εἶτα συνδεσμῶν εἰς ταῦτα τοὺς παριόντας, ἀθρόως ἀφεὶς τὰ δένδρα, οὕτω διέφθειρεν. Nunc in seqq. patet, κάμπτειν esse male intrusum, eoque eiecto legendum: οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο, καὶ — ἀπώλλυντο. illi non poterant ἀνέχεσθαι *sustine-*

§. 3. χεσθαι· οἱ δὲ, διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν, καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναῤῥιπτούμενοι πανωλέθρως ἀπώλλυντο.
§. 4. τούτῳ τῷ τρόπῳ Θησεὺς Σίνιν ἀπέκτεινεν. * * *

III, 16, 2. §. 2, 3. Pityocampten appellatum.

re impetum arborum flexarum. — ἀναριπτούμενοι Dorv. ἀπώλυντο edebatur; emendandum erat aut ἀπώλοντο, aut ἀπώλλυντο. hoc, familiare nostro, codd. habent Pal. Vat. Vef. Reg. 3. Post Θησεὺς excidisse καὶ videbatur Emperio: *eodem modo quo Sinis viatores excruciaverat, et ipsum Sinin interfecit Theseus.* Sic fere Plutarch. p. 4. C. ἐν δ' Ἰσθμῷ Σίννιν τὸν πιτυοκάμπτην, ᾧ τρόπῳ πολλοὺς ἀνῄρει, τούτῳ διέφθειρεν αὐτός.

APOLLODORI

FRAGMENTA.

De *Apollodoro* nostro quae ex fide veterum tradita narrari possint, paucissima sunt. Fundus omnium est Suidas: Ἀπολλόδωρος Ἀσκληπιάδου (s. filius s. discipulus: ita forte Asclepiades est Myrleanus, e Bithynia Grammaticus) εἷς τῶν Παναιτίου τοῦ Ῥοδίου φιλοσόφου καὶ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ μαθητῶν (audiuit praeterea in philosophia Diogenem Stoicum eundem qui Atheniensium legatus Romam cum Carneade et Critolao profectus est Ol. 156, 2. V. C. 599. ante C. N. 155.) Ἀθηναῖος τὸ γένος. ἦρξε δὲ πρῶτος τῶν τραγιάμβων (v. inf. ad Fragm. e Chronicis). Aequales eius fuere Posidonius Stoicus, Demetrius Scepsius, Castor chronographus, Alexander Polyhistor. Vixit circa Ol. 160. a. C. 140. V. C. 614. paullo post Carthaginem deletam, paullo ante tempora Gracchorum. Attalus Philadelphus eodem tempore obierat ante C. 139. in Aegypto regnabat Ptolemaeus Physcon s. Euergetes II. iam vltra centum post Philadelphum elapsis annis. Add. inf. locum Scymni in Fragm. Chronicor.

Haec sunt potiora quae teneri velim ex iis, qui vitam Apollodori perscribere professi sunt: Tettius in Commentario editioni Aegianae praemisso. Ionf. II, 17. Voss. de Hist. Gr. I, 21. Meurs. in Biblioth. Attic. Fabric. (et nunc cumulata opera Harles. Vol. IV.) et Gale Diss. de scriptorib. mythicis, praefixa edit. Scriptor. Hist. poet.

Caeterum Apollodorum virum magnae variaeque doctrinae fuisse haud negem; acuti tamen seuerique iudicii hominem haud dixero: ferimus tamen eius doctae industriae accepta multa, ex aliis scriptoribus, qui periere,

excerpta, quae ſine eo ignoraremus. Quae ab eo ſcripta ſunt ita perſequar, vt ſimul Fragmenta, quae quidem inuenire potui, vnicuique ſcripto ſubiiciam.

I. Βιβλιοθήκη.

Cum *Bibliothecae* extrema interierint, quae vsque ad reditus Achiuorum (*νόστους*) deducta fuere, videntur in iis ſequentia locum habuiſſe:

Schol. ad Lycophr. 440. *καὶ οὕτω μὲν οἱ πολλοὶ φασὶν, ὅτι μετὰ Μόψου ἀπῆλθεν εἰς Κιλικίαν Ἀμφίλοχος. Ἄλλοι δὲ φασὶν, ὡς καὶ Ἀπολλόδωρος,* (ὅτι adde) *Ἀμφίλοχος ὁ Ἀλκμαίωνος ὕστερον στρατεύσας εἰς Τροίαν, μετὰ χειμῶνα ἀπεῤῥίφη πρὸς Μόψον, καὶ ὑπὲρ τῆς βασιλείας μονομαχοῦντες ἀλλήλους ἀπέκτειναν. ὡς δέ τινες φασὶν, Ἀμφίλοχος τὸ κληθὲν Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν πλησίον Ἀκαρνάνων κατῴκησεν.* cf. ad haec ſup. III, 7, 7 extr. et Obſſ. p. 260. Fabulae hae de Mopſo, Calchante et ceteris, tractatae fuerant ab Heſiodo, cuius verſus nonnulli ſuperſunt. Praeter Schol. Lycophr. v. Strabo XIV. p. 951 et 993.

Schol. Lycophr. 902. — *καὶ ὁ μὲν Λυκόφρων Γουνέα, Πρόθοον καὶ Εὐρύπυλον, εἰς Λιβύην φησὶν ἀπελθεῖν· Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ οἱ λοιποὶ οὕτω φασί.* „*Γουνεὺς εἰς Λιβύην, λιπὼν τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, ἐπὶ Κίνυφα ποταμὸν ἐλθὼν, κατοικεῖ,* ὡς καὶ οὗτος (Lycophron) *φησί, Μάγνητες δὲ καὶ Πρόθοος ἐν Εὐβοίᾳ περὶ τὸν Καφηρέα σὺν πολλοῖς ἑτέροις διαφθείρονται.* (ſ. *Μάγνης δὲ ὁ Πρόθοος — σὺν πολλοῖς ἑταίροις διαφθείρεται.*) *Νεοπτόλεμος δὲ μετὰ ζ΄ ἡμέρας πεζῇ εἰς Μολοσσοὺς ἀπῆλθε μετὰ Ἑλένου, καθ' ὁδοῦ θάψας τὸν Φοίνικα. τοῦ δὲ Προθόου περὶ τὸν Καφηρέα ναυαγήσαντος, οἱ σὺν αὐτῷ Μάγνητες εἰς Κρήτην ῥιφέντες ᾤκησαν.*

Eodem videtur referendum Schol. Lycophr. 921. *ὁ Ναύαιθος ποταμός ἐστιν Ἰταλίας. ἐκλήθη δὲ οὕτω, κατὰ μὲν Ἀπολλόδωρον καὶ λοιποὺς, ὅτι μετὰ τὴν Ἰλίου ἅλωσιν αἱ*

Λαομέδοντος θυγατέρες, Πριάμου δὲ ἀδελφαὶ, Αἴθυλλα, Ἀστυόχη, Μηδεσικάστη, μετὰ τῶν λοιπῶν αἰχμαλωτῶν ἐκεῖσε γεγονυῖαι τῆς Ἰταλίας, εὐλαβούμεναι τὴν Ἑλλάδος δουλείαν, τὰ σκάφη ἐνέπρησαν· ὅθεν ὁ ποταμὸς Ναύαιθος ἐκλήθη, καὶ αἱ γυναῖκες Ναυπρήστιδες. οἱ δὲ σὺν αὐταῖς Ἕλληνες, ἀπολέσαντες τὰ σκάφη, ἐκεῖ κατῴκησαν.

Repetit Schol. fere eadem ad v. 1075. Attigit ea Rutgers. Var. Lect. VI, 2. De re cf. ad Virgil. Exc. VI. ad Aen. V. Adde ad Apollod. III, 12, 3. §. 11. Obff. p. 300.

Forte oratio etiam ad Locros redierat: vt inde petitum esse possit, quod Schol. Pindari habet ad Ol. IX, 65.

Ἀπολλόδωρός φησιν, οὐκ ἐν Ὀποῦντι, ἀλλ' ἐν Κύνῳ, τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Πύῤῥαν οἰκῆσαι.

Conuenit cum hoc Strabo IX. p. 651. A. Emendandus hinc Schol. Theocr. XV, 141. vbi κύδνῳ legitur.

II. Περὶ θεῶν.

Si ea, quae ex hoc opere laudantur, inter se compares: apparet illud non minus *grammaticum*, quam *mythicum*, fuisse; fabularum *interpretatione allegorica* apposita, magnam partem *ex etymologia* petita: cuius tamen accurata ac vera ratio Grammaticis illius aetatis nondum perspecta fuit. Comprehenderat idem opus περὶ θεῶν multa *de festis deorum et sacris*, de *sacrorum antiquitate*, de *religionibus et ritibus*, de *vocabulis sacrorum propriis et reconditis*. Nec modo *Graecanicas*, sed et *barbaricas religiones* eum perstrinxisse, nonnulla fragmenta docent; monente etiam Gale diss. p. 36.

Potest ergo aliqua ex parte noster rite accenseri iis scriptoribus, qui fabulas allegorice interpretari voluere; maluit tamen grammaticas potius argutias captare, quam

philosophicas, quod plerique fecere, inprimis Stoici et in his Cleanthes in libro *περὶ θεῶν*, e quibus profecisse videri debet Phurnutus s. Cornutus.

Inscriptum opus *περὶ θεῶν*, etsi etiam ad *heroes* processerat, vt Herculem, Prometheum, Dioscuros. cf. Gale p. 31. Male illud passim cum *Bibliotheca* nostra fuisse confusum docuit et copiose redarguit idem p. 34 sq. *Intulit* tamen vir doctus *aliam subtilitatem*, qua obscurauit reliqua. Cum enim meminisset a Varrone tria temporum interualla constitui, aliud *ἄδηλον*, aliud *μυθικὸν*, aliud denique *ἱστορικὸν*, acute sibi visus est subolfecisse Apollodorum vnicuique tempori suum librum destinasse, et primum quidem *ἄδηλον* in XXIV. libris *περὶ θεῶν*, in Bibliotheca *mythicum*, *historicum* denique in Chronicis, esse persequutum: Id quod et idoneo argumento firmari nequit, et fragmentis Bibliothecaeque multis locis repugnat, et virum doctum in multas tricas induxit. In opere *περὶ θεῶν* Apollodorus non minus mythos deorum et heroum tractauerat, quam in Bibliotheca, et in hac non minus ea attigerat, quae diluuium antecesserant: verum tractandi modo diuerso; nam in Bibliotheca per summum tantum mythos exposuit, in opere de diis tanquam Grammaticus de singulis disputauerat.

Photius Cod. CLXI. Sopatri Ἐκλογαὶ διάφοροι ἐν βιβλίοις δυοκαίδεκα. — *συνείλεκται δὲ αὐτῷ τὸ βιβλίον ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱστοριῶν καὶ γραμμάτων. τὸ μὲν οὖν πρῶτον περὶ τῶν παρ' Ἕλλησι μυθολογουμένων θεῶν διαλαμβάνει· ὃ συνείλεκται ἐκ τῶν Ἀπολλοδώρου περὶ θεῶν γ' λόγου. Ἀθηναῖος δὲ Ἀπολλόδωρος, καὶ γραμματικὸς τὴν τέχνην. οὐκ ἐκ τοῦ τρίτου δὲ μόνου ἡ διαλογὴ αὐτῷ πεποίηται, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐκ δ' καὶ ε' καὶ θ', τοῦ τε α' πάλιν* (f. ια') *καὶ ιβ' καὶ ιε' τε καὶ ις' μέχρι τοῦ κδ'. ἐν ᾗ συλλογῇ τά τε μυθικῶς περὶ θεῶν διαπεπλασμένα, καὶ εἴτι καθ' ἱστορίαν εἴρηται, περιείληφε,*

περί τε τῶν παρ' αὐτοῖς ἡρώων καὶ Διοσκούρων καὶ περὶ τῶν ἐν ᾅδου, καὶ ὅσα παραπλήσια.

Vixit hic Sopater Conſtantini M. temporibus, idemque multa alia volumina in compendium redegerat; habendus ideo inter genus ſcriptorum, qui, dum ipſi ſeculi genio litárunt populariumque ignauiae, optimum quemque librum in neglectum et obliuionem adduxerunt.

Ad hos libros περὶ θεῶν reſpicit auctor libelli de Allegoriis Homericis ſ. 7. vbi de Apolline et Sole. ἠκρίβωται δ' ἡ περὶ τούτων ἀπόδειξις καὶ Ἀπολλοδώρῳ, περὶ πᾶσαν ἱστορίαν ἀνδρὶ δεινῷ. (διὰ) τοῦτ' ἔγωγε τὴν ἐπιπλέον ἐπεργασίαν — ὑπερθήσομαι.

Ex Lib. I. περὶ θεῶν.

Stephan. Byz. in fragm. Δωδώνη. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν ά περὶ θεῶν, τὸν Δωδωναῖον οὕτως ἐτυμολογεῖ: „Καθάπερ οἱ τὸν Δία Δωδωναῖον μὲν καλοῦντες, ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ, Πελασγικὸν δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐστίν. Idem in Βωδώνη. πόλις Περραιβικὴ, ὡς Ἀπολλόδωρος. a qua nonnulli Iovem Bodonaeum mox Dodonaeum appellatum eſſe aiebant, de hoc v. Excurſ. ad Il. XVI. (π).

Lib. II.

Stobaeus Ecl. phyſ. I. (p. 55. ed. Gen. 1609.) Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ θεῶν Πυθαγορείαν εἶναι τὴν περὶ τούτων, τὸν αὐτὸν εἶναι Φωσφόρον καὶ Ἕσπερον, δόξαν. vt recte emendatum legitur in noua edit. Heeren. T. I. p. 520.

Erotian. Lex. Hippocrat. in Χάριτες. αἱ χαραί· ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ. Μέμνηται καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περὶ θεῶν. Φησὶ δὲ αὐτὰς κληθῆναι ἀπὸ μὲν τῆς χαρᾶς Χάριτας. καὶ γὰρ πολλάκις οἱ ποιηταὶ τὴν χάριν χαρὰν καλοῦσιν.

Lib. III.

Schol. Apollon. I, 1124. Φύλλοις - δρυΐνοις *quibus coronati ſacra faciunt Matri Deum* — εἰκότως· ἡ γὰρ

δρῦς ἱερὰ τῆς Ῥέας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ περὶ θεῶν.

Hoc eſt illud quod Voſſ. de Theolog. gentil. V, 48. et ex eo alii laudarunt tanquam ex tertio libro Bibliothecae.

Lib. VI.

Harpocration in ἀποπομπάς. Ἀποπομπαῖοι τινὲς ἐκαλοῦντο θεοὶ, περὶ ὧν Ἀπολλόδωρος ἐν ἕκτῳ περὶ θεῶν διείλεκται. *auerrunci.* v. Pollux V. ſ. 131.

Lib. IX.

Steph. Byz. Ἄρειος πάγος. ἀκρωτήριον Ἀθήνησιν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐννάτῳ, ἐν ᾧ τὰς φονικὰς κρίσεις ἐδίκαζον, διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ σιδήρου γιγνομένας μιαιφονίας. In magno numero etymologiarum Areopagi fatis recondita haec eſt ab ἄρης, vt caedes ferro facta ſit. Pro ἀκρωτήριον probabile ſit voc. ſollenne in hac re δικαστήριον legendum eſſe. Defendunt tamen alterum Holſten. et Scaliger ad Euſeb. p. 31. De reliquis cf. ſup. ad III, 14, 2. ſ. 3. add. Schol. Iliad. α, 491. Syncell. p. 122. C. ed. Ven.

Lib. XIV.

Macrob. I. Sat. 17. p. 297. "*Apollodorus in libro quartodecimo* περὶ θεῶν, ἰήϊον ſolem *ſcribit ita appellari Apollinem ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κόσμον ἵεσθαι καὶ ἰέναι* (f. ἱέναι), *quod Sol per orbem impetu fertur.*"

Reſpicere eundem locum, vnde haec petita ſunt, arbitror Auctorem de Allegor. Homer. c. 7.

Lib. XVI.

Stephanus Byz. in Ἀρκάς. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἑκκαιδεκάτῳ βιβλίῳ περὶ Δήμητρός φησιν, ὅτι Ἀρκάδια τῇ Δήμητρι μέλλοντες θύειν ἄνθρωποι **. ταύτην γὰρ τὴν θυσίαν συνεστήσαντο μετὰ τὸν πρῶτον σπόρον, ὅτι αὐτῆς ἐκ τῆς γῆς (ex Arcadia puta. f. ἐκ τῆς γῆς ταύτης) ἔμολεν ὁ

καρπὸς εἰς τροφὴν καὶ σπόρον· καὶ οὕτω τὰ Ἀρκάδια, τιμῆς χάριν. Traduxere ſcilicet Arcades Cereris fabulam ad ſe. Locus lacunoſus.

Lib. XVII.

Schol. Sophocl. Oed. Col. 502. καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπτακαιδεκάτῃ περὶ τοῦ τῶν Ἡσυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερᾶς (leg. τῆς ἱερείας) φησί. De his cf. Callim. Fr. 123. et Meurſ. Lect. Attic.

Lib. XX.

Stobaeus Ecl. Phyſ. Lib. I. p. 129. Cant. a) Τοῦ δὴ Ἀπολλοδώρου ἐν τῷ εἰκοστῷ περὶ θεῶν συγγράμματι b) ὅ ἐστι περὶ τοῦ ᾅδου, τάδε περὶ τῆς Στυγὸς λεγόμενα εὕρομεν. c) ἀρκτέον γὰρ ἀπὸ τούτων, τῆς τε ἐκ τῶν ὀνομάτων παρεμφάσεως d) οὐ καταφρονητέον. ἐκ τῶν γὰρ τοιούτων ὁρμώμενοι πιθανῶν, καὶ τοὺς ἐν ᾅδου νομιζομένους ποταμοὺς κατωνομάκασιν· Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη, ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνῃ·

...καλεῖται δὲ ἐν κόλποισι γαίας ἀχέεσσι προχέων Ἀχέρων· e) Ἔτι καὶ Λικύμνιός φησι·

a) Aut verius Porphyrius *de animi viribus* a Stob. exſcriptus et inde a p. 102. paſſim inſertus. Locus emendatus paſſim a Cantero et a Galeo in diſſ. p. 28. nunc emendatior in edit. Heeren. Tom. I. p. 1004 ſq.

b) In extremis libris Apollodorum περὶ τῶν ἐν ᾅδου egiſſe, conſtat quoque ex Phot. Cod. CLXI. vbi de Sopatri Eclogis: nec vero, ad librum *vltimum* cum Galeo referre ea, eſt quod cogat.

c) Si haec quae ſequuntur Apollodori verba ſunt: neceſſe eſt hic excidiſſe nonnulla aut eſſe omiſſa, a quibus ſequentia pendent; niſi, quod forte praeſtat, ea quae ad κατωνομάκασι ſequuntur, Porphyrii verba habeas.

d) Vulgg. παρεκφάσεως. lego παρεκφράσεως *dilucidatio*, et mox ὁρμώμενοι, πιθανῶς καὶ τοὺς ἐν ᾅ.

e) Neſcio an haec verba Melanippidae tragici, eaque ſatis ſana ſint. προχέων videtur eſſe debere προϊεὶς. *vocatur Acherontis*

μυρίαις παγαῖς δακρύων ἀχέων τε βρύει. καὶ πάλιν·

Ἀχέρων ἄχεα πορθμεύει βροτοῖσιν. Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταὐτὸν. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένῃ τοῦ Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰςάγει λέγουσαν·

ἀκτὰς ἀπαιῶνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς
λιποῦσα λίμνης, ἦλθον, ἠχούσης γόους
Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος, ἄρσενας χοάς. f)

ἀκτὰς τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἐχούσας· ἄρσενας δὲ τὰς οὐδὲν ἐκτρεφούσας. θήλεα μὲν γὰρ τὰ καρποφόρα, ἄρσενα τὰ ἄγονα λέγονται· τὸ μὲν, τὸ σπέρμα παρέχον μόνον, g) τὴν δὲ καὶ ἐκτρέφειν. ὅθεν καὶ θῆλυς ἑέρση, ἡ πολύγονος καὶ τροφίμη. Διαπεραιοῦσθαι δὲ ὑπὸ τῶν ἀπογινομένων τὸν Ἀχέροντα, φασὶν εἰκότως· ὁ γὰρ μετηλλαχὼς, πάντα τὰ τῷ ζῆν

nomine fluuius in intimis terrae recessibus moeroribus profluens. Nisi malis cum Grotio legere προχέων ἄχεα. Iacobs Epist. crit. ad Stobaeum (Heeren T. II. P. II. p. 236. coni. ἄχε' ἀνθρώποισι προχέων). Fuit autem *Melanippides* dithyrambis, elegiis et aliis poematibus clarus, ex antiquioribus poetis circa Olymp. LXV. Eius fuit tragoedia *Persephone* e qua duo alios versus habet Grotius in Excerpt. p. 455. Alius iunior circa LXXX. itidem lyricus et dithyrambicus, vt ex Svida docet Vossius. Etiam *Licymnius*, qui sequitur, poeta lyricus, μελοποιὸς, Parthenio c. 22. et Athenaeo laudatus.

f) Vt chartae parcerem, deletis olim ad h. l. scriptis, emendatiorem lectionem ex Heeren. l. c. adscripsi: Prodit anima Achillis: *ripis nullo laeto-cantu-resonantibus* (h. e. silentibus) *et nigris, paludis sonantis-gemitus Acherontis acuto alluentis strepitu ripas, veni* (ad, ἐπ' ἄρσενας χοάς) *ad steriles inferias:* vti omnia habentur sterilia, ἄγονα, vita carentia, quae ad inferos spectant; atque etiam steriles victimae diis inferis caeduntur.

g) Saltem παρέχειν. Plenior oratio erat: τὸ μὲν γὰρ ἄῤῥεν, τὸ σπέρμα παρέχειν μόνον, τὴν δὲ θήλειαν καὶ ἐκτρέφειν. Explicatio τοῦ, θῆλυς ἑέρση, ἡ πολύγονος καὶ τροφίμη, etiam apud Grammaticos Homeri occurrit. cf. Graev. Lect. Hesiod. c. 19. Scut. 395.

ἄχη σχεδὸν ὑπερῆρε, h) καὶ ἔστιν ἐν ἀπονίᾳ καὶ ἀλυπίᾳ πάσῃ, Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προςανέπλασαν, i) ἀπὸ τοῦ γοργὰ Φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾅδου· καθὸ δὴ καὶ αὐτου τούτου τιθήνην ὁ Σώφρων Μορμολύκαν ὠνόμασε k).

Ταῦτα δὲ εἰπὼν Ἀπολλόδωρος ἐπάγει περὶ τῆς Στυγὸς αὐταῖς λέξεσι τάδε. „Στύγα δὲ δεινήν τινα καὶ Φοβερὰν ὑποστησάμενοι δαίμονα, θεῶν ὅρκον, ἐν ᾅδου τε ταύτην κατῴκισαν, καὶ τῆς προςηγορίας ταύτης ἠξίωσαν ἀπὸ τοῦ στυγνάζειν τοῖς πένθεσι, καὶ στύγεσθαι τὰ ἐν ᾅδου. ὅρκον δὲ τῶν θεῶν, δι' ἐναντιότητα· ἡ μὲν γὰρ τῶν ὄντων τε καὶ ζώντων Φθαρτικὴν ἔχει δύναμιν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῇ· οἱ δὲ τῇ τε προαιρέσει καὶ τῷ τρόπῳ διεστήκασι.„ l).

Τοσαῦτα περὶ τῆς Στυγὸς εἰπὼν, ἐπάγει· „Κωκυτὸν δὲ ποταμὸν ἀνέπλασαν ἀπὸ τοῦ κωκύειν· ὅς ἐστι Στυγὸς καὶ στυγνάσεως ἀποῤῥώξ. τοιούτου δέ ἐστι γένους καὶ ὁ ΠυριΦλεγέθων· εἴρηται γὰρ ἀπὸ τοῦ πυρὶ Φλέγεσθαι τοὺς τελευτῶντας. ὡς Ὅμηρός Φησιν· m)

οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν·
Ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
δαμνᾷ, ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμός·
ψυχὴ δ', ἠΰτ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότηται.

ὑποτίθεται γὰρ τὰς ψυχὰς τοῖς εἰδώλοις τοῖς ἐν τοῖς κατόπτροις Φαινομένοις ὁμοίας, καὶ τοῖς διὰ τῶν ὑδάτων συνισταμένοις. ἃ καθάπαξ ἡμῖν ἐξείκασται, καὶ τὰς κινήσεις

h) ὑπερήρηται scriptum est apud Stob. Cant. Expectabam πάντα τὰ τοῦ l. ἐν τῷ ζῆν ἄχη σχεδὸν ὑπερῆρε καὶ *superauit.*

i) v. Apollod. Bibl. I, 5, 3.

k) Μορμολύκαν. Attigit Sophronis hoc Valken. ad Adoniaz. p. 348.

l) Scil. dii non corrumpunt ac perdunt, sed seruant. De Stygis etymologia similia apud Grammaticos passim. Mox στυγνώσεως correxeram pro συγγνώσεως, verum codd. offerunt στυγνάσεως.

m) Od. λ, 218 sq.

μιμεῖται, στερεμνώδη δὲ ὑπόστασιν οὐδεμίαν ἔχει εἰς ἀντίληψιν καὶ ἀφήν. ὅθεν αὐτὰς βροτῶν εἴδωλα καμόντων λέγει. n)

Athenagoras in Deprecat. c. 25. καὶ ὅτι μὲν ἄνθρωποι (οἱ θεοὶ,) δηλοῦσι μὲν καὶ Αἰγυπτίων οἱ λογιώτατοι, οἳ, θεοὺς λέγοντες αἰθέρα, γῆν, ἥλιον, σελήνην, τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους θνητοὺς νομίζουσι καὶ ἱερὰ τοὺς τάφους αὐτῶν. δηλοῖ δὲ καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν.

Clemens Cohort. p. 12, l. 9. Pott. (p. 10.) καί μοι δοκεῖ τὰ ὄργια καὶ τὰ μυστήρια δεῖν ἐτυμολογεῖν· τὰ μὲν ἀπὸ τῆς ὀργῆς τῆς Δηοῦς τῆς πρὸς Δία γεγενημενης, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ μύσους τοῦ περὶ τὸν Διόνυσον συμβεβηκότος. εἰ δὲ καὶ ἀπὸ Μυοῦντός τινος Ἀττικοῦ, ὃν ἐν κυνηγίᾳ διαφθαρῆναι Ἀπολλόδωρος λέγει, οὐ φθόνος, ὑμῶν δεδοξάσθαι τὰ μυστήρια ἐπιτυμβίῳ τιμῇ. *non inuidebo, vestra mysteria decorari honore funebri.* Videtur ita tradidisse Apollodorus, mysteria principio in honorem Myuntis defuncti instituta fuisse.

Euseb. Praep. II, 3. qui haec eadem repetit, ἀπὸ Μυσοῦντός τινος legit.

Clemens Cohort. ad Gent. p. 25. (p. 8.) πολλὰ κἀγαθὰ Κᾶρες σχοῖεν, οἳ καταθύουσιν αὐτῷ (Marti) τοὺς κύνας. Σκύθαι δὲ τοὺς ὄνους ἱερεύεσθαι μὴ παυέσθων, ὥς Ἀπολλόδωρός φησι καὶ Καλλίμαχος. —

Arnob. adv. Gent. lib. IV. p. 180. ed. Par. *Quis ei* (Marti) *canes ab Caribus, quis ab Scythis asinos immolari* (prodidit?) *non principaliter cum ceteris Apollodorus!* quam male is Clementem reddiderit, intelligitur, si vtrumque locum compares.

De re ipsa ad fastidium vsque actum est a viris doctis, etiam in Commentatione singulari a Gesnero nostro. v.

n) Quae sequuntur apud Stobaeum, Porphyrii videntur esse, non Apollodori.

Pindar. Pyth. X. Antonin. Lib. c. 20. et ibi doctiſſ. Interpretem. Etiam a Carmanitis Perſiae aſinus Marti mactabatur. Strab. 15. p. 1057. D. de quo loco Kleuker Opp. Zendav. Tom. II. P. III. p. 72.

Zenobius Cent. V, 22. Μῆλον Ἡρακλῆς. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν, ὅτι θύεται Ἀθήνησιν Ἡρακλεῖ ἀλεξικάκῳ ἰδιάζουσά τις θυσία. τοῦ γὰρ βοὸς ποτὲ ἐκφυγόντος, ὃν ἔμελλον Ἡρακλεῖ προςάξαι, μῆλον λαβόντας, καὶ κλάδους ὑποθέντας, τέσσαρας μὲν ἀντὶ σκελῶν, δύο δὲ ἀντὶ κεράτων, σχηματίσαι τὸν βοῦν, καὶ οὕτω τὴν θυσίαν ποιήσασθαι.

v. ibid. Schott. inpr. Pollux I, 30. 31.

Athenaeus VII. p. 306. A. ὁ κίθαρος piſcis — ὅτι δὲ διὰ τὸ ὄνομα ἱερὸς εἶναι νενόμισται τοῦ Ἀπόλλωνος, εἴρηκεν Ἀπολλόδωρος.

Athenaeus VII. p. 325. B. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τοῖς περὶ θεῶν, τῇ Ἑκάτῃ φησὶ θύεσθαι τρίγλην (mullum) διὰ τὴν ὀνόματος οἰκειότητα. τρίμορφος γὰρ ἡ θεός. — v. Voſſii epiſt. in Sylloge Epp. Matthaei p. 102. 104.

Athenaeus XIII. p. 571. C. — ἀπὸ τῆς παρ' Ἀθηναίοις καλουμένης ἑταίρας τῆς Ἀφροδίτης. περὶ ἧς φησιν Ἀθηναῖος Ἀπολλόδωρος οὕτως· ἑταίραν δὲ τὴν Ἀφροδίτην τὴν τοὺς ἑταίρους καὶ τὰς ἑταίρας συνάγουσαν. τοῦτο δ' ἐστὶ, φίλας.

Explendus et illuſtrandus hinc Heſych. in Ἑταίρας ἱερόν.

Harpocration: πάνδημος Ἀφροδίτη. — Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ (f. ἐν τοῖς) περὶ θεῶν, πάνδημόν φησιν Ἀθήνησι κληθῆναι τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἃς ἐκάλουν ἀγοράς. —

Exſcripſit partim Suidas; doctiore modo Venus pandemus ab antiquo nomine loci, in quo eius templum erat, appellata eſſe dicitur. Ad eundem locum de Venere ſpectaſſe videntur ſequentia:

Schol. Apollonii III, 539. Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ (τοῖς) περὶ θεῶν, ὅτι ἡ περιστερὰ ἱερὰ Ἀφροδίτης. διὸ καὶ λάγνον. παρὰ γὰρ τὸ περισσῶς ἐρᾷν λέγεται.

Vltima turbata. Ducitur vox περιστερὰ a περισσῶς ἐρᾷν forte fuit διὰ τὸ λάγνον.

Porphyr. de abſtinentia lib. II. §. 55. — ἐπεὶ καὶ Λακεδαιμονίους φησὶν ὁ Ἀπολλόδωρος τῷ Ἄρει θύειν ἄνθρωπον.

Eadem ex eo repetunt Theodoretus et Cyrillus apud Meurſ. Miſcell. Lacon. II, 14.

Schol. Ariſtoph. Ran. 333. Μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι, οὐχ, ὥς τινες νομίζουσι, κισσίνῳ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς Θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφεσθαι. ὅτι οἰκείως ἔχει πρὸς τὸ φυτὸν ἡ θεὸς, καὶ ὅτι τοῖς χθονίοις ἀνιέρωτο. Turbatus eſt ordo ſententiarum huius Scholii: media ſunt in finem reiicienda.

Photius Lex. MS. Καλλιγένειαν. Ἀπολλόδωρος μὲν τὴν γῆν, οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος θυγατέρα. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς τροφόν.

Vid. Intpp. ad Heſych. in Καλλιγένειαν. Locus Ariſtoph. eſt Theſmoph. 306. cf. vir doct. S. Croix ſur les Myſteres p. 380.

Harpocration: αὐτόχθονες. — Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν κληθῆναι φησὶν αὐτοὺς αὐτόχθονας, ἐπεὶ τὴν χθόνα, τουτέστι τὴν γῆν, ἀργὴν οὖσαν, πρῶτοι εἰργάσαντο. —

Exſcripſit Suidas, ſed Apollodoro non nominato; res ipſa nota.

In etymologia vocis Κύρβις Apollodori auctoritas ſaepe laudatur. Ita leges Solonis appellatas, notum eſt: vide vel Meurſ. in Solone c. 24. Ad libros περὶ θεῶν eam diſputationem pertinuiſſe, diſcimus ex Harpocratione, qui reliquis diligentius Grammaticum exſcripſit:

Harpocration in κύρβεις. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν ἔχειν

ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους. εἶναι δὲ αὐτοὺς λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας· ὡς (leg. οὓς) ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως, (f. ἀνατάσεως) διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις ἐκάλουν. ὥσπερ καὶ κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθεμένην. —

(Similia habet Photius Lexic. MS. nisi quod ὡς — στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παραστάσεως — κύρβεις. Idem mox melius: τεθειμένην). Apud eund. Harpocr. in Ὁ κάτωθεν νόμος, — ὅτι γὰρ βουστροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ. (de hoc libro v. extrema horum Fragmentor.)

Schol. Ariſtoph. ad Nub. 447. Ἀπολλόδωρος δέ φησι πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι· ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες, τὸ δόξαν ἀναγράφοντες. (f. ἀνεγράψαντο), οὓς μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως στήλας, κύρβεις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως, (leg. ἀνατάσεως), ὕστερον δὲ, (sic) τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντες, ὁμοίως ἐκάλεσαν. κύρβις οὖν ἡ περιέχουσα τὰς ἱερὰς γραφὰς στήλη.

Idem Schol. ad Aues 1354. κύρβεις — καὶ Ἀπολλόδωρος· κύρβεις δὲ, ἤτοι παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμένον, ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάντων· ἐκείνων τὸ εὕρημα· ὥς φησι Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας.

Suidas Κύρβεις. — τὰς δὲ κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐγγεγραμμένους ἔχειν τοὺς νόμους, εἶναι δὲ λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας· ὡς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παρατάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις. ὥσπερ καὶ τὴν κυρβασίαν, τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην. —

Et idem mox in Κύρβεις αἱ τὰς τ. θ. — Κύρβεις οὖν παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμένας. ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάντων· ἐκείνων γὰρ εὕρημα. φησὶ καὶ Ἀπολλόδωρος.

Mirae etymologiae hae et aliae plures eo loco et in l. l. ad eosd. et ad Heſych.: cum in promtu ſit κύρω, *ſancio*, κύρις, κύρβις. At Apollodorus κορυφὴν in κύρβις quaeſiuit,

quod columna, legibus inſcripta, ſtabat erecta, κύρβις qſ. κορυφίς. ἀνάτασις et παράτασις εἰς ὕψος recte, mox ἀνατεταμένας eodem modo dixit. Minus bene Kuſter. ex Schol. Ariſtoph. praefert ἀνάβασις.

Schol. Apollonii IV, 280. — Ἀπολλόδωρος δὲ φησὶ πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι· ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες εἰώθεσαν τὰ δόξαντα ἐν αὐτοῖς ἀναγράφειν. κύρβεις, οἱονεὶ κορύφεις, κατὰ συγκοπὴν, καὶ μεταθέσει καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, κύρβεις. ὕστερον δὲ (εἰς) ξύλα λελευκωμένα γράφοντες, κύρβεις ὁμοίως ἐκάλεσαν καὶ αὐτά. κύρβεις μὲν οὖν, αἱ περιέχουσαι τὰς ἱερὰς ἀναγραφάς.

Photius Lexic. κύρβεις — εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος, ἢ κατεσκειρῶσθαι, ὡς Ἀπολλόδωρος. Θεόφραστος δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων. τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι· vid. Intpp. ad Heſych. in Κύρβις. add. Timaeum Lexic. Plat. et Ruhnk. p. 170.

Etymol. M. Apollodori etymologiam non memorat; Apollodoream rationem vt aſſequaris, tenendum, eum κορφὴν, κυρφὴν, flexiſſe, vnde κύρβις factum ſit; etiam κόρση, ſi vera habet Etymol. M. in κόρση, infra fragm. Etymologicorum. Sed κατεσκειρῶσθαι quid ſit, et an Apollodori ſit, dubito; videri poteſt ad antiquam vocem σκιροῦσθαι, σκιρὸν, σκειρὸν, σκυρὸν, *durum*. ſpectare, et κατεσκιρῶσθαι, *induruiſſe*, *rigere*, *ſtare*, fuiſſe. v. Heſych. in σκειρώσασθαι et ſimilibus. σκυρωθῶσι. λιθωθῶσι. In interpretatione Apollodorea tamen tantum τὸ κορυφοῦσθαι memorant ceteri.

Harpocration in Μεῖον καὶ Μειαγωγός. — Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν, οἱ φράτορες, φησὶν, ἵνα μείζονας νέμωνται μερίδας, ἐπεφώνουν ἑστῶτες, (f. περιεστῶτες) ἱστάνειν δεῖ, μεῖον γάρ ἐστι. Cum inſcribebantur curiis pueri, (εἰς τοὺς φράτορας) hoſtia erat adducenda ad epulas curia-

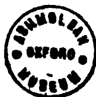
lium, certi ponderis: acclamari itaque ſolitum: *appendi oportere, eſſe enim iuſto minorem.* Eadem verba Suidas h. v. et Photius Lexic. MS. ſed corrupte. In eodem legitur: *κτανεῖν δεῖος* (*δεῖ*). De re cf. Schol. Ariſtoph. Ran. 810. vnde Suid. et alii. Adde ad Heſych.

Harpocration in *χόες.* — *ἑορτή τις παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη Ἀνθεστηριῶνος δωδεκάτῃ. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, Ἀνθεστήρια μὲν καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ Πιθοιγίαν, Χόας, Χύτρους.*

Eadem apud Ariſtoph. Schol. Acharn. 960. et ex eo Suidam in *χόες*, in quibus verbis ſupra adſcriptis ſubiicitur: *καὶ αὖθις.* (ſc. Apollodorus ait) *ὅτι* (f. *ὅτε*) *Ὀρέστης μετὰ τὸν φόνον εἰς Ἀθήνας ἀφικόμενος, ἦν δὲ ἑορτὴ Διονύσου Ληναίου, ὡς μὴ γένοιτο σφίσιν ὁμόσπονδος, ἀπεκτονὼς τὴν μητέρα, ἐμηχανήσατο τοιόνδε τι Πανδίων· Χοᾶ οἴνου τῶν δαιτυμόνων ἑκάστῳ παραστήσας, ἐξ αὐτοῦ πίνειν ἐκέλευσε μηδὲν ὑπομιγνύντας ἀλλήλοις, ὡς μήτε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κρατῆρος πίοι Ὀρέστης, μήτε ἐκεῖνος ἄχθοιτο καθ' αὑτὸν πίνων μόνος· καὶ ἀπ' ἐκείνου Ἀθηναίοις ἑορτὴ ἐνομίσθη οἱ Χόες.*

Probabile fit haec ex Apollodoro petita eſſe. Poſſunt tamen etiam a Grammatico ex antiquiore aliquo Comici interprete eſſe excerpta. Certiora ſunt apud Ioannem Lydum de Menſibus a Schow ed. p. 82. de Dionyſo: *Φέρεται δὲ καί τις μῦθος περὶ αὐτοῦ* (*τοῦ Διονύσου*) *ὡς εἴη γεγονὼς ἐκ Διὸς καὶ Γῆς· τῆς δὲ Γῆς Θεμέλης προσαγορευομένης διὰ τὸ εἰς αὐτὴν πάντα καταθεμελιοῦσθαι, ἣν κατὰ συναλλαγὴν ἑνὸς στοιχείου τοῦ σ, Σεμέλην οἱ ποιηταὶ προσηγορεύκασι.*

Schol. ad Odyſſ. ψ, 198. de Mercurio, ad verba poetae: *Ἑρμῖν' ἀσκήσας. Ἑρμῆς ὁ Διὸς καὶ Μαίας τῆς Ἄτλαντος, παῖς ἔτι ὤν, ἐν ἀνθρώποις τέσσαρα μέγιστα εὕρετο· γράμματα, καὶ μουσικὴν καὶ παλαίστραν, καὶ γεωμετρίαν. ὅθεν καὶ τοὺς Ἕλληνας τετράγωνον αὐτὸν ἀσκῆσαι, καὶ οὕτως ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀναθεῖναι. τῷ δὲ* (h. e. *διὰ δὲ τὸ*) *ὀνειρόπομπον αὐτὸν*

εἶναι, καὶ τοὺς κοιμωμένους αὐτῷ εὔχεσθαι, καὶ αὐτὸν ἀναμένειν, (expectant *donec somnum immittat*) εἵλοντο ἐν τοῖς θαλάμοις ἔχειν αὐτὸν Φύλακα τοῦ ὕπνου, ἐπινοῆσαί τε καὶ ἀσκῆσαι τοὺς τῶν κλινῶν πόδας εἰς τὴν τοῦ θεοῦ πρόσοψιν, ὅπως ἀλεξήτορας ἔχοντες ἰδέας [Barnes. em. ἰδίους: malim ἀλεξήτορος (sc. θεοῦ) ἰδέας speciem dei sui malorum somniorum sc. propulsatoris] τὰ μὲν δείματα μὴ Φοβοῖντο, προσδοκῷεν δὲ πλείστην ἐπαΦροδισίαν διὰ τῶν ὀνειράτων. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ τῷ Ἀθηναίῳ.

Eustath. ad e. l. p. 1951, 16. Κυλλήνιος δὲ Ἑρμῆς, μυθικῶς μὲν ἀπὸ Κυλλήνης, ἥτις ὄρος ἐστὶν Ἀρκαδίας, σταδίων ἐννέα Ὀλυμπιακῶν, παρὰ πόδας ὀγδοήκοντα, καθὰ Φασὶν ἱστορεῖν Ἀπολλόδωρον· ὀνομασθὲν ἀπὸ Κυλλήνης ἡρωΐδος τινός. περιᾴδεται δὲ διαΦερόντως ἐν τοῖς περὶ τοῦτο τὸ ὄρος τιμᾶσθαι τὸν Ἑρμῆν, κἀκεῖθεν σχεῖν τὸ λεχθὲν ἐπίθετον.

Exscripsit haec Eustath. ex Stephano Byz. in Κυλλήνη· ὄρος Ἀρκαδίας, σταδίων ἐννέα παρὰ πόδας ὀγδοήκοντα, ἀπὸ Κυλλήνης Ναΐδος ΝύμΦης. ait Cyllenen nouenorum stadiorum esse montem deficientibus LXXX pedibus; forte et ea quae sequuntur, Apollodoro debentur: ἐν τούτῳ δὲ Φασὶ τῷ ὄρει τοὺς κοττύΦους (merulas) λευκοὺς γίγνεσθαι, ἄλλοθι δὲ μηδαμῇ· καὶ Φωνὰς ποικίλας προΐεσθαι· θηρεύεσθαι δὲ πρὸς τὴν σελήνην· τῆς δὲ ἡμέρας εἴ τις ἐπιχειροίη, σφόδρα δυσθηράτους εἶναι. — quae eadem Eustath. attulit ad Iliad. β, p. 300.

Schol. Sophoclis Oed. Colon. 57. Τιτὰν Κολωνεύς. Περὶ τοῦ τὸν Προμηθέα περὶ Ἀκαδημίαν καὶ τὸν Κολωνὸν ἱδρύσθαι, Ἀπολλόδωρος γράΦει οὕτως. „Συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ, καθάπερ ὁ ἫΦαιστος. καὶ ἐστιν αὐτῷ παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸς ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ. δείκνυται δὲ καὶ βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἴσοδον, ἐν ᾗ τοῦ τε Προμηθέως ἐστὶ τύπος καὶ τοῦ ἩΦαίστου, πεποίηται δὲ, ὡς καὶ Λυσιμαχίδης Φησὶν, ὁ μὲν Προμηθεὺς πρῶτος καὶ πρεσβύτερος ἐν δεξιᾷ

σκῆπτρον ἔχων, ὁ δὲ Ἥφαιστος νέος καὶ δεύτερος· καὶ βωμὸς ἀμφοῖν κοινός ἐστιν ἐν τῇ βάσει ἀποτετυπωμένος. Ad h. l. cf. not. Solani et Hemst. ad Lucian. T. I. p. 196. 197.

Et mox ad v. 58. Χαλκόπους ὀδός. ὡς οὕτω τινὸς καλουμένου τόπου ἐν τῷ ἱερῷ, χαλκόποδος ὀδοῦ. φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος δι' αὐτῆς κατάβασιν εἶναι εἰς ᾅδου. καὶ Ἴστρος δὲ μνημονεύει τῆς χαλκῆς ὀδοῦ καὶ Ἀστυδάμας. καί τις τῶν χρησμολόγων φησί· „Βοιωτοὶ δ' ἵπποιο (f. ἱππῆα, vt ἱππεὺς κολωνὸς ap. Schol. Sophocl. et ἱππότης v. 60.) ποτιστείχουσι Κολωνὸν, „Ἔνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος ὀδὸς (οὐδὸς leg. *limen* seu *ingressus*). *Boeoti tendunt ad Colonum equestrem, vbi saxum triceps et aereum limen eum occupat.*

Ex eodem Apollodori loco depromta verba ap. Schol. ad v. 737. (702.) Μόριον Δία εἶπε τὸν ἐπόπτην τῶν μοριῶν ἐλαιῶν. καὶ ἔστιν ὁ λεγόμενος Μόριος Ζεὺς περὶ Ἀκαδημίαν, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος· „περὶ Ἀκαδημίαν ἐστὶν ὅ, τε τοῦ Καταιβάτου Διὸς βωμὸς, ὃν καὶ Μόριον καλοῦσι, τῶν ἐκεῖ μοριῶν παρὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρυμένων.

Forte haec ad lib. XVII. spectarunt. De μορίαις multi multa. v. Etymol. M.

Schol. Apollonii I, 599. Ὄλυμποι δέ εἰσιν ἕξ· Μακεδονίας, Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ Ὀλύμπια φησὶν Ἀπολλόδωρος ἄγεσθαι, Μυσίας, Κιλικίας, Ἤλιδος, Ἀρκαδίας.

cf. Schol. Thucyd. I, 126. Et Demosth. π. παραπρεσβ. p. 401, 13. Olympia a Philippo, capta Olyntho, acta narrat.

Schol. Theocr. II, 36. ad verba: τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει. Τὸν γὰρ χαλκὸν ἐπεῖδον (leg. ἐπῆδον, ab ἐπᾴδειν fecerunt accinere, ἐπήχουν, ἐπέκρουον) — ἐν ταῖς ἐλλείψεσι τῆς σελήνης καὶ ἐν (f. ἐπὶ) τοῖς κατοιχομένοις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶναι καὶ ἀπελαστικὸς τῶν μιασμάτων. διόπερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο· ὥς φησι καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ „ἄχει„ (in Theocrito; est hoc aliud Scholion) ἀντὶ τοῦ ψόφει, κρούε.

ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοιχομένοις. Φησὶν Ἀπολλόδωρος, Ἀθήνησι τὸν ἱεροφάντην, τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης, ἐπικρούειν τὸ λεγόμενον ἠχεῖον. καὶ παρὰ Λάκωσι, βασιλέως ἀποθανόντος, εἰώθασι κρούειν λέβητας.

Schol. Theocr. Id. X, 41. Λυτιέρσης. — τοῦτον δέ φησιν Ἀπολλόδωρος ᾠδὴν εἶναι θεριστῶν, λέγων οὕτω· „καθάπερ ἐν μὲν θρήνοις Ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις Ἴουλος, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς καλοῦσιν, οὕτω καὶ τῶν θεριστῶν ᾠδὴ Λυτιέρσης.

Hesych. Ἀγρεὺς ὁ Πὰν παρὰ Ἀθηναίοις, ὡς Ἀπολλόδωρος.

Suidas: Ἀμφιφῶντες, πλακοῦντος εἶδος· οἵ τινες ἐγένοντο, ὅτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη πρωῒ ὑπὲρ γῆς φαίνονται. ἢ ὅτι ἐκόμιζον αὐτὸν, (sc. τὸν πλακοῦντα) δᾳδία ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτῷ· ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Eadem fere in ἀνάστατοι. vnde apparet, vltima tantum ex Apollodoro sumta esse. Ibidem additur: ἀμφιφῶντες γίνονται Μουνυχιῶνος μηνὸς ἕκτῃ ἐπὶ δέκα. οἳ εἰς τὸ Μουνυχίας ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος κομίζονται. hoc etiam Pollux narrat lib. VI. s. 75. Hesych. in ἀμφιφόων. ad vtrumque loc. cf. Intpp. Athen. XIV. p. 645. A. quo ipso cum Galeo adducor, vt ad librum de diis haec referenda esse putem.

Suidas: Ταυροπόλον. τὴν Ἄρτεμιν· ὅτι ὡς ταῦρος περίεισι πάντα. ὡς Ἀπολλόδωρος.

Mira etymologia: cum Diana inter Tauros cultu divino habita facile animo occurrat. Fuisse videtur apud barbaros numen, quod cum Diana comparabant Graeci, eoque Dianam Graecorum numen apud eos quoque coli putabant. Sic et apud Colchos Diana memorata, dicta *Diana Phasiana* ap. Zosim. I, 32, 7. Eadem verba sine Apollodori nomine sunt ap. Etymol. M. in Ταυροπόλον. Exscripsit Suidam Photius Lex. MS. Apostol. XVIII, 23. Ad libros περὶ θεῶν haec esse referenda, ex Schol. Aristoph. (ex quo integriora sua descripsit Suidas) disco ad Lysistr. 448.

νῆ τὴν ταυροπόλον: οὕτω τὴν Ἄρτεμιν ἐκάλουν. τὴν δὲ αἰτίαν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐκτίθεται. Ἔστι δ' ὅτε καὶ τὴν Ἀθηνᾶν οὕτω καλοῦσιν. ὡς Ξενομήδης (Chius) ἱστορεῖ.

Macrob. Sat. I, 8. *Cur autem Saturnus ipſe in compedibus viſatur, Verrius Flaccus cauſſam ſe ignorare dicit. Verum mihi Apollodori lectio ſic ſuggerit: „Saturnum Apollodorus alligari ait per annum laneo vinculo, et ſolui ad diem ſibi feſtum, id eſt menſe hoc decembri, atque inde prouerbium ductum; deos laneos pedes habere. Significari vero decimo menſe ſemen in vtero animatum ad vitam grandeſcere: quod, donec erumpat in lucem, mollibus naturae vinculis detinetur.„*

Idem I, 17. de ἰήϊος. v. ſup. e lib. XIV. περὶ θεῶν.

Et lib. I, 20. *Aeſculapium vero eundem eſſe atque Apollinem, non ſolum inde probatur, quod ex illo natus creditur; ſed quod ei et ius diuinationis adiungitur. Nam Apollodorus in libris, quibus titulus eſt* περὶ θεῶν, *ſcribit quod Aeſculapius diuinationibus et auguriis praeſit. Nec mirum, ſiquidem medicinae atque diuinationum conſociatae ſunt diſciplinae. —*

Omnino plura in Macrobii Saturnal. primo ex Apollodori opere illo hauſta eſſe, ſuſpicari licet.

III. Τὰ χρονικὰ, ſ. χρονικὴ σύνταξις libris quatuor.

Scymnus Chius in Periegeſi ſe eum librum ſequutum eſſe profeſſus ait a. v. 16-49.

— Τοῖς ἐν Περγάμῳ
βασιλεῦσιν, ὧν ἡ δόξα καὶ τεθνηκότων
παρὰ πᾶσιν ἡμῖν ζῶσα διὰ παντὸς μένει,
τῶν Ἀττικῶν τις γνησίων τε φιλολόγων,

γεγονὼς ἀκουστὴς Διογένους τοῦ Στωϊκοῦ,
συνεσχολακὼς δὲ πολὺν Ἀριστάρχῳ χρόνον,
συνέταξε τἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς ἁλώσεως
χρονογραφίαν στοιχοῦσαν ἄχρι τοῦ νῦν βίου.
ἔτη δὲ τετταράκοντα πρὸς τοῖς χιλίοις
ὡρισμένως ἐξέθετο καταριθμούμενος
πόλεων ἁλώσεις, ἐκτοπισμοὺς στρατοπέδων,
μεταναστάσεις ἐθνῶν, στρατείας βαρβάρων,
ἐφόδους περαιώσεις τε ναυτικῶν στόλων,
θέσεις ἀγώνων, συμμαχίας, σπονδάς, μάχας,
πράξεις βασιλέων, ἐπιφανῶν ἀνδρῶν βίους,
*φυγάς, στρατείας, *) καταλύσεις τυραννίδων·*
πάντων ἐπιτομὴν τῶν χύδην εἰρημένων.
μέτρῳ δὲ ταύτην ἐκτιθέναι προείλετο
τῷ κωμικῷ γε, τῆς σαφηνείας χάριν·
εὐμνημόνευτον ἐσομένην οὕτως ὁρῶν.

Posthaec pergit:

ἐκεῖνά μεν οὖν κεφάλαια συναθροίσας χρόνων,
εἰς βασιλέως ἀπέθετο Φιλαδέλφου χάριν.
ἃ καὶ διὰ πάσης γέγονε τῆς οἰκουμένης
ἀθάνατον ἀπονέμοντα δόξαν Ἀττάλῳ
τῆς πραγματείας ἐπιγραφὴν εἰληφότι.

Ex his Scymni versibus intelligitur argumentum libelli, quod summatim ad temporum ordinem, annorum 1040. interuallo inde a Troia capta, historias comprehenderat. A Troia capta ad Olympiadem primam annos 408. intercessisse Apollodorus docuerat, vt infra videbimus: incidit itaque ex eius calculo Troiae excidium in annum ante C. N. 1184. Subductis inde annis modo memoratis 1040, Chronica patet substitisse in Olymp. 159. 1. a. C. 144.

*) Vix sanum vocabulum, ex superioribus errore librarii repetitum. Requiro ἐπικτίσεις.

V. C. 610. Ptolemaei Euergetae II. anno altero, et anno decimo ſexto Attali II. Philadelphi, cui opus ſuum inſcripſerat.

Ex Scymni verſibus porro manifeſtum fit, opus illud chronicum *metro-comico*, nec copioſa oratione, rerum geſtarum memoriam expoſuiſſe, ſed compendioſe ac breviter memorabiles rerum euentus ſuis temporibus adſcripſiſſe: etſi, quomodo Olympiadum numeri et tot nomina virorum metro includi potuerint, vix aſſequor. *Metrum comicum* de Iambis ſenariis, quales in comicis occurrunt, paullo liberiores, accipiendum eſſe nullus dubito: ad rerum expoſitionem breuem, quae, ita ligata oratione, memoria facile comprehendi poſſet, a Scymno Chio translatum hoc eſſe videmus, Apollodori, vt ipſe ait, exemplo. Difficultatem hic facit Suidas, in voc. Ἀπολλόδωρος et in Τραγίαμβοι, qui ab Apollodoro *Tragiambos* repertos ait: quam Galeus diſſ. p. 47. 48. ita tollit, vt eosdem cum comicis iambis fuiſſe dicat: quod tamen vix locum habere videtur; quales enim iambi tragici ſint, nos in tot tragicorum ſcriptorum exemplis latere non poteſt. Mihi quidem Suidae locus indocte ac negligenter exſcriptus eſſe videtur; nam, ſi vel maxime *tragiambus* recte ſcriptus eſſet, eum tamen non reperiſſe dici poſſet Apollodorus; niſi forte ad alium haec ſpectabant Apollodorum.

Quod vero ad "breuem et in epitomen ac ſynopſin contractam rerum memoriam in Chronicis" attinet, alia dubitatio exoritur ex loco Stephani, in quo *Apollodorus, aut is qui eum in epitomen redegit*, laudatur. Verum Stephanus epitomatorem tam indoctum nactus eſt, vt multa tam perturbate tradita ſint, vt nihil de iis definire liceat, niſi alia auctoritas acceſſerit. Verba ſunt Stephani Byzant. in Δύμαι. vbi primo vniuerſe Apollodorus lauda-

tur: λέγεται καὶ πληθυντικῶς· ὡς Ἀπολλόδωρος· "τούτων ἀπέχουσα σταδίους ρκ' ἐσχάτη κεῖται πρὸς δύσιν Δύμαι." — Paullo post — καὶ Ἀπολλόδωρος, ἢ ὁ τὰ τούτου ἐπιτεμνόμενος· "τήν τε χώραν ἔχουσι Δυμαῖοι." et mox: καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν α'. "πόλεμος ἐνέστη τοῖς τε Δυμαίοις.." E diuersis locis haec petita esse manifestum fit; quorum vltima metrum Iambicum constituunt; nec minus superiora τούτων ἀπέχουσα σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι. Adiungemus iam ex Stephano Byzantino reliqua fragmenta Chronicorum, quorum libros quatuor laudari videbimus.

E libro I.

Ἀσσώριον. πόλις Σικελίας. ταύτην τρισυλλαβῶς Ἀσσωρὸν καλεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῃ χρονικῶν.

Vossianus tamen: ἐν δ' χρονικῶν.

Ἐλωρός· πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἐλώρου ποταμοῦ τοῦ κατὰ Πάχυνον, ὃς λέγεται τιθασσοὺς ἰχθῦς ἔχειν ἀπὸ χειρὸς ἐσθίοντας. ὡ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῃ.

Μυοῦς. πόλις Ἰωνίας, ὡς Φίλων καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν α' χρονικῶν.

Χήσιον· Ἰωνίας πολίχνιον· ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῳ.

E lib. II.

Μεναί. πόλις Σικελίας ἐγγὺς Παλίκων. Ἀπολλόδωρος ἐν β' χρονικῶν.

Νόαι. — ἐστὶ δὲ πόλις Σικελίας. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ χρονικῶν.

Παρπάρων. χώρα ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῇ, ἔνθα ἱστοροῦσι Θουκυδίδην ἀποθανεῖν. (aut alius is fuit ab Olori filio diuersus, aut cenotaphiam eius eo in loco fuit) τινὲς δὲ Περίνην (f. Παρπαρίνην) τοῦτο καλοῦσι. ὡς ἐν χρονικῶν δευτέρῳ.

Ὕκκαρον. πόλις Σικελίας, ὡς Φίλιστος Σικελικῶν πρώτῳ. Ἀπολλόδωρυς δ' ἐν δευτέρῳ χρονικῶν πόλιν λέγει αὐτὴν τὰ Ὕκκαρα.

Φαβία. πόλις Κελτογαλατῶν, κτίσμα Φαβίου στρατηγοῦ Ῥωμαίων. Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ χρονικῶν.

Χαιρώνεια. — τὸ κτητικὸν Χειρωνικὸς καὶ Χαιρωνική. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν δευτέρῳ. "κατὰ τὴν μάχην, ὡς φασι, τὴν Χαιρωνικήν."

Lib. III.

Ἀμαξιτός. πολίχνιον τῆς Τρωάδος — τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξιτεύς. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τρίτῃ Ἀμαξιτηνοὺς φησι.

Λίγγος. φρούριον Κασσανδρέων. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τρίτῳ· ὃς καὶ τὸ ἐθνικὸν Λιγγαῖος. —

Ληναιὸς ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς ἀπὸ τῆς ληνεῦ. Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ χρονικῶν: de quo v. agentem Ruhnken. in nota Obſſ. ad Heſych. in f. cum aliis qui de Dionyſiis egere.

Ex tertio libro nonnulla laudata v. inf. e Diogene Laert. IV, 23 et 28.

E lib. IV.

Ἀερία. — καὶ Κελτικὴ πόλις Ἀερία. ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τετάρτῳ.

Codd. Salmaſ. ἐν χρονικῶν δευτέρῳ.

Αἰδούσιοι. σύμμαχοι Ῥωμαίων πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατίᾳ. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν δ'.

Ἀμήστρατος. πόλις Σικελίας. Ἀπολλόδωρος τετάρτῃ χρονικῶν.

Ἀρόερνοι. (Arverni) ἔθνος μαχιμώτατον τῶν πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν. Ἀπολλόδωρος τετάρτῃ χρονικῶν. "Κελτῶν Ἀροέρνους."

Δῶρος. πόλις Φοινίκης — Ἀπολλόδωρος δὲ Δῶρον καλεῖ ἐν χρονικῶν δ'.

"εἰς Δῶρον οὖσαν ἐπιθαλάττιον πόλιν."

Καινοί. ἔθνος Θρᾴκιον. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τετάρτῳ.

Χαλκητόριον. πόλις Κρήτης. ὁ πολίτης Χαλκητορεύς. Ἀπολλόδωρος (vt leg. pro Ἀπολλώνιος) τετάρτῳ χρονικῶν·
"μεθ' οὗ Χαρίδημος ἦν φυγὰς Χαλκητορεύς."

Alia fragmenta ſine libri nota haec ſunt:

Πάρθος, πόλις Ἰλλυρική. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς.

Forte ex iisdem Chronicis: Ὠρεός. πόλις Εὐβοίας. — Ὠρείτης — Ἀπολλόδωρος δὲ τετρασυλλάβως φησὶν, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ε καὶ ι, Ὠρεΐτας. „οὕτω τὴν τῶν Ὠρεϊτῶν αἱροῦσι πόλιν,,

Si ſenarius eſt, quod ſuadere videtur notata ab Stephano diaereſis, metro ſubueniendum eſt: f. τῶν Ὠρεϊτῶν αἱροῦσιν οὕτω τὴν πόλιν.

Schol. Ariſtoph. in Aves 1022. de Sardanapalo — Ἀπολλόδωρος δὲ ταῦτά φησιν ἐγγεγράφθαι ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ Ἀσσυρίοις γράμμασι· Σαρδανάπαλος, Ἀνακυνδαράξου παῖς. Ταρσόν τε καὶ Ἀγχίαλον ἔδειμεν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. ἔσθιε, πῖνε, ὄχευε· ὡς τἄλλα οὐδενός ἐστιν ἄξια. —

Iamborum veſtigia vides. Qui primi iſta tradiderant, erant Clitarchus et Ariſtobulus, Alexandri comites. Ex his adeo petiere idem Apollodorus noſter, tum Strabo XIV. p. 988. C. D. vbi vide diuerſitatem in verbis. Athen. XII, 7. Arrianus et alii.

Syncellus Chronograph. inde a p. 28. vbi Beroſum ex Alexandro Polyhiſtore recoquit, Apollodorum aliquoties in partes vocat p. 34. D. 36. D. p. 38. A. p. 40. A. Ipſum Apollodorum homo vix ipſe inſpexit, ſed eos qui illum exſcripſerant; forte ne hos quidem, ſed alios qui ex his ſua compilauerant. Alexander Polyhiſtor adſcripſerat puto loca Apollodori. Coniungitur fere ille cum Abydeno, ex cuius Aſſyriacis, vt et ex Beroſi Chaldaicis hiſtoriis, nonnulla ſuis Chronicis intuliſſe videtur: quae ſingula exſcripſerat Alexander. In his fuit locus de Oanne monſtro, quod ex mari rubro prodierat, καθὼς καὶ Ἀπολλόδωρος

ἱστόρησαν. Porro Chronicon Paſchale tanquam ex Petri Clementinis laudat verba p. 29. A. αὐτὸν Νῖνον τὸν Νεβρὼθ οἱ Ἀσσύριοι προσηγόρευσαν. „αὐτὸς διδάσκει Ἀσσυρίους σέβειν τὸ πῦρ.„ Vides iambum, qui forte ex Apollodoro fluxerat.

Ibid. p. 39. B. poſt Abydeni verba: πρὸς τούτοις καὶ Ἀπολλόδωρος ὁμοίως τούτοις τερατευόμενος οὕτως λέγει· „ταῦτα μὲν ὁ Βηρωσσὸς ἱστόρησε, πρῶτον γενέσθαι βασιλέων Ἄλωρον ἐκ Βαβυλῶνος Χαλδαίων, βασιλεῦσαι δὲ σάρους δέκα, καὶ καθεξῆς Ἀλάπαρον καὶ Ἀμήλωνα τὸν ἐκ Παντιβίβλων, εἶτα Ἀμμένωνα τὸν Χαλδαῖον, ἐφ' οὗ φησι φανῆναι τὸν μυσαρὸν Ὠάννην τὸν Ἀννήδωτον ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς. —

Panca in his iambici metrici veſtigia reperias. Emendatt. v. in Scalig. Euſeb. p. 5.

p. 91. C. Ἀπολλόδωρος χρονικὸς ἄλλην Αἰγυπτίων τῶν Θηβαίων λεγομένων βασιλείαν ἀνεγράψατο βασιλέων λή ἐτῶν ϙϛ'. (a. 1076.) ib. v. rel.

p. 97. B. vbi mille annorum, quibus Sicyoniorum reges imperarunt, ſumma ſubducitur, inter alios Apollodorus auctor laudatur.

p. 147. D. ait Syncellus ſe omittere regum Thebanorum Aegypti LIII. nomina, ab Apollodoro tradita.

p. 275. C. Ponti reges decem, annis CCXVIII. regnaſſe ex Apollodoro et Dionyſio traditur.

Huic Chronicorum operi aliquot debentur epochae illuſtriores, omnis veteris hiſtoriae cardines: inprimis epocha occupatae ab Heraclidis Peloponneſi, coloniae Ionicae et primae Olympiadis. Ponam ex multis locis vnum Diodori, prooem. 5.

— ἀπὸ δὲ τῶν Τρωϊκῶν, ἀκολούθως Ἀπολλοδώρῳ τῷ Ἀθηναίῳ, τίθεμεν ὀγδοήκοντα ἔτη πρὸς τὴν κάθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀπὸ δὲ ταύτης ἐπὶ τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα δυεῖ

λείποντα τῶν τριακοσίων καὶ τριάκοντα, συλλογιζόμενοι τοὺς χρόνους ἀπὸ τῶν ἐν Λακεδαίμονι βασιλευσάντων.

Clemens Alex. Strom. I. p. 381. f. Ox. (ex quo Euſeb. P. E.) — εἴγε τῆς Περσέως βασιλείας τῷ τριακοστῷ δευτέρῳ ἔτει ἐκθεοῦται (ὁ Διόνυσος), ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς. ἀπὸ δὲ Διονύσου ἐπὶ Ἡρακλέα καὶ τοὺς περὶ Ἰάσονα ἀριστεῖς τοὺς ἐν τῇ Ἀργοῖ πλεύσαντας συνάγεται ἔτη ἑξήκοντα τρία. — ἀπὸ δὲ τῆς Ἡρακλέους ἐν Ἄργει βασιλείας ἐπὶ τὴν Ἡρακλέους αὐτοῦ καὶ Ἀσκληπιοῦ ἀποθέωσιν ἔτη συνάγεται τριάκοντα ὀκτὼ κατὰ τὸν χρονογράφον Ἀπολλόδωρον· ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὴν Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἀποθέωσιν ἔτη πεντηκοντατρία. ἐνταῦθά που καὶ ἡ Ἰλίου κατάληψις. —

Apollodorus aetatem Herculis pro cardine chronologiae habuit; C. fere annis ante Troiam captam eum natum eſſe tradiderat; annos autem hunc in modum computarat: inde a quo Argos tenuit vsque ad eius mortem XXXVIII. inde ad Troiam captam LIII. Sic conficiuntur anni XCI. Idem inter Herculis an. XVIII. et Troiam captam LXXXIII. annos numerabat, ita vt ſumma procedat annorum CI. cf. *Freret* ſuper Chronologia Regg. Lydiae (*Mem. de l'Acad. des Inſcr.* Tom. V. p. 292. 3. et *Bougainville Mem.* Tom. XXIX. p. 81.) Videtur ex eodem Apollodori loco eſſe petitum, quod Pauſanias habet III, 13. p. 238. anno LIII. poſt pugnam cum Apharetidis Dioſcuros eſſe inter deos relatos.

Etiam ad Homeri aetatem conſtituendam nobilis eſt Apollodori calculus, ex quo poſt Troiam captam anno CCXL. vixiſſe creditur: Laudant eum inprimis Tatian. ad Graec. ſ. 49. et ex eo Clemens Alex. Strom. I. p. 388. l. 18. ex eodem Tatiano Euſeb. Praep. Evang. X, 11. Syncell. 180. D. et in Chron. Hieronymi, ad quod vid. viros doctos, Scalig. Schurzfl. Vallarſ. Salmaſ. ad Solin. p. 608. vt alios taceam. Apponam Tatiani verba: —

οἱ δὲ περὶ Ἀπολλόδωρον (Φασὶ τὸν Ὅμηρον ἠκμακέναι) μετὰ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν ἔτεσιν ἑκατὸν, (addit Clemens: Ἀγησιλάου τοῦ Δορυσσαίου Λακεδαιμονίων βασιλεύοντος) ὅπερ γένοιτο ἂν ὕστερον τῶν Ἰλιακῶν διακοσίων τεσσαράκοντα, vt legendum.

Plutarch. in Lycurgo pr. οἱ δὲ ταῖς διαδοχαῖς τῶν ἐν Σπάρτῃ βεβασιλευκότων ἀναλεγόμενοι τὸν χρόνον, ὥσπερ Ἐρατοσθένης καὶ Ἀπολλόδωρος, οὐκ ὀλίγοις ἔτεσι πρεσβύτερον ἀποΦαίνουσι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος.

Syncellus Chronogr. p. 185. C. Ἀπολλόδωρος τὰ Λυκούργου νόμιμα ἐν Λακεδαιμονίᾳ τούτοις τοῖς χρόνοις καταδεχθῆναι γράΦει.

Aliter locum explent Goar et alii: habet enim lacunam: poſt νόμιμα ſequitur ἐν τῷ ἡ Ἀλκαμένους . . . vnde et librum Chronicorum *octauum* hic reperere viri docti. Transtulit eadem in Chronicon Euſeb. Hieronymus n. MCXXII. *Lycurgi leges in Lacedaemone, iuxta ſententiam Apollodori, hac aetate ſuſceptae* (cr. a. XVIII. regis Lacedaem. Alcamenis).

Diogenes Laert. I, 74. vbi de Pittaco vindicante ciuibus Mitylenaeis portionem agri controuerſam: ὕστερον μέντοι, Φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς, διαδικασθῆναι τοὺς Ἀθηναίους περὶ τοῦ χωρίου πρὸς τοὺς Μιτυληναίους, ἀκούοντος τῆς δίκης Περιάνδρου, ὃν καὶ τοῖς Ἀθηναίοις προσκρῖναι. hoc factum neceſſe inter Olymp. XLIII. et XLVIII.

In eo opere Apollodorus virorum clarorum aetates paſſim deſignauerat, adſcriptas fere memorabili alicui euénto: quae eadem exſcripſerat Cornelius Nepos in Chronicis: nec forte aliunde petitae artificium epochae apud Plinium: cum magna parte ſimilium vitae mortisque deſignationum apud Diogenem Laertium et in Chronico Euſebiano. Apollodori autem Chronicon propter hanc temporum et virorum notationem hominum mani-

bus verfatum effe intelligitur quoque e Cic. ad Attic. XII, 23. — "quibus confulibus Carneades et ea legatio Romam venerit, fcriptum eft in tuo annali. Haec nunc quaero, quae cauffa fuerit. . . . qui eo tempore nobilis Epicureus fuerit Athenis, qui praefuerit hortis, qui etiam Athenis πολιτικοὶ fuerint illuftres: quae te etiam ex Apollodori puto poffe inuenire."

Diodor. XIII, 13. Ἀπολλόδωρος δὲ, ὁ τὴν χρονικὴν σύνταξιν πραγματευσάμενος, φησὶ καὶ τὸν Εὐριπίδην κατὰ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτὸν τελευτῆσαι. (Ol. XCIII, 3.)

Idem c. 108. Succeffit Dario Artaxerxes Ol. XCIII, 4. καθ' ὃν δὴ χρόνον καὶ Ἀντίμαχον τὸν ποιητὴν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος φησὶν ἠνθηκέναι.

Clemens Alex. Stromat. I. p. 353. l. 22. Oxon. τῆς δὲ Ἐλεατικῆς ἀγωγῆς Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος κατάρχει. ὃν φησι Τίμαιος κατὰ Ἱέρωνα, τὸν Σικελίας δυνάστην, καὶ Ἐπίχαρμον τὸν ποιητὴν γεγονέναι· Ἀπολλόδωρος δὲ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν Ὀλυμπιάδα γενόμενον παρατετακέναι (τὸν βίον) ἄχρι τῶν Δαρείου τε καὶ Κύρου χρόνων. recte ergo is circa Ol. LVI. et LX. floruiffe dici poteft. cf. Sextum adv. Grammat. I, 12. p. 270. vnde patet fuiffe hanc inter nobiles quaeftiones chronicas. cf. ib. Fabric.

Anonym. Defcript. Olymp. LXXX, 1. Δημόκριτος Ἀβδηρίτης ἐγεννήθη κατὰ Ἀπολλόδωρον ἐν τοῖς χρονικοῖς.

Diogenes Laert. lib. I. f. 37. de Thalete: φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς γεγεννῆσθαι αὐτὸν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς τριακοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος. ἐτελεύτησε δ' ἐτῶν ἑβδομήκοντα ὀκτὼ, ἢ, ὡς Σωσικράτης φησὶν, ἐννενήκοντα. —

Lib. II, 2. de Anaximandro Milefio: τῶν δὲ ἀρεσκόντων αὐτῷ πεποίηται κεφαλαιώδη τὴν ἔκθεσιν, ἥπερ περιέτυχε καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος. ὅς καί φησιν αὐτὸν ἐν τοῖς χρονικοῖς τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς πεντηκοστῆς ὀγδόης Ὀλυμπιά-

δος ἐτῶν εἶναι ἑξήκοντα τεσσάρων, καὶ μετ' ὀλίγον τελευτῆσαι, ἀκμάσαντά πη μάλιστα κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον.

Diogenes Laert. II, 3. de Anaximene Milesio — καὶ γεγένηται μὲν, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος, τῇ ἑξηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι, ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὴν Σάρδεων ἅλωσιν.

Cum Sardes captae sint Ol. LVIII, 4. vitium loco inesse, facile intelligitur, cui alii aliter medentur. Dicam cum Simsono verba esse transposita et sic constituenda: γεγένηται μὲν — περὶ τὴν Σάρδεων ἅλωσιν, ἐτελεύτησε δὲ τῇ ξγ' Ὀλυμπιάδι.

Lib. II. ſ. 7. de Anaxagora: Φησὶ δ' Ἀ. ἐν τοῖς χρονικοῖς, γεγενῆσθαι αὐτὸν τῇ ἑβδομηκοστῇ Ὀλυμπιάδι, τεθνηκέναι δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης.

Leg. τῆς ὀγδοηκοστῆς ὀγδόης: vt docuere viri docti.

Lib. II, 44. de Socrate: ἐγεννήθη δὲ, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς, ἐπὶ Ἀφεψίωνος, ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος, Θαργηλιῶνος ἕκτῃ, ὅτε καθαίρουσι τὴν πόλιν Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν Ἄρτεμιν γενέσθαι Δήλιοι φασίν. ἐτελεύτησε δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἐννενηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος, γεγονὼς ἐτῶν ἑβδομήκοντα.

De h. l. multa passim viri docti, inprimis Dodwell. Bentlei. Corsin. et quotquot de Socratis vita egere; aut de vitis eius aequalium.

Idem lib. VIII, 52. de Empedocle: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς χρονικοῖς φησιν· „ὡς ἦν Μέτωνος μὲν υἱὸς, εἰς δὲ Θουρίους αὐτὸν νεωστὶ παντελῶς ἐκτισμένους (Ol. LXXXIV.) Γλαῦκος ἐλθεῖν φησιν.„ εἶθ' ὑποβάς. „οἱ δ' ἱστοροῦντες, ὡς οἴκοθεν πεφευγὼς εἰς τὰς Συρακούσας, μετ' ἐκείνων ἐπολέμει πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, (Ol. XCI.) τελέως ἀγνοεῖν μοι δοκοῦσιν. ἢ γὰρ οὐκέτ' ἦν, ἢ παντελῶς ὑπεργεγηρακώς· ὅπερ οὐ φαίνεται. Ἀριστοτέλης γὰρ αὐτὸν, ἔτι τε Ἡράκλειτον, ἑξήκοντα ἐτῶν φησὶ τετελευτηκέναι„ ὁ δὲ πρώ-

την καὶ ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα νενικηκὼς κέλητι (atius ϕius) τούτου πάντως ἦν ὁμώνυμος· ὥς ϑ' ἅμα καὶ τὸν χρόνον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου. σημαίνεσϑαι.

Glaucum Diogenes ipſe legiſſe non videtur; ſed, vt multos alios tantum ex aliorum commentariis laudat, ex Apollodoro repetit. In nonnullis metrum agnoſcas; vt in illis: —

ὃς ἦν Μέτωνος υἱὸς, εἰς δὲ Θουρίους
ἐλϑὼν νεωστὶ παντελῶς ἐκτισμένους·
ὥς Φησι Γλαῦκος. —
οἱ δ' ἱστοροῦντες, ὡς πεΦευγὼς οἴκοϑεν
εἰς τὰς Συρακούσας — (μετ' ἐκείνων)
πρὸς τοὺς Ἀϑηναίους ἐπολέμει, ἀγνοεῖν
δοκοῦσιν ἡμῖν. . . ἢ γὰρ οὐκέτ' ἦν,
ἢ παντελῶς ὑπεργεγηρακὼς ἀνήρ.

Mox idem ſ. 58. Γοργίαν γοῦν τὸν Λεοντῖνον αὐτοῦ (Empedoclis) γενέσϑαι μαϑητὴν, ἄνδρα ὑπερέχοντα ἐν ῥητορικῇ, καὶ τέχνην ἀπολελοιπότα. ὅν Φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἔτη βιῶναι.

Idem IX, 24. de Meliſſo Eleaticae ſectae philoſopho, Parmenidis auditore: Φησὶ δ' Ἀπολλόδωρος ἠκμακέναι αὐτὸν κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

Et ſ. 25. Ζήνων Ἐλεάτης. τοῦτον Ἀπολλόδωρός Φησιν εἶναι ἐν χρονικοῖς Πύρητος, τὸν δὲ Παρμενίδην Φύσει μὲν Τελευταγόρου, ϑέσει δὲ Πύρητος.

Idem IX, 41. de Democrito: γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις, ὡς αὐτός Φησιν ἐν τῷ μικρῷ Διακόσμῳ, νέος κατὰ πρεσβύτην Ἀναξαγόραν, ἔτεσιν αὐτοῦ νεώτερος τετταράκοντα. συντετάχϑαι δέ Φησι τὸν μικρὸν Διάκοσμον ἔτεσιν ὕστερον τῆς Ἰλίου ἁλώσεως τριάκοντα καὶ ἑπτακοσίοις· γεγόνοι δ' ἄν, ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. —

Ibid. f. 50. de Protagora: Πρωταγόρας Ἀρτέμωνος, ἤ, ὡς Ἀπολλόδωρος, καὶ Δίνων ἐν Περσικοῖς, Μαιανδρίου — et f. 55. de eodem: ἔνιοι κατὰ τὴν ὁδὸν τελευτῆσαι αὐτὸν, βιώσαντα ἔτη πρὸς τὰ ἐνενήκοντα· Ἀπολλόδωρος δέ φησιν, ἑβδομήκοντα: cum cuius enuntiato consentit Plato in Menone p. 91. Stephan. οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγὺς ἑβδομήκοντα ἐτῶν γεγονέναι.

Lib. III, 2. de Platone: καὶ γίνεται Πλάτων, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, ὀγδόῃ καὶ ὀγδοηκοστῇ Ὀλυμπιάδι Θαργηλιῶνος ἑβδόμῃ καθ' ἣν Δήλιοι τὸν Ἀπόλλωνα γενέσθαι φασίν.

Lib. IV, 23. de Cratete Atheniensi: τελευτῶν δὲ ὁ Κράτης, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ τῶν χρονικῶν, *ἀπέλιπε βιβλία, τὰ μὲν φιλοσοφούμενα, τὰ δὲ περὶ κωμῳδίας, τὰ δὲ λόγους δημηγορικοὺς καὶ πρεσβευτικούς,

excidisse puto annum mortis Cratetis, quod factum nolim, cum aliunde de eo non constet; videtur tamen Olymp. CXXIV. antecessisse.

id. f. 28. Ἀρκεσίλαος, Σεύθου ἢ Σκύθου, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ χρονικῶν, —

id. f. 65. de Carneade: φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, ἀπελθεῖν αὐτὸν ἐξ ἀνθρώπων ἔτει τετάρτῳ τῆς δευτέρας καὶ ἑξηκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, βιώσαντα ἔτη πέντε πρὸς τοῖς ὀγδοήκοντα.

Lib. V. f. 9. de Aristotele: — φησὶ δ' Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, γεννηθῆναι μὲν αὐτὸν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἐννάτης καὶ ἐννενηκοστῆς Ὀλυμπιάδος· παραβαλεῖν δὲ Πλάτωνι καὶ διατρίψαι παρ' αὐτῷ εἴκοσιν ἔτη, ἑπτακαιδεκέτη συστάντα, καὶ εἴς τε Μιτυλήνην ἐλθεῖν ἐπὶ Ἄρχοντος Εὐβούλου τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ὀγδόης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος· Πλάτωνος δὲ τελευτήσαντος τῷ πρώτῳ ἔτει ἐπὶ Θεοφίλου (cf. Diodor. XVI, 52.) πρὸς Ἑρμείαν ἀπᾶραι, καὶ μεῖναι ἔτη τρία· ἐπὶ Πυθοδότου δ' ἐλθεῖν πρὸς Φίλιππον, τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς

ἐνδεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, Ἀλεξάνδρου πεντεκαίδεκα ἔτη ἤδη γεγονότος, εἰς δ' Ἀθήνας ἀφικέσθαι τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ἑνδεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος· καὶ ἐν Λυκείῳ σχολάσαι ἔτη τρία πρὸς τοῖς δέκα. εἶτα ἀπᾶραι εἰς Χαλκίδα τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς τετάρτης καὶ δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος· καὶ τελευτῆσαι ἐτῶν τριῶν που καὶ ἑξήκοντα νόσῳ. ὅτε καὶ Δημοσθένην καταστρέψαι ἐν Καλαυρίᾳ ἐπὶ Φιλοκλέους.

De Stratone V, 58. Peripatetico: σχολαρχεῖν δὲ, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς ἤρξατο τῇ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ Ὀλυμπιάδι.

Idem IX, 61. de Pyrrhone: Πύῤῥων Ἠλεῖος, Πλειστάρχου μὲν ἦν υἱός, καθὰ καὶ Διοκλῆς ἱστορεῖ. ὥς φησι δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, πρότερον ἦν ζωγράφος.

Idem X, 13. de Epicuro: τοῦτον Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς Λυσιφάντος ἀκοῦσαι φησὶ καὶ Πραξιφάνους. — Mox f. 14. ἐγεννήθη δὲ, φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, κατὰ τρίτον ἔτος τῆς ἐνάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ Σωσιγένους ἄρχοντος, μηνὸς Γαμηλιῶνος ἑβδόμῃ, ἔτεσιν ὕστερον τῆς Πλάτωνος τελευτῆς ἑπτά· ὑπάρχοντα δὲ αὐτὸν ἐτῶν δύο καὶ τριάκοντα, ἐν Μιτυλήνῃ καὶ Λαμψάκῳ πρῶτον συστήσασθαι σχολὴν ἐπὶ ἔτη πέντε· ἔπειτ' οὕτως εἰς Ἀθήνας μετελθεῖν, καὶ τελευτῆσαι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἑβδόμης καὶ εἰκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ Πυθαράτου, ἔτη βιώσαντα δύο πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα, τήν τε σχολὴν διαδέξασθαι Ἕρμαχον Ἀγεμάρχου Μιτυληναῖον.

Idem lib. VII, 184. de Chrysippo: τοῦτον ἐν τῷ ᾠδείῳ σχολάζοντα, φησὶν Ἕρμιππος, ἐπὶ θυσίαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν κληθῆναι — πεμπταῖον ἀπελθεῖν ἐξ ἀνθρώπων, τρία καὶ ἑβδομήκοντα βιώσαντα ἔτη, κατὰ τὴν τρίτην καὶ τετταρακοστὴν καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς.

Idem lib. VIII, 90. Γεγόνασι δὲ Εὔδοξοι τρεῖς· αὐτὸς οὗτος· (Cnidius) ἕτερος Ῥόδιος, ἱστορίας γεγραφώς· τρίτος,

Σικελιώτης, παῖς Ἀγαθοκλέους, ποιητὴς κωμῳδίας, νίκας ἑλὼν ἀστικὰς μὲν τρεῖς, ληναϊκὰς δὲ πέντε, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς.

Phlegon de Longaeuis f. 2. Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα (ἔζησεν.) ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν.

Eadem Lucian. in Macrobiis f. 22. Συγγραφέων δὲ Κτησίβιος ἑκατὸν εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ... vbi εἴκοσι ante τεσσάρων delendum esse, bene monuit Meursius.

Gellius XVII, 4. de Menandro: *Sed Apollodori, scriptoris celebratissimi, hos de Menandro versus legimus in libro, qui Chronica inscriptus est:*

Κηφισιεὺς ὢν ἐκ Διοπείθεος πατρός,
πρὸς τοῖσιν ἑκατὸν πέντε γράψας δράματα
ἐξέλιπε, πεντήκοντα καὶ δυοῖν ἐτῶν.

Inter scriptores, qui de facta ab Antiocho templi Hierosolymitani depraedatione egerant, excitatur Apollodorus ap. Ioseph. in Apion. II, 7. in Latinis.

IV. Περὶ νεῶν, vel περὶ τοῦ νεῶν καταλόγου vel simpl. περὶ καταλόγου βιβλία ιβ'. *)

Ita Grammatici appellabant libri II. Iliadis partem, quam *copiarum recensum* rectius dixeris. Scripsere in eum plures. In his Apollodorus noster. Eustath. ad eius princ. p. 263. παρασημειοῦται δὲ καὶ Πορφύριος, τὸν Ὁμη-

*) Pars eius ὁ Τρωικὸς διάκοσμος Strab. XII. p. 829. C. Eum pleraque e Demetrio Scepsio petiisse ait item lib. VIII. p. 522. A. qui tamen eius aequalis esse debuit. cf. nunc Obss. ad Il. β, 494. p. 291.

ρικὸν κατάλογον πᾶσαν περιέχειν ἀλήθειαν ἔν τε χωρογραφίᾳ καὶ πόλεων ἰδιώμασιν. ἱστορῶν καὶ, ὅτι νόμους τινὲς ἐξέθεντο, ἀποστοματίζειν τοὺς παιδευομένους τὸν Ὁμήρου κατάλογον: ὡς καὶ ὁ Κερδίας νομοθετῶν τῇ πατρίδι. (leg, Κερκιδᾶς Megalopolitanus: ſed hoc iam monitum video a Perizon. ad Aelian. XIII, 20.) λέγει δὲ καὶ, ὅτι πρὸς ἄλλους καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐπραγματεύσατο τὰ περὶ τοῦ καταλόγου ἄριστα ἐν δώδεκα βιβλίοις. (ipſe igitur Euſtathius non vidit libellum Apollodori) Μηνογένης δὲ ἐν τρισὶ καὶ εἴκοσι. μετρεῖ (f. ἀναμετρεῖ vel ἐπιμετρεῖ) δὲ καὶ ἡγεμόνας Ἀχαιῶν μζ', ὧν ιδ', φησὶν, ἐν Τροίᾳ ἔθανον.

Strabo aduerſus eum aliquoties diſputat, tanquam qui poetam finxiſſe de locis falſa iudicauerit: lib. I. p. 55. B. (p. 31.) vbi expoſuerat Ariſtarchi ſententiam de Aethiopibus διχθὰ habitantibus partim ad occidentem partim ad orientem ſolem, finxiſſe poetam poſterius hoc: ἀλλὰ μίαν μόνην (ſc. εἶναι) Αἰθιοπίαν — τοῦτο δὲ ἀγνοοῦντα τὸν ποιητὴν, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα εἴρηκεν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ νεῶν καταλόγῳ (haec vox expungenda aut l. καταλόγου) δευτέρῳ, καταψεύσασθαι τῶν τόπων τὰ μὴ ὄντα. Contra Eratoſthenem diſputat inde Strabo. Mox p. 64. B. progreditur ad locum de Menelai erroribus apud Aethiopes, Sidonios, Erembos et Libyam.

Hic cum nonnullos Aethiopes in Phoenicen transferre et res Andromedae ad Ioppen conſtituere dixiſſet, negat id recte fieri: οὐ δήπου, pergit p. 73. B. (p. 43) κατ' ἄγνοιαν τοπικὴν καὶ τούτων λεγομένων, ἀλλ' ἐν μύθου μᾶλλον σχήματι, καθάπερ καὶ τῶν παρ' Ἡσιόδῳ καὶ (παρὰ) τοῖς ἄλλοις, ἃ προφέρει ὁ Ἀπολλόδωρος, οὐδ', ὃν τρόπον παρατίθησι τοῖς Ὁμήρου ταῦτα, εἰδώς. τὰ μὲν γὰρ Ὁμήρου τὰ (malim Ὁμήρου γὰρ τὰ) περὶ τὸν Πόντον (v. inf. e lib. VII. p. 457.) καὶ τὴν Αἴγυπτον παρατίθησιν, ἄγνοιαν αἰτιώμενος, ὡς λέγειν μὲν τὰ ὄντα βουλομένου, μὴ λέγοντος δὲ τὰ ὄντα, ἀλλὰ τὰ μὴ

ὄντα ὡς ὄντα, κατ' ἄγνοιαν. Ἡσιόδου δὲ οὐκ ἄν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν, Ἡμίκυνας λέγοντος καὶ ΜακροκεΦάλους καὶ Πυγμαίους· οὐδὲ γὰρ αὐτοῦ Ὁμήρου ταῦτα μυθεύοντος, ὧν εἰσὶ καὶ οὗτοι οἱ Πυγμαῖοι, οὐδ' Ἀλκμᾶνος Στεγανόποδας ἱστοροῦντος, οὐδ' Αἰσχύλου ΚυνοκεΦάλους καὶ ΣτερνοΦθάλμους καὶ Μονομμάτους. *) ὅπου γε οὐδὲ τοῖς πεζῇ συγγράΦουσιν ἐν ἱστορίας σχήματι προσέχομεν περὶ πολλῶν, ἐὰν μὴ (leg. κἂν μὴ) ἐξομολογῶνται τὴν μυθογραΦίαν. Φαίνεται γὰρ εὐθὺς, ὅτι μύθους παραπλέκουσιν ἑκόντες, οὐκ ἀγνοίᾳ τῶν ὄντων, ἀλλὰ πλάσει τῶν ἀδυνάτων, τερατείας καὶ τέρψεως χάριν· (οὐ) δοκοῦσι δὲ κατ' ἄγνοιαν (ſc. ταῦτα λέγειν) ὅτι μάλιστα, καὶ πιθανῶς, τὰ τοιαῦτα μυθεύουσι περὶ τῶν ἀδήλων καὶ τῶν ἀγνοουμένων. Θεόπομπος δὲ ἐξομολογεῖται Φήσας, ὅτι καὶ μύθους ἐν ταῖς ἱστορίαις ἐρεῖ· κρεῖττον ἢ ὡς Ἡρόδοτος καὶ Κτησίας καὶ Ἑλλάνικος καὶ οἱ τὰ Ἰνδικὰ συγγράψαντες — p. 76. A. (p. 44.) Ἀπολλόδωρος δὲ ἐπιτιμᾷ Καλλιμάχῳ, συνηγορῶν τοῖς περὶ Ἐρατοσθένη, διότι, καίπερ γραμματικὸς ὤν, παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸν ἐξωκεάνισμὸν, τῶν τόπων περὶ ὃν (f. οὓς) τὴν πλάνην Φράζει, Γαῦλον καὶ Κόρκυραν ὀνομάζει.. — in ſeqq. reſpondet Strabo.

Quae de Iberis Caucaſi ex Apollodoro recitat Strabo lib. I. p. 105. vide inf. in Fragmentis περὶ γῆς lib. VII. Haec eadem diſertius perſequitur idem Strabo lib. VII.

*) Reſpicit ad h. l. Tzetza Chil. VII, 761.

ὁ δέ γε Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ καταλόγου,
ψυχὴν ἐπαληθίζουσαν ὥσπερ ὁ Τζέτζης ἔχων,
τέρατα τε καὶ πλάσματα οἴεται, γράφων ὧδε·
„Ἡμίκυνες, Μακρόκρανοι, καὶ οἱ Πυγμαῖοι, πλάσμα.
ὥσπερ οἱ Στεγανόποδες καὶ οἱ ΣτερνόΦθαλμοί τε,
αὐτοί τε ΚυνοκέΦαλοι μετὰ τῶν Μονομμάτων.
Μύθωντε (f. Μῦθοί τε, l. μυθώδεις aut ſimile) Ἱμαντόποδες καὶ
Ἱμαντοσκελεῖς τε,
Μονοτοκῆται, Ἄῤῥινες, καὶ Ἄστομοι ὁμοίως,
καὶ οἱ Ὀπισθοδάκτυλοι καὶ οἱ Ἀγελαστοῦντες.

p. 457. (p. 298.) Ἃ δ' Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ νεῶν προοιμιαζόμενος εἴρηκεν, ἥκιστα λέγοιτ' ἄν. ἐπαινεῖ γὰρ Ἐρατοσθένους ἀπόφασιν, ὅτι φησὶν ἐκεῖνος, καὶ Ὅμηρον καὶ ἄλλους τοὺς παλαιοὺς τὰ μὲν Ἑλληνικὰ εἰδέναι, τῶν δὲ πόῤῥω πολλὴν ἔχειν ἀπειρίαν· ἀπείρους μὲν μακρῶν ὁδῶν ὄντας, ἀπείρους δὲ τοῦ ναυτίλλεσθαι. συνηγορῶν δὲ τούτοις, Ὅμηρον φησὶ τὴν μὲν Αὐλίδα καλεῖν πετρήεσσαν, ὥσπερ καὶ ἔστι· πολύκνημον δὲ τὴν Ἐτεωνὸν, πολυτρήρωνα δὲ τὴν Θίσβην, ποιήεντα δὲ τὸν Ἁλίαρτον· τὰ δ' ἄπωθεν οὔτ' αὐτὸν εἰδέναι οὔτε τοὺς ἄλλους. ποταμῶν γοῦν περὶ τετταράκοντα ῥεόντων εἰς τὸν Πόντον, μηδὲ τῶν ἐνδοξοτάτων μηδενὸς μεμνῆσθαι, οἷον Ἴστρου, Ταναΐδος, Βορυσθένους, Ὑπάνιος, Φάσιδος, Θερμώδοντος, Ἅλυος· ἔτι δὲ Σκυθῶν μὲν μὴ μεμνῆσθαι, πάντως δὲ ἀγαυοὺς τινὰς Ἱππημολγοὺς καὶ Γαλακτοφάγους Ἀβίους τε· (sc. λέγειν.) Παφλαγόνας τε τοὺς ἐν τῇ μεσογαίᾳ ἱστορηκέναι παρὰ τῶν πεζῇ τοῖς τόποις πλησιασάντων, τὴν παραλίαν δὲ ἀγνοεῖν· καὶ εἰκότως γε, ἄπλουν γὰρ εἶναι τότε τὴν θάλατταν ταύτην καὶ καλεῖσθαι Ἄξενον διὰ τὸ δυσχείμερον, καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιοικούντων ἐθνῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ξενοθυτούντων καὶ σαρκοφαγούντων καὶ τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων· ὕστερον δ' Εὔξεινον κεκλῆσθαι, τῶν Ἰώνων ἐν τῇ παραλίᾳ πόλεις κτισάντων. ὁμοίως δ' ἀγνοεῖν καὶ τὰ περὶ Αἴγυπτον καὶ Λιβύην· οἷον τὰς ἀναβάσεις τοῦ Νείλου καὶ προσχώσεις τοῦ πελάγους· ὧν οὐδαμοῦ μεμνῆσθαι, οὐδὲ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ μεταξὺ τῆς Ἐρυθρᾶς καὶ τῆς Αἰγυπτίας θαλάσσης, οὐδὲ τῶν κατὰ τὴν Ἀραβίαν καὶ Αἰθιοπίαν καὶ τὸν Ὠκεανόν. εἰ μὴ Ζήνωνι τῷ φιλοσόφῳ προσεκτέον γράφοντι·

Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην καὶ Σιδονίους Ἄραβάς τε.

(v. Strab. I. p. 70. A. B.) οὐ θαυμαστὸν δ' εἶναι (τὸ) περὶ Ὁμήρου· καὶ γὰρ τοὺς ἔτι νεωτέρους ἐκείνου πολλὰ ἀγνοεῖν καὶ τερατολογεῖν· Ἡσίοδον μὲν Ἡμίκυνας λέγοντα καὶ Μεγαλοκεφάλους καὶ Πυγμαίους· Ἀλκμᾶνα δὲ Στεγανόποδας· Αἰσχύλον δὲ Κυνοκεφάλους καὶ Στερνοφθάλμους καὶ Μονομμάτους

(ἐν τῷ Προμηθεῖ φησὶν ex glossa est) καὶ ἄλλα μυρία. ἀπὸ δὲ τούτων ἐπὶ τοὺς συγγραφέας βαδίζει Ῥιπαῖα ὄρη λέγοντας, καὶ τὸ Ὠγύγιον ὄρος, καὶ τὴν τῶν Γοργόνων καὶ Ἑσπερίδων κατοικίαν, καὶ τὴν παρὰ Θεοπόμπῳ Μεροπίδα γῆν, (v. Aelian. V. H. III, 18.) παρ' Ἑκαταίῳ δὲ Κιμμερίδα πόλιν, παρ' Εὐημέρῳ δὲ τὴν Παγχαΐαν γῆν, παρ' Ἀριστοτέλει δὲ ποταμίους λίθους ἐξ ἄμμου, ἐκ δὲ τῶν ὄμβρων τήκεσθαι, (alio haec spectare videntur, quam ad Meteorolog. IV, 6.) ἐν δὲ τῇ Λιβύῃ Διονύσου πόλιν εἶναι, ταύτην δ' οὐκ ἐνδέχεσθαι δὶς τὸν αὐτὸν ἐξευρεῖν, ἐπιτείνει (f. τὸν λόγον supplendum: nisi emendes ἐπεξεισι, vel cum Causaub. ἐπιτιμᾷ) δὲ καὶ τοῖς περὶ Σικελίαν τὴν πλάνην λέγουσι καθ' Ὅμηρον τὴν Ὀδυσσέως· εἰ γάρ, αὖ χρῆναι (f. χρῆν ἄν) τὴν μὲν πλάνην ἐκεῖ γεγονέναι φάσκειν, τὸν δὲ ποιητὴν ἐξωκεανικέναι μυθολογίας χάριν. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις συγγνώμην εἶναι, Καλλιμάχῳ δὲ μὴ πάνυ, μεταποιουμένῳ γε γραμματικῆς, ὃς τὴν μὲν Γαῦλον Καλυψοῦς νῆσόν φησι, τὴν δὲ Κέρκυραν Σχερίαν· ἄλλους δὲ αἰτιᾶται ψεύσασθαι περὶ Γερήνων, καὶ τοῦ Ἀκακησίου, καὶ Δήμου ἐν Ἰθάκῃ, Πελεθρονίου τε ἐν Πηλίῳ, Γλαυκωπίου τε ἐν Ἀθήναις. τούτοις δὲ μικρά τινα προσθεὶς τοιαῦτα παύεται, τὰ πλεῖστα μετενέγκας παρὰ τοῦ Ἐρατοσθένους, ὡς καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν, οὐκ εὖ εἰρημένα. τὸ μὲν γὰρ τοὺς ὕστερον ἐμπειροτέρους γεγονέναι τῶν πάλαι περὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ Ἐρατοσθένει καὶ τούτῳ δοτέον· τὸ δ' οὕτω πέρα τοῦ μετρίου προάγειν, καὶ μάλιστα ἐφ' Ὁμήρου, δοκεῖ μοι ἂν ἐπιπλῆξαί τις δικαίως, καὶ τοὐναντίον εἰπεῖν, ὡς περὶ ὧν ἀγνοοῦσιν αὐτοὶ περὶ τούτων τῷ ποιητῇ προφέρουσι. — Hoc idem mox persequitur in eo, quod ad Thraces, ad Scythas et p. 464. C. quod ad Mysos spectat.

Strabo VI. p. 390. B. (p. 254.) Φιλοκτήτου δ' ἐστὶ καὶ ἡ παλαιὰ Κρίμισα περὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τοῖς περὶ νεῶν, τοῦ Φιλοκτήτου μνησθείς, λέγειν τινάς φησιν, ὡς εἰς τὴν Κροτωνιᾶτιν ἀφικόμενος Κρίμισαν ἄκραν

οἰκίσαι, καὶ Χῶνιν πόλιν ὑπὲρ αὐτῆς· ἀφ' ἧς οἱ ταύτῃ Χῶνες ἐκλήθησαν. παρ' αὐτοῦ δέ τινες σταλέντες εἰς Σικελίαν, περὶ Ἔρυκα μετὰ Αἰγέστου τοῦ Τρωὸς Αἴγεσταν τειχίσαι· (fc. λέγονται. ἱστοροῦνται).

Strabo VII. p. 505. B. (328.) Helli vel Selli circa Dodonam — Οἴονται δὲ, φησὶν ὁ Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τῶν ἑλῶν τῶν περὶ τὸ ἱερὸν καλεῖσθαι τοὺς Ἑλλοὺς καὶ Σελλούς. τὸν μέντοι ποιητὴν οὕτω λέγειν ὑπολαμβάνει (fic videtur legendum) τοὺς περὶ τὸ ἱερὸν προσθεὶς, ὅτι Σελλήεντά τινα ὀνομάζει ποταμόν. ὀνμάζειν οὖν, ὅταν φῇ. „Τηλόθεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος„ * ἐν δὲ Θεσπρωτοῖς Ἐφύρας; ἀλλ' ἐν τοῖς ἐντὸς Ἠλείοις. ἐκεῖ γὰρ εἶναι τὸν Σελλήεντα, ἐν δὲ Θεσπρωτοῖς οὐδένα, οὐδ' ἐν Μολοττοῖς.

In loco valde corrupto Cafaub. cum Xylandro fupplet: οὐ τῆς ἐν Θεσπρωτοῖς Ἐφύρας. quafi non Thefprotiae Ephyram, fed Elidis intelligi in loco Homerico voluerit Apollodorus. Ita vero aliter ille in his, quam in Bibliotheca II, 7, 6. ftatuiffe videri debet: nam ibi in Epiro res Herculis geftas enarrat: Phylantis autem filia Aftyoche. Verum apponemus ftatim locum alium Strabonis, ex quo patebit locum paullo ante recitatum lacuna laborare ante ifta: ἐν δὲ Θεσπρωτοῖς Ἐφύρας. Excidit enim mentio Demetrii Scepfii, cuius illa fuit admonitio: ad Ephyram Thefproticam Selleentem effe nullum: hunc Elidis effe fluuium. Ceterum ad Strabonis mentem fpectat fimilis verfus Il. o, 531. de Phyleo. Nata diuerfitas ex nominis fimilitudine Phylei et Phylantis. De Ephyra Epiri nemo dubitet: cf. Stephan. Byz. fed de amne Selleente dubitatur.

Strabo VIII. p. 521. C. (338.) vbi de Elide, in qua fl. Selleis, ad quam fita Ephyra, diuerfa a ceteris Ephyris, etiam Thefprotica: Ἀπολλόδωρος δὲ διδάσκων, ὃν τρόπον ὁ

ποιητὴς εἴωθε διαστέλλεσθαι τὰς ὁμωνυμίας, οἷον ἐπὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ, τὸν μὲν Ἀρκαδικὸν πολύμηλον καλῶν, τὸν δὲ Βοιωτικὸν Μινύειον, καὶ Σάμον Θρηϊκίην, συντιθεὶς — „μεσσηγὺς δὲ Σάμου καὶ Ἴμβρου„ ἵνα χωρίσῃ ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς (cf. lib. X. p. 696. A.) οὕτω φησὶ καὶ τὴν Θεσπρωτικὴν Ἔφυραν διαστέλλεσθαι τῷ τε „τηλόθεν„ καὶ „ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.„ ταῦτα δ' οὐχ ὁμολογεῖ τοῖς ὑπὸ τοῦ Σκηψίου Δημητρίου λεγομένοις, παρ' οὗ μεταφέρει τὰ πλεῖστα. ἐκεῖνος γὰρ οὔ φησιν εἶναι Σελλήεντα ἐν Θεσπρωτοῖς ποταμὸν, ἀλλ' ἐν τῇ Ἠλείᾳ παρὰ τὴν ἐκεῖ Ἔφυραν, ὡς προείπομεν.

Strabo VIII. p. 566. A. (368.) Λιμηρά. — Ἀπολλόδωρος δὲ Κυθήρων πλησίον ἱστορεῖ ταύτην· εὐλίμενον δὲ οὖσαν βραχέως καὶ ἐπιτετμημένως Λιμηρὰν εἰρῆσθαι, ὡς ἂν Λιμενηρὰν, μεταβεβλῆσθαι δὲ τοὔνομα. cf. Stephan. Byz. in Ἐπίδαυρος. et Intpp.

Strabo VIII. p. 568. C. (p. 370.) περὶ δὲ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων καὶ Πανελλήνων ἀντιλέγεται. — καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ μόνους τοὺς ἐν τῇ Θετταλίᾳ καλεῖσθαι φησὶν Ἕλληνας· „Μυρμιδόνες δ' ἐκαλοῦντο καὶ Ἕλληνες.„ Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι καὶ Ἕλληνας λέγεσθαι τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας, τὸν μὲν περὶ Προιτίδων λέγοντα, ὡς „Πανέλληνες ἐμνήστευον αὐτὰς„ τὸν δὲ, ὡς „Πανελλήνων ὀϊζὺς ἐς Θάσον συνέδραμεν.„ *)

Idem lib. IX. p. 637. B. (p. 416.) postquam Boeotiae vrbes enarrauerat: εὖ γὰρ, inquit, τὴν τοιαύτην ὕλην ὑποβεβλήκασιν ἡμῖν οἱ τὰ περὶ τῶν νεῶν συγγράψαντες· οἷς ἀκολουθοῦμεν, ὅταν οἰκεῖα λέγωσι πρὸς τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν. Ex quibus apparet, et in superioribus et toto hoc loco de vetere Graecia plura Strabonem ex Commentariis his Apollodori mutuatum esse.

*) v. nunc Obss. ad Il. β, 684. p. 365.

Strabo IX. p. 621. B. (405.) vbi de v. 508. Il. β. Νίσαν τε ζαθέην. nonnullos legisse ait Ἴσον τε ζαθέην — ἡ γὰρ Νίσα οὐδαμοῦ φαίνεται τῆς Βοιωτίας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ (sed bene em. Causaub. ἐν τοῖς) περὶ νεῶν. ὥστ' οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἴσον οὕτως εἴρηκεν.

Habet eadem Eustath. ad e. l. p. 271. sed Apollodoro non nominato.

Strabo X, p. 696. A. (453.) de Cephallenia olim Samo et Same dicta: Ἀπολλόδωρος δὲ τοτὲ μὲν ἐν τῷ ἐπιθέτῳ λέγων διεστάλθαι τὴν ὁμωνυμίαν (in aliis ἀμφιβολίαν, sed eodem voc. et supra vtitur lib. VIII. p. 521. D.) εἰπόντα· „Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.„ ὡς τὴν νῆσον λέγοντα· τοτὲ δ' ἀντιγράφεσθαι δεῖν: „Δουλιχίῳ τε Σάμῳ τε, ἀλλὰ μὴ Σάμητε,„ δῆλος ἐστὶ τὴν μὲν πόλιν Σάμην καὶ Σάμον συνωνύμως ὑπολαμβάνων ἐκφέρεσθαι, τὴν δὲ νῆσον Σάμον μόνον· ὅτι γὰρ Σάμη λέγεται ἡ πόλις, δῆλον εἶναι ἔκ τε τοῦ, διαριθμούμενον τοὺς ἐξ ἑκάστης πόλεως μνηστῆρας, φάναι: „Ἐκ τε Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασι.„ καὶ ἐκ τοῦ περὶ τῆς Κτιμένης λόγου· „Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν.„

Mox p. 700. C. (p. 457.) de insula Asteria iuxta Cephalleniam: ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος μένειν καὶ νῦν καὶ πολίχνιον λέγει ἐν αὐτῇ Ἀλαλκομενὰς τὸ ἐπ' αὐτῷ τῷ ἰσθμῷ κείμενον.

Strabo X. p. 706. A. (p. 460.) vbi de Aetoliae monte Chalcide, Artemidoro Chalcia, inter Acheloum et Pleuronem ab ipso collocata: Ἀπολλόδωρος δὲ, ὡς πρότερον εἶπον, (p. 692. A. B. sed Apollodoro non laudato) ὑπὲρ τῆς Μολυκρίας καὶ τὴν Χαλκίδα καὶ τὴν Ταφίασον καὶ τὴν Καλυδῶνα μεταξὺ ἱδρύσθαι φησὶ τῆς Χαλκίδος (vrbis) et ibid. paullo post: Τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν Ἐρυσιχαίους τινάς, φησιν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμὰν μέμνηται v. ib. not. Vrsin. Lyric. p. 299.

Strabo X. p. 713. A. (p. 464.) καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ εἴρηκε ἐκ τῆς Βοιωτίας ἀπελθόντας Ὕαντας ἱστορεῖσθαι καὶ ἐποίκους τοῖς Αἰτωλοῖς γενομένους.

Eod. lib. p. 727. B. (p. 474.) — Σωσικράτης μὲν, ὅν φησιν ἀκριβοῦν Ἀπολλόδωρος τὰ περὶ τὴν νῆσον (Cretam).

Strabo XII. p. 829. C. (p. 552.) vbi de loco Il. β, 856. 7. ad eumque de Halizonibus et Alyba agit: ex quibus laudat nonnulla Eustath. ad Il. β. p. 363. post Demetrium Scepsium et Menecratem ad Apollodorum procedit: πρὸς Ἀπολλόδωρον δή, περὶ τῶν αὐτῶν ἐν τῷ Τρωϊκῷ διακόσμῳ διαλεγόμενος (leg. — νον), πολλὰ μὲν εἴρηται πρότερον, καὶ νῦν δὲ λεκτέον· οὐ γὰρ οἴεται δεῖν δέχεσθαι τοὺς Ἀλίζωνας ἐντὸς τοῦ Ἅλυος· μηδεμίαν γὰρ συμμαχίαν ἀφῖχθαι τοῖς Τρωσὶν ἐκ τῆς περαίας τοῦ Ἅλυος. Inde disputat aduersus eum: venisse haud dubie et socios ex terris vlterioribus, in his Henetos: inde pergit p. 830. C. Αὐτὸς δὲ ὁ Ἀπολλόδωρος παρατίθησι τὸ τοῦ Ζηνοδότου, ὅτι (ὅτε) γράφει· „ἐξ Ἐνετῆς, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων,, (Il. β, 852.) Ταύτην δὲ, φησὶν, Ἑκαταῖον δέχεσθαι τὴν Ἀμισον. ἡ δὲ Ἀμισος, εἴρηται, διότι (*dictum iam est quod: ὅτι*) τῶν Λευκοσύρων ἐστὶ, καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἅλυος. (ad haec nunc vide Obss. ad Iliad. l. c.)

Ita pergit disputare aduersus Apollodorum, inprimis, vt doceat, non poetam inscitiae arguendum eorum omnium, quae non commemorauit: — ἀγνοεῖν γὰρ αὐτὸν πολλὰ τῶν ἐνδόξων ἔφη παρὰ τὸν Πόντον, οἷον ποταμοὺς καὶ ἔθνη, ὀνομάσαι γὰρ ἄν. — vsque ad p. 832. C.

Quod paullo ante (p. 829. C.) aduersus Apollodorum disputari vidimus, recte ne ponat hoc, Troianorum socios ex terris intra Halyn venisse omnes, hoc idem persequitur vberius:

Lib. XIV. p. 976. (661.) τοῦ ποιητοῦ δὲ εἰρηκότος οὑτωσί· Μάσθλης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων· (Il. β, 867.) οὐκ ἔχει λόγον, πῶς τοσαῦτα εἰδὼς ἔθνη βάρβαρα, μόνους εἴρηκε βαρβαροφώνους τοὺς Κᾶρας, βαρβάρους δὲ οὐδένας. Iam, cum ei non satisfecisset Thucydides, qui, cum nec dum Ἕλληνες eo tempore generale nomen essent, ideo ait nec βαρβάρους apponi potuisse; nam ita, inquit, nec nomen βαρβαρόφωνος extiturum fuisse; tum pergit Strabo: οὐδὲ δὲ οὗτος εὖ, οὔτ' Ἀπολλόδωρος, ὁ γραμματικὸς, ὅτι τῷ κοινῷ ὀνόματι ἰδίως καὶ λοιδόρως ἐχρῶντο οἱ Ἕλληνες κατὰ τῶν Καρῶν, καὶ μάλιστα οἱ Ἴωνες, μισοῦντες αὐτοὺς, διὰ τὴν ἔχθραν καὶ τὰς συνεχεῖς στρατείας. respondet: ita eum debuisse eos βαρβάρους appellari, non βαρβαροφώνους. At ille, Apollodorus, ὅτι, φησὶ, τὸ πληθυντικὸν εἰς τὸ μέτρον οὐκ ἐμπίπτει, διὰ τοῦτο οὐκ εἶπε βαρβάρους. respondet Strabo; ita casum primum a poeta adhibendum fuisse vt diceret βάρβαροι, vt Δάρδανοι.

Lib. XIV. p. 995 A. (p. 677.) Ὁ γὰρ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ νεῶν ἔτι καὶ τοιαῦτα λέγει· τοὺς γὰρ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπικούρους τῶν Τρώων ἅπαντας κατηριθμεῖσθαι, φησὶν, ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τῆς χερρονήσου κατοίκους ὄντας, ἧς ὁ στενώτατος ἰσθμός ἐστι τὸ μεταξὺ κατὰ Σινώπην μυχοῦ καὶ Ἰσσοῦ· αἱ δὲ ἐκτὸς πλευραὶ, φησι, τριγωνοειδοῦς οὔσης, εἰσὶ μὲν ἄνισοι, παρήκουσι δὲ ἡ μὲν ἀπὸ Κιλικίας ἐπὶ Χελιδονέας, ἡ δ' ἐνθένδε ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ Εὐξείνου, ἡ δ' ἐπὶ Σινώπην πάλιν ἐνθένδε. Inde refellit singula Strabo — tum p. 996. B. cum Ephorus dixisset, illam cherfonnesum inhabitare gentes XVI. διαιτῶν ταῦτα ὁ Ἀπολλόδωρος ἑπτακαιδέκατόν φησιν εἶναι τὸ τῶν Γαλατῶν, ὃ νεώτερον ἐστὶ τοῦ Ἐφόρου. et iterum p. 998. A. Ἀπολλόδωρος δὲ τούτων μὲν ἐφρόντισεν οὐδὲν, τοῖς δὲ ἑκκαίδεκα ἔθνεσι προστίθησιν ἑπτακαιδέκατον τὸ τῶν Γαλατῶν, ἄλλως μὲν χρήσιμον λεχθῆναι, πρὸς δὲ τὴν δίαιταν τῶν τοῦ Ἐφόρου λεγομένων ἢ παραλειπομένων οὐδὲν δέον· εἴρηκε δὲ

τὴν αἰτίαν αὐτὸς, ὅτι ταῦτα πάντα νεώτερα τῆς ἐκείνου ἡλικίας. μεταβὰς δὲ ἐπὶ τὸν ποιητὴν, τοῦτο μὲν ὀρθῶς λέγει, διότι πολλὴ σύγχυσις γεγένηται τῶν βαρβάρων ἐθνῶν ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν ἐς τὰ νῦν διὰ τὰς μεταπτώσεις. καὶ γὰρ προςγέγονέ τινα καὶ λέλοιπε καὶ διέσπασται καὶ συνῆκται εἰς ἕν. οὐκ εὖ δὲ τὴν αἰτίαν διττὴν ἀποφαίνει, δι' ἣν οὐ μέμνηταί τινων ὁ ποιητής· ἢ τῷ μήπω τότ' οἰκεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἔθνους τούτου, ἢ τῷ ἐν ἑτέρῳ γένει περιέχεσθαι. Scilicet fuiſſe et cauſſam tertiam, quod nihil erat, cur poeta populos memoraret omnes, qui tum erant quosque norat. — p. 999. A. ἔτι καὶ ταῦτα μέμψαιτο ἄν τις τοῦ Ἀπολλοδώρου, ὅτι τῶν νεωτέρων καινοτομούντων πολλὰ παρὰ τὰς Ὁμηρικὰς ἀποφάσεις, εἰωθὼς ταῦτ' ἐλέγχειν ἐπιπλέον, ἐνταῦθα οὐκ ὠλιγώρηκε μόνον, ἀλλὰ καὶ τἀναντία εἰς ἓν συνάγει τὰ μὴ ὡσαύτως λεγόμενα. ὁ μὲν γὰρ Ξάνθος ὁ Λυδὸς μετὰ τὰ Τρωϊκά φησιν ἐλθεῖν τοὺς Φρύγας ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν ἀριστερῶν τοῦ Πόντου, ἀγαγεῖν δ' αὐτοὺς Σκαμάνδριον ἐκ Βερεκύντων καὶ Ἀσκανίας. ἐπιλέγοι δὲ τούτοις ὁ Ἀπολλόδωρος, ὅτι τῆς Ἀσκανίας ταύτης μνημονεύει καὶ Ὅμηρος, ἧς ὁ Ξάνθος· „Φόρκυς δὲ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδὴς τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης.„ ἀλλ' εἰ οὕτως ἔχει, ἡ μετανάστασις ὕστερον ἂν εἴη τῶν Τρωϊκῶν γεγονυῖα— pluribus in hunc modum aduerſus eum diſputatis, pergit: οὕτω δὲ περὶ τῶν Φρυγῶν εἰπὼν, ἐπιφέρει καὶ τὰ περὶ τῶν Μυσῶν οὐχ ὁμολογούμενα τούτοις· λέγεσθαι γάρ φησι καὶ τῆς Μυσίας κώμην Ἀσκανίαν περὶ λίμνην ὁμώνυμον, ἐξ ἧς καὶ τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν ῥεῖν, οὗ μνημονεύει καὶ Εὐφορίων· „Μυσοῖο παρ' ὕδασιν Ἀσκανίοιο„ καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος· „οἳ καὶ ἐπ' Ἀσκανίῳ δώματ' ἔχουσι ῥόῳ, Λίμνης Ἀσκανίης ἐπὶ χείλεσιν· ἔνθα Δολίων Υἱὸς Σιληνοῦ νάσσατο καὶ Μελίης.„ καλοῦσι δέ φησι Δολιονίδα καὶ Μυσίαν τὴν περὶ Κύζικον ἰόντι εἰς Μιλητούπολιν. — De iisdem Strabo alio loco egerat quemadmodum ex ſua ſententia conſtituta eſſe vellet, lib. XII. p. 847. 849. (p. 564. 566.)

E libro I.

Stephanus in Ἄργουρα. πόλις Θεσσαλίας ἡ πρότερον Ἄργισσα. — τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀργουραῖος, ὡς καὶ Φίλων· Ἀπολλόδωρος δέ φησιν ἐν πρώτῳ νεῶν καταλόγῳ (aut ἐν τῷ α scrib. καταλόγου) Ἀργείους ὀνομάζεσθαι· ἢ τῆς προσηγορίας μεταπεσούσης, ἢ διὰ τὸ προσκυροῦν τὰ πεδία τῆς Θετταλίας ἣν δὴ Πελασγικὸν Ἄργος εἶπεν Ὅμηρος.

Exſcripſit Euſtath. Male locum tentat Berkel.

Πλαταιαί. πόλις Βοιωτίας — κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς πλάτης τῆς κώπης, ὡς Ἀπολλόδωρος (ἐν) πρώτῳ τοῦ καταλόγου ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας, τοὺς παροικοῦντας ταῖς λίμναις Βοιωτοὺς πλῷ πορεύεσθαι ἀπ' ἀλλήλων. (leg. ἐπ' ἀλλήλους) ὅθεν παρὰ τὴν πλάτην καὶ τὴν κώπην τὰς πόλεις κληθῆναι.

Exſcripſit haec Euſtath. p. 267. f.

Forte et in Ὠρωπός. — τὸ ἐθνικὸν Ὠρωπιεύς· οὕτω γὰρ ὁ αὐτὸς (deſideratur Ἀπολλόδωρος) ἐν νεῶν καταλόγῳ (f. ἐν) πρώτῃ· „ἐστὶ δ' ἡ Γραῖα τόπος τῶν Ὠρωπιέων.„

Lib. V.

Athenaeus III, 7. p. 82. B. ὅτι δὲ ἡ Σιδοῦς τῆς Κορίνθου ἐστὶ κώμη, Ἀρειανὸς εἴρηκεν ἐν πρώτῃ Ἡρακλείας, (leg. Ῥιανός, cuius Heraclia paſſim laudatur) καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν ε περὶ νεῶν καταλόγου.

Lib. VIII.

Stephanus in Ὤλενος. — Ἀπολλόδωρος δὲ ἀρσενικῶς αὐτήν φησιν ἐν ὀγδόῳ τοῦ νεῶν καταλόγου· „Τὸν Ὤλενον καὶ τὴν Παλλήνην νῦν μὲν οὐκέτι εἶναι συμβέβηκεν.„

Sine libri nota.

Stephanus Τένεδος. — Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν νεῶν καταλόγῳ φησίν, ὅτι τοὺς μὲν τῆς Παμφυλίας Τενεδεῖς, τοὺς δὲ τῆς νήσου Τενεδίους.

Ad eundem librum περὶ νεῶν refero sequentem locum, ıem ad Geographumena olim referebam, (ed. pr. ad I, 14, 1, 1. p. 815.) parum memor, illum librum iambis :aratum fuisse.

'Ακτή. — 'Απολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν. „οὕτω γὰρ ιλήθη διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. ɔιγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν ἰο πλευραὶ παράλιαι τυγχάνουσι, δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκροπος ιυλῶν τεττάρων οὐσῶν δύο προςηγόρευσαν 'Ακταίαν καὶ ᾿Ιαραλίαν..„

Schol. Il. ν, 12. Σάμου ὑληέσσης Θρηϊκίης. de Samothraces originibus narrat: Samios Ioniae accepta sorte Delhica anno 209. post res Troianas in Samothracen imnigrasse, nomenque insulae a se dedisse: Σάμιοι οἱ ἐν ἰωνίᾳ μετὰ διακοσιοστὸν καὶ ἔνατον ἔτος τῶν Τρωϊκῶν, χρημὸν ἔλαβον παρὰ τοῦ Πυθίου εἰς τὴν ἐν Τρωάδι Θράκην ιετοικῆσαι· ἀφ' ὧν ἡ Σαμοθράκη προςηγορεύθη. Ἡ ἱστορία ταρὰ 'Απολλοδώρῳ. De nomine vtique traditum falso: quandoquidem nomen Sami iam in Homero eod. loco ɔccurrit. Σάμου Θρηϊκίης. Desunt quoque ea in Schol. Ven.

Schol. Il. ν, 301. vbi de quatuor vrbibus Ephyrae nomine appellatis: in eo loco autem: νῦν οὖν λέγει τοὺς ιαλουμένους Κραννωνίους ἐν Θεσσαλίᾳ, ὡς 'Απολλόδωρος ἱστορεῖ. cf. Eustath. ad Od. β, 1415, 50.

Eustath. ad Odyss. β, 328. p. 1448, 30. ἢ καὶ ἀπὸ 'Εφύρης τῆς προϊστορηθείσης, τῆς διὰ Μήδειαν πολυφαρμάκου, ὡς ἱστορεῖ 'Απολλόδωρος ὁ 'Αθηναῖος. Locus hic Apollodori de Ephyra (si conferas Strabonis verba supra laudata 1109 sq.) esse debuit valde disertus. Laudatus paullo ante vir doct. M. G. Muller e cod. Hamburg. Odysseae libros XII. priores complexo Scholion ad Od. α, notauit: Μερμερίδαο. 'Ιάσων ἅμα τῇ Μηδείᾳ ἐν 'Εφύρᾳ τῆς Θεσπρωτίας περιχα-

νόμενος (leg. παραγενόμενος) ἴσχει Φέρητα· οὗ Μέρμερος· οὗ Ἶλλος· οἵτινες ἐβασίλευσαν Θεσπρωτίας· ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος. Habuit ergo ante oculos Apollodorum et is, quem exſcripſit Euſtath. ad e. l. Odyſſ. p. 1416. l. 2. add. pag. antec. lin. 50.

Schol. Apollonii III, 1089. Αἱμονία τὸ πρότερον ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο. καὶ ἄλλας δὲ ἔσχεν ὀνομασίας. ἐλέγετο δὲ καὶ Πυῤῥοδία (lego: Πυῤῥαία, vt apud Strabon. lib. IX. fin.) ἀπὸ Πύῤῥας τῆς Δευκαλίωνος. ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Πύῤῥα. (Sed omnino haec poſt ἐλέγετο δὲ καί, illata ex margine) ὡς Ῥιανός.

„Πύῤῥαν δήποτε, τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον
Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο·
Αἱμονίην δ' ἐξαῦτις ἀφ' Αἵμονος, ὅν ῥα Πέλασγος
γείνατο φέρτατον υἱόν· ὁ δ' αὖ τέκε Θέσσαλον Αἵμων·
τοῦ δ' ἄπο Θεσσαλίην λαοὶ μετεφημίξαντο „

οἱ δὲ ἀπὸ Θεσσαλοῦ τοῦ Φειδίππου πατρὸς, τοῦ Ἡρακλείδου, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κληθῆναι φασί. (v. Il. β, 678.) Διαιρεῖται δὲ εἰς μέρη τέσσαρα· Πελασγιῶτιν, Θεσσαλιῶτιν, Ἰωλκῖτιν, Φθιῶτιν. „Ταῦτα παρατίθεται Ἀπολλόδωρος ἐν νεῶν καταλόγῳ.„ male Ἀπολλώνιος in Scholiis.

Etymol. M. Ἀσπληδών· φασὶ γὰρ εἶναι Σπληδόνα τὸν Πρεσβῶνος καὶ Στερόπης· Ἀπολλόδωρος δέ φησιν Ἀσκληπιάδην οὕτω λέγειν. Σπληδόνα τ' ἠγαθέην. —

Ab initio aut deſit ὁ καὶ Σπληδών, aut leg. εἶναι Ἀσπληδόνα. Spectat ad Il. β, 511. vbi v. Euſtath. cf. et Schol. De prima ſyllaba etiam Stephan. Byz. in Ἀσπληδών et Strabo IX. p. 636. C.

Suidas in Κάλυμνος. ὁ ἐν Αἰγύπτῳ σῖτος· ἀντὶ τοῦ Καλύμνιος. ὁ γὰρ Φιλάδελφος ἐκ Καλυδῶνος (leg. ἐκ Καλυδνῶν) μετήγαγε τὸ σπέρμα. ὁ (δὲ) Ἀπολλόδωρος φησι λέγεσθαι Καλύδνας ὡς Καλύβας.

Etymol. M. Κάλυμνος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ σῖτος. ἀντὶ τοῦ Καλύμνιος. ὁ γὰρ Φιλάδελφος ἐκ Καλυδνῶν μετήνεγκε τὸ σπέρμα. — νήσους περὶ Καλυδνὰς, ἃς ὁ Ἀπολλόδωρος φησὶ λέγεσθαι Καλύδνας ὡς Καλύβας.

In loco Etymolog. leg. νήσους τε Καλύδνας, vt iam Sylburg. vidit ex Il. β, 677. Mox f. ὡς καλύβνας, a καλύβη, ex καλύπτειν. Quaenam infulae eae fint, difputatum videas apud Strabon. X. extr. Stephan. Byz. h. v. Euftath. ad Dionyf. 530. Nam alii in Sporadibus, alii ante Troiam, alii Troiae ex aduerfo quaefiuere. cf. Lycophr. 25.

Apollonius Grammaticus ἐν καταλόγῳ νεῶν (in Mf. Leid. ἐν τῷ δευτέρῳ γενῶν leg. περὶ νεῶν) laudatur a Schol. Il. Θ, 184. vbi Apollodorum noftrum reftituendum effe facile apparet; idemque monuit iam Valkenar. in Diff. de Schol. p. 120.

Laudatur tamen etiam Apollonius ἐν τῷ καταλόγῳ vt apud Schol. Pindar. Nem. 5, 25. vbi intell. pars libri I. Apollonii Rhodii de recenfu Argonautarum, v. 93. 4.

Quorfum referendum fit, quod video laudari a Schol. Ven. A. ad Z, 97. Apollodorum, diftinguentem ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο, haud exputo; vt nec illud ad Θ, 221. πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ; πρὸς τὸ· ἔχων ἐν χειρί· τί ποτε σημαίνει, ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ὅτι ἀπειλήσας ἔχει ἐν χειρί.

V. Γῆς περίοδος ἢ περὶ γῆς.

Geographicum opus Apollodoro tribuit Voffius de Hift. Gr. (lib. III. p. 161. Opp.) Perperam hoc eum feciffe, a Tzetza (Chil. III, 100. v. 805.) in fraudem inductum, obferuabat Galeus p. 51. 52. Idem p. 18. opus περὶ γῆς ad

Apollonium Aphrodiſienſem ſpectare cenſebat. Atqui locus eſt Strabonis XIV. p. 995. D. (p. 677.) vbi aduerſus Apollodorum disputat, qui Aſiam intra Sinopen et Iſſum triquetram eſſe dixerat, cum ſit potius quadrilaterum: νῦν δέ γε ἀμαθία τὸ λέγειν τριγωνοειδὲς τὸ τοιοῦτον τετράπλευρον, οὐδὲ χωρογραφικόν· ὁ δὲ καὶ χωρογραφίαν ἐξέδωκεν ἐν κωμικῷ μέτρῳ, Γῆς περίοδον ἐπιγράψας.

Habemus hic expreſſis verbis laudatum Apollodori noſtri opus chorographicum, Γῆς περίοδον inſcriptum, metro comico, hoc eſt iambis ſenariis liberioribus perſcriptum, pariter vt χρονογραφίαν ediderat noſter eodem metro comico, vt ex Scymno Chio diſcimus v. 23. ad quam, γῆς περίοδον ſeu περιήγησιν ſuam compoſuerat Scymnus. Facit ſane mirationem, quod Scymnus non hanc γῆς περίοδον, tanquam ſuo argumento magis cognatam, laudauit; ſed ignotum ipſi hoc alterum opus fuiſſe, ex hoc forte, quod non memorat, intelligitur.

Τὰ Γεωγραφούμενα Apollodori memorantur apud Stephanum in Ταυρόεις. πόλις Κελτική, Μασσαλιητῶν ἄποικος. Οἱ πολῖται, Ταυροέντιοι. Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῳ γεωγραφουμένων φησὶν, ὅτι ταυροφόρος ἦν ἡ ναῦς ἡ διακομίσασα τοὺς τὴν πόλιν κτίσαντας· οἳ ἀποῤῥιφέντες *) ἀπὸ τοῦ στόλου τῶν Φωκαέων καὶ προσενεχθέντες αὐτόθι, ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου τῆς νεὼς τὴν πόλιν ὠνόμασαν. *) (an *disiecti?*)

Sed probabilius, Ἀρτεμίδωρον ſcriptum fuiſſe apud Stephanum: Artemidori enim nobile eo nomine opus nouimus ex Strabone et Stephano.

Apollodorum περὶ γῆς, forte et ἐν τῷ περὶ νεῶν, ante oculos habuit Plinius lib. IV. vbi in Indice *Apollodorus* non Artemita, vt Harduinus poſuit, item libro VI. occurrit.

Apollodorum περὶ νήσων, πόλεων καὶ δήμων, male efſuxiſſe viros doctos ex Tzetza, monitum eſt a Galeo et

aliis, vt in Misc. Obss. Vol. V. Tom. III. p. 51. 52 etsi vere de his egerat Apollodorus in opere περὶ γῆς.

Laudatur a Stephano aliquoties Apollodori opus περὶ γῆς, quod plerumque vulgo περιηγήσεως editur: sed scripti fere alterum vindicant: etsi vtraque inscriptio locum habere potuit.

E Lib. II.

Stephanus in Ἄβυλλοι. ἔθνος πρὸς τῇ Τρωγλοδυτικῇ· ἔγγιστα τοῦ Νείλου. ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως. libb. περὶ γῆς.

Ἀριανοί. (vt legendum pro Ἀριανία) ἔθνος προσεχὲς τοῖς Καδουσίοις. Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ.

Αὔγιλα. οὐδετέρως, πόλις Λιβύης. Ἀπολλόδωρος β' περιηγήσεως. leg. e mſ. περὶ γῆς.

Αὐσεῖς. ἔθνος Λιβύης. Ἀπολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσεως. Codd. περὶ γῆς. leg. quoque δευτέρῳ.

Γαυγάμηλα. τόπος Περσίδος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ.

Ἰβηρίαι δύο. ἡ μὲν πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις, ἀπὸ Ἴβηρος ποταμοῦ· οὗ μέμνηται Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ γῆς β'· „ἐντὸς δὲ Πυρήνης Ἴβηρ τ' ἐστὶν μέγας„ ποταμὸς Φερόμενος ἐνδοτέρω.„ Eadem apud Constantin. Porphyrog. de Themat. II, 23. vbi locus plenior seruatus. Omnino in hoc, seu potius in iis, quos exscripsit, plurium Apollodoreorum vestigia agnosco p. 11. 16. 24.

Λᾶος. πόλις Λευκανίας. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ. ἀπὸ Λάου ποταμοῦ.

Μάρδοι. ἔθνος Ὑρκανῶν. Ἀπολλόδωρος περὶ γῆς δευτέρῳ. λῃσταὶ δ' οὗτοι καὶ τοξόται.

Νάστός. πόλις Θρᾴκης. γράφεται καὶ Νεστός. Ἀπολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσει. Leg. δευτέρῳ περὶ γῆς.

Νοῦβαι. ἔθνος Λιβύης παρὰ Νείλῳ. Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περὶ γῆς. λέγονται καὶ Νουβαῖοι, ὡς Δαβαῖοι. καὶ Νούμιδες οἱ αὐτοί. Pro Δαβαῖοι Berkel. edidit Σαβαῖοι Melius Holsten. Δαυαῖοι. Nam habet idem Stephanus in h. v. mox memoranda.

Ὀρβῖται. ἔθνος Ἰνδικὸν, ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ, περὶ Ἀλεξανδρείας (f. — ειαν) h. gens habitans circa Alexandriam Indiae. Non vero, vt opus Apollodori fuerit περὶ Ἀλεξανδρείας. Monuit quoque Berkel.

Παροπάμισσος, ὄρος Ἰνδικῆς, ἀφ' οὗ Παροπαμισσάδαι οἱ παροικοῦντες. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν δευτέρῳ περὶ γῆς ἀπ' αὐτῶν φησὶ τὸ ὄρος κεκλῆσθαι.

Τορέται. ἔθνος Ποντικόν. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περιηγήσεως. Leg. cum MS. περὶ γῆς.

Ὑλλεῖς. ἔθνος Ἰλλυρικὸν. — Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ·

„ὑπὲρ δὲ τοὺς Ὕλλους Λιβυρνοὶ καί τινες
„Ἴστροι λεγόμενοι Θρᾷκες.„ —

Quae sequuntur, καὶ τὸ θηλυκὸν Ὑλλίς. „πρόκειται χεῤῥόνησος ἡλίκη μάλιστα Πελοποννήσου, ὥς φασι, πεντεκαίδεκα πόλεις ἔχουσα παμμεγέθεις οἰκουμένας„ corruptelis laborare, quis non videat? Locum laudat Eustath. ad Perigeten v. 384. ſed multo etiam contaminatiorem. Pro ἡλίκη, Ὑλλικὴ, et mox ἴση μάλιστα Πελοποννήσῳ legere, et verſuum iambicorum veſtigia animaduertere in promtu eſt. Holſtenius eos Apollodoro vindicauit et reſtituere tentauit. Enimvero Scymni Chii ſunt: apud quem p. 404. ſic leguntur:

Ἑξῆς δὲ μεγάλη χεῤῥόνησος Ὑλλική,
πρός τήν τε Πελοπόννησον ἐξισουμένη.
πόλεις δ' ἐν αὐτῇ φασὶ πέντε καὶ δέκα
Ὕλλους κατοικεῖν, ὄντας Ἕλληνας γένει.

Ψησσοί. ἔθνος τῆς Ταυρινίας (leg. Ταυρικῆς) Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως (e mſſ. ἐν β' περὶ γῆς) „Ἔπειτα δ' Ἑρμώνασσα καὶ Κῆπος, τρίτον δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος„ (cum cod. Voſſ.) f. Ψ. τε τ' ἔθνος·

Ὠρῖται. ἔθνος Ἰνδικὸν αὐτόνομον. — καὶ Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ·

„ἔπειτα δ' Ὠρίτας τε καὶ Γεδρωσίους·
„Ὧν τοὺς μὲν Ἰνδοὺς ὡς ἐνοικοῦντας πέτραν . . .

Supplet tertio verſu Ἄορνιν Scaliger ad Euſeb. p. 127. Holſten. πέτραν in πέραν mutat: non male. Salmaſ. qui omnino his de verſſ. videndus ad Solin. p. 828. b. ſic laudat: „ἔπειτα δ' Ὠρίτας τε καὶ Γεδρωσίους„ οὐκ ἴσμεν Ἰνδοὺς τοὺς ἐνοικοῦντας πέραν Ἄρβιος. Ex Chronicis aiunt petitos; immo vero ad Geograph. referendi ſunt.

Lib. VII.

Λιταῖαι. πόλις Λακωνική. Ἀπολλόδωρος ἑβδόμῳ.

Ad idem opus περὶ γῆς refero ſequentia; etſi in iis eſſe video, quae in altero περὶ νεῶν non minus locum habere potuere.

Strabo lib. I. p. 105. B. (p. 61.) vbi de populorum migrationibus: οἷον Ἰβήρων μὲν τῶν ἑσπερίων εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Κολχίδος τόπους μετῳκισμένων, οὓς καὶ ὁ Ἀράξης, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας ὁρίζει.

Cur haec ad librum περὶ γῆς retulerim, intelligitur, ſi comparaueris ea quae ex lib. II. paullo ante appoſui;

E libro I.

Stephanus in Ἀργουρα. πόλις Θεσσαλίας ἡ πρότερον Ἄργισσα. — τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀργουραῖος, ὡς καὶ Φίλων· Ἀπολλόδωρος δὲ φησιν ἐν πρώτῳ νεῶν καταλόγῳ (aut ἐν τῷ aut ſcrib. καταλόγου) Ἀργείους ὀνομάζεσθαι· ἢ τῆς προσηγορίας μεταπεσούσης, ἢ διὰ τὸ προσκυροῦν τὰ πεδία τῆς Θετταλίας, ἣν δὴ Πελασγικὸν Ἄργος εἶπεν Ὅμηρος.

Exſcripſit Euſtath. Male locum tentat Berkel.

Πλαταιαί. πόλις Βοιωτίας — κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς πλάτης τῆς κώπης, ὡς Ἀπολλόδωρος (ἐν) πρώτῳ τοῦ καταλόγου· ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας, τοὺς παροικοῦντας ταῖς λίμναις Βοιωτοὺς πλῷ πορεύεσθαι ἀπ' ἀλλήλων. (leg. ἐπ' ἀλλήλους) ὅθεν παρὰ τὴν πλάτην καὶ τὴν κώπην τὰς πόλεις κληθῆναι.

Exſcripſit haec Euſtath. p. 267. f.

Forte et in Ὠρωπός. — τὸ ἐθνικὸν Ὠρωπιεύς· οὕτω γὰρ ὁ αὐτὸς (deſideratur Ἀπολλόδωρος) ἐν νεῶν καταλόγῳ (f. ἐν) πρώτῃ· „ἐστὶ δ' ἡ Γραῖα τόπος τῶν Ὠρωπιέων.„

Lib. V.

Athenaeus III, 7. p. 82. B. ὅτι δὲ ἡ Σιδοῦς τῆς Κορίνθου ἐστὶ κώμη, Ἀρειανὸς εἴρηκεν ἐν πρώτῃ Ἡρακλείας, (leg. Ῥιανὸς, cuius Heraclia paſſim laudatur) καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν έ περὶ νεῶν καταλόγου.

Lib. VIII.

Stephanus in Ὤλενος. — Ἀπολλόδωρος δὲ ἀρσενικῶς αὐτὴν φησιν ἐν ὀγδόῳ τοῦ νεῶν καταλόγου· „Τὸν Ὤλενον καὶ τὴν Παλλήνην νῦν μὲν οὐκέτι εἶναι συμβέβηκεν.„

Sine libri nota.

Stephanus Τένεδος. — Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν νεῶν καταλόγῳ φησὶν, ὅτι τοὺς μὲν τῆς Παμφυλίας Τενεδεῖς, τοὺς δὲ τῆς νήσου Τενεδίους.

Ad eundem librum περὶ νεῶν refero ſequentem locum, quem ad Geographumena olim referebam, (ed. pr. ad III, 14, 1, 1. p. 815.) parum memor, illum librum iambis exaratum fuiſſe.

Ἀκτή. — Ἀπολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν. „οὕτω γὰρ ἐκλήθη διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιαι τυγχάνουσι, δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκροπος φυλῶν τεττάρων οὐσῶν δύο προςηγόρευσαν Ἀκταίαν καὶ Παραλίαν.„

Schol. Il. ν, 12. Σάμου ὑληέσσης Θρηϊκίης. de Samothraces originibus narrat: Samios Ioniae accepta ſorte Delphica anno 209. poſt res Troianas in Samothracen immigraſſe, nomenque inſulae a ſe dediſſe: Σάμιοι οἱ ἐν Ἰωνίᾳ μετὰ διακοσιοστὸν καὶ ἔνατον ἔτος τῶν Τρωϊκῶν, χρησμὸν ἔλαβον παρὰ τοῦ Πυθίου εἰς τὴν ἐν Τρωάδι Θράκην μετοικῆσαι· ἀφ' ὧν ἡ Σαμοθράκη προςηγορεύθη. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ. De nomine vtique traditum falſo: quandoquidem nomen Sami iam in Homero eod. loco occurrit. Σάμου Θρηϊκίης. Deſunt quoque ea in Schol. Ven.

Schol. Il. ν, 301. vbi de quatuor vrbibus Ephyrae nomine appellatis: in eo loco autem: νῦν οὖν λέγει τοὺς καλουμένους Κραννωνίους ἐν Θεσσαλίᾳ, ὡς Ἀπολλόδωρος ἱστορεῖ. cf. Euſtath. ad Od. β, 1415, 50.

Euſtath. ad Odyſſ. β, 328. p. 1448, 30. ἢ καὶ ἀπὸ Ἐφύρης τῆς προϊστορηθείσης, τῆς διὰ Μήδειαν πολυφαρμάκου, ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος. Locus hic Apollodori de Ephyra (ſi conferas Strabonis verba ſupra laudata 1109 ſq.) eſſe debuit valde diſertus. Laudatus paullo ante vir doct. M. G. Muller e cod. Hamburg. Odyſſeae libros XII. priores complexo Scholion ad Od. α, notauit: Μερμερίδαο. Ἰάσων ἅμα τῇ Μηδείᾳ ἐν Ἐφύρᾳ τῆς Θεσπρωτίας περιγε-

E libro I.

Stephanus in Ἀργουρα. πόλις Θεσσαλίας ἡ πρότερον Ἄργισσα. — τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀργουραῖος, ὡς καὶ Φίλων· Ἀπολλόδωρος δέ φησιν ἐν πρώτῳ νεῶν καταλόγῳ (aut ἐν τῷ aut ſcrib. καταλόγου) Ἀργείους ὀνομάζεσθαι· ἢ τῆς προσηγορίας μεταπεσούσης, ἢ διὰ τὸ προσκυροῦν τὰ πεδία τῆς Θετταλίας, ἣν δὴ Πελασγικὸν Ἄργος εἶπεν Ὅμηρος.

Exſcripſit Euſtath. Male locum tentat Berkel.

Πλαταιαί. πόλις Βοιωτίας — κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς πλάτης τῆς κώπης, ὡς Ἀπολλόδωρος (ἐν) πρώτῳ τοῦ καταλόγου· ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας, τοὺς παροικοῦντας ταῖς λίμναις Βοιωτοὺς πλῷ πορεύεσθαι ἀπ' ἀλλήλων. (leg. ἐπ' ἀλλήλους) ὅθεν παρὰ τὴν πλάτην καὶ τὴν κώπην τὰς πόλεις κληθῆναι.

Exſcripſit haec Euſtath. p. 267. f.

Forte et in Ὠρωπός. — τὸ ἐθνικὸν Ὠρωπιεύς· οὕτω γὰρ ὁ αὐτὸς (deſideratur Ἀπολλόδωρος) ἐν νεῶν καταλόγῳ (f. ἐν) πρώτῃ· „ἐστὶ δ' ἡ Γραῖα τόπος τῶν Ὠρωπιέων.„

Lib. V.

Athenaeus III, 7. p. 82. B. ὅτι δὲ ἡ Σιδοῦς τῆς Κορίνθου ἐστὶ κώμη, Ἀρειανὸς εἴρηκεν ἐν πρώτῃ Ἡρακλείας, (leg. Ῥιανός, cuius Heraclia paſſim laudatur) καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν ε΄ περὶ νεῶν καταλόγου.

Lib. VIII.

Stephanus in Ὤλενος. — Ἀπολλόδωρος δὲ ἀρσενικῶς αὐτήν φησιν ἐν ὀγδόῳ τοῦ νεῶν καταλόγου· „Τὸν Ὤλενον καὶ τὴν Παλλήνην νῦν μὲν οὐκέτι εἶναι συμβέβηκεν.„

Sine libri nota.

Stephanus Τένεδος. — Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν νεῶν καταλόγῳ φησίν, ὅτι τοὺς μὲν τῆς Παμφυλίας Τενεδεῖς, τοὺς δὲ τῆς νήσου Τενεδίους.

Ad eundem librum περὶ νεῶν refero ſequentem locum, quem ad Geographumena olim referebam, (ed. pr. ad III, 14, 1, 1. p. 815.) parum memor, illum librum iambis exaratum fuiſſe.

Ἀκτή. — Ἀπολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν. „οὕτω γὰρ ἐκλήθη διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιαι τυγχάνουσι, δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκροπος φυλῶν τεττάρων οὐσῶν δύο προςηγόρευσαν Ἀκταίαν καὶ Παράλιαν.„

Schol. Il. ν, 12. Σάμου ὑληέσσης Θρηϊκίης. de Samothraces originibus narrat: Samios Ioniae accepta ſorte Delphica anno 209. poſt res Troianas in Samothracen immigraſſe, nomenque inſulae a ſe dediſſe: Σάμιοι οἱ ἐν Ἰωνίᾳ μετὰ διακοσιοστὸν καὶ ἔνατον ἔτος τῶν Τρωϊκῶν, χρησμὸν ἔλαβον παρὰ τοῦ Πυθίου εἰς τὴν ἐν Τρωάδι Θρᾴκην μετοικῆσαι· ἀφ' ὧν ἡ Σαμοθρᾴκη προςηγορεύθη. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ. De nomine vtique traditum falſo: quandoquidem nomen Sami iam in Homero eod. loco occurrit. Σάμου Θρηϊκίης. Deſunt quoque ea in Schol. Ven.

Schol. Il. ν, 301. vbi de quatuor vrbibus Ephyrae nomine appellatis: in eo loco autem: νῦν οὖν λέγει τοὺς καλουμένους Κραννωνίους ἐν Θεσσαλίᾳ, ὡς Ἀπολλόδωρος ἱστορεῖ. cf. Euſtath. ad Od. β, 1415, 50.

Euſtath. ad Odyſſ. β, 328. p. 1448, 30. ἢ καὶ ἀπὸ Ἐφύρης τῆς προϊστορηθείσης, τῆς διὰ Μήδειαν πολυφαρμάκου, ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος. Locus hic Apollodori de Ephyra (ſi conferas Strabonis verba ſupra laudata 1109 ſq.) eſſe debuit valde diſertus. Laudatus paullo ante vir doct. M. G. Muller e cod. Hamburg. Odyſſeae libros XII. priores complexo Scholion ad Od. α, notauit: Μερμερίδαο. Ἰάσων ἅμα τῇ Μηδείᾳ ἐν Ἐφύρᾳ τῆς Θεσπρωτίας περιχε-

νόμενος (leg. παραγενόμενος) ἴσχει Φέρητα· οὗ Μέρμερος· οὗ Ἴλλος· οἵτινες ἐβασίλευσαν Θεσπρωτίας· ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος. Habuit ergo ante oculos Apollodorum et is, quem exſcripſit Euſtath. ad e. l. Odyſſ. p. 1416. l. 2. add. pag. antec. lin. 50.

Schol. Apollonii III, 1089. Αἱμονία τὸ πρότερον ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο. καὶ ἄλλας δὲ ἔσχεν ὀνομασίας. ἐλέγετο δὲ καὶ Πυῤῥοδία (lego: Πυῤῥαία, vt apud Strabon. lib. IX. fin.) ἀπὸ Πύῤῥας τῆς Δευκαλίωνος. ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Πύῤῥα. (Sed omnino haec poſt ἐλέγετο δὲ καί, illata ex margine) ὡς Ῥιανός.

„Πύῤῥαν δήποτε, τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον
Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ᾽ ἀρχαίης ἀλόχοιο·
Αἱμονίην δ᾽ ἐξαῦτις ἀφ᾽ Αἵμονος, ὅν ῥα Πέλασγος
γείνατο φέρτατον υἱόν· ὁ δ᾽ αὖ τέκε Θέσσαλον Αἵμων·
τοῦ δ᾽ ἄπο Θεσσαλίην λαοὶ μετεφημίξαντο „

οἱ δὲ ἀπὸ Θεσσαλοῦ τοῦ Φειδίππου πατρὸς, τοῦ Ἡρακλείδου, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κληθῆναι φασί. (v. Il. β, 678.) Διαιρεῖται δὲ εἰς μέρη τέσσαρα· Πελασγιῶτιν, Θεσσαλιῶτιν, Ἰωλκῖτιν, Φθιῶτιν. „Ταῦτα παρατίθεται Ἀπολλόδωρος ἐν νεῶν καταλόγῳ. „ male Ἀπολλώνιος in Scholiis.

Etymol. M. Ἀσπληδών· φασὶ γὰρ εἶναι Σπληδόνα τὸν Πρεσβῶνος καὶ Στερόπης· Ἀπολλόδωρος δέ φησιν Ἀσκληπιάδην οὕτω λέγειν. Σπληδόνα τ᾽ ἠγαθέην. —

Ab initio aut deſit ὁ καὶ Σπληδών, aut leg. εἶναι Ἀσπληδόνα. Spectat ad Il. β, 511. vbi v. Euſtath. cf. et Schol. De prima ſyllaba etiam Stephan. Byz. in Ἀσπληδών et Strabo IX. p. 636. C.

Suidas in Κάλυμνος. ὁ ἐν Αἰγύπτῳ σῖτος· ἀντὶ τοῦ Καλύμνιος. ὁ γὰρ Φιλάδελφος ἐκ Καλυδῶνος (leg. ἐκ Καλυδνῶν) μετήγαγε τὸ σπέρμα. ὁ (δὲ) Ἀπολλόδωρος φησι λέγεσθαι Καλύδνας ὡς Καλύβας.

Etymol. M. Κάλυμνος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ σῖτος. ἀντὶ τοῦ Καλύμνιος. ὁ γὰρ Φιλάδελφος ἐκ Καλυδνῶν μετήνεγκε τὸ σπέρμα. — νήσους περὶ Καλυδνὰς, ἅς ὁ Ἀπολλόδωρος φησὶ λέγεσθαι Καλύδνας ὡς Καλύβας.

In loco Etymolog. leg. νήσους τε Καλύδνας, vt iam Sylburg. vidit ex Il. β, 677. Mox f. ὡς καλύβνας, a καλύβη, ex καλύπτειν. Quaenam inſulae eae ſint, diſputatum videas apud Strabon. X. extr. Stephan. Byz. h. v. Euſtath. ad Dionyſ. 530. Nam alii in Sporadibus, alii ante Troiam, alii Troiae ex aduerſo quaeſiuere: cf. Lycophr. 25.

Apollonius Grammaticus ἐν καταλόγῳ νεῶν (in Mſ. Leid. ἐν τῷ δευτέρῳ γενῶν leg. περὶ νεῶν) laudatur a Schol. Il. θ, 284. vbi Apollodorum noſtrum reſtituendum eſſe facile apparet; idemque monuit iam Valkenar. in Diſſ. de Schol. p. 120.

Laudatur tamen etiam Apollonius ἐν τῷ καταλόγῳ vt apud Schol. Pindar. Nem. 5, 25. vbi intell. pars libri I. Apollonii Rhodii de recenſu Argonautarum, v. 93. 4.

Quorſum referendum ſit, quod video laudari a Schol. Ven. A. ad Z, 97. Apollodorum, diſtinguentem ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο, haud exputo; vt nec illud ad Θ, 221. πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ; πρὸς τὸ ἔχων ἐν χειρί· τί ποτε σημαίνει, ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ὅτι ἀπειλήσας ἔχει ἐν χειρί.

V. Γῆς περίοδος ἢ περὶ γῆς.

Geographicum opus Apollodoro tribuit Voſſius de Hiſt. Gr. (lib. III. p. 161. Opp.) Perperam hoc cum feciſſe, a Tzetza (Chil. III, 100. v. 805.) in fraudem inductum, obſeruabat Galeus p. 51. 52. Idem p. 18. opus περὶ γῆς ad

Apollonium Aphrodisiensem spectare censebat. Atqui locus est Strabonis XIV. p. 995. D. (p. 677.) vbi aduersus Apollodorum disputat, qui Asiam intra Sinopen et Issum triquetram esse dixerat, cum sit potius quadrilaterum: *νῦν δέ γε ἀμαθία τὸ λέγειν τριγωνοειδὲς τὸ τοιοῦτον τετράπλευρον, οὐδὲ χωρογραφικόν· ὁ δὲ καὶ χωρογραφίαν ἐξέδωκεν ἐν κωμικῷ μέτρῳ, Γῆς περίοδον ἐπιγράψας.*

Habemus hic expressis verbis laudatum Apollodori nostri opus chorographicum, Γῆς *περίοδον* inscriptum, metro comico, hoc est iambis senariis liberioribus perscriptum, pariter vt *χρονογραφίαν* ediderat noster eodem metro comico, vt ex Scymno Chio discimus v. 23. ad quam, *γῆς περίοδον* seu *περιήγησιν* suam composuerat Scymnus. Facit sane mirationem, quod Scymnus non hanc, *γῆς περίοδον*, tanquam suo argumento magis cognatam, laudauit; sed ignotum ipsi hoc alterum opus fuisse, ex hoc forte, quod non memorat, intelligitur.

Τὰ *Γεωγραφούμενα* Apollodori memorantur apud Stephanum in Ταυρόεις. *πόλις* Κελτική, Μασσαλιητῶν *ἄποικος.* Οἱ *πολῖται*, Ταυροέντιοι. *Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῳ γεωγραφουμένων φησὶν, ὅτι ταυροφόρος ἦν ἡ ναῦς ἡ διακομίσασα τοὺς τὴν πόλιν κτίσαντας· οἱ ἀποῤῥιφέντες* *) *ἀπὸ τοῦ στόλου τῶν Φωκαέων καὶ προσενεχθέντες αὐτόθι, ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου τῆς νεὼς τὴν πόλιν ὠνόμασαν.* *) (an *disiecti?*)

Sed probabilius, *Ἀρτεμίδωρον* scriptum fuisse apud Stephanum: Artemidori enim nobile eo nomine opus nouimus ex Strabone et Stephano.

Apollodorum *περὶ γῆς*, forte et *ἐν τῷ περὶ νεῶν*, ante oculos habuit Plinius lib. IV. vbi in Indice *Apollodorus* non Artemita, vt Harduinus posuit, item libro VI. occurrit.

Apollodorum *περὶ νήσων, πόλεων καὶ δήμων*, male effinxisse viros doctos ex Tzetza, monitum est a Galeo et

aliis, vt in Miſc. Obſſ. Vol. V. Tom. III. p. 51. 52 etſi vere de his egerat Apollodorus in opere περὶ γῆς.

Laudatur a Stephano aliquoties Apollodori opus περὶ γῆς, quod plerumque vulgo περιηγήσεως editur: ſed ſcripti fere alterum vindicant: etſi vtraque inſcriptio locum habere potuit.

E Lib. II.

Stephanus in Ἄβυλλοι. ἔθνος πρὸς τῇ Τρωγλοδυτικῇ ἔγγιστα τοῦ Νείλου. ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως. libb. περὶ γῆς.

Ἀριανοί. (vt legendum pro Ἀριανία) ἔθνος προσεχὲς τοῖς Καδουσίοις. Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ.

Αὔγιλα. οὐδετέρως, πόλις Λιβύης. Ἀπολλόδωρος β' περιηγήσεως. leg. e mſ. περὶ γῆς.

Αὐσεῖς. ἔθνος Λιβύης. Ἀπολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσεως. Codd. περὶ γῆς. leg. quoque δευτέρῳ.

Γαυγάμηλα. τόπος Περσίδος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ.

Ἰβηρίαι δύο. ἡ μὲν πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις, ἀπὸ Ἴβηρος ποταμοῦ· οὗ μέμνηται Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ γῆς β'· „ἐντὸς δὲ Πυρήνης Ἴβηρ τ' ἐστὶν μέγας„ ποταμὸς Φερόμενος ἐνδοτέρω.„ Eadem apud Conſtantin. Porphyrog. de Themat. II, 23. vbi locus plenior ſeruatus. Omnino in hoc, ſeu potius in iis, quos exſcripſit, plurium Apollodoreorum veſtigia agnoſco p. 11. 16. 24.

Λᾶος. πόλις Λευκανίας. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ. ἀπὸ Λάου ποταμοῦ.

Μάρδοι. ἔθνος Ὑρκανῶν. Ἀπολλόδωρος περὶ γῆς δευτέρῳ. λῃσταὶ δ' οὗτοι καὶ τοξόται.

Νάστος. πόλις Θρᾴκης. γράφεται καὶ Νεστός. Ἀπολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσει. Leg. δευτέρῳ περὶ γῆς.

Νοῦβαι. ἔθνος Λιβύης παρὰ Νείλῳ. Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περὶ γῆς. λέγονται καὶ Νουβαῖοι, ὡς Δαβαῖοι. καὶ Νούμιδες οἱ αὐτοί. Pro Δαβαῖοι Berkel. edidit Σαβαῖοι Melius Holften. Δαμαῖοι. Nam habet idem Stephanus in h. v. mox memoranda.

Ὀρβῖται. ἔθνος Ἰνδικὸν, ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ, περὶ Ἀλεξανδρείας. (f. — ειαν) h. gens habitans circa Alexandriam Indiae. Non vero, vt opus Apollodori fuerit περὶ Ἀλεξανδρείας. Monuit quoque Berkel.

Παροπάμισσος, ὄρος Ἰνδικῆς, ἀφ' οὗ Παροπαμισσάδαι οἱ παροικοῦντες. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν δευτέρῳ περὶ γῆς ἀπ' αὐτῶν φησὶ τὸ ὄρος κεκλῆσθαι.

Τορέται. ἔθνος Ποντικόν. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περιηγήσεως. Leg. cum MS. περὶ γῆς.

Ὑλλεῖς. ἔθνος Ἰλλυρικόν. — Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ·

„ὑπὲρ δὲ τοὺς Ὕλλους Λιβυρνοὶ καί τινες
„Ἴστροι λεγόμενοι Θρᾷκες." —

Quae fequuntur, καὶ τὸ θηλυκὸν Ὑλλίς. „πρόκειται χεῤῥόνησος ἡλίκη μάλιστα Πελοποννήσου, ὥς φασι, πεντεκαίδεκα πόλεις ἔχουσα παμμεγέθεις οἰκουμένας," corruptelis laborare, quis non videat? Locum laudat Euftath. ad Perigèten v. 384. fed multo etiam contaminatiorem. Pro ἡλίκη, Ὑλλική, et mox ἴση μάλιστα Πελοποννήσῳ legere, et verfuum iambicorum veftigia animaduertere in promtu eft. Holftenius eos Apollodoro vindicauit et reftituere tentauit. Enimvero Scymni Chii funt: apud quem p. 404. fic leguntur:

Ἑξῆς δὲ μεγάλη χερρόνησος Ὑλλική,
πρός τήν τε Πελοπόννησον ἐξισουμένη.
πόλεις δ' ἐν αὐτῇ φασὶ πέντε καὶ δέκα
Ὕλλους κατοικεῖν, ὄντας Ἕλληνας γένει.

Ψησσοί. ἔθνος τῆς Ταυρινίας (leg. Ταυρικῆς) Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως (e mſſ. ἐν β' περὶ γῆς) „Ἔπειτα δ' Ἑρμώνασσα καὶ Κῆπος, τρίτον δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος„ (cum cod. Voſſ.) f. Ψ. τε τ' ἔθνος.

Ὠρῖται. ἔθνος Ἰνδικὸν αὐτόνομον. — καὶ Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ·

„ἔπειτα δ' Ὠρίτας τε καὶ Γεδρωσίους·
„Ὧν τοὺς μὲν Ἰνδοὺς ὡς ἐνοικοῦντας πέτραν . . .

Supplet tertio verſu Ἄορνιν Scaliger ad Euſeb. p. 127. Holſten. πέτραν in πέραν mutat: non male. Salmaſ. qui omnino his de verſſ. videndus ad Solin. p. 828. b. ſic laudat: „ἔπειτα δ' Ὠρίτας τε καὶ Γεδρωσίους„ οὓς ἴσμεν Ἰνδοὺς τοὺς ἐνοικοῦντας πέραν Ἄρβιος. Ex Chronicis aiunt petitos; immo vero ad Geograph. referendi ſunt.

Lib. VII.

Λιταῖαι. πόλις Λακωνική. Ἀπολλόδωρος ἑβδόμῳ.

Ad idem opus περὶ γῆς refero ſequentia; etſi in iis eſſe video, quae in altero περὶ νεῶν non minus locum habere potuere.

Strabo lib. I. p. 105. B. (p. 61.) vbi de populorum migrationibus: οἷον Ἰβήρων μὲν τῶν ἑσπερίων εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Κολχίδος τόπους μετῳκισμένων, οὓς καὶ ὁ Ἀράξης, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας ὁρίζει.

Cur haec ad librum περὶ γῆς retulerim, intelligitur, ſi comparaueris ea quae ex lib. II. paullo ante apposui;

nam ad eundem locum ſpectant ea, quae a Strabone commemorantur.

Quae ſequuntur, ex Stephano Byzantino ſunt:

Ἄδρανον. πόλις Σικελίας ἐν τῇ Αἴτνῃ — Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀδρανίτας φησὶ τὸ ἐθνικόν.

Αἶνος — ταύτην Ἀπολλόδωρος φησὶν ὠνομάσθαι Πολτυμβρίαν ſeu verius Πολτυοβρίαν.

Eſt haec vrbs Aenus in Biblioth. II, 5, 9. §. 12. 14. p. 185.

Ἀκραίφεια — οὕτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο (Διόνυσος), ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Σικυωνίοις Ἀκρωρείτης, παρὰ δὲ Μεταποντίνοις Ἐρίφιος. (ὡς) Ἀπολλόδωρός φησιν.

Ἁλικαρνασσός. — ἢ ἀπὸ τοῦ νάσασθαι αὐτὸν (ſc. τὸν Ἄνθην) ἀπὸ Τροιζῆνος. ὡς Ἀπολλόδωρος. Locus laborat.

Ἀλλόβρυγες. ἔθνος δυνατώτατον Γαλατικὸν, ὡς Ἀπολλόδωρος.

Ἀμφιγένεια — ἔστι δὲ κατὰ μὲν Ἀπολλόδωρον τῆς Μακιστίας, κατὰ δὲ τὸν Ἀντίμαχον Μεσσηνίας.

Ἀντίκυραι. πόλεις δύο, ἡ μία Φωκίδος. — ἡ δὲ ἐν Μαλιεῦσιν, ὡς Ἀπολλόδωρος.

Αὐτομάλακα, χωρίον Λιβύης. Πολυίστωρ τρίτῃ· Ἀπολλόδωρος δὲ Αὐτομαλά φησι.

Βῆσσα. πόλις Λοκρῶν. Ἡρωδιανὸς δι' ἑνὸς σ γράφει· Ἀπολλόδωρος δὲ — διὰ δύο.

Δαμαῖοι. ἔθνος παρὰ τοῖς Ἰχθυοφάγοις, ὡς Ἀπολλόδωρος.

Ἐχῖναι. νῆσοι περὶ τὴν Αἰτωλίαν — Ἀπολλόδωρος δὲ ἀπὸ Ἐχίνου μάντεως. Etymol. M. in h. v. addit: — τοῦ μετὰ Ἀμφιτρύωνος στρατεύσαντος.

Θέρμη. πόλις Θράκης, Ἀπολλόδωρος δὲ Μακεδονίας φησὶ καὶ Θουκυδίδης.

Ἰλισσός. ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τιμῶνται αἱ Μοῦσαι Ἰλισσίδες, ὡς Ἀπολλόδωρος. potuit in libb. περὶ θεῶν occurrere.

Λακεδαίμων. — ὁ πολίτης Λακεδαιμόνιος — λέγεται καὶ κατὰ συγκοπὴν Λάκων· ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν, ὡς τοῦ Κυδωνιᾶται οἱ Κύδωνες.

Μασσύλοι. Λιβυκὸν ἔθνος. Ἀπολλόδωρος.

Μένδη. πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Μένδης γυναικός. Ἀπολλόδωρός Μένδιν αὐτήν φησι.

Ὀδησσός, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς τῷ Σαλμυδησσῷ. Ἀπολλόδωρος δ' ὅρος μέγα τὴν Ὀδησσὸν φησιν.

Πασσαργάδαι. — Ἀπολλόδωρος δὲ ἀρσενικῶς φησιν. —

Πέφνον, πόλις Λακωνικὴ οὐδετέρως. Ἀπολλόδωρος δὲ νῆσον αὐτήν φησιν.

Σικανία, ἡ περίχωρος Ἀκραγαντίνων· καὶ ποταμὸς Σικανός, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Τέβερις. ποταμὸς Ἰταλίας, ἔνθα ἡ Ῥώμη καὶ ἡ Λατίνων ἐστὶ χώρα, ὡς Ἀπολλόδωρος.

Τένεδος. — Ἐστὶ καὶ πόλις Τένεδος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. Ἀπολλόδωρος δὲ Παμφυλίας αὐτὴν εἶναί φησι. Ex loci extrema parte forte colligas, ad libros περὶ νεῶν ſpectaſſe haec.

Φιλωτέρα. πόλις περὶ τὴν Τρωγλοδυτικὴν, Σατύρου κτίσμα. Ἀπολλόδωρος δὲ Φιλωτερίδα καλεῖ.

Ὠκαλέα — ἐκαλεῖτο δὲ (f. καὶ) Ὠκάλεια, ὡς Ἀπολλόδωρος. —

Ὠρικός. — Ἑκαταῖος λιμένα καλεῖ — Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ θαυμασιώτατος πόλιν αὐτὴν οἶδε.

Schol. Apollonii I, 1113. Πεδίον Νηπείας ἐστὶ περὶ Κύζικον. — Ἀπολλόδωρος δέ φησι Νηπείας πεδίον ἐν Φρυγίᾳ.

Schol. Pindari ad Ol. I, 35. vbi aduerſus eos diſputatur, qui Συρακοσίων ἱπποχαρμᾶν, ſcriberent: non enim

Syracusanum, sed Aetnaeum fuisse Hieronem: εὐήθεις φησὶ Δίδυμος τούτους. τότε γὰρ Ἱέρων ἦν Συρακούσιος, καὶ οὐδὲ ἦν Αἰτναῖος, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Ἀριστόνικος, ἀξιοπίστως Αἰτναῖον ὄντα Συρακούσιον ὀνομάζεσθαι. —

Schol. Pindari Ol. IX, 63. Πρωτογενείας ἄστει — τῇ Ὀποῦντι λέγει, ἐκεῖ γάρ φησι Δευκαλίωνα καὶ Πύῤῥαν οἰκῆσαι, ὧν θυγάτηρ Πρωτογένεια. Ἀπολλόδωρος (δὲ) φησὶν, οὐκ ἐν Ὀποῦντι, ἀλλ' ἐν Κύνῳ τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Πύῤῥαν οἰκῆσαι. (cf. Strabo IX. p. 651. A. (p. 425.)

Etymol. M. Ἑλληνόπολις. Ἀπολλόδωρος· „Ἄτταλος ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οἰκήτορας συναγαγὼν, ἔκτισε πόλιν,„ καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Ἑλληνόπολιν. . . Add. Stephan. in h. v. πόλις Βιθυνίας μετὰ τὸν ἀνῳκισμὸν Βιθάλβης.

VI. Τὰ περὶ Σώφρονος.

Commentarii in Sophronis Mimos, (v. Casaub. Animadv. ad Athen. VIII, 6.) antiqui sermonis et veteris dialecti Doricae ditissimos thesauros; vnde cum Epicharmo Sophron iungi solet. Diuisum Apollodori opus in τὸ εἰς τοὺς ἀνδρείους μίμους et τὸ εἰς τοὺς γυναικείους μίμους. Schol. Il. ε, 576. δύναται δὲ (at quid? an τάλαντον?) εἶναι τρία ἡμιβόλια (an ἡμιόλια?) ὡς ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος Ἀπολλόδωρος, ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς ἑλληνικῶν ὀνομάτων. Ita est interpungendum: Diogenianus vsus erat Apollodori auctoritate.

In plures libros dispertitum fuisse, ex iis, quae laudabuntur, apparebit.

Athen. III. p. 89. A. vbi de purpura: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος, προσθεὶς „τὰ λαχνότερα τᾶν πορφυρᾶν„ ὅτι παροιμία ἐστὶ, καὶ λέγει, ὡς μέν τινες ἀπὸ

τοῦ βάμματος. οὐ γὰρ ἂν προσψαύσῃ, ἕλκει ἐφ' ἑαυτὸ, καὶ τοῖς παρατεθειμένοις ἐμποιεῖ χρώματος αὐγήν. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ ζώου.

Casaub. bene emendat, προθεὶς, vt in posteriore loco e lib. VII. p. 281. F. nam apposuerat prouerbialem dictionem: *purpuris voracior.* in seqq. post πορφυρῶν excidit φησίν. Ait autem alios ab ipsa tinctura prouerbium repetere, quae iis, quae apposita, colorem natiuum aufert, suum vero commodat, alios a murice. Non additur, an ob naturam muricis, vt ille sit aliis testaceis voracior. Nisi forte in opprobrium ipsi cessit, quod linguam habet insignis magnitudinis, quia testas perforat (Aristot. N. A. V, 15. Plin. IX, 60.) et escam intra retia abditam appetit c. 61.

Idem lib. VII. p. 309. C. Σικελιῶται δέ εἰσιν, οἱ τὸν κωβιὸν κώδωνα καλοῦντες, ὡς Νίκανδρός φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς γλώτταις, καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος.

Athenaeus VII. p. 281. F. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Σώφρονος, τῷ εἰς τοὺς ἀνδρείους μίμους, προθεὶς τὰ, „καταπυγοτέραν ἀλφηστᾶν,„ φησίν· „ἰχθῦς τινες οἱ ἀλφησταὶ, τὸ μὲν ὅλον κηροειδεῖς (leg. κιῤῥοειδεῖς *fului coloris*) πορφυρίζοντες δὲ κατά τινα μέρη. φασὶ δὲ αὐτοὺς ἁλίσκεσθαι σύνδυο, καὶ φαίνεσθαι τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον. ἀπὸ τοῦ οὖν κατὰ τὴν πυγὴν θατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν, τῶν ἀρχαίων τινὲς τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς οὕτω καλοῦσιν.„

Exscripsit h. l. Etymol. M. in ἀλφηστής, partim hinc emendandus. Etymol. M. ἀλφηστής. Σώφρων εἰς ἀνδρείους μίμους· „καταπυγοτέραν ἀλφηστᾶν.„ Ἀπολλόδωρος δέ φησιν· (immo vero: Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ εἰς ἀνδρείους μίμους Σώφρονός φησίν. Alias deberet esse Σώφρων ἐν ἀνδρείοις

μίμοις, non εἰς μίμους). Ἰχθῦς τινες οἱ ἀλφησταὶ, τὸ μὲν ὅλον κιῤῥοειδεῖς, πορφυρίζοντες κατά τινα μέρη. Φασὶ δὲ αὐτοὺς ἁλίσκεσθαι σύνδυο· καὶ φαίνεσθαι τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον. ἀπὸ γοῦν τοῦ (leg. κατὰ) τὴν πυγὴν ἑτέρῳ τὸν ἕτερον ἐπακολουθεῖν, τῶν ἀρχαίων τινὲς τοὺς ἀκρατεῖς καὶ κατωφερεῖς οὕτως ἔλεγον.

Doctum hoc Scholion Hesych. attingit et Eustath. repetit p. 1166, 43. e quo firmatur κατὰ τὴν πυγήν. tum legendum καταφερεῖς, quod sollenne πρὸς τὰ Ἀφροδίσια. Vitiose tamen repetitur κατωφερεῖς in eadem re apud Etymol. in θηλυτεράων. Peccatum in hac voce saepius; Suidas in μαχλοσύνη. κατωφέρεια. corr. καταφέρεια. sic quoque Diodor. I, 88. τὸ μὲν γὰρ ζῶον εἶναι (τὸν τράγον) κατωφερέστατον πρὸς τὰς συνουσίας corr. καταφερέστατον. At idem Eustath. corrigendus in eo, quod Apollodoro tribuit Sophronis dictionem: καταπυγοτέραν ἀλφηστᾶν, *sectari libidinosius scortum.* In Aelian. de N. A. XII, 10. καταπυγοσύνη ex Cratino: quae paullo diuersa sunt, etsi eodem sensu.

Schol. Aristoph. ad Vesp. 523. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ, ὅτι τὸ ποτήριον (τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος) μεστὸν πάλιν ἀπεπλήρουν, δεδήλωκεν ἐν τῷ δ' περὶ Σώφρονος.

VII. Περὶ Ἐπιχάρμου.

Etiam hoc opere, cuius decem libri fuere, prisci sermonis dictiones in Epicharmo Comico obuias illustraverat noster Grammaticus. Plures Grammaticorum libelli similes ex ea aetate passim laudantur. Porphyrius in vita Plotini c. 24. μιμησάμενος δὲ Ἀπολλόδωρον τὸν Ἀθηναῖον — ὧν ὁ μὲν Ἐπίχαρμον τὸν κωμῳδογράφον εἰς δέκα τόμους φέρων συνήγαγεν. —

Suidas καρδιώττειν· τὴν καρδίαν ἀλγεῖν. Σικελιῶται, ἃ ἡμεῖς βουλιμιᾷν. Ἀπολλόδωρος ἐν ἕκτῳ περὶ Ἐπιχάρμου τοὺς Σικελιώτας φησὶ τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ καρδιώττειν λέγειν, ὅπερ βουλιμιᾷν λέγει Ξενοφῶν. καὶ εὐκάρδιοι πολλοὶ τὰ εὐστόμαχα λέγουσι. Vltima ab alio auctore ſunt.

Rem quoque habet Heſych. h. v. et Erotian. h. v. Eadem verba Photius Lexic. MS.

Athenaeus XIV. p. 648. D. vbi de carminibus ſub Epicharmi nomine ferri ſolitis agit; profecta ea a praeſtantibus viris: τὴν πολιτείαν a Chryſogono tibicine, τὸν κανόνα et τὰς γνώμας ab Axiopiſto: ita tradere Philochorum ἐν τοῖς περὶ μαντικῆς. additur nunc: ὁμοίως δὲ ἱστορεῖ καὶ Ἀπολλόδωρος.

Eodem libello puto occurriſſe etymologiam pultis πόλτου. Varro de LL. IV. p. 27. Dordr. „De victu: *antiquiſſima* puls; *appellata vel quod ita Graeci, vel ab eo*, vt ſcribit Apollodorus, *quod ita ſonet, cum aqua feruenti inſipitur*,, h. miſcetur, inſpergitur: Pultem dictam vult quia ebullit farina aqua mixta. Iam apud Athen. XIV. p. 648. B. Πόλτου δὲ μνημονεύει Ἀλκμὰν — καὶ Ἐπίχαρμος δὲ οὕτως λέγει ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσῃ· (quod drama fuit) — „πόλτον ἕψειν ὄρθριον.„ hunc locum illuſtraſſe videtur Apollodorus, cum pultis etymologiam afferret.

VIII. Περὶ Ἐτυμολογιῶν ſ. Ἐτυμολογουμένων.

Varro de L. L. lib. V. pr. „*Origines verborum, quae ſunt locorum et quae in his, in priore libro ſcripſi: in hoc dicam de vocabulis temporum — atque ſi qua erunt ex diuerſo genere adiuncta, potius cognationi verborum, quam auditori calumnianti, geremus morem. Huius rei*

auctor satis mihi Chrysippus et Antipater, et illi, in quibus etsi non tantum acuminis, at plus litterarum: in quo est Aristophanes et Apollodorus: qui omnes verba ex verbis ita declinari scribunt, ut verba litteras alia adsumant, alia amittant, alia commutent.„

Ἀπολλόδωρος ἐν γλώτταις laudatur in Scholiis ad Il. α, 244. At α, 567. expressus Ἀριστοφάνης. forte inde π, 95. et ω, 110. nam Ven. A. ad Il. α, 244. οὐ δὲν ἔτισας. πλεονάζει τὸ δέν. — Ἀρίσταρχος παρέλκειν λέγει τὸ δέν. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν Γλώσσαις, εἶναι τὸ πλῆρες, οὐδὲ ἕν. Petitum inde forte est π, 95. πάλιν τραπάασθαι. Νικίας ὑφ' ἓν ἀνέγνω παλιντροπάασθαι. Ἀπολλόδωρος δὲ, κατὰ διάλυσιν. et ω, 110. — προτιάπτω. Ἀπολλόδωρος — διὰ τοῦ τ τὴν πρόθεσιν γράφουσι. Potuere haec in Etymologiis occurrere.

Apud Athen. XIV. p. 646. C. super voc. Ψωθία iunguntur Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος καὶ Θεόδωρος ἐν Ἀττικαῖς γλώσσαις. (v. inf. p. 445.)

E Lib. I.

Athenaeus XI, 9 f. p. 483 A. Κύμβη. Φιλήμων ἐν ταῖς Ἀττικαῖς φωναῖς, κύλικος εἶδος. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ ἐτυμολογιῶν Παφίους τὸ ποτήριον καλεῖν κύμβα. Paullo ante p. 482 E. deprauate legebatur: Κύμβα. ποτήριον (ὡς) Ἀπολλόδωρος Παφίοις. Notius est, quod inde ductum, κυμβίον.

Athenaeus XIV. p. 663 A. Ματτύη, condimenti genus, Thessalorum inuentum — ὠνομάσθη δὲ ἡ ματτύη, ὡς μὲν ὁ Ἀθηναῖος Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐτυμολογουμένων, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι ὥσπερ καὶ ἡ μαστίχη, καὶ τὰ μάλιστα καὶ μάσταξ. ἡμεῖς δὲ φαμὲν ἀπὸ τοῦ μάττειν — (quod sane ἀναλογώτερον). cf. Hesych. in Ματτυεῖς et ibi Intpp.

E Lib. II.

Athenaeus II. p. 63 D. vbi de cochleis Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν δευτέρῳ ἐτυμολογιῶν, τῶν κοχλιῶν φησί τινας καλεῖσθαι κωλυσιδείπνους. Lefebvre ad Athen. Tom. I. p. 244. conf. κωλυκίδειπνοι pro κώρυκίδειπνοι. At fic deb. κωλυκόδειπνος esse. Tum esset reddendum: *homines qui cochleas κωρύκους epulantur.* Quid ni sint κωλυσίδειπνοι quae quacunque de caussa satietatem afferunt et cupiditatem ciborum eximunt. Vox ap. Plutarch. Sympos. 8, 6. p. 726. A. de sero coenatum veniente.

Ad idem opus referenda arbitror sequentia:

Apollonius Lexic. Homer. ἀείρας. — ἐπὶ δὲ τοῦ πρόσφερε μή μοι οἶνον ἄειρε. καὶ ἐν τῇ α'. Ὀδυσσείας, ἀείρας, προσενέγκας. εἴρηται δὲ οὕτως, ἐπεὶ ὁ προσφέρων αἴρει τὸ προσφερόμενον, καὶ αἴρειν τὸ προσφέρειν. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ τὸν ἄρτον ὠνομάσθαι, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Etymol. Ἄρτος. — παρὰ τὸ αἴρω, τὸ προσφέρω, ὃ καθ' ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος. Est ergo hoc ex Apollodoro.

Apollonius Lexic. Ἄταλλε. Ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος ἔσαινε καὶ ἐσκίρτα. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς, παίζειν, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀταλοῦ ἀτάλλειν. ἀταλὸν δὲ, τὸ ἁπαλὸν καὶ νήπιον λέγεται οὐκ ἀπιθάνως. Est ergo explicatio Apollodori in Schol. Il. ν, 27. ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ. — ἐσκίρτα· καὶ ἔχαιρεν.

Apollonius Lexic. οἰοπόλῳ. Ἀπολλόδωρος, ἐν ᾧ ὄϊες πολοῦνται. Debetur itaque ei et quod Schol. Il. ν, 473. habet, οἰοπόλῳ, ἤτοι ἐν ᾧ ὄϊες ἀναστρέφονται, ὅ ἐστι πρόβατα. πολεῖν γὰρ τὸ ἀναστρέφεσθαι. Sed praestat altera interpretatio: ἐν ᾧ οἶός τις καὶ μόνος πολεῖται ἐξ οὗ δηλεῖ, τῷ ἐρήμῳ. Similia v. ap. Eustath. Hesych. et ibi Intpp.

Apollonius Lexic. πεξαμένη. (Il. ξ, 176.) ὁ Ἀπίων, κτενισαμένη. καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος. ἐπιφέρει δὲ καὶ (sic Apollodorus) τὸ τὰ ἔρια ξαίνειν, πείκειν· καὶ τὸ κείρειν ταὐτὸ, πέξαι. καὶ ὁ πόκος. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ, καταξάνασα. Apionis interpretationem sequuntur Grammatici, in Schol. Eustat. et Hesych.

Apollonius Lexic. σακέσπαλος. (Il. ε, 126.) Ἀπολλόδωρος: ἤτοι τὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων scil. ictibus hastae suae. Aliter Schol. πολεμικὸς, ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ σάκος (suum, quod ipse gestat) καὶ κινεῖν.

Erotianus in χέλωμα s. vt emendandum, χάλωμα. χάλασμα. Φησὶν Ἀπολλόδωρος.

Zenobius Cent. II, 94. Γραῦς Σέριφος (non ἔριφος) Ἀπολλόδωρος φησὶν, ὅτι ἐστί τις παροιμιώδης λεγομένη Σεριφία γραῦς, ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα. Eadem fere Suidas et Hesych. vbi Intpp. copiose de h. l. egere.

Athenaeus lib. II, 65. F. ἐγκέφαλοι χοίρειοι. — Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἀθηναῖος οὐδ' ὀνομάζειν τινὰ τῶν παλαιῶν φησὶν ἐγκέφαλον. καὶ Σοφοκλέα γοῦν ἐν Τραχινίαις, ποιήσαντα τὸν Ἡρακλέα ῥιπτοῦντα τὸν Λίχαν ἐς θάλασσαν, οὐκ ὀνομάσαι ἐγκέφαλον, ἀλλὰ „λευκὸν μυελὸν„ ἐκκλίνοντα τὸ μὴ ὀνομαζόμενον· (v. 794.)

„κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει, μέσου
κρατὸς διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ.„

καί τοι τ' ἄλλα διαῤῥήδην ὀνομάσαντα. καὶ Εὐριπίδης τὴν Ἑκάβην θρηνοῦσαν εἰσαγαγὼν τὸν Ἀστυάνακτα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ῥιφθέντα, φησί· Δύστηνε etc. v. Troad. v. 1173 - 77.

Quam falsae sint argutiae hae, cum Homerus et ipse Euripides hac voce vsi sint, docuit iam Casaub. ad e. l. et in ipso Athenaeo Grammaticus eod. loco: quem in compendium contractum exscripsit Eustath. ad Il. I, 378.

p. 757, 43. Conf. Verheyck ad Antonin. Lib. 18. pr. Apollodorus ipse hac voce vsus est, vbi de Tydeo narrat III, 6, 8. §. 5.

Athenaeus IV, p. 172. F. οὐκ ἀγνοῶ δὲ καὶ περὶ Δηλίων ἃ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος εἴρηκεν, ὅτι μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρεῖχοντο χρείας τοῖς παραγινομένοις πρὸς τὰς ἱερουργίας, καὶ ὅτι ἦν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πράξεων ὀνόματα, Μάγαδις καὶ Γογγύλος — Ad seqq. cf. Casaub.

Athenaeus XIV. p. 646. A. κυριβάνας. πλακοῦντάς τινας ὀνομαστικῶς Ἀπολλόδωρος παρ' Ἀλκμᾶνος — Sed κριβάνας — et παρὰ Ἀλκμᾶνι scribendum. v. Casaubon. XIV, 14. Animaduerss. Potuit autem hoc nec minus ex opere περὶ θεῶν ductum esse.

Athen. XIV. p. 646. C. ψωθία τὰ ψαθύρια. — Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος καὶ Θεόδωρος ἐν Ἀττικαῖς γλώσσαις τοῦ ἄρτου τὰ ἐπιψαυόμενα ψωθία καλεῖσθαι ἅτινα ὀνομάζειν ἀτταράγους. Repetit ea Eustath. p. 1635, 30.

Schol. Aristoph. Plut. 535. φῷδες. — Ἀπολλόδωρος τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐρυθήματα ἢ ἐκ ψύχους, ἢ τοὺς τύλους, καὶ τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ὡς τῶν πενήτων διὰ τὸ αὐτουργεῖν τοῦτο πασχόντων. nisi hoc ad Apollodorum Tarsensem spectat.

Schol. Apollonii III, 281. Ὀξέα δενδίλλων. ἀντὶ τοῦ ὀξέως παρεπιστρεφόμενος, καὶ εἰς αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύων. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τοῦ στρέφειν (f. excidit τοὺς ὀφθαλμοὺς) τέθεικε τὴν λέξιν, τὸ ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου παρεγκλίναντα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύειν, ὥσπερ καὶ Ἀπολλόδωρος. quae antecedunt: ἀντὶ τοῦ συστρέψας ἑαυτὸν καὶ ἐπικαλύψας ad δενδίλλων haud spectant. Debentur ideo nostro ea, quae habentur in Schol. ad Il. ι, 180. De re v. Hesych. δενδίλλων et ibi laudatos.

Schol. Il. α, 148. ed. Wassenb. p. 63. plenius in Ven. B. et Bongiov. p. 19. ὑπόδρα, ἐπίῤῥημα, πόθεν γίνεται; ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος δύο λέγει παραγωγὰς, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς μίαν, ὡς ἀπὸ περισπωμένων. — v. Etymol. h. v. et Hesych.

Schol. Nicandri Alexiph. 393. p. 58. Par. (p. 80. b. ed. Ald.) τὸν δὲ στρόμβον, ὃν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ὄστρακον τῶν κογχυλίων· οἷς καὶ ἐχρῶντο ἀντὶ σάλπιγγος. καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Ὁμήρου οὕτως εἶπε· Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευεν· Pertinet ad Il. ξ, 413. nec Apollodorum τὰ Ὁμήρου scripsisse arguit hoc: sed in etymologiis ille vocabulum sic in *illo* Homerico accipiebat. De ipso significatu cf. Hesych. quem tamen in Homero nec Schol. nec Eustath. agnoscunt aut memorant.

Hesych. Ἄγος τὸν ἀγκῶνα — Ἀπολλόδωρος δὲ τὸ ἐντὸς τοῦ βραχίονος μέρος. Conf. Etymol. in ἀγκών. vnde patet ab ἄγω, frango, ἀγὸς et ἀγοστὸς ductum haberi; itaque in Hesychio ἄγος seruari posse.

Hesych. Ἀλίπλοα. τῇ θαλάσσῃ ἐπιπλέοντα, ὡς Ἀπολλόδωρος. v. Il. μ, 26. Eadem Etymol. M. h. v.

Hesych. Παριαμβίδες. Ἀπολλόδωρος παρὰ τοὺς Ἰάμβους αὐτὰς φησὶ πεποιῆσθαι, ἃς οἱ κιθαρῳδοὶ ᾄδουσιν. v. ibi laudd. et ad Ἰαμβίς. Intell. παριαμβίδας κιθαρίσεις. Sunt certi νόμοι κιθαριστήριοι.

Etymol. Ἀλάστωρ. — κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, ὅ ἐστιν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν.

Etymologia parum docta. Melius, ap. eund. Etymol. ἔλαστα, ἄληστα, ἀπὸ τοῦ λέλησμαι, λήθω, λανθάνω. Eo spectant puto illa: ἢ ὁ τοιαῦτα τολμήσας ὧν μὴ ἐστὶν ἐπιλαβέσθαι. leg. ἐπιλαθέσθαι. Deus ἀλάστωρ, qui ea vlciscitur. cf. Eustath. Hesych.

Etymol. M. ἀσαλής. ἡ ἄφροντις, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα. σάλη γὰρ ἡ φροντίς. ἀσαλὴς ὁ ἀμέριμνος. Αἰσχύλος, ἀσαλὴς μανία· οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλόδωρος. καὶ γὰρ ἀσαλέαν ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ. Nisi hoc ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος fuit. σάλα, σάλος pro φροντὶς ap. Suidam et Hefych. apud hunc etiam ἀσάλλειν, ἀφροντιστεῖν. ductum a motu mentis et verfandis cogitationibus.

Etymol. M. δατητής. — Ἀπολλόδωρος διὰ τοῦ σ φησὶ· παρὰ τὸ δαίω (diuido) δαστὸς, καὶ ῥῆμα δαστῶ· ὁ παρακείμενος δεδάστηται, καὶ ἐνδείᾳ τοῦ σ, δετάτηται· ἀφ' οὗ ὄνομα δατητὴς, ὡς πεποίηται, ποιητής. διαιρετῆρες, μερισταί. De δατεῖσθαι v. ceteros Grammaticos. δατηταὶ, οἱονεὶ μερισταὶ etc. v. Harpocration et ex eo Suidas.

Etymol. M. Ἑλινὸς, ἡ ἄμπελος, ὡς Ἀπολλόδωρος. Φιλήτας δὲ ἐν γλώσσαις, τὸν κλάδον τῆς ἀμπέλου. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς. Nicander *Theriani* perperam laudatur. Locus eft in Alexipharm. 181. ὀπώρην ῥυσαλέην ἐδανοῖο καὶ ἐκ ψιθίης ἑλίνοιο κείροντες θλίβουσιν. ἑλινὸς idem quod ἕλιξ vitis uvae pfithiae.

Etymol. M. Κεραμεὺς παρὰ τὸ κέραμος. τοῦτο παρὰ τὴν ἔραν ἔραμος καὶ κέραμος. Ἀπολλόδωρος τὴν κεκαυμένην γῆν ἔραν φησίν. Aliter de ἔρα Etymol. M. in hac voce.

Etymol. M. κεφαλή. — ἡ κατὰ Ἀπολλόδωρον, καλύφη τις οὖσα, παρὰ τὸ καλύπτειν καὶ σκέπειν τὸν ἐγκέφαλον.

Etymol. M. κινυρή· ὀδυρτική. κυρίως δὲ κινύρεσθαι ἐπὶ βοὸς εἴρηται, παρὰ τὸ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. καὶ Ἀπίων δὲ εὑρὼν τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην παρὰ Ἀπολλοδώρῳ, φησὶν, ὅτι ταῦρος λέγεται παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐράν· καὶ μετέθηκε τὴν εὕρεσιν τῆς ἐτυμολογίας.

Non dicas, vtrum abfurdius. Reperiuntur eadem ap. Schol. Apollonii I, 292. vnde fimul emendandus Etymo-

logus: eliciendum enim φησὶν et καὶ, et sic continuanda oratio: εὑρὼν — παρ' Ἀπολλοδώρῳ, ὅτι — οὐρὰν, μετέθηκε τὴν εὑρ. cum ille dixisset ex κινεῖν τὴν οὐρὰν factam κινυρὴν, nunc Apio a τείνειν τὴν οὐρὰν duxerat ταῦρον.

Etymol. M. Κόρση, ἡ κεφαλή. ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος, ἐκ τοῦ κορυφοῦσθαι — κόρση, pro capite, etiam apud Eustath. et Hesych. occurrunt, ad quem vide.

Etymol. M. Κρῆτες. — ὁ Ἀπολλόδωρος παρὰ τὸ εὖ κεκρᾶσθαι τὸν περὶ τὴν νῆσον ἀέρα. Idem ex Lexico MS. ad Callimach. in Jov. 9. p. 6. si modo ἐκ τούτου φησὶν Apollodori est. Meliora dat Steph. Byz. in Creta.

Etymol. M. κρόταφοι. — ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ὅτι συγκεκρότηνται ἀμφοτέρωθεν. — Similia occurrunt ap. Eustath.

Etymol. M. ὀρσοθύρη — φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, ὀρσορόκα ὑπ' ἐνίων λέγεσθαι, δι' ἧς τὸ ὕδωρ ὄρνυται. hoc saltem esset ὀρσορῶγα. a ῥῶξ. fissura; vix tamen sana est vox. Substituenda videri potest ὀρσύδρα, quam Eustath. ad notum Odyss. locum de ὀρσοθύρῃ exponit.

Etymol. M. ὀσφὺς — ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, οἱονεὶ ὀστοφυής τις οὖσα, ὀστώδης γάρ. Eadem Suidas in ὀσφύς.

Etymol. M. πώγων· ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος, ὅτι πῆξιν ἡλικίας σημαίνει. Alia aeque absurde aliorum sequuntur ibidem.

Etymol. M. ῥάχις. ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τοῦ ῥῆξις εἶναι, καὶ τὰ δεξιὰ μέρη διακρίνειν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων. cf. Suidas in h. v. Eustath. al.

Etymol. M. ὦτα. Ἀπολλόδωρος μὲν, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὴν ὄσσαν. Saltem meminisse debebat, ὦτα esse ex οὔατα, ab οὖας, quod fuit οατς, interposita digamma ουας.

Photius Lexic. MS. μέλασμα. τὸ βάμμα τῆς κεφαλῆς. Ἀπολλόδωρος. Idem Pollux II, 35.

Photius Lexic. MS. πελικάν. Βοιωτοὶ τὴν ξυλίνην λεκάνην, διὰ τὸ ἐκπεπελεκῆσθαι. Ἀπολλόδωρος δὲ ποτηρίου εἶδος. v. Pollux X, 78. Eadem fere, ſed non nominato Apollodoro, Heſych. v. ad vtrumqq. Intpp.

Photius Lexic. MS. σκιαγράφας, ὁ νῦν σκηνογράφος. οὕτως Ἀπολλόδωρος. Verum haec non grammaticum, ſed pictorem (σκιαγράφον) Apollodorum reſpicere, iam Alberti ad Heſych. in eadem voce monuit; conf. Iunius Catal. Artific. Necdum tamen aſſequor, quomodo duo illa nomina pro eodem vſurpari potuerint: ſi quidem prior inuenit colorum φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν σκιᾶς, vt Plutarch. bellone an pace pr. σκιαγραφία omnino pro pictura paſſim.

Suidas Κύβος. ἀπὸ τοῦ κυκλόθεν βάσιν ἔχειν. Ἀπολλόδωρος ἀπὸ τῆς κυφότητος· τὸ γὰρ ἐπὶ κεφαλῆς κυλισθῆναι, κυβισθῆναι ἔλεγον. καὶ ἐν ἐπιγράμματι.

— οἶδ' ὅτι ῥίπτω
πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὕπερθεν ἐμῆς.

Etiam ex hoc emendare licet Etymol. M. Κύβος· ὁ κύκλωθεν (κυκλόθεν) βάσιν ἔχων. ἡ πᾶσα τετράγωνος ψῆφος. Ἀπολλόδωρος δὲ ἀπὸ τῆς κουφότητος. τὰ γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν κύψαντα κυλισθῆναι, κυβιστῆσαι ἔλεγον. καὶ κυβιστᾶν, τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πηδᾶν. κύβην γὰρ ἔλεγον τὴν κεφαλήν. παρὰ τὸ κύπτω, κύψω, γίνεται κύβος. ἐξ αὐτοῦ κυβιστής, καὶ κυβιστὴρ ὁ κολυμβητής.

Neceſſe eſt Apollodorum ἀπὸ κυφότητος, h. e. ἀπὸ τοῦ κύπτειν duxiſſe κύβον, non ἀπὸ κουφότητος. Etymologia primo vtriusque loco poſita eſt inepta. Melior altera ἀπὸ τοῦ κύπτω, vnde ſane ἔκυβον et ſic porro, cum multis inde ductis, e quibus τὸ κύβδα, κυβεύειν et alia ſenſu nequiore accepta diſerte more ſuo illuſtrauit Toup Emendatt. in Svidam. Praeſtat, hinc eſſe ductum κύβη, κύμβη,

caput: vnde κυβίζειν et κυβιστᾷν. De his plura Eustath. ad Homer.

Suidas: Λαρινοὶ βόες. — Ἀπολλόδωρος δὲ αὐ τοὺς εὐτραφεῖς, λαρινούς. λαρινεύειν γὰρ τὸ σιτεύειν. — Exscripsit Scholia Aristoph. Pac. 924. nec tamen in iis nunc Apollodori mentio occurrit. cf. ad Av. 465. Add. cett. Grammatici, Hesych. Etymol. Etiam Apostol. XI, 76. Eustath. p. 1243, 11. ad Il. Φ, μέγα δέρμα, ῥινὸν, ἔχοντες Schol. Pind. N. IV, 82. Aelian. H. A. XII, 11. καὶ λαρινοὺς καλοῦσι Θεσπρωτοί τε καὶ Ἠπειρῶται, τῆς σπορᾶς τῆς τῶν Γηρυόνου βοῶν, γενεαλογοῦντες αὐτούς. Leguntur quoque Suidae verba in Photii Lexic. MS. Ipsam rem, non nominato auctore, memorat Athen. IX. p. 376. B. — λαρινῶν βοῶν, οἳ οὕτως ἐκλήθησαν, ἢ ἀπὸ τοῦ λαρινεύεσθαι, ὅπερ ἐστὶ σιτίζεσθαι. Σώφρων. βόες δὲ λαρινεύονται. ἢ ἀπό τινος κώμης etc.

Suidas: ῥάξαι. ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν. οὕτως Ἀπολλόδωρος. Eadem habet Photius Lexic. MS. in quo subiiciuntur haec: ῥάξας. τὸ δὲ ῥῆξας οὐκ Ἀττικόν. καὶ παρὰ δικανικοῖς ἐστὶν ἡ χρῆσις. Atticorum esse ῥήγνυμι, vulgare ῥήσσειν, ῥῆξαι, ex Thoma et Moeride discimus. ῥάξαι, trudere, contundere, oratorum est: Demosth. in Conon. p. 1259, 11. ed. Reisk. Diuersum est ῥαίσας Harpocrat. ἀντὶ τοῦ, ῥάως ἔχων ἐκ τῆς νόσου. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Suidas: Φροῦδος· πρὸ ὁδοῦ, οἱονεὶ ἀπεληλυθώς. ἔκδημος. Ἀπολλόδωρος· Φροῦδος μὲν ὁ πρὸ ὁδοῦ, φησὶν, ἢ ἤδη ἔξω ὤν. vt legendum esse recte censet Kuster. Similia sine Apollodori nomine habent alii, vt Etymol. in Φροῦδοι. Hesych. vbi v. Intpp.

Eustath. ad Il. ε. p. 524. vbi de aspiratione in mediis vocabulis agit: — καὶ ὅτι κακῶς δασύνουσί τινες τοῦ ἐνοῦν τὸ ὑ. ἄμεινον γὰρ, φασὶ, ψιλοῦν — ἢ καὶ διότι ἀπὸ τοῦ ἑναύειν γίνεται κατὰ Ἀπολλόδωρον, ὅ ἐστιν ἐμφωνεῖν.

Eustath. ad Il. ι, 147. p. 742. f. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι Ἀρίσταρχος μὲν ἓν μέρος λόγου λαμβάνει τὸ, ἐπιμείλια, ὡς τὸ ἐπιφέρνια. Ἀπολλόδωρος δὲ διαλύει, λέγων· ἐπιδώσω μείλια. ὡς καὶ κατωτέρω εὐθὺς ἐπάγει· ὅσα οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί. — Sane et sic Apollonius in Lexico μείλια. Potuit tamen vterque idem sentire. Attingunt quoque rem Scholia breuia ad h. l. (Adde nunc Obss. ad Il. ι, 147.)

Eustath. ad Odyss. γ, 444. p. 1476, 38. vbi de ἄμνιον: quod Porsilus Hierapytnius apud populares suos adhuc αἵμνιον pronuntiari dixerat, παρὰ τὸ αἷμα. Φησὶ δὲ καὶ Ἀπολλόδωρος, ὡς εἰκὸς ἦν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ οὕτως αὐτὸ προφέρεσθαι· περιαιρεθῆναι δὲ τὸ ἰῶτα ὑπό τινων. Ex pari fonte sua duxit Etymol. M. in h. v. cf. Intpp. Hesych. ad e. v.

Eustath. ad Odyss. λ, 578. p. 1700, 10. Δέρτρον. — Ἀπολλόδωρος δὲ, τὸν περὶ κοιλίαν ἐπίπλουν, ὃν καὶ ἀργέτην δημὸν ἐκεῖνος καλεῖ. — vid. ibi reliqua: cum Etymol. M. Hesych. vbi v. laudd. Schellenb. erg. ad fragm. Antimachi p. 107.

Eustath. ad Odyss. μ, 22. p. 1706, 1. τὸ δὲ „δισθανέες,„ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγινώσκει Ἀπολλόδωρος, λέγων, ὅτι τὸ δὶς καὶ τρὶς ἀποβάλλει τὸ σίγμα ἐν ταῖς συνθέσεσιν· οἷον δίπους. τρίπους. ὤφειλεν οὖν καὶ διθανέες. νοητέον δὲ τὸν Ἀπολλοδώρου λόγον χωρὶς τῶν ἀριθμητικῶν· δισχιλίους γὰρ μετὰ τοῦ σίγμα καὶ τρισχιλίους φαμέν. καὶ οὕτω μὲν αὐτός.

IX. Περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρῶν.

Athenaeus XIII. p. 567. A. σὺ δὲ, ὦ Σοφιστὰ, — καὶ περιφέρων ἀεὶ τοιαυτὶ βιβλία Ἀριστοφάνους καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀμμωνίου καὶ Ἀντιφάνους, ἔτι καὶ Γοργίου τοῦ Ἀθηναίου, πάντων τούτων συγγεγραφότων περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων. Idem XIII. p. 583. D. καὶ γὰρ καλαὶ ἡμῶν Ἀθῆναι

τοσοῦτο πλῆθος ἤνεγκαν ἑταιρῶν — ἀνέγραψε γοῦν Ἀριστοφάνης μὲν ὁ Βυζάντιος ἑκατὸν καὶ τριακονταπέντε. Ἀπολλόδωρος δὲ τούτων πλείους. (In capite hoc Athenaei illustrando operam doctam adhibuit Iacobs noster in Museo Attico.)

Athen. XIII. p. 586. A. περὶ δὲ τῆς Φανοστράτης Ἀπολλόδωρος φησὶν ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων, ὅτι Φθειροπύλη ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδήπερ ἐπὶ τῆς θύρας ἑστῶσα ἐφθειρίζετο. — ἑταιρῶν ἐπωνυμία αἱ ἀφύαι· περὶ ὧν ὁ προειρημένος Ἀπολλόδωρος φησίν· Σταγόνιον καὶ Ἄνθις ἀδελφαὶ, αὗται Ἀφύαι ἐκαλοῦντο, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὖσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον. Quod ad ἀφύας attinet; v. Burmann. Aristoph. praef. p. 29. Loc. class. de iis Aelian. N. A. II, 22.

Harpocration: Φανοστράτη, Δημοσθένης κατὰ Ἀνδροτίωνος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρῶν, ταύτην φησὶν ὀνομάζεσθαι Φθειροπύλην, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς θύρας ἑστῶσα ἐφθειρίζετο. Eadem Etymol. M. in h. v. et Suidas h. v.

Harpocration: Νάννιον — Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν, Αἶγα λέγεσθαι φησὶ ταύτην ἑταίραν, διὰ τὸ Θαλλὸν τὸν κάπηλον καταφαγεῖν. ὅτι γὰρ θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες, καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν etc. Lusus in voce Θαλλὸς, nomine hominis, quem illa fortunis spoliauit; cum θαλλοὺς frondes appetat capra. Eadem fere habet Suidas in h. v. et Photius in Lexico MS. Sed locus descriptus ex Athenaeo lib. XIII. p. 587. A. parum tamen diligenter, vt iam Maussacus monuit: nam non Nannium sed Nico est scortum, de quo illa narrantur. Affertur ab eodem p. 582. F. 583. C. locus ex Machone Comico ea de re disertissimus. Videri ideo potest eadem incuria etiam Apollodori nomen labefactare: nam in Athenaeo Antiphanes περὶ ἑταιρῶν proxime praecesserat, non Apollodorus.

Athen. XIII. p. 591. C. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ ἑταιρῶν, δύο ἀναγράφει Φρύνας γεγονέναι· ὧν τὴν μὲν ἐπικαλεῖσθαι κλαυσιγέλωτα, τὴν δὲ σαπέρδιον.

X. Περὶ κρατῆρος s. περὶ κυλίκων.

Singularem librum hoc titulo editum fuiſſe ab Apollodoro, valde dubito; potuit eſſe caput operis etymologici: cuius generis opera et alia commemorantur in titulos diuiſa, quos paſſim pro ſingularibus libellis haberi ſuſpicor.

Athenaeus XI. p. 501. A. de vaſis genere quod ἀμφίθετον dictum: Παρθένιος δὲ ὁ τοῦ Διονυσίου ἀμφίθετον ἀκούει τὴν ἀμφίθετον φιάλην. Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ κρατῆρος ῥησειδίου (leg. ῥησειδίῳ) τὴν κατὰ τὸν πυθμένα μὴ δυναμένην τίθεσθαι καὶ ἐρείδεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὸ στόμα. Exſcripſit h. l. Euſtath. ad Il. ψ, 616. p. 1299. Ἀπολλόδωρος δὲ, φασὶν, ἀμφίθετον λέγει, τὴν μὴ κατὰ πυθμένα, κατὰ μόνον δὲ στόμα δυναμένην ἐρείδεσθαι. Ex his et aliis ſatis patet, veteres hos Grammaticos Euſtathio lectos non eſſe.

Athenaeus XI. p. 479. A. κοτύλη. — Ἀπολλόδωρος δὲ ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. —

Athenaeus XI. p. 482. E. Κύμβα ποτήριον Ἀπολλόδωρος Παφίοις (ſc. εἶναι λέγει. At hoc idem mox p. 483. repetitur ex ἐτυμολογιῶν volumine. cf. ſup. p. 442.

Oritur controuerſia, quod ab Athen. XI, 12. p. 487. B. vbi de poculis agitur Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος laudatur. „Μαστὸς. Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος, ὡς Πάμφιλος, φησὶ Παφίους τὸ ποτήριον οὕτω καλεῖν.„ Videtur hoc ex Pamphilo laudari. Cum ſup. p. 442. aliud poculi nomen Κύμβη Cypriis proprium ex Apollodori Etymologiis lau-

datum sit: dubitatio sit, an et hoc Cyrenensi tributum ad eum spectet.

Athen. XI. p. 485. D. Λεπαστής. — Ἀμερίας δέ φησι τὸν οἰνοχόην λεπαστὴς καλεῖσθαι. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ Ἀπολλόδωρος, γένος εἶναι κύλικος.

Athen. XI. p. 497. F. Σελευκὶς, ὅτι ἀπὸ Σελεύκου βασιλέως τὴν προσηγορίαν ἔσχε τὸ ἔκπωμα, προείρηται (p. 488. F.) ἱστοροῦντος τοῦτο καὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀθηναίου.

XI. Περὶ Θηρίων.

Athen. XV. p. 681. D. vbi de floribus, et quidem de viola nigra: Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ Θηρίων φησὶ χαμαικίττων, οἱ δ' Ἀθήνησιν Ἰωνίαν, οἱ δὲ κατ' Εὔβοιαν Σιδηρῖτιν. Casaub. ad h. l. dubitabat an Παρθικῶν legendum esset. Sed Gale bene monet, Plinium lib. XI. Hist. nat. apposuisse inter auctores *Apollodorum de bestiis venenatis*. Eundem aliquoties excitat Plinius in ipso opere XI, 25. s. 30. XXII, 7. s. 8. et al.

Schol. Nicandri in Theriac. p. 33. ad v. 715. ed. Par. de Phalangiis: Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ Θηρίων καὶ Ἀριστοτέλης (H. A. V, 27.) φησὶν, ὅτι ἐν γυργάθοις (male γαργάθοις scriptum: γύργαθος est calathi viminei genus) γεννῶσι τὰ φαλάγγια. Aristotelis tamen mens potius haec esse videtur: ipsa phalangia conficere sibi plexilem quasi corbem vel rete, in quod oua deponant. Scholiastes vero non attendisse videtur, Nicandrum de certo phalangiorum genere, cuius morsus venenatus est, agere.

Idem Schol. p. 39. ad Ther. v. 858. δαύκειον. τὰ δὲ δαύκειον, Ἀπολλόδωρος φησὶν ἐν τῷ περὶ Θηρίων, βοηθεῖν πρὸς τὰ εἰρημένα. Idem in Alexiph. p. 65. (ad p. 168.) ed. Schneid. p. 70. ad vs. ὅτι δὲ οὐ πᾶς βάτραχος ἐπιτήδειος,

ἀλλ' ὁ ἐν θερμοτέροις διατρίβων τόποις, καὶ Ἀπολλόδωρός φησι. p. 66. (ad p. 171.) Schneid. p. 72. ad vſ. 594. καὶ τῆς λιθαργύρου τὸ πόμα θανάσιμόν ἐστι, μάλιστα δὲ οἱ περὶ Ἀπολλόδωρον αὐτὰ φασὶ δίδοσθαι μετὰ φακοῦ, ἢ πισσίου, ἢ πλακοῦντος, διὰ τοῦτο γὰρ λανθάνει ὁμοχροοῦν.

Aelian. H. A. VIII, 7. Τὸν δὲ χέρσυδρον πατήσας τὶς, καὶ εἰ μὴ δηχθείη, ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ θηριακῷ λόγῳ, ἀποθνήσκει πάντως· ἔχειν γάρ τι σηπτικὸν καὶ τὴν μόνην τοῦ ζώου ἐπίψαυσιν λέγει· καὶ μέντοι καὶ τὸν πειρώμενον θεραπεύειν καὶ ἐπικουρεῖν ἀμωσγέπως τῷ ἀποθνήσκοντι φλυκταίνας ἴσχειν ἐν ταῖς χερσὶν, ἐπεὶ μόνου τοῦ πατήσαντος προσέψαυσεν.

Ibid. c. 12. ὁ παρείας ἢ παρούας. οὕτω γὰρ Ἀπολλόδωρος ἐθέλει, πυῤῥὸς τὴν χρόαν. — De hoc ſerpentum genere v. Etymol. M. et Heſych. ibique Intpp. (vide nunc ad Aelian. H. A. VI, 20. Schneider. et Amphib. phyſiolog. Spec. I. p. 79).

Schol. Nicandri Ther. p. 36. (ad vſ. 780. p. 56.) Σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι. — οὔτε διὰ τὰ ἐννέα σπονδύλους, ὥς φησι Δημήτριος. τοὺς γὰρ σπονδύλους ὁ σκορπίος οὐ πλείους ἔχων τῶν ἑπτὰ ὁρᾶται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς σπανίους, καθὰ φησιν Ἀπολλόδωρος.

An liber hic περὶ θηρίων omnino ad noſtrum Apollodorum Athenienſem referri recte poſſit, valde dubito. Vt ne praeciſe negem, facit, quod Grammaticorum more vocabula venenorum et antipharmacorum interpretari ſimulque nonnulla ad artem medicam ſpectantia interponere potuit. Fuere ſaltem plures Apollodori qui de venenis ſcripſerant; Plinius XX, 4. ſ. 13. vbi de raphanis: — *et contra viſcum quoque dari* Apollodori duo *iubent: ſed* Citieus *ſemen ex aqua tritum*, Tarentinus *ſuccum*. Citienſis auctoritate ſaepius vſus eſt; etiam is intelligendus

v. c. Ind. lib. XXXV. vbi ſimpliciter Apollodorus excitatur. Sed de medicis huius nominis, vt et de reliquis Apollodoris, videndi ſunt viri litterati, inprimis poſt Meurſium Fabric. in Bibl. Gr. T. II. p. 669. (nunc T. IV. p. 299.) qui Ionſii et Voſſii errores correxit. Harduinus in Indice Auctor. Plin. plura appoſuit parum explorata et falſa. Maiorem doctrinae copiam Gale ad hoc argumentum attulit; modo res ordine lucidiore diſpoſitas clare ac perſpicue eloquutus eſſet.

Enituit *grammatica Apollodorus, cui Amphictyones Graeciae honorem habuerunt* Plin. VII, 37. poterat de grammatico noſtro cogitari; ſed v. infra.

Equidem paucis nonnullorum mentionem faciam, quos pro noſtro Athenienſi paſſim habuere viri docti.

Vt de *Apollodoro Athenienſi* altero taceam, cuius ſcripta ad hiſtoriam philoſ. ſpectantia apud Diog. Laertium memorantur, fuit ἡ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφή. Athen. XIV. p. 636. F. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ, ὃ νῦν, φησίν, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαδιν. Poterat de Ariſtocle Peripatetico in mentem venire: de quo egit Ionſius IV. p. 330. Verum Ariſtoclem ἐν τῷ περὶ χορῶν laudat ipſe Athen. IV. p. 174. C. vbi de organis hydraulicis agit, vt de grammatico potius libello ſuper nominibus muſicorum inſtrumentorum agi putem. Epiſtolae eiusmodi grammaticis de quaeſtionibus fuere multorum v. c. Lyncei Samii apud Ionſ. II, 2. p. 123.

Apollodorus ἐν τῷ περὶ μύρων καὶ στεφάνων laudatur ab Athen. XV. p. 675. E. ſuper origine moris coronas geſtandi inter pocula ex arte medica repetiti. Eundem eſſe, qui in Indice lib. XII. apud Plin. laudatur: *Apollodorus qui de odoribus ſcripſit*, ſuſpicantur Ionſius, Fa-

bricius, alii. Saltem is inter medicos et naturae ſcriptores commemoratur *). Poteſt ex hoc volumine petitum videri Scholion Ariſtoph. Ran. 333. Μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι, οὐχ, ὥς τινες νομίζουσι, κισσίνῳ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς Θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφεσθαι, ὅτι οἰκείως ἔχει πρὸς τὸ φυτὸν ἡ θεὸς καὶ ὅτι τοῖς χθονίοις ἀνιέρωτο. In fragmentis περὶ θεῶν plura de his, quae diis ſacra ſunt, memorari vidimus cf. p. 395. 6.

Apollodorus medicus in volumine quo ſuaſit Ptolemaeo regi, quae vina biberet, apud Plin. XIV, 7. ſ. 9. porro Apollodorus περὶ βοτανῶν apud Schol. Nicandri, et alii memorantur medici, quae ad nos non ſpectant.

Apollodorum περὶ Ἀλεξανδρείας ex male accepto loco Stephani in Ὀρβῖται effinxerant viri docti. cf. ſup. p. 434.

An noſter Apollodorus a Scholiaſta Euripidis ad Med. 148. ſuper interpunctione loci laudetur, ambigi forte poteſt: ſed eſt haud dubie *Tarſenſis:* v. ad v. 169. et Schol. Ariſtoph. Ran. 323. Ad eundem neſcio an ſit referendum Schol. Plut. 535. de quo ſup. in Etymol. voc. φῶδες. p. 445. Diuerſum autem habeo ab altero Tarſenſi, tragico poeta.

Alter Grammaticus ad Euripidem laudatur *Apollodorus Cyrenaeus* ad Oreſt. 1385. qui, ſi ſatis eum aſſequor, noluit iungi ἁρμάτειον μέλος ſed ſubintelligere ἁρμάτειον Ἴλιον, vt ad curulia ſtudia Troianorum referretur. Eundem memorat Athen. XI. p. 501. A. de quo loco v. ſup. lib. περὶ κρατῆρος p. 453. Nominatur idem in Etymol. M.

*) Excitatur Apollonius Herophilius περὶ μύρων apud Athen. XV. p. 688. E. vbi vnguenta laudem a locis, in quibus confecta erant, recitantur.

βωμολόχοι et apud Suidam in ἄντικρυς et in βδελύσσω. Quod Cyrenaei librum περὶ θεῶν laudatum videmus a Natale Comite, relinquendum est vanitati hominis, cetera doctissimi, qui magnum numerum scriptorum deperditorum tanquam a se lectorum ex Grammaticis excitauit: Ita lib. III, 16. „*Scriptum reliquit Theagenes et Apollodorus Cyrenaicus in lib. I. de Diis Iovem ad placandam Proserpinam ipsi Siciliam donasse*„ (de fabula v. Diodor. V, 2. et ibi Wessel. nam auctorem, e quo Natalis haec habet, non inuenio) c. 17. *de aeris vsu in lustrationibus et expiationibus ex Apollodoro Cyrenaico de Diis*: petitum ex Schol. Theocr. II, 36. ibid. c. 18. de Diana: *Dictynnae et Alpheiae* (immo Apheiae. Ἀφεία Hesych. h. v.) *nomine culta est ab Aeginetis et Cretensibus, vt ait Apollodorus Cyrenaicus in libro de Diis.*„ lib. IX, 5. „*Neque vero pinus solum sacrata fuit deorum matri sed etiam quercus, vt testatus est Apollodorus lib. 3. de diis*„ petita sunt ex Schol. Apollonii I, 1124.

Apollodorus ὁ Δωριεὺς vno tantum loco memoratur Schol. Theocriti I, 52. super voc. ἀνθέριξ: videtur et ipse esse Grammaticus.

Apollodorus is, de quo Plin. VII, 37. s. 37. „*Grammatica* Apollodorus (enituit) *cui Amphictyones Graeciae honorem habuere:*„ decreto nescio quo; potest pro nostro forte haberi. Sed ex Clem. Stromat. I. p. 365. (309.) patet esse alium Cumanum: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κυμαῖος πρῶτος τοῦ Κριτικοῦ εἰσηγήσατο τοὔνομα, καὶ Γραμματικὸς προσηγορεύθη. ἔνιοι δὲ Ἐρατοσθένη τὸν Κυρηναῖον φασίν.

Male me habet Apollodorus *qui hymnos scripsisse dicitur* apud Erotianum in τέρθρον, quandoquidem nulla omnino eius alia mentio vsquam facta occurrit: καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ τοὺς Ὕμνους γράψας φησί· „τίς τοιᾷδε ὥρᾳ

ἦλθεν ἐπὶ τέρθρον θυράωνς,, *quae vnquam similis hora mihi contigit! ad meas aedes aduenit!* ſed f. τοιῇδε ὥρῃ, *tali hora quis.* De voce τέρθρον pro τέρμα, τέλος, v. Heſych.

Ex ceteris nobiliores ſunt; Ἀπολλόδωρος ὁ τὰ Παρθικὰ γράψας apud Strabon. XI. p. 777. A. (509.) XV. p. 1006. (685. f.) et apud Athen. XV, 8. p. 682. C. Eſt is Artemitenus, vt diſerte ipſe Strabo lib. II. p. 178. C. (p. 118.) ex Artemita Babyloniae p. 789. C. (p. 519). Quod nomen *Adramyttenus* corrupte ſcriptum videtur p. 796. B. (525.) et XI. p. 783. A. (514).

Quando *Pontica* (vt apud Schol. Apollon. II, 159.) vel *Carica*, vt apud Stephanum in Ἀρκόννησος. Λαγινία. Νάρκασος, *Apollodori* nomine excitantur: *Apollonii* nomen latere, obſeruatum eſt ab aliis; nam *Apollonii Aphrodiſienſis Carica* apud Stephan. et al. diſerte memorantur; et τὰ Ποντικὰ ad κτίσεις *Apollonii Rhodii* merito referri videntur.

Vtilem ad agriculturae rationes librum ſcripſerat Apollodorus *Lemnius* περὶ γεωργίας ψιλῆς καὶ πεφυτευμένης, laudatus ab Ariſtot. de rep. I, 11. *Euphorion* ἐν Ἀπολλοδώρῳ apud Parthen. Erot. c. 28. Schol. Apollonii I, 1063. de Cyzico, et apud Schol. Lycophr. 513. Harpocration. in ὁ κάτωθεν νόμος. cf. Meurſ. ad Hellad. Chreſtomath. (p. 312. Opp.) Simile ſcriptum deſignari videtur, quale fuit Apollodori ſuper Epicharmo et alia aliorum haud diſſimilia. Nec aſſentior Galeo, qui (p. 136. Not. in Parthenium) partem τῶν Ἀτάκτων fuiſſe autumat.

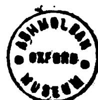
Quod apud Athenaeum legitur XIII. p. 573. B. Δημοσθένης δ' ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας λόγῳ, εἰ γνήσιος, ὃν Ἀπολλόδωρος εἴρηκε, φησὶ — non bene ita acceptum fuit, ac ſi Apollodorus Grammaticus cenſuram orationum

Demosthenicarum egisset; est enim Apollodorus, Pasionis f. qui multas dixit caussas orationibus, quas Demosthenes scripserat, habitis: idem subscripserat accusationi Neaerae.

Festus in *Roma:* „*Apollodorus in Euxenide ait, Aenea et Lauinia natos Mayllem, Mulum Romumque; atque ab Romo vrbi tractum nomen.*„ Si vera haec sunt, Apollodori Tarsensis Tragici tragoediam hoc nomine fuisse veri simile fit.

INDEX FRAGMENTORVM APOLLODORI

INDEX AVCTORVM
E QVIBVS FRAGMENTA APOLLODORI SVNT COLLECTA.

ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM

